

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Cooper, James Fenimore.; oversatte fra Originalsproget
Titel Title:	<u>Cooper's Samlede Skrifter.</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 157-164
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjöbenhavn : S. Trier, 1831-1861
Fysiske størrelse Physical extent:	29 bd.

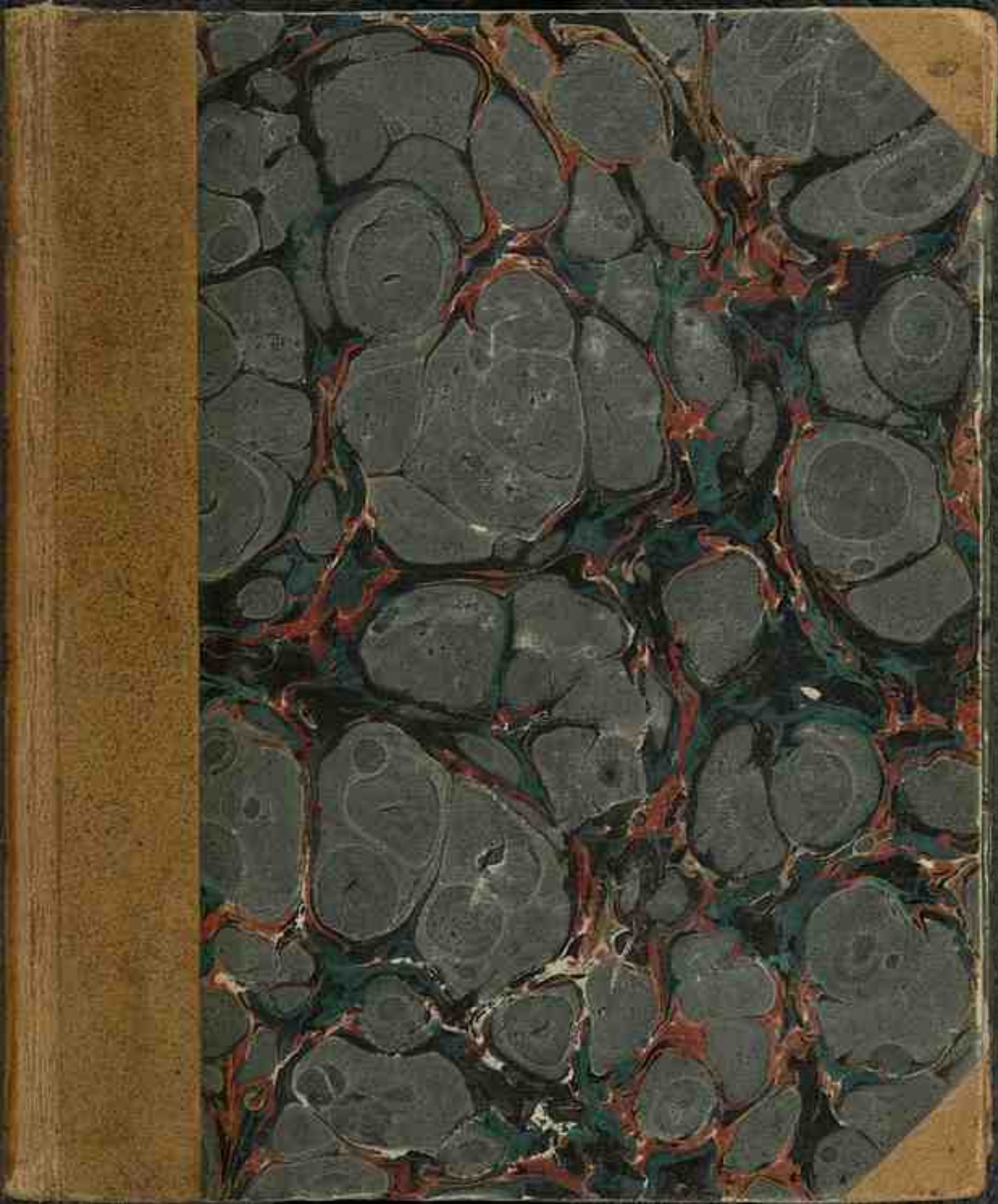
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

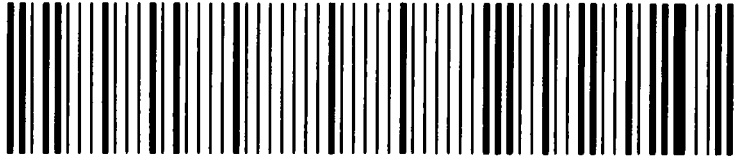
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58. - 49.

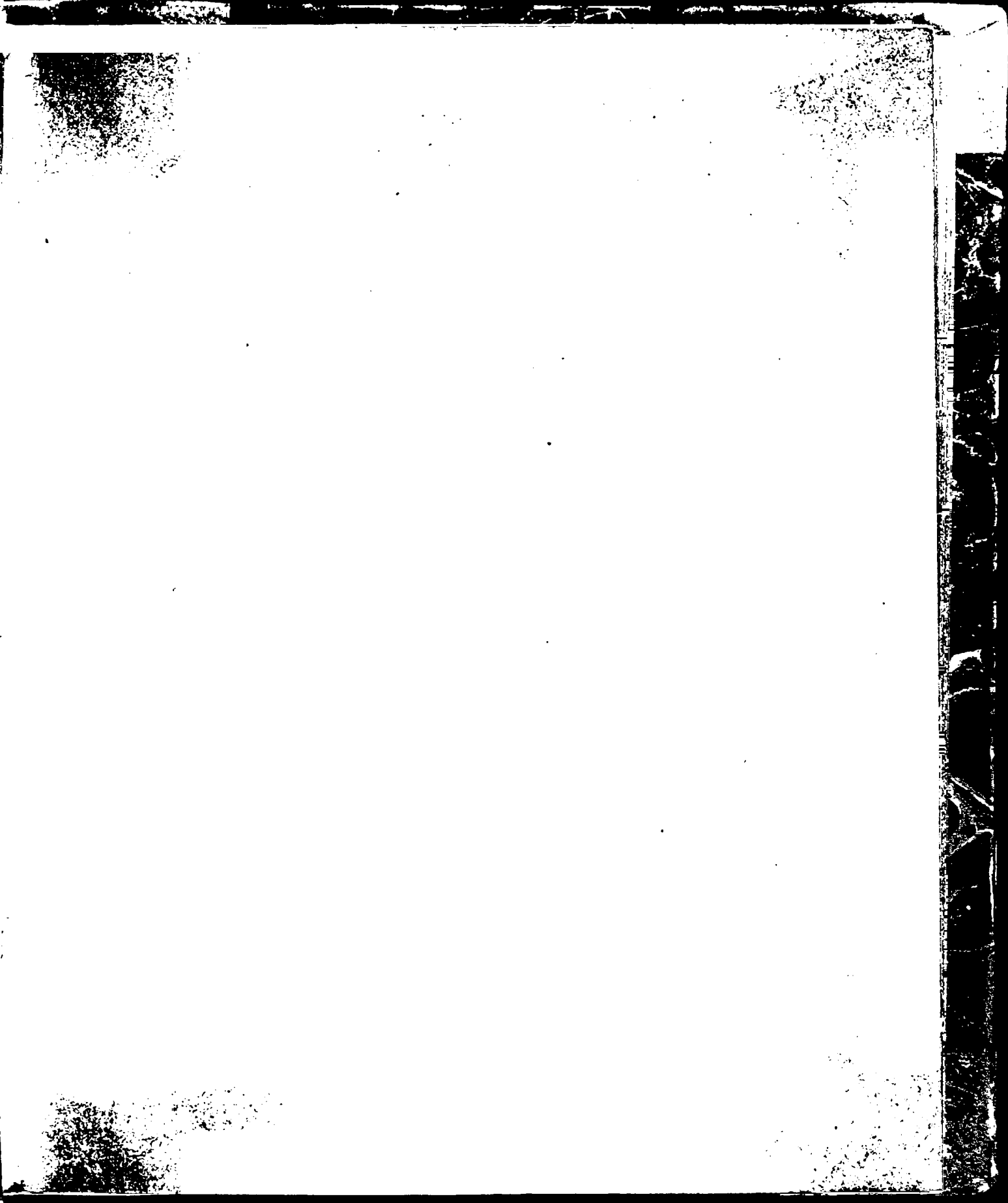
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 02072 1

+ Rex

Cooper's
Samlede Skrifter.

Oversatte af Originalsproget.

Eethundrede og syvoghalvtredsfindstyvende til eethundrede
og tredsfindstyvende Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1855.

De to Admiraler.

Erroman

af

James Fenimore Cooper.

Oversat fra Engelsk.

Første Deel.

Kjøbenhavn.

Førlagt af og trykt hos S. Trier.

1855.

Fortale.

Blandt alle de Søromaner, som de sidste tyve Aar have frembragt, har, saa vidt det er os bekjendt, ikke een Eneste karakteristisk skildret Flaaders Evolutioner. Verden har mange kunstigt udmalede Scener, i hvilke man finder enkelte Skibes Bevægelser og herlige Søcharakterer fremstillede; men Roman-skriverne synes med Omhu at have undgaaet alt, hvad der hører til Nautiken i en høiere Forstand. Vi selv have hidindtil afholdt os fra Forsøg af dette Slags, fordi vi ansaae os for ikke ganske i Stand dertil, men dog endnu mere fordi vi ønskede ved at skrive om Skibe, at skrive saa meget som muligt under det Flag, som vi vare vantede til, og hvortil vi hørte.

Uabenbart og lydeligt fordømme vi den dorste Fædrelands kjærlighed, der tager sig af en Hunds eller en Rats Ure; der bilder sig ind at det er Nationalitet at ophøje ubetydelige Ting, fordi de af en Hændelse tilhøre os; der antager den taabelige Grundsætning: — en Grundsætning, der er saa ny i Literaturens Arbejder, at den finder sin

eneste Retfærdiggjørelse i en jammerlig Provincialismes fattige Indskrænkethed — at Laster, Daarstaber, Gemeenhed og Uvidenhed ingen Dadel maa finde, af den Grund at det er amerikanske Laster, Daarstaber, Gemeenhed og Uvidenhed — den bedstmulige Grund til strax at sætte enhver amerikansk Pen i Bevægelse mod dem; en Grundsætning, der strider fuldkomment mod Domitians, der endog taalte en Juvenal, saa længe han indskrænkede sig til at gjøre Publicum i det Hele latterligt, men først forjog ham fra Rom, da han fornødrede sig til at bagvadsste enkelte Personer.

Den Anskuelse, at Digtninger kun bør skrives med Hensyn til Forfatterens Fødeland, horer ogsaa til Provincial-For dommene, og kan ikke slaae Rodder hos en Nation af en fast Charakter og af et udvidet Landsblik. Den indgyder os ligesaa lidet Agtelse, som den uforstandige Egentjærlighed, vi nylig omtalede; men vore egne Følelser kunne vel gjælde for Bevæggrund til Balget af vor Bei, der overhovedet maa være mere eller mindre afhængig af Skribentens personlige Tilbøieligheder. Det var vort Dnske at forsøge paa denne Skildring, og Landsstemningen er en temmelig sikker Veileder i Sager, der høre til Indbildningskraften.

Alligevel maa den Amerikaner, der vil forsøge paa at skrive om Flaader, være tilfreds med at forlade sit Flag. En amerikansk Flaade har endnu ikke været samlet. Republikken besidder Midler til at samle en Saadan, men altid syntes det, som om man har manglet Billien. Landets Regjering har næret en jalsom, og farlig Ulyst til at skabe en militair Post, der er uundgaaelig, for at udøve den behørig Autoritet over en saadan Magt, og dersom vi havde givet dette Bærk den Titel: „Den ene Admiral,” istedetfor „De to Admiraler“, vilde vi have maattet søge vor Helt i

et fremmed Land. Det er tydeligt, at vort Lands Lovgivere vente at Mænd ville gjøre Mirakler uden de Midler, der sædvanligt forlede mennesselige Væsner til at foretage sig noget. Bevist for hvor længe man med Sikkerhed kan holde fast ved en saadan Grundsætning, er endnu at fremsøre.

Men medens vi gjøre vor Uafhængighed gjældende, i det vi fordre vor Ret til at vælge saadanne Scener for vor Fortælling, som bedst passe til vor Tilbøielighed, ere vi redebonne til at tilstaae, at vi i dette Tilfælde meget gjerne havde gaaet under Seil under vort Nationalflag, dersom der, endog i en Digtning, havde frembudt sig en Mulighed. Om vi end ikke kunne rose os af at være fødte paa Havet, eller at være hjemme der, have vi dog udstaaet vore Læreaar paa det, og vi tilstaae gjerne vor afgjorte Forkjærlighed for Stjernerne og Striberne — hvor smagløse saadanne Sindbilleder end ere i Kjendernes Dine, — fremfor det store hvide Felt og St. Jørgens-Kors i det engelske Flag; fremfor Frankrigs pletfrie Banner, saaledes som det vaiede paa den Tid, som vor Fortælling beskriver, eller fremfor det skjønneste af de Flag, der vaie paa Toppen af en Mast, vor egen Tids trefarvede Flag. Saasnart vor Regjering giver os Admiraler og Flaader, ville vi sætte en Glæde i, efter vore ringe Kræfter at forherlige deres Bedrifter.

Dog kunne Colonierne fordre deres Deel af al den Hæder, som England har høstet førend 1775, og vi overlade det til Efterkommerne, at stride med de nuværende Besiddere af Moderlandet, om hvormange af de Laurbær, som Dakes og Bluewater samlede, vi kunne gjøre Fordring paa.

Vi haabe, at Læseren lader os vederfares den Retærdighed, at finde en Sørroman og ingen Kjærligheds-

at tale om. At vinde Kraft, istedetfor at blive svagere, syntes at have været deres tidligste Bestræbelser, og da Rolighed, ligesom i Naturen, som bekiendt følger paa Stormen, var Coloniernes blinde Hengivenhed for Moderlandet, kun en Forløber for den Uenighed og voldsomme Adskillelse, der snart fulgte paa.

Omendskjændt den engelske Sømands Overlegenhed havde viist sig i de Kampe, der havde fundet Sted imellem Aarene 1740 og 1763, havde Søkrigen i hine Dage dog ikke en saa afgjørende Charakter, som den, der udmærkede den fem og thve Aar senere. I den nyere Tid synes den engelske Sømagt at have hævet sig i samme Grad, som dens Fjenders forringede sig. Men i Aaret 1812 stod „Græker mod Græker“ og nu kom virkelig Krigens Tryk. Den store Forandring, som alle Europas andre Sømagter havde lidt, var blot en Følge af Revolutionerne, der dreve Mænd af Erfaring i Landflygtighed, og, i det de gjorde Landhære yderst vigtige, endog for Staternes Bestaaen, stillede Foretagender til Søes i Skyggen, og anviste Mod og Talenter en ganske anden Retning. Medens Frankrig opbød alle sine Anstrængelser, først for at haandhæve sin egen Uafhængighed, siden for at beherske Fastlandet, var en Sømagt noget Underordnet, thi man kunde lige saa let tage Wien, Berlin og Moskau, uden den, som med dens Hjælp. Disse og andre Grunde af en lignende Art forklare de

engelske Baabens Uovervindelighed til Søes, under den sidste store Kamp, der rystede Europa, en Uovervindelighed, der dog snarere var tilshneladende end virkelig, da mange Nederlag, der ikke kunde nægtes, søiede sig til deres mangfoldige Seire.

Amerika havde fra den Tid af, da dets Folkmængde kunde yde en Understøttelse af dette Slags, indtil det Dieblik, da det blev skilt fra Moderlandet, sin fulde Deel i den engelske Sømagts Bedrifter. De mere velhavende Colonister overgave gjerne deres Sønner til den Kongelige Marine, og mangt et Stykke firkantet Haardug, vaiede i det nittende Aarhundrede paa Toppen af de Kongelige Skibes Bovenbramstænger, som et karakteristisk Mærke for Flagofficierer, der maatte see efter deres Fødested hos os. Under et bevæget Liv, i hvilket vi bleve bragte i Berørelse med de forskjelligste Slags Menneker, traf vi sammen med ikke færre, end otte engelske Admiraler, der alle vare fødte Amerikanere, medens vi endnu aldrig havde den Lykke at træffe en Landsmand, der beklædte denne Værdighed under sin egen Regjering. Ved en vis Anledning gjorde en Engelskmand, der beklædte den høieste Post i Staten, der staaer i Forbindelse med dette Riges Sømagt, den Bemærkning, at den eneste Mand, som han kjendte i den brittiske Marine, og som han med fuldkommen Tillid kunde betroet en vigtig Commando, var en af disse

Admiraler fra hiin Side Havet, og den Tanke faldt os uvilkaarligt ind, at denne foretrukne Befalingsmand vilde gjøre vel i at holde fast ved en conventionel Tjenestetrost, istedetfor at slutte sig til den Naturlige, thi han kunde slide sig træet i et halvt Aarhundrede, i sit Fædrelands Tjeneste, uden at blive belønnet med en Rang, der endog kun stillede ham paa samme Høide, som en Oberst i Landarmeen. Hvor længe en saadan fortsynet Politik og skrigende Uretfærdighed endnu vil vare, kan Ingen sige, men dog tør man antage for vist, at der ikke vil indtræde en anden Fremgangsmaade, førend et indflydelsesrigt Medlem af Regjeringen, overbeviser sig om den simple Sandhed, at den Modbydelighed for det, der er ret og billigt, som man tilskriver populaire Vælgere, mere er til i deres Repræsentanters Indbildning, end i Virkeligheden. — Dog nu til vor Fortælling!

England er vidt og bredt berømt for sin Taage; men i hvilken Grad en Taage kan forhøie et Landskabs Skjønheder, veed kun den, der har været Vidne til dens magiske Virkninger, naar den lader en skjøn Egn gantes med Diet, i yndige lunefulde Afveerlinger. Vor Begyndelsesscene er i en saadan berøgtet Taage, endskjøndt det, som vi ikke ville undlade at bemærke, var en Juni- og ingen November-Taage.

Paa et høit Forbjerg paa Kysten af Devonshire stod der et lille Baghuus, der var opbygget i den Hensigt, at

vedligeholde en Forbindelse ved Signaler, med de Skibe, som af og til laa for Anker paa den nærliggende Rhed. Noget længere inde i Landet laa der en Landsby, som vi ville kalde Wyhecombe, og ikke langt fra Landsbysten selv stod der, midt i en lille Lystskov, et Huus, fra Henrik den Syvendes Tid. Dette Huus blev beboet af Sir Wycherly Wyhecombe, en Baronet, hvis Stamme havde Jacob den Første at takke for sin Dphøielse, og som var i Besiddelse af et Landgods, der gav ham en Indtægt af tre til fire tusinde Pund om Aaret, og ligesaa Plantagenetternes Tid var gaaet i Arv fra Fader til Søn.

Hverken Wyhecombe, eller Forbjerget, eller Ankerpladsen vare betydelige Steder; thi i enhver smuk Deel af England laa der meget større, og langt mere begunstigede Landsbyer og Steder; de ankommende og bortgaaende Skibe kunde udsøge langt bedre Rheder og Bugter, og langs med hele Kysten kunde man finde mange langt betydeligere Signalhuse. Dog saae man, saa ofte Vindstille, eller Modvind, gjorde det raadeligt, en Deel Skibe paa Rheden; Landsbysten havde sine Behageligheder, og, ligesom de fleste engelske Landsbyer, sine Undigheder, og Slottet og Lystskoven turde ikke med Uret gjøre Fordring paa landlig Pragt, og et stadseligt Udseende. For hundrede Aar siden var en engelsk Baronet, især en fra Aaret 1611, hvad endog Manglisten eller Blackstone maa sige derimod, en langt mere betydelig

Person, end i vore Dage, og en Eiendom, der blot indbragte eet tusinde Pund, og ikke var forgjældet, havde en Betydning og local Vigtighed, som en Eiendom af den tredobbelte Værdi neppe har i vore Dage.

Men Sir Wycherly glædede sig dog ved en Fordeel, der endnu var langt mere betydelig, og i Aaret 1745 mere sædvanlig, end i nærværende Dieblif. Han havde i en Omkreds af femten Mile ingen Medbeiler, og den nærmeste Magthaver var en Adelsmand af Rang og Formue, som det slet ikke var muligt at kappes med, og han levede ved Hoffet og var Kongens Yndling, saa at Baronetten, paa en vis Maade, var i uforstyrret Nydelse af den locale Hyliding.

Sir Wycherly havde een Gang og blot een Gang været et Medlem af Parlamentet. I sin Ungdom havde han været en Rævejæger, og en lille Eiendom i Dorsetshire, der længe havde været i Familiens Besiddelse, var et Slags Tumleplads for saadanne Jagtforføielser. Men da han ved et Spring havde bruffet Benet, søgte han et Tilflugtssted mod Kjedsommeligheden, idet han bivaanede eet eneste Møde af Underhuset, som Medlem for en Flekke i Nærheden af hans Jagtflot. Dette Møde var tilstrækkeligt for hele hans Liv; thi den gode Baronet havde taget Tingen saa bogstaveligt, at han troede, at han maatte bivaane enhver Forsamling, — en Tidsspilde, der, da den ikke bragde ham den ringeste Fordeel, meget

snart maatte trætte den gamle Rævejægers Taalmodighed. Efterat han havde gjort Uskald paa sit Sæde, trak han sig ganske tilbage til Wyhecombe, hvor han havde tilbragt de sidste halvtredsendsthye Aar, idet han ophøiede England og især den Deel af Landet, i hvilken hans Besiddelser laae, dadlede Frankrig og leilighedsviis ogsaa Spanien og Holland, og forresten aad og drak. Han havde aldrig reist, thi endskjøndt Engelskmændene af hans Stand i hans Dage ofte besøgte Fastlandet, var det dog ogsaa tit Tilfældet, at de ikke gjorde det. Iffun Hoffolkene og den høiere Adel benyttede et saadant Mid- del til at danne sig og forædle sine Sæder, — og til denne Klasse hørte Baronetterne, strængt taget, ikke. Endelig var Sir Wycherly nu fire og firsindsthye Aar gammel, — rørig, sund og Ungkarl.

Han var den Ældste af fem Brødre; de Yngre havde, efter Skif og Brug, taget deres Tilflugt til Dom- stolene, Kirken, Hæren og Marinen, og det nøiagtigt i den angivne Række. Advokaten havde svunget sig op til Dommer og hed Baron Wyhecombe; med sin Huushol- derske havde han tre uægte Børn, og testamenterede ved sin Død den Ældste sin hele Praxis, medens han købte de to Andre Pladser i Armeen. Den Geistlige brækkede, allerede som Capellan, Halsen paa en Rævejagt, og døde ugift, og, saavidt man kunde vide det, uden Børn. Han var vor Sir Wycherlys kjæreste Broder, og mistede, som

den Sidste pleiede at udtrykke sig, Livet, idet han gav sine Sognebørn en Advarsel om at afholde sig fra Jagten. Krigeren fandt, førend han havde naaet sit tyvende Aar, en ærefuld Død i et Slag, og Sømandens Navn forsvandt pludseligt, et halvt Aarhundrede førend den Tid, da vor Fortælling begynder, ifølge et Skibbrud, af Listen paa de kongelige Lieutenanter. Mellem Sømanden og Familiens Overhoved havde der dog aldrig bestaaet noget fortroligt Venfkab, thi, efter Rhygtet, havde en vis Skjønhed givet den Første Fortrinnet, endskjøndt dette Fortrin ingen Følger havde, da den Skønne døde som Jomfru. Gregory Wyhecombe, den omtalte Lieutenant, var hvad man kalder en vild Dreng, og man nærede, da hans Forældre sendte ham til Søes, i Almindelighed den Anskuelse, at Havet blot vilde finde sin Lige. Efter den Geistliges Død heroede Familiens Forhaabninger paa Dommeren, og det var en sørgelig Følelse for dem, hvem deres Forplantelse og Hæder laae paa Hjerte, at denne Embedsmand ikke gistede sig, da alle de andre Sønners Død lod Slot og Lystskov, samt det ædle Baaben, uden nogen bekjendt retmæssig Arving. Med eet Ord, Familien Wyhecombe vilde døe ud, naar Sir Wycherly døde, og Godset vilde gaae over i fremmede Hænder. Ikke engang en qvindelig Arving eller en Mand, der ved Slægtskab kunde ansees for Arving, var at opvise; og Sir Wycherly saae sig nødt til at gjøre

et Testament, thi ellers kom Godset til, Gud veed hvem, eller, hvad der var det værste, det faldt tilbage til Kronen.

Det er sandt, at Thom Wyhecombe, Dommerens ældste Søn, ofte gav selsomme Vink, betræffende et hemmeligt og tidligt Ægteskab mellem hans Forældre, — en Kjendsgjerning, der vilde have gjort Ende paa al Nød, da Tiendommen maatte tilfalde Efterkommerne af en vis gammel Wycherly i lige Linie; men den nuværende Sir Wycherly havde besøgt sin Broder, under hans sidste Sygdom, og ved denne Leilighed havde følgende Samtale fundet Sted.

„Dg nu, Broder Thomas!“ sagde Baronetten i en venlig, trøstende Tone, „efterat Du ved disse Bønner, og ved en angergiven Bekjendelse af dine Synder, har forberedt din Sjæl for Himmelen, tør man ogsaa tale et Ord om verdslige Forretninger. Du veed, at jeg ingen Børn har, — det vil sige —“

„Jeg forstaaer Dig, Wycherly!“ faldt den døende Mand ham i Talen, „Du er en Ungkarl.“

„Det er sandt, Thomas! og Ungkarle tør ingen Børn have. Dersom vor Broder James havde undgaaet hiint Ulykkestilsælde, havde han i dette Dieblik kunnet sidde ved Siden af din Seng, og han havde kunnet sige os Alt, hvad der er at sige. Jeg pleiede at kalde ham Sanct James, og han har ogsaa fortjent dette Navn.“

„Det maa da have været den sidste St. James, Wycherly!“

„Det er en skrækkelig Ting ingen Arving at have, Thomas! Er der i din Praxis forekommet det Tilfælde, at en Eiendom er bleven saa ganske uden Arving, som vor Families?“

„Det findes ikke saa tit, Broder! som oftest er der flere Arvinger end Eiendomme.“

„Det forekom mig ogsaa. Vil Titlen ligesaa vel som Godset falde til Kongen, naar der ingen Arving er?“

„Da han selv er Krens Udspring vil han være meest ligegyldig mod Baronetskabet.“

„Jeg vilde bryde mig mindre derom, dersom den tilkommende Hersker var Arvingen, thi han er en født Engelskmand. Wychemombe har altid tilhørt Engelskmænd.“

„Det har det, og det vil, haaber jeg, bestandigt blive Tilfældet. Du behøver kun, naar jeg er borte, at vælge en Arving, da vil Godset, naar Testamentet bliver opsat i behørig Form, ikke falde tilbage til Kronen. Du maa være omhyggelig i at vælge Udtrykkene.“

„Alt var saa behageligt, Broder! saalænge Du var frisk,“ sagde Sir Wychaly dybt bedrøvet, „Du var min naturlige Arving.“

„Din Arving ifølge Familieoverenskomsten!“ faldt Dommeren ham i Talen.

„Godt — godt! men i ethvert Tilfælde min Arving; og det var en stor Trøst for en Mand, som mig, der har en naturlig Modbydelighed for at gjøre sit Testamente. Jeg har hørt hvinde om, at Du er virkelig gift med Marthe, og dersom dette var Tilfældet, kunde Thom ligesvem, og uden alle Formaliteter med Underskrift og Segl, træde i mine Fodspor.“

„En filius nullius!“ svarede Dommeren, der var for samvittighedsfuld til at laane sig til et Bedrageri af det Slags.

„Hør Broder! Det forekommer mig ofte, at Thom selv begunstiger en saadan Mening?“

„Intet Under, Broder! thi en saadan Mening vilde meget begunstige ham, Thom og hans Brødre ere alle filii nullorum. Gud forlade mig denne Uret!“

„Jeg veed ikke hvorfor hverken Charles eller Gregory have tænkt paa at gifte sig, førend de døde for deres Konge og Fædreland!“ sagde Sir Wycherly i en bebreidende Tone, som om han troede, at hans uformuende Brødre havde gjort ham stor Uret med det, at de havde forsømt at bringe ham en Arving, endskjøndt han selv havde forglemt denne vigtige Pligt. „Jeg havde foresat mig at komme ind med et Lovforslag, om at forsynne ugifte Personer med Arvinger, uden at de behøvede at gjøre sig den Sorg og Uleilighed at gjøre et Testamente.“

„Dette vilde have været en stor Forbedring i Arveretten! Jeg haaber at Du ikke vilde have overseet Forfædrene!“

„Sikkert ikke! Enhver skulde være slett sin Ret. Som jeg har hørt, talte den stakkels Charles ikke et Ord mere, efterat Kuglen havde truffet ham. Jeg tør nok sige at han meget har angret, at han ikke har giftet sig, dersom vi blot vidste Sandheden.“

„I dette Tilfælde, Wycherly! turde Du vel dog tage feil. En Kone uden Formue og forladt, er en hjælpeløs Person.“

„Godt, godt! Jeg vilde ønske, at han havde giftet sig. Hvad vilde det have været for mig, om han saa havde efterladt sig et heelt Dussin Enker?“

„Der kunde opstaaet forunderlige Spørgsmaal betræffende Enkepensionen; og dersom Enhver af dem havde havt en Søn, vilde det have staaet flommere til med Titel og Gods, end nu, da der hverken er Enker eller ægte Born.“

„Alt vilde dog have været bedre, end Mangelen paa en Arving! Jeg troer, at jeg er den første Baron af Wyhecombe, der har befundet sig i den Nødvendighed, at maatte gjøre sit Testamente.“

„Det er sandsynligt nok!“ svarede Broderen tørt, „jeg erindrer ikke at have faaet Noget af den Sidste paa denne Maade. Charles og Gregory gif det heller ikke

bedre. Dog lad os ikke tale derom. — Du har handlet hæderligt imod os Alle, Wycherly!"

„Jeg bryder mig ikke om at undertegne en Brev, men et Testamente har i mine Dine et religiøst Udseende. Der gives en temmelig Mængde Wyhecomber i England, det skulde forundre mig om Ingen af dem hørte til vor Familie. Som jeg hører, er en Fætter i det hundrede Led, en ligesaa god Arving, som en førstefødt Søn?"

„Naar der ingen nærmere Slægtning er. Men vi have ingen Fætttere i det hundrede Led, som ere ægte fødte."

„Der er nu Wyhecomberne i Surrey, Broder Thomas! —"

„De nedstamme fra en uægte Søn af den anden Baronet, og ere ganske og aldeles udenfor Descendentlinien."

„Men Wyhecomberne i Hertfordshire? Jeg har altid hørt, at de ere af vor Familie og Børn af et lov-mæssigt Ægteskab."

„Meget sandt, hvad Ægteskabet angaaer — ja, rettere sagt, alt for meget. Deres Stamme daterer sig fra 1487, altsaa længe førend vor blev ophøiet i Adelsstanden, og de have altsaa intet med Lehnat at gjøre. Den Første af denne Green nedstammer fra den gamle Sir Michael, Ridder og Fredsdommer i Devonshire, og

fra hans anden Kone Margaretha; medens vi nedlede vor Slægt fra den samme mandlige Stammefader, ved Wycherly, den eneste Søn af hans første Kone Johanne. Wycherly og Michael, Michaels og Margarethas Søn, vare Halvbrødre, og kunde ikke være hinandens retmæssige Arvinger. Og hvad der gjælder for Forfædrene, gjælder ogsaa for deres Efterkommere."

"Men vi nedlede vor Herkomst fra den samme Stammefader, og Lehnsgodset er ældre, end 1487."

"Meget sandt, Broder! Alligevel kunne Halvbrødre ikke arve hinanden, saaledes siger den mennefskelige Fornufts Fuldkommenhed."

"Jeg har aldrig forstaaet eller begrebet noget af disse juridiske Fiinheder;" sagde Sir Wycherly med et Suk; "men jeg antager, at det forholder sig rigtigt dermed. I alle Egne af England findes der adspredt saa mange Wyhecomber, at der vel nok findes Een, der kan være min Arving."

"De have alle en Bjælke i deres Waaben, men ere af Sidelinier."

"Beed Du ogsaa ganske vist, at Thom er Filius nullus?" spurgte Baronetten, der for længe siden havde forglemt den Smule Latin, som han havde lært, og oversatte det juridiske Udtryk med "ingen Søn".

"Filius nullus, Sir Wycherly, en Søn af Ingen!

Din Læsemaade vilde gjøre Thom til en Hr. Ingen, istedetfor til en Søn af Ingen."

„Men han er din Søn, Broder! og ligner Dig saa meget, som to Støvere af den samme Læve ligne hinanden."

„Jeg er i Lovens Dine nullus med Hensyn til den stakkels Thom, der er uden lovmæssige Slægtninger, indtil han gifter sig og selv avler Børn. Jeg veed heller ikke, at Legitimering kan gjøre Thom bedre, thi han er saa anmassende og tillidsfuld som en Kronprinds."

„Nu, saa har vi den unge Sømand, der i den senere Tid saa ofte har været i Baghuset, siden han kom i Land for at faae sine Saar lægte. Det er en vakker Knøs, og den første Lord har sendt ham en Officiers-Bestalling, til Belønning for hans tappre Opførsel, ved Erobringen af det franske Skib. Jeg venter, at han vil gjøre sit Navn Mere, og nærer ingen Tvivl om at han, paa en eller anden Maade, hører til vor Familie."

„Gjør han Fordring derpaa?" spurgte Dommeren en Smule heftigt, thi han nærrede i Almindelighed Mistillid til Menneskene, og efter Alt, hvad han havde hørt, ansaae han det for muligt, at man havde forsøgt paa at misbruge hans Broders Godmodighed. „Dersom jeg ikke tager fejl, sagde Du, at han nedstammer fra de amerikanske Colonier?"

„Ja, det sagde jeg! Han er en født Virginier, ligesom hans Fader var det før ham.“

„Maaskee en Forviist, eller ogsaa en Tjener, der fandt mere Behag i sin tidligere Herres Navn, end i sit Eget. Saadant er, som jeg hører, meget sædvanligt paa hiin Side Havet.“

„Ja, ja, dersom han blot ingen Amerikaner var, vilde jeg ønske, at han var min Arving!“ svarede Sir Wycherly i en sørgmodig Tone; „jeg vilde hellere see mine Besiddelser blive inddragne, som Du pleier at kalde det, end sætte en Amerikaner i Besiddelse af Wyhecombe. Godset har, Gud være lovet, indtil dette Dieblif bestandigt havt engelske Herrer.“

„Og dersom dette forandrer sig, er det din Skyld, Wycherly! Naar jeg er død — og dette vil være Tilfældet inden mange Uger, — lever der intet menneskeligt Væsen, der efter din Død kan gjøre Fordring paa Godset, paa anden Maade, end ved Testamente, eller ved det at det bliver inddraget. Du vil da ingen Arving have, og kan gjøre hvem Du finder for godt til Herre over Wyhecombe, blot ingen Udlænding.“

„Heller ingen Amerikaner, skulde jeg troe! En Amerikaner er jo naturligviis en Udlænding.“

„Bah! ikke efter Loven, endskjøndt det vel kan være Tilfældet efter vore engelske Anskuelser. Hør, Broder Wycherly! jeg har aldrig forlangt af Dig og aldrig ønsket,

at Du skulde testamentere dit Gods til Thom eller hans yngre Brødre, thi de ere alle filii nullorum, — som jeg finder for godt at kalde det, endskjøndt min Ven Record foretrækker det Udtryk filii nullius, dog være det som det vil, ingen Slegfredsøn skal befale i Wyche-combe, og jeg vilde hellere unde en Sidegreen det, end see det falde tilbage til Kongen, for at det af ham kunde blive skjænknet bort til en Yndling."

„Kan dette skee uden at jeg gjør et Testament, Broder Thomas?"

„Udrig, Sir Wicherly! heller ikke ifølge af et Testament, saa længe der kan findes en Lehnsarving."

„Er der da intet Middel til at gjøre Thom til en Søn af Nogen, saa at han bliver min Arving?"

„Ikke efter vore Love. Efter den romerske Lov var Saadant vel muligt; ogsaa efter den skotske Ret, men ikke efter den menneskelige Fornufts Begreb."

„Jeg vilde ønske, at Du kjendte denne unge Virgini-er. Knøsen bærer begge mine Navne. Wycherly Wyche-combe."

„Han er ingen filius Wycherly — ikke sandt, Baronet?"

„Skam Dig, Broder Thomas! Anseer Du mig for mindre oprigtig og retskaffen, end Du selv er, og troer Du at jeg ikke vilde kjendes ved mit eget Kjød og Blod? Jeg har seet Knøsen for første Gang, for henved sex Maaneder siden, da han kom her paa Rheden, blev

fat i Land og bragt til Wychembe, for at faae sine Saar lægte; jeg har før den Tid aldrig hørt tale om ham. Da man sagde mig at hans Navn var Wycherly Wychembe, kunde jeg ikke gjøre mindre, end selv at see og besøge ham. Den stakkels Knøs laae vel i to Uger ved Dødens Port, og medens vi kun havde lidet eller slet intet Haab om at see ham frelst, erfarede jeg de faa Familieesterretninger om ham. Dette vilde dog tale til hans Fordeel for Retten, Thomas?"

"I en vis Henseende, dersom Knøsen virkelig var død. Men da han er bleven i Live, maa man tage hans edelige Udjagn til Protokols. Hvad har han sagt Dig?"

"Kun meget lidt. Han fortalte mig, at hans Fader var en Wycherly Wychembe og at hans Bedstefader var en virginisk Planter. Dette var alt hvad han syntes at vide om sine Forfædre."

"Dg sandsynligviis alt, hvad han havde af Forfædre. Min Thom' er ikke den eneste filius nullius, der er blevet fundet iblandt os, og Virginierens Bedstefader har, hvis han ikke har stjaalet Navnet, erholdt det paa en saadan tvethdig Maade. Hvad Navnet Wycherly angaaer, da kan det ikke afgjøre Noget. Enhver, der vil høre til Familien, kan kalde sin Søn saaledes, naar han har hørt, at der har været en Række af Baronetter af dette Navn."

„Det vil snart være til Ende med Rækken, Broder!“ svarede Sir Wycherly med et Suk; „jeg vilde ønske, at Du tog fejl, og at det maatte vise sig at Thom ikke er den filius, som Du kalder ham.“

Hr. Baron Wyhecombe var, saavel af en esprit du corps, som af moralske Grundsetninger af den strengeste Uastelighed med Hensyn til Alt, hvad der angik Mit og Dit. Han var i Særdeleshed streng i sine Anskuelser, med Hensyn til Overdragelsen af sine faste Eiendomme og Førstefødselsrettigheden. Verden havde kun bekhymret sig lidt om en Lovkyndigs private Liv, og da hans Søn var bleven født førend han havde erholdt sit Dommerembede, blev han overalt anset for en Enkemand, med nogle meget lovende Dreng. Iblandt Hundrede af hans Bekjendte var der ikke En, der ahnede Sandheden, og Intet vilde have været ham lettere, end at skuffe sin Broder, ved at forlede ham til at gjøre et Testamente, og at sikke Thom Wyhecombe den uimodsigelige Ret, til at gjøre Fordring paa de omtalte Besiddelser. Hans Søn vilde selv ikke have mødt betydelige Vanskeligheder, ved at gjøre sin Ret til Baronetskabets gjældende, da der ingen Medbeiler var forhaanden, og Kronens Embedsmænd ikke vare meget nøieseende, med at undersøge deres Fordringer, der vilde antage en Titel, der ingen politiske Privilegier medførte.

Men dog var han langt fra at ville befatte sig

med en saadan Plan. Efter hans Anskuelser maatte det gaae til med Godset Wyhecombe, som det pleiede at gaae til i lignende Tilfælde; og omendskjøndt han, med en engelsk Jurists hele Orefrygt, holdt fast ved Lovens Bestemmelser, ifølge hvilken Sidelinierne vare udelukkede fra Arverettigheden, saa og følte han dog, at Wyhecombe maatte, naar den lige Linie var uddød, gaae over til Efterkommerne af Sir Michael, ved hans anden Søn, og det af den simple Grund, at de ligesaa godt, som hans Broder Wycherly og han selv, nedstammede fra den Mand, der havde erhvervet sig Godset. Derjom der blot havde været qvindelige Efterkommere, havde en saadan Anskuelse ikke kunnet finde Sted, men saaledes som Sagerne nu stode, talte Alt til Gunst for Sidelinierne, istedet for til Fordeel for en Inddragelse under Kronen, eller for et Testament til Fordeel for en filius nullius, eller for Efterkommerne af en filius nullius. I hans juridiske Dine var Legitimitet Alt, endskjøndt han ikke selv havde taget i Betænkning, at sætte syv uægte Børn — thi netop saamange havde Martha skjænket ham, uagtet kun tre levede endnu — ind i Verden.

Efterat han et Dieblif havde tænkt efter, vendte han sig til Baronetten og tiltalede ham med mere Alvor, end han hidindtil havde viist i denne Anledning; men først tog han sig en lille Hjertestyrkning, for at sætte sig i Stand til en vidtløftigere Udvikling af Sagen.

„Hør, Broder Wycherly! hvad jeg vil sige Dig,“ begyndte Dommeren med en Værdighed, der pludseligt vækkede den Andens største Opmærksomhed, „Familiens Historie er Dig temmelig vel bekendt, og jeg kan derfor lade mig nøies med nogle faa Hentydninger. Vore Forfædre vare ridderlige Besiddere af Wyhecombe, nogle Aarhundreder førend Kong Johan meddeelte dem en Baronets Rang. Da vor Tip-Oldesader, Sir Wycherly, antog Patentet af 1611, vandt han neppe nogen Gæde derved, thi han havde kunnet erholde Pairsværdigheden, dersom han havde stræbt høiere. Men han blev Baronet, og Wyhecombe blev, for at gjøre den nye Rang Gæde, for første Gang, siden det var i Familiens Besiddelse, ophøiet til et Stamgods. Nu havde den første Sir Wycherly tre Sønner og ingen Døttre; disse tre Sønner fulgte efter ham, de to Første som Bebersvende, den Tredie var vor Bedstefader. Sir Thomas, den fjerde Baronet, efterlod et eneste Barn, Wycherly, vor Fader, som havde fem Sønner; Wycherly, hans Efterfølger, den sjette Baronet — jeg taler om Dig selv — mig, James, Charles og Gregory. James brækkede Halsen i Din Nærværelse. De to Sidste lode deres Liv i Kongens Tjeneste, uden at have giftet sig; hverken Du eller jeg er indtraadt i Ægtestanden. Det er alle Efterkommerne af Sir Wycherly, den første Baronet, og saaledes staaer Spørgsmaalet om Arvesølgen fast; thi naar vi To

ere døde, er Stammen uddød. Men lad os nu kaste et Blik paa den anden Side af Kong Jacob den Førstes Tid; to Gange, mellem Kong Richard den Andens og Henrik den Syvendes Regjering, da Sir Michael kom til Besiddelsen, uddøde de ældre Linier af Wyhecomberne. I begge Tilfælde foreskrev Loven Arvesølgen, og de yngste Grene af Familien beholdt i begge Tilfælde Besiddelsen. Efter hiin Tids lovmæssige Bestemmelser altsaa, da Kjendsgjerningerne maatte være bekjendte, vare Wyhecomberne indskrænkede til disse yngre Linier. Sir Michael havde to Koner; — fra den Første nedstamme vi, — fra den Anden Wyhecomberne i Hertfordshire, der siden ere bekjendte som Baronetter i hiint Grevskab, og hvis Stamherre pleier at kalde sig Sir Reginald Wyhecombe til Wyhecombe-Regis i Hertfordshire."

„Den nuværende Sir Reginald kan ingen Fordringer have, da han nedstammer fra en Sidelinie," sagde Sir Wycherly, med en Korthed, der pleier at tilkjendegive at man er ærgerlig; „da en Saadan er ligesaa slet, som en Nullius, som det behager Dig at kalde Thom."

„Ikke saa ganske! En, der nedstammer fra en Sidelinie, er en ligesaa retmæssig Arving, som Kongens Majestæt, medens en Nullius slet ikke regnes til Familien. Antag nu et Dieblik, Sir Wycherly, at Du er en Søn af et første og jeg en Søn af et andet Egteskab — vare vi da beslægtede med hinanden?"

„Hvorledes kan Du gjøre en Broder et saadant Spørgsmaal, Thomas!“

„Jeg vilde dog ikke være Din rette Broder, men kun Din Halvbroder; jeg vilde ikke være heelblods men halvblods.“

„Hvad gjør det til Sagen? Hvad gjør det til Sagen? Din Fader vilde være min Fader; vi havde det samme Navn, de samme Familiefølelser, bah! bah! Vi vilde begge være Wyhecomber, ligesom vi er det den Dag i Dag.“

„Ganske rigtigt, Broder Wycherly! og dog vilde jeg ikke være Din Arving, og Du heller ikke min. Godset vilde falde tilbage til Kongen, hvad enten han nu var Hannoveraner eller Skotlænder, uden at gaae over til mig. I Sandhed, til mig kunde det aldrig komme!“

„Thomas, Du driver Din Spøg med min Uvidenhed, og fremstiller Sagen værre, end den virkelig er. I Sandhed, saa længe Du var i Live, vilde jeg ansee Dig for min Arving.“

„Meget rigtigt, hvad de tyve tusinde Pund i Banken angaaer, men ikke med Hensyn til Baronetstitelen og Wyhecombe. Forsaaavidt som Talen er om begge disse, er jeg den retmæssige, og af Loven bestemte Arving og Efterfølger af Sir Wycherly Wyhecombe, den første Baronet og Stifter af Stamhuset.“

„Derksom der ingen Testament havde været, og der-

som jeg var død som Barn, hvem vilde da have fulgt efter vor Fader, dersom der ikke havde været to Mødre?"

„Jeg, som den næste tilbageblivende Søn.“

„Der har vi det! Jeg tænkte nok, at det ikke kunde være anderledes!“ raabte Sir Wycherly triumpherende; „Du har hele Tiden kun drevet Spøg med mig.“

„Ikke saa raadt, min kjære Broder, ikke saa raadt! Jeg vilde være af heelt Blod med Hensyn til min Fader og alle de Wyhecomber, der havde levet førend ham; men med Hensyn til Dig var jeg kun af halvt Blod. Vor Fader havde jeg arvet, som hans retmæssige Gifterkommer, men ikke Dig, da jeg kun var Din Halvbroder.“

„I dette Tilfælde vilde jeg have gjort et Testament, og tilskrevet Dig Alt lige indtil den sidste Skilling,“ sagde Sir Wycherly rørt.

„Det er netop det, som Du bør gjøre med Hensyn til Sir Reginald Wyhecombe. Du maa enten tage ham, eller en filius nullius, i min Søn Thoms Person, eller en puur Fremmed; eller ogsaa lade Arven falde tilbage til Kronen; thi vi ere i det beshynderlige Tilfælde, at vi ingen bekjendte Slægtninger have, enten paa mandlig eller qvindelig Linie, thi vore Forfædre paa mødrene Side vare ligesaa fattige paa Arvinger, som de paa fædrene Side. Vor gode Moder var en ægtefødt Datter af den tredie Greve af Prolific; vor Bedstemoder var, forsaavidt som Mennesker kunne vide Saadant, den Sidste

af sin Stamme; vor Oldemoder skal have havt kongeligt Blod i sine Aarer, uden at Kirken var underrettet derom, og længere tilbage vilde det være umuligt at efterspore Slægtskabet fra denne Side af Familien. Nei, Wycherly! Sir Reginald har den nærmeste Ret til Godset; efter ham følger Thom, eller en af hans Brødre — en ganske Fremmed — og hans Majestæt Kongen. Glem ikke, at en Arv af fire tusinde Pund om Aaret i vore Dage ikke er noget der ofte falder."

„Dersom Du vil opsette et Testamente, Broder, vil jeg tilskrive Thom Alt!“ raabte Baronnen hastigt og med Gstertryk; „man behøver ikke at sige noget om en Nullius, og han vil ganske roligt træde i mit Sted, naar jeg er død og borte.“

Naturen vandt i dette Lieblik Seier i Faderens Bryst, men Vane og streng Retsfølelse overvældede den snart igjen. Maaſkee bidrog ogsaa en vis Tvivl, og hans Bekjendtskab med sin Søns egentlige Charakter, til det Svar, som han gav.

„Det maa ikke være, Sir Wycherly,“ svarede Dommeren eftertænkſom; „Thom har ingen Ret til Wyhecombe, og Sir Reginald har de bedste moralske Fordringer, endſkjøndt Loven udelukker ham. Dersom Sir Michael og ikke vor Oldefader havde bestemt Arvesølgen, vilde han uden videre være indtraadt som Arving.“

Jeg har aldrig elsket Sir Reginald Wyhecomb," sagde Sir Wycherly haardnakket.

„Hvad gør det til Sagen? Saalænge Du lever, vil han ingen Uro gjøre Dig, og naar Du er død, kan alt være Dig ligegyldigt. Kom, kom! Jeg vil selv opsætte Testamentet og lade aaben Plads til Navnet; naar Sagen er kommen saa vidt, vil Du med Glæde sætte Dit Navn under. Det er det sidste juridiske Document, som jeg opsætter, og jeg opsætter det paa det Samvittighedsfuldste, da jeg bestandigt har Døden for Dinene.“

Saaledes endte denne Samtale. Testamentet blev opsat paa den omtalte Maade; Sir Wycherly tog det med paa sit Bærelse, for at læse det, skrev Thom Wyhecombes Navn omhyggeligt i det, bragte det igjen tilbage, undertegnede og forseglede det vedbørligt i sin Broders Nærværelse, gav sin Brodersøn det til Opbevaring, og indskjærpede ham strengt, at holde Sagen hemmelig, indtil Documentet efter hans Død traad i Kraft.

Sex Uger efter døde Hr. Baron Wyhecombe, og Baronetten vendte tilbage til sit Gods, i det han oprigtigt begræd sin eneste Broders Død.

Et mere ulykkeligt Valg af en Arving havde Sir Wycherly ikke kunnet gjøre, thi Thom Wyhecombe var virkelig en Søn af en Advokat ved Templebar og den Lighed med hans foregionne Fader, som han indbildte sig at finde, fandt kun Sted i den lettroende Farbroders Phantasi.

Andet Kapitel.

Disse Oplysninger om Familien Wyhecombe, har ført os langt fra Baghuset, Forbjerget og Taagen, hvormed vi aabnede Scenen. Den lille Bolig, der hørte til denne Post, laa et lille Stykke fra Signalstangen; den var ved Jordbundens Beskaffenhed beskyttet mod Canalens vilde Storme, og ligesom indhyllet af Buske og Blomster. Det var en sædvanlig Hytte, men den var smykket med mere Smag, end det paa den Tid var almindeligt i England. De hvidkalkede Vægge, Straataget, den indhegnede Have og den med Stakit omgivne Gaard, vidnede om aabenbar Omhu og visse aandige Fremskridt, som man neppe kunde vente hos Folk, der havde paataget sig en saa ringe Forretning, som den at have Opsigt med en Signalstang.

Rundt omkring Huset blev man den samme Omhu vaer; Jordbunden var deelt i to eller tre Afdelinger, paa hvilke en enkelt Hest og en Ko græsede. Dog saae man ingen Hækker, da disse ikke kunde trives i en Egn, der laae saa blottet, men Græsgangene vare omgivne med Hegn, der ikke kunde fornægte deres Herkomst; thi de vare intet andet, end Tømmer og Planke af strandede Skibe. Da det Hele var anstrøget med en hvid

Farve, havde det et landligt, og i et Klima, hvor Solen sjældent falder besværlig, ingenlunde ubehageligt Udseende.

Den Scene, hvormed vi ønske at begynde vor Fortælling, indtraf en Juli-Morgen henimod Klokken syv. Paa en Bænk, ved Foden af Signalstangen, sad der en Mand af en oprindelig stærk og kraftig Legemsbygning, men som Alder eller Sygdom syntes lidt efter lidt at have angrebet. Et Blik paa det rødplettede Ansigt vilde tilstræffeligt have tilkjendegivet en Læge, at ingen Uorden i de physiske Organer, men slemme Vaner, havde forarsaget denne vaklende Sundhedstilstand. Ogsaa Ansigtet var usædvanligt mandigt, og maatte engang have været smukt, endskjøndt Umaadelighed havde paa en sørgelig Maade indpræget sig i dets Træk.

Denne Mand var omirent halvtredsfindsthyve Aar gammel, og hans hele Væsen, saavel som hans Klædedragt, tilkjendegav en Sømand, — ingen sædvanlig Matros, heller ingen Søofficier, men den Stilling imellem Begge, der i Marinen pleier at danne en særegen Klasse, da den har en Rang, der berettiger den til den Ære at opholde sig paa Skandsen, uden at den paa den sædvanlige Maade rykker op i en høiere Rang. Kort sagt, han bar en Masters*) Uniform. For eet Aarhundrede siden var de engelske Søofficerers Klædedragt overordentlig

* En der i den engelske Marine bestyrer Skibets Navigering.

simpel, endskjøndt den maaskee var mere passende for Tjenesten, end den prægtige Uniform, der siden blev indført. Spauletter bar man ikke, og Ankerknapperne og Farven, der blev kaldt søblaa, og skulde forestille det dunkle Ocean, tilligemed de hvide Opflager, udgjorde de fornemste Udmærkelser ved Dragten. Den Mand, som vi have fremstillet for Læseren, hed Dutton. Han havde blot Opshnet over Signalstangen, og viste i sin velvedligeholdte Uniform, sit Linned, og sit hele Udortes, en Nethed, der vidnede om, at der var Noget der bar Omhu for hans Garderobe og anvendte mere Omhu paa saadanne Ting, end det sædvanligviis pleiede at være Tilfældet, med en Mand af hans Haandtering. Med Hensyn hertil viste han sig virkelig uden Dadel; og i den hele Mand var der Noget, der tydeligt nok røbede, at Naturen, om ikke Opdragelsen, havde bestemt ham til noget Bedre, end det Væsen, som han virkelig var.

Dutton ventede saa tidligt paa Dagen paa at det Dunstflor, der bedækkede Havet, skulde adsprede sig, for at han kunde see om der viste sig noget Skib, der fordrede Opfyldelsen af hans simple Pligter. At der var Noget i Nærheden, og det tæt ved den fremtrædende Klippeside, endskjøndt Ingen lod sig see, var tydeligt af den Samtale der fandt Sted. Retningen af Lyden syntes at tilkjendegive, at der virkelig var en Mand paa

Spidsen af Klippen, maaskee hundrede Fod fra det Sted, hvor Opsynsmanden sad.

„Tænk paa den Sømandsgrund sætning, Hr. Wyche-combe!“ raabte Dutton med advarende Stemme: „Den ene Haand for Kongen, den Anden for Dig selv. Disse Klipper ere farlige Steder, og det synes virkelig unaturligt, at en søfarende Skabning, som I er, har saa stor en Forkjærlighed for Blomster, at han sætter sin Hals i Bøve for at plukke en Haandfuld.“

„Vær ubekymret, Hr Dutton!“ svarede en fuld, mandig Stemme, som man skulde sværge paa kom fra et ungdommeligt Bryst; „Vær kun ganske ubekymret; vi Sømænd ere vantede til at hænge i Luften.“

„Ja, ved gode, treslaaede Trosser, som vi kunne holde os fast ved, unge Herre! Nu har hans Majestæts Regjering nylig ophøiet Eder til Officier og altsaa er det et Slags Bligt for Eder, at bære Omjorg for Eders Liv, for at I kan bruge det i Tjenesten, og opoffre det, hvis det skulde gjøres behov.“

„Meget sandt, meget sandt, Hr. Dutton! saa sandt, at jeg undrer mig over, at I anseer det for nødvendigt at erindre mig derom. Jeg er Hans Majestæts Regjering meget forbunden, og —“

Medens han sagde disse Ord, syntes hans Stemme at blive svagere og hvert Dieblik mere uthdelig, indtil den tilsidst blev aldeles uforstaaelig. Dutton syntes at

være ilde tilmode, thi i dette Dieblif hørtes der en Larm, og det var tydeligt nok, at noget Tungt faldt ned fra Klippen. Nu følte Sømanden Savnet af kraftigere Nerver, og, som en Følge af den Bevidsthed, at han havde svækket dem ved Udsvævelser, følte han sig dybt ydmyget. Han sittede paa alle Lemmer, og var for Diebliffet ude af Stand til at staae op. Men nogle lette Skridt ved Siden af ham, bevægede ham til at see sig om, og han fik Die paa sin Datter Mildred, en yndig nittenaarig Pige.

„Jeg hørte Eder kalde paa Noget, Fader!“ sagde Pigen, idet hun saae tankesfuld, men mistroisk paa sin Fader, som om hun undrede sig over at han, allerede saa tidligt paa Dagen, havde givet efter for sin Svaghed; „Kan jeg hjælpe Eder i Noget?“

„Den stakkels Wychembe!“ raabte Dutton: „han steeg op paa Klippen for at plukke Dig en Urtekoft, og jeg er bange for, — jeg er meget bange for —“

„Hvad, Fader?“ spurgte Mildred med sittrende Stemme, og den skjønne Rødme forsvandt af hendes Ansigt, der blev ligblegt; „Nei, nei, nei! han kan ikke være styrtet ned!“

Dutton lod Hovedet synke, drog et dybt Aandedræt, og syntes derpaa at blive mere Herre over sine Nerver. Han var i Begreb med at staae op, da man hørte en Trampen af en Hest, og Sir Wycherly Wychembe, der

sad paa en adstadig Ridehest, red henimod Signalstangen. Baronetten pleiede ofte tidligt om Morgenen at besøge Forbjerget; men det var noget Usædvanligt, at han kom uden Tjener. Saasnart Mildreds Dine mødte den ærværdige gamle Mands smukke Skikkelse, som hun syntes godt at kjende, og som hun pleiede at tale fortroligt med, i den Overbeviisning, at hun gjældte Alt hos ham, raabte hun:

„Åh, Sir Wycherly! hvor lykkelig, hvor er Richard?“

„God Morgen, min smukke Milly!“ svarede Baronetten muntert, „lykkelig eller ikke, her er jeg, og jeg føler mig slet ikke smigret ved det, at Eders første Spørgsmaal angaaer min Rideknekt og ikke hans Herre. Jeg har sendt Richard til Præsten for at besørge Noget. Nu, da min stakkels Broder, Dommeren, er død og borte, føler jeg, at Hr. Rotherham bestandigt bliver mig mere og mere uundværlig.

„O, kjæreste Sir Wycherly! — Hr. Wyhecombe, — Lieutenant Wyhecombe, — jeg mener den unge virginiske Officier, — der leed saa meget af sine Saar, — i hvis Helbredelse vi Alle tog saa megen Deel —“

„Hvad han — hvad han, mit Barn? J mener dog ikke at han er ligesaa god en Sjælehyrde og aandelig Trøster, som Hr. Rotherham? Og hvad Alt det Dvrig angaaer, da er der intet Slægtskab mellem de virginiske Wyhecomber og min Familie. Han kan være en filius

nullius af Wyhacombe-Regis i Hartfordshire, men med dem fra Wyhecombe-Hall i Devonshire staaer han ikke i Forbindelse."

„Der! — der! — Klippen! Klippen!“ lagde Mildred til, da hun for Diebliffet ikke var istand til at udtrykke sig tydeligere.

Medens Pigen pegede paa Afgrunden og stod som et Skrækkens Billede, begyndte den godmodige gamle Baronet at ahne Sandheden; nogle Ord som han verledede med Dutton, gjorde ham fuldkommen bekendt med Alt, hvad de to Andre vidste.

Sir Wycherly svang sig af Hesten, med en Hastighed, der var forbausende for en Mand af hans Alder, og nu fulgte der en temmelig forvirret Raadslagning mellem de Tre. Ingen af dem vovede at nærme sig til Klippen, der ved Enden af Forbjerget næsten var lodret, og som det altid var et Bovestykke at bestige for Saadanne, hvis Nerver ikke vare tilbørligt hærdede, eller som ikke vare vantede til at see en saadan Afgrund. De stode længe som fastnaglede til Stedet, indtil Dutton, der skammede sig ved sin Svaghed, og som erindrede sig de tusinde Underviisninger i Koldblodighed og Kjækhed, der vare blevne ham til Deel, i hans mandige Profession, endelig gjorde en Bevægelse for at nærme sig til Randen af Afgrunden, i den Hensigt at forvise sig om, hvordan Sagerne virkelig stode. Ogsaa i Mildreds Kinder vendte

Blodet tilbage, og hun fattede igjen en Deel af det Mod, der ellers udmærkede hende.

„Bliv, Fader!“ raabte hun hurtigt; — „J er svagelig og sitrer i dette Dieblik, som jeg seer. Mit Hoved er mere roligt — lad mig gaae til Randen af Klippen og see, hvad der er foregaaet.“

Mildred sagde disse Ord med en tvungen Rolighed, der skuffede hendes Tilhørere, som begge To, den Ene formedelst sin Alder, den Anden paa Grund af sine svækkede Nerver, vist ikke vare i Stand til at udføre et saadant Vovestykke. Der behøvedes den Altseendes Die, der kan gennemskue Hjerterne, for at blive den voldsomme Spænding vaer, med hvilken det unge, skjønne Bæsen nærmede sig til det Sted, hvorfra hun kunde overse den hele Side af den frygtelige Afgrund, lige fra den svimlende Top til ned i Dybet, hvor det brusende Hav slog imod Foden af Klippen. Denne kunde i bogstavelig Forstand, ikke sees deroppe fra, thi Søen havde saaledes udhulet Klippen, at der blev en udstaaende Rand, der skjulte det Punkt, hvor Klippen og Vandet umiddelbart kom i Berørelse med hinanden. Den øverste Deel af den forvitrede Klippe sænkede sig en Smule indad, saa at der blev en ujevn Glade, der var tilstrækkelig til at frembyde en Plet Jord, der var begroet med Græs, blandet med saadanne Blomster, som kunne trives paa et saadant for Stormen udsat Bjerg. Ogsaa Taagen

forhindrede Synet, og gav Afgrunden Udseendet af et umaadeligt Dyb. Dersom den meest ligegyldige Skabnings Liv, under disse Omstændigheder, havde svævet i Fare, vilde Mildred være bleven opfyldt med den dybeste Medlidenhed, men en Strøm af sømme Følelser, der hidindtil havde hvilet i den jomfruelige Sjæls hellige Skriin, kæmpede med den naturlige Angst, da hun med lette Trin traadte hen til den yderste Rand af Klippen, og kastede et frygtsomt, men ivrigt Blik ned i Dybet. Hun traad strax et Skridt tilbage, opløstede forskrækket sine Arme, og skjulte sit Ansigt, som om hun vilde tildække det for et frygteligt Syn.

Paa denne Tid var Duttons Besindelse og practiske Erfaring vendt tilbage igjen. Som det er sædvanligt hos Sømcænd, hvis Mand bevarer et levende Billede af Takkelagens forviklede Net, endog i den mørkeste Nat, havde hans Tanker raskt fattet alle mulige Omstændigheder, og fremstillet ham et rigtigt Billede af det, der var skeet.

„Det er ikke muligt at see Knøsen, dersom han er styrtet ned i Dybet, endog om det ikke var taaget, thi Klippen gjør en Krumning udad der nede, Sir Wycherly!“ sagde han ivrigt: „Han maa hænge paa Siden af Afgrunden, og det ovenfor det Sted, hvor Klippen gjør Krumningen.“

En fælles Følelse ansporede begge Mændene; de

ilede hen til Toppen af Bjerget, og her var, ligesom hos Mildred, et eneste Blik tilstrækkeligt til at overbevise dem om Sandheden. Den unge Wyhecombe havde, idet han bøiede sig forover, for at plukke en Blomst; traadt saa stærkt paa det Klippestykke, som hans Fod hvilede paa, at det var gaaet løst og han havde tabt Ligevægten. En Landsnærværelse, der næsten lignede en høiere Indskydelse, og en stor Landsnærværelse alene reddede ham fra at blive sønderknuust. Da han saae, at Klippestykket gav efter, gjorde han et Spring fremad, og kom til at staae paa en lille fremspringende Kant, nogle Fod dybere nede og i det mindste ti Fod mere til Siden. Denne smalle Glade vilde kun et Dieblik have forsinket hans Fald, dersom der ikke lykkeligviis havde været nogle Buske ovenover, der trængte frem af Klippen. En Green af disse greb den unge Mand, der under sit voldsomme Spring svævede i Luften. Til Lykke for ham vare Buskene fast rodfæstede i Stenen; med en Sømands Behændighed svang den unge Officier sig hen paa Gladen, og stod strax temmelig sikker, paa begge sine Been. Den Stilhed, der fulgte paa, var en Følge af den Bedøvelse som han følte, da han saa pludseligt saae sig hensat i en saa farlig Stilling. Toppen af Klippen var kun omtrent sex Favne over hans Hoved, og det Sted, som han stod paa, ludede ud over en Deel af Afgrunden, der var aldeles lodret, og saa at sige ganske uden for Linien af

den fremstaaende Glade, hvor han nylig saa magelig havde plukket Blomster. Det var physiskt umuligt for ethvert menneskeligt Væsen, at hjælpe sig ud af en saadan Forlegenhed, uden ved Andres Hjælp. Wyhecombe saae dette ved det første Blik, og han tilbragte de saa Minuter mellem sit Fald og sine Benneres Komme, med at overveie hvorledes han bedst skulde befrie sig. Saa, der ikke ere vant til Masternes svimlende Høide, vilde have havt tilstrækkelig Selvbeherskelse til at holde sig i en saa farlig Stilling. Det vilde ikke engang have været muligt for ham, at holde sig staaende, dersom Buksene ikke havde været ham til Hjælp.

Da Baronetten og Dutton blev den unge Mand's farlige Stilling vaer, traad begge tilbage, forfærdede ved dette Syn, som om de vare bange for selv at styrte ned over ham. De lagde sig hurtigt ned paa Jorden, og nærmede sig paa den Maade igjen til Randen af Klippen; men endogsaa i denne Stilling overkom der dem en Sittren, da de rakte Hovederne ud over Afgrunden og saae ned paa Dfferet. Den unge Mand kunde ikke see noget af Alt dette, thi da han lænede sig med Ryggen til Klippen, havde han ikke Plads nok til uden Fare at vende sig om, eller at see i Veiret. Mildred syntes dog at glemme al Omsorg for sin Sikkerhed, da hun saae den frygtelige Stilling, hvori den unge Mand befandt sig. Hun stod paa den yderste Rand af Afgrunden og

saae ned med en Fasthed og Sikkerhed, som hun under mindre vigtige Omstændigheder ikke vilde have været i Stand til; Officieren kunde endogsaa see et Glimt af hendes rige Lokker, der flagrede om det skønne Ansigt.

„For Guds Skyld, Mildred!“ raabte den unge Mand, „gaae tilbage fra Standen — længere tilbage — jeg seer Eder, og vi kunne nu høre hinanden, uden at I behøver at vove saa meget.“

„Hvad kunne vi gjøre for at redde Eder, Wyche-combe?“ spurgte Pigen ivrigt, „sig mig det, for Guds Skyld! thi Sir Wycherly og min Fader ere begge uden Kræfter.“

„Herlige Bæsen! og I tænker paa min Fare! Vær ubekymret, Mildred! gjør hvad jeg siger Eder, og Alt vil endnu gaae godt. Jeg haaber, at I hører og forstaaer mine Ord, kjære Pige?“

„Fuldkommen!“ svarede Mildred, som Anstrængelsen for at beholde sin Stolighed næsten bedøvede; „Jeg hører hver Stavelse — tael kun!“

„Godt da! gaae til Flagsaldet, gjør den ene Ende los, og hal i den Anden, indtil hele Linen er nede, naar dette er skeet, saa kom igjen og jeg skal sige Eder det Dvrige. Men for Himlens Skyld trin ikke saa nær til Standen!“

Den Tanke, at Louget kunde, hvor tyndt og svagt det end var, vise sig nyttigt, foer Pigen igjennem Hove-

det, og i et Dieblig var hun ved Signalstangen. Utal-
lige Gange havde Mildred, naar stærke Drikke hindrede
hendes Fader i at gjøre sin Pligt, underslaget og heist
Signalerne for ham, og derfor vidste hun lykkeligviis at
omgaaes med Faldet.

I en Hast havde hun gjort det los, og den lange
Line laae i en Hob ved hendes Fødder.

„Det er gjort, Wycherly!“ sagde hun og saae igjen
ud over Klippen; „Skal jeg kaste den ene Ende af Tou-
get ned til Eder? Men ak! jeg har ikke Kraft nok til at
trække Eder op, og Sir Wycherly og min Fader synes
ikke at være i Stand til at hjælpe mig.“

„Bliv rolig, Mildred! — Alt vil gaae godt. Gaae
til Stangen og flaae den ene Ende af Touget omkring
den! tag saa begge Ender og bind dem sammen i en
Knude, og led den ned over mit Hoved. Pas paa, at
I ikke kommer for nær til Randen, thi —“

Den sidste Formaning var spildt, thi Mildred var
allerede borte for at udrette sit Verinde. Hendes snilde
Aand havde strax opfattet hvad man ventede af hende,
og hendes behændige Fingre udførte det snart. Hun
slog Linen om Stangen, bandt Enderne sammen i en
Knude, gjorde, hvad der var sagt hende, og snart spæ-
vede det tynde Toug ned over Klipperanden, saa at
Wycherly kunde naae det med Haanden. Det er ikke let
at gjøre det begribeligt for et Landmenneske, hvilken

Lillid en Sømand har til et Loug. Man give ham et skrøbeligt, halvraadent Stykke snoet Hamp i Haanden, og han vil vove sit Liv i Stillinger, fra hvilke han ellers med Gysen vilde vende sig bort. Da han er vant til, at hænge i Luften ved Loug, der blot tjene hans Fødder til Støtte, eller ved Liner, som han blot fatter med Hænderne, har hans Dine en instinctagtig Kundskab om det der holder ham, og han betroer sit Liv til en, som det synes, tynd Traad, der forekommer den Uøvede som ganske uværdig til en saadan Lillid. Signallinen er et Loug, der er tyndere end en Mands Finger, hvor lille den endog maa være; men den er forfærdiget med megen Omhu. Wychembe vidste ogsaa, at den Line, som han forlangte, var ny, thi han havde for en Uge siden selv været behjælpelig, da den blev iskaaren. Det var ogsaa denne Omstændighed, der var Skyld i, at den var lang nok til at naae ham, thi da man afmaalte den, havde man givet et godt Stykke i Tilgift. Kort sagt, Gænderne faldt omtrent thve Fod ned over Klippen, som han stod paa.

„Nu er Alt godt, Mildred!“ raabte den unge Mand med jublende Stemme, saasnart han havde faaet fat paa begge Gænder af Linen; og han gjorde den i Diebliffet fast om Livet under Armene, for at sikke sig mod ethvert Uheld. „Nu er Alt godt, kjæreste Pige! I behøver nu ikke mere at være bekymret for mig!“

Mildred traad tilbage, thi en heel Verden kunde ikke have bevæget hende til at være Vidne til de forvovlede Anstrængelser, der nu, som hun vidste, maatte følge paa. Imidlertid var Sir Wycherly, der hidindtil havde været en udeeltagende Tilskuer ved Alt, hvad der foregik, igjen bleven Herre over sine Sandser, og paatog sig at lede Tingen.

„Hold inde, min unge Navne!“ raabte han ivrigt, da han saae at Sømanden var i Begreb med at flattreropad Klippen; „Hold inde! — Saaledes gaaer det umuligt an! Lad Dutton og mig i det mindste heise Eder op! Vi have seet Alt hvad der er foregaaet, og ere nu i Stand til at gjøre Noget for Eder.“

„Nei, nei, Sir Wycherly! Rør ikke ved Linen! Dersom J haler den over Klippeanten maa J nødvendig sprænge den itu, eller skamfile den over, og da er jeg uden Redning forloren.“

„O, Sir Wycherly!“ sagde Mildred alvorligt, i det hun foldede sine Hænder med en bedende Mine, „gør det ikke! Rør ikke ved Linen!“

„Det er vist nok det bedste, at lade det unge Menneske selv afgjøre det!“ sagde Dutton; „Han er kraftfuld, kjæf og en Sømand; han vil bedre kunne hjælpe sig, end vi. Som jeg seer, har han gjort Linen fast under Armene — derved er han saa temmelig sikket mod at glide ud, og andre saadanne Uheld.“

Da han havde sagt dette, traad de To nogle Skridt tilbage, og ventede i en ængstelig Spænding paa Udfaldet. Dutton fattede sig dog saa meget, at han tog en Ende af den gamle Flagline, der befandt sig i en Kasse ved Foden af Stangen, og gjorde et Forsøg paa at sammensnøre begge Parterne af den tynde Line, ved hvilken det unge Menneſke hang; thi dersom den ene Part var sprunget, maatte, uden denne Forsigtighed, Linen løbe af Stangen, og der var da intet, der holdt den fast. Den tynde Line gjorde et saadant Forsøg meget vanskeligt, men det, der blev gjort, var tilstrækkeligt til at give den hele Indretning Udseendet af en større Sikkerhed. Imidlertid lavede den unge Sømand sig til at begynde sit Boveſtykke, uden at de, der vare ovenfor kunde see Noget, men snart tilkjendegav den strammede Line, at hans Bægt hvilede i den.

Mildreds Hjerte bankede saa man kunde høre det, og hun kunde neppe trække sin Aande, medens hun iagt- tog enhver Spænding i Linen. Ogsaa hendes Fader lagde ængsteligt Mærke til enhver Bevægelse, som om han ventede at det næste Dieblif vilde medføre en Catastrophe. Den unge Mand maatte gjøre store Anstrængelser for at klynge sig op ved et Loug, i en saadan Høide. Dersom Linen havde været tykkere, vilde det have været en let Sag, for en Mand af Søofficierens Kraft og Behændighed, at svinge sig op; især da han kunde hjælpe

sig med sine Fødder, ved at stemme dem imod Klippen men saaledes som det nu var, var det som om han trak Bjerget op med sig. Endelig viste hans Hoved sig nogle Tommer over Klippen, men Fødderne vare stemmede mod Siden af Bjerget, og hans Legeme var bøiet udad i en Vinkel af fem og fyrgetyve Grader.

„Hjælp ham, hjælp ham, Fader!“ raabte Mildred og bedækkede sit Ansigt, for ikke at see Wyhecombes; fortvivlede Anstrængelser. „Dersom han nu styrter ned, er han forloren. O frels ham, frels ham, Sir Wycherly!“

Men Ingen af dem, som hun henvendte sig til, kunde nu hjælpe ham. Hendes Fader blev igjen overfalden af sin Sittren, og Baronetten hindrede Alderdom, og Mangel paa Erfaring, i at være ham behjælpelig.

„Har I intet Toug, Hr. Dutton! som I kan slaae om mine Skuldre?“ raabte Wyhecombe, og standsede af bare Mathed efter sine Anstrængelser, uden dog at glide en Linie ned; „Slaae et Toug om mine Skuldre, og træk mig ind til Klippen!“

Dutton røbede den inderligste Længsel efter at opfylde hans Ønske, men hans Nerver vare endnu ikke blevne styrkede ved hans sædvanlige Drik, og hans Hænder rystede saaledes, at det var meget uvist om han kunde vise ham denne simple Tjeneste. Dersom hans Datter ikke havde været, vilde han neppe have begyndt paa

en fornuftig Maade; men Mildred, der var vant til at omgaaes med Flaglinen, hentede snart den gamle Line, som hun rakte sin Fader, der ved den Maade, hvorpaa han behandlede den, viste at han var den søvante Mand. Han lagde Flaglinen dobbelt, fastede Løkken om Wyhecombes Skuldre, og gjorde sig, understøttet af Mildred, Umage for at trække den unge Mands Legeme opad og ind imod Klippen. Men deres forenede Kræfter vare dog ikke dette Foretagende vorne, og Wyhecombe, der var udmattet af Anstrængelse, og ude af Stand til længere at holde sin egen Vægt ved et saa tyndt Toug, følte sig nødt til at lade sine Fødder synke, og igjen at glide ned paa den udstaaende Rand. Her sittede hans ellers saa kraftige Legeme feberagtigt, af de mægtige Anstrængelser, han maatte sætte sig paa Klippekannten og læne sin Aht til Klippen, for igjen at erholde Kraft og Selvbeherfskelse.

Mildred udstødte et høit Skrig, da han forsvandt, men var altfor forskrækket og bedøvet til at træde hen til Randen af Afgrunden, for at see hvad der var blevet af det unge Menneſke.

„Vær rolig, Milly!“ sagde hendes Fader, „han er i Behold, som Du selv kan see her ved Signalstangen, og jeg kan forsikre Dig, at Touget holder fortræffeligt. Saalænge dette Toug holder, kan det unge Menneſke ikke falde ned; han har flaaet Enden to Gange om Livet.

Vær derfor kun ganske rolig, Bige! thi jeg føler mig nu bedre og seer min Dei tydeligt — vær uden Frygt, Sir Wycherly! inden ti Minutter have vi det unge Menneſte igjen i god Behold paa Terra Firma. Jeg veed ikke hvordan det er gaaet mig i denne Morgen; men jeg har ikke mine Lemmer, ſom ſædvanligt, i min Magt. Det kan ikke være Angſt, thi jeg har ſeet altfor mange Menneſter i Fare, til derved at miſte mine Kræfter; jeg troer, Miſly! at det maa være den Rheumatismus, ſom jeg ſaa ofte har talt om, og ſom jeg har arvet efter min Moder, den gode gamle Sjæl. Veed I vel, Sir Wycherly, at man kan arve Rheumatismen, ligesom man kan arve Gigten?"

„Meget muligt — meget muligt, Hr. Dutton! — men tænk nu ikke paa dette Onde, ſkaf min Navne igjen herop paa Græsſet, ſaa ville vi tale udførligere om den Ting. Jeg vilde have givet den hele Verden til, at jeg ikke i Morges havde ſendt Richard til Hr. Rotherham. Kunne vi ikke indrette det ſaaledes, at min Hest trækker det unge Menneſte op?"

„Dertil er Louget neppe stærkt nok, Sir Wycherly! Hav en Smule Laalmodighed og jeg ſkal nok bringe Sagen til Ende — paa Sømandsviis og Matroſmaneer, — Holloei der! holloei der, Hr. Wyhecombe! ſvar paa mit Raab, og jeg ſkal ſnart igjen bringe Eder flot.“

„Jeg er i Behold her paa Klippen!“ ſvarede Wy-

cherlth's Stemme nedendra; „Jeg vilde ønske at I saae efter Flaglinen, og gav Agt paa at den ikke skamfiler sig over paa Klippen, Hr. Dutton!“

„Alt i Rigtighed! Giir en Smule og lad mig saae saa meget af Linen, som muligt. Hold Enden fast, at der ikke skal indtræffe et Uheld!“

I et Dieblik blev Flaglinen slap, og Dutton, der imidlertid havde samlet sine Kræfter en Smule, endsskjøndt Nhdelsen af stærke Drikke, i de sidste fjorten Aar, havde svækket og afkræftet ham, tvang Louget langs med Randen af Klippen, indtil han havde faaet det over en fremstaaende Kant, hvor det hang fast. Ifølge denne Foranstaltning faldt Louget ned over den Deel af Klippen, fra hvilken den unge Mand var gledet ned, og hvor det ingenslunde var vanskeligt, for En der ikke var ør i Hovedet og havde smidige Lemmer, at bevæge sig og at plukke Blomster. Wyhecombe behøvede derfor blot at faae fast Fod paa denne Side af Bjerget, for uden Vanskelighed at kunne klattre op til Toppen. Det er sandt, at han nu befandt sig dybere, end det Sted var, hvorfra han faldt ned, men naar han svang sig over til Siden, eller ved Hjælp af Linen vovede et Spring, var det slet ikke vanskeligt at naae hiin Plads, og saasnart han saae den nye Retning af Louget, begreb han hvad Dutton havde i Sinde, og gjorde sig færdig. Duttons tillidsfulde Væsen indgjød Baronetten og Mildred nyt

Mod; de nærmede sig igjen til Afgrunden, og stode nær ved Randen, endskjøndt paa den Side, hvor man kunde stige ned af Klippen, med mindre Frygt for Følgerne.

Saa snart Wyhecombe havde gjort alle sine Forberedelser, stillede han sig paa Randen af Klippen, knyttede Louget fast, saae omhyggeligt efter et sikkert Sted, hvor han kunde faae Fodsæste paa den anden Side af Dybet, og sprang over. Den unge Mands Legeme svang sig, som naturligt, snart over Rummet, indtil Louget var lodret, og nu fandt han en saadan ujevn Jordbund, at han, ved Hjælp af Linen, uden Vanskelighed kunde arbeide sig op. Han klattrede i Veiret, slap snart Louget og stod paa Toppen af Bjerget. I dette Dieblisk sank Mildred afmægtig ned.

Credie Kapitel.

Det var nu den unge Sømands Bligt at løfte Mildred op og at bære hende i sine Arme til Hytten, da Faderens Nervesvaghed ikke tillod ham saadant. Han gjorde dette med en Jilsfærdighed og en Omhu, der viste hvilken Deeltagelse hendes Forfatning indgjød ham, men tillige med en Styrke, der tilkjendegav, at hans

Kraft snarere havde tiltaget, end var bleven formindstet ved den Forsatning, som han var i. Hans Bevægelser vare saa raske, at Ingen blev det Kys vaer, som han trykkede paa det hulde Bæsens blege Læber, eller det sømme Tryk, med hvilket han drog den skjønne Skikkelse til sig. Da han naaede Døren havde Bevægelsen, og Virkningen af den frie Luft, igjen beghndt at oplive hende, og Wychecombe kunde med nogle saa oplysende Ord overgive hende til den bestyrkede Moders Omsorg. Men han forlod dog i et Dvarteers Tid kun Huset saalænge, som det behøvedes for at raabe til Dutton, at Mildred var kommen til sig selv igjen, og at han ikke behøvede at være bekymret for hendes Skyld. Hvorfor han dvælede der saalænge, overlade vi til Læseren at tænke sig, thi Pigen selv blev strax bragt ind i et lille Bærelse, og han saae hende ikke i flere Timer.

Da vor unge Sømand igjen kom ud paa Forbjergget, fandt han at Selskabet havde formeret sig med to Personer. Midelnægten, Richard, var vendt tilbage fra Hr. Rotherham, og Thom Wychecombe, Baronettens tilkommende Arving, var ligeledes tilstede, klædt i Sørgeklæder, formedelst sin foregivne Faders Død. Denne unge Mand havde i den senere Tid været en flittig Gæst i Bagthuset, idet han lod, som om han vilde tilegne sig sin Farbroders Forkjærlighed for Sølusten og Synet af Havet. Derved var det skeet, at han flere Gange var

truffet sammen med sin Navne; men denne Sammen-
træffen havde altid været mindre venstkabelig, og det af
en Grund, der var begge de unge Mænd vel bekjendt.
Da de ved denne Leilighed mødtes, var derfor deres
gjensidige Hilsen stolt og fremmed, og man kunde have
kaldt de Blik, som de verlede, fjendtlige, dersom Thoms
ikke havde været forenede med en mørk Spot. Dog for-
hindrede de herskende Følelser ikke den Sidste fra at tale
i en, som det lod, venstkabelig Tone:

„Man siger mig, Hr. Wyhcombe!“ begyndte Dom-
merens Arving — thi paa at være det, kunde Thom
efter Loven gjøre Fordring, „man siger mig, Hr. Wyche-
combe! at J i denne Morgen har øvet Eder i Eders
Kald, idet J har sponget Eder ved Enden af et Loug
fra den ene Klippe til den Anden? Nu, det er et Ar-
bejde, der mere er efter en Amerikaners Smag, end efter
en Engelskmands, skulde jeg troe. Jeg tænker dog, at
man i Colonierne maa gjøre meget, som vi her hjemme
aldrig drømme om.“

Disse Ord bleve sagte med tilshneladende Ligeghl-
dighed, omendskjøndt med megen Argelist. Sir Wycher-
lvs Hovedsvaghed var en ugrundet og paa hans Uviden-
hed støttet Beundring for hans Fædreland, og for Alt,
hvad det indeholdt. Han var ogsaa meget tilbøielig til
at foragte de Provindser, som vare afhængige af Moder-
landet. J enhver Stilling i Livet fordres en fuldkommen

Agtelse, en fuldkommen Lighed, og enhver tilegner sig, efter Regelen, enhver tilstaaet Overlegenhed, der maa skee kan gøres gjældende for det Land, eller den Provinds, som han hører til. Ifølge denne Grundsætning seer Beboerne af en Hønsfesti, i Paris eller London, med Foragt ned paa Beboerne af et beqvemt Huus paa Landet. Mellem England og de nordamerikanske Colonier var denne Følelse især dybere og stærkere, end den ellers pleiede at være, og det ifølge de Sidstes tidligt opvaagne demokratiske Meninger. Vel var denne Tænkemaade ikke allerede bleven en Gjenstand for politisk Skinsjge, nei, den bragte kun sociale Indtryk med sig, der vare meget skikkede til at gøre Colonisterne foragtelige hos en Nation, der hænger med en besynderlig Forkjærlighed ved sine egne Sæder og Skikke, og var meget tilbøielig til at betragte Alt, endogsaa Grundsætninger, med den vilkaarlige conventionelle Sædvanes Dine. Man kan ikke nægte, at Amerikanerne, i Midten af det attende Aarhundrede, vare et ualmindeligt provinfielt, og i mange Enkeltheder, saavel med Hensyn til deres Anskuelser, som til deres Sæder, snæverhjertet Folk; og denne Bebreidelse kan tildeels endnu gøres dem i vore Dage; men det Land, som de nedstamme fra, havde den Tid endnu ikke gjort de store Fremskridt i Civilisation og Oplysning, som senere udmærker det i en saa høi Grad. Den Lige-gyldighed, med hvilken hele Europa saae paa det vidt-

udstrakte amerikanske Fastland, og for hvilken England selv, der dog besad en stor Landstrækning paa denne Side af det atlantiske Hav, ikke væsentligt var fri, førte hiin Verdensdeel til flemme Misgreb i alle sine Paastande og Anskuelser, med Hensyn til den saakaldte ny Verden. Sir Wycherly følte og yttrede sig, med Hensyn til Amerika, saa temmelig paa samme Maade, som den store Masse af hans Landsmænd i Aaret 1745 følte og yttrede sig; Undtagelserne gjaldt kun for de Dpliste og for dem, hvis særegne Pligter gjorde et nøiere Bekjendtskab nødvendigt, og endda ikke altid for dem. Man fortæller, at den engelske Minister havde fattet den Tanke, at paalægge Amerika Skat, ifølge den Omstændighed, at han saae en riig Virginier tabe en stor Sum i Spil — et Slags argumentum ad hominem, der førte til en Slutning, der var farlig at anvende hos det Slags Folk, som han den Gang havde at gjøre med. Men det være som det vil, der er ikke mere Tvivl om, at der, paa den Tid, i hvilken vor Fortælling falder, herskede i Moderlandet den største Uvidenhed med Hensyn til Amerika, end der er Tvivl om, at der i Amerika herskede den største Ugtelse for næsten Alt, hvad der var engelsk. Sandheden twinger os til at lægge til, at den cisatlantiske Deel af denne Svaghed har, uagtet Alt hvad der er skeet, holdt længst ud mod Tidens Storme, og et bestandigt tiltagende Samkvem.

Den unge Wycherly var, som det altid er Tilfældet, meget fiintfølende med Hensyn til Yttringer, der vare bestemte til at hentyde paa den Deel af Landet, i hvilken han var født. Han betragtede sig vistnok som en Engelskmand; han var trofast af sit ganske Hjerte, og paa enhver Maade tilbøielig til at haandhæve Moderlandets Interesse; men naar Spørgsmaalet var om Europa og Amerika, var han en Amerikaner, saaledes som han i Amerika selv betragtede sig, som en reen Virginier, i Modsatning af alle de andre Colonier. Han forstod den Spot, der laae i Thom Wyhcombes Ord, men undertrykte sin Harm, af Agtelse for Baronetten, maaskee ogsaa paavirket af de Følelser, der saa nylig havde sat ham i Bevægelse.

„De Herrer, der ere tilbøielige til at troe saadanne Ting om Colonierne, vilde gjøre vel i, at besøge hiin Deel af Jorden;“ svarede han roligt, „førend de høre deres Anskuelser høit, for ikke at komme frem med Noget, som en senere Erfaring maa tvinge dem til at tage tilbage.“

„Sandt, min unge Ven! meget sandt!“ faldt Baronetten ham i den venligste Hensigt i Talen, „saa sandt som Evangeliet! Vi vide aldrig noget om de Ting, som vi ikke kjende Noget til, det maa vi gamle Folk tilstaae, Hr. Dutton! og jeg skulde troe, at Thom maa erkjende det Samme. Det vilde være ufornuftigt, dersom man

vilde vente at finde Alt i Amerika saa behageligt, som vi have det heri England; jeg troer heller ikke at en Amerikaner i Almindelighed saa let kan slippe over en Klippe, som en Engelskmand. Dog er der ingen Regel uden Undtagelse, som min stakkels Broder James pleiede at sige, naar han af og til fandt en høi Prælats Prædiken stet. Jeg troer ikke, at I har kjendt min gode Broder, Dutton! han maa være bleven dræbt omtrent paa den Tid, da I blev født; jeg pleiede at kalde ham Sanct James, endskjøndt den salig Dommer, Thoms Fader, pleiede at kalde ham Sanct James den Mindre."

"Jeg troer, at den hvicærværdige Hr. Wyhcombe var død, førend jeg var gammel nok til at erindre hans Dyder, Sir Wycherly!" sagde Dutton fuld af Uresnigt, „hvorel jeg ofte har hørt min Fader tale om Eders agtværdige Familie."

"Ja, Eders Fader, Dutton! var Prokurator i den nærmeste Stad og vi kjendte ham Alle ret godt. I har gjort meget vel i, at I er vendt tilbage til os, for at tilbringe Eders sidste Dage her. Man befinder sig aldrig bedre, end naar man befinder sig i sit Hjem, især naar dette Hjem er Gammelengland og Devonshire. I er ingen af vore, unge Herre! endskjøndt Eders Navn tilfældigviis er Wyhcombe; men vi kunne ikke kræves til Regnskab betræffende vor Fødsel og vort Fødested."

Denne Sandhed, der er i Tusinders Mund, medens

den neppe er i Gens Hjerte, var vel meent af Sir Wycherly, hvor simpelt han end udtrykte den. Den bevægede Unglingen blot til det simple Svar, at han var født i Colonierne, og at hans Fader var en Planter; en Itring, som de Andre allerede havde hørt en halv Snees Gange.

„Det er virkelig en Smule paafaldende, Hr. Wyhecombe, at I bærer begge mine Navne og dog ikke er beslægtet med mig,“ vedblev Baronetten, „Navnet Wycherly kom ind i Familien, ved den gamle Sir Hildebrand Wycherly, der blev dræbt ved Bosworthfield, og hvis eneste Datter var gift med en af mine og af Thoms Forfædre. Siden den Tid har Navnet Wycherly været et yndet Navn i Familien. Jeg troer ikke, at det nogensinde er faldet Wyhecomberne i Hertfordshire ind, at kalde en Søn Wycherly, omendstjøndt de, som min gode Broder, Dommeren, pleiede at sige, vare beslægtede med os, men kun som haldblods. Jeg mener, Thom! at Eders Fader har sagt Eder, hvad man forstaaer ved haldblods?“

Thom Wyhecombes Ansigt blev saa rødt som Blod, og han kastede et ængsteligt Blik paa alle de Tilstedeværende, da han især ventede at læse Triumph og Jubel i Lieutenantens Dine. Men han blev dog meget beroliget, da han saae, at Ingen af de Tre havde meent eller forstaaet mere, end det, der ligefrem var blevet

sagt. Hans Farbroder selv havde ikke i mindste Maade havt i Sinde, at gjøre nogen Gentydning paa Bestaaffenheden af sin Brodersøns Fødsel, og de to Andre antog, ligesom alle Andre, den erklærede Arving for den Lovmæssige. Thom, som de Omkringstaaendes Blikke indgjøde Mod, svarede med en Stolighed, der fortræffeligt skjulte hans Følelser:

„Sikkert, min kære Herre! min fortræffelige Fader forsømte Intet, der kunde være mig til Nytte, for siden at haandhæve mine Rettigheder og Familiens Ære. Jeg begriber vel, at hverken Wyhecomberne i Hertfordshire, eller overhovedet nogen Wyhecombe, der ikke nedstammer fra vor agtværdige Oldefader, salig Sir Wycherly, kan have nogen Fordring paa os.“

„Det maa have været en for længe siden salig Hr. Wycherly,“ sagde Dutton og lo ad sit eget Indfald, „thi jeg kan ikke huske, at der i de sidste halvtredstindstyve Aar har levet nogen Anden, end den værdige Baronet her.“

„Meget sandt, meget sandt, Dutton!“ svarede den gamle Herre, „saa sandt, som det Ordsprog: „Vind og Strøm vente ikke paa noget Menneske“. — Vi her ved Kysten forstaae Meningen af saadanne Ordsprog. Den sidste October var det netop et halvhundrede Aar siden jeg fulgte efter min agtværdige Fader, men det vil ikke

vare et halvthundrede Aar, førend en Anden følger efter mig."

Sir Wycherly var af sin Alder at være, en sund og kraftfuld Mand, men han nærede ikke en umandig Frygt for Døden. Dog følte han, at denne ikke kunde være langt borte, thi han havde allerede lagt det fire og firfjendstyvende Aar tilbage. Alligevel gaves der visse brugelige Talemaader, som Dutton ansaae det for raadeligt at anbringe ved en saadan Leilighed, og ifølge heraf svarede han, idet han vendte sig til Baronetten, for at give sine Ord mere Eftertryk, og saae paa hans endnu blomstrende Ansigt:

„J vil endnu see nogle af os lægges i Graven, Sir Wycherly! og endda være en rørig Mand, endskjøndt jeg ikke kan nægte, at et halvt Aarhundrede vil hjælpe de Fleste af os afsted. Selv Hr. Thomas her og Eders unge Navne kunne ikke haabe at stikke mere Line ud, end den. Hvad mig selv angaaer, da gad jeg blot opleve Enden paa denne Krig, for at see hans Majestæts Vaaben triumphere; men dog siger man mig, at Krigen gjerne kan være tredive Aar endnu. Godt — der har været Krige, der har været saa længe som det, Hr. Wycherly! og jeg indseer ikke hvorfor denne skulde være kortere end de Andre.“

„Ganske rigtigt, Dutton! dette er ikke alene muligt, men endogsaa sandsynligt, og jeg haaber, at baade J og

jeg vil opleve at vor Blomsterjæger her bliver Capitain — endskjøndt jeg næsten ligesaa meget ønsker, at hilse ham som Admiral. Der har allerede været een Admiral af dette Navn, og jeg tilstaaer at det vilde glæde mig at see endnu Gen."

„Har Hr. Thomas ikke en Broder i Marinen?“ spurgte Dutton; „jeg har troet, at Hr. Dommeren havde overladt os en af sine Sønner.“

„Det var rigtignok hans Hensigt, men det fejede sig siden saaledes, at Landarmeen fik begge Drengene. Gregory skulde være Søcadet; min gode Broder havde fra Begyndelsen af bestemt ham til Søen, og derfor givet ham det Navn, som vor uhykkelige Broder bar, der leed Skibbrud. Jeg vilde ønske, at han havde opkaldt en af sine Drenges efter Sanct James, men jeg kunde ikke bevæge Thomas til ganske at erkjende denne fromme unges Mands Fortræffelighed.“

Dutton var en Smule forlegen, thi Sanct James havde ingenlunde efterladt sig det bedste Rygte; han var netop i Begreb med at komme frem med en temmelig dristig Paastand om det Modsatte, og derved at udsætte sig for den Fare, at fornærme Godseieren, da en Forandring i Raagens Bestaaffenhed, lykkeligviis bød ham en gunstig Leilighed, til at give Samtalen en anden Retning.

Hele Morgenen havde Havet ikke været at see fra

Forbjerget, da en tyk Taagemasse, saa vidt som Diet kunde naae, hvilede paa Vandet, og indhyllede den hele Glade i et stort hvidt Slør. De lettere Dunster havde begyndt at drage sig omkring Forbjerget, noget som man i nogen Afstand ikke kunde see; men lidt efter lidt havde de trængt sig sammen i een eneste Masse, der nu havde hævet sig indtil henimod tyve Fod fra Toppen af Klippen. Endskjøndt det endnu var tidligt, begyndte Solen dog at vinde Kraft, insugede raskest alle de lettere Dele af Dunsterne og fremviste en klar, glindsende Atmosphære, ovenover den hvide Røst, gjennem hvilken man tydeligt kunde see Alt nogle Mile borte. Der var hvad Sø-mændene kalde lidt Laring, det vil sige, der var netop Luft nok til at opsvulme Seilene paa et Skib. Dutton havde bemærket de øverste Seil af et Skib igjennem Taagen, og han glædede sig ved denne passende Leilighed, til at henvende sit Selskabs Opmærksomhed paa denne Gjenstand.

„See, Sir Wycherly! — See, Hr. Wyhecombe!“ raabte han ivrigt og pegede hen i den Retning, hvori Solen var, „det er en af hans Majestæts Seilere, og den kommer her paa vor Rhed, eller ogsaa forstaaer jeg ikke at dømme om en Orlogsmands Bovenbramseil. Det er ogsaa et stort Seil af et Bovenseil at være, Hr. Lieutenant!“

„Det er en Orlogsmands Boven-Bramsjeil, Master Dutton!“ svarede den unge Sømand, „og nu kan I see Forre- og Store-Boven-Bramsjeil, hver for sig, da Skibet holder af.“

„Nu,“ sagde Sir Wycherly, „jeg har boet i firefirs-tyve Aar her paa Kysten, og har, om det saa skulde koste mit Liv, aldrig været istand til at skille et Forre-Boven-Bramsjeil fra et Store-Boven-Bramsjeil, eller et Mesans-Fastestag fra et Faste-Mesanstag. Det hører til de vanskeligste Ting, der kunde gives, og jeg begriber ikke hvordan I kan vide at hiint Seil der, som jeg seer ganske tydeligt, er et Boven-Bramsjeil, da det ligesaa godt kan være en Klyver.“

Dutton og Lieutenanten smilede, men Sir Wycherlys Genfoldighed havde et Anstrøg af Natur og Sandhed, der maatte afholde Enhver fra at drive Spot med ham. Desuden kom ved saadanne Leiligheder hans Stand, Formue og Indflydelse der paa Stedet, ham vel tilpas.

„Der er en anden, Gut, der mere østligt!“ raabte Dutton, idet han pegede med Fingeren, „og ikke en Tomme mindre end hans Kammerat Ha! det gjør mine Dine godt, at see vor Rhed saaledes komme i Betragtning, efterat jeg har sagt og gjort saa meget for den. Men — hvad have vi der? — Endnu et Skib, som det lader; jeg tør sige en eller anden Gfternøler, der bliver sendt i Land med Depescher.“

„Der er endnu en Anden, længere østligt, og ikke een Tomme mindre end hans Kammerat,“ sagde Wyche-combe, som vi ville kalde vor Lieutenant, for at adskille ham fra Tom, der ogsaa skrev sig saaledes, og betjente sig, med en næsten til Vittighed grændsende Raskhed, af Duttons Ord, idet han pegede paa to Fremmede, der nærmede sig til Baghuset paa den Sti, der førte fra Stranden; „sikkert ere begge disse Herrer i hans Majestæts Tjeneste, og komme sandsynligviis fra Skibene der i Bugten.“

Dutton fandt i Diebliffet Rigtigheden af denne Formodning indlysende. Da de Fremmede nærmede sig, traadte den først frem, der sidst havde viist sig, og der laa Noget i hans Alder og det tillidsfulde Væsen, med hvilket han nærmede sig, der gav begge Sømcændene Anledning til at ansee ham for en Chef paa et af de Skibe, der nylig havde viist sig.

„God Morgen, mine Herrer!“ begyndte Manden, saasnart han var nær nok til at hilse Selskabet, ved Foden af Signalfstangen, „god Morgen Alle tilsammen! Det glæder mig, at jeg er hos Eder, thi denne Sti gennem Bjergfløsten er kun en Bantleider! — Heida, Atwood!“ raabte han og saae sig forbausset om paa Laagehavet, „hvad Fanden er der da blevet af Flaaden?“

„Den har tabt sig i Laagen; vi ere her oven over den; da vi nede vare i samme Linie med Skibene, kunde

vi see mere af dem, end nu, eller vi troede idetmindste at kunne det."

„Der seer man Bovenseilene af to svære Skibe, Herre!" bemærkede Wyhecombe, idet han pegede til den Side, hvor Skibene allerede vare blevne synlige; „og der er der endnu To. Man kan kun see Boven-Bramseilene."

„Kun To? Da jeg steg i Fartøiet, havde jeg elleve Todækkere, tre Fregatter, een Corvet og een Kutter isigte. I kunde have tildækket dem Alle med et Lommeterklæde — hvad, Utwood?"

„De var sikkert i en sluttet Orden, Sir; men jeg vil ikke paatage mig at paastaae, at de vare ganske saa tæt sammen, som I siger."

„Ja, I er af Profession en Disjenter, og vil aldrig tro paa et Mirakel. Et besværligt Arbejde at flattere op i en saadan Høide, naar man er halvtredsfindsthyve Aar gammel."

„Meget sandt, Sir!" svarede Sir Wycherly venligt. „Vil I gjøre os den Ære at sætte Eder hos os, for at udhvile Eder efter saa stor en Anstrængelse? Klippen er temmelig vanskelig at bestige, endog naar man bliver paa Gangstien; men her er der en ur.g Herre, der nylig havde det Indfald at gaae ned af den uden Sti, for at lægge en Urtekoft paa en smuk Piges Byntebord."

Den Fremmede kastede et raskt, gjennemtrængende Blik paa Sir Wycherly, lod sine Dine glide hen over

Rideknægten og den lille Hest, og betragtede derpaa Wyche-combe, Hr. Dutton og Lieutenanten, med et alvorligt Blik. Han var en Mand, der var vant til at see sig om, og hans Nie gjenkjendte ved det første Blik de forskjellige Charakterer, Thom Wychecombes maaskee undtagen; men endog om denne syntes han at gjøre sig et temmelig rigtigt Begreb.

I Sir Wycherly erkjendte han strax Gieren af de omliggende Jordeiendomme, Duttons Forfatning var ham klar ved det første Blik, og han saae at han havde en afflidt Master for sig, hvis Forretning nu bestod i at have Opsigt med Signalstangen. Wychecombes Dragt og Væsen bebudede upaatvivligt en Søofficier, i hans Majestæts Tjeneste. Hvad Thom Wychecombe angaaer, da holdt han det for sandsynligt, at han var Godseierens Søn eller Arving, da begge bare Sorg, endskjøndt det ikke undgik hans skarpe Syn, at begge ikke havde den ringeste Familielighed med hinanden.

Med en Mands Høflighed, der veed at erkjende og vurdere en Forekommenhed, tog han uden videre Omstændigheder imod det tilbudte Sæde, ved Siden af Sir Wycherly.

„Vi maae tage den unge Mand med os til Søes, Herre!“ sagde den Fremmede, „og dette vil helbrede ham for at plukke Blomster paa saa svimmelhøie Steder. Hans Majestæt behøver os Alle i denne Krig, og jeg haaber,

unge Herre, at I ikke har været længe her paa Kysten hos Bigen?"

„Kun saa længe, at jeg er bleven helbredet for et temmelig svært Saar, som jeg erholdt da jeg huggede en Luggen ud fra Kysten her ligeoverfor,“ svarede Wychembe beskedent, men ikke uden en vis Stolthed.

„En Luggen? Ha, Utwood! I mener dog vel ikke La Boltigeuse, unge Herre?“

„Jo, saaledes hed Skibet, Sir! Vi traf den paa Gibraltar Rhed.“

„Jeg har altsaa den Ære, Hr. Wychembe, at see den unge Officier for mig, der udførte dette tappre Angreb?“

Disse Ord bleve udtalte med den meest smigrende Hjertelighed; den Fremmede stod endogsaa op og tog Hatten af, da han sagde disse Ord med en Inderlighed, der viste hvormeget hans Ord stemmede overeens med hans Følelser.

„Mit Navn er Wychembe, Sir!“ svarede det unge Menneske, der med glødende Kinder besvarede hans Hilsen, „men jeg havde ikke den Ære at være Anføreren, thi en af vore Lieutenanter befandt sig i en anden Baad.“

„Ja — jeg veed det Altsammen — men han blev afflaet, medens I entrede, og udførte Arbeidet. Hvad have de Herrer Commissairer gjort i denne Sag?“

„Jeg forsikrer Eder, Sir, Alt hvad der behøvedes for mit Bedkommende, thi man sendte mig allerede een Uge efter Officierspatentet. Jeg vilde blot ønske at man

havde været ligesaa høimodig mod Walton, der ogsaa har faaet et Saar, og desuden har opført sig saa godt, som nogen Mand kan opføre sig."

„Dette vilde ikke have været saa klogt, Hr. Wyhecombe; thi man vilde da have belønnet et mislykket Forsøg," svarede den Fremmede roligt. „I Krigen er det lykkelige Udfald Alt. — Ah! der begynde de at lade sig see!"

Denne Bemærkning henvendte Alles Bine mod Sven, hvor der frembød sig et Syn, der virkelig var Opmærksomhed værd.

Som det syntes, var Taagen bleven sammentrængt i en Masse, af firindsthye til hundrede Fods Høide, medens Atmosfæren ovenover dem var fuldkommen klar. I den klare Luft saae man de øverste Stænger og Seil af den hele, af den Fremmede omtalte, Flaade, — serten Skibe i Alt. De elleve Todækkere og de tre Fregatter knejsede som Pyramider af Seildug, der spulmede Ankerpladsen imøde, som paa denne Rhed kun var et Pistolskud borte fra Kysten, medens Boven-Bramseilene og den øverste Deel af Bramseilene paa Corvetten, syntes at staae som et Monument, paa Overfladen af Taagen.

Efter et Dieblis Forløb opdagede Wyhecombe selv Spidsen af Kutterens Bovenstang, og Wimpelen, der tildeels skjult af Taagen, flagrede svagt foran den. Taagen syntes at sætte sig, istedetfor at stige op, endskjøndt det

var tydeligt, at den rullede langs med Vandets Overflade og satte den hele Scene i Bevægelse. Det varede ikke længe, førend Mersene paa Skibene bleve synlige, og nu saa man for første Gang levende Væsner i de bevægede Masser.

„Jeg troer, at vi frembyde det samme Syn for Skamfilingsgasterne, som de frembyde for os,“ bemærkede den Fremmede; „de maa kunne see Forbjerget og Signalstangen, Hr. Wychecombe, og der kan ingen Fare være ved at de løbe saa langt ind?“

„Jeg troer det ikke, Sir. Sikker kunne Folkene deroppe see Klippen over Taagen, ligesom vi see Stængerne paa Skibene Ha, Dutton! der vaier en Contreadmirals Flag paa det Skib, der er meest østligt!“

„Det seer jeg, Sir; og naar I kaster et Blik paa det tredie Skib, paa den vestlige Side af Linien, vil I see et Stykke firkantet Haardug, der vil sige Eder, at der er en Viceadmiral under det.“

„Ganske rigtigt!“ raabte Wychecombe, der stedse var entusiastisk for Alt, hvad der hørte til hans Kald, „en Viceadmiral, og det af det røde Flag. Det maa være Sir Digby Downes Flaade.“

„Nei, unge Herre!“ svarede den Fremmede, der saa af den Andens Blik, at Spørgsmaalet indirecte var henvendt til ham, „det er den sydlige Escadre, og det Viceadmiralsflag, som I seer, tilhører Sir Gervaise Dakes

Admiral Bluewater er ombord paa det Skib, der fører et Flag paa Krydstoppen."

"Disse to Officierer ere altid sammen, Sir Wycherly!" lagde den unge Mand til, „jaa ofte man hører Sir Gervais's Navn nævne, kan man være vis paa, at Navnet Bluewater er i Følge med det. Det er glædeligt, at see en saadan Forening i Tjenesten."

„De kunne vel gaae i Forening med hinanden, Hr. Wyhecombe," svarede den Fremmede, idet han udtrede en vis indre Bevægelse, „Dakes og Bluewater have været Cadetter sammen under den gamle Breasthoof paa Havfruen, og da den Sidste blev Lieutenant paa the Squid, fulgte den Første ham som Styrmand. Dakes var Næstcommanderende paa the Briton, da den var i Fægtning med de spanske Fregatter, og Bluewater Tredie. For denne Seier erholdt Dakes en Corvet, og hans Ven gik med ham som Næstcommanderende. I det næste Aar vare de saa heldige at tage et Skib, der var større end deres eget, og nu bleve de to unge Mennesker, for første Gang, siden de vare komne i Tjeneste, skilte ad, da Dakes bekom en Fregat og Bluewater the Squid. Dog krydsede de altid sammen, indtil den Første fik Commandoen over en let Escadre og førte Stander, medens den Yngre, der imidlertid var bleven Fregatchef, modtog sin gamle Kammerat ombord paa sin egen Fregat. Paa denne Maade tjente de sammen indtil den Tid, da den Første heisede sit eget Flag.

Fra den Tid af ere begge de gamle Sømænd ikke blevene skilte fra hinanden, da Bluewater commanderede som Flagcapitain paa Admiralskibet, indtil han selv heiste Admiralsflaget. Viceadmiralen har aldrig anført Flaadens Avantgarde, uden at Contreadmiralen har anført Arriergarden, og nu da Sir Gervaise er den Høistcommanderende, seer J, at hans Ven Richard Bluewater krydser i Selskab med ham."

Medens den Fremmede, i en halv spøgfuld, halv alvorlig Tone, meddeelte disse Efterretninger om de to Admiraler, hvilede de Tilstedeværendes Bine paa ham. Han var en Mand af Middelsstørrelse, et solbrændt Ansigt, en Ornenæse, et levende, mørkeblaat Øie, og en Mund, der hentydede paa en høiere Dannelselse og paa finere Sæder, end hans Klædedragt og sædvanligt skjodesløse Mine lod vente. Man har allerede talt meget om Drernes, Hændernes og Føddernes Aristocrati, men af alle udvortes Kjendetegn og af alle Træk i det menneskelige Ansigt, have Mund og Næse den største Indflydelse, naar Spørgsmaalet er om at udtrykke den indre Adel. Dette var især Tilfældet med Hensyn til den Fremmede, hvis Mund, ligesom Gallionen paa en gammel Gallei, lovede en statelig Bevægelse, og hvis smukke Tænder og henrivende Smil, meget dæmpede og formildede Ansigts ikke sieldent strenge Udtryk.

Da han taug, reiste Dutton sig paa sin kunstlede Maade, tog Hatten af, bukkede sig næsten i en ret Vinkel og sagde:

„Dersom min Hukommelse ikke slaaer mig feil, troer jeg at have den Ære at see Contreadmiral Bluewater selv for mig; jeg var Styrmand ombord paa the Medway, da han commanderede the Chloe, og dersom fem og tyve Aar ikke have frembragt flere Forandringer, end jeg anseer det for sandsynligt, befinder han sig nu paa dette Forbjerg.“

„Eders Hukommelse er slet, Hr. Dutton; og Eders Bjerg bærer en Mand, der i enhver Henseende er af langt ringere Værd, end Admiral Bluewater. Jeg har ofte hørt at det vel skeer i Tidens Løb, at Mand og Kvinde, ifølge deres Samliv, deres fælleds Tanker, deres fælleds Tilbøieligheder og Kjærlighed til de samme Gjenstande, blive hinanden lig; — ah, Atwood! det er muligt, at jeg af den samme Grund er kommen til at ligne Bluewater, dog er det idag første Gang, at jeg hører noget af det Slags. Jeg er Sir Gervaise Dakes, til Eders Tjeneste, Sir!“

Dutton bukkede endnu meget dybere, end før, medens den unge Wychecombe blottede sit Hoved, og Sir Wycherly stod op, nævnede sit Navn, og paa den hjerteligste Maade indbød Admiralen og alle hans Officierer til sit Slot.

„Ha! det er ligefrem og hjerteligt, og ganske paa gammel engelsk Vis!“ raabte Admiralen, efterat han havde

besvaret deres Hilsener og hjerteligt takket Baronetten; „man kunde nu lande i Skotland, paa ethvert Punkt, mellem Tweed og John D'Groats Huus, uden at man turde vente at blive indbudet saa meget, som til at spise en Havrefage; — he, Utwood! — undtagen rigtignok til Bjergduggen.“

„J vil altid spotte mine stakkels Landsmænd, og saaledes er der intet mere at sige om den Ting,“ svarede Secretairen, thi en Saadan var Admiralsens Ledfager, „jeg vilde undertiden føle mig fornærmet, dersom jeg ikke vidste, at J optager saa mange Skotlændere i Eders Skib, som der vil gaae ombord i det, og at en Flaade i Eders Dine er desto bedre, naar de andre Capitainer altid nedstammer fra Kongernes Land.“

„Har J nogensinde hørt Wagen, Sir Wycherly? Fordi jeg er en Mand hengiven, der behager mig, beskylde han mig for, at jeg har Forkjærlighed for hans hele Land. Betragt engang denne Utwood her; han var min Skriver da jeg havde Corvetten, og han fulgte mig paa the Plantagenet, og fordi jeg ikke har kastet ham overbord, vil han faae Folk til at troe, at det halve Skotland befinder sig paa mit Skib.“

„Nu, have vi ikke Lægen, — Proviantforvalteren, — en af Styrmandene, — en af Marineofficererne og den fjerde Lieutenant, for at gjøre mig Selskab, Sir Gervaise?“ svarede Secretairen med et Smil, som En, der er vant

til sin Foresattes Spøg og ikke bryder sig meget om den; „dersom I sender os Alle tilbage til Skotland, vilde der blive mangen Plads at udfylde igjen, skulde jeg mene.“

„Skotterne gjøre sig meget nyttige, Sir Gervaise,“ sagde Sir Wycherly, for at forhindre Sagen fra at komme videre; „og da vi nu have en brunsvigsk Prinds paa Thronen, kunne vi Engelskmænd være mindre skinsyge end før. Jeg vilde virkelig føle mig lykkelig ved at see alle de af Hr. Atwood nævnte Herrer i Wyhecombehall.“

„Da vare de Alle vel farne, saa længe Flaaden ligger i denne Bugt. Sir Wycherly, jeg takker Eder i Skotlands Navn. — Men hvad er det for et overordentligt Syn? Ha, Atwood, hundrede og hundrede Gange har jeg seet Skroget af et Skib, medens Masterne vare bedækkede af Taage, men jeg husker endnu ikke, at jeg har seet sexten Sæt Master med deres Seil, der bevægede sig over en Taage, uden at et eneste Skrog syntes at bære dem. Toppene af alle Todækkerne ere saa tydelige at see, som Luften ganske var uden Taage, medens Alt neden under Svigtningerne er indhyllet i en Sky saa tæt, som Røgen i et Slag. Det behager mig slet ikke at Bluewater holder saa langt ind; de see maaskee ikke Klipperne, Hr. Dutton; thi jeg forsikrer Eder, at vi ikke kunde see dem, førend vi vare tæt ved dem. Vi rettede os ganske efter Loddet, og Styrmandene søgte deres Vej ligesom en Flok blinde Bøllere.“

„Vi have altid denne Ripundinger ladet, Sir Gervaise!“ svarede Opshynsmanden, „for at advare Skibene, naar de komme for nær; og dersom Hr. Wyhecombe, der er yngre end jeg, vil have den Uleilighed at gaae ind i Huset og tænde Luntten, vil jeg komme Fængkrudt paa, og vi kunne inden eet Minut advare dem om hvor de ere.“

Admiralen samtykkede i dette Forslag ved et Nix, og man skred strax til Udførelsen. Wyhecombe, der glædede sig over, at faae Leilighed til at forespørge sig om Mildreds Befindende, skyndte sig til Huset, for at tænde Luntten, medens Dutton tog et Krudthorn frem af et Skrin, der stod ved Kanonen, trak denne frem og gjorde den skudfærdig.

Den unge Mand blev kun eet Minut borte, og da Alt var færdigt, vendte han sig til Admiralen for at opbebie hans Befaling.

„Lad den Ting knalde, Hr. Wyhecombe!“ raabte Sir Gervaise leende; „jeg vil vække Bluewater, maaskee giver han os denne Silsen tilbage med det fulde Lag.“

Luntten blev anbragt, og Knaldet af Kanonen fulgte paa. Neppe var et Minut hengaaet førend Taagen lettede sig omkring the Dauntless, det Skib der førte Contre-admiralsflag, et Glimt, som Lynild, saaes blinke i Taagen, og derpaa fulgte Knaldet af et svært Signalkud. Næsten i samme Dieblif kom tre smaa Flag tilshyne paa the Dauntless' Toppe, thi Sir Gervaise havde, førend han

forlod sit Skib, sendt Bud til sin Ven, og bedet ham om at drage Omsorg for Flaaden.

Dette var nu Signalet til at kaste Anker. Virkningen af alt dette, seet fra Toppen af Bjerget, var meget tillokkende. Hidindtil var Skroget af et eneste Skib endnu ikke blevet synligt; thi Taagen hvilede saa tæt paa Vandet, at man ikke engang kunde see de nederste Ræer af Lodækkerne, men ovenover den var Alt lyst og klart, glindsende og tydeligt, og saa nær, at man næsten kunde kjende Folkene. Der var alt levende, medens et Slags overnaturlig Hemmelighedsfuldhed tilslørede Alt nedenunder. Ethvert Skib havde en Officier tilbeirs, for at iagttage Signalerne, og saasnart *the Dauntless* udfoldede sine tre smaa Flag, der længe havde hængt som sorte Kugler, for at bruges til denne Tjeneste, flagrede Svarene paa Toppene af alle Skibene.

Derpaa begyndte der et Skuespil, der var endnu mere mærkværdigt, end det, som man saa længe havde iagttaget fra Bjerget med Deeltagelse. Lougene begyndte at bevæge sig, Seilene bleve opgivne i Fæstons, uden at man blev en Haands Medvirkning vaer. Affkaarne fra al synlig Forbindelse med Havet, eller med Skrogene af Skibene, syntes Masterne af de forskjellige Skibe at blive opfyldte med Liv; enhver Maskine spillede sin egen Rolle, uafhængig af de Andre, men Alle havde de det samme Maal for Øie. Nogle Minutter efter vare alle Seilene

bjergede og den hele Flaade sang op for sine Ankere. Den ene Reisning efter den anden traadte frem af Taagen, de øverste Ræer bleve opfyldte med Mennesker, og Seilene bleve beslagne. Nu brasede man Ræerne firkant, endskjøndt dette blev meget ufuldkomment udført, da det skete saa godt som i Blinde. Folkene steg ned, og see, en ædel Flaade laae for Anker der, medens de paa Bjerget ikke saae andet end Mastetoppene og de øverste Rundholter.

Sir Gervaise Dakes var saa forbausset og glad over det Syn, der tilfældigviis var ham ganske nyt, at han ikke taledede et Ord saalænge Skibene kastede Ankere. Mange kunne virkelig have tilbragt deres hele Liv tilføes, og dog aldrig været Vidne til en saadan Scene; men den som har seet den, veed, at den hører til de Skjønneste og meest Paafaldende af dem, der staae i Sammenhæng med Havets Under.

Imidlertid var Solen stegen saa høit op, at den begyndte at bevæge Taagen, og Dunststrømme skjøde op fra Kysten som Røg, der stiger op af en Kulmile. Og saa Vinden blev stærkere og rullede Taagen hen for sig, og inden ti Minutters Forløb var Sløret sønderrevet, det ene Skib efter det andet traadte frit frem for Diet, indtil man saae den hele Flaade, i sine nøgne og tydelige Proportioner, svømme paa Rheden.

„Nu, Bluewater er en Iyffelig Karl!“ raabte Sir

Gervaise, „han seer sin store Fjende, Landet, og veed hvordan han skal blive færdig med ham.“

„Jeg troede, at Franskmændene vare enhver britisk Sømands største og naturligste Fjender!“ bemærkede Sir Wycherly simpelt men træffende.

„Bah! det er heller ikke ganske urigtigt! men Landet er noget, som man maa være bange for, medens dette ikke er Tilfældet med Franskmændene. Hæ, Utwood!“

Det var virkelig en Dienslyst, at see den skønne Flaade, der nu laae for Anker under Klippen ved Wychemcombe. Sir Gervaise Dakes blev i hine Dage anseet for en lykkelig Befalingsmand til Søes, og var baade Admiralitetets og Nationens Yndling. Den Yndest, han var i, udstrakte sig endog til de fjerneste Colonier; thi han havde tjent i de fleste af dem med Iver og Sagskundskaab. Men vi skrive ikke om en Tidsalder fuld af Underværker til Søes, som dem, Slutningen af Aarhundredet skulde fremvise. Franskmændene — Hollænderne — endogsaa Spanierne, vare den Tid frygtelige som Sømagter; thi Revolutioner og Forandringer havde endnu ikke ødelagt deres Marine, og Englands senere Overlegenhed havde endnu ikke tilintetgjort deres Søfart. Søkrige bleve i hine Dage kæmpede med Varme og vare ofte frugtesløse, især naar Flaader traad hinanden imøde. De enkelte Kampe vare oftere mere afgjørende, omend-

skjøndt det engelske Flags absolute Seier ikke var noget, der saaledes forstod sig af sig selv, som i den senere Tid. Med eet Ord, Søkrigens Videnskab havde endnu ikke gjort de store Fremskridt, der tilsidst udmærkede England, og stillede det saa høit, heller ikke var den endnu hos dets Fjender sjunken saa dybt, at deres Nederlag vare næsten uundgaaelige.

Lykken var hidindtil bestandigt bleven Sir Gervaise tro; han havde i blodige Kampe taget flere enkelte Skibe, og i fire eller fem store Slag commanderet Flaaden med Held; desuden havde han, ved flere saadanne Leiligheder, beklædt den anden, eller tredie Befalingsmands Post. Han var altid vis paa, at hans Skib kom i Kampen, hvorledes det endog vilde gaae med de Andre. Baade som Kapitainer og som Flagofficierer, vare Dakes og Bluewaters Navne blevene Nationen fordeelagtigt bekjendte, og de gjaldt for Mænd, der stedse understøttede hinanden i Kampens Hede. Vi maa ogsaa lægge til, at disse to hndede Sømcænd vare af fornem Fødsel, og at deres Forfædre havde udmærket sig i England. Sir Gervaise var, i Følge af en Arv, Baronet, medens hans Ven hørte til en af de Sømandsfamilier, der i saa lang Tid havde leveret Landet Admiraler; hans Fader havde ført det hvide Flag paa Stortoppen, og hans Bedstefader var bleven adlet, formedelst sine vigtige Tjenester

til Søes, og døde som Vice-Admiral af England. Maa-
ske gjorde disse tilfældige Omstændigheder Begge saa
meget mere yndede ved Hoffet.

Fjerde Kapitel.

Da Sir Gervaise Dakes saae sin Flaade i god
Behold, og uagtet Laagen, i den skjønneste Orden, viste
han sig tilbøielig til det, man kalder uvedkommende For-
retninger,

„Dette var et smukt Syn — i Sandhed et meget
smukt Syn; et Saadant, som en gammel Sømand holder
af; men Alt maa have en Ende;“ sagde han, „J vil
undskylde mig, Hr. Wycherly! men en Flaades Bevæ-
gelse har stedsse havt Interesse i mine Dine, og det
møder mig kun sjældent, at jeg kan saae min Egen saa-
ledes at see; intet Under, at det har gjort mig til en
tankeløs Baatrængende.“

„Ingen Undskyldninger, Sir Gervaise! om jeg tør
bede; thi jeg erindrer ikke at J behøver dem hos mig.
Endskjøndt dette Forbjerg hører til Wyhecombes Besid-
delse, er det dog forpagtet bort til Kronen, og Ingen
har en bedre Ret til at betræde det, end hans Majestæts

Tjenere. Hallen er vistnok mindre noget Fælledsgods, men ogsaa den har heller ingen Døre, der lukke sig for vore tappre Søofficerer. Veien er kun kort, og Intet vil glæde mig mere, eller gjøre mig mere lykkelig, end at vise Eder Veien til min fattige Bolig, og at see Eder saaledes hjemme under dens Tag, som om I befandt Eder i Kahytten paa the Plantagenet "

"Dersom noget skulde gjøre, at jeg fandt mig saaledes hjemme i et Huus, som paa et Skib, vilde det være en saa hjertelig Indbydelse, og jeg har i Sinde at antage Eders Gjæstfrihed paa den samme Maade, som den bliver buden mig. Utwood og jeg gik i Land, for at sende et Budskab af Bigtighed til den første Lord i Admiralitetet, og vi vilde være Eder megen Tak skuldige, dersom I vilde forskaffe os Midler til at udføre dette, paa den bedste og hurtigste Maade. Nysgjerrighed og Forundring have næsten kostet os en halv Time, medens en Sømand og en Kriger aldrig burde spille et halvt Minut."

"Behøver I et Tilbud, der veed Veien, Sir Ger-
vaise!" spurgte Lieutenanten beskedent, endstjændt med en Iver, der viste, at han blot blev ledet af det Ønske at paatage sig denne Forretning.

Admiralen saae ham et Dieblisk stift ind i Ninene, og syntes at være glad over det Bink, der laae i dette Spørgsmaal.

„Kan J ride?“ spurgte Sir Gervaise smilende, „jeg havde kunnet bringe et halvt Duzin unge Herrer med mig i Land, men — foruden det, at jeg ikke vidste, hvor jeg skulde faae en Hest fra; thi om en Bogn kan, mener jeg, Talen vel ikke være, — var jeg bange for, at Kno-sene ikke vilde vinde megen Værdi til Hest.“

„Det er sikkert Eders Spøg, Sir Gervaise!“ svarede Wychecombe; „Det maatte dog være en forunderlig Virginier, der ikke engang kunde ride.“

„Og desuden en forunderlig Engelskmand — vilde Bluewater sige, — og dog ønsker jeg altid, naar jeg seer ham til Hest, at den maatte være et Læseilsspiir, furet ud i Læ! Vi Sømcænd indbilde os, at vi sidde til Hest, Hr. Wychecombe! men det er saadan en Slags Indbildning, som en Matros har for Forrestængesahlingshornet. Er der en Hest at faae her, for at gaae til det nærmeste Posthuus, hvorfra Posten gaaer hver Dag?“

„Sikkert, sikkert, Sir Gervaise!“ faldt Sir Wycherly ham i Talen! „Der er Richard, han rider en saa god Beddeløber, som der er at finde i England, og jeg overlader det gjerne til min unge Navnes Jver at sætte Dyrets Ild og Kraft paa Prøve. Vor lille Postkæf har netop nylig forladt Wychecombehall, for de næste fire og tyve Timer; men dersom han giver Dyret af Sporerne, har han Tid nok til at naae Landeveien og Brevposten til London, der til Middag gaaer igjennem den nærmeste

Flække. Det er kun et Ridt af sex Mile frem og tilbage, og jeg kan indestaae for Hr. Wyhecombes Dygtighed, og forsikre, at han vil være her tilbage igjen inden vi sætte os til Bordet, Klokken fire i Eftermiddag."

Da den unge Wyhecombe erklærede, at han var redebon hertil og til endnu mere, vare Anstalterne snart trufne. Richard maatte afgive sin Hest, Lieutenanten erholdt sine Depescher og Instruxer, anbefalede sig og galopperede afsted med en saadan Hurtighed, at han inden fem Minutters Forløb var de Andre af Syne.

Admiralen erklærede nu, at han havde Dagen fri, og at han antog Sir Wycherllys Indbydelse til Frokost og til Middag hos ham, med den samme Ligefremhed, som den, hvormed den var gjort. Sir Wycherly var saa fornøiet, at han afviste sin lille Hests Hjælp, og paastod, at han vilde gaae til Fods gjennem Landsbyen og Dyrehaven til Slottet, endskjøndt Veien var over en god Mil. Just da de vilde forlade Signalposten, tog Oldingen Admiralen til en Side, for med en vis Iver, men med Urbødighed, at meddele ham noget, der syntes at ligge ham paa Hjerte.

"Sir Gervaise!" sagde han, "jeg er, som I veed, ingen Sømand, og allermindst har jeg den Ære at bære en af hans Majestæts Officierers Uniform, omendskjøndt jeg som Fredsdommer hører til Grevskabets Dyrighed; dersom jeg derfor gjør et lille Misgreb, vil I have den

Godhed at see igjennem Fingre med det, thi jeg veed, at Etiketten paa Skandsedækket er noget saa Alvorligt, at man ikke maa spøge med den; men nu er Dutton i sit Slags en saa brav Karl, som der nogensinde har levet; ja, man kunde ogsaa kalde hans Fader en Gentleman, thi han var Prokurator her i Egnen, og den gamle Mand pleiede for fhyrgethve Aar siden at spise ved mit Bord —“

„Jeg troer, at jeg forstaaer Eder, Sir Wycherly!“ afbrød Admiralen ham; „og jeg takker Eder for den Opmærksomhed, som I ønsker at vise mine Fordomme. Men I er Herre i Wyhecombe, og jeg vilde ansee mig for besværlig og paatrængende, dersom I ikke indbød Enhver, som I har kjær, til Eders Bord.“

„Ikke ganske saaledes, — ikke ganske saaledes, Sir Gervaise! — endskjøndt I ikke har skudt langt fra Maalet. Dutton er, som I veed, kun en Master, og en Master ombord er, som det synes, noget ganske andet, end en Master paa Landjorden; idetmindste har Dutton selv tit og ofte sagt mig det.“

„Ja — Dutton har ganske Ret, forsaavidt Talen er om de kongelige Skibe, omendskjøndt disse to Poster saa temmelig ere de Samme, naar Talen er om et andet Skib. Men, min kjære Sir Wycherly! det gjør en Admiral ingen Skam at være sammen med hans Baadsmand, naar denne blot er en ærlig Mand. Det er

sandt — vi have vore Skikke, og hvad vi kalde Skands- og Bafs . Officierer, — ombord paa et Skib, det samme som Hof og Stat; men en Master hører til de Første og vor Master paa the Plantagenet, Sandy M'Darn, spiser een Gang om Maaneden saa regelmæssigt hos mig, som han begynder sin Logbog med et nyt Ord. Jeg beder Eder derfor at udvide Eders Gjæstfrihed saa meget, som det behager Eder, eller —“

Admiralen nølede idet han kastede et velvilligt Blik til Master Dutton, der endnu stod med blottet Hoved og ventede paa at de fornemme Herrer skulde gaae bort.

„Eller,“ vedblev han, „vil I tillade mig at bede en Ven at tage Deel i vort Selskab?“

„Det er netop det, Sir Gervaise!“ svarede Baronetten godmodigt, „og Dutton vil være et af de lykkeligste Mennesker i Devonshire. Jeg vilde ønske, at Mistress Dutton og Milly ogsaa vare ved vort Bord, da vilde det see mathematisk ud, som min Broder James, St. James pleiede jeg at kalde ham — som den høier-værdige Hr. James Wychembe pleiede at udtrykke sig. Han sagde, at alle Sider og Hjørner af et Bord maatte være behørigt besatte. James var en meget behagelig Selskabsbroder, Sir Gervaise! og i Theologien vilde han, troer jeg, ikke vige af Veien for nogen Apostel.“

Admiralen bukkede, vendte sig til Hr. Dutton, og indbød ham til at tage Deel i Selskabet paa en Maade,

der røbede en Mand, der var vant til at gjøre sine Ar-
tigheder behageligere ved de simpleste Former.

„Sir Wycherly paaستاer, at jeg skal betragte hans
Bord, som om det var dækket i min egen Kahyt,“ ved-
blev han, „og jeg kjender intet bedre Middel til at lægge
min Taknemmelighed for Dagen, end at tage ham paa
Ordet, og at besætte det med Gjæster, der ere os begge
behagelige. Der er nu Mistress Dutton og en Miss —“

„Milly!“ faldt Baronetten ham ivrigt i Talen, „vor
gode gamle Ben Duttons Datter her, og en ung Dame,
der vilde gjøre de skjønneste Selskabskredse i London
Ore.“

„J seer, Sir! at vor venlige Bert, saa at sig
instinctagtigt forekommer en Ungkarls Dnsker, og heller
ikke vil lade det mangle paa et Fruentimmerelskab.
Miss Mildred vil i det mindste have to unge Mænd,
der vide at ære hendes Skjønhed, og tre Gamle, der
ville sukke i Afstand.“

„Mildred er, som Sir Wycherly veed, bleven en
Smule forskrækket i Morges,“ svarede Dutton, og gjorde
sig Umage for at vise sig i det fordeelagtigste Lys; „dog
tvivler jeg ikke paa, at hun vil være altfor taknemmelig
for en saadan Ore, til ikke at gjøre sig Umage for at
modtage den, som det sig bør. Hvad min Kone an-
gaaer —“

„Og hvad kunde forhindre Mistress Dutton i at

tage Deel i Maaltidet?" faldt Sir Wycherly ham i Ta-
len, "Hun becerer mig jo undertiden med sit Besøg."

"Hun vil uden tvivl ogsaa komme i Dag, dersom
Milly er rask nok til at tage Deel i Selskabet. Den
gode Kone lader sjeldent sin Datter langt fra sit Forklæ-
debaand. Hun beholder hende, som jeg pleier at ud-
trykke mig, Sir Gervaise! indenfor Lampen af hendes
egen Trossel."

"Det vidner om en desto større Klogskab, Master
Dutton!" svarede Admiralen med Eftertryk. "Den bedste
Lods for en ung Pige er en god Moder, og da J nu
har en Flaade paa Eders Rhed, behøver jeg ikke at sige
en Sømand af Eders Erfaring, at J er i Lodsfarvand,
Ha, Utwood!"

Nu skiltes Selskabet ad, Dutton blev staaende med
blottet Hoved, indtil Admiralen var omkring Hjørnet af
hans Hytte og ikke mere at see. Derpaa gik han ind i
sin Bolig for at forberede Moder og Datter paa den
Ure, der forestod dem. Men førend han gjorde dette,
aabnede den ulykkelige Mand en Kistebænk, som han
kaldte det — en Huusmoder vilde have kaldet det en
Skjenk — og styrkede sine Nerver med en Slurk cegte
Nantes, en Drik, som hverken Krig, eller Soldatgister,
eller Nationalhadet, var i Stand til at bringe i Miscredit
i England. Imidlertid fortsatte de to Baronetter deres
Veie til Slottet.

Landsbhen Wychembe laae omtrent paa Halvveien mellem Signalhuset og Herremandens Bolig. Det var en overordentlig landlig og eensom Gruppe af lave Huse, der ikke erholdt Betydning ved Beboere af en høiere Stand — Apotheker, Læge, Procurator, osv., en lille Kro, to eller tre sædvanlige Kjøbmandsboder, og omtrent thre Hytter, der tilhørte Landbrugere og Haandværkere, udgjorde Landsbhen, der paa den Tid ikke engang havde et Bedehuus, thi Dissentismen havde paa den Tid endnu ikke gjort betydelige Fremskridt i England. Sogneskirken, en gammel Bygning fra Henrickernes Tid; stod næsten en halv Miil fra Bhen, ganske alene paa Marken; og Præstegaarden, en ærværdig Bygning, laae endnu en Fjerdingvei længere borte, lige ved Hjørnet af Dyrehaven. Kort sagt, Wychembe var en af de Landsbher, der var kommen saaledes i Forsald, at der kun var faa eller ingen Spor at opdage af den Betydning, som den for- dum havde haft, den var sjunken saaledes ned, at den blot formedelst sin Alderdom og det Navn, som den havde givet en af de ældste ridderlige Familier, havde Fordring paa at finde en Plads paa Landkortet, og ved Leilighed at blive omtalt i Dagbladene.

Det var derfor intet Under, at en Flaades Ankomst til Bugten, maatte sætte de gode Landsbhybeboere i den største Broægelse. Holdebunden var fortræffelig, men i enhver anden Henseende kunde man neppe kalde Bugten

en Rhed, da man kun var beskyttet mod den Vind, der blæste fra Land — tilfældigviis en Vind, der var meget sjelden paa denne Deel af Kysten. Af og til pleiede vel en lille Krydser at løbe ind i Bugten, eller nogle enkelte Fregatter havde her, en kort Tid, lagt paa Svai paa Rheden, for at vente paa en Forandring af Vinden, men denne Flaade var den første, der i Mands Minde havde fortøiet under disse Klipper.

Taagen havde forhindret de gode Landsbysbeboere i at forviise sig om den uventede Ure, der var bleven dem til Deel, indtil Knaldet af de to Kanoner drønedes i deres Øren, hvorpaa den vigtige Efterretning, med den største Hurtighed, udbredte sig i den hele omliggende Egn.

Omendkjøndt Wyhecombe ikke havde en umiddelbar Udsigt over Havet, vare dog dens smaa Gader, da Sir Wycherly og hans Ledsagere kom igjennem Landsbyen, allerede bedækkede med Besøgere fra Flaaden, thi hvert Skib havde idetmindste sendt eet Fartøi, og mange tre eller fire, i Land. Chefs- og Messe-Hovmesterne, Gadet-Fourageurer, Krankvægtere og andre saadanne Harpher, vare komne i Land for at forskaffe de nødvendige Levnetsmidler; thi man befandt sig her i en Deel af Verden, hvor man ikke kjendte til Kadreier*), og naar Bjerget ikke vilde komme til Mohamet, maatte Mohamet nødvendigt komme til Bjerget. En halv Time havde været nok til at udtømme Landsbyens ringe Forraad; Mælk, Æg, friskt Smør,

*) Baade der bringe Forfriskning ud til Skibene.

Urter og Frugter, der just vare modne, vare allerede stegne hundrede Procent paa Torvet.

Sir Gervaise havde kaldt sin Flaade den Sydlige, fordi den i de sidste sex Maaneder havde krydset i den biscayiske Bugt. Dette var en vild Vinterstation, thi de Farer, hvormed Elementerne truede, overgik langt dem, som man havde at frygte af Fjenden. Men Skibene gjorde dog deres Pligt i enhver Henseende; flere Ost- og Vestfarere, med kostbare Ladninger, havde fundet en eftertrykkelig Beskyttelse, og nogle af Fjendens omstreifende Fregatter vare blevne tagne; men Tjenesten havde været besværlig for alle dem, der havde taget Deel i den, og de havde været udsatte for alle Slags Savn.

De Fleste af dem, der nu kom i Land, havde i et halvt Aar ikke betraadt terra firma, og man kunde ikke undres over, at alle de Officierer, som Tjenesten ikke holdt tilbage paa Skibene, med Glæde grebe denne Leilighed for at vederqvæge Dine og Hjerte ved deres Fædrenees Grønt og Bellugt. Der strømmede vel ogsaa hundrede saadanne Gæster igjennem Gaderne i Wyhecombe, eller de adspredte sig i de omkringliggende Gaarde, gantedes med de feitede, rødmende Bønderpiger, og havde paa samme Tid et omhyggeligt Die med Alt, hvad der stod i Forbindelse med et godt Middagsmaaltid.

„Bore Gutter have allerede opdaget Eders Landsby, Sir Wycherly; trods Dunster og Taage,“ bemærkede Vice-

admiralen venligt, da hans Die faldt paa Brimmelen i Landsbyen, „og de ægyptiske Græshopper kunde ikke være mere skikkede til at vække en Hungersnød. Man skulde næsten troe, at de Herrer havde et stort Gilde in petto saa mange Capitains-Hovmestere ere der i Land. Hæ Atwood! — Jeg selv har seet ni af dette Slags Harpner, og de shv Andre ville ikke være langt borte.“

„Der er Gallengo, Sir Gervaise!“ svarede Secretairen smilende, „endskjøndt man neppe kan kalde ham en Capitains Hovmester, da han tjener en Viceadmiral og den Høistcommanderende.“

„Ja, men vi fodre undertiden den hele Flaade, og ere at undskyldte naar vi ikke ere meget nøiagtige; hør, Gallengo! tag en Karre og før en fire eller fem Mile længere ind i Landet; J kan ligesaa godt vente at finde ægte Perler i Fiskeøine, som at finde noget Godt, hvor der er en saadan Masse af Messe- og Hellegats-Støvere. Jeg spiser i Dag i Land, men Capitain Greenly er en Ven af en Bedekjolle, det veed J.“

Disse Ord bleve udtalte med Venlighed, af en Mand, der var vant til at behandle sine Betjente med den Fortrolighed, som man viser Benner af en lavere Rang.

Gallengo havde som Kjøkkenmester et saa lidet lovende Udortes, at sandsynligviis intet Herskab, paa det faste Land, havde taalt ham længe om sig, men han havde allerede tjent hos sin nuværende Herre, og i sin nuværende

Egenskab, siden denne erholdt Commandoen over en Corvet. Sin hele Ungdom havde han tilbragt som Topsgast og han var virkelig en Sømand af det bedste Slags; men da et Tilfælde havde ført ham til hans nærværende Forretning, var Capitain Dakes saa tilfreds med hans Opmærksomhed, og især med hans Orden i Tjenesten, at han siden bestandigt beholdt ham i sin Kahyt, omendstjøndt det var Mandens inderligste Ønske at være tilveirs. Tiden og Banen forsonede Hovmesteren tilsidst med hans Stilling; endstjøndt han ikke formeligt antog den, førend man havde truffet den bestemte Overeenskomst, at han ikke skulde blive betragtet som Lediggænger, ved nogen Leilighed, hvor Tjenesten gjorde Fordring paa de bedste Folk ombord.

Paa denne Maade var David, — thi dette var hans Døbenavn — en Slags Navnløs ombord paa Krigsskibene; saasnart der skulde kæmpes, var han foran, var Commandeur ved en Kanon, og blev ofte seet i Farens Dieblig — kun for at have en Haand med, som han udtrykkede sig, — paa en Aa; medens han i fredelige Dage og naar Veiret var godt, beskæftigede sig med sine Pligter i Kahytten. Saaledes havde han næsten i tredive Aar været halvt Hovmester og halvt Matros, naar man var til søs, men naar man var i Land, var han dog snarere en Raadgiver og Kammertjener, end en Opvarter; thi udenfor Skibet kunde han ikke bruges til Noget, end-

skjøndt han dog aldrig havde forladt sin Herre, enten tillands eller tilvands, paa længere Tid end en Maaned. Navnet Gallego endelig, et Dgenavn, som hans Kammerater havde givet ham, var i de sidste thye Aar brugt saa almindeligt, at mange af hans Kammerater ansaae det for hans virkelige Døbenavn.

Da denne Blanding af en Kahyttjener og en Matros erholdt den ovenfor anførte Befaling, berørte han, — en Ceremoni, som han altid iagttog, naar han talte med Sir Gervaise, — Haarloffen paa sin Bænde med den ene Haand, — Hatten havde han nemlig taget af i en Fra-stand af ti eller tolv Skridt, — og gav derpaa sit sædvanlige Svar:

„Ja, ja, Sir! — Eders Naade har selv engang været en ung Herre, og veed hvordan det kan see ud i en ung Herres Mave, der har fastet i hele sex Uger i den biscaniske Bugt — og nu ovenikjøbet i en saadan ung Herres Tjeners Mave. Hvergang jeg seer sex eller otte af disse Krydsere i mit Nabolag, veed jeg allerede forud, at der ikke en noget mere at gjøre for een af os; det gaaer med dem netop som med Flaadens Corvetter og Kuttere, der alene opseile alle Priserne.“

„Ganske rigtigt, Master Gallego; men dersom endog de lette Krydsere bortsnappe Priserne, burde Du idetmindste vide, at Admiralen altid erholder sin Deel af Prispengene.“

„Ja vist, Sir! jeg veed det ret godt, at vi ogsaa bekomme vor Deel, men det skeer efter Loven, og fordi Cheferne for de lette Fartøier ikke kunne gjøre det anderledes. Lad dem blot engang skaffe Loven tilside, og der vil ikke glide en Skilling mere i vore Lommer! Nei, nei, Sir; hvad vi bekomme erholde vi ved Loven, og da der nu ingen Lov bestaaer, for at opsnappe unge Herrer eller deres Tjenere, der besørge deres Indkjøb for rede Penge, saa ville vi heller aldrig opdrive noget, uden at de eller deres Tjenere lægge Haand paa det.“

„Jeg har næsten Lyst til at paastaae, David, at Du har Ret i dette Punkt, som næsten altid. Det vilde virkelig slet ikke være saa galt, dersom en Parlamentsact ogsaa befalede, at en tyvende Deel af de øvrige Kjøkkeners Forraad paa Flaaden skulde tilkomme Admiralen — saa kunde de gamle Karle faae noget tilbage igjen af deres egne Fjerkreaturer og Frugter — ikke sandt, Hr. Utwood?“

Secretairen tilkjendegav sit Bifald med et Nix; Sir Gervaise undskyldte sig derpaa hos sin Bert for den Afbrudelse, der havde fundet Sted, gjentog sin Befaling til Hovmesteren, og Selskabet fortsatte derpaa igjen sin Dei.

„Min Gut der brøder sig just ikke meget om de Personer, der ikke høre med til et Krigsskibs Tjenestepersonale.“ vedblev Admiralen og søgte endnu videre at undskylde sig hos Baronetten; „jeg troer, at endogsaa hans Majestæt selv vilde faae en Afhandling at høre, om en eller anden

Deel af Kahytsøekonomien, dersom Gallengo fandt Leilighed til at udøse sit Hjerte for ham. Den Nar venter ogsaa for fuldt Alvor, at han engang vil komme til at nyde denne Gunst, thi da jeg sidste Gang gik til Hove, fandt jeg min ærlige David i sin bedste Puds, ligesaa Agterstævnen til Gallionen, tiltaklet blaat og rødt, og det i den faste Overbeviisning, at han, som han udtrykte sig, skulde seile, med eller uden Signal, med i mit Selskab."

"Deri var der just ikke noget forunderligt, Sir Gervaise," bemærkede Secretairen, "Gallengo har seilet saa længe og igjennem saa mange fremmede Lande, i Eders Selskab, har bestaaet saa mange Farer ved Eders Side, og derved vænnet sig, saa ganske til at betragte sig som et Lem af Eders egen Familie, at det vel var den naturligste Ting af Verden, naar han ventede, at han turde gaae med Eder til Hove."

"Det er rigtigtnok sandt. Den Karl vilde ved Siden af mig see Djævelen selv i Dinene; jeg indseer altsaa heller ikke hvorfor han skulde være bange for at see Kongen i Dinene. Jeg kalder ham undertiden min Fru Dakes, Sir Wycherly; thi han synes virkelig at tro, at han har en Slags Enkeret eller anden saadan Procuratorfordring paa mine Besiddelser, og om Flaaden, taler han ganske som om vi Begge commanderede den i Fælledsskab. Jeg forundrer mig blot over, hvordan Bluewater kan holde det ud med den Nar; thi

vor David kommer det slet ikke an paa, at give Admiralen at forstaae, at han staaer under vor Befaling. Dersom der engang skulde møde mig noget Menneſkeligt, komme Dick og David ganske sikkert i en Borgerkrig om Efterfølgen i Commandoen, — mener I ikke det samme, Atwood?"

"Jeg tænker dog, Sir Gervaise, at dersom en saadan Ulykke skulde indtræffe — som Himlen dog endnu i mange Aar vilde afvende! — vil den militaire Subordination dog bringe vor Gallego til Fornuft. Dog, der kommer jo Admiral Bluewater selv op ad Gaden, Sir!"

Bed denne pludselige Efterretning vendte det hele Selskab sig om, og saae hen i den Retning, hvor Secretairen pegede med Fingeren.

De havde imidlertid naaet den ene Ende af den korte Gade, og saae i den nederste Ende en Mand komme dem imøde, der i Gang, Miner, Paaklædning og Holdning, dannede en fuldkommen Modsetning til de raske, ungdommelige Sømænd, der med en munter Larm trængte sig igjennem den lille Landsbyes Gader.

Admiral Bluewater var overordentlig høi og smækker. Som de fleste Sømænd af en saadan physiske Constitution, gik han noget bøiet, hvilket gjorde, at han saae ældre og svageligere ud, end han virkelig var. Den bøiede Holdning betog vel hans Udvortes i høi Grad det kraftige,

krigeriske Udseende, der udmærkede hans Foresatte, men den gav derimod hans hele Væsen en Rolighed og Værdighed, som det maaskee ellers vilde have savnet. Saa meget er vist, at dersom denne Officier havde viist sig i en sædvanlig Civildragt, vilde vel Ingen have anseet ham for en af de tappreste og driftigste Søofficierer i hele England, men snarere for en tankefuld, grundigtdannet, beleven Herre, en Mand, der, uden al Uergjerrighed, elskede Gensomhed, og fuld af Bessedenhed, satte Mistillid til sine egne Fortrin.

Han var iført en Contreadmirals Daglig-Uniform; men bar den saa skjodesløst, som om han kun bar den, fordi han maatte bære den, eller, som han godt vidste med sig selv at ingen Omhyggelighed fra hans Side kunde give ham et militairt Udseende. Men uagtet alt dette var hans Ydre dog dadelst, sirligt og paahydende Agtelse. Hans Ansigt var smukt, ædel formet, af et fint Udtryk og mandigt i dets Omrids; kun dets dunkle Farve, var det ubedragelige Tegn paa en Sømand, der var udsat for alle Slags Uveir. Med eet Ord — kun en med Solivet fuldkommen fortrolig Jagttager, vilde i Contreadmiralen, endog uden Uniform, have formodet en Sømand, og selv en Saadan vilde ofte være kommen i Forlegenhed, dersom han foruden de allerede anførte Træk, skulde have opdaget andre Kjendetegn paa hans Stand.

Naar man undtager dette Ydre, var der iøvrigt intet Spor, af et ikke Sømandsvæsen, at finde hos Bluewater. Admiral Dakes havde ofte erklæret: Dick Bluewater forstaaer mere af et Skib, end nogen anden Mand i England, og hvad det angaaer at føre en Flaade, saa var hans Maneer bleven indført, som den bedste i Tjenesten, og som et Mønster.

Saa snart Sir Gervaise kjendte sin Ven, gik han det Ønske, at vente paa ham, hvorimod Sir Wycherly i Diebliffet gjorde det høflige Forslag, at vende om, for at gaae ham imøde. Admiral Bluewater var iøvrigt saa adspredt, at han ikke mærkede det Selskab, der kom ham imøde, førend Gervaise, der var nogle Skridt forud for de Andre, stod tæt ved Siden af ham.

„God Dag, Bluewater!“ begyndte den Sidste, i sin fortrolige, aabenhjertige Maneer, „det glæder mig i mit Hjerte, at Du endelig har revet Dig løs fra Dit Skib. Det maa jeg iøvrigt tilstaae, at den Maade, hvorpaa Du i denne Taage løb ind paa Rheden, havde noget Ubegribeligt for mig, og kunde blot hidrøre fra det fineste Instinkt. Jeg besluttede, endnu medens jeg saae paa det, at sige Dig det saasnart vi traf sammen; thi jeg troer næsten, at ikke et eneste Skib er kommet saa meget som sin halve Længde, ud af sin mathematiske Linie, uagtet Strømmen løber som en Beddeløber.“

„Det kan jeg takke Eders Capitainer for, Sir Ger-
vaise!“ svarede den Anden med den Erbødighed, som
den Lavere aldrig undlader at vise den Høiere i Tjenesten,
og det især i Søjtenesten, om end Forskjellen kun er et
Par Grader i Rangen, og der bestaaer det inderligste
Venskab imellem dem, ved enhver anden Leilighed; —
„gode Capitainer, følgagtige Skibe; vore have nu allerede
været saa længe sammen, at de forstaae sig fortræffeligt
paa deres gjensidige Bevægelses, og saaledes har ethvert
Skib i Flaaden sin eiendommelige Charakter, ligesaa godt
som dets Chef.“

„Meget rigtigt bemærket, Admiral Bluewater, og dog
er der ingen anden Officier i hans Majestæts Tjeneste,
der kunde have bragt en Flaade, under en saadan Laage,
for Anker i en saa mønsterværdig Orden, og I maa til-
lade mig, Sir, at aflægge Eder min særegne Taksigelse
for den Værdom, som I derved har givet, ikke alene Capi-
tainerne, men endog den Høistcommanderende. Jeg for min
Deel, maa i ethvert Tilfælde beundre en saadan Duelighed,
om jeg end ikke er istand til nøiagtigt at gjøre den efter.“

Contreadmiralen smilede blot og berørte sin Hat, for
at takke for Complimenten, men gav intet directe Svar
paa sin Vens forbindtlige Tale. Imidlertid var Sir
Wycherly ogsaa kommen til, og de sædvanlige Forestillinger
begyndte. Sir Wycherly bad sin nye Bekjendt med saa

megen Hjertelighed at følge med ham til Slottet, og at være hans Gæst, at han umuligt kunde afflaae det.

„De to Herrer, Sir Wycherly og Gervaise, paaftaae det saa alvorligt, at jeg vel ikke længere kan nægte mit Samtykke,“ svarede endelig Contreadmiralen. „Da det forresten strider ganske imod vore Forskrifter, for den udvendige Tjeneste, — og en os ganske ubekjendt Rhed, som denne, tør jeg vel kalde en udvendig Station, — da det altsaa vilde være imod vore Tjenesteforskrifter, dersom begge Flagofficiererne overnattede borte fra Flaaden, maa jeg udbede mig Tilladelse til, at vende tilbage til mit Skib, endnu førend Midnat. Veiret synes temmelig bestandigt, Sir Gervaise, og vi kunne altsaa uden Fare forlade Flaaden saa længe.“

„Bah, bah, Bluewater! Du tænker Dig endnu bestandigt Skibene i en Storm paa en Lægerval. Giv Dig tilfreds og følg nu Sir Wycherlys Indbydelse til et komfortabelt Middagsmaaltid. Vi finder der sikkert en Londoneravis, der med det samme vil tillade os et Blik paa Statshemmelighederne. Hvordan lyde Efterretningerne fra vor Armee i Flandern?“

„Der staaer Alt saa temmelig ved det Gamle,“ svarede Sir Wycherly; „siden det sidste frygtelige Slag, hvori Hertugen slog Franskmændene ved — af, hvad hedder det nu? — jeg kan heller aldrig beholde de udenlandske Navne — det havde dog noget af den christelige

Daab. Dersom min Broder, den hellige James, endnu havde været i Live, kunde han have fortalt os det Hele, fra Begyndelsen til Enden."

"Hvordan — af en christelig Daab; det er dog en forunderlig Analogi for en Balplads; Armeerne kunne dog vel ikke være komne sammen ved Jerusalem — eller mener I det, Atwood?"

"Jeg troer snarere, Sir Gervaise!" bemærkede Secretairen roligt, "at Sir Wycherly Wyhecombe mener det Slag, der i det forgangne Foraar blev holdt ved Font — ja, et Font var der ved det — kort sagt, et Sted i Nederlandene, og en Font har dog vel temmelig meget at gjøre med en Daab."

"Det er det! det er det!" raabte Sir Wycherly temmelig hidstigt, "Fontenay hedder Stedet hvor Hertugen drev Alt foran sig, og vilde have bragt Marschallen af Sachsen, med alle hans Forrædere, som Krigsfanger til England, dersom vore thdske og hollandske Bundsforvante havde opført sig bedre. Men saaledes gaaer det jo altid, mine Herrer, med vort stakkels Gammelengland: hvad det vinder, tabe dets Bundsforvante igjen, og saaledes bliver det evigt sat i Urolighed snart ved Tydskerne, snart ved vore Colonister!"

Sir Gervaise og hans Ven, vare begge Mænd af megen Erfaring; de troede ingenlunde paa deres Nations almindelige Overlegenhed, men vidste ret godt, at de havde

fundet temmelig værdige Modstandere, saa ofte de vare trufne sammen med Franskmænd, eller Hollændere. De Krigsretter, der saa ofte fulgte paa større Kampe, havde tilstrækkeligt lært dem, at der blandt deres eget Folk kunde træffes det sjeldneste, dristigste Mod, men ligesaavel den fuldkomneste Mangel paa Mod, og Begge vare altfor fornuftige, til at lade sig blænde af Avisfkrivernes pathetiske Phraser, eller af hule Declamationer, der førtes ved Bordtaler eller i Underhuset. Saameget havde de selv lært at kjende af egen Erfaring, at Krigere, under dygtige Anførere, vare dobbelt saa meget værd, som under flette Commandanter; de behøvede altsaa ikke at lære, at en Armees eller Flaades moralske Kraft, hvoraf dog Udfaldet af en Krig tilsidst er afhængigt, ikke blot bliver bestemt ved Mandskabets Hjem, Herkomst eller Farve, men endnu langt mere ved Troppernes Tillid og urokkelige Standhaftighed, som en energisk og indflydelsesrig Hærfører forstaaer at indgyde dem. Begge Admiraler tilkastede hinanden betydningsfulde Blik; over Sir Gervaises Ansigt trak der sig endog et sarkastisk Smil, hvorimod hans Ven beholdt sin sædvanlige alvorlige Mine.

„Jeg troer, Sir Wycherly, at le grand monarque og Marschallen af Sachsen berette Sagen paa en ganske anden Maade,“ bemærkede den Første tørt; „og godt vil det altid være, naar man husker paa, at enhver Ting har to Sider. Hvad man end kan sige om Dettingen, er

saameget idetmindste vist, at Fontenay vil sætte en Fjer i hans kongelige Høiheds Hue."

"Sir Gervaise Dakes! J troer vel ikke for Alvor paa Muligheden af, at Franskmændene nogensinde skulde kunne være istand til, at overvinde en engelsk Armee!" raabte den kortsynede Provindsbeboer, thi en Saadan var Sir Wycherly Wyhecombe, uagtet han engang havde siddet i Parlamentet, nød fire tusinde Pund aarlige Indkomster, og tilhørte en af de ældste adelige Familier i hele England. „Det klinger jo næsten som et Forræderi, om man endog blot vil tilstaae saadan Noget, som tænkeligt!"

„Himlen bevare os, dyrebareste Sir; jeg er ligesaa langt fra at ville antage noget Saadant, som Hertugen af Cumberland selv kan være det, — der, i Forbigaaende sagt, har ligesaa meget engelsk Blod i sine Aarer, som Østersøen har Vand af det middellandske Hav i sig, ikke sandt, Utwood? Derved falder det mig just ind, Sir Wycherly! — jeg maa paa en Maade bede om Undskyldning for min Ven, Secretairen her, der som Skotte nærer en stærk national Forkjerlighed for Prætendenten, og hele Glanen Stuart."

„Jeg haaber det ikke — i Sandhed, af mit ganste Hjerte haaber jeg det ikke. Sir Gervaise!" raabte Sir Wycherly med en Varme, der ikke var ganste fri for Urolighed, da hans egen Hengivenhed for det nye Kongehuus, maatte kaldes aldeles reen og udødelig; „Hr. Utwood

synes mig at være en Gentleman af altfor gode Grund-
sætninger, til at han ikke skulde indsee, paa hvilken Side
den sande religiøse og politiske Frihed er at finde. Sikkert,
Sir Gervaise! behager det Eder kun at spørge, thi allerede
den Omstændighed, at han befinder sig i Eders Selskab,
er Borgen for hans Loyalitet."

„Nu ja, Sir Wycherly! jeg vilde rigtignok, saavidt
muligt, ikke bibringe Eder nogen falsk Forestilling om min
Ven, Atwood, og saaledes tør jeg vel tilstaae Eder, at
medens hans skotske Blod droges saa stærkt over til To-
rysmen, stempler hans engelske Fornuft ham dog til en
Whigernes standhaftigste Tilhænger. Dersom Carl Stuart
ikke faaer sin Throne, førend Stephen Atwood hjælper
ham til den, vil han vel komme til at sige sin Uergjær-
righed Farvel for bestandigt!"

„Det har jeg ogsaa tænkt mig, Sir Gervaise! —
Eders Secretair kan umuligt være en Tilhænger af Læren
om den taalmodige Lydighed, og Fordømmeligheden af al
Modstand. — Dette er en Grundsatning, Admiral Blue-
water, der især forekommer mig upassende for Søfolk."

I Admiral Bluewaters skjønne, blaae Dine glind-
sede der noget som en fin Spot, dog svarede han Baro-
netten kun med et let Nik med Hovedet. Egentlig var
han en Jakobit; dog vidste Ingen det, uden hans umiddel-
bare Foresatte. Som Sømand var han alene kaldet til
sit Fædrelands Tjeneste, og, som dette meget ofte er Til-

fældet hos de Militaire, saa var ogsaa han redebon til at tjene under enhver Foresat, hvordan hans politiske Tænkemaade end maatte være. Under Borgerkrigen i Aaret 1715, var han endnu for ung, og af en for lav Rang, til at hans Anskuelser kunde have nogen Bægt, og hans paa sjærne Stationer ydede Tjenester kunde blot vække Nationens almindelige Deeltagelse, uden at udøve nogen Indflydelse paa Striden hjemme. Siden den Tid havde han, formedelst sin vedvarende Tjeneste til Svæ, ingen Leilighed fundet, til endelig engang fuldkommen at bestemme sig for den Ene eller den Anden, af begge de Herskere, der gjorde Fordring paa hans Trostkab. Sir Gervaise havde altid igjen beroliget ham ved at paaistaæ, at han kjæmpede for sit Fædrelands Ære og Interesse, og at denne Tjeneste var fuldkommen nok for en sand Patriot, hvem der saa sad paa Thronen.

Trods den vide Kløft, der adskilte de to Admiraler, med Hensyn til deres politiske Meninger — thi Sir Gervaise var en ligesaa afgjort Whig, som den Anden var en Tory, — blev dog den personlige Samdrægtighed imellem Begge aldrig forstyrret. Med Hensyn til Trostkab kjendte Sir Gervaise sin Undergivne saa nøie, at han, for at afholde sin Ven fra aabenhjst at tage Jakobitternes Parti, eller fra at understøtte dem hemmeligt, valgte det, som den sikreste Udvei, at give Contreadmiralen den fulde Magt til en stor Troløshed i Haanden. Saalænge man

kun viiste ham Tillid, var Sir Gervaise overbevist om, at hans Ven Bluewater rigelig fortjente den, og skulde ogsaa engang det Dieblik komme, da Andre kunde have i Sinde at forlade Huset Hannovers Tjeneste, vidste han dog ret vel, at Bluewater aabenlyst og frimodigt vilde nedlægge sin Post, og stille sig under den fjendtlige Fane, uden paa en uædel Maade at benytte den Tillid, han før havde nydt.

Ligeledes maa Læseren vide, at Admiral Bluewater aldrig havde betroet Andre end sin Ven, sin politiske Tænkemaade; hverken Prætendenten eller hans Raadgivere, eller Georg den Anden, eller hans Ministre havde nogen- sinde erfaret noget derom. Saaledes havde Politiken ingen anden Indflydelse havt paa hans Handlemaade, end at den bevægede ham til at frabede sig enhver selvstændig Commando, hvoraf Flere bleve tilbudte ham, et Offer, for hvilket han iøvrigt blev rigelig erstattet, ved Sir Gervaise Dakes venlige Omgang.

„Nei, nei, Sir Wycherly!“ svarede Viceadmiralen paa Baronettens Bemærkning, og den første tankefulde Mine i hans Ansigt viste tydeligt, hvor lidet hans Følelser i dette Dieblik stemte overeens med hans ironiske Ord; „paa et Linieskib i Særdeleshed, har man ingen Idee om „passiv Lydighed og Tilfidesættelse af enhver Modstand,“ thi dette er en Lære, der kun er forstaaelig for Papister og Torner. — Bluewater er fordybet i alvorlige Studier: udentvivl tænker han nu paa, hvorledes han vil

nedtordne Monsieur de Gravelin, dersom vi nogensinde igjen skulde være saa lykkelige, at træffe sammen med denne Herre, og saaledes kunde vi, dersom det nemlig er mine Herrer behageligt, gaae over til en anden Materie."

„Af mit ganske Hjerte, Sir Gervaise!" svarede den godmodige Baronet, „desuden vilde det jo ogsaa være saa temmelig unyttigt, om vi længere vilde omtale Prætendentens Anliggender, thi siden Ludvig den Femtende foretog sig sit sidste, uheldige Forsøg, synes ingen Moders Sjæl mere at tænke paa Prætendenten."

„Ja, Morris har sønderknuust den unge Dgle i hans egen Hule, og saaledes kunne vi ansee Sagen for afgjort."

„Saaledes har min afdøde Broder, salig Baron Wychembe ogsaa altid betragtet Sagen, Sir Gervaise! Han forsikrede mig engang, at de tolv Dommere aldeles vare imod Prætendentens Fordringer, og at Huset Stuart ikke kunde vente meget af dem."

„Har han ikke tillige sagt Eder, Sir! af hvilke Grunde de høilærde Herrer ere komne til det Resultat?" spurgte Admiral Bluewater med den største Rolighed af Verden.

„O ja, ganske vist! thi han kjendte mit ivrigste Ønske, at kunne slaae Torjerne af Marken med Grunde, saa vel, at han forklarede mig den hele Lov klart og tydeligt. Men jeg er en meget ubehændig Taler og kan ikke engang

gjentage, hvad jeg i tidligere Dage har hørt derom; min stakkels afdøde Broder, hans Belærværdighed Sir James Wychembe — den hellige James, som jeg pleiede at kalde ham — kunde rigtigt nok tale i Get væk i hele halve Timer, uden at være forlegen for saa meget som et eneste Ord. Det forekommer mig næsten, som om Thomas og James havde taget den hele øvrige Families Hukommelse med sig. Ikke desto mindre veed jeg dog endnu saameget, at Alt var afhængigt af en Parlamentsact, der i ethvert Tilfælde er uomstødelig, og da Huset Hannover ved en Parlamentsact blev indsat i Regjeringen, saa kan intet Hof i Verden igjen ophæve den."

"Denne Udvikling af Sagen er fuldkommen tydelig, Sir!" — vedblev Bluewater, "og derfor maa I tillade mig at sige Eder, at Eders forrige Undskyldning, for Mangel paa Hukommelse, var aldeles unødvendig. Dog har maaskee Eders Broder ikke forklaret tydeligt nok, hvad en Parlamentsact egentlig er, thi til at affatte en Saa-dan, ere alle Autoriteter — Konge, Lorderne, Underhuset nødvendige."

"Bistnok! Bistnok! — Det vide vi Alle, min kjære Admiral! vi stakkels Landmænd, saa godt som I derude paa Søen. Huset Hannovers Tronfølge blev erkjendt af dem alle Tre!"

"Ogsaa af Kongen?"

„Kongen? Ganske vist — eller om end ikke af ham, saa dog af en, som vi Ungkarle skulde agte langt høiere — nemlig af Dronningen. Dronning Anna samtykkede i Acten, og saaledes blev den ophøiet til Parlamentsact. Jeg kan forsikre Eder at jeg, under Baronens gjentagne Besøg i Wychembe, har samlet mig en god Portion Lovkundskab, i de behagelige Timer, som vi tilbragte sammen paa hans Bærelse.“

„Og hvem undertegnede da den Parlamentsact, der ophøiede Anna til Dronning? Eller fulgte hun maaskee, ifølge en lovmæssig Urveret, sin Formand paa Thronen? Maria og Anna regjerede Begge ifølge en Parlamentsact, og vi maae altsaa gaae saa langt tilbage, til vi støde paa en Tyrste, der som legal Descendent har sit Huses Krone, og meddeelte hiin Act sit Bifald.“

„Kom, kom, Bluewater!“ faldt Gervaise ham alvorligt i Talen. „Paa denne Maade troer Sir Wycherly tilsidst, at han har et Par rasende Jakobiter i sit Selskab. Stuarterne bleve stødte fra Thronen ved en Revolution, og denne udspringer af en Naturlov, og gaaer for sig med Guds særegne Tilladelse; der støder, som det forstaaer sig af sig selv, alle andre Love overende, naar den engang har tilkjæmpet sig Overmagten, hvilket Du tydeligst kan see af det sidste Tilfælde. Det er vel Porten til Eders Park, Sir Wycherly, og det derovre er vel Wychembehall?“

Denne Bemærkning gav Samtalen en anden Bending, og under mangfoldige Bemærkninger om Husets skjønne Beliggenhed, om dets Historie, saavel som om dets behagelige Omegn, nærmede Selskabet sig lidt efter lidt til den anseelige Bygning, indtil de endelig naaede Hovedindgangen.

Femte Kapitel.

Vor Plan fordrer just ingen udførlig Beskrivelse af Sir Wycherlys Bolig. Slottet havde før været et Kloster eller Abbedi, eller en gammel Ridderborg, men var omtrent for to eller tre hundrede Aar siden blevet opført af en vis Sir Michael Wyhecombe til en Bolig for ham selv og hans Efterkommere, og siden den Tid bestandigt holdt i god Stand. Som de fleste Bygninger af dette Slags, havde ogsaa denne sine høie, smalle Binduer. Murene vare firede med Tinder, og deres Hjørner med Taarne; Hallen havde den behørig Størrelse, og de øvrige Værelser viste den sædvanlige Beflødning med Paneel. Det Hele var hverken vidtløftigt eller snævert, hverken stort eller ubetydeligt lille,

men fremviiste meget mere et smukt, respectabelt Ydre, og var som Bolig høist beqvemt og behageligt indrettet.

Begge Admiralerne fik strax efter deres Ankomst, anvist hver sit Sovestue og aparte Værelse, og ligeledes blev Alwoot indlogeret i Nærheden af sin Chef, for hvis det skulde være nødvendigt, strax at kunne være ved Haanden. Sir Wycherly var af Naturen gjæstfrie, og hans affidesliggende Opholdssted havde endnu fremkaldt en særegen Forkjærlighed for selskabelig Dmgang, der bethdeligt formerede hans medfødte Tilbøielighed.

Sir Gervaise skulde — saaledes var det imidlertid blevet afgjort — tilbringe Natten i hans Huus, og Baronetten nærrede endnu bestandigt et levende Haab, om at ogsaa Admiralsens Ven vilde beqvemme sig til det Samme. Ogsaa for Dutton, saavel som for dennes Kone og Datter, blev der anvist Senge, og ligeledes ventede Baronetten, at hans Navne ogsaa vilde tilbringe denne Nat under hans Tag.

Dagen hengik paa den sædvanlige Maade, saaledes som det er Skik og Brug paa alle Herregaarde i den hele Verden, og maa have været det til alle Tider! efter Frokosten skiltes Selskabet ad, og Enhver gik til de Bestjæftigelser, der syntes de meest passende for hans Smag, eller hans Stilling; Sir Gervaise havde sendt et Bud til the Plantagenet, for der at hente ham nogle Papirer, og tilbragte det øvrige af Morgenens med at

skrive; Admiral Bluewater gik alene i Parken og spadserede; Utwood var beskæftiget hos sine Foresatte; Sir Wycherly reed ud i Marken for at see til sine Dagleiere, og Thom Wyhecombe tog en Medestang, for at fiske, som han foregav, men i Virkeligheden for at vende tilbage til Landspidsen, og at spionere omkring i Hytten eller i Rabolauget, til det var paa Tiden at vende tilbage. Paa den bestemte Time sendte Sir Wycherly sin Bogn, for at afhente Fruentimmerne, og nogle Minutter førend det fastsatte Tidspunkt, begyndte Selskabet at samle sig i den store Spisesal.

Da Sir Wycherly traad ind i Hallen, fandt han Familien Dutton allerede tilstede, og Thom beskæftiget med at gjøre Husets Honneurs. Om Masteren og hans Datter behøve vi vel ikke at berette mere, end at den Første viste sig i sin bedste Uniform — og at denne var, ligesom overhovedet den hele Sømandsgarderobe, særdeles net og reenlig, — ligesom ogsaa at den Sidste igjen var kommen sig efter sit Aldebefindende, hvilket den blomstrende Ansigtssfarve viste, der ved en bestandig blid Rødmen, gjorde hendes skjønne Ansigt endnu mere fortryllende. Hendes Baaklædning var ganske som den burde være, — nydelig, simpel og fortræffeligt passende til det Hele. For at ære sin Bert, havde hun i Dag iført sig sin bedste Stads, dog var denne aldeles indrettet efter hendes Stand, omendskjøndt de saa Smykker,

der næsten syntes for kostbare for hendes Forhold, laante hende et Skin af en beskeden Elegans. Madame Dutton var en simpel, ærbar Matrone, Datter af en Forvalter hos en Adelsmand i Grevskabet; hun viiste i sit Ansigt Spor af en dyb Sjælelidelse, og af en Kummer, som hun hidindtil havde holdt indefluttet for Verdens Hjerteløshed.

Baronetten var saa vant til at see sine ydmyge Naboer i Besøg hos sig, at der var opstaaet et Slags Fortrolighed imellem dem. Sir Wycherly, der var intet mindre end en skarp Jagttager, uden dog egentlig selv at vide det, eller i det mindste, uden at ahne den sande Grund til den bestandige Sorg, følte en inderlig Medlidenhed med den sørgmodige Moder, hvis Hjerte næsten syntes bristet ved bestandige Lidelser. Men Mildreds ungdommelige Skjønhed havde heller ikke hos Baronetten forfeilet sin sædvanlige Virkning, og vundet hende den gamle Ungkarls Belvillie. Hjerteligt rystede han derfor Alles Hænder, Kredsen rundt, i det han bevidnede Mrs. Dutton sin Glæde over hendes Komme, og ønskede hendes Datter til Lykke med hendes fuldkomne Helbredelse.

„Tom har, som jeg seer, ikke forsømt sin Skyldighed,“ vedblev han, „medens jeg selv er bleven opholdt af en dum Karl, der havde en Klage over en Arhbeskytte. Min Navne, den unge Wycherly, er endnu ikke kommen tilbage, endskjøndt der allerede er hengaaet to Timer over Tiden, og Hr. Utwood paastaer, at Admi-

ralen er noget urolig med Hensyn til sine Depescher. Men jeg kan alligevel forsikre ham at, hvorvel jeg ikke har den Ære at regne den unge Mand, Sr. Wycherly Wyhecombe til min Familie, da han af Fødsel blot er en Virginier, er den unge Mand dog yderst paalidelig, og at, hvad der end maa have opholdt Kureren paa Veien, hans Depescher dog ville være i god Behold."

"Og hvorfor, Sir Wycherly! skulde en Virginier ikke være ligesaa flink, og i enhver Henseende vor Tillid ligesaa værdig, som en Engelskmand?" spurgte Madame Dutton, "han er jo dog en Engelskmand, og blot skilt fra os ved Havet."

Dette sagde Madame Dutton i en mild Tone, som en, der var vant til at tale i en nedtrykt Stemning; men tillige klang hendes Stemme alvorligt, og selv en fin Bebreidelse var at mærke i den, medens den Talendes Læne vare fæstede med en naturlig Deeltagelse paa hendes Datters skjønne Ansigt.

"Hvorfor ikke? Nu vistnok, min kjære Madame Dutton, hvem vil det falde ind at tvivle derpaa?" sagde Baronetten, "De ere Engelskmænd, ligesom vi selv, men kun ligesom fødte udenfor Kongeriget, og derfor udentvivl noget forskjellige fra os. De ere vore Medundersaatter, Madame Dutton, og det er allerede et vigtigt Punkt. Dernæst ere de sande Underværker af Loya-

litet, thi, som man siger, skal der i den hele Koloni ikke findes en eneste Jacobit."

Hr. Wycherly Wychecombe er en meget agtværdig ung Herre," sagde Dutton, "og jeg hører at han, efter sin Alder at regne, skal være en ganske fortræffelig Sømand. Han har vel ikke, som Hr. Thomas her, den Gæde at være beslægtet med denne høianselige Familie, men han vil, efter al Sandsynlighed, snart erhverve sig et velklingende Navn. Naar han først engang commanderer et Skib, og udfører endnu flere saa smukke Bedrifter, som han allerede har udført, — vil hans Majestæt sandsynligt slaae ham til Ridder, og da havde vi jo Sir Wycherly Wychecombe."

"Jeg haaber ikke — det haaber jeg virkelig ikke!" raabte Baronetten hidstigt, "jeg tænker at derimod bestaaer der en vis Lov for os. Da maatte jeg jo, for at undgaae en Forverling af mit Navn, føie det lille Ord Bart. til hver Gang jeg skrev mit egentlige Navn, ligesom min værdige Bedstefader pleiede at gjøre. Men England, kan ligesaa lidt bruge to Sir Wycherly, som Verden to Sole. Er det ikke ogsaa Eders Mening, Miss Mildred?"

Baronetten havde leet ad sin egen Signelse, til et Beviis paa, at det var hans Spøg, men da Spørgsmaalet var rettet altfor ligefrem til Mildred, til at hun havde kunnet undgaae den almindelige Opmærksomhed, saa den forlegne Pige sig nødt til at give et Svar.

„Jeg tør næsten paastaae at Hr. Wyhecombe aldrig vil indtage en saa høi Rang, at der derved kan opstaae en saadan Forlegenhed,“ sagde hun, og det af sit fulde, oprigtige Hjerte, thi uden maaskee selv at tænke paa det, haabede hun, at der aldrig vilde blive en saadan Forskiel paa hendes og det unge Menneskes Rang. „Men skulde dette dog være Tilfældet, saa troer jeg at hans Rettighed vil være ligesaa god, som nogen Andens, thi det er jo en Blyt for ham at holde det Navn, han bærer, i Ære.“

„I et saadant Tilfælde, der vistnok, som Miss Mildred meget rigtigt bemærkede, er usandsynligt nok,“ sagde Thom Wyhecombe, „kunde vi vistnok slet ikke indvende noget imod Ridderværdigheden, thi denne kommer fra Kongen, og han kan, hvis det behager ham, slaae en Skorsteensfeier til Ridder; men hvad Navnet angaaer, da lod der sig vel opkaaste et andet Spørgsmaal. Saaledes som Sagen nu staaer, er den allerede slem nok; men naar der nu ovenikjøbet skulde gives to Sir Wycherly, da, troer jeg, vilde min dyrebare Farbroder handle meget urigtigt, dersom han taalmodigt vilde taale et saadant Indgreb i det, man kunde kalde hans Personlighed, uden først at anstille nogen Undersøgelse om, med hvilken Ret denne Herre fører det ene eller det andet af disse Navne — og da maatte Resultatet vel tilsidst blive, at Kongen havde ophøiet en Hr. Sletingen til Ridder.“

Den Haan og Spot, hvormed dette blev sagt, var altfor paafaldende til at blive ubemærket, og Dutton og hans Kone følte ret godt, hvor ubehageligt det vilde være, at tale mere om denne Sag; men endogsaa den Sidste følte, uagtet hendes ydmyge Frygtsomhed og Hjertensmildhed, at hendes blege Kinder begyndte at blusse, da hun saa den dybe Rødme i hendes Datters Ansigt, og bemærkede den heftige Lidenskab, der nu tvang den ædelttænkende Pige til et Svar.

„Vi have nu kjendt Hr. Wyhecombe i flere Maaneder,“ sagde Mildred og fæstede sit fulde, blaae Blik paa Thoms mørke Ansigt, „men aldrig have vi mærket Noget hos hani, der kunde give Anledning til den Tanke, at han kunde føre eet eller endogsaa flere Navne, naar han ikke holdt sig for fuldkommen berettiget til at bære dem.“

Dette sagde hun med en blid Betoning, men alligevel med et saa bestemt Udtryk i sit yndige Ansigt, at hendes Ord trængte dybt ind i Tom Wyhecombes Sjæl. Han kastede et hurtigt, mistroisk Blik til den skønne Talende, som om han vilde overtyde sig om, hvor vidt hun havde tænkt paa en Gentydning paa ham selv. Men da han ikke bemærkede andet, end et Udtryk af den inderligste Deeltagelse, i det yndige Ansigt, vandt han endelig igjen sin Selvbeherfskelse, og gav sit Svar med temmelig megen Rolighed.

„Paa min Ære, Miss Dutton!“ raabte han leende, „vi unge Knøse maae vel alle endnu gaae til Klippen, og lade os dingle over Afgrunden ved et Stykke Loug, for at vække en lignende Interesse for os hos Miss Mildred, naar vi tilfældigviis engang vende Selskabet Ryggen og trænge til et Forsvar. En saa veltalende — og især en saa elskværdig, fortryllende Forsvarerinde, er overalt i Forveien vis paa sikkert Held, og min Farbroder maa altsaa, ligesom jeg selv, erkjende den fraværende Herres Ret til vort Navn, omendskjøndt han, Gud være lovet, hidindtil hverken har arvet Titlen eller Godsset.“

„Jeg haaber, at jeg ikke har sagt noget, der kan være Dem, Sir Wycherly ubehageligt;“ begyndte Mildred igjen med Eftertryk, medens hendes Ansigt blev overgydet af en brændende Rødme, og var tusindgange skjønnere, end det før havde været; „Intet vilde smerte mig mere, end den Tanke, at jeg havde kunnet opføre mig saa keitet. Jeg vilde kun antyde, at vi aldrig kunne troe, at Hr. Wycherly Wyhecombe kunde være i Stand til, med sit Vidende, at antage et Navn, som han ingen Ret havde til.“

„Mit kjære Barn!“ sagde Baronetten og tog dermed Pigens Haand, og kysfede hende med faderlig Omhed paa kinden, som han før saa ofte havde gjort, „at fornærme mig er ikke saa let for Dem, og De kan være

overbevist om, at jeg af Hjertet under den unge Mand begge mine Navne, dersom De overhovedet ønsker at han skal besidde dem."

"Og jeg, Miss Mildred," sagde Thom, for at gøre det godt igjen, da han allerede frygtede for, at han var gaaet forvidt, „jeg meente blot, at den unge Herre — ganske uden egen Skyld — tilsidst vel ikke engang kunde vide, hvorledes han egentlig er kommen til et Bar Navne, der allerede i saa lang Tid have tilhørt Overhovedet for en ældgammel, anseet Familie. Der gives mangen ung Mand, der fortjente at være en Jarl, men som Loven betragter som en —"

Her holdt Thom inde for at vælge et for sin Tilhørerinde passende Udtryk — da Baronetten pludseligt afbrød ham:

"Som en filius nullius, — det er det rette Ord, Thom! jeg hørte det af din egen Faders Mund."

Thom Wychembe foer sammen, og saae skulende omkring i Kredsen, for at overhøde sig om, at Ingen havde nogen Ahnelse om Sandheden.

"En filius nullius, Miss Mildred!" vedblev han ivrigt, i det han igjen stræbte at vinde, hvad han havde tabt i Pigens Gunst, „betyder netop det, som jeg vilde udtrykke — nemlig en Familie uden lovmæssig Herkomst. Jovrigt skal der, som jeg allerede har ladet mig sige, ikke forekomme noget hyppigere i Colonierne, end at ringere

Folk antage Navne af store Familier i deres Hjem, og efter en Tids Forløb endogsaa bilde sig ind, at de ere beslægtede med dem."

"Jeg har, Sir! aldrig hørt et Ord af Hr. Wycherly Wychembe, der kunde lede til en Formodning om, at han paa nogen Maade er beslægtet med deres Familie!" svarede Mildred roligt, men meget forstaaeligt.

"Har De nogenſinde hørt ham ſige, at han ikke er beslægtet med os, Miss Mildred?"

"Jeg kan ikke ſige om jeg har hørt dette, Hr. Wychembe! Dette er overhovedet en Gjenstand, hvorom der kun ſjeldent er bleven talt i min Nærværelse."

"Men deſto oftere i hans. Jeg maa tilſtaaе, Sir Wycherly! at det ofte er forekommet mig høiſt beſynderligt, at denne Herre, hvorvel vi ofte, baade De og jeg, have nyttret os om, i hans Nærværelſe, at vore Familier paa ingen Maade vare beſlægtede med hinanden, dog aldrig paa nogen Maade, end ikke ved et Nik med Hovedet, eller med et ſamthkkende Blik, har bekræftet en Sag, om hvis Rigtighed han dog maa være fuldkommen overtydet. Dog jeg tænker, at ligesom de fleſte Colonifter, vil han ikke opgive den gamle Stamme, ſom ſit Støttepunkt."

Sir Gervaise Dakes Indtrædelse bevirkede en Forandring i Samtalen. Viceadmiralen viſte ſtrax fra Begyndelſen af det gode Lune, ſom man ſædvanligt bringer

med i et Selskab, naar man i længere Tid har været beskjæftiget med vigtige Anliggender, og tør hengive sig til den Bederqvægelse, der tilbydes, med den Bevidsthed at man paa det punktligste har opfyldt sin Pligt.

„Naar man kunde tage saadant et Huses Bequemligheder, som Deres, Sir Wycherly! og saa smukke Ansigter, som denne unge Dames, med sig paa Havet,“ raabte Sir Gervaise i en munter Tone, efterat han havde hilset paa Selskabet, „vilde der være en Ende paa vor Stands Gensomhed, thi enhver petit maitre i Paris og London vilde ikke finde noget mere naturligt, end strax at lade sig hverve til Matros. Et sex Maaneders Ophold i den biscaiske Bugt, kan kun forhøie Modtageligheden for saadanne Nydelser hos en gammel Gut, som jeg; ligesom Hungeren gjør enhver Spise velsmagende, omendstjøndt jeg er langt, — ja i Sandhed meget langt fra at ville sammenligne dette Huus, eller dets Selskab — om jeg saa selv talte som den ivrigste Epicuræer — med et ringe Maaltid.“

„Det Første, Sir Gervaise! staaer med Alt, hvad det indeholder, fuldkommen til Deres Tjeneste,“ svarede Berten, „og det Sidste vil sikkert opbyde Alt, for at behage Dem, saa meget som muligt.“

„Ah, der kommer Bluewater! nu, han vil bestemt trolig gjentage alle mine Ord og Følelser — jeg erklærede just Sir Wycherly og Damerne, hvor lykkelige vi

Nordkapere ere, naar vi endelig finde en gunstig Modtagelse, under et Tag, som dette, og i et Selskab, hvor et myndigt Qvindeansigt udbreder en Glands af Lyksalighed rundt omkring sig."

Admiral Bluewater havde allerede hilset paa Moderen, men da hans Blik hvilede paa Mildreds Ansigt og Skikkelse, fremskinnede der et Dyeblif en høitidelig Alvor af hele hans Væsen, som Overraskelse, ja en Beundring, der maatte være hele Selskabet paafaldende, omendskjændt Ingen vidste at forklare sig den.

"Sir Gervaise er en saa erklæret Beundrer af det smukke Kjen," bemærkede Contreadmiralen, efter en Pause, da han havde fattet sig igjen, „at jeg ikke undrer mig over at finde ham fortryllet ved Synet af en Dame. Dog udover det salte Vand ogsaa sine sædvanlige Virkninger paa ham, thi jeg har allerede kjendt ham længere, end han vel ønsker at blive mindet om, og har dog altid fundet, at hans Skib er hans eneste Elskede, der forstaaer at fængsle ham for bestandigt."

"Ja, jeg tør vistnok paastaae, at jeg bestandigt har viist denne min Elskede den standhaftigste Trost. Jeg veed ikke om det gaaer Dem saaledes som mig, Sir Wycherly — men jeg maa nu engang elske Alt hvad Bane fængsler mig til. Jeg har nu seilet saa længe med begge disse Herrer paa alle Have, at jeg snarere kunde

tænke paa at stikke i Søen uden et Nathuus*), end uden dem, — ikke sandt, Atwood? Og hvad Skibet angaaer, da har mit Flag nu allerede i ti Aar veiet paa the Plantagenet, og, omendskjøndt Bluewater allerede efter tre Aars Tjeneste paastod, at det gode gamle Skib var for slet for min Lige, vilde jeg dog for ingen Priis være i Stand til at opgive det. Jeg maa bestandigt gjentage for de unge Mennesker, at de slet ikke kunne tjene længe nok paa et Skib, for behørigt at kunne skatte dets gode Egenstaber. Og dog har jeg endnu aldrig været paa en slet Seiler."

„Af den simple Grund, at Du aldrig bestiger en Hurtigseiler, uden at Du slider den op, førend Du opgiver den igjen. The Plantagenet, Sir Wycherly, er nemlig den bedste Seiler af alle Todækkere, i hans Majestæts Tjeneste, og Viceadmiralen kjender den altfor godt, til at han skulde lade en af os faae fast Fod paa den, saalænge dens Planker kunne holde sammen."

„Nu, lad det være saaledes, som Du paastaar det, saa beviser det dog i det mindste, Sir Wycherly, at jeg aldrig vælger mine Venner for deres flette Egenstaberes Skyld. — Dog De, min unge Dame, maa nu tillade mig det Spørgsmaal, om De kjender en vis Hr. Wycherly Wyhecombe? — han bærer, som jeg hører, vor

*) Det hvori Sirkombasiet opbevares.

cerede Bærts Navne, men er ikke hans Slægting, og tjener som Lieutenant paa hans Majestæts Flaade."

"Jo, vistnok, Sir Gervaise!" sagde Mildred og slog Dinene ned, uden egentligt at vide hvorfor, "Sr. Wychecombe har allerede opholdt sig i nogle Maaneder her i Eggen, og da maa vi vel vide noget om ham."

"Da kan De maaskee ogsaa sige mig, om han vel ellers pleier at være forsømmelig i Tjenesten. Men dermed vil jeg ingenslunde spørge, om han nogensinde har været forsømmelig i Deres Tjeneste, men om han f. Ex. ikke kunde lægge sine tyve Mil tilbage paa en god Hest i otte eller ti Timer?"

"Jeg tænker, at Sir Wycherly bedst vil kunne sige Dem, at Sir Wycherly Wychecombe meget vel formaaer dette."

"Ja, ja, Sir Wycherly, hvad Seiladsen angaaer, kan han vel være en Wychecombe — men en Plantagenet er han ikke, ellers havde den unge Herre allerede maattet være tilbage for flere Timer siden."

"Jeg er ogsaa meget forundret over at han endnu ikke er kommen tilbage;" sagde den godhjertede Baronet; "han er dog flink, kjender Eggen, og i det hele Grevskab findes der ingen bedre Rytter, — ikke sandt, Miss Mildred?"

Mildred fandt det ikke nødvendigt at svare paa denne direkte Opfordring. Hun havde vel allerede siden

Uheldet paa Klippen gjort sig al mulig Umage for at beherske sine Følelser; dog traf der sig en Dødblegthed over hendes yndige Ansigt, naar hun forestillede sig, at en ny Ulykke kunde have truffet den Fraværende, og først ved Sir Wycherlys uventede Spørgsmaal, vendte Rødmen igjen tilbage paa hendes Kinder. Hun vendte sig bort for at skjule sin Forvirring — da mødte hun Thom Wyhecombes Blik, der var heftet paa hendes Ansigt, med saa mørk en Mine, at en uvilkaarlig Bæven overfaldt hende.

„Til god Lykke,“ begyndte Admiralen igjen, „har Atwood taget en Duplicat af min Depesche med sig, og dersom den langsomme Herre ikke er tilbage inden Middagsmaaltidet, vil jeg lade en anden Kureer afgaae. Mit Budskab er for vigtigt, Bluewater! til at man maa opholde det; thi efterat jeg har ført Flaaden Nord paa, for at være færdig til at bruges, under nærværende farlige Omstændigheder, vilde det dog være en reen Galskab, dersom jeg lod Ministeriet i Uvisshed, om Grunden til min Fremgangsmaade.“

„Ikke desto mindre vilde Ministeriet netop være ligesaa godt underrettet som jeg,“ svarede Contreadmiralen lidt spidst, dog uden den mindste Bitterhed. „Det eneste Fortrin, som jeg har for det, er, at jeg i det mindste veed hvor Flaaden befinder sig, og det er i ethvert Tilfælde mere, end den første Lord kan rose sig af.“

„Sandt, fuldkommen sandt! — jeg havde glemt, min Ven! — dog maa Du vide, at Sagen angaaer en Gjenstand, hvorover jeg langt bedre ikke spørger Dig til Raads. Jeg har erhholdt vigtige Efterretninger, som — min Bligt, som commanderende Admiral, paalægger mig at beholde for mig selv.“

Sir Gervaise selv lo ad denne Slutning, men syntes alligevel noget ærgerlig og forlegen. Admiral Bluewater røbede hverken Uergrelse, eller nogen ubehagelig Overraskelse, derimod var der en heftig, næsten ubetvingelig Nysgjerrighed at læse i hans klare, blaae Dine og alle hans Miner syntes beherskede af een Følelse, der ellers var aldeles fremmed for hans Væsen. Men Bannet til Disciplin og Underordnelse i Tjenesten, gav ham en tilstrækkelig Selvbeherskelse til med Taalmodighed at oppebie en frivillig Meddelelse af hans Ven.

I dette Dieblik gik Døren op, og Wycherly Wychecombe traad ind i den Tilstand, hvori han havde forladt sin Hest. Et eneste Blik paa hans hastige Væsen, saavel som paa hans hele Udortes, var tilstrækkeligt til at røbe, at han havde noget af Vigtighed at meddele, og Sir Gervaise gav ham ogsaa strax et Tegn til at han skulde tie.

„Det gjælder Kongens Tjeneste, Sir Wycherly!“ sagde Viceadmiralen, „jeg haaber derfor at De vil undskyldte os i nogle Minutter. Jeg beder at De og det

ærede Selskab vil sætte dem til Bords, naar Maden er færdig, og betragte og behandle os som gamle Venner, netop ligesom jeg vilde betragte Dem, dersom vi befandt os ombord paa the Plantagenet, — Admiral Bluewater vil Du behage at tage Deel i vor Raadslagning?"

Uden at sige et Ord mere forlode de to Admiraler, med den unge Lieutenant, Spisesalen, for igjen at samles i Sir Gervaises Besøgværelse. Da de vare komne der, vendte denne Sidste sig, med en Foresats Mine, til Wncherly."

„Egentlig," saaledes begyndte han, „havde J fortjent min Dadel ved Eders Langsomhed, unge Herre! Dersom jeg ikke efter Eders Udvortes at domme, maatte formode, at en eller anden vigtig Begivenhed er Skyld i, at J er bleven saa længe borte. Havde maaskee Posten allerede passeret Flækken, Sir! førend J kunde naae den?"

„Det ikke, Admiral Dakes! jeg har meget mere den Fornøielse at melde Dem, at deres Depesche allerede i flere Timer har været undervejs til London. Jeg naaede Posten netop tidligt nok, til behørigt at kunne aflevere den."

„Hm! ombord paa the Plantagenet er det Skif, at den, der har forrettet en vigtig Tjeneste, strax aflægger Melding til sine Foresatte, saasnart den er udført."

„Jeg tænker, Sir Gervaise Dakes, at denne Skif bliver iagttaget paa alle kongelige Skibe; men alligevel

har man ogsaa lært mig, at der udfordres en særegen Conduite i Tjenesteforretninger, saa længe det ikke strider mod den positive Ordre; ja mangen Gang endogjaa, om dette Sidste skulde være Tilfældet — og at det er et sikkrere Beviis for en Officiers Brugbarhed, end den meest slaviske Efterfølgelse af de Forskrifter, der ere givne ham.“

„Eders Definition er vel fuldkommen rigtig, unge Herre! men dog mere sikker i en Kapitains Hænder, end den kan være i nogen Lieutenants;“ bemærkede Viceadmiralen, med et Sideblik til sin Ben, medens han hemmeligt beundrede det unge Menneskes Landsnærvarrelse; „Conduite i Tjenesten er et meget almindeligt Udtryk, og kan betyde forskjelligt, hos forskjellige Personer. Tor jeg være saa fri at spørge, hvad Hr. Wyhecombe i dette Tilfælde forstaaer ved Conduite?“

„Dertil har De den fuldkomneste Ret, Sir! og jeg venter kun paa deres Tilladelse til at meddele Dem min Historie. Medens jeg ventede paa Stationen, for at see Londonnerposten afgaae med deres Depesche, og at unde min Hest nogen No, ankom der en Postvogn med en Adelsmand, der er mistænkt for at være en Jakobit, og var paa Veien til sit Landsæde, der ligger omtrent tredive Mile mere vestligt. Denne Herre havde en hemmelig Samtale med en anden Person, der hører til samme Parti, og jeg lagde strax Mærke til, at de havde travlt

med at bortskikke Sendebud, saa at der opstod den Formodning hos mig, at der maatte være forefaldet noget af Bigtighed. Jeg gik ned i Stalden, for at see til Sir Wncherlys Hest, thi jeg veed, hvormeget dette Dyr ligger ham paa Hjerte; der traf jeg en af Adelsmandens Tjenere, der var i Samtale med Gaardskarlen. Denne Sidste sagde mig at Chaisen endelig var afsted, og at der var ankommet høist vigtige Nyheder til Greter, endnu inden de Reisende havde forladt Staden. Alt hvad jeg kunde bringe ud af ham, gik iøvrigt ud paa det Rygte, „at Charly nu ikke mere var over Vandet“. At søge endnu mere at udfritte en saadan Dumrian, vilde have været uden Nytte, og omendstjøndt man i Gæstgivergaarden selv ret vel havde lagt Mærke til den Reisendes og hans Besøgs Hastværk og Hemmelighedsfuldhed, kunde dog Ingen meddele mig nogen sikker Efterretning. Under disse Omstændigheder fastede jeg mig i en Retourchaise, og fjørte til Fowen, hvor jeg erfarede den vigtige Efterretning, at Prinds Carl virkelig er i Landet, og i dette Dieblif befinder sig i Skotland.“

„Saa er Prætendenten altsaa virkelig iblandt os igjen!“ raabte Sir Gervaise, som en, der allerede halvt om halvt havde ahnet Sandheden.

„Ikke Prætendenten selv, Sir Gervaise! — i det mindste efter som jeg forstod Efterretningen, — men hans unge Son, Prinds Carl Eduard, en Ungling, der er

langt mere skicket til at bringe Landet i Oprør. Efterretningen er fuldkommen sikker, som jeg troer, og da jeg tænkte at det maatte være af Vigtighed, for den Høistcommanderende over saa skøn en Flaade, som den der ligger for Anker udenfor Landspidsen af Wychembe, at erfare min Nyhed, saa spildte jeg ingen Tid, men vendte tilbage saa hurtigt som muligt."

"J har gjort Eders Sager godt, unge Herre, og derved givet mig et Beviis paa, at Conduite i Virkeligheden er ligesaa nyttig og roesværdig, hos en Lieutenant, som endog hos en Admiral af det hvide Flag, eller nogen Anden. Gaae nu, og lav Eder til at tage Plads ved Siden af et af de skønneste og sødeste qvindelige Bæstner i England, og der vil jeg træffe Eder om et Dvarteerstid, — Nu Bluewater!" vedblev han, saasnart Døren havde lukket sig efter Wycherly, „det er dog i Sandhed en vigtig Efterretning!"

"Det er det. Formodentlig indeholder den Depesche, som Du nys afsendte til den første Lord i Admiralitetet, den selvsamme Efterretning, eller staaer i Forbindelse med den? J det mindste overraskede det unge Menneskes Medding Dig just ikke meget."

"Jeg maae tilstaae det — den overraskede mig ikke heller. Du maa vide hvilke fortræffelige Korrespondenter vi før havde i vore Agenter i Bordeaux, ved dem erholdt jeg saa vægtige Beviser for den Expedition man havde i

Sinde, at jeg ansaae det for raadeligt at dirigere Flaaden Nord paa, for at forsøge vore Stridskræfter hjemme, og at kunne anvende Skibene hvor det behøvedes."

„Gud være lovet! det er endnu en lang Wei til Skotland, og vi ville vel neppe naae dette Lands Kyster, førend Alt er forbi. Jeg vilde ønske, at vi havde spurgt den unge Mand, af hvilket Slags og hvor stærk den Sømagt er, der ledsager Prindsen. Skal jeg sende Bud efter ham, for at spørge ham derom?"

„Det er bedre at Du forholder Dig ganske passiv i denne Sag, Admiral Bluewater! Jeg giver Dig hermed det Løfte, at Du skal erfare Alt, hvad der kommer mig for Øre, og under de nærværende Omstændigheder, troer jeg, at Du bør være tilfreds dermed."

Dermed skiltes de to Admiraler ad, og vendte for det Første Ingen af dem tilbage til Selskabet. Den Efterretning de nylig havde erholdt, var altfor vigtig, til at den kunde modtages med Ligeghdighed, og begge Veteraner gik vel et Kvarteerstid frem og tilbage i deres Bærelser, og overveiede de sandsynlige Følger, som denne Begivenhed kunde have for Landet og for dem selv.

Sir Gervaise Dakes havde ventet en saadan Begivenhed, og var derfor langt mindre overrasket end hans Ven; dog betragtede han denne Krisis som overordentlig betænkelig, da den baade kunde forstyrre Nationens Lykke og Familiernes Fred.

Ligesom det endnu i vore Dage er Tilfældet, og vel til alle Tider vil være Tilfældet, var der paa den Tid to Partier i England. Det som klamrede sig til det Forbigangne, med alle dets arvelige, udelukkende Privilegier, medens det Andet langt snarere af et Omsving i Tingene ventede de Fordele og Cresposter, som det længtes efter.

Religionen var paa den Tid Politikernes Kjøphest, ligesom det i vore Dage er Tilfældet med Friheden, paa den ene Side og Ordenen paa den Anden; og begge Partiers Tilhængere vare, i Midten af det attende Aarhundrede, netop ligesaa blinde, heftige og uden Hensyn paa Grundsetninger, som vi nu finde deres Efterkommere, henimod Midten af det nittende Aarhundrede. Vel var Fremgangsmaaden tildeels en Anden, og Røstet og Foreningspunktet ikke ganske det samme, som i vore Dage, derimod var England, med Hensyn til Alt, hvad der angaaer uvidende Selvtillid, rasende Bagvaskelse og en ubegrændset, under Patriotismens Raabe skjult Egennytte, med dets Whigger og Torner, det selvsamme England, som i Conservatismens og Reformens Dage, ligesom Amerika fra Anno 1776 var det samme Amerika, som man finder i Aaret 1841.

Men iøvrigt blive ved alle politiske Kampe, hvor bittert man end gjensidigt bekjemper hverandre, vel Tusinde ledte af de ædleste Hensigter. Naar Fordomme

blive det Middel, der ophidser Uvidenheden, lader der sig overhovedet intet andet Resultat vente, og Verdenserfaringen har, ved Styrelser af de menneskelige Anliggender, ikke overladt den Indsigtsfulde og Redelige noget andet Resultat, som Løn for de Meisommeligheder og Trængsler, der i Almindelighed ledsage politiske Revolutioner, end den Overbeviisning, at der overhovedet slet ikke lader sig træffe nogen Indretning, der ikke efter en kort Tids Forløb, ved de daværende Magthaveres Skarpsindighed, kan blive revet ud af sin sædvanlige Bane, og vel endog-
 saa forvandlet til det Modsatte. Med eet Ord, ligesom Menneskenes physiske Constitution ufeilbarligt fører til Kræfternes Aftagelse, og en fremskridende Svaghed, der bydende fordrer et nyt Ræsen og en ny Tilværelse, saaledes indeholde de moralske Constitutioner — som Frugter af den menneskelige Wiisdom — allerede i sig selv Rimet til enhver Misbrug og til et endeligt Forhold, et Kiim, som Menneskenes Egennytte ligesaa vist vil stræbe at nære, som deres Skaansel stedse er beredt til, som de troe, at komme vor Natur til Hjælp, og netop derved at fremskynde Dødens Komme.

Saaledes have vi paa den ene Side den bestandige Bevæggrund af Haab og Bildfarelse, der forleder os til at ønske Forandringer i den selfkabelige Tilstand, og paa den anden Side Marhundreders Erfaring, der beviser, hvor utilstrækkelige de Alle blive, for den Ulyksalighed v

længes efter. Gjør Verden virkelig Fremskridt i Humanitet og Civilisation, skeer det alene af den Grund, at de menneskelige Kundskaber frembringe deres Frugter i enhver Jordbund, og ifølge ethvert Slags Dyrkning og Forbedring.

Sir Gervaise Dakes og Admiral Bluewater troede at følge de rene Grundsaetninger, idet de hengav sig til den Hengivenhed, som Enhver af dem følte for de fjendtlige Huse, Brunsvig og Stuart. Maaskee gaves der ikke let to Mænd i England, der mindre behøvede at skamme sig ved Bevæggrundene til deres politiske Meninger, end vore to Venner, og dog vare de, der ellers, som vi have seet, i de fleste andre Ting, stemmede fuldkommen overeens med hinanden, i dette ene Punkt diametral forskjellige fra hinanden.

I mange Aar havde de, i en lang og tro Tjeneste, deelt Sorger og Glæder med hinanden, og bestandigt var Skinsyge, Mistillid og Utilfredshed bleve fremmede for deres Hjerter, thi Ingen af dem havde et Dieblif twivlet paa, at hans Ære, Lykke og Velfærd, laae den Anden ligesaa meget paa Hjerte, som hans egen. Deres hele Liv bestod af en uafbrudt Række af gjensidige, fordringsfrie Beviser paa deres inderlige Venfskab, og det under Omstændigheder, der af sig selv maatte vække deres Naturs ædleste, inderligste Følelser. Endnu som Unglinger vare de bekjendte blandt deres leende Messesamme-

rater, under Navn af *Drastes* og *Phlades*; i den senere Tid kaldte man det tappre *Par*, der havde udført alle deres *Farter* sammen, i den hele *Marine*, kun *Twillingcapitainerne*. De havde ved adskillige *Leiligheder* angrebet fjendtlige *Fregatter* og erobret dem. Naturligviis indhøstede ved saadanne *Leiligheder* den *Øldste* den største *Roes*; derimod havde *Sir Gervaise* altid i sin *Ødelmodighed* gjort sig al optænkkelig *Umage*, for ogsaa at sikke sin yngre *Ben* hans fulde *Andeel* af *Øren*, og *Capitain Bluewater* paa sin *Side*, talte aldrig om disse *Affairer*, uden at fremstille dem, som sin *Ben*, *Commandeurens* *Bedrifter*. Med eet *Ord*, ved alle *Leiligheder*, og under alle *Omstændigheder*, syntes eet *Maal* kun at foresvæve de to ædle og tappre *Sømcænd*, nemlig det, at være hinanden til *Tjeneste*, og dette *Maal* var hidindtil bleven opnaaet uden nogen særegen *Umage* eller *Jagen* efter *Effect*, men reent af *Hjertets* naturlige og frivillige *Drift*.

Men nu var der for første *Gang* i deres *Liv* indtruffet *Begivenheder*, der truede deres *Hjerters* *Følelser* med en stærk *Dissonants*, ja vel endogsaa gav en *Udsigt* til *Handlinger*, der uundgaaeligt vilde give dem en fjendtlig *Stilling* mod hinanden. Intet *Under* derfor om de saae med mørke *Ahnelser* og en vis *Mistillid* ind i *Fremtiden*, og *Begge* følte sig *ulykkelige*, eller idetmindste meget *uroelige*.

Sjette Kapitel.

Det er vel neppe nødvendigt at sige Læseren, at England, med Hensyn til materielle Fremskridt, var for hundrede Aar siden, endnu langt fra sit nærværende Standpunkt. Det Aarhundrede, som vi skrive om, var den Periode, da tunge Bogne, Karether med Sex, og Postchaisser med Fire for, vare i Mode, men ikke de macadamiserede Veies og Dampvognenes Periode. I vore Dage kan man beqvemt indtræffe til Middag paa et Landgods, der ligger firfjindstyve Mile borte, og det ovenikjøbet med eet eneste Par Heste; men i Aaret 1785 maatte man ved en saadan Indbydelse, bryde op, idetmindste Dagen i Forveien, og vilde i flere Egne af Den have foretrukket, for en Sikkerheds Skyld, at anvende hele to Dage paa Reisen. Skotland var den Tid længere borte fra Devonshire, end i vore Dage Staden Genf, og alle Nyheder udbredte sig kun langsomt, og med al den Overdrivelse og Usikkerhed, der er forenet med et langt Ophold.

Saaledes var det altsaa intet Under, at en Jacobit paa Veien til sit Landsæde — Brændpunktet for de engelske Herremænds Indflydelse og Myndighed — kunde erfare en Nyhed, der blev bragt ham, med hans politiske Tilhængeres Iver, flere Timer førend den sædvanlige

Post var i Stand til at udbrede sine mere regelmæssige Nyheder. Det Tidst, der var undsluppet denne Adelsmand, eller rettere sagt hans Tjener, — thi han selv var temmelig taus, og betroede sig paa hver Station kun til een eller to fortrolige Benner, — var hverken synderlig noiagtigt, eller blevet almindeligt bekjendt; Wycherly havde med sin Efterspørgsel brugt megen Forsigtighed, og havde især med en Officiers hele Klogskab været betænkt paa, at bevare sine Nyheder, ene og alene for sine Foresattes Ører.

Da Sir Gervaise derfor igjen traad ind i Selskabsværelset, bemærkede han strax, at Sir Wycherly endnu ikke havde erfaret noget om det, der var forefaldet i Norden, han forsømte heller ikke med et venligt Blik, at bevidne Lieutenanten sin hjertelige Tak for hans Taushed. Denne Befindighed hævede det unge Menneſke endnu langt mere i den velerfarne og opmærksomme Admirals Dine, end den Klogskab og Energi, hvormed han før havde udført sit Ørinde; thi han erkjendte ret vel, at iblandt alle dem, der i det sidste Tilfælde, uden Tvivl vilde have opført sig ret brave, vilde dog Faa, under nærværende Omstændigheder, have besiddet en saadan Klogskab og Selvbeherſkelse, som ene og alene gjør en Mand skikket til vigtige Statsforretninger.

Det Bifald, som Sir Gervaise røbede, og som han ogsaa ønskede at bevidne det unge Menneſke, for hans

Klogskab, beroede iøvrigt langt mere paa hans Grund-
 sætninger, end paa en Nødvendighed. Thi der var ingen
 tilstrækkelig Grund til at holde Hemmeligheden skjult for
 en saa consequent Whig, som deres Bert var. Tvært-
 imod, jo hurtigere de Anskuelser, som Begge betragtede
 som de eneste sande og rigtige, udbredte sig i Nabolauget,
 desto bedre maatte dette vise sig for den gode Sag.
 Saaledes besluttede Admiralen altsaa, saasnart Selskabet
 havde sat sig til Bords, at meddele det den Efterretning,
 hvis Fortielse han saameget skattede hos den unge Mand.

Admiral Bluewater traad i dette Dieblik ind i Bæ-
 relset, og Sir Wycherly skyndte sig med at føre Mistress
 Dutton til Bords. Iblandt Gæsterne var der ingen
 Forandring at mærke, undtagen at Sir Gervaise bar
 Bathordenens røde Baand, et Tegn, som hans Ben
 ansaae for et aabenbart Beviis paa, at han dermed
 havde plantet Huset Hanovers Fane.

„Den der, ligesom vi, har sat sig i dette ærede
 Selskab, ved Deres gjæstfrie Bord, Sir Wycherly,“ be-
 gyndte Admiralen, efter at Alle havde taget Plads, „skulde
 neppe troe, at vi blive truede med Udbruddet af en Bor-
 gerkrig, om ikke er midt i en alvorlig Revolution.“

Enhver Haand blev ubevægelig; ethvert Die var
 fæstet paa den Talende; selv Bluewater saae alvorligt
 paa sin Ben, som om han var begjærlig efter at vide
 hvad der vilde følge paa.

„Jeg troer dog, at mine Undergivne vise den behø-
rige Ædhed,” svarede Sir Wycherly, og saa sig om
til Høire og Venstre, som om han ventede, at hans
Mundskjænt i næste Dieblik vilde begynde paa et Oprør;
„den eneste Forandring, som vi, tænker jeg, faae at see i
Dag, vil bestaae i, at den ene Met bliver taget bort efter
den Anden og erstattet ved en Ny.”

„Ja, ja, saaledes taler den muntre, veltilsfredse De-
vonshire Baronet, der sidder midt iblandt sin Overflødig-
hed ved sin Arne, omgivet af trofaste Venner. Men det
vil næsten synes, som om Slangen kun er sønderhugget paa
godt Skotisk, men ikke endnu fuldkommen dræbt.”

„Sir Gervaise Dakes er pludseligt falden i en billed-
lig Talemaade med sin skotske Sønderhuggen af Slangen”,
bemærkede Contreadmiralen noget tørt.

„Ristnok, Bluewater! er Talen her om en skotsk
Sønderhuggen, som Du bemærker med saa meget Efter-
tryk. — Jeg tænker, Sir Wycherly, at De, og Hr. Dut-
ton ligeledes, og De, min smukke unge Dame, — at de
Alle formodentligt have hørt tale om Prætendenten —
ja, at nogle af dem vel allerede have seet ham.”

Sir Wycherly lod Kniv og Gaffel falde, og stirrede
den Talende forundret i Ansigtet. Ham forekom den
christelige Religion, Undersaatternes Frihed — og især
Baronetternes og Godseiernes med fire tusinde Punds

aarlige Indtægter — selv den protestantiske Thronfølge — ja Alt uden Undtagelse, truet med en pludselig Fare.

„Jeg har for længe siden sagt min Broder, Dommeren, — den nylig afdøde Hr. Baron Wychecombe, at England endnu vil opleve urolige Tider, og det for Franskmændenes, den Skjælm af en Pairs, og Kong Jacob den Andens uægte Efterkommeres Skyld! Og nu, Sir! ere mine Spaadomme indtrufne.“

„Hvad England specielt angaaer, — min dyrebare Sir! Om Skotland har jeg rigtignok ikke saa gode Efterretninger at meddele, thi Deres Navne her bragte os den Nyhed, at Prætendentens Søn er landet i hiint Kongerige, og forsamler dets Glanner omkring sig til Kamp. Han er, som det synes, kommen i Land uden noget Følge fra Franskmændenes Side, og har ene og alene kastet sig i Armene paa den vildledte Adels, blandt hvilken man maa søge hans Huses Tilhængere.“

„Dette er idetmindste en ægte ridderlig Handling, — en saadan, som anstaaer en Prinds!“ raabte Admiral Bluewater.

„Ja — for saavidt som den grændser til ubesindig Galskab. England lader sig ikke saaledes erobre af en Sværm halvnoerne Skotlændere.“

„Ganske rigtigt — men England kan ikke desto mindre blive erobret ved England selv.“

Sir Gervaise foretrak her at tie, thi aldrig før havde Bluewater været saa nær ved at røbe sin politiske Tænkemaade i Fremmedes Nærværelse. Denne Pause gjorde det muligt for Sir Wycherly igjen at komme til Orde.

„Lad os dog engang see, Tom!“ sagde Baronetten nu, „femten og ti ere femogthve, og ti ere femogtredive, og ti ere femogsfyrgethve. — Det er netop tredive Aar siden at Jacobitterne sidst vare paa Færde! Det lader til at et halvt Menneſkeliv endnu ikke er tilstrækkeligt, til at stille den ſkotske Maves Sult efter engelsk Guld.“

„Endog to Gange tredive Aar ville neppe være istand til at stille en ædel Lands Higen, naar retmæssige Fordringer aabner den Veien til den engelske Throne,“ bemærkede Bluewater koldt; „jeg for min Part kan godt lide denne unge Prinds's høie Mod, thi kun den, der vover modigt, fortjener sig Lønnen for sin Dristighed. Hvad siger De dertil, min skønne Naboerske?“

„Derſom De har meent mig med Deres altfor artige Tiltale, Sir!“ svarede Mildred i sin Beskedenhed, dog ikke uden det Indtryk, som endog den Blideste af hendes Kjon veed at antage, naar hun føler levende, „saa maa jeg bede om Tilladelse til at turde yttre det Haab, at enhver Engelskmand vil handle med den samme Dristighed til sin Friheds Forsvar, og fortjene sig ligesaa skøn Løn.“

„Kom, kom, Bluewater!“ kaldt Sir Gervaise ham i Talen med et Alvor, der næsten steg til Bebreidelse; „saadanne Genthjninger, i en ung uerfaren Persons Nærværelse, kan jeg ikke tillade. Den unge Dame kunde ved dit kolde Spøg virkelig lade sig forlede til at troe, at hans Majestæts Flaade var betroet til Mænd, der aldeles ikke fortjene deres Herres Tillid. Jeg gjør nu det Forslag, Sir Wycherly, at vi nyde vort Maaltid i Fred, og ikke mere omtale den dumdriftige Expedition, førend der idetmindste er taget af Bordet. Der er en lang Vej fra Skotland hertil, og saaledes kan man vel neppe frygte for, at hiin unge Eventyrer vil trænge frem til Devonshire, førend Rødderne*) komme ind.“

„Det vilde virkelig ikke være Andet end Rødder for os, om han endogsaa gjorde det, Sir Gervaise!“ bemærkede Thom Wyhecombe, og loe af sit ganske Hjerte over sit eget Indfald; „jeg veed Intet, der vilde gjøre min Onkel større Glæde, dersom han kunde see den Smule Konge her paa sit Landgods og i sine Vasallers Hænder. Jeg mener Sir, at Wyhecombe, i Forening med et Par af de nærmeste Godser, nok kunde blive færdig med ham.“

„Det vilde vel være afhængigt af Omstændighederne,“ svarede Admiralen noget tørt; „Disse Skotter have en vis Ting, som man kalder Claymore, og

*) Desferret.

skulle være ganske forvirrede Karle i et Angreb. Alene den Omstændighed, at de bevæbne sig med et kort Sværd, viser deres blodtorstige Sindelag."

„De glemmer, Sir Gervaise! at vi har i det vestlige England vor carniske Omfavnelser*); jeg vil føre vore Knæse imod ethvert skotsk Regiment, der nogeninde har angrebet en Fjende."

Thom loe igjen over sin egen Hentydning, der havde Hensyn paa en Talemaade, der var brugelig blandt Brøderne i de nærliggende Grevskaber.

„Dette er altsammen ret godt, Hr. Thomas Wyche-combe, saalænge Devonshire ligger i det vestlige England og Skotland norden for Tweed. Men Sir Wycherly kan ligesaa godt betroee Sagen til Hertugen, og til de regulære Tropper, naar der blot handles om at lade sine Mænd følge sit eget Hoved."

„Mig forekommer dette Forsøg af en Dreng af saa lav en Fødsel, som denne Prætendent til den engelske Krone er, saa uforskammet, at jeg neppe kan tænke paa det med Rolighed. Vi vide Alle, at hans Fader var en Skifting, men Sønnen af en underskudt Arving kan ligesaa lidet besidde nogen Rettighed, som denne selv. Jeg veed ikke nøiagtigt, hvad Loven kalder saadanne Prætendenter, men det tør jeg i ethvert Tilfælde paastaae, at det Hele har noget overordentligt forhadet ved sig."

*) At slaae Krog for en Modstander, naar man brødes.

„Filius nullius, Thomas! det er det rigtige Udtryk!“ sagde Sir Wycherly, med en ikke ringe Iver, for at lægge sin Lærdom for Dagen. „Jeg har det fra den allerbedste Kilde, nemlig fra min afdøde Broder, Baron Wyhecombe, der i egen Person gav mig Underretning, med Hensyn til et Unliggende, der fordrede nøie Sagkundskab. Dommeren var en meget nøiagtig Jurist, især i Alt, hvad der angik Navne, og dersom han levede endnu, vilde jeg vædde, at han gav mig Ret, naar jeg paastaer at filius nullius er den lovmæssige Bencævnelse paa en Skifting.“

Uagtet sin naturlige Uforsammenhed, og sin faste Beslutning, ikke paa sin Bane igjennem Livet at tage altfor megen Hensyn til Sandheden, følte dog Thomas Wyhecombe, ved denne uskyldige Hentydning af sin agtede Farbroder, sine Kinder gløde i den Grad, at han maatte vende Ansigtet bort, for at skjule sin Forvirring. Dersom der i hans Onkels Bemærkning havde ligget nogen Hentydning paa en af ham selv begaaet moralsk Forbrudelse, vilde han bestemt have fundet Midler til, at hærde sig imod en saadan Forlegenhed, men saaledes var han, som det kun altfor ofte er Tilfældet, langt mere skamfuld over en Uhykke, end han vilde have været over en Forbrudelse, hvorfor hans Samvittighed gjorde ham ansvarlig.

Sir Gervaise smilede ad Sir Wycherlys Kundskab om juridiske Udtryk, om end ikke over hans Latin over-

hovedet; derpaa vendte han sig fuld af Godmodighed til sin Ven, Contreadmiralen, og søgte uden Forhaling at iværksætte sit inderlige Ønske, nemlig igjen at oprette det gamle venskabelige Forhold.

„Sir Wycherly maa vel have Ret, Bluewater,“ begyndte han med en næppe mærkelig Spot, „en Skifting er ingen Mand, eller Ingen — det vil sige, han er ikke den Mand, som han paastaer at være, hvilket i Hovedsagen netop betyder saa meget som Ingen, og at Sønnen af en Ingen er en filius nullius, er vel saa klart, at det ingen Modsigelse taaler. Da jeg nu har forklaret den egentlige Retside af Sagen, som man kunde kalde det, forlanger jeg en Vaabenstilstand, saa længe til vi komme til vore Nodder; thi til endnu at komme til Hr. Thomas Wyhecombes Nodder, som han allerede i Dag ønskede at knække, — haaber jeg at der endnu gives for mange loyale Undersaatter i Norden.“

To Venner, der kjende hinanden saa nøie, som dette var Tilfældet med de to Admiraler, have tusinde hemmelige Midler ved Haanden, ikke alene til gjensidigt at saare hinanden, men ogsaa til at igjenoprette det, for en kort Tid, afbrudte Venskabsforhold. Admiral Bluewater bemærkede ret godt, at Sir Gervaise var høit ophøiet over den blandt de sædvanlige Whigger almindeligt udbredte Mening, isølge hvilken de skjænke Eventyret om Brindsens uægte Fødsel Tiltro; den hemmelige, ironiske Hentydning,

som Viceadmiralen havde gjort paa denne Gjenstand, virkede fuldkommen som Olie paa hans ophidsede Aand, og stemmede den igjen til Maadehold. Dette havde ogsaa været Sir Gervaises Hensigt, og Begge smilede igjen saa venligt ad hinanden, at man tydeligt nok kunde mærke, at deres sædvanlige gode Forstaaelse igjen var oprettet, idetmindste for det første.

Uf Føielighed mod sine Gjæster gav Sir Wycherly sit Samtykke til den foreslaæde Forandring i Samtalen; dog blev det ham bestandigt en Gaade, hvorledes de to Admiraler kunde have saa stor Ulyst til at tale om et Foretagende, der efter hans Begreber, maatte være enhver Engelskmand det Vigtigste og Høieste. Thom var bleven viist tilbage saaledes, at han sad taus under det hele øvrige Maaltid, — de Andre lode sig nøies med at spise og drikke, som om der overhovedet ikke var forefaldet noget af Betydning.

Hvor sjældent vil et Selskab sætte sig tilbords uden hemmelige Intriguer om Nabosæderne, saalænge naturligviis ikke særegen Stangs eller andre Forhold træde iveien for de personlige Ønsker. Sir Wycherly havde sat Sir Gervaise paa sin høire, og Madame Dutton paa sin venstre Side; Admiral Bluewater havde heldigviis — idet han undgik den Plads, som hans Bert anviste ham — taget Sæde ved Siden af Mildred, som Thom Wyhecombe havde sørget for at anbringe ved Siden af sig selv, ved

den nederste Ende af Bordet. Wycherly sad ligeoverfor hende, og saaledes var Dutton og Hr. Kotherham, Præsten, nødte til at benytte sig af de to Stole, der endnu vare tilovers. Den gode Baronet havde vel opsat et suurt Ansigt, da han saa Contreadmiralen anbragt saa ganske imod sin Villie; men da Sir Gervaise forsikkrede ham, at hans Ven aldrig var mere lykkelig, end naar han kunde hylde Skjønheden, maatte han, hvor ugjerne han end vilde, finde sig i den trufne Anordning.

At Admiral Bluewater følte Virkningen af Mildreds Skjønhed, og fandt Behag i hendes ægte, qvindelige Bæsen, der langt overgik alle de Forventninger, som man ifølge hendes Stand kunde nære om hende — blev ikke længe en Hemmelighed for Noget ved Bordet; dog var hans Opførsel mod hende saa aabenhjertet, ja man kunde næsten sige faderlig, at man umuligt kunde ansee hans Beundring for andet, end for Utringer af hans Velbehag, ligesom den ogsaa meget vel kunde retfærdiggjøres ved Forskjellen paa deres Alder, saavel som paa deres forskjellige Stilling og Erfaring. Madame Dutton var ogsaa saa langt fra at blive urolig over Contreadmiralens Opmærksomhed, at hun tværtimod bemærkede det med inderlig Glæde, og vel endogsaa satte en hemmelig Stolthed i Bevidstheden om, at den var saa vel fortjent.

Der er allerede forhen bleven sagt, at hun var Datter af en Forvalter, som var Odelsmand i Rabolauget; hun

havde gjort sig saa yndet i sin Faders Herres Huus, at hun, som en Veninde af Døttrene af Huset, paa en vis Maade fik Afgang til deres Selskab og tog Deel i Fordeleene ved deres Opdragelse. Lady Wilmeter, de unge Frøkners Moder, til hvem hun fik Afgang som et Slags ringere Selskab, havde sat sig i Hovedet, at det maatte være Pigen til den største Nytte, naar hun blev dannet til Opdragerinde; hun tænkte i sin egen Stilling kun lidet paa, at der derved blev aabnet en Bane for Martha May — dette vare Madame Duttons Familienavn — der maaskee er allermindst at misunde af alle dem, der frembde sig for en dydig og forstandig Pige, — hvilket i Forbigaaende bemærket, i Særdeleshed var Tilfældet for hundrede Aar siden, da Verden, trods alle dens Mangler og overdrevne Forfinelse, uimodsigeligt havde gjort de største Fremskridt i sand Civilisation og aandig Uddannelse. Ikke desto mindre erholdt Martha hiin finere Dannelse, der i visse Henseender grundede Følelser, Anskuelser og Tilbøieligheder hos hende, der maatte have den meest afgjørende Indflydelse paa hendes tilkommende Liv — om de virkelig mere bidroge til hendes Lykke eller Ulykke, er et Spørgsmaal, hvis senere Besvarelse vi overlade til vore Læses Indsigt.

Franc Dutton, den Tid en smuk, om ogsaa meget udannet ung Solieutenant, tilintetgjorde Lady Wilmeters Plan og ægtede Martha May i hendes to og tyvende Aar.

Partiet var næsten i enhver Henseende meget passende, med Udtagelse af begges Charakter og Opdragelse, — rigtignok en meget vigtig Undtagelse. Da en Kone iøvrigt ret vel tør være finere dannet, og i mange Henseender endog forstandigere, end sin Mand, — da desuden Søfolkene i Begyndelsen af det attende Aarhundrede udgjorde en Menneſkeklasse, der var meget forskjellig fra det øvrige Selskab, — vilde det unge Pærs Forhold slet ikke have været uforenelig med deres tilkommende Lykke, dersom enhver af dem havde vedblevet sin Løbebane, paa den med deres Pligter meest overeensstemmende Maade.

Den unge Dutton havde taget sin unge Kone, tilligemed de to tusinde Pund, som han havde erholdt af hendes Fader, med sig, og blev i lang Tid ikke mere seet i sit Fædreland. Efter nogle og thye Aars Fraværelse, vendte han endelig — med et svækket Legeme og degraderet i Rangen — tilbage til sit Hjem, for at modtage den i Begyndelsen af vor Fortælling omtalte Post, som Opsynsmand ved Signalstangen.

Madame Dutton havde medbragt et eneste Barn, og det var den skønne Pige, som vi have forestillet for vore Læsere. At meddele sin Datter al den Dannelse, som hun selv havde erhvervet sig, paa den ovenfor beskrevne Maade, var Moderens uophørlige, ivrige Bestræbelſe; saaledes skete det da, at ogsaa Mildred, ved de samme Midler, som hendes Moder, havde erholdt en Opdragelse, der gik over

hendes Stand, og Madame Dutton, der dog efter al Sandsynlighed havde saa liden Aarsag til at ønske sig til Lykke, med at besidde sine Sæder, og en dannet Følelse, der i hendes virkelige Stilling fandt saa liden Paaskjønnelse og Sympathi, — anstrængte sig dog ivrigt for at uddanne disse Sæder og Anskuelser hos sin Datter, hvorved hun ikke sjældent lagde en vis pirrelig Utilfredshed — en Folge af hendes sygelige Tilstand — med sin Datters Opførsel og Sorg, for Dagen. Sandsynligviis havde Pigen — hvad denne hendes Uddannelse angik — sin hyppige eensomme Samværen med sin Moder at takke for mere end enhver Underviisning af hende, thi det gode Exempels mangeaarige Indflydelse, kunde allermindst hos hende, forfeile sine sædvanlige Virkninger.

I Wychemcombe vidste Ingen nøiagtigt at angive Grunden til Duttons Degradation. Han havde aldrig svunget sig høiere op, end til Lieutenant, og var bleven affat ved en Krigsrets Dom. Hans Gjenoptagelse i Tjenesten, rigtignok med en Masters lavere Rang, der næsten ingen Udset sig bød til at stige høiere, var, som man troer, bleven bevirket ved Madame Duttons Indflydelse paa Lord Wilmeter, hendes forrige Ungdomsvenindes Broder. At hendes Mand havde forødt deres Formue var ligesaa vist, som at hans Vaner, idetmindste hvad Maadeholdenhed angaaer, vare af en meget slem Beskaffenhed, hvorved hans Kone maatte blive, om ikke fuldkommen tilintetgjort,

dog et meget ulykkeligt Bæsen, der baade fortjente Medlidenhed og Beundring.

Hvor lidet Sir Wycherly end forstod sig paa Mennefskundskab, maatte han dog snart anerkjende Moderens og Datterens høiere Værd, fremfor Mandens og Faderens, og ligeledes maa vi lade hans unge Navne vederfares den Retfærdighed, at den umiskjendelige Beundring, som han følte for Mildred, ligesaa meget gjaldt hendes fortræffelige Tænkemaade og Sindelag, saavel som hendes hele Bæsens tillokkende Naturlighed, — som hendes Person's henrivende Ynde.

Den lille Udskielse vil maaskee desto snarere i Læserens Dine undskyldte den særegne Deeltagelse, som Admiral Bluewater viiste vor Heltinde. Med en Verdensmands Takt, der synes at have lagt Alder og fornem Stilling ganske tilside, lykkedes det ham, at betage Pigen hendes Frygtsomhed, og lidt efter lidt at gjøre hende mere inaktjom. Snart opdagede han til sin Forbauselse, saa fine Følelser og saa grundige Kundskaber, som han allermindst havde ventet. Han var en altfor fin Verdensmand, og besad altfor megen rigtig Takt, til at han skulde prøve paa at glimre med sine egne Kundskaber; derimod forstod han paa den rolige Maade, der falder en Mand saa let, der er fortrolig med Verdens forskjellige Anskuelser og Smagsretninger, — snart at bringe det saa vidt, at den beundrede Skjønne svarede paa hans egne Bemærkninger,

lykkeligt havde dæmpet den Bevægelse, som hun var i, og astørrer sine Taarer, saa at hun igjen kunde see det nydige Barn med Omhed i det hulde Ansigt, „Admiral Bluewater viser sig virkelig saa fortrolig mod Dig, at jeg næppe veed hvad jeg skal tænke derom.“

„O, Moder! det er en behagelig gammel Herre. Han er saa venlig, og dertil saa aabenhjertet, at han vinder Ons Fortrolighed næsten førend man selv veed af det. Men det skal dog forundre mig, om det, han sagde om Brindsens ædle Driftighed og høie Mod, virkelig var hans Alvor.“

„Han talede naturligviis i Spøg; Ministeriet vil vel ikke betro en Flaade til en Anden, end en ægte Whig. Jeg har endnu som Pige kjendt flere Medlemmer af hans Familie, og har altid kun hørt tale med Agtelse og Orefrygt om ham. Lord Bluewater, denne Herres Fætter, var en fortrolig Ven af Lord Wilmeter, og kom ofte med dem til Slottet. Han selv skal, som jeg erindrer at jeg har hørt, være, som en ganske ung Mand, bleven skuffet i sin Kjærlighed, og siden have levet som en usorbederlig Bebersvend. Tag Dig altsaa i Agt, min Bedste!“

„Denne Advarsel er unødvendig, Kjære Moder,“ — svarede Mildred smilende, „jeg kunde elske Admiralen, som et Barn en Fader, dog maa Du tilgive mig, naar jeg ikke anseer ham for ung nok til et inderligere Baand.“

„Og dog tilhører han den saa meget beundrede

Stand," bemærkede Moderen med et ømt, dog noget listigt Smil, „jeg har jo ofte hørt Dig tale om Din lidenskabelige Forkjærlighed for Søen."

„Det var tidligere, Moder, da jeg taledes som en Sømands Datter, og ikke meget bedre end en ubesindig Pige. Jeg veed just ikke hvorfor jeg nu skulde agte Sømandens Stand høiere, end enhver anden. Jeg er bange for, at Soldaters og Sømands Koner kun have altfor megen Jammer og Glendighed at befrygte."

Moderens Læber sittede igjen; dog, da hun hørte at Nogen nærmede sig til Døren, fattede hun sig, for idetmindste at synes rolig, og i samme Lieblis traadte Admiral Bluewater ind i Værelset.

„Jeg er løbet bort fra Flaasken, Madame Dutton, netop ligesom jeg vilde løbe for en Fjende, der var dobbelt saa stærk som vi — for igjen at see Dem og Deres smukke Datter," begyndte han, og rakte hver af de to Fruentimmer saa venligt Haanden, at denne Artighed langt mere kunde ansees som en Gunst, ja, som et særeget Beviis paa Hjertensgodhed; „Dakes og hans Broder-Baronet ere just i Begreb med at heise Klyveren, som vi Sømand pleie at sige, og jeg traf mig ud af Linien uden Signal."

„Jeg haaber at Sir Gervaise ikke betragter det som en Nødvendighed at tage mere Viin til sig, end der er godt for Legeme og Sjæl," bemærkede Madame Dutton med en Hast, som hun strax igjen angrede.

„Nei, ingenlunde! Sir Gervaise Dakes er i Alt, hvad der angaaer Taffelet, saa maadeholden, som en Eremit, og dog har han en Maneer hos sig, saa at man skulde holde ham for en Dranker, og vilde være velkommen som Svirebroder for Gen, der er vant til at tømme sine fire Flasker. Hvordan han bærer sig ad dermed kan jeg virkelig ikke sige, men det kan jeg forsikre Dem, at han gjør det saa godt, at man kunde paaastaae, at han næppe bedre forstaaer i rum Sø at faae Bugt med sin Konges Fjender, end at bringe sine Venner under Bordet. Sir Wycherly har begyndt sine Skaaler med en for Huset Hannover, og saa kan det vel endnu vare længe inden de staae op fra Bordet.“

Madame Dutton traadte hen til Vinduet for at skjule hvor blege hendes Kinder bleve.

Admiral Bluewater var vel for sin egen Person fuldkommen maadeholden i Rydelsen af Vine, men betragtede, som de fleste Mænd paa den Tid, den uindskrænkede Frihed ved Flasken efter Middagsbordet, som en meget tilgivelig Svaghed, og satte sig derfor fuldkommen beroliget ved Siden af Mildred, med hvem han strax begyndte en Samtale.

„Jeg haaber, min unge Dame, at De, som en Sømands Barn, seer igjennem Fingre med en Sømands Snakksomhed. Betænk blot, at vi den største Deel af Aaret ere indespærrede i vore Skibe, og derfor maa for-

blive meget fattige paa Ideer om mange Gjenstande — thi vilde man blive ved i Gæt væk blot at snakke om Vind og Veir, vilde jo endog en Digter blive kjedsommelig.“

„Som en Sømands Datter ærer jeg min Faders Kald, og som en engelst pige veed jeg at sætte Dens tappre Forsvarere høit. Dog vidste jeg ikke, hvorfor Sø-mænd mindre end andre Folk skulde forstaae at tale.“

„Jeg er af Hjertet glad ved at høre denne Anerkjendelse af Deres Mund, thi — skal jeg være aabenhjertet og tillade mig en Frihed, der snarere kunde anstaae en Ven, der havde kjendt dem i en halv Snees Aar, end en Mand, der kun har kjendt dem i een Dag — og dog, jeg veed ikke hvorledes det kommer, mit kjære Barn! at det, skjøndt vi aldrig have seet hinanden før, er som om vi vare gamle Bekjendte.“

„Maaskee er dette et Forvarsel, Sir, for at vi i Fremtiden skulle blive endnu længe bekjendte med hinanden,“ sagde Mildred med den uskyldige Tomfrueligheds indtagende Fortrolighed, „jeg haaber, Sir! at De ikke vil vise Dem tilbageholden imod mig.“

„Belan da, saa vil jeg da udsætte mig for at begaae et slemt Misgreb, og ligefrem tilstaae, at Mr. Thom er alt andet end et indtagende ungt Menneſte, og at jeg fremdeles nærer det Haab, at han maa vise sig i alle Andres Dine i det samme Lys, hvori en Sømand paa fem og halvtredssindstyve Aar betragter ham.“

„Jeg kan kun indestaae for en nittenaarig Piges, Admiral Bluewater,“ sagde Mildred leende, „men tør nok som en Saadan bekjende, at jeg hverken holder ham for en Adonis eller for en Crichton.“

„Paa min Vre, det hører jeg med den største Glæde, thi den Karl besidder tilfældige Fordele nok, der ellers vel kunde gjøre ham frygtelig. Han er, som jeg hører, Arving til Baronettitlen og til dette Gods?“

„Jeg formoder det, Sir Wycherly har ingen anden Frænde, — eller idetmindste er han, som man siger, den ældste af tre Brødre, — og da Sir Wycherly selv ingen Børn har, maa det vel være saaledes. Min Fader siger, at Sir Wycherly Wyhecombe altid taler om Hr. Thomas Wyhecombe, som sin tilkommende Arving.“

„Deres Fader! Ja Fædrene betragte saadanne Ting med ganske andre Dine, end Døttrene.“

„Nu, — Sømcændene have dog noget hos sig, der gjør os meget sikkrere ved et Bekjendtskab med dem,“ sagde Mildred smilende; „jeg mener Deres Frimodighed.“

„Ja, det er en af mine Feil, som man ofte har sagt mig. Men De vil tilgive mig en Ubefskedenhed, der har sin Oprindelse i den Interesse, jeg føler for Dem. Den ældste af tre Brødre, siger De? Saa er Lieutenanten da en yngre Søn?“

„Han hører slet ikke til Familien, saavidt jeg veed,“ svarede Mildred, idet hun til Trods for sin faste Beslut-

ning, ikke at lade sig bringe i Forvirring, rødmede en Smule; „Hr. Wycherly Wyhecombe er, som jeg hører, ikke beslægtet med vor Bert, endskjøndt han bærer de samme Navne, som han. Han nedstammer fra Colonierne, og er født i Virginien.“

„Det er en ædel Ungling med et dristigt, aabent Væsen! Dersom jeg var Baronet, vilde jeg hellere krænke Arvesølgen, og skjænke min Navne Godset, istedetfor at lade det gaae over til denne skumle Fætter. — Fra Virginien? Og overhovedet slet ingen Beslægtet af Familien?“

„Det har Hr. Thomas Wyhecombe idetmindste sagt, og Sir Wycherly bekræfter det. Hr. Wycherly Wyhecombe selv har jeg endnu aldrig hørt tale om denne Gjenstand.“

„Ogsaa en af den menneskelige Naturs Svagheder! Det unge Menneſke finder her en ældgammel, anseelig, formuende Familie, og har, da han tilfældigviis bærer det samme Navn, ikke det Mod, at tilstaae, at han paa ingen Maade er beslægtet med den!“

Mildred nølede med sit Svar; dog snart fik hendes ædlere Følelse Overhaand over hendes Mistillid. „Jeg har aldrig bemærket Noget i Hr. Wycherly Wyhecombes Opførsel, der kunde forlede mig til den Tro, at han besidder en saadan Svaghed,“ sagde hun noget alvorligt; „han synes snarere at være stolt af at han nedstammer fra Colonierne, end at skamme sig derved, og De veed

dog, at vi her i England neppe betragte Folkene i Colonierne som vore Lige."

"Og besidder ogsaa De, unge Dame, den samme vidt-
udbredte Fordom?"

"Jeg haaber det ikke; dog ere, troer jeg, de fleste Mennesker indtagne af den. Hr. Wycherly Wyhecombe tilstaaer selv, at Virginien i tusinde Ting ikke kan maale sig med England, og dog synes han at være stolt af sit Fødeland."

"Enhver Følelse, af dette Slags, hænger sammen med vor Gagnytte. Vi vide at Tingen nu engang ikke lader sig forandre, og gjøre os Umage for at være stolte af det, som vi dog ikke kunne forandre. Tyrken vil sige Dem, at han har den Ære at være født i Stambul; Pariseren roser sig af sit Foubourg, og den der er født i London, brouter med sit Wapping. Personlig Forsængelighed — og intet Andet er med i Spillet ved alt dette. Vi troe, at det Sted, som vi tilhøre, kan umuligt være et saadant, at vi behøve at skamme os ved det."

"Og dog tiltroer jeg aldeles ikke Hr. Wycherly en saadan Forsængelighed. Han er tværtimod aldeles uden Fordringer og meget mistroisk mod sig selv."

Dette sagde Bigen i sin uskyldige Enfoldighed, med et saadant Eftertryk, at hendes Tilhører uvilkaarligt fæstede sit gjennemtrængende blaae Øie paa den Talende, der nu pludseligt blev forskrækket, da hun følte, at hun vel havde

sagt for meget. I dette Dieblif traadte begge de unge Mænd ind i Værelset, og efter dem kom en Tjener med den Bøn til Admiral Bluewater, at han vilde beære sin Ven, Sir Gervaise Dakes, med et Besøg paa hans Værelse.

Efter Thom Wyhecombes Bortgang befandt Bord-selskabet sig i en saadan Tilstand, som maatte gjøre enhver Anden, end en Mand, der var vant til at tømme sine tre eller fire Flasker, det høist ønskeligt at kunne trække sig tilbage. Skaaler og Lovtaler over det hannoverske Fyrstehuus fulgte paa hinanden, i stigende Antal og Drøihed, og efter al Sandsynlighed var det de Tilbageblevnes Hensigt, at tilbringe den hele Nat paa denne Maade.

Dette var vistnok et sørgeligt Budskab for Madame Dutton; hun var gaaet de Indtrædende i en ængstelig Spænding imøde, for at høre deres Beretning, men vendte nu tilbage til sit Vindue og syntes ikke at vide hvad hun for Diebliffet skulde begynde paa. Begge de unge Mænd bleve tilbage hos Mildred, med hvem de begyndte en Samtale, og saaledes havde Moderen Tid nok til uden Afbrudelse at fatte en Beslutning.

Svovende Kapitel.

Contreadmiral Bluewater traf Sir Gervaise Dakes, som her gik med hurtige Skridt frem og tilbage, i det vidtløftige Værelse, der var indrømmet ham, som om det havde været Skandsjedækket, og han selv nylig var bleven befriet fra en besværlig Forretning, der i lang Tid havde fængslet ham til hans Kahyt. Da de to Venner næie kjendte hinandens Baner, faldt det ingen af dem ind, at afvige fra sin sædvanlige Bequemmelighed; den Sidstankomne tog meget mere ganske roligt Plads i en stor Lænestol, og satte sig tilrette i den paa en Maade, der røbede, at han, hvad der end vilde følge paa, især havde besluttet at spørge sin egen Magelighed til Raads.

„Bluewater,“ begyndte Sir Gervaise efter en lille Pause, „det er en ret taabelig Historie, denne med Præ-tendenten. Den kan jo kun føre til hans Undergang, og Enhver maa betragte Planen som aldeles mislykket.“

„Nu, eftersom den vil ende. Ingen kan jo dog sige, hvad den næste Dag, eller blot hvad den næste Time vil føre med sig. Saa meget veed jeg vist, — at en saadan Opstand var det eneste, som jeg, da vi nylig kryd-sede i den biscoaiske Bugt, ansaae for muligt.“

„Jeg vil af mit ganske Hjerte ønske, at vi slet ikke havde forladt Bugten,“ mumlede Sir Gervaise saa sagte, at hans Ven ikke kunde høre det; derpaa vedblev han høit. „Vor Pligt er iøvrigt i dette Tilfælde meget simpel. Vi

maa blot adlyde de Befalinger, der ere givne os, og desuden syntes den unge Mand ikke engang at være understøttet af en Flaade. Sandsynligviis blive vi igjen sendte bort, for at bevogte Brest, eller L'Orient, eller en anden Havn. Monsieur maa indespærres i sit Huus, hvad det end skal koste."

"Jeg troer egentlig det vilde være bedre at slippe ham løs, da der er ligesaa stor Sandsynlighed for, at Lykken til Søes vil være os gunstig, som ham. Jeg er ingen Ven af Blokader, der ikke forekomme mig at være en rigtig engelsk Krigsforingsmaade."

"I Hovedsagen har Du vistnok Ret, Dick," svarede Sir Gervaise leende.

"Jeg haaber, Dokes, af mit ganske Hjerte, at den første Lord i Admiralitetet ikke vil sende en Mand som Du, til saa jammerlig en Tjeneste, som en Blokade, da Du i enhver Henseende er saa skikket til at give Tjenden en Lektion i rum Sø."

"En Mand som jeg! hvorfor netop en Mand som jeg? Jeg mener dog, at jeg ogsaa i dette Tilfælde vilde have den Fornøielse, at nyde Admiral Bluwaterss Selskab, Raad og Bistand."

"En Underordnet kan aldrig vide, Sir Gervaise, hvorhen det kan behage hans Foresatte at sende ham."

"Jeg frygter meget for at denne Forskjel imellem UndergIVEN og Foresatte engang kan lokke Dig i en slem Fælde. Derjom Du betragter Carl Stuart som Din

Souverain, er det neppe sandsynligt, at Du meget vil agte de Ordre, der gaae ud fra en af Kong Georgs Tjenere. Jeg haaber, at Du ikke vil overile Dig, og ikke foretage Dig noget, uden først at raadsføre Dig med Din ældste og bedste Ven."

"Du kjender mine Anskuelser, Dakes! og derfor vil det vel ikke hjælpe stort, om vi dvæle længere herved. Saalænge Striden blev ført mellem mit Fædreland og en fremmed Magt. kunde jeg være vel tilfreds med at tiene mit eget Land; men naar min lovmæssige Fyrste, eller hans Søn og Arving træder op, som en ægte, tapper Ridder, og kaster sig i Armene paa sine Undersaatter, fuld af Tillid til deres Troskab og Mod — saa er dette en Opfordring til mine ædleste Følelser, som det er meget tungt for mit Hjerte at afvise. Jeg kunde med den bedste Villie have forenet mig med Morris, for at adsprede og tilintetgjøre den Flaade, som Ludvig den Femtende udruster imod os i den samme Sag, — men her er Alt engelsk, og vi maa nu udfægte Striden imellem os selv. Jeg indseer i Sandhed ikke hvorledes jeg, som en trofast Under-saat, længere kan holde mig borte fra min lovmæssige Fyrstes Fane."

"Hvorledes, Din Bluewater! Du der allerede i Dit tolvte Aar kom til Søes, og nu har tjent henimod fyrgetyve Aar som en ægte Søhest. — Du kunde virkelig aflægge Din søblaa Uniform, der saa længe har bedækket Dine gamle Lemmer, og klædt dem saa godt, og

tiltakle Dig som en Landsoldat — sætte en Hat med en Fjer paa Hovedet — og — Død og Plage! tage en Feltkjedel under Armen, og løbe efter en Trommeslager, ligesom en af Din Fætters, Lord Bluewater's, Gardegrenaderer; thi hvad Somænd angaae, da har Din lovmæssige Kyrste, som Du kalder ham, ikke saa mange, at de kunne bære Slæbet efter ham, for at det ikke skal blive sønderrevet af Tornene paa de skotske Heder. Der- som Du overhovedet vilde følge Uventhyren maatte det skee paa denne Maade, thi jeg spørger, om han kan fremvise blot een Somand, der er i Stand til at sige Dig i hvilken Retning Berth ligger for London."

"Er jeg først hos ham, vil jeg være bedre faren."

"Og hvad kunde endogsaa Du udrette alene, midt iblandt en Hob Skotter, der vanke omkring paa deres Høie for Takkel og Loug? Med Dine Signaler kommanderer Du ingen Regimenter, og af den øvrige Manøveren forstaaer Du jo dog slet Intet. Nei — nei! Bliv hvor Du er, og understøt Din gamle Ven med Dine Kundskaber, der gjøre ham saa megen Nytte. Jeg vilde virkelig være bange for at foretage mig noget Stort, dersom jeg ikke vidste, at Du enten commanderede Avantgarden, for at udføre det første Slag, eller Arriergarden, for at kunne hugge mig ordentlig ud."

"Du vilde ikke være bange for Noget, Gervaise Dakes, enten jeg saa var ved Siden af Dig, eller langt

fra Dig i Skotland. Ikke Frygt, men snarere Forvovenhed, kunde man anføre som en af Dine Feil."

"Da behøver jeg Dig i ethvert Tilfælde, for at holde mig tilbage inden Fornuftens Grændser," vedblev Sir Gervaise, idet han pludseligt holdt inde med at gaae frem og tilbage, og saae sin Ven smilende i Ansigtet; "I begge Tilfælde er Du mig uundværlig."

"Jeg forstaaer ret vel Hensigten af Dine Ord, Sir Gervaise, og veed at skatte det venstkabelige Sindelag, der indgiver Dig dem. I ethvert Tilfælde kan Du være overbevist om, at jeg ikke vil gjøre mig skyldig i en Overielse, og endnu meget mindre i en Troløshed. Om jeg ogsaa vender Kong Georg Nyggen, saa gjør jeg det, i det mindste i een Henseende, som trofast Undersaat, hvad han end maa tænke om Sagen, og dersom jeg støder til Carl Eduard, min retmæssige Fyrste, vil det i ethvert Tilfælde skee, med en reen Samvittighed, og han vil intet Dieblif være bange for at sætte den paa Prøve. Allerede de Navne han bærer, maa minde os om dette Lands gamle Fyrster; de alene burde vække enhver Engelskmands Deeltagelse."

"Al ja, og i Særdeleshed Navnet Carl," bemærkede Viceadmiralen, idet han slog Krøller paa Næsen; "der er for Exempel Carl den Anden — den hellige Carl, som vor gode Bert, Sir Wycherly, vilde kalde ham — han er jo et sandt Mønster for en Fyrste, og fortjener

alle Engelftincænds Beundring. Og hans Fader — han var jo af Stjernekammerets Martyres Skole."

„Begge nedstammede i lige Linie fra Grobreren, og tillige fra de sachsiske Konger og forenede altsaa i deres hellige Personer dobbelte Fordringer paa dette Lands Krone. Jeg har bestandigt ikke saa meget anseet Carl den Anden for lastefuld, som beklaget ham som et Offer for hans Undersaatters oprørske Foretagende. Han blev udstødt af sit Fædreland, i et høist fordærvet Selskab, og blev fordærvet formedelst vor Ugudelighed. Og nu hans Fader, han var i Virkeligheden en hellig Karl, og døde som en from Martyr for den sande Religion, saavel som for hans lovlige Ret. Dernæst Eduarderne, glørværdig Jhu-kommelse, — erindrer Du, at de Alle, med Undtagelse af Een, vare lutter Plantagenetter — ha, i Sandhed et Navn, der allerede burde begejstre enhver Engelftmand!"

„Og dog bestaaer den hele Forskjel mellem de Fordringer, som de samme Plantagenetter besadde paa Thronen, og vor nu regjerende Fyrstes Rettigheder, ene og alene deri, at den Een, med egen voldsom Haand, fremkaldte en Revolution, medens den Anden blev opløstet paa Thronen ved en Revolution, der udgik fra Folket. Jeg veed ikke Noget om, at disse Plantagenetter nogen- sinde have gjort noget for Flaaden, den eneste sande Kilde til Englands Magt og Rigdom. — For Pokker,

Dick! jeg gjør overhovedet slet ikke meget af dine Plantagenetter."

„Og dog træffer man Navnet Dakes iblandt deres tappreste Riddere og trofasteste Tilhængere."

„Dakerne*), saavel som Fyrrene, have stedsse været som Lømmen i Statens Skib," sagde Viceadmiralen, idet han i det første Øieblik næsten slet ikke mærkede sit eget Ordspil.

Vel længere end eet Minut fortsatte Sir Gervaise sin Vandring, og syntes at være ivrigt beskæftiget med at overveie en vigtig Gjenstand. Derpaa blev han pludseligt staaende, vendte sig til sin Ven, og saae igjen næsten i eet Minut paa ham, uden at bortvende Dinene, førend han igjen optog den forrige Samtale.

„Jeg vilde ønske, at jeg kunde bringe Dig til, ogsaa at forsøge Din fortræffelige Forstand paa denne Gjenstand, Dick!" sagde han efter en lille Pause, „da var jeg sikker paa, at Du vilde tage Frihedens Parti."

Admiral Bluewater rystede blot paa Hovedet, uden at svare noget, og som om han ansaae det for unyttigt, at tale mere om denne Sag.

Under denne Pause tilkjendegav en sagte Banken, at der var et Besøg udenfor Døren, og paa Sir Gervaises: „Kom ind!" viste Utwood sig for de to Admiraler. Han holdt en stor Pakke i Haanden, der paa Om-

*) Ggerne.

slaget bar det sædvanlige Tjenestestempel til Tegn paa, at det kom fra en offentlig Autoritet.

„Jeg maa bede Sir Gervaise om at undskylde mig,“ sagde Secretairen, der altid skred strax til sin Forretning, saasnart en saadan var forhaanden, „men Kongens Tjeneste tillader ingen Opsættelse. Denne Pakke er i dette Dieblig kommen med et Jilbud, der forlod Admiralitetet igaar Middags.“

„Og hvor Fanden vidste det da at finde mig?“ raabte Viceadmiralen, idet han rakte den ene Haand ud efter Pakken.

„Alt dette skyldes vi den unge Lieutenants Forsigtighed, der forfulgte hiin Jacobits Efterretning lige til Torveslekken. Kureren var bestemt til Falmouth, hvorhen han skulde ile saa hurtigt Hesten kunde rende; da hørte han til Lykke, at Flaaden laae for Anker ved Wychembe, og til endnu større Lykke var han en Officier, der besad Forstand nok til at begribe, at han kunde overlevere Eder sine Depescher tidligere, naar han dreiede af, og red lige hertil, end naar han red til Falmouth, og besteeg den for ham bestemte Corvet for at gaae til den biscaiske Bugt.“

Sir Gervaise smilede ad Atwoods Uttring, der ganske røbede hans indre Følelser; man maa nemlig vide, at Secretairen havde udstuderet et nyt System for Expresser, der til hans store Uergrelse var blevet forkastet

af hans Herre, der lo ad det, og blevet ganske upaaagtet af Admiralitetet.

Begge begyndte iøvrigt strax, uden at spille mere Tid, paa deres Forretning; Secretairen satte Lyfene paa Bordet. Sir Gervaise tog en Stoel og brød Seglet. Dog midt under Læsningen saae Viceadmiralen pludseligt op, og afbrød sig selv med det Udraab:

„Hvad? Du vil dog vel ikke forlade os, Blue-water?“

„De har maaskee hemmelige Forretninger med Hr. Atwood, Sir Gervaise! og jeg gjør vel derfor bedst i at gaae bort.“

Men nu havde Atwood, uagtet at Sir Gervaise, som han var fuldkommen overbevist om, aldrig med Ord eller Miner havde røbet sin Bens jakobitiske Sindelag, dog udgrundet det, og det uden at tage sin Tilflugt til uværdige Midler. Han var hverken en Lurer, eller havde nogenfinde, som det ofte er Tilfældet med Mænd, der ere ansatte hos høitstillede Personer, brækket sin Herres hemmelige Breve; han havde meget mere en naturlig Skarpfindighed, og nogle uundgaaelige lykkelige Tilfælde, at takke for det han vidste. Ved den nærværende Leilighed følte Secretairen, med en erfaren Mands Taft, at man vel kunde undvære hans Nærværelse, og han gjorde derfor en Ende paa Discussionen mellem begge Admiraler, ved en meget betimelig Bemærkning:

„Jeg er endnu ikke færdig med at affkrive Brevene, Sir Gervaise! og vil gaae for at ende denne Forretning,“ sagde han; „skulde De behøve mig endnu i Aften, vil jeg i Dieblisset komme, naar Locker — saaledes hed Admiralens Kammertjener — kalder.“

„Af en Skotte at være, besidder denne Atwood et forbausende Instinct!“ raabte Viceadmiralen, saasnart Døren var lukket efter Secretairen. — „Han veed ikke alene naar man behøver ham, men ogsaa naar dette ikke er Tilfældet. Det sidste er et overordentligt Fortrin for en Mand af hans Folk.“

„Som enhver Engelskmand gjorde vel i at efterligne,“ svarede Bluewater. „Muligt kunde Du ogsaa i dette Dieblis ret vel undvære mit Selskab.“

„Du er dog vel ikke saa bange for Hannoveranerne, Bluewater! at Du løber for deres blotte Underskrift, eller dog? — Ha, hvad er det — saa sandt jeg lever, en Pakke til Dig selv, med Adresse til „Contreadmiral Sir Richard Bluewater, K. B.*)“. Gud være lovet, min gamle Gut, saa har de da endelig ogsaa givet Dig det røde Baand! Du har redelig fortjent denne Udmærkelse, og vil vist ogsaa bære den med Ære“

„Jeg maa tilstaae, at dette kommer uventet. Brevet kan isøvrigt ikke være adresseret til mig, da jeg ikke er Ridder af Bathordenen.“

*) Ridder af Bathordenen.

„Utter Galstab! Luf Pakken op, eller jeg gjør det i Dit Sted Gives der da to Dick Bluewater i Verden, eller kjender Du en anden Contreadmiral af dette Navn?“

„Jeg vilde næsten foretrække ikke at tage imod noget Brev, der ikke nøiagtigt bærer min Adresse,“ svarede den Anden med Kulde.

„Men jeg sværger paa, at Adressen er rigtig. Dog da Du nu engang er samvittighedsfuld, saa giv mig det; jeg skal nok vise Dig denne lille Tjeneste.“

Med disse Ord brød Sir Gervaise Seglet, og strax faldt det røde Baand ud af Omslaget, og ned paa Tæppet. Bathordenens andre Insignier fulgte med, og med dem ogsaa et Brev, der forklarede det Hele. Skrivelsen var stilet i behørig Form, til Contreadmiral Bluewater. Den tilkjendegav ham, at hans Majestæt havde fundet sig bevæget til at forlene ham det vacante røde Baand, som en Belønning for hans overordentlige Tjenester ved adskillige Leiligheder. Endogsaa fra den første Minister var der vedføiet en lille Note, der tilkjendegav at Ministeriet glædede sig overordentligt ved den kongelige Villie, og udførte den med den hjerteligste Beredvillighed fra sin Side.

„Nu, hvad tænker Du nu om Sagen, Richard Bluewater?“ spurgte Sir Gervaise triumpherende. „Har jeg ikke altid sagt Dig, at det dog maatte komme tidligt eller sildigt?“

„Saa er det da kommet for sildigt,“ svarede Blue-water koldt, og lagde Baand, Insignier og Brev roligt paa Bordet, „det er en Ære, som jeg nu kun tør modtage af min retmæssige Fyrste. Ingen Anden kan lov- mæssigt gjøre mig til Ridder af Bathordenen.“

„Nu, Sir Richard Bluewater! saa vær da saa god at sige mig, hvem der har gjort Dem til Capitain, til Comandeur og endelig til Contreadmiral? Er jeg maaskee en Bedrager, fordi jeg har modtaget dette Baand af ingen bedre Hænder, end af en Konge af det hannoverske Huus? Er jeg efter deres Anskuelse en virkelig Viceadmiral af det røde Flag, eller er jeg det maaskee ikke?“

„Jeg gjør stor Forskjel, Dokes! mellem Din Rang i Marinen, og blot personlig Værdighed. I det første Tilfælde tjener Du dit Fædreland, og giver netop ligesaa meget, som Du modtager; hvorimod Talen i det Andet er om en særegen Naade, der giver den Person, der bliver æret, en større Anseelse, uden at denne kan byde en tilsvarende Æquivalent, hvorved Modtagelsen af en ulovlig meddeelt Rang kan undskyldes.“

„Ganden annamme dine Forskjel, der kaste Alt overende, og tilsidst ville gjøre Tjenesten til en sand babylonisk Forstyrrelse! Er jeg virkelig Viceadmiral af det røde Flag, saa er jeg ogsaa Ridder af Bathordenen, og er Du Contreadmiral af det hvide Flag, saa er Du

ogsaa ikke mindre end Ridder af den samme høitærede Orden. Begge Dele komme fra den samme Kilde til Autoritet og Ære."

"Jeg kan ikke betragte Sagen fra denne Side. — Vore Anseetelser have vi fra Admiralitetet, og ved dette i Landets Navn; men Æresbeviisninger komme altid fra den regjerende Fyrste, hvilken hans Titel end maa være"

"Nu, saa sig mig dog — anseer Du Richard den Tredie for en Usurpator, eller for en lovmæssig Fyrste?"

"For en Usurpator uden al Tvivl, og for en Morder ovenikjøbet. Hans Navn burde udslettes af den engelske Kongeliste! jeg kan aldrig høre det uden at forbande hans Handlinger."

"Na, bah, Dick! det er at tale mere som en Digter, end som en Sømand. Dersom Du blot vilde udslutte Navnene paa Halvparten af de Konger, der fortjene vor Forbandelse, ville Listen endog paa vore engelske Konger, blive temmelig kort, og mange Lande vilde maaskee slet ingen have. Hvormeget Richard den Tredie nu end maa fortjene en saadan summarisk Cassation — ere dog hans Pairs og hans Love ligesaa gode, som enhver anden Fyrstes. Tag nu f. Ex. Hertugen af Norfolk!"

"Ja, forhindre det kan jeg rigtignok ikke; men det idetmindste staaer i min Magt, at jeg ikke lader Richard Bluewater ophøies af Georg den Anden til Ridder af Bathordenen, — og jeg vil vide at bruge min Magt."

„Men seer det ikke ud til, at Du allerede er udnævnt, og at det er blevet bekjendtgjort i Aviserne?“

„Jeg har endnu ikke aflagt Eden, og det hører idetmindste til en Engelskmands medfødt Rettigheder, at han kan frabede sig en Ære, hvis dette overhovedet kan ansees for en Ære.“

„Paa min Ære. Contreadmiral Richard Bluewater! De er i Aften ganske særdeles høflig. Den uværdige Ridder, der staaer for Dem og alle de andre Medlemmer af Ordenen, ere dem overordentlig meget forbundne.“

„Dit Tilfælde, Dakes! og mit, er væsentligt forskjellige,“ svarede den Anden, ikke uden at røbe en Bevægelse i Tone og Væsen. „Dit Baand var ærligt fortjent, det blev vundet i Englands Krige, og kan bæres med Ære for Dig og dit Land; men mig blev dette Legetøj sendt i et Dieblis, da man forudsaae en Opstand; næsten som en Bid, for at holde mig i godt Lune, og at knytte hele den bluewateriske Familie til Kongens Interesse.“

„Det er blot en Formodning, der bestemt vil vise sig, som en Misforstaaelse. Her ere Depescherne, der tale for sig selv, og da det dog vel neppe er muligt, at Ministeriet kan have været underrettet om denne raske Bevægelse af Din Prætendents Søn, længere, end i det høieste i et Par Dage, vil jeg vedde mit Liv paa, at Datummen vil bestræke min Paastand, — at Baandet er

blevet bestemt for Dig, førend man kunde have nogen Ahnelse om Prindsens Foretagende."

Medens Sir Gervaise, med den ham eiendommelige Iver, gav sig til at undersøge Brevene, indtog Admiral Bluewater igjen med den største Rolighed sit forrige Sæde for med en ikke ringe Ansiggjerrighed, og ikke uden et vantro Smil, at oppebie Resultatet af den begyndte Undersøgelse."

Sir Gervaise Dakes fandt sig skuffet, ved den anstillede Undersøgelse. Brevenes Datummer beviste, at Ministrene havde været bedre underrettede, end han havde formodet, thi det gav sig, at de, paa samme Tid, som han selv havde faaet Underretning om den forestaaende Bevægelse. De Befalinger, der bleve ham tilstillede, lød paa, at han skulde vende sig nordpaa med Flaaden, og i Hovedsagen udføre det, som hans eget skarpe Blik allerede havde bevæget ham til at udføre. Saa vidt var Alt godt, og han kunde intet Dieblif tvivle om, at han ved sin hele Opførsel havde erhvervet sig sine Foresattes fuldstændige Bifald.

Men hermed var ogsaa hans inderlige Tilfredshed endt, thi da han sammenlignede Datummerne paa de forskjellige Meddelelser, viste det sig kun altfor tydeligt, at Efterretningen om Prætendentens Landing allerede havde naaet London. En Privatskrivelse fra en af hans Venner i Admiralitetet talte endog om hans egen sandsynlige

Befordring til Admiral af det blaae Flag, og omtalte endnu andre Begunstigelser paa en saa paafaldende Maade, at man meget godt kunde mærke deraf, at Regeringen i den nærværende Krisis vilde, saa meget som muligt, søge at befæste sig ved Gunstbeviisninger.

Det havde vistnok kunnet være en meget gavnlig politisk Forholdsregel, hos Folk af det sædvanlige Slags; men hos Officierer af en saa uafhængig Character, som vore to Admiraler, var den efter al Sandsynlighed kun skikket til at fremkalde det meest afgjorte Mishag.

„Fordømt, Dick!“ raabte Sir Gervaise, idet han kastede det sidste Brev i Pakken, med Tegn til den inderligste Misfornøielse, fra sig, „kan man ikke tage St. Paul, ja endogsaa selv Sir Wyhecombes afdøde Broder, St. James den Anden, og sende ham til Hoffet, — og han vil efter en Uges Forløb komme tilbage igjen, som den meest udlærte Skurk!“

„Nu, det er just ikke den almindelige Mening om Opdragelsen ved Hoffet,“ svarede hans Ven roligt. — „De fleste troe, at et saadant Sted forædle Sæderne, om just ikke Hjerterne.“

„Bah, bah! — vi to behøve dog vel ingen Ord-bog, for at gjøre os forstaaelig for hinanden. En Mand, der aldrig troer paa nogen ædel Bevæggrund, — der anseer bestandige Smigrerier og Bestikkelser for nødvendige, — der intet Begreb har om, at man ikke kan ud-

rette Noget, uden Noget for Noget, — en saadan Mand kalder jeg en elendig Skurk, omendskjøndt han, som det her er Tilfældet, bærer en Phillip Stanhope, eller en Chesterfields naadige Miner og bydende Udvortes. Hvad mener Du vel, at disse smukke Herrer i Admiralitetet endnu vilde forebringe for at forsikre sig min Trost i disse velsignede Tidsomstændigheder?"

„Udentviol ville de endnu gjøre Dig til Bair, jeg seer heller ikke noget saa Forunderligt deri. Du nedstammer fra en af de ældste Familier i selve England, er den sjette arvelige Baronet af dit Huus, og besidder skjøne Landgodser, der ikke have tabt deres Værd ved de Prisepenge, Du har vundet. Sir Gervaise Dakes til Bowldero vilde gjøre en ganske fortræffelig Lord Bowldero.“

„Ja, var det kun det, da vilde jeg ikke bryde mig synderligt derom, thi Intet er lettere, end at aflaae Bairsværdigheden. Jeg har allerede gjort det to Gange, og kunde i Nødstilfælde forsøge det tredie Gang. Men en Befordring i sit egentlige Fag kan man ikke saa let aflaae, og netop ere Hofmændene, istedetfor som saande Hædersmænd, at stole paa en Officiers Grundsatninger, ifølge deres egen onde Samvittighed faldne paa den Udflugt, at kaste Admiralsposten af det blaae Flag, som Løkkemad for Sir Gervaise Dakes; — og det for mig der først for sex Maaneder siden er bleven udnævnt til

Viceadmiral af det røde Flag, og med tilladelig Stolthed tør rose mig af, at jeg redeligt har tilkjæmpet mig mine Poster i Slaget, ligesaa fra den Nederste til den Høieste!"

"Maaskee ansee de det i denne Tid, da der udgaaer en saa Iydelig Opfordring til vor naturlige Loyalitet, for en langt mere kilden Tjeneste, naar en Hædersmand bliver det regjerende Huus tro, og sætte derfor denne Selvovervindelse i samme Klasse, som en Seier vunden til Søes."

"Lumpne Hoffnoge er de, Alle tilhobe! og jeg gad dog engang finde Leilighed, til at sige dem alle min Mening reent ud. Jeg antager ikke den nye Post, thi Enhver maa jo see, Dick! at det ikke er Andet, end en Loffemad."

"Seer Du nu! Det samme er netop min Mening med Hensyn til det røde Flag. Du vil ikke modtage hiint, og jeg vil ikke modtage dette. Du har allerede afflaaet Bairsværdigheden to Gange, der er altsaa intet Andet tilbage for dem, end at befordre Dig i Tjenesten. Iøvrigt skal og maa Du egentlig antage det; thi derved erholder Du et Middel, til at skaffe fire eller fem fattige Djævole, der have staaet i Stampe, siden deres Udnavnelse til Capitainer, et Avancement. Jeg er kun glad ved, at de ikke tale Noget om min Befordring, thi jeg veed i Sandhed knap, hvordan jeg skulde bære mig ad, med at afflaae en saadan Raade. Pergamentet staaer dog i altfor stor Anseelse hos os Militaire."

„Ja, men saa maa det ogsaa være ærligt fortjent. Iovrigt troer jeg dog, Bluewater, at Du i det Tilfælde har Uret, naar Du vægrer Dig ved at modtage Baandet, der af hundrede Grunde tilkommer Dig med den største Retfærdighed. Der er ingen Mand i vor Tjeneste, der mindre er bleven belønnet for det, han har gjort, end Du.“

„Det gør mig ondt, at høre, at Du har den Ansæelse, thi netop i dette Dieblik troer jeg mindst at have Grund til at beklage mig over den regjerende Familie og Ministrene. Jeg traad jo i Tjenesten som et ganske ungt Menneske, og siden den Tid er idetmindste Ingen af mine Jævnaldrende bleven foretrukket for mig.“

Viceadmiralen saae sin Ven siist i Ansigtet, thi aldrig før havde han mærket en lignende Stemning hos ham, der, som han meente, saa meget røbede hans faste Beslutning, at forlade den nu regjerende Konges Tjeneste. Da han fra Ungdommen af var bekendt med sin Vens Tænkemaade, saae han med et rasst Blik, at han, netop snarere selv kom frem med sin egen Ultring, nemlig at ingen Officier var bleven mindre belønnet for sine Tjenester i Krigen, end Contreadmiralen, — i samme Dieblik han havde søgt at overbevise sig selv om, at den Handling, som han havde i Sinde, reent fremgik af hans opoffrende, ridderlige Tænkemaade, ikke kunde tillægges nogen uværdig, egenlyttig Bevæggrund.

For den ægte Egoist bliver Intet vanskeligere, end at begribe en Mand af en virkelig uegennyttig Tænke- maade, medens Mennesker, der ere modtagelige for ædle Indtryk, og kun lade sig lede af Saadanne, forstaae hverandre med en instinctmæssig Fethed. Naar en Enkelt hengiver sig til den Tro, at de gode Elementer i Verden har Overhaand over de Onde, saa er det et Tegn til Uerfarenhed, eller Mandssvagthed, men naar En bestandigt handler og tænker saaledes, som om al Ond og Uere var forsvunden af Verden, saa afgiver han selv det bedste Beviis mod sine egne Hensigter og sin egen Character.

Man har allerede ofte gjort den Bemærkning, at der kommer et inderligere Venstskab i Stand imellem Personer af forskjellige Characterer, end imellem Saadanne, hos hvilke en fuldkommen Lighed i Følelser og Anskuelser mindre formaaer at holde Interessen levende; men hvor der altid skal bestaae et inderligt Venstabsforhold, maa der altid med Hensyn til Alt, hvad der hænger sammen med Motiverne til deres Handlemaade, være en stor Overeensstemmelse i Grundsætninger og Meninger forhaanden, for at vinde Agtelse hos dem, der staae paa et lavere Trin.

Det Første var Tilfældet med Admiralerne Dakes og Bluewater. Physisst og i en vis Henseende ogsaa aandeligt betragtet, kunde der ikke let findes to Mennesker, der var hinanden mere ulige, med Hensyn til Temperament

og Character; men naar man tog Hensyn paa Grund-
sætninger, og alle de Grundsaetninger og Anskuelse, der
have Hensyn paa Grundsaetninger, bestod der det inderligste,
og ikke alene medfødt, men erhvervede Landsflaegtighed,
imellem dem. Denne Overensstemmelse i Tænkemaade
blev end mere forneret ved deres fælleds Baner, saavel-
som ved Ligheden af en Løbebane, der havde forenet
Begge længe og inderligt.

Saaledes var Intet lettere for Sir Gervaise Dakes,
end at forstaae Admiral Bluewaters inderligste Bevæg-
grunde, naar denne var fristet til at hengive sig til den
Tro, at han var bleven vel behandlet af den bestaaende
Regjering. Naturligviis behøvede Sir Gervaise, idet han
lod disse Forestillinger gaae forbi sin Aand, langt mindre
Tid til sit Raisonnement, end vi til denne Erklæring;
han saae altsaa, som vi allerede have bemærket, i nogle
Secunder opmærksomt paa sin Ben, og begyndte derpaa,
ikke uden den let bemærkelige Hensigt, — som han maa-
stee ikke engang selv lagde Mærke til — at dæmpe sin
Bens jakobitiske Forkjærlighed — sit Svar paa følgende
Maade:

„Det gjør mig ondt, Dick! at jeg ikke kan være
enig med Dig i den Anskuelse,“ begyndte han noget hid-
sigt; „langt fra at kalde den Maade, hvorpaa Ministeriet
har behandlet Dig i de sidste tyve Aar, en god, er jeg
meget mere af den Mening, at man bestandigt har be-

handlet Dig slet. Til din Rang er Du uden Spørgsmaal mere end berettiget, thi i en velordnet Tjeneste kan en brav Officier desuden aldrig blive berøvet den. Men sig mig engang — har Du ogsaa nogen Tid haft en Overcommando, saaledes som det med Rette burde have været Tilfældet? — Jeg var allerede som Contreadmiral af det blaae Flag commanderende Chef for en Flaade, og siden — hvorlænge førte jeg Standeren, inden jeg tilsidst fik Admiralsflaget?”

„Du glemmer hvor tit jeg er draget ud med Dig. Naar to Admiraler tjene ved Siden af hinanden, maa altid den Ene adlyde og den Anden commandere. Jeg for min Deel beklager mig ingenlunde over de hannoverske Ministre og vor første Lord i Admiralitetet — jeg troer meget mere, at de bestandigt have erindret sig de nye uretmæssige Fordringer paa Thronen, og stræbt at købe brave Mænd, ved at tildele dem Gunstbeviisninger.“

„Dick Bluewater! Du er dog det beshynderligste Menneſke, jeg nogensinde har kjendt. Jeg vil være fordømt, om jeg troer, at Du veed, naar man behandler Dig slet. Vi have hele Dusin af Mænd i vor Tjeneste, der have ført egne Commandoer, og ikke vare halvt saa godt berettigede dertil, som Du.“

„Kom, kom, Dakes! for to gamle Dreng, der ere over de Halvtreds, er dette dog at skabe sig altfor barn-

agtigt. Du veed ret godt, at der er blevet tilbudt mig en ligesaa fortræffelig Flaade, som din Egen, ja, at man endog tilbød mig Balget af en yngre Flagcapitain blandt alle de Officierer, der fulgte efter mig paa Listen — og nu ville vi ikke tale mere om den Sag. Hvad iøvrigt det røde Baand angaaer, saa giver jeg det en god Dag.“

Sir Gervaise var just i Begreb med at svare paa sin tidligere Maade, da en Banker paa Døren bebudede et nyt Besøg.

Denne Gang var det Galengo, der viiste sig i den aabne Dør; han var nemlig ogsaa af Sir Wycherly bleven indbudet til Slottet; thi denne Herre gik saa vidt i sin Gæstfrihed, at han vilde beværte Alt, hvad der hørte til Sir Gervaises umiddelbare Følge.

„Hvad Fanden har bragt Dig herhid?“ raabte Viceadmiralen, thi denne Afbrydelse kom ham for Dieblippet meget ubeleilig; „Du veed vel dog, at Du her ikke er ombord paa the Plantagenet! — Hvad har Du at bestille i en Adelsmands Bolig, hvor der hverken er Mangel paa Mundskjenke eller paa Huusholderster, og hvor man altsaa ikke behøver dine Raad for at holde Tingene i Orden?“

„Vel, Sir Gervaise! — men jeg kan just ikke være enig med Eder, thi jeg mener, at en Hovmester paa et Krigsskib — det vil sige en Kbhv. Hovmester, og det

ovenikjøbet en, der er dygtig, — er netop skabt til at indføre mange Slags Forbedringer i dette Huus. Jeg har allerede haft en Samtale med Huusholderstuen om alle Slags Gjenstande; og jeg har vidst at sige hende Navnene paa syv forskjellige Metter, der, som hun saagodtsom har tilstaaet, vare hende aldeles ubekjendte."

"Jeg faaer vel lade den Karl holde Dvarantaine den øvrige Deel af Reisen, Bluewater! Jeg troer, at dersom jeg tog ham med til Paladset Lambeth, eller endog til St. James, vilde han være istand til at afbryde Erkebiskoppen i hans Betsignelser, eller stikke Næsen i Dronningens Suppeterrin."

"Vel, Sir Gervaise! Hvad kunde det vel skade om jeg virkelig gjorde det? Den, der engang veed, hvortil han har en Næse, maa vel og kunde bruge den i en Kirke eller et Kloster? Dersom Deres Naade blot vilde høre hvad det var for Metter, som Sir Whcherlys Huusholderstue endnu aldrig havde hørt tale om — saa vilde I ansee det for et ligesaa stort Underværk, som jeg selv. Hvis jeg blot fik Lov til at fortælle det, vilde begge Herrerne finde Sagen ligesaa mærkværdig, som jeg selv."

"Nu, hvad var det da, Gallego?" spurgte Bluewater, og lagde et af sine lange Been over Armen af den Lænestol, der stod ved Siden af ham, for i desto større Magelighed at høre paa sin Ven Hovmesterens uendelige Historie. Han morede sig nemlig meget ved

Gallengos Snurriheder, da han netop fik saa meget af ham at see, at han fandt hans Spads underholdende og ikke tilsidst kjedsommelig. „Jeg vil svare i Sir Gervaises Sted, thi han er endnu altid noget vantro, naar man finder at et Skib overgaaer et Huus.“

„Ja, Eders Naade, det er han virkelig — det er en af Sir Jarvis svage Sider, som man kunde kalde det. Nei, nei, jeg for min Part gaaer aldrig i Land, uden at sætte mine Seil godt kant, og at luffe tværs op for ethvert Ankertoug, jeg passerer, det er da ligesaa meget, som om jeg sagde til dem: Jeg hører til et Flag-skib, en Hurtigseiler, der ikke har sin Lige paa det salte Vand; men dermed vil jeg ingenlunde fornærme Flaget paa the Cæsars Bovenkrydsstang, eller Skibet, paa hvilket det vaier. Jeg haaber, Admiral Bluewater! at vi kjende hinanden saa godt, at I ikke vil tage mig dette ilde op.“

„Hvor man ingen Fornærmelse har i Sinde, kan jeg heller ikke taget noget ilde op, min Ven! Men lad os nu høre Din Spisefeddel.“

„Nu, Sir! den første Ret, som jeg talte om med Madame Yarder, Sir Wycherlys Huusholderske, var en Labscous*), og de Herrer ville neppe troe det, den stakkels Kone havde endnu aldrig hørt tale om den. Jeg begyndte, som det forstaaer sig af sig selv, min Gra-

*) En Diet af røget Kjød, Kartofler og Æg.

men saa lemsældigt som mueligt, for ikke, saa at sige, at sønderknuse hende med min Værdom ved det første Slag, ligesom Sir Jarvis erobrede den franske Fregat ene med sit øverste Batteries Kanoner, for at fange den stakkels Ting levende."

"Og Huusholderisken kjendte intet til en Labscous, heller ikke til dens Essents eller Natur."

"Jh, hvad, Admiral Bluewater! i en Labscous kommer der ingen andre Essenser end Kartofler, skjøndt vi lave den paa deres gamle Planter — nautice for Plantagenet — saa flydende, at J godt kunde falde paa at troe, at vi endog kom ægte Jamaica i denne Ret; nei! Kartoflerne ere den sande Essents i en Labscous, og en meget god Ting er en Kartoffel, naar et Skibs Mandskab i nogle Maaneder har været indskrænket til saltet Værk."

"Nu, Galleygo! hvad var det for en anden Ret, hvormed Du bragte den gode Kone i Knibe?" spurgte Contreadmiralen, der vilde forhindre sin Ven i at lade Hovmesteren forlade Værelset, da han ønskede, at han maatte forblive, for derved at undgaae flere politiske Undersøgelser.

"Ja, tænke engang, Sir! hun vidste ligesaa lidt, hvad en (Shawder*) er, — ret som om hun ikke havde Søen i Nærheden, og der i hele England ikke var at faae en

*) En Ret af Fisk, lavet til paa Somands Bits.

saadan Ting, som Fisk. Da jeg begyndte at tale om min Chawder, gav hun tabt, som en Spaniol ved det fjerde eller femte glatte Lag."

"En saadan Uvidenhed er dog virkelig skammelig, og det bedste Beviis paa, at Civilisationen gaaer Kreebsgang. Men Du lod den stakkels Kone ret høste Nytte af din Lærdom, Gallego — en lille Dosis Lærdom er ikke meget bevendt."

"Ja, Eders Naade, ligesom svag Grog svier Fængfrudtet af uden at Kanonen bliver affhyret. I Sandhed, jeg bar mig ogsaa saaledes ad, Admiral Blue—. Jeg nævnede hende endnu Bargoo og Duff — men hun paastod ligefrem, at saadant Noget ikke stod i hendes Røgebog. Ved I ogsaa, Sir Jarvi, at disse Landkraber komme til deres Mad, ligesom vor Master til Solen, — Alt bliver ligesom studeret sammen af Bøger. — Skrækkelige Nyheder desuden, mine Herrer, om Prætendentens Son; jeg troer næsten at vi komme til at seile til Skotland med Flaaden, thi jeg bilder mig ind, at Landkraberne der ikke ville være i Stand til at beskytte Lov og Ret."

"Og har Du maaskee beæret os med dit Besøg for at holde en Forelæsning over Røgekunsten, eller for at underrette os om dine Krigsplaner?" spurgte Sir Gerlaise, denne Gang noget mere alvorlig, end han ellers pleiede at være, naar han talte med sin Hovmester.

„Vor Herre velsigne Eder, Sir Jarvy! jeg tænkte ligesaa lidt paa det One, som paa det Andet. Jo, jo, jeg skulde ville tale med Eder, eller med Admiral Blue (saaledes pleiede Sømændene at kalde den Anden i Rangen), om saadanne Ting, som Lobscous og Snowder! — det vilde være ligesaa meget, som om jeg vilde føre Kul til Newcastle. Jeg har jo dog foret Eder med disse Retter, da I endnu ikke vare Andet, end unge Herrer, og endnu senere, da I ingen unge Herrer vare, men et Par stadselige Gutter paa nitten. Og hvad Flaadens Manøvrer angaaer, saa veed jeg ret vel, at det ikke ret vil gaae, førend vi have overlagt Tingen i Kahytten paa den gamle Planter. Der er da rigtignok ogsaa et langt mere passende Sted til at tale om saadanne Ting, end her eller i noget Huus i England.“

„Ler jeg altsaa tage mig den Frihed at spørge om, hvad der egentlig har bragt Dig hid?“

„Det maa I hjerteligt gjerne, Sir Jarvy! thi det er mig en Glæde, at svare paa Eders Spørgsmaal. Min Gang gjælder isøvrigt denne Gang ikke Eders Naade, endskjøndt I egentlig er min rette Herre. Dog er det i Grunden eet og det samme, da jeg netop skal aflevere denne Smule Brev til Admiral Blue.“

„Og hvorfra er dette Brev kommet, og hvordan har Du faaet fat paa det?“ spurgte Bluewater, og betragtede Udskriften, hvis Træk forekom ham bekjendte.

„Det kommer fra Lunnen, som jeg hører, og man siger mig, at det maa leveres hemmeligt i Eders egne Hænder. Sagen er i Korthed følgende: I Nat ankom der en Officier med Befalinger til os; og han havde ligesaa mange Seil til, som hans Skude kunde bære. Det lader til, at han stødte, da han gik i Land, paa Hr. Atwood, som han kjendte, saa at han kun behøvede at tage sine Ordre op af Kommen, og overgive dem til den rette Mand. Derpaa satte han Coursen til Landingspladsen, da han ønskede at komme ombord paa the Dublin, som han var beordret til, men ved Pladsen traf han paa vort Fartoi, da jeg just gik i Land, og da ønskede han at vide, hvor Admiral Bluewater var at træffe, — thi han troede, at han befandt sig paa Flaaden. En af Folkene sagde ham, at jeg saa at sige, er begge Admiralernes Ven og Tjener, og da henvendte han sig til mig og bad mig om mit Raad. Jeg lovede ham da ufortøvet at overlevere Brevet, da jeg allerede havde overleveret Tusinde før, og ret vel vidste, hvordan man skal bære sig ad med den Ting, — og saa gav han mig Brevet med en særegen Befaling, det vil sige — jeg skulde overlevere Contreadmiralen det i Læ af Uben*), eller paa en hemmelig Maade. Vel, mine Herrer! nu vide I begge, at jeg forstaaer mig paa Sligt, og saa overtog jeg da Forretningen.“

*) Navnet paa et Seil.

„Og jeg er da i dine Øine en saa ubetydelig Person, Master Gallengo, at Du i din Klogskab anseer mig for slet Ingen?“ raabte Viceadmiralen spidst. „Jeg har dog allerede i femogthve Aar tænkt mig noget Saadant.“

„Vor Herre velsigne Eder, Sir Jarvy! — hvor Flagofficerer dog undertiden kunne tage fejl! Ogsaa de ere dødelige, — pleier jeg altid at sige til Folkene i Kabnsen, — og have ofte en urigtig Appetit, ligesom vore unge Herrer, naar de komme tværs for en eller andens Anfertoug, siger jeg. Men nu regner jeg Admiral Bluewater og Eder saa temmelig for een Mand, da jeg seer, at I kun have saa eller ingen Hemmeligheder for hinanden. Jeg har kjendt Eder som unge Herrer, og den Tid elskede I hinanden som Tvillingbrødre; siden kjendte jeg Eder da I vare vorne, og gik hele Nattevagten igjennem sammen, frem og tilbage paa Dækket, og fortalte hinanden alenslange Historier, og siden kjendte jeg Eder som Pillardees og Arrestee*), endskjøndt een Rude var nok for Begge, og hvad Arresten angaaer, da har jeg aldrig hørt, at Noget af Eder er kommen i et saadant Hul. Derfor har jeg anseet det for temmelig ligegyldigt, om jeg ogsaa sagde Eder Begge en Hemmelighed, der kun var bestemt for den Æne.“

Begge Admiralerne saae paa hinanden. Den Ænemødte i den Andens Øie et Udtryk af det inderligste

*) Drest og Rulades, bevrmed kan tænkes paa pillow en Rude og Arrest.

Venskab, der ogsaa snart forjog hver Skygge af Misfor-
nøielse som deres tidligere Samtale havde fremkaldt.

„Nu, saa lad gaae da, Gallego!“ sagde Sir Ger-
vaise i en mild Tone, „endstjøndt Du er en temmelig
raa Karl, er Du dog idethele en brav Gut.“

„Jeg har en Smule af den gamle Boreus, Sir
Jarvis!“ sagde Hovmesteren med et Griin, „men paa
Søen blæser det ogsaa skrappere end her paa Kysten.
Disse Straajunkere her i Land har ikke deres Luger
skalkede og kalfakterede mod saadanne Storme, som vi
Neptuns Sønner saa ofte maa udstaae.“

„Ganske rigtigt bemærket, og nu god Nat! Admiral
Bluewater og jeg ønske endnu at snakke en halv Times
Tid med hinanden. Hvad Du endnu behøver at faae at
vide, kan blive meddeelt Dig en anden Gang.“

„God Nat, og Gud velsigne Eders Raader! God
Nat Admiral Blue! Vi Tre ere de rette Mænd til at
bevare en Hemmelighed.“

Sir Gervaise stod stille, og saae med en iøiefaldende
Nysgjerrighed paa sin Ven, thi han bemærkede, at denne
allerede havde læst Brevet tre Gange. Da han nu var
uden Vidner, betænkte han sig ikke paa at ytre sin
Befymring.

„Det er, som jeg frygtede, Dick!“ raabte han,
„Brevet kommer fra en eller anden af denne Stuarts
Tilhængere?“

Contreadmiralen fæstede sine Dine med et Udtryk, der ikke var let at forstaae, paa sin Vens Ansigt, og læste derpaa Brevet fjerde Gang.

„Det er dog en kostelig Bande af Skurke, Gervaise!“ raabte Contreadmiralen endelig, „om man vilde gjennemmonstre det hele Hof, troer jeg dog ikke, at man vilde finde saa megen Urlighed, at man dermed kunde vaske en eneste puritansk Slyngel. Siig mig engang, Dake! kjender Du denne Haand? Jeg spørger Dig, har Du seet den før?“

Med disse Ord rakte han Sir Gervaise Udskriften af Brevet, og han erklærede, efter at han nøie havde betragtet den, at den var ham ganske ubekjendt.

„Tænkte jeg det ikke nok!“ vedblev Bluewater, og skilte omhyggeligt Segl og Underskrift fra Manden af Skrivelsen, for at brænde dem i Lyset. „Vi ville for det Første begrave den skjændigste Deel af denne Hemmelighed. Den Karl, der har skrevet det, har kradsset det Ord „i Fortrolighed“ i Spidsen for sit jammerlige Sammensurium, — og i Sandhed, en ægte Skurk er det, efter al den Umage han har gjort sig. Dog har Ingen Ret til, paa denne plumpe Maade, at trænge sig ind imellem mig og min Ven, og mindst har jeg i Sinde at holde denne forræderiske Lap skjult for Dig. I det jeg brænder hans Navn, gør jeg mere, end Skurken egentlig fortjener; men ikke desto mindre vil jeg ikke nægte mig

den Fornøielse, at sende ham et Svar, som han fortjener. Saa læs det da, Dages, og siig mig saa, om den Karl, der har skrevet det, ikke fortjener at fjølhales."

Gervaise tog Brevet i Laushed, men ikke uden Forundring, af sin Bens Haand, og begyndte at læse det. Jo længere han kom, desto mere steeg Blodet ham i Ansigtet; engang lod han endogsaa Haanden synke og kastede et Blik fuldt af Forbittrelse og Forbauselse paa sin Staldbroder. For at Læseren kan see, hvor god Grund der var for Begge, for det de følte, vilde vi meddele ham Brevet fuldstændigt. Det lod saaledes:

„Kjære Admiral Bluewater!

Vort gamle Venstabsforhold, saavel som et Slægtskab, hvoraf jeg har Marsag til at være stolt, bestemmer mig til at henvende mig til Dem i dette høist vigtige Dieblik. Om det Udfald, som Prætendentens Søns overilede Forsøg vil faae, kan der intet Dieblik være nogen Tvivl. Dog vil Drengen endnu skaffe os meget at bestille, førend vi komme af med ham igjen. Derfor see vi os om, hos alle vore Venner, efter den meest virksomme Bistand, og deres fælleds, veloverlagte Sammenvirken. Paa Dem hviler vor største Tillid; gid jeg kunde siige det samme om enhver Flagofficier i vor Flaade. I en meget høi Region hersker der nogen Mistillid, — jeg haaber af mit ganske Hjerte, at den maa være ufortjent, — til en vis commanderende

Chefs Loyalitet, der er saaledes stillet blot for deres Opmærksomhed, at et Bink om dette Factum vil være fuldkommen nok, for en Mand af deres politiske Skarpsindighed. Kongen sagde i Morges: „Vel, der er jo Bluewater, paa ham ere vi jo saa visse, som paa Solen“. De er til min store Glæde høit anskreven paa det høieste Sted, og jeg behøver altsaa blot at sige: vær aarvaagen og hurtig!

Med den oprigligste Troskab og Hengivenhed
min kjære Bluewater

Deres

* * *

Til Contreadmiral Bluewater.

G. Sk. I dette Dieblik hører jeg, at man har sendt Dem det røde Baand. Det kommer fra Kongen selv.“

Efterat Sir Gervaise havde læst denne kostelige Epistel til Enden, begyndte han at forelæse Brevet langsomt, men med en fast og sikker Stemme. Da han var færdig, lagde han Papiret sammen igjen, og saae sin Ben i Ansigtet, uden at sige noget.

„Næsten kunde man ansee denne Karl for en fin Sathirus!“ begyndte Bluewater leende, „jeg skal være aarvaagen, og see til, at Du intet Mytteri begaaer, og flyver i en af disse taagede Morgener med din Flaade til Høilandene! Jo, jo, at Du ikke fører den til Skot.“

land, som Gallengo meente! Nu, siig mig engang din Mening om dette Brev!"

"O, den er sammensatt i Korthed, at alle Hofmænd ere Skurke, og alle Tyrster utaknemmelige. Det havde jeg allermindst ventet, at min Hengivenhed, om just ikke for Personen, saa dog for Englands gode Sag, nogenfinde skulde blive mistænkt."

"Dette er heller ikke i mindste Maade Tilfældet. Jeg vil vædde mit Liv paa, at hverken den regjerende Monark, eller hans betroede Tjenere, ere saadanne dumme Slyngler, at de kunne gjøre sig skyldige i en saadan Svaghed. Nei, nei, denne Mesterstreg er ene og alene beregnet paa mig, thi ved en Tillid, som de mene at ingen ædeltsindet Mand kan forraade, ville de ret forsikre sig min Hengivenhed. Dette er en Krog med et lækkert Angel, til at fange en Aborre, og ikke en Hvalfisik."

"Skulle de Skurke kunne være saa nederdrægtige, — ja, turde de være saa dumdriftige? De maatte dog vide, at Du vilde vise mig Brevet."

"De? — o, nei! De have tænkt at jeg vilde bære mig ad, som de selv, i et lignende Tilfælde. Der er Intet, hvormed man saa let fanger et svagt Menneſte, som med en foregIVEN fortrolig Meddelelse af dette Slags, og den Slyngel mener, at han trækker mig omkring ved Næsen paa saa plump en Maade. Vær rolig, min Ven! Kong Georg veed, at han kan forlade sig paa Dig,

hvorimod jeg maa troe, at jeg allerede er bleven mistænkt."

"Jeg haaber, Dick! at Du ikke tvivler om min Laushed; min egen Hemmelighed vil ikke være mig mere hellig."

"Det veed jeg meget godt. Til Dig kan jeg ikke have nogen Mistillid — hverken til dit Hoved, eller til dit Hjerte — paa mig selv er jeg ikke saa vis. Naar vore Følelser komme med i Spillet, er vor Nøtskaffenhed ogsaa i Fare, og ved denne Sag er der ligesaa megen Følelse, som ellers andet med i Spillet."

"I alle mine Depeſcher er der ikke saa meget, som en Linie, der kunde paa en eller anden Maade vække den ringeste Mistanke imod Dig. Der tales rigtignok i dem om Dig, men paa en Maade, der snarere vil glæde, end forurolige Dig. Tag dem, læs dem alle; jeg har allerede forlænge siden foresat mig at vise Dig dem alle tilhobe, saasnart vi vare komne tilende med denne forbandede Discussion."

Med disse Ord kastede Sir Gervaise Brevpакten paa Bordet, hvortil hans Ben lænede sig.

"Dertil er der Tid nok, naar Du lader mig kalde til et regelmæssigt Krigsraad!" svarede Bluewater, og lagde Brevene høfligt tilside. "Maaskee gjorde vi bedre i, at sove paa denne Sag; i Morgen tidligt see vi hin-

anden igjen med koldere Hoveder, og ligesaa varme Hjerter."

„God Nat, Dick!“ sagde Sir Gervaise, og rækkede Bennen begge Hænder, imedens han vendte sig til Døren, og gik forbi ham. Den Anden rystede dem med sin sædvanlige Hjertelighed.

„God Nat, Gervaise! kast den jammerlige Slyngel overbord, og tænk ikke mere paa ham! Jeg havde Lyst til at bede Dig i Morgen om Tilladelse til selv at ile til London, for behørigt at vadske hans Drer.“

Sir Gervaise lo, og nikkede med Hovedet; men begge Benner skiltes ad med den Hjertelighed, der bestandigt havde udmærket deres mærkværdige Løbebane.

Ottende Kapitel.

Whycombehall foreviiste i sit Indre mange af de Giendommeligheder, der ere sædvanlige ved en Bebersvends Bolig, og var, hvad Mode, Skikke og Lystigheder angaaer, paa ingen Maade bleven tilbage for sin Tid, eller, rettere sagt, det var snarere skredet forud for den. Saasnart Herremanden blot overlod sig en Smule til Fornøielse, vare Tjenerne strax, alle tilhobe, beredte til at følge hans

Exempel. Sir Wycherly holdt altid et overflødigt Taffel, og med Undtagelse af een eneste Artikel, Vinen, var Thendets Bord, næsten altid ligesaa rigelig forsynet som Herrens. Istedetfor Vinen glædede Tjenerne sig ved en uindskrænket Nydelse af Dobbeltøl, og Forskjellen imellem begge Dele, bestod mere i Navnet, end i Beskaffenheden. Som de fleste Engelskmænd, i Midten af det forrige Aarhundrede, drak ogsaa Herren til Wyhecombe, Portoviin, og det ikke engang af den fineste Sort, men af en Oualitet, der var ligesaa barsk, alvorlig og stærk, som den Drifkende selv; Tjenestefolkene derimod nød en Drif af Malt, der med Hensyn til Styrke og Belsmag, havde naaet den høieste Grad af Fortræffelighed. Mellem en middelmaadig Viin og fortræffeligt Æl er Afstanden just ikke saa overordentlig — en Sandhed, hvorom Sir Wycherlys Tjenestefolk for længe siden havde overbevist sig, ved hyppigt anstillede practiske Sammenligninger, saa at det hele Thende, med Undtagelse af Mrs. Garder og Mundskænken, var kommet til den velvise Beslutning, hellere at blive ved den fædrelandske Drif.

Ved den nærværende Anledning, var heller ikke en eneste Sjæl i det hele Huus, ubekjendt med den Grund, der bestemte Baronetten til at ville spire hele Matten igjennem. Samtlige, saavel mandlige som qvindelige Beboere af Wyhecombehall og Omegnen, endogsaa smaa Børn, — vare tro Tilhængere af det hannoverske Huus,

og saasnart man kun først vidste, at man skulde lægge denne Tænkemaade for Dagen, ved en mandhaftig Sviir, tonedede i alle Hjørner og Kroge de loyaleste Skaaler: „Længe leve Kong Georg, ham Gud velsigne!“ og: „Med med Prætendenten og hans gale Søn!“ Alle Husets Beboere, uden Forskjel, gave sig strax med Jver til at opfylde denne Pligt, der, hvis en Sviir alene havde kunnet gjøre det, vilde have styrtet enhver Usurpator fra Thronen.

Da derfor Admiral Bluewater forlod sin Vens Værelse, vare Legnene til Munterheden og til Sviren, der ret var kommen i Gang, saa synlige i alle Dele af Huset, at han blev ikke lidet nysgjerrig efter at betragte Udfaldet af denne Sag. Da han desuden ikke havde stor Lyst til at vende saa snart tilbage til sit Skib besluttede han ligesvem at gaae ned i de nederste Værelser, for at erholde en nøiagtig Underretning om Huusholdningens Bestaand. Medens han gik igjennem den store Sal, der førte til Dagligstuen, mødte han Gallego, med hvem han begyndte følgende Samtale:

„Det forekommer mig at Justits-Sergeanten ikke har gjort sin Skyldighed, og holdt de støiende Karle ret i Ørerne, Hr. Hovmester!“ begyndte Contreadmiralen, paa sin sædvanlige rolige Maade: „Hernede hersker der jo en Keen, en Syngen og en Skraalen, der næsten synes mig for tøilesløs, for en saa respectabel Herregaard.“

Gallengo berørte, førend han svarede, Haarloffen paa hans Bænde med den ene Haand, medens han med den Anden lettede paa Beenflæderne. Da han endelig rykkede ud med sit Svar, viiste det sig, at hans Tunge var noget tungere, end sædvanligt, hvilket alene kom deraf, at han, foruden sin sædvanlige Portion, som han allerede havde taget til sig, førend sit Besøg i Sir Gervaises Værelse, havde tilladt sig endnu en Slurk eller to, og disse havde frembragt den samme Virkning paa ham, som een eneste Vanddraabe pleier at frembringe i et Bæger, der allerede er nærved at flyde over.

„Ja, det er det netop, Admiral Blue!“ svarede Hovmesteren i det bedste Lune, dog altid ædru nok, til efter sin Wiis at vedligeholde Respecten — „Det er netop Sagen, Eders Raade! Dernede er det befalet at lade Lyfene brænde, indtil nærmere Ordre, og alle Tjenerne overgive sig til Lyftighed. En saadan Alle, som den, der er henstuvet i dette Husets underste Vasterum, ligesom Læggesererne i underste Tier, — gjør En vel i Gens inderste Sjæl, og holder En i Ligevægt. Alt, Sir! er i bedste Gang med at heise Kliveren, og den gamle Sal vil snart føre saamange Klude, som den kan bære. Man hører intet andet end, „gør los, heis og hal an Skjødet.““

„Jh, Gallengo! det kan nok gaae an for Husets Lyende, at sige, dersom Sir Wycherly tillader det; men

for hans Gjæsters Tjenere vilde det kun slet somme sig, at tage Deel i en saadan Uorden. Skulde Tom ligeledes have forglemt sig, saa vil han nok faae noget at høre om Følgerne, og da Din egen Herre ikke er her for at formane Dig, maa jeg tage mig den Frihed at gjøre det i hans Sted; thi jeg veed, at det vilde ærgre ham meget, hvis han erfarede, at hans Hovmester havde opført sig saaledes, at det gjorde ham Skam."

"Vor Herre velsigne Eders ædle Gemnt. Admiral Blue! tag Eder kun saa mange Friheder, som J anseer det for passende; jeg vil slet ikke tage det ilde op. Jeg kjendte Eder, da J endnu var en puur ung Herre, og nu er J bleven en Contreadmiral. J er ogsaa tæt i Hælene paa os, og naar vi engang er virkelig Admiral, vil J vel være saadan noget af en Vice. Jeg betragter Eder som eet Kjød og Blod — Pillardees og Arrestees — og jeg agter ligesaa godt paa en lille Frettesættelse af Eders Naade, som om den kom fra Sir Jarvis selv."

"Ja, ja, Gallengo! det troer jeg altsammen, men hør nu ogsaa mit Raad, og drei Tappen om paa dit Olfad for i Aften. Kan Du maaskee sige mig, hvordan det øvrige Selskab seer ud?"

"O, der henvender Eders Naade sig netop til den rette Mand, thi jeg er netop, ifølge en Lane, som jeg har, kommen igjennem alle Værelserne. Jeg tænkte mig

nemlig, — maa I vide, — at jeg var paa den gamle Plan'er, og maatte, som sædvanligt, til Slutningen eftersee Alt. Den sidste Slurk af Ølkruset har netop bragt mig den Tanke i Hovedet; men nu er Alt forbi, og jeg seer nok, hvordan Sagerne staae. Ja, Sir! det kan I stole paa, Stormasten paa en Kirke er ikke mere lige og opret, end min Forstand i dette velsignede Dieblik. Sir Wycherly gav mig et Glas af sit Mørkerøde, da jeg just skyndte mig igjennem Spisestuen, og opfordrede mig til at drikke paa Prætendentens Undergang, hvilket jeg da ogsaa gjorde af Hjertens Grund; men jeg finder dog, at hans Porto ligesaa lidet vil forliges med Ølet, de har dernede paa Banierdækket, som en Franskmænd med en Engelskmænd. — Hvad mener I, Admiral Blue! om dette Krydstog, som Prætendentens Søn har foretaget sig i de skotske Hoilande?"

Bluewater kastede et raskt, mistroisk Blik til Hovmesteren, thi han vidste, at denne Karl tilbragte Halvdelen af sin Tid i den forreste Kahyt, og i Stirriisen paa the Plantagenet, og kunde umuligt vide, hvormeget han kunde have hørt, af hans hyppige Samtaler med Sir Gervaise. Men til Lykke mødte han en Halvberusets udtrykssløse Mine, og derved blev hans Urolighed i Dieblippet dæmpet.

„Jeg anseer det for et ridderligt Foretagende, Gallego!“ svarede han med den mandige Oprigtighed, der

ikke engung her tillod sig nogen Forstillelse; „men er bange for, at dette Krydstog ikke vil indbringe mange Prise penge. Du har isvrigt forglemt at sige mig, hvordan det staaer til med Herskabet derovre. Sir Wycherly, Hr. Dutton, Hr. Rotherham, ere vel endnu Alle ved Bordet, — tænker jeg, — men er det Alle? — Hvad er der blevet af de unge Herrer?“

„Af dem viste Ingen sig i Land, Sir!“ svarede Gallengo raøst, han var nemlig kun vant til at kalde Søcadetterne saaledes.

„Jeg mener begge de unge Herrer Wyhecombe; nær havde jeg forglemt det — den Ene af dem er ogsaa Officier.“

„Ja Sir! og det en brav, fortræffelig Officier, som hver Mand siger. Nu, Sir! han er hos Damerne; hans Navne er derimod vendt tilbage til Spisestuen, og har luøvet saa ofte til Vinden, at han har tabt Farten og driver nu i Løe“

„Og Damerne — hvad tage de sig for, ved dette larmende Gilde?“

„De ere derovre i hiin Stue, Eders Naade! Saa snart de saae, hvilken Cours Skibet tog, holdt de det for det bedste at søge den roligste Havn, som de kunde finde. Ja, derovre ere de!“

Med disse Ord pegede Gallengo paa Døren af det Værelse, som han meente; Bluewater henvendte endnu,

jom sædvanligt, nogle, endskjøndt høist unyttige Formaninger til Hovmesteren, og gik derpaa hen til den betegnede Dør, hans Banker blev besvaret af Wycherly selv, der aabnede Døren for Admiralen, og med en ærbødig Hilsen gjorde Plads for sin Foresatte.

Et eneste Lys brændte i det lille Værelse, hvori begge Fruentimmerne havde fundet et Fristed, mod den tiltagende Karm og Nattesviren. Mildred havde, med et fiintsøgende Hensyn, paa deres gjensidige Stemning, udlukket de andre Lys, for at skjule de Spor af Taarer, der endnu viste sig, paa hendes Moders, og paa hendes egne Kinder.

Contreadmiralen var i Begyndelsen forundret over den Dunkelhed, der herskede her, men fandt den meget i Samklang med det Selstabs Følelser, der havde forsamlet sig i dette Værelse. Madame Dutton modtog ham med en fin Dames Artighed, der i hendes tidligere Liv var bleven hende til Bane, man kunde heller ikke finde et saadant Sammentræf af Personer, der i nogen Tid boede under eet Tag, andet end naturligt.

„Bore Benner derovre maa more sig fortræffeligt,“ begyndte Bluewater, da det lydelige Skrig i Spiseværelset, trængte til de Tilstedeværendes Dører; „Sir Wycherlys Loyalitet synes vakkert at staae sin Prøve.“

„O Admiral Bluewater!“ raabte den bedrøvede

Stone, hvis Følelser for et Dieblig overvældede hendes Forsigtighed; „er det muligt! Kan De ansee en saadan Nedværdigelse af Guds Billede for en munter Glæde?“

„Maaskee ikke saa ganske egentligt, Madame Dutton! endskjondt Millioner Menneſker falskelig holde den for en Saadan. Denne Skik, at feire enhver vigtig Begivenhed paa en saadan Maade, og derved endog at udtrykke det, som vi kalde vore Grundſætninger, er, som jeg frygter, en Feil, der ikke saa meget maa tilregnes vor Tid, som vore Landsmænd overhovedet.“

„Og dog finder, som jeg seer, hverken De eller Sir Gervaise Dakes det nødvendigt at lægge deres Hengivenhed for det hannoverske Huus, og deres Beredvillighed til at hellige det deres Tid og Liv, for Dagen paa en saadan Maade.“

„De maa ikke forglemme, min kjære Madame Dutton! at vi Begge, Dakes og jeg, som Flagofficerer, ere anbetroede Commandoer, og i denne Stilling, paa ingen Maade tør overlade os til nogen Sviir, i vore egne Skibes Paasyn. Iovrigt seer jeg med megen Fornøielse at ogsaa Hr. Wyhcombe synes at foretrække det Selskab, som jeg finder ham i, for Tasselets Glæder.“

Wycherly svarede med et Suk, og Mildred henvendte et udtryksfuldt, om ikke taknemmeligt Blik, til den Talende; men hendes Moder fulgte Samtalens Traad, der

i det mindste meddeelte hendes ængstede Hjerte nogen Vettelse.

„Gud være lovet derfor!“ raabte hun, uden at mærke, at hendes Ord kunde have en dobbelt Mening. „Alt hvad vi hidindtil have seet hos Hr. Wyhecombe, berettiger os til den Tro, at dette ikke er nogen usædvanlig, eller blot tilfældig Afholdenhed, fra hans Side.“

„Desto bedre for ham selv! Jeg ønsker dem til Lykke unge Herre, med saadanne Grundfætninger, eller med et saadant Temperament, eller med begge Dele. Vi tilhøre en Stand, i hvilken vi maa frygte Flaasken, som vor ivrigste Fjende, der er farligere end enhver Anden, som Krigen sender os imod, og en Sømand kan intet virksommere Middel finde, til at gjøre denne vor dødelige Fjende uskadelig, end en forstandig og dannet Mand. Den, der tænker alvorligt, drikker sjældent meget; men paa et Skib gives der saa mange ledige Timer, ja vel endogsaa Uger og Maaneder, i hvilke Fristelserne til at pirre Sandserne paa en unaturlig Maade, virkelig ere stærke for Saadanne, som ikke besidde den fornødne Kraft til Modstand. Især er dette Tilfældet med den, der commanderer Skibet, og som, ifølge sin Rang, er udelukket fra Dmgang med de Andre, og, overalt omgivet af Ansvar, holder sig alene i sin eensomme Kahyt, og derfor, i Mangel af et passende Selskab, søger at

forjage ubehagelige Tanker, ved at vælge Flaasken til sit udelukkende Selskab."

„O, hvor sandt! Hvor sandt!“ mumlede Madame Dutton. „Åh, hiin Kutter! Hiin ulykkelige Kutter!“

Ved denne uforfigtige Uttring, som den Talende i Diebliffet angrede, erindrede Admiral Blewater sig pludseligt en Begivenhed, som han for længe siden havde oplevet. For mange Aar siden, da han endnu ikke var andet end Capitain, havde han bivaanet en Krigsret, der havde dømt en Lieutenant, ved Navn Dutton, Chef for en Kutter, til Kassation, formedelst en svær Forseelse i hans Embedsførelse. Strax i Begyndelsen var Navnet forekommet ham bekjendt, dog havde der i hans fyrgetyveaarige Tjenestetid fundet saa mange lignende Begivenheder Sted, at dette enkelte Tilfælde, lidt efter lidt, var forsvundet af hans Hukommelse. Men nu stod det pludseligt levende for den igjen, og ledsaget af alle Biomstændigheder.

Denne Erindring tjente kun til at formere Admiralens Deeltagelse for den ulykkelige Ægtefælle, saavelsom for den elskværdige Datter. Man havde den Tid henvendt sig til ham, om hans Anbefaling, for at faae den skyldige Officier indsat igjen i den Post, han havde mistet, eller i det haabløse Embede, han nu beklædte; men han havde standhaftigt vægret sig ved at bidrage til en Mand's Gjenindsættelse, der var bleven et Offer for en Last, der ikke

alene vancerede hans Stand, men endogsaa gjorde ham uduelig som Sømand. Han erindrede endnu, at det sidste Bønnskrift havde haft en heldig Virkning, ifølge en Indfyndelse ved Hoffet, der kun sjeldent bliver anvendt i saa ubetydelige Tilfælde — siden havde han i mange Aar ganske tabt den Skyldige, og hans fjernere Skjebne, af Synne.

Denne uventede Fornæelse af tidligere Indtryk gjorde ham paa en Maade til en gammel Ven af den ulykkelige Kone og hendes Datter, thi han kunde endnu meget godt erindre en Scene, som han havde haft med Begge, hvorved den hæftige Kamp mellem hans Mennefskelighedsfølelse og hans Grundsætninger havde rørt ham til Taarer. Mildred var den Tid endnu et Barn, og havde imidlertid forglemt hine Officierers Navne. Men Madame Dutton erindrede ham ret godt, og var i Dag kommen med Angst og Bævelse til Wyhecombehal, hvor hun skulde møde sin gamle Bekjendt. Det første Blik havde viist hende, at hun imidlertid var forbleven forglemt, og ogsaa hun havde bestaaet en haard Kamp med sig selv, for at glemme et af de pünligste Optrin i hendes Liv. Det ovenanførte Udraab, der kom saa uventet, forandrede pludseligt Tingenes Stilling.

„Madame Dutton!“ begyndte Bluenwater, og tog venligt den bedrøvede Kones Haand; — „vi ere gamle Bekjendte, som jeg nu maa troe, dersom De nemlig, efter det, der

er foresaldet, vil tillade mig at betragte mig som en Saadan."

"Ak, Admiral Bluewater! Min Sukommelse behøver ikke en saadan Paamindelse, for at erindre mig om Dem. Deres venlige Deeltagelse, deres Medlidenhed er mig nu ligesaa trøstende, som i hine skræffelige Dieblik, da vi først traf sammen."

"Saa har jeg altsaa ved hiin sorgelige Anledning havt den Fornøielse, at see Deres Datter mere end een Gang. Nu først kan jeg forklare mig den Ahnelse, der beskæftigede mig hele Dagen; i det Dieblik da jeg i Dag saae Miss Mildred første Gang, var det mig paafaldende, at hendes Ansigt, og især Udtrykket i det, var mig bekjendt. Rigtignok er det ogsaa et Ansigt, som man ikke glemmer saa let, naar man har seet det een Gang."

"Mildred var den Tid endnu kun et Barn, Sir! og Deres Sukommelse maa dog have skuffet Dem, da Børn af hendes Alder, især hvad Ansigtstrækkene angaaer, kun sjældent efterlade noget varigt Indtryk i vor Aand."

"Det er heller ikke Trækkene, som jeg erindrer mig, men Udtrykket af dem, og det er netop af det Slags, som man ikke glemmer saa let, hvilket jeg ikke behøver at sige Dem, som Moder. Ogsaa Hr. Wychembe er sikkert redebon til at bekræfte Sandheden af det, jeg siger."

"Hør!" raabte Madame Dutton, der med ængstelig Opmærksomhed lyttede til ethvert Tegns, der forkyndte at

den larmende Sviir tog til; „der synes at herske stor Forvirring i Spisefalen. Jeg haaber dog at Herrerne ere af samme Mening, med Hensyn til den nye Opstand i Skotland?“

„Den Jacobit, der var iblandt dem, vilde vistnok ikke slippe vel deraf; thi Sir Wycherly, hans Brodersøn og Præsten, ere alle tre nogle virkelig brølende Løver, hvad Loyalitet angaaer. I Sandhed, der synes at være forefaldet noget Overordentligt, thi de Fodtrin, som jeg hører, maa dog vel hidrøre fra Tjenerne, der løbe frem og tilbage. Dersom Thendets Stue befinder sig i den Tilstand, som jeg formoder, vil den ligesaa godt behøve Spisefalens Bistand, som denne umuligt —“

En Banken paa Døren afbrød Bluewaters Tale, og da Wycherly lukkede op, vistes Galleygo sig i Døraabningen, men denne Gang i en Tilstand, der nødte ham til at holde sig fast ved Dørfarmen.

„Nu, Sir!“ sagde Contreadmiralen alvorligt, thi han var ikke længere oplagt til at drive Spøg med berusede Folk, „vær saa god at sige mig hvad det er for en Næs-viished, der igjen har bragt Eder hid?“

„Intet om Næsviished, Deres Naade! Det kjende vi ikke til paa den gamle Planter. Der var jo heller ingen af de unge Herrer tilstede, der kunde melde hvad der foregaaer, og saa tænkte jeg, at det var bedre jeg selv gik og forrettede Grindet, med min egen Tunge. Vi faae

faa ofte Rapportier at høre i vor Kahyt, Sir, at der ikke er een Officier paa den hele Flaade, der kan aflægge dem bedre, end jeg."

„Men der er Hundrede, der sikkert ikke vilde bruge saa mange Ord. Hvad er Dit Grinde?"

„Nu, Sir! det er intet andet, end at det ene Flag er blevet strøget, og at en commanderende Chef krænger heelt over paa sine Barkholter."

„Store Gud! Der er dog vel ikke tilstødt Sir Gervaise nogen Ulykke? Tael, Karl, eller jeg sender Dig bort fra dette Babel og tilbage til Skibet, hvor sildigt det end er."

„Ja, det er virkelig ogsaa sildigt nok, Admiral Blue, henimod sex Glas, som man kan see der henne paa Agtertrappen — sex Glas, Løber paa det syvende."*)

„Til Sagen, Sir! er der tilstødt Sir Gervaise noget?" gjentog Bluewater og truede ad Hornmesteren med Fingeren.

„O, vi befinde os ligesaa vel, Admiral Blue, som den Tid, da vi første Gang gik ombord paa Planteren. Sir Jarvy seiler omkaps med den Bedste, det tør jeg bande paa, enten hans Skib saa flyder i den gamle Havn ved Dporto, eller i en Bryggers Kar. Ved en saadan Spads ville vi lade Sir Jarvy selv raade, han har ikke været en ung Herre for Intet."

*) En Bagt er 4 Timer og er deelt i otte Glas, eller halve Timer.

„Hav kun et Dieblig Laalmodighed, Sir!“ faldt Wycherly Hovmesteren i Talen, „jeg vil selv gaae for at see hvad der er paa Færde.“

„Jeg seer nok, at jeg maa indrette mine Spørgsmaal paa en anden Maade,“ vedblev Admiral Bluewater, efterat Wycherly havde forladt Bærelset.

„Nu, seer Eders Naade! Den gamle Sir Wycherly, der her i Land forer Overcommandoen, har sat for mange Scil til, og er kærtret, nu bugserer de ham ind til Bærstet for at han kan blive frænget over.“

„Er det Alt? Det kunde man vente efter en saadan Sviir. Men derfor behøvede Du ikke, Gallego, at træde ind til os med Din ulykkespaaende Mine.“

„Ja, Sir! det tænkte jeg egentlig selv, og jeg vilde ogsaa kun see ligesaa melankolsk ud, som en af vore unge Herrer, naar han melder, at en Bramstang er gaaet overbord, eller et Læseilsspiir er knækket i Bøilen. Husker I den Gang, Admiral Blue, da I vilde luv op paa gamle Plantagenets luv Laaring, og gaae imellem denne og den franske Tredækker paa 90 Kanoner, hvorledes det ene af Eders Læseil efter det andet da gik Fanden i Bold, som Baddehatte der gaae itu, naar man vil skrælle dem?“

Gallego, der i sit billedrige Sprog altid pleiede at tage sine Lignelser af de to Haandteringer, som han beskæftigede sig med, vilde endnu have vedblevet at snakke en Time tid, uden at lade sig forstyrre, dersom ikke Wycherly

ved hans sidste Ord var traadt ind i Bærelset med den Beretning, at deres Bert var bleven alvorligt, ja endogsaa farligt syg. Midt under Tasselets Glæder havde han lidt et Anfald, der, som Præsten, en berømt Tre-flaskemand, frygtede for, nok kunde vise sig, som et Slagflod. Hr. Rotherham havde aareladt den Syge, hvorpaa han befandt sig noget bedre; der var ogsaa sendt et Jilbud efter en Læge. Naturligviis havde hans Drikkebrødre strax forladt Bordet, og Angsten havde endogsaa gjort Tjenerne ædrue.

Paa Madame Duttons indstændige Bøn forlod Wycherly i Dieblicket Bærelset igjen, idet han tillige tog Gallengo med sig — for at indhente nærmere Efterretning om Baronettens virkelige Befindende. Sir Wycherly havde nemlig ved sin velvillige Venlighed, saavel som ved sin bestandige Deeltagelse i deres Vel, vundet baade Moderens og Datterens Hjerte for sig, og begge følte en oprigtig Hengivenhed for den gode gamle Mand.

„Cic transit gloria mundi“, mumlede Admiral Bluewater, medens hans høie Gestalt, paa den ham egne sorgløse Maade, nedlod sig paa en Stol i en mørk Krog af Bærelset. „Denne Baronet er i et Dieblif, da han syntes saa lykkelig, og midt i sin triumpherende Drukkenskab, styrtet fra Thronen; hvorfor skulde dette ikke kunne skee med en Anden.“

Madame Dutton hørte Admiralens Stemme, uden

dog tydeligt at forstaae hans Ord, og var meget bekymret ved den Tanke, at Baronetten, som hun agtede og elskede saa høit, skulde blive saa haardt bedømt af en Mand af Contreadmiralens Tænkemaade.

„Sir Wycherly er et af de meest godhjertede Mennesker under Solen,“ sagde hun hurtigt, „og i hele England findes der bestemt ingen bedre Godseier. Heller ikke er han paa nogen Maade mere hengiven til Taffelets Glæder, end det pleier at være Tilfældet med de andre Adelsmænd i hans Stilling. Det er sikkert intet andet, end hans Loyalitet, der i Aften har ført ham videre, end det maaskee var klogt eller ønskeligt.“

„Tro De mig, min kjære Madame Dutton; jeg er sikkert kun tilbøielig til at tænke det bedste om vor Bert; vi Sømcænd ere jo desuden ikke vant til at bedømme en Bonvivant altfor strengt.“

„Åh, Admiral Bluewater, De, som er saa bekjendt for Udruelighed og en ordentlig Levemaade! Jeg erindrer mig nok hvor jeg sittede, da jeg hørte Deres Navn nævnes, blandt Medlemmerne af hiin skræffelige Krigsret!“

„De lader Deres Tanker altfor ofte dvæle ved hine sorgelige Erindringer, Madame Dutton; jeg saa hellere, at De foregik Deres Datter med Exemplet paa en større Munterhed. Jeg kunde den Tid ikke opfylde Deres Bøn, thi baade min Ged og min Tjenestepligt stred derimod; men nu er der vel ingen Grund forhaanden, der kan

gjøre mig det umuligt; jeg er tvertimod meget tilbøielig til at gjøre for Dem, alt hvad der staaer i min Magt; thi dette søde Barn interesserer mig paa en Maade, at jeg ikke kan beskrive det."

Madame Dutton taug, hensunken i Tanker. Admiral Bluewaters Alder var vist ingen uovervindelig Hindring for ham, dersom han vilde betragte Mildreds udmærkede Skjønhed, med sædvanlige Beundreres Dine; om hans Sprog, og i Særdeleshed hans Charakter, maatte vel i Diebliffet igjen fordrive en saadan Mistanke. Ikke desto mindre var Mildred ubeskrivelig tyndig og Mændene have altid, med Hensyn til Ricerlighedsfager, været ubeskrivelig svage. Hvor mangen Helt har ikke i sin Ungdom vist den høieste Selvbeherfskelse og Afholdenhed, for endnu i sit Livs Høst at begaae de taabeligste, meest uoverlagte Handlinger! Den bittere Erfaring havde lært hende selv, at Mistillid var nødvendig.

Alligevel kunde hun umuligt overtale sig til at tænke ondt om en Mand, hvis Charakter hun saa længe havde agtet høit; desuden var Contreadmiralens hele Væsen saa aabent, saa fiintfølende, som man kunde vente det af en dannet Adelsmand og Søofficier — saa at det var temmelig vanskeligt, at hengive sig til den Formodning, at han foruden de Bevæggrunde, som han fandt for godt at tilstaae, endnu kunde nære hemmelige. Mildred havde ved uimodstaaelig Unde, der endnu langt overgif hendes

Skjønhed, vunder sig mange Benner, hvorfor skulde den agtværdige gamle Somand ikke høre til disse Sidste?"

I denne Tankegang blev hun afbrudt ved Duttons pludselige, uvelkomne Indtrædelse. Han kom netop fra Sir Wycherlys Sygeleie, og vilde underrette sin Kone og Datter om, at de skulde lave sig til at bestige den Bogn, der ventede paa dem, for at bringe dem tilbage til deres Bolig.

Den stakkels Ulykkelige var just ikke i den Grad beruset, at han hverken kunde tale eller bruge sine Lemmer; men han havde dog taget saa meget til sig, at den onde Dæmon var bleven vaagen i ham, og truede at blotte hans Indres sande Hemmeligheder. Hans Nerver vare i Dag mere spændte, end sædvanligt, og Vinen havde fuldkommen ophidsset en Mands Energi, hvis Beslutning kun sjældent vare ledede af rigtige Følelser, eller rettede paa en retskaffen Handlemaade.

Mødet i Bærelset, saavelsom den lette Forvirring, der bestandigt herskede i hans Hoved, forhindrede ham i at see Admiralen, og troede derfor, at han befandt sig alene med de Personer, der vare ganske afhængige af hans Villie, og allerede længe havde taalt hans raae Tyranni.

„Jeg haaber, Dutton, at Sir Wycherly befinder sig bedre?“ begyndte hans Kone, da hun frygtede for, at hendes Egtefælle skulde blotte sig altfor meget, førend

han bemærkede at Contreadmiralen var tilstede. „Admiral Bluewater ønsker ligesaa inderligt, som vi selv, at erfare hvorledes det egentlig har sig.“

„Ja, naar det er Baronetter og Contreadmiraler, da ere J Dvinder fulde af Medlidenhed,“ svarede Dutton og fastede sig uden videre i den nærmeste Lænestol, saa at han vendte Ryggen til den Fremmede, og han nu umuligt kunde faae Die paa ham; „men Eders Mand og Fader kunde do hundrede Gange uden at erholde et mildt Blik af Eders smukke Line, eller et venligt Ord af Eders djævleblændte Tunger.“

„Hverken Mildred eller jeg har fortjent denne Bebreidelse af Dig, Dutton!“

„Nei, J ere begge Fuldkommenheden selv, som Moderen saaledes er Barnet. Har jeg ikke hundrede Gange været bragt paa Gravens Rand, af det samme Anfald, der i Dag har truffet Sir Wycherly, og have J een eneste Gang sendt Bud efter Lægen?“

„Du har undertiden været upasselig, Dutton; men har endnu aldrig lidt af et saadant Anfald; vi have tænkt, at en Smule Søvn vilde bringe Dig tilrette igjen, og dette har virkelig ogsaa altid været Tilfældet.“

„Hvad Fanden har Du at gjøre med at tænke? Det er Lægens og Chirurgens Pligt, og Din Sag var det at sende Bud efter den nærmeste Mand af Taget, for at hjælpe en Mand; som Du skylder Grefrygt og

Endighed. Paa en vis Maade raader Du Dig rigtigt nok selv, Martha! Hvad der ikke kan forandres maa man bære med Taalmodighed. Men Mildred er mit Barn, — af hende forlanger jeg Udfrygt og Kjærlighed, om jeg saa skal knuse Hjertet paa Eder begge, for at erholde dem."

„En from Datter ærer altid sin Fader, Dutton," sagde hans Kone, idet hun skjælvede over sit hele Legeme, „men Kjærligheden maa komme frivilligt, thi anderledes kommer den aldrig."

„Det ville vi faae at see, Madame Martha Dutton! Det ville vi faae at see. Kom hid, Mildred! jeg har et Ord at tale med Dig, som det vel er bedst at sige Dig her strax."

Mildred, der sittede, ligesom sin Moder, traadte nærmere hen til den Talende; en Følelse af barnlig Medlidenhed, som ingen Barskhed fra hans Side kunde gvaale, bevægede hende dog til det ængstelige Ønske, at han ikke maatte blotte sig for meget, i Admiral Bluewaters Nærværelse. I denne Hensigt, og i denne alene, opbød hun al sin Aandsstyrke, og svarede paa sin Faders Opfordring:

„Fader, vilde vi ikke gjøre bedre i, at sætte vore Familieanliggender til Side saalænge, indtil vi vare alene?"

Under sædvanlige Omstændigheder vilde Bluewater ikke først have oppebiet dette haandgribelige Bink, men strax i det første Dieblik have trukket sig tilbage, saasnart

han kunde mærke, at det nærmede sig en saa ubehagelig Scene, som en Misforstaaelse imellem Mand og Kone altid er. Men hans uimodstaaelige Deeltagelse for det yndige Væsen, der stod sittrende for hendes Fader, lod ham glemme sin sædvanlige fine Følelse, og forledte ham endogsaa til, i dette Tilfælde, at overse de Regler, der ere sædvanlige i godt Selskab. — Istedetfor altsaa at gaae bort, som Mildred havde haabet og ventet, blev han ubevægeligt siddende i sin Stol.

Duttons Mandsevner vare altfor sløve, til at begribe hvad Datteren sigtede til, saa længe han ikke havde noget synligt Beviis for, at den Fremmede var tilstede; han var desuden saa ophidset, at han ikke tænkte paa Andet, end paa den specielle Marsag til sin Harm.

„Kom nærmere, Mildred! at jeg bedre kan see Dig,“ raabte han ærgerlig. „Træd frem, som det anstaaer en Datter, der ikke kjender sin Bligt imod sin Fader, og derfor maa lære at kjende den.“

„O, Dutton!“ raabte hans bedrøvede Kone, „for Himlens Skyld — bebreid ikke Mildred, at hun forglemmer sin Bligt! Du veed ikke hvad Du siger, nei, — Du veed ikke hvor hengiven — nei, i Sandhed, Du kan ikke kjende hendes Hjerter, ellers vilde Du ikke komme frem med saa grusomme Beskyldninger.“

„Di stille, Madame Marthe Dutton! — med Eder har jeg nu Intet at skaffe, men vel med denne unge

„Vige her, som jeg dog, haaber jeg, maa tale noget tydeligt med, eftersom hun er mit eget Barn. Saa ti dog stille, Madame Marthe Dutton! Dersom min Hukommelse ikke slaaer mig feil, saa stod I engang med mig for Herrens Alter og lovede mig Kjærlighed, Agtelse og Lydighed, — ja, ja, det er det rette Ord — Lydighed, forslaaer I mig, Madame Marthe Dutton?“

„Og hvad lovede Du paa samme Tid, Frank?“ raabte den martrede Kone, der i sin Sjælequal ikke kunde undertrykke denne umiddelbare Anklage.

„Intet, uden hvad jeg ærligt og mandigt har holdt. Jeg lovede at sørge for Dig; at give Dig Føde og Klæder, at lade Dig bære mit Navn, at lade Dig fremtræde i Verden i den hæderlige Stilling, som den ærlige Frank Duttons Hustru.“

„Hæderlig!“ mumlede hans Hustru saa høit, at baade Mildred og Admiralen tydeligt kunde høre det, men dog med en saa dæmpet Stemme, at hendes Uttring aldeles undgik hendes Mand, hvis Organer vare svækkede ved langvarige Udsvævelser. Men neppe var iøvrigt dette megetsigende Ord undsluppet hendes inderste Hjerte, førend hun med en voldsom Anstrængelse holdt enhver fjernere Uttring tilbage, og sank stum og resigneret ned paa en Stol, og bedækkede sit Ansigt med begge sine Hænder.

„Mildred, kom hid!“ begyndte Faderen, der blev mere og mere brutal, paa ny; „Du er min Datter, og hvad Andre end have engang lovet for Alteret og igjen forglemt, — lærer Naturens Lov Dig at adlyde mig. Du har to Tilbedere, som Du begge skal stræbe at fikke Dig, endskjøndt der er en stor Forskjel paa dem —“

„Fader!“ raabte Mildred og hendes fine Følelse oprørtes ved en saadan Genthdning til en Forbindelse og til Følelser, som hun var vant til at betragte, som de hemmeligste og helligste i hendes hele aandige Væsen; „Fader, De veed sikkert ikke, hvad De siger!“

„Som Moderen er, saaledes er Barnet! Ja, lad kun først Mangel paa Lydighed og Ærbødighed faae Indpas hos en Kone, og man kan være vis paa at begge Laster ville anstikke den hele Familie, om den saa bestaaer af af et heelt Dussin Børn! Hører Du, Miss Mildred! Det er Dig selv, der ikke veed, hvad Du siger, men jeg forstaaer ret godt, hvad en Faders Pligter og Rettigheder fordre. Din Moder vilde desuden aldrig meddele Dig, hvad jeg anseer for min Pligt at lægge Dig klart og tydeligt for Dinene, — og saaledes venter jeg, at Du vil høre paa mig med Opmærksomhed, som det anstaaer et lydigt og kjærligt Barn, — Du har at vælge imellem begge Wychecomberne; enhver af dem maa ansees for et godt Parti for en Masters fattige, beskjemmede Datter.“

„Fader, jeg maa synke i Jorden, dersom Du endnu lader mig høre et saadant grusomt Ord.“

„Jh hvad, min Kjære! Du vil hverken svømme eller synke, førend Du har truffet et godt eller slet Balg. Hr. Thomas Wychembe er Sir Wycherlys Arving, og som Saadan den tilkommende Baronet og Besidder af Godsset. Naturligviis er han den Bedste af de To, og det er billigt, at Du giver ham Fortrinnet.“

„Dutton, kan Du, som Christen og Fader, give Din Datter et saa hjerteløst Raad?“ raabte Madame Dutton, uudsigeligt fornærmet ved den fuldkomne Mangel paa Følelse og Grundsetninger, som hendes Mand lagde paa saa plump en Maade for Dagen.

„Ja, Madame Marthe Dutton, det kan jeg; og jeg troer dertil, at mit Raad er intet mindre end hjerteløst. Ønsker Du at see Din Datter som en fattig Opshynsmands Ugtefælle, ved en Signalstation, medens hun, naar vi blot bære os lidt fløgt ad, engang kan blive Fru Wychembe og Eierinde af dette gamle anseelige Huus, og det hele fyrstelige Gods?“

„Fader! Fader!“ raabte Mildred, idet hun søgte at stille ham tilfreds, endskjøndt hun neppe vovede at see i Veiret, saa harmfuld var hun ved den Tanke, at Admiral Bluewater var Vidne til en saadan Samtale; „J glemmer Eder selv, og overseer mine Ønsker. Det er overhovedet

meget usandsynligt, at Hr Thomas Wychecombe nogen-
sinde har tænkt paa at vælge mig til Ægtefælle — eller
at nogen Anden nærer en lignende Tanke."

„Alt dette, Mildred! vil føie sig, eftersom Du tager
fat paa Tingen. Hr. Thomas Wychecombe tænker vel i
nærværende Dieblif neppe paa at tage Dig til Kone;
men netop de største Hvalfiske fanges med de mindste
Liner, naar man blot forstaaer behørigt at bruge dem.
Den unge Lieutenant vilde ægte Dig i Morgen, om han
blot maatte, endskjøndt jeg ikke kan tænke mig noget
mere Taabeligt, end et Ægteskab mellem J To. Han er
ikke andet end Lieutenant, og om hans Navn end lyder
nok saa smukt, lader det jo dog til, at han ikke engang
bærer det med Nette."

„Og dog, Dutton! var Du jo ikke andet, end Lieu-
tenant, da Du tog Dig en Kone, og det Navn bidrog
Intet til at vække Interesse for Dig, eller til at give
Dig noget Fortrin!" sagde Moderen, der med Ængstelse
stræbte at vække hos sin Mand en ny Følelse for hans
Datter, og at udslette den grusomme Slutning, der kunde
drages af hans Tale. „Den Tid laae Fremtiden endnu
venlig og smilende for vore Dine."

„Og vilde endnu have ligget saaledes indtil denne
Time, Madame Dutton! dersom ikke denne ene, taabelige
Handling fra min Side var kommen i Veien. En Mand
med en ringe Løn, uden Formue og med Familieforger,

der ligge tungt paa ham, bliver let forledet til tusinde Daarftaber, for at skjule sin Glendighed for sig selv. Det gjør desuden den Sag ingenlunde bedre, at Du erindrer mig om hiin Uflogftab. — Jeg opmuntrer alligevel ingenlunde Mildred til ligefrem at afvise den unge Virginier; han kan tvertimod i mere end een Henseende være til Nytte. For det Første kan Du lade ham spille med Hr. Thomas Wyhecombe; for det Andet kan en Lieutenant efter al Sandsynlighed engang blive Capitain, og en Capitains Kone i hans Majestæts Marine — hm! det er dog noget, der ikke er ganske at foragte. Jeg raader Dig altsaa Bige, at bruge denne unge Herre som Madding til at fange Arvingen med, og dersom dette skulde mislykkes, kan Du jo tage Knøsen selv.“

Dette sagde den Glendige med en Gemeenhed, der fuldkommen stemmede overeens med hans Mangel paa Grundfætninger og sin Følelse, der alene kunde give et saadant Raad. Madame Dutton sukede dybt, da hun hørte sin Egtfælle tale saaledes, thi aldrig før havde han saa ganske aflagt den svage Maske af ydre Belæstændighed, som han sædvanligt bar. Mildred var ikke længere istand til at beherske sine dybt oprørte Følelser; hun flygtede skyndsomt bort fra sin Fader, som om hun, hvad det end skulde koste, vilde søge et sikkert Tilflugtssted og en venlig Beskyttelse, og fandt den snart, — suk.

kende, som om hendes Hjerte vilde bryde — i Admiral Bluewaters Arme.

Dutton fulgte denne sin Datters uimodstaaelige Drift, med Dinene, og bemærkede nu først, i hvis Nærværelse han havde lagt sin hele medfødte Gemeenhed for Dagen. Endnu var Vinen ikke saa ganske bleven Herre over ham, at han var blind for alle de Følger, der muligt kunde udspringe heraf, dog gav hans Ruus ham idetmindste saa meget Mod, at han var istand til at trodse sin øieblikkelige beskjæmmende Stilling.

„Jeg beder tusinde Gange om Forladelse, Sir!“ begyndte han, idet han stod op og bukkede dybt for sin Foresatte, „det anede mig ikke, at jeg havde den Ære at befinde mig i Admiral Bluewaters Selskab, — Jack kalder Dem Admiral Blue, Sir! ha, ha, ha! og denne Fortrolighed er et sikkert Beviis paa Kjærlighed og Agtelse. Jeg har aldrig kjendt en Capitain eller Flagofficier med et regelmæssigt, betegnende Skibsnavn, der ikke tillige var det hele Mandskabs Indling. Ja, Sir! jeg finder, at Folkene kalder Sir Gervaise den lille Jarvi og Eder Admiral Blue! ha, ha, ha! et ubedrageligt Tegns til Fortjeneste hos den Høiere og Kjærlighed hos Mandskabet.“

„Jeg burde egentlig undskyldte mig, Hr. Dutton! fordi jeg saa uventet for mig selv er bleven et Lem af Eders Familieraad!“ svarede Contreadmiralen. „Hvad vore Folk angaaer, da ere de just ingen store Philosopher,

endstjændt de ret godt forstaae, om de blive godt commanderede og behandlede eller ikke. — Det er nu iøvrigt temmelig sildigt, og det er min Hensigt at tilbringe Natten paa mit eget Skib. Sir Wycherlys Bogn er beordret til at bringe mig til Landingsstedet, og I vil, haaber jeg, ikke nægte mig Tilladelse til, ved samme Leilighed, at bringe Damerne til deres Bolig."

Dutton gav sin Tilladelse med en fuldkommen Selvbeherfskelse, et Beviis paa, at han, naar han var i det Lune, ligesaa godt forstod at anvende, som at modtage de sædvanlige Artigheder.

„Dette er en Ære, Sir! som Begge, hvis de ville følge mit Raad, sikkert ikke ville afslaae. Kom, Miss! tosfede Pige! aftør Dine Taarer, og tak Admiral Bluewater med et Smil for hans Nedladenhed. Unge Piger forstaae sig slet ikke paa Spøg og vore Skibsvittigheder ere for stærke at fordøie for dem. Jeg pleier mangen Gang at sige til min kjære Kone her — „Kone!“ siger jeg, „dersom hans Majestæet skal have stærke, modige Sømcænd, kunne de ikke tillige være Damedigtere og smægtende Hyrder,“ siger jeg. Madame Dutton forstaaer mig ogsaa, og det gjør den lille Miss ogsaa, hun er i det Hele en fortræffelig Pige, Sir! blot at hun for tit sætter sin Dienpumpe, — som vi pleiede at sige til Søes, — i Bevægelse."

„Og nu, Hr. Dutton! da vi ere enige om, at jeg skal føre Damerne til Bogns, har J vel den Godhed at forespørge Eder om Hr. Wycherlys Befindende. Jeg vil ikke gjerne forlade hans gjæstfrie Tag, uden at vide, hvordan det staaer til med ham.“

Dutton følte ret vel, at han spillede en meget keitet Rolle, i sin Foresattes Nærværelse; han benyttede derfor med Glæde dette Orinde for at forlade Værelset, og gjorde dette med saa faste og sikre Skridt, som om han slet ikke havde druffet noget.

J al denne Tid lænede Mildred sig til Admiral Bluewater og vilde ikke beslutte sig til at forlade en Stilling, der i den frygtelige Bevægelse, som hun var i, næsten forekom hende som en Helligdom.

„Dem, Madame Dutton!“ sagde Bluewater, efter at have kysset den yndige Skabning, der havde taget sin Tilflugt til ham, med en virkelig faderlig Omhed, paa Kinden, saa at selv den fineste Følelse umuligt kunde forarge sig derover, „Dem vil det vel bedre lykkes at bringe den lille Sittrende til Rolighed igjen. Jeg behøver vel ikke at sige Dem, at alt det, som jeg tilfældigviis fik at høre, skjøndt det egentligt ikke var bestemt for mig, skal blive bevaret af mig, som en ubrødelig Hemmelighed, som om den var nedlagt hos deres kjædelige Broder. Deres og deres Datters Character kan ikke mis-

kjendes, formedelst en Andens misforstaaede og exalterede Beregninger, og saaledes har denne Leilighed kun tjent til at gjøre mig nøiere bekendt med Dem og deres beundringsværdige Datter, end det ellers vilde have været mig muligt ved flere Aars Omgang."

"O, Admiral Bluewater! bedøm De ham ikke altfor strengt! Han har igjen siddet for længe ved det uhykkelige Bord, der, som jeg frygter, har voldt den gode Sir Wycherlys Undergang, — han vidste ikke hvad han sagde. Endnu aldrig før har jeg seet ham i et saa skrækkeligt Lune, endnu aldrig før har han saaledes søgt at saare sit uskyldige Barns Følelser."

"Den overordentlige Bevægelse, som De er i, min gode Madame! er det bedste Beviis derfor, og stadfæster fuldkommen deres Udsagn. Betragt De mig som deres oprigtige Ven, og sæt Tillid til min fuldkomne Tausshed."

Med et taknemmeligt Hjerte hørte den bedrøvede Moder paa hans trøstende Ord. Men Mildred vandt sig forundret ud af sin usædvanlige Stilling og vidste ikke ret at forklare sig, hvorledes hun var kommen i den.

Niende Kapitel.

Sir Wycherly laae virkelig til Sengs af et Slag-anfald. Det var den første alvorlige Sygdom, som han havde lidt af i et langt Liv, fuldt af Lykke og Sundhed, og Synet af deres nedladende, ellers altid saa muntre og føielige Herre, der nu befandt sig i en saa farlig Stilling, gjorde et overraskende Indtryk paa de ophidsede Hoveder i den hele Huusholdning.

Hr. Rotherham, der i Nødstilfælde ret godt kunde tage tre Flasker til sig, havde lært den Kunst at aare-lade; han aabnede altsaa Patienten en Aare, medens han endnu laae paa Gulvet, og til Lykke gav den en saadan Blodstrøm fra sig, at Baronetten derved ikke alene blev kaldet tilbage til Livet, men ogsaa for største Delen fik sin Bevidsthed igjen.

Sir Wycherly var ingen Drukkenbolt, som Dutton, men kun ved Leilighed en Dranker, ligesom Hr. Rotherham og den største Deel af det bemidlede Klerus paa den Tid. Mangel paa Dvælse, da han blev ældre, saavel som den i stor Mængde nydte Viin, havde hidraget til dette uventede Anfald; man nærede ogsaa allerede det bedste Haab, at Patienten, der ellers besad en god Constitution, nok vilde overleve det. Til al Lykke var Apothekeren netop beskæftiget med at foreskrive Gartneren en

Recept, saa at han allerede inden fem Minutters Forløb befandt sig ved Sygeleiet. Huuslægen og Chirurgen bleve Begge ventede om Morgen.

Sir Gervaise Dakes havde erfaret sin Berts Tilstand ved sin egen Kammertjener, saasnart denne havde hørt Tale derom i Tjenerstuen; som en Mand fuld af Virksomhed, nølede han intet Dieblisk, men ilede strax til den Syges Værelse, for at tilbyde ham sin Bistand, i Mangel af en bedre Hjælp.

Ved Døren til Værelset traf han sammen med Utwood, der var bleven kaldet bort fra sine Forretninger. Begge traad sammen ind i Værelset og Viceadmiralen søgte i sine Lommer efter en Lancet; thi ogsaa han havde lært den Kunst at aarelade.

Her erfarede de endelig Sagens sande Beskaffenhed. „Hvor er Bluewater?“ spurgte Sir Gervaise efterat han et Dieblisk havde betragtet sin Bert fuld af Bestyrrelse og Medlidenhed. „Jeg haaber dog, at han ikke har forladt Huset endnu?“

„Han befinder sig endnu her, Sir Gervaise! men er, som jeg troer, i Begreb med at drage bort. Uagtet alle Sir Wycherlys venskabelige Forsøg paa at holde ham tilbage, hørte jeg ham alligevel sige, at han havde i Sinde at sove paa sit Skib.“

„Derpaa har jeg aldrig tvivlet, endskjøndt jeg lod, som om jeg troede det Modsatte. Gaae til ham, Utwood!

og sig ham, at jeg lader ham bede, at han, naar han tager ombord, vil praie the Plantagenet, og anmode Hr. Magrath om at komme i Land saasnart som muligt. Tillige maa man sørge for et Kjøretøi, der kan bringe ham fra Landingspladsen hid, og ligeledes var det godt om han ogsaa vilde sende sin egen Læge."

Med disse Orinder forlod Secretairen Bærelset, medens Sir Gervaise vendte sig til Thom Wyhecombe, og tilhvidskede ham nogle trøstende Ord, som det er naturligt ved saadnane Leiligheder.

"Jeg tænker, at der endnu er Haab, Sir!" vedblev han, „ja, Sir! jeg tænker, at vi endnu tør haabe, endskjøndt deres ærede Farbroder ikke mere er ung, — i ethvert Tilfælde har den betimelige Aareladning gjort ham godt, og dersom vi endnu kunne vinde nogen Tid for den stakkels Sir Wycherly, ville vore Anstrængelser vel ikke være spildte. En pludselig Død er noget skrækkeligt, Sir! og Gaa af os ere i deres Aand eller i deres Forretninger beredte paa en Saadan. Vi Sømcænd bære vistnok vort Liv i Haanden, dog skeer det hos os idetmindste for Konge og Fædreland, og vi haabe paa Naade for alle dem, der finde Døden i Opfyldelsen af deres Pligter. Jeg for min Deel har stedse været saa forsigtig at have mit Testamente liggende, medens jeg med Hensyn til det Hiinsidige satte min Tillid til vor hellige Mægler.

Jeg haaber, at Sir Wycherly har været ligesaa forsigtig med Hensyn til sine verdslige Anliggender?"

„Min Farbroder vil uden tvivl endnu ønske at efterlade sine Fortrolige nogle ubetydelige Grindringer," svarede Thom med en nedslaaet Mine; „dog har han, saa vidt jeg veed, for nogen Tid siden opsat sit Testament. Jeg troer, Sir! at De ligesom jeg vil være af den Mening, at han, hvis det ikke allerede er skeet, aldeles ikke kan i dette Dieblik være i Stand til at opsætte et Saadant.“

„Maaskee just ikke i dette Dieblik, dog vil han vel komme mere til sig selv igjen, og da kan der vel frembyde sig en Leilighed dertil. Godset er et Stamgods, som Hr. Dutton sagde mig ved Bordet?"

„Ja, det er det, Sir Gervaise! og jeg er den Uværdige, der efter de sædvanlige menneffelige Formodninger skal nyde Godt af denne Indretning, endskjøndt jeg, dertil skal Himmelen være mit Vidne, hellere anseer det for alt Andet, end for en Vinding. Men i ethvert Tilfælde, er jeg den Uværdige, som Godset tilkommer efter min Farbroders Bortgang.“

„Deres Fader var Baronettens næste Broder?" bemærkede Sir Gervaise tilfældigviis, og en Skygge af Mistillid opvaagnede pludseligt i hans Aand, uden at han vidste at forklare sig af hvilken Kilde den kom, eller

til hvilket Maal den sigtede, „Sr. Baron Wyhecombe var, troer jeg, Deres Fader.“

„Ja, Sir Gervaise! og dertil den ømmeste og føieligste Fader, der nogensinde kunde findes, han efterlod mig Frugten af sin Flid, henimod syvhundrede Pund i aarlige Renter, og i Sandhed Sir Wycherlvs Død kommer mig saa meget mere uønsket, som mine Omstændigheder ingenlunde gjør den nødvendig for mig.“

„Naturligviis vil De følge Deres Farbroder baade i Godset og i Baronetsværdigheden?“ spurgte Sir Gervaise mekaniskt, i det han mere ved Toms overdrevne Uttringer, end ved sædvanlig Nysgjerrighed følte sig væget til at gjøre ham Spørgsmaal, som han vel under andre Omstændigheder selv vilde have anseet for upassende.

„Naturligviis, Sir! min Fader var Sir Wycherlvs eneste overlevende Broder, — den Æneste, der giftede sig, — og jeg er hans ældste Søn. — Da denne sørgelige Begivenhed nu engang er indtruffen, træffer det sig saa meget mere heldigt for mig, at Certificatet om mine Forældres Giftermaal i den seneste Tid er kommen i mine Hænder — mener De det ikke ogsaa, Sir?“

Her trak Thom et smudsigt Stykke Papir op af Lommen, der viiste sig som en Attest for, at Thomas Wyhecombe og Jomfru Marthe Dodd virkelig vare viede. Documentet var i behørig Form undertegnet af en Sognepræst i Westminster, og bar et temmelig gammelt Da-

tum, hvormed Thoms retmæssige Herkomst tilstrækkeligt var beviist.

Denne usædvanlige Forsigtighed havde den naturlige Følge, at Viceadmiralens Mistanke blev endnu mere forøget, og paa en Maade erholdt den sande Retning.

„De er vel bevæbnet, Sir!“ bemærkede Sir Gervaise tørt, „er det Deres Hensigt, hvis Dødsfaldet indtræffer, at bære Baronetspatentet og Arvesølgedocumentet omkring med Eder i Lommen?“

„Ah, jeg mærker, at den Omstændighed, at jeg har dette Document i Lommen, forekommer Dem Noget besynderlig, Sir Gervaise! Dog kan jeg let forklare Dem, hvordan det egentligt hænger sammen. — Mellem begge mine Forældre var der en vis Forskjel med Hensyn til Rangen, og nogle ondskabsfulde Mennesker tog endogsaa Anledning af min Moders Stand til at drage den Slutning, at hun overhovedet aldrig havde været viet til min Fader.“

„I hvilket Tilfælde De vilde gjøre bedst i, Sir! at skjære Drenge af et halvt Dussin af disse Bantro.“

„Men dermed lader Loven sig i mit Tilfælde ikke nøie, Sir Gervaise! Min Fader har stadig indpræntet mig, hvor Nødvendigt det er at gjøre Alt, hvad jeg foretager mig efter Loven, og jeg har altid gjort mig Umage for at følge hans Forskrifter. Han stadfæstede sin Formaling paa Sottesengen, gav min ærede, dybtfrænkede

Moder enhver mulig Erstatning, og jagde mig, i hvis Hænder jeg vilde finde dette Certificat. Først i Morges har jeg faaet det, og dette er Grunden til at jeg bærer det i Lommen i dette Dieblif, da min elskede Farbroder befinder sig i en saa farlig Forsatning."

Den sidste Deel af Thoms Meddelelse var virkelig overeensstemmende med Sandheden. Efterat han nemlig havde anstillet alle nødvendige Efterforskninger og forskaffet sig en for længe siden afdød Geistligs Haandskrift, var det lykkes ham egenhændigt at skrive Certificatet paa et Stykke smudsigt Papir med Vandmærket 1720.

Jøvrigt bidrog hans hele Maade at tale paa, endnu mere, til at svække hans Tilhørers Tillid; thi Sir Gervaise var saa vant til en oprigtig og aaben Handlemaade, at han følte den dybeste Afsky for Alt, hvad der havde Udseende af Forstillelse og Hyklerie. Ikke destomindre havde han sine egne Bevæggrunde til at blive ved denne Gjenstand, da desuden de to Talendes Nærværelse ved Sygeleiet i dette Dieblif ikke var nødvendigt.

"Dg er det da sandt, at denne Deres Onkels Navne, der i den senere Tid har udmærket sig saa meget, ikke er beslægtet med Deres Familie?" vedblev Viceadmiralen.

"Ikke i mindste Maade, Sir Gervaise!" svarede Thom med sit sædvanlige modbydelige Smil. "Han er blot en Virginier, som De veed, Sir! og kan ikke vel

høre os til. Jeg har ofte hørt min Farbroder sige, at den unge Mand sandsynligviis nedstammer fra en af hans Faders gamle Tjenere, der blev deporteret for et Tyveri hos en Guldsmed paa Ludgatehill, og allerede før havde været arresteret for det løgnagtige Foregivende, at han hørte til Familien Wychecombe. Man siger, Sir Gervaise, at der i Colonierne findes Mennesker nok, der nedstamme fra saadanne Forfædre."

"Jeg kan just ikke sige, at jeg har fundet det saaledes, endskiøndt jeg har tjent i flere Aar som Chef for en Fregat paa den nordamerikanske Station. Den største Deel af Amerikanerne bestaaer, ligesom de fleste Engelmænd, af ringere Dagleiere, der have nedsat sig i en fjern Coloni, hvor Civilisationen ikke har gjort synderlige Fremskridt. Trangen er der mangfoldig, Midlerne ere derimod meget indskrænkede. Hvad iøvrigt Beboernes Character angaaer, maa jeg næsten formode, at de aldeles ikke staae tilbage for dem, som de have forladt her i Moderlandet; iblandt Adelen i Colonierne har jeg truffet Mænd af Moderlandets bedste Familier — naturligviis lutter yngre Sønner og deres Efterkommere, men alle af ærværdige, agtede Stammer."

"Jh, Sir! det sætter mig virkelig i Forundring! Men saameget veed jeg iøvrigt vist, at den almindelige Mening lyder ganske anderledes. Iøvrigt har Sagen intet Hen-

syn paa den omtalte Herre, — eller Fremmede — thi en Saadan er Hr. Wyhecombe — og han har ikke den mindste Ret til at paaftaae, at han tilhører os."

„Har De nogensinde hørt, Sir! at han gjorde Forbring paa denne Ure?"

„Ikke saa ligefrem, Sir Gervaise! dog skal han, som man fortæller mig, have ladet mangt et Vink falde i denne Henseende, siden han kom i Land her i Egnen, for at lade sine Saar helbrede. Han havde gjort bedre i, at forklare sine foregivne Rettigheder for Godseieren, end for hans Tjenere; dette vil De, Sir Gervaise! som en Mand af Ure vel selv tilstaae?"

„Jeg kan aldrig billige at man gaaer hemmeligt til Værks i Ting, der fordre en aaben og ærlig Handlemaade. Dog bør jeg egentlig bede om Forladelse, fordi jeg blander mig i Deres Familieanliggender, der kun vedkomme mig for saavidt, som jeg tager den inderligste Deel i min nye Bekjendt, vor fortræffelige Berts Duster og Velgaaende."

„Sir Wycherly har endnu sat nogle særegne Summer, der ikke høre til Majoratet, paa Renter, de indbringe netop tusinde Pund om Aaret, foruden Indkomsterne af Godsset, — jeg veed ogsaa, at han efterlod et Testamente," vedblev Tom, idet han med en Skurks ægte Kortsynethed smigrede sig med det Haab, at han havde gjort et gunstigt Indtryk paa Admiralen, som han ogsaa

i Diebliffet vilde søge at benytte, da hans Farbroders Tilstand, som næsten alle Kjendmærker til hans inderligste Glæde viiste ham, dog var af det Slags, at han sandsynligviis ikke vilde leve ret længe; „ja, ja, et heelt Tusinde i Femprocents Renter — lutter Benge, som han i sit lange Liv har sparet af sine Indkomster. Han har formodentlig testamenteret denne Sum til min yngre Broder, maaskee vel ogsaa til sin Navne,“ Tom vidste ret vel, at hver Skilling af den samlede Formue var ham selv tiltænkt, „thi et bedre Hjerte, end hans, flaaer der intetsteds paa Jorden. I Sandhed, min Farbroder har nedlagt dette Testament i mine Hænder, da jeg er den lovmæssige Arving, og han sandsynligviis troer, at han er mig dette skyldig, dog har jeg aldrig tilladt mig at kaste et Blik i det.“

Dette var det andet Beviis paa en ualmindelig Mangel paa Fiinhed, hvormed Thom, der bestræbte sig for at dæmpe en Mistanke, vakte en Ny. Sir Gervaise fandt det høist usandsynligt, at et Menneske, som denne Brodersøn skulde have havt sin Farbroders Testamente saa længe i sine Hænder, uden at føle nogen Længsel efter at erfare dets Indhold. Allerede ved den Ytring havde det unge Menneske i det mindste indirect givet tilkjende, at han kunde have undersøgt Dokumentet, dersom han havde villet, og Admiralen var meget tilbøielig til

at troe, at Thom virkelig ogsaa havde gjort, hvad der var ham saa let.

Samtalen imellem Begge blev iøvrigt afbrudt af Dutton, der i dette Dieblik traadte ind i Bærelset med Admiral Bluewaters Grinde, hvorpaa Thom strax gik sin gamle Bekjendt imøde.

Sir Gervaise Dakes var altfor bekymret over sin Berts Forfatning og desuden altfor beskjæftiget med sine egne Sorger, til at tænke længe paa det, der var forefaldet imellem ham og Thom Wychemombe. Dersom Begge havde skiltes ad denne Aften, vilde den ovenanførte Samtale tilligemed det ugunstige Indtryk, som den efterlod, vel snart have været forglemt; men saaledes forenedes alle de efterfølgende Omstændigheder for siden igjen at erindre ham om den. — Følgerne ville blive berettede i Løbet af vor Fortælling.

Dutton syntes noget rystet, da han saae Sir Wycherlys' blege Ansigt, og han følte sig meget lettet, da Thom førte ham til en Side, og begyndte en fortrolig Samtale med ham om sin Fremtid og om sin Onkels sandsynligviis nærforestaaende Død. Den, der i dette Dieblik havde havt Evne til at læse i det menneskelige Hjerter, maatte have følt en dyb Afsky for den menneskelige Skrøbelighed, naar disse to urene Manders Havesyge og Snedighed vare traadte saa tydeligt frem for hans aandige Blik. Udvortes viiste de sig begge som Venner,

der sørgede over det Tab, der sandsynligviis forestod dem; men Duttons hele indre Stræben var henvendt paa at vinde Thoms Tillid, i den Grad, at Veien blev banet for ham til hans eneste Formaal, at blive en saa rig Baronets Svigerfader, medens Thom bestræbte sig for, at holde Masteren saa længe i sin Bildfarelse, til han i Nødstilfælde havde benyttet ham som Vidne for at stadfæste sine Fordringer. Paa hvilken Maade han iøvrigt stræbte efter at naae dette sit Maal, er Noget som vi maa overlade til Læserens Indbildningskraft at udfinde, da vi, især i det nærværende Dieblif have vigtigere Gjenstande at forhandle.

Fra det Dieblif af, at Sir Wycherly var bleven bragt tilfængs, sad Sir Rotherham ved Siden af den Syge, lagde Mærke til Sygdommens Gang, og søgte at gjøre den Syges Dnsker, som han ikkun formaaede at udtrykke svagt og utydeligt, begribelige. Vi sige med Forsæt utydelige, thi ogsaa Baronettens Taleorganer havde lidt en let Lammelse, saa at der var indtraadt en saadan Tilstand hos ham, som man i det almindelige Liv pleier at kalde en svær Tunge.

Vi have ovenfor skildret Hr. Rotherham som en vakker Helt ved Flasken, dog var han ved Anledninger, som denne, paa ingen Maade uden en varm deeltagende Følelse og forrettede alle sine geistlige Pligter med den Salvelse, som Landets Sæder og hans Samtidiges An-

skuelser, fordrede det af en Mand af hans Stand. Han havde, saasnart han mærkede, at Patienten var kommen noget til sig selv igjen, frivilligt tilbuds at forelæse ham Sygebønnerne; men hans godmodige Tilbud frabad Sir Wycherly sig med den fine Følelse for det Belansthændige, der syntes at blive skjærpet ved Dødens Nærmelse, og som i dette Tilfælde sagde den Syge, at det forsamlede Selskab just ikke befandt sig i den Forsatning, at det kunde tage Deel i en saa hellig Forretning.

Endelig var Sir Wycherly kommen saa vidt til sig selv igjen, at han kunde see sig om med en tiltagende Bevidsthed; tilsidst svævede hans Blikke omkring i Værelset, idet de syntes en Tid lang at mønstre enhver af de Tilstedeværende med en særegen Betænkksomhed.

„Jeg kjender Eder alle — nu,“ sagde den godhjertede Baron med en hæst Stemme, der røbede, at det var ham vanskeligt at tale; „det gjør mig ondt, at jeg voldes Eder — saa megen Uleilighed, — har endnu kun kort Tid tilbage.“

„Jeg haaber det ikke, Sir Wycherly!“ faldt Præsten ham trøstende i Talen. „De har havt et haardt Anfald, dog har De en god Constitution, der er i Stand til at modstaae Meget.“

„Min Tid — kort,“ vedblev den Syge, og foer med Haanden over Panden.

„Læg Mærke til det, Dutton!“ hvidskede Thom Wychecombe, „min stakkels Farbroder tilstaaer selv, at hans Aand er noget rystet. Under saadanne Omstændigheder var det en Grusomhed, dersom vi tillode, at han skadede sig selv ved Forretninger.“

„Lovmæssigt kan det heller ikke skee, Sr. Thomas! Jeg mener, at Admiral Dakes ogsaa vilde lægge sig derimellem for at forhindre det.“

„Rotherham,“ vedblev den Syge, „jeg vil affinde mig med Verden — og saa — henvende mine Tanker til Gud. Have vi endnu — Gjæster — i Huset — Mænd af Stand — Familie?“

„Ja sikkert, Sir Wycherly! Admiral Dakes selv er her i Bærelset, og Admiral Bluewater er, troer jeg, endnu her i Huset. De indbød dem Begge til at tilbringe Natten her.“

„Jeg erindrer det — nu — min Aand — endnu — forvirret!“ Her nikkede Thomas endnu ad Masteren. „Sir Gervaise Dakes — Admiral — Baronet af gammel Stamme — høist agtværdig Mand. Admiral Bluewater ligeledes! — beslægtet med — Lord Bluewater! — Adelsmand — almindelig agtet. — Ogsaa De, Rotherham! — var dog min stakkels Broder James — den hellige James — som jeg kaldte ham — endnu i Live. — De gode Nabo, — Rotherham.“

„Kan jeg gjøre Noget, min dyrebare Sir Wycherly, for at bevise Dem dette? Intet vilde gjøre mig lykkeligere, end i et saa vigtigt Dieblik, at kjende og opfylde alle deres Ønsker.“

„Alle skulle forlade Bærelset, — J undtagen, — mit Hoved bliver værre — jeg kan ikke opsætte det længere. —“

„Det er dog grusomt, at plage min stakkels Farbroder, i hans nærværende Tilstand, med Forretninger eller anstrængende Samtaler!“ sagde Thomas Wychecombe med Eftertryk, ja, endog med en vis bydende Alvorlighed.

Alle de Tilstedeværende fælte Sandheden af det Sagte, ligesom ogsaa, at den Talende formedelst sit Slægtskab havde fuldkommen Ret til at blande sig i Sagen, paa den Maade, han gjorde det. Alligevel kunde Sir Gervaise Dakes kun med megen Misfornøielse finde sig i denne Indvending, thi foruden den Mistillid, som han nylig havde fattet til Thom Wychecombe, tryktes det ham, at hans Bert ønskede at meddele noget Vigtigt med Hensyn til hans nye Yndling Lieutenanten. Dog saae han sig nødt til at give efter for Brodersønnens anerkjendte bedre Fordringer, og afholdt sig derfor fra at gjøre nogen Indvending. Men til Lykke var Sir Wycherly selv endnu istand til at sætte Opfyldelsen af sit Ønske igjennem.

„Alle skulle forlade — Bærelset,” gjentog han med en Stemme, der satte de Tilstedeværende i Forbauselse ved dens uventede Fasthed, saavel som ved dens Tydelighed, „Alle, undtagen Sir Gervaise Dakes — Admiral Bluewater — og Hr. Rotherham. Disse Herrer ville — have den Godhed at blive! — De Dvrige — maa gaae.”

Vante til en punktlig Tydighed, naar deres Herre befalede, især naar det skeete i en bestemt Tone, forlode Tjenerne Bærelset, ledsagede af Dutton. Men Thom Wychecombe foretrak at blive, som om hans Tilstedeværelse forstod sig af sig selv.

„Viis mig — den Føielighed, — at gaae ud, — Hr. Wychecombe!” begyndte Baronetten igjen, efterat han en Tid lang havde seet opmærksomt paa sin Brodersøn, maaskee i den Forventning, at han skulde gaae ud uden at han behøvede at opfordre ham.

„Det er jo mig, min dyrebare Farbroder! — Thomas — Deres kjødelige Broders Søn, — Deres nærmeste Slægtning — der med ængstelig Bekymring dvæler ved Deres Sygeleie, — jeg beder, — forverl mig ikke med Fremmede. En saadan Forglemmelse vilde faae mit Hjerte til at briste.”

„Tilgiv mig, Brodersøn! — men jeg ønsker, — at være alene — med disse ædle, — mit Hoved, — det bliver igjen forvirret —.”

„De seer selv, Sir Gervaise Dates, hvordan Sagerne staae, — ogsaa De, Hr. Rotherham, mærker vel, hvordan det staaer til. Ak, der kjører ogsaa Bognen bort, for at bringe Admiral Bluewater igjen til hans Baad. Min Farbroder ønsker af en eller anden Grund at have tre Vidner, og altsaa kan jeg blive som det Tredie.“

„Er det Deres Villie, Sir Wycherly? Ønsker De virkelig at see os alene hos Dem?“ spurgte Sir Gervaise med et Alvor, der tydeligt viiste, at han, hvis Baronetten skulde paastaae, at hans Brodersøn skulde bortfjerne sig, havde besluttet, eftertrykkeligt at understøtte hans Ønske.

Den Syge tilnikkede sit Bifald, og det med en Iver, der ikke tillod nogen Misforstaaelse.

„De seer nu, Hr. Wyhecombe! hvad der er Deres Farbroders Ønske,“ bemærkede Sir Gervaise saa temmelig paa en Maade, hvorpaa en fiintdannet Foresat giver at forstaae, at han bestemt venter, at et nyttret Ønske bliver opfyldt; „jeg haaber, at hans Begjæring ikke bliver uopfyldt i et Dieblisk som dette.“

„Jeg er Sir Wycherly Wyhecombes nærmeste Slægtning,“ svarede Thom i en temmelig buldrende Tone, „Ingen har mere Ret til at blive ved hans Sygeleie, end jeg, hans Slægtning, og saa at sige hans Arving.“

„Dette, Sir! er ene og alene afhængigt af Sir Wycherlys eget Ønske. Han er Herre her, og da han har viist mig den Ære at indbyde mig som Gæst under sit Tag, og netop nu yttre det Ønske, at tale alene med sig selv og med nogle Andre, som han udtrykkelig har nævnet, og hvortil De ikke hører — saa anseer jeg det for min Pligt, at fordre, at hans Ønske punktligt bliver opfyldt.“

Dette sagde Sir Gervaise i den faste og rolige Tone, der ved hans Bane at befale, var bleven ham egen, og Thom begyndte at begribe, at en længere Modstand dog tilsidst kunde blive farlig. Desuden var det af Bigtighed for ham, at en Mand af Viceadmiralens Character og Stilling, ikke, i Tilfælde af fjernere Forhandlinger, skulde have Noget at anbringe imod ham. Derfor forlod han omsider Bærelset, efterat han gjentagne Gange havde forfikkret sin Farbroder om sin Agtelse og Hengivenhed i hans Villie. — En Straale af Blæde lyste paa den Syges Ansigt, da han saa sin Brodersøn gaae bort; derpaa fæstede han langsomt sine Øine paa de Tilbageblevnes Ansigter.

„Bluewater,“ sagde han, og hans Tunge syntes at blive mere lam og at hindre ham i at tale, „Contreadmiralen — jeg behøver alle — hæderværdige Bidner — i Huset.“

„Min Ven har, som jeg hører, forladt os,“ svarede Sir Gervaise, „og er bleven ved sin Bane, aldrig at sove udenfor sit Skib; men Atwood maa snart være tilbage, jeg haaber, at han vil være tilstrækkelig?“

Den Syge tilnikkede ham sit Bifald, derpaa fulgte en Pause af nogle Minutter, indtil Secretairen traad ind i Værelset. Saasnart denne var vendt tilbage, samlede de Tre sig om Baronettens Seng, ikke uden nogen Deel i den Svaghed, som vi Mennesker have arvet efter vor Stammemoder Eva, — en Svaghed, der isørigt i det nærværende Tilfælde, formedelst Baronettens beshynderlige Fremgangsmaade ikke var faa uforklarlig.

„Sir Gervaise — Rotherham — Hr. Atwood,“ begyndte den Syge langsomt, og hans Blik svævede fra det ene Ansigt til det Andet, medens han udtalte hver Enkeltts Navn; „tre Vidner, det er nok, — Thomas sagde, man maatte have tre Vidner, og det — tre gode Vidner.“

„Hvormed kunne vi tjene Dem, Sir Wycherly?“ spurgte Admiralen med oprigtig Deeltagelse; „De behøver blot at tilkjendegive Deres Ønske, og kan være forsikkert om, at det punktligt vil blive opfyldt.“

„Den gamle Sir Michael Wyhecombe — Ridder — to Koner — Margarethe og Johanna, — to Koner, — to Sønner — Halvblods. — Thomas, James,

Charles og Gregory, heelt; — Sir Reginald Wychembe halvt. — De Herrer — haaber jeg — forstaae —."

„Det er rigtignok ikke slynderligt tydeligt," hvidskede Sir Gervaise, „dog naar vi faae fat paa den anden Ende af Trossen, kunne vi maaskee underløbe den, som vi Sø-mænd pleie at sige, og omsider fatte Meningen; vi ville derfor lade den stakkels Mand blive ved. — Fuldkommen klart, min dyrebare Sir! hvad har De mere at sige os? De sluttede med, at De kaldte Sir Reginald halv —."

„Halvblods — blot halvt — Thom og de Andre, heelt. Sir Reginald ingen nullius -- den yngre Tom — en nullius."

„En nullius, Hr. Kotherham? De forstaaer Latin, Sir! hvad kan en nullius bethyde? et saadant Loug findes ikke ombord i et Skib. Hæ, Utwood?"

„Nullius eller nullius, som det undertiden bliver udtalt, er Genitiv Singularis af Pronomet nullus; nullus, nulla, nullum bethyder Ingen, Intet. Nullius bethyder altsaa ingen Mands, ingen Kones, ingen Tings."

Præsten gav sin Forklaring, ligesom en Skolemester vilde have givet sine Disciple den.

„Ja vist — det kunde enhver Skoledreng have sagt — det staaer jo i enhver Grammatik. Men hvad Fanden kan Nominativ nullus, nulla, nullum, Genitiv nullius, nullius, nullius, have at bestille med Thomas Wychembe, hans Brodersøn og Arving til Baroniet?"

„Dette er mere, end jeg formaaer at sige Dem, Sir Gervaise!“ svarede Præsten stift; „men mit Latin er godt, derfor tør jeg indestaae Dem.“

Sir Gervaise besad altfor megen Dannelse til at lee, men kunde dog kun med Nøie undertrykke et Smil.

„Godt, Sir Wycherly!“ vedblev Admiralen, „alt dette er tydeligt nok — Sir Reginald blot halv, medens deres Brodersøn Thom, og de Andre, ere hele, — Margareth og Johanne og Alle. Har De endnu mere at fortælle os, Kjære Herre?“

„Thom ikke heel, — nullus, vilde jeg sige. Sir Reginald halv — ingen nullus.“

„Dette er netop, som naar man i en heel Uge svømmer omkring paa Søen, uden nogensinde at see et Glimt af Solen. Nu, mine Herrer, staaer min Forstand stille.“

„Sir Wycherly iagttager ikke behørigt Casus,“ sagde Atwood tørt; „den ene Gang taler han i Genitiv, den anden Gang i Nominativ og lader os selv i Vocativ.“

„Gaae, gaae Atwood! bliv mig ved en saa høitidelig Anledning som denne, fra Livet med Gders Skibsvittigheder! — Min dyrebare Sir Wycherly, har De endnu Noget at meddele os? Jeg troer, at jeg nu forstaaer Dem ganske. Thom er ikke heel — De vil sige nullus og ikke nullius. Sir Reginald er blot halv, men ingen nullus.“

„Ja, Sir! saaledes er det!“ sagde den gamle Mand smilende; „halv, men ingen nullus. — Mit Sind forandret — seet nylig saa meget af den Anden — af min Brodersøn, Thom, — vil gjøre ham til min Arving.“

„Nu bliver Sagen, uden Modsigelse, klarere. De ønske, at indsætte deres Brodersøn, Thom, til Deres Arving? Men det er jo det, som Loven har anordnet! eller er det ikke Deres Mening, Sir! — Hr. Baron Wychecombe var Baronettens næste Broder, ikke sandt, Hr. Rotherham?“

„Saaledes har jeg altid forstaaet Sagen, og Hr. Thomas Wychecombe maa være den lovmæssige Arving.“

„Nei, nei, nullus, nullus,“ gjentog Sir Wycherly med en saadan Iver, at hans Stemme næsten blev uforstaaelig; „Sir Reginald, Sir Reginald, Sir Reginald!“

„Siig mig engang, Hr. Rotherham, hvem kan denne Sir Reginald være? Formodentlig en gammel Baronet af Familien?“

„Intet mindre end det, Sir Gervaisel han mener Sir Reginald Wychecombe til Wychecombe-Regis i Hertfordshire — en Baronet fra Dronning Annas Tid, der, som man siger, nedstammer fra en yngre Green af Familien.“

„Det kalder jeg omsider at faae Lodskud. Jeg havde sat mig i Hovedet, at Sir Reginald maatte være saadan en gammel Dreng fra Plantagenetternes Tid. — Nu,

Sir Wycherly! ønsker De maaskee, at vi skulle sende et Tilbud til Hertford, og lade kalde Sir Reginald Wyche-combe, der formodentlig skal være Fuldbyrderen af Deres Testamente! — Umag Eder ikke med at tale, et Tegner nok."

Sir Wycherly syntes forundret over dette Vink, der, som Læseren vel kan tænke sig, slet ikke laae i hans Hensigt; men efter et Diebliks Forløb, smilede han dog igjen og tilnikkede ham sit Bifald.

Sir Gervaise vendte sig i Dieblirket med en ægte Forretningsmands Tilfærdighed til Bordet, hvor Præsten netop skrev en indstændig Opfordring til Lægerne, og dicerede sin Secretair en kortfattet Skrivelse. Brevet blev forseglet, og inden fem Minutter forlod Atwood Bærelset, for ufortøvet at lade et Tilbud afgaae til Hertford. Saasnart dette var skeet, gneed Admiralen fornøiet sine Hænder, i den Bevidsthed, at han med megen Dhygtighed havde redet sig ud af en stor Vanskelighed.

„Alligevel indseer jeg ikke, Hr. Rotherham!" sagde han til Præsten, medens Begge stode i et Hjørne af Bærelset, for at oppebie Secretairens Tilbagekomst, „hvad han mener med sit Pøblingelatin, — dette nullus, nulla, nullum. Kan De maaskee give mig nogen Dplysning derom?"

„Maaskee vilde Sir Wycherly antyde dermed, at Sir Reginald egentlig, som en Descendent af en yngre

Sen, var Ingen — eller at han hidindtil ingen Kone har — jeg troer desuden, at han endnu er ugift — eller at han er fattig, det vil sige Intet besidder."

"Men er Sir Wycherly da en saa fortviolet Bedant, at han endog paa sin Dødsjeng — thi, saaledes er jeg bange for at det staaer sig med ham, — skulde udtrykke sig paa denne hieroglyphiske Maade?"

"Seer De, Sir Gervaise! Sir Wycherly blev vel opdraget som alle unge Adelsmænd, men i Løbet af et langt Liv, fuldt af Behageligheder og Overflødighed, har han igjen for største Delen forglemt sine classiske Studier. Er det nu ikke tænkeligt, at hans tidligere Grindringer pludseligt ere vaagnede igjen, ifølge dette Angreb paa Hjernen? Jeg troer, at jeg allerede har læst om mærkværdige Exempler af dette Slags, hvor Hufkommelsen igjen er bleven opfrisket ved et Anfald af en Sygdom, eller endog paa Dødsjengen."

"Nu, det maa vel være saaledes!" sagde Sir Gervaise, "og den stakkels, gode Sir Wycherly har da igjen begyndt paa ny der, hvor han før var bleven staaende. Dog, der har vi jo igjen Hr. Altwood!"

"Om to Minutter er Tilbuddet borte, Sir Wycherly!" begyndte han paa ny, "og altsaa kan De haabe, at see deres Frænde om to eller tre Dage."

"For sildigt — for sildigt!" mumlede den Syge, der ret godt følte sin virkelige Stilling, "for sildigt! —

vender Testamentet om — Sir Reginald, Thom; — Thom, Sir Reginald, — dreier min sidste Billie om!

„Dreier min sidste Billie om! — dette er forstaaeligt nok, mine Herrer, nemlig for Gn, der kan forstaae det. Sir Reginald, Thom, — Thom, Sir Reginald. Men i ethvert Tilfælde fremgaaer der saa meget deraf, at hans Aand er beskjaeftiget med Bestemmelser med Hensyn til hans Eiendom, thi han taler jo om sin sidste Billie. Noteer det, Hr. Utwood! — for at der ingen Misforstaaelser skal gives. Det undrer mig, at han endnu ikke har talt et Ord om vor unge brave Lieutenant, hans Navne. Det er vel ingen Uret, Hr. Rotherham, naar jeg i et Dieblisk som dette taler til ham om et saa herligt ungt Menneske?“

„Jeg for min Deel seer Ingen deri, Sir! Det er jo desuden vor Pligt, at erindre de Syge om dem, der tilhøre dem.“

„Onsker De maaskee ikke, Sir Wycherly! at see Deres unge Navne, Lieutenant Wycherly Wyhecombe?“ spurgte Admiralen, idet han især lagde Vægt paa Fornavnet, „han maa befinde sig her i Huset, og vilde sikkert føle sig lykkelig, ved at adlyde Deres Befaling.“

„Jeg haaber, han er vel, Sir! — en fortræffelig ung Mand, — en Ære for vort Navn, Sir!“

„Ganske rigtigt bemærket, Sir Wycherly, men ikke alene Deres Navn, men ogsaa Nationen gjør han Ære.“

„Vidste ikke, at Virginierne udgjøre en Nation, — desto bedre for dem — en brav ung Virginier, Sir!“

„Udentviol af Deres Familie, Sir Wycherly! ligesom han da ogsaa bærer Deres Navne,“ vedblev Admiralen, der hemmeligt formodede, at den unge Sømand dog, trods Alt det, han hørte om det Modsatte, var en Søn af Baronetten; „en overordentlig brav ung Mand, der vilde gjøre ethvert Huus i England Vre.“

„Jeg tænker, de have Huse i Virginien, — slemt Klima, — Huse nødvendige. — Ingen Slægting, Sir! — formodentlig en nullus — Wyhecomberne fra Surry lutter Nullusser, — Sir Reginald ingen nullus, men halv, — Thomas, James, Charles og Gregory alle hele. — Det sagde min Broder, Baron Wyhecombe mig, førend han døde.“

„Hvad heel, Sir Wycherly?“ spurgte Admiralen, noget ærgerlig over den Talendes Uforstaaelighed.

„Blod, — Fuldblod, Sir! Capitallov, Sir Gervaise! — har det fra Baronen — fra første Haand.“

Men nu hører det til Giendommeligheden i England, at næsten ingen uden de egentlige Lovkyndige forstaae sig noget paa Lovene. Selv Lovkyndigheden er adskilt i Afdelinger og Underafdelinger, for at Gevinsten ordentlig kan blive deelt imellem Mændene af Faget. Saaledes er en Notarius ingen Procurator, og denne

igjen ingen Sagfører, og en Advocat ved Overretten vilde være en fløt Raadgiver i en Sag, der søvede for Underretten.

Netop denne Forordning for Underretten, som Baron Wychecombe anførte mod sin Broder, som en Regel imod Halvblods, er først for omtrent ti Aar siden bleven hævet eller modificeret ved en særegen Statut; dog endog om en saadan Lov bestod, vilde sandsynligviis endnu kun faa engelske Advocater have Kundskab om en saadan Arvesølgeorden, thi en Indretning, som denne, der saarede enhver naturlig Retsfølelse, blev som en Laugshemmelighed holdt skjult for Andre.

Man tænke sig tusinde forstandige, men dog ikke lovkyndige Engelskmænd, og foredrage dem det Tilfælde, at Brødre af forskjellige Modre, der begge paa samme Maade nedstamme fra Stifteren af et Majorat, ikke kunne arve hinanden uden ved et udtrykkeligt Testamente, eller en særegen Overenskomst, -- og man kan med Sikkerhed gjøre Regning paa, at de ni Tiendedele ligefrem ville nægte, at en saadan Lov var til, hvorved et saadant Raisonnement vilde gjøre deres naturlige Sands for det Rette Vre. Ikke destomindre lød, ligeindtil den sidste Reform, den engelske Lov „Fornustens Fuldendelse“ ikke anderledes, og vi maa med den største Forundring bemærke, at en aandrig Romanskriver, der nylig har skjænket sine Læsere en Fortælling, hvis Interesse for

det meste dreier sig om Tilfælde i den juridiske Praxis, ikke har tænkt paa denne Giendommelighed i sit Fædrelands Love, da dog det omtalte Tilfælde kunde levere Forviklinger nok for et Dusin sædvanlige Romaner, og Usandsynligheder for et heelt Hundrede.

At Sir Gervaise og de andre Tilstedeværende saaledes vare ubekjendte med Loven om Halvblod, forstaaer sig efter det ovenfor sagte, saa temmelig af sig selv, og Ingen maa forundre sig over, at de fandt, at den værdige Baronets gjentagne Hentydninger paa halv og heel var dem en uopløselig Gaade, som Ingen af dem havde Kundskaber nok til at løse.

„Hvad kan den stakkels Mand vel mene?“ spurgte Admiralen i en Forvirring, som han, saalænge han kunde erindre det, aldrig havde følt ved en lignende Anledning; „jeg ønsker af mit hele Hjerte, at tjene ham efter Evne, men det evige „nullus“, „Fuldblod“ og „halv“ er for mig noget uforstaaeligt Bludervelsk, kan I maaskee faae Noget ud af det, Atwood?“

„Min Tro, Sir Gervaise! den Ting synes at passe for en Dommer, men ikke for Sømænd, som vi, der hele deres Liv igjennem have tjent paa Krigsskibe.“

„Det kan dog ikke have Noget at bestille med Jacobiternes Opstand? Denne er vistnok en Gjenstand, der endog kunde forsthyre en tro Undersaats sidste Dieblikke, mener De det ikke ogsaa, Hr. Rotherham?“

„Sir Wycherlys Alder og Baner tillade ikke denne Tante, Sir! at han har vidst mere om denne Sag, end enhver Anden. Den ene af hans Fordringer, den nemlig, at vi skulle vende hans sidste Willie om, — finder jeg iøvrigt ganske forklarlig. Der er i den senere Tid udkommet adskillige fortræffelige Afhandlinger om den menneskelige Willie, og med Smerte maa jeg tilstaae, at min ærede Ven og Patron var i dette Punkt ikke altid saa rettroende, som jeg havde kunnet ønske det. Jeg antager altsaa hans Ord for et Beviis paa en hjertelig Anger.“

Sir Gervaise saae sig om som en, der fik et snurigt Indfald, dog ogsaa nu overvandt han sin Lyst til at lee, og svarede med sammeligt Alvor:

„Jeg forstaaer Dem, Sir! De troer, at alle disse uforklarlige Udtryk staae i Sammenhæng med Sir Wycherlys religiøse Følelser. De kan vistnok have Ret, thi det overgaaer virkelig ogsaa min Kundskab, dersom jeg vilde bringe dem i Forbindelse med noget Andet. Men ikke destomindre ønskede jeg, at han ikke havde fornægtet vor unge Lieutenant. Er det da ganske vist, at det unge Menneske er en Virginier?“

Sir Gervaise lagde nu Hænderne paa Ryggen, og gik en Tid lang frem og tilbage i Bærelset, ligesom han pleiede at gjøre paa sit Dæk. Ved enhver Bending faldt hans Dine paa Sengen, og hver Gang fandt han

den Syges Blik ængsteligt hæftet paa hans Person. Denne Bemærkning overbeviste ham i det mindste om, at Religionen ikke havde noget at gøre med hans Berts tydelige Længsel efter at gøre sig forstaaelig, — hans egen Urolighed blev derved endnu mere forøget. — Det forekom ham, som om den Døende uophørligt raabte om Hjælp, uden at det stod i hans Magt at hde ham en Saadan. For en Mand af Sir Gervaises ædle Tænkemaade var det umuligt at overgive sig uden Modstand til en saa sørgelig Følelse, og derfor traad han atter hen til den Lidendes Seng med den faste Beslutning, at faae Lys i Sagen.

„Troer De ikke, Sir Wycherly! at De kan skrive nogle Linier, naar vi lægge Papir og Skrivematerialier for Dem?“ spurgte han for at gjøre et sidste fortvivlet Forsøg.

„Umuligt, — kan neppe see, — har neppe Kraft, — holdt! — vil forsøge det, — dersom De ønsker det.“

Herover var Sir Gervaise meget glad, og vendte sig strax til de andre To for at udbede sig deres Bistand. Atwood og Præsten reiste den gamle Mand op og understøttede ham med Puder, Admiralen lagde Skrivematerialierne tilrette, medens en stor Bibel i Qvart dannede Underlaget.

Efter flere unyttige Forsøg fik Sir Wycherly endelig Pennen i Haanden, og kradsede dermed sex eller syv

næsten aldeles ulæselige Ord. Men ved denne Anstrængelse var hans Kraft ogsaa fuldkommen udtømt, — han sank tilbage, lod Pennen falde, og lukkede næsten uden Bevidsthed sine Læne.

I dette Dieblif kom Chirurgen og gjorde pludseligt Ende paa Underhandlingerne, idet han overtog den Syges Pleie, og anordnede at de Alle, med Undtagelse af en eller to uundværlige Medhjelpere, skulle forlade Værelset.

De Tre, der vare udvalgte til Vidner ved den forrige Scene, forsamlede sig igjen i Selskabsværelset; Atwood havde af et Slags mekanisk Bane taget det Papir med sig, hvorpaa Baronetten havde fradjet de omtalte Ord. Dette overgav han, saasnart han var traadt ind i Værelset, næsten ligesaa mekanisk i Sir Gervaises Hænder, som han pleiede at række sin Foresatte en Ordre til Underskrift, eller en Afsskrift af et Brev til Secretairen i Admiralitetet.

„Dette er næsten ligesaa galt, som hiint nullus!“ raabte Sir Gervaise, efterat han forgæves havde forsøgt paa, at læse det. „Hvad er vel dette første Ord, Hr. Rotherham? Trif vel, hvad mener I, Atwood?“

„Jeg troer, at det ikke er Andet end et I —, hvortil han rigtignok har brugt mere Papir, end han behøvede.“

„Deres Velærværdighed har Ret; det Følgende betyder „Guds“, men det seer ud som en spansk Rytter,

— hvad kommer saa? Det synes næsten at være et Linieskib, — mener I det ikke ogsaa, Utwood?"

„Jeg beder om Forladelse, Sir Gervaise! det første Bogstav er et fordreiet N, det Andet sikkert et A, det Tredie ligner Bølgerne i en Flod, det er et B, og det Sidste er et N, — N—-a—-v—-n, nu det siger Navn, mine Herrer!“

„Ja, „i Guds Navn“ sagde Præsten ivrigt.

„Saa var det dog hans Sjæls Frelse, der beskæftigede den stakkels Mands Aand!“ raabte Sir Gervaise, paa en vis Maade skuffet, hvis vi skulle tilstaae Sandheden. „Hvad betynder dette A -- m e n? Almen! — Nu, det er et Slags Bøn!“

„Det er, troer jeg, den Formel, Sir Gervaise! hvormed man pleier at indlede et Testament,“ bemærkede Secretairen, der i sin Tid allerede havde forfattet mange paa Flaaden, „men hvad kunde han mene med sit nullus; — det er dog ikke muligt, at den gamle Herre ikke skulde have havt Noget at efterlade?“

„Jeg vil i det mindste indestaae for, at denne Forklaring ikke er den rigtige,“ svarede Præsten; „Sir Wycherlys Anliggender ere i den bedste Orden, og foruden Godset besidder han endnu en smuk lille Capital.“

„Nu da, mine Herrer, saa kunne vi vel i Aften ikke foretage mere. En Læge er allerede her, og Bluewater vil endnu sende een eller to Andre fra Flaaden. I

Morgen tidligt, naar Sir Wycherly er i Stand til at tilkjendegive sin Mening, ville vi tale mere om denne Sag."

Dermed skiltes de Tre ad. For Præsten var der ligeledes bleven gjort en Seng tilrette; men Admiralen og hans Secretair begave sig hver til det Værelse, der var blevet anvist dem.

Tiende Kapitel.

Medens den ovenomtalte Scene fandt Sted i Sogeværelset, forlod Admiral Bluewater tilligemed Madame Dutton og Mildred Huset, i den gamle Stadsfareth. Admiralen var bleven haardnakket ved sin Beslutning, at overnatte, efter sin gamle Vane, paa sit Skib; den Maade, hvorpaa han havde tilbudt begge de smukke Damer, — thi ogsaa Madame Dutton fortjente endnu at kaldes saaledes, — Sæde i sin Bogn, have vi allerede ovenfor omtalt. Den Bevæggrund, der ledede ham dertil, var alene den, at beskytte begge Fruentimmerne mod Duttons Brutalitet, saalænge denne endnu var i sit onde Lune; i denne Stemning var det da heller ikke sandsynligt, at den fiintfølende gamle Sømand skulde dvæle længere i

hine Samtaler, end det var nødvendigt, ved den ubehagelige Scene, som han havde været Vidne til.

Der blev, i det Qvarteerstid, der tilbragtes med at kjøre fra Wyhecombehall til Bagtposten, heller ikke gjort den ringeste Hentydning paa det, der var forefaldet. Alle talte med den inderligste Medynk, Mildred endogsaa med den sømme Hengivenhed, om den stakkels Sir Wycherly, og medens Vognen bevægede sig langsomt afsted, fortalte begge Fruentimmerne deres Beskytter adskillige Anecdoter, til et Beviis paa den gamle Herres Hjertensgodhed. Efter et Qvarteers Forløb holdt Vognen udenfor det nydelige lille Huus og alle Tre stegede ud.

Denne Dags Morgen havde vel været temmelig taaget; derimod viste Himmelen sig ved Solens Nedgang reen og uden Skyer, og en af de herlige Aftener, der ikke ere sjeldne paa de storbritaniske Der, udbredte sig over Landet. I dette Dieblif herskede det skjønneste, prægtigste Maaneskinn, der vel ikke fuldkommen lignede Dagens Klarhed, som det er Tilfældet i en renere Atmosphære, men derimod indhyllede Panoramaet fra Landspidsen af, i et mildt, fortryllende Halvmørke, der gjorde, at man tydeligt kunde kjende Gjenstandene, og meddeelte Alle en eiendommelig Vnde.

Hvor man vendte sig imod Landet, saae Diet de runde bølgefornige Forhøininger af Jordsmonnet, i deres milde, saftige Grønt; Dyrehavens skjønneste Ege dannede

en skyggesuld Baggrund i dette venlige Billede. Naar man vendte sig mod Søen, glindsede Oceanet, saa vidt Diei naaede, og man troede at see Himmelhvælvingen omvendt for sig.

Om vor Hemisphære paa denne Bredde end kan rose sig af en renere Himmel, end det er Tilfældet med Moderlandet, saa har dette dog, hvad Vandets Farve angaaer, et afgjort Fortrin. Medens den hele amerikanske Kyst bliver beskyllet af det ubegrændsede, mørke Element, i dets søgrønne Farve, synes det vide Oceans dybe Blaa at være indskrænket til de europæiske Kyster. Denne herlige Farve, der ogsaa har givet Ultramarin sit Navn, viser sig reneft i Middelhavet, denne Perle blandt Havene; dog finder man den ogsaa ved den pyrenæiske Halvøes Klippekyfter, langs med den britiske Canal og indtil Nordsøens sandige Rev, hvor den vel taber noget af sin oprindelige Skjønhed, dog kun for igjen at fornyge sig i det dybe Norden, og ved Norges vilde, romantiske Kyster.

„Det er en herlig Nat!“ raabte Bluewater, medens han løftede Mildred, som var den Sidste, ud af Bognen, „man kan neppe beslutte sig til at bestige sin Hængekøje, om den end ghynger En nok saa behageligt.“

„Paa Søvn er der desuden ikke at tænke,“ svarede Mildred bedrøvet, „det er en af de Stætter, da selv den Trætte nødigt overgiver sig til Bevidstløsheden, og

hvorledes skulle vi kunne jove, saalænge vi svæve i Uvis-
hed om den kjære Sir Wycherly!"

"Dette hører jeg med Glæde af Deres Mund, Mildred!" thi saaledes begyndte nu Admiralen, uden selv at vide det, eller at møde nogen Modsigelse at kalde sin smukke Veninde, „ja, i Sandhed, jeg hører Dem med Glæde tale saaledes, thi jeg selv er en uforbederlig Stjernefiger og Spadseregjænger i Maanestien, og haaber endnu at overtale Dem og Madame Dutton, til at spadserere endnu en Times Tid paa denne Høi. Ah, dernede er Sam Yoke, min Qvarttermester, der venter med mit Fartøi; nu jeg kan ogsaa lade Sir Gervaises Opfordring til de to Chirurger besørge ved en Tredie, og saa har jeg da slet ingen Grund til at forlade dette yndige Punkt og deres behagelige Selskab saa tidligt."

Qvarttermesteren havde snart modtaget de nødven-
dige Befalinger. Hvor sildigt det end var, var der dog næsten et Dusin Baade ved Stranden, der, som det syntes, ventede paa deres Officierer, der vare i Land; to af dem bleve beordrede til at støde fra, for at hente de forlangte Læger. Bognen blev sendt omkring Høien, for at modtage dem, saasnart de vare komne i Land, — derpaa var Alt igjen stille paa Høien.

Madame Dutton gik ind i sin Bolig for at besørge nogle huuslige Forretninger; imidlertid bød Admiralen

Mildred sin Arm, og Begge spadserede sammen til Randen af Klippen.

Et skjønnere Maaneskinsmaleri end det, der nu laae udbredt for Admiral Bluewaters og Mildreds Blikke, har der vel sjeldent frembudt sig for en Sømands Øie. Under deres Fødder laae Flaaden for Anker; sexten Seilere af forskjellig Størrelse, elleve af dem Todækkere af første Rang, og Alle i den fuldkomne Orden, som en indsigtfuld og virksom Chef er i Stand til at fremkalde, endog naar hans Undergivne ere lade og ligegyldige.

Admiral Bluewater var berømt som Mester i at manoevrere en Flaade, og forstod, endog ved en milelang Linie, at anbringe hvert Skib paa dets rette Plads. Sir Gervaise Dakes derimod stod i det Rngte, at han var en af de bedste engelske Søofficierer i Ordets sædvanlige Mening. Endnu aldrig havde et Skib af et forsømt Ydre staaet under hans Commando, og var nogensinde et Saadant kommet ind i hans Flaade, havde det ogsaa useilbarligt inden kort Tid faaet et andet Anstrøg. Viceadmiralen var altfor vel bekjendt med Bigheden af den Grundsætning, der altfor let bliver forglemt eller aldeles miskjendt af Parlaments- og Congress-Medlemmerne, at en Flaades Virksomhed som saadan, nødvendigt er afhængig af det fletteste Skibs Tilstand. Hvortil skal det nytte, om endog fire eller fem Skibe i en Eskadre, udmærke sig som Hurtigseilere og manoevrere

godt, naar derimod de andre Otte eller Ti kun komme langsomt frem og ikke vise sig virksomme? Ere de forskjellige Fartøiers Egenskaber behørigt prøvede, saa er en Adskillelse af Eskadren den uundgaaelige Følge, og Delingen af Stridskræfterne er ligesaa sikkert det første Skridt til et Nederlag, som deres passende Sammenvirning er den første Betingelse for Seieren. De svagere Skibe kunne umuligt gjøre det Samme, som de Bedre, og derfor maa de Sidste indrette deres Bevægelser efter de Slettere, og dette er i Sandhed dog det Samme, som at bringe de bedste Skibe i en Flaade ned til samme Linie, som de Sletteste, — hvilket var det vi vilde bevise.

Sir Gervaise Dakes var saa meget afholdt i Admiralitetet, at Alt, hvad han forlangte, sædvanligt ogsaa blev tilstaaet ham. En af hans Betingelser var den, at alle Skibene i hans Flaade skulde være lige gode Seilere. „Giver I mig hurtigseilende Skibe,“ pleiede han at sige, „saa kan jeg indhente Fjenden; har jeg derimod kun maadelige Seilere, saa indhenter han mig; hvilken af Delene, der snarest kan medføre en Fægtning — kunne I selv bedst besvare Eder. Giver mig i ethvert Tilfælde Fartøier, der ere eens, — ikke een Hurtigseiler og een Dødbider, men Seilere, der, uden at maatte ankre, kunne holde sig saa nær hverandre, at de kunne praie hverandre.“

Admiralitetet viiste den største Tilbøielighed til at opfylde den tappre Admirals Fordringer, og da han havde besluttet, ikke at forlade the Plantagenet, førend dette Skib var blevet ganske ubrugeligt, var det uundgaaeligt nødvendigt, at opsøge saa mange Hurtigseilere som mueligt, for at ledsage det. Resultatet var, at Sir Gervaise havde en Flaade af Heste, som Gallego kaldte dem, og det i den hele Marine gjaldt for et Ordsprog, at Dakes commanderede en Eskadre af Flyvere, om ikke endog en flyvende Eskadre.

Skibe, som de nys omtalte, ere i Almindelighed symmetrisk byggede, og ikke alene raske Seilere, men ogsaa behagelige for Diet. Dette bemærkede Mildred, der var vant til at see Skibe ligge for Anker, i det første Dieblif; hun meddeelte ogsaa strax sin Ledfager denne Bemærkning, efterat Begge havde staaet i nogle Minutter tause paa Høien og med Beundring betragtet det store Skuespil ved deres Fødder.

„Et Skib er mig til enhver Tid et meget tillokkende Syn,“ begyndte Rigen, „dog synes deres Skibe, Admiral Bluewater, mig at være smukkere end sædvanligt.“

„Det kommer deraf, at de ogsaa ere smukkere end sædvanligt, min skønne Jagttagerinde! Viceadmiral Dakes er en Officier, der ligesaa lidt taaler et hæsligt Skib i sin Flaade, som en af vort Riges Pairs vilde ægte en

Anden, end en smuk Kone, naar hun ikke var overordentlig rig."

"Jeg har allerede hørt, at Mændene under saadanne Omstændigheder meget let lade sig erobre," bemærkede Mildred smilende; "men jeg vidste endnu ikke at de ogsaa ere frimodige nok til at tilstaae det."

"Denne Sandhed er formodentlig bleven meddeelt Dem af deres Kloge Moder," svarede Admiralen henfunden i Eftertanke, — "jeg vilde ønske, min unge Veninde! at jeg stod Dem som Slægting nær nok til ogsaa at kunne raade Dem en Smule. Aldrig endnu har jeg saa meget følt det Ønske, — hvis jeg overhovedet tør tage mig denne Frihed, — at advare et menneskeligt Væsen mod en stor Fare, der, som jeg frygter for, — truer det."

"Det er ikke en Frihed, som vi tage os, men endogsaa en hellig Pligt, naar vi advare Noget mod en Fare, som vi vel selv kjende; men som er ubekjendt for den Person, som trues af den. Saaledes forekommer det idetmindste en endnu meget ung Pige."

"Ja, naar Talen var om en, der stod Fare for at styrte ned fra disse Klipper, eller at komme i en eller anden øiensynlig Ulykke. Men det er en ganske anden Sag, naar det angaaer unge Piger og deres Hjerter."

„Nu, denne Forstjæl begriber jeg rigtigt nok,“ svarede Mildred efter en Pause; „jeg finder det forklarligt, at den samme Person, der intet Dieblig vilde tage i Betænkning, at advare mod en physiske Fare, vil med Uengstelighed betænke sig, naar det kommer an paa, at hentyde paa et moralsk Onde. Dersom Admiral Bluewater iøvrigt tillægger en simpel Bige, som mig, saa megen Bigtighed, at han vil gjøre sig den Uleilighed, at interessere sig for hendes Vel, vil jeg ikke destomindre haabe, at han ikke vil betænke sig paa at vise hende Faren. Fare er et skrækkeligt Ord at sive paa, og jeg tilstaaer, at jeg ikke alene føler nogen Angst, men ogsaa temmelig megen Nysgjerrighed efterat erfare noget Mere om Sagen.“

„Dette siger De, Mildred! fordi De endnu ikke er vant til de Nystelser, som en raa Mands Tunge formaar at frembringe i deres ømtfølende Hjerte.“

„Ikke vant dertil!“ svarede Mildred og stitrede der ved saa heftigt, at Bluewater maatte blive det vaer; „ikke vant dertil! Ak, Admiral Bluewater! kan De endnu troe dette, efter det, som De selv har seet og hørt?“

„Om Forladelse, mit kjære Barn! Intet var mere fremmed for min Tanke, end igjen at vække disse ubehagelige Grindringer hos Dem. Dersom jeg turde være vis paa Deres Tilgivelse, vilde jeg nu vove at aabenbare Dem min Hemmelighed; thi — De maa troe mig, endskjøndt jeg ikke selv veed at forklare mig Grunden til

en saa pludselig og overordentlig Deeltagelse, der bevæger mig, der næsten er en Fremmed —"

„Nei, nei, ingen Fremmed, kjære Herre! Efter Alt, hvad der har tildraget sig i Dag, efter at De, om endog kun ved et Tilfælde, er bleven indviet i vor helligste Familiehemmelighed, — efter Alt, hvad der er bleven talt, medens vi kjørte hid, og efter det skrækkelige Optrin, som min dyrebare Moder allerede for mange Aar siden oplevede i deres Nærværelse, — kan De ikke mere være os en Fremmed, endog om De ønsker, at vi skulle betragte Dem som en Saadan.“

„Pige! det er intet Trylleri, ingen Henrykkelse, der fængsler mig til Dig ved en Magt, som jeg ikke havde anseet for mulig ved noget menneskeligt Væsen.“

Dette sagde Admiralen med saa megen Ild, at Mildred i det første Dieblik slap hans Arm, og traad et Skridt tilbage, om just ikke af Angst, saa dog af Forbauselse. Men da hun saa sin Ledfager i Ansigtet, og bemærkede store Taarer paa hans Kinder; da hun betragtede hans hvide Haar, som ydre Storme og indre Sorger havde bleget for Tiden, — vendte hele hendes Tillid tilbage igjen, og hun tog venligt og med ligesaa megen Barnlighed igjen den Plads, som hun havde forladt, ligesom en Datter vilde have lænet sig til sin Fader.

„I Sandhed, Sir! min Taknemmelighed for denne Deeltagelse maa være ligesaa stor, som den Ære, De

vifer mig ved den!" sagde Mildred med høitidelig Alvor, „og nu, Admiral Bluewater! maa De ikke nøle længere! tal til mig med den samme Aabenhjertighed, som en Fader; jeg vil høre Dem med en Datters Hengivenhed og Urefrygt."

„Nu, saa hør hvad jeg vil sige og svar mig ikke, dersom De føler Dem fornærmet ved den Frihed, som jeg tager mig. -- Det synes næsten som om der kun gives een Gjenstand, om hvilken en Mand, gammel eller ung, kan tale med en smuk, ung Pige, naar han er alene med hende i et saa deiligt Maaneskin, og denne Gjenstand er -- Kjærlighed. Nei, bliv De ikke igjen forskrækket, min Dyrebare! thi om jeg endog staaer i Begreb med at tale om en saa kilden Sag, skeer det idetmindste ikke for min egen Skyld. Jeg veed neppe, om De vil tænke Dem Noget, som jeg taler for; thi det, som jeg har at sige Dem, er ikke en Opfordring til Deres Hjerte, men meget mere en Advarsel mod at skjænke det bort."

„En Advarsel, Admiral Bluewater! anseer De virkelig en Saadan for nødvendig?"

„Nei, mit Barn! det veed De selv bedst. Men dette Gne veed jeg vist, at den unge Mand, som jeg mener, vel hykler Beundring for Dem, men om han virkelig føler den, er endnu uvist, og jeg mener, at naar unge Piger først engang ere saa vidt, at De troe, at de ere elskede, er dette allerede en stærk Opfordring til alle

deres ædle Følelser, til at besvare Videnskaben om just ikke med den samme Varme, saa dog med en, der ikke er meget svagere."

„Hykler Beundring, Sir! Og hvorfor skulde da Nogen gjøre sig den Umage at hylle Følelser for mig, som han ikke virkelig føler? jeg besidder jo hverken Rang eller Formue, der kan forlede en Mand til et saa nedrigt og i dette Tilfælde, saa hensigtsløst Hyklari."

„Som om det var hensigtsløst at vinde det yndigste Væsen i England. Dog ligemeget! hvor Talen er om Kjendsgjerninger, ville vi ikke give os af med at sønderlemme Bevæggrunde. Jeg skulde mene, at der dog ligger nogen Videnskab skjult under den unge Mands Bestræbelser, og denne kan kun gjøre dem saa meget farligere for den, hvis Gjenstand de ere. I ethvert Tilfælde er jeg overbevist om, at han er Dem aldeles uværdig. Dette er vistnok en dristig Uttring for et Bekjendtskab af een Dag, dog er der saa mange Grunde forhaanden, at en Mand af min Erfaring, og som er uden Fordomme, ikke saa let lader sig skuffe."

„Det er dog meget besynderligt og foruroligende, Sir! som jeg maa sige næsten med Deres egne Ord;“ svarede Mildred, mere moret, end foruroliget; „jeg vil være ligesaa frimodig, som De selv, og sige Dem, at De bedømmer denne Herre for haardt. Hr. Rotherham kan maaskee ikke besidde alle de Egenskaber, som en Geistlig

burde besidde, men i ethvert Tilfælde er han langt fra at være et slet Menneske. Men enten han isøvrigt er god eller slet, er det neppe sandsynligt, at han vil gaae videre i sin forbigaaende Partiskhed, end han allerede er gaaet."

„Sr. Rotherham! paa denne fromme Præst har jeg ikke tænkt, heller ikke har jeg haft i Sinde at tale om ham.“

Nu var det Mildreds Tour at blive høist forvirret. Rotherham havde Dagen isorveien gjort hende et Tilbud og var bleven afviist med Skaansel, men ogsaa med Fasthed. Naturligviis var denne nye Begivenhed endnu frist i hendes Grindring, og den Formodning, at hendes afviste Frier maaskee kunde, ophidset af Binen, have meddeelt Admiralen sit Onske, eller hvad han idetmindste ansaae derfor — laae saa nær, at hun uden videre at tænke derpaa, var kommen i denne Vildfarelse.

„Jeg beder om Forladelse, Sir! — jeg tænkte virkelig,“ svarede Bigen i sin Forvirring, „da Sr. Rotherham er den eneste Person, der nogensinde har talt med min Moder om saadant Noget som Forkjærlighed for mig, saa var det vel meget naturligt, at jeg troede, at De meente Sr. Rotherham.“

„Tro mig, Mildred! for Personer, der tale med Deres Moder om Dem, frygter jeg meget mindre, end for dem, der kun tale med Dem. Da jeg isøvrigt hader

enhver Tvetydighed, vil jeg strax sige Dem, at det var Hr. Wychecombe jeg sigtede til."

"Hr. Wychecombe, Admiral Bluewater!" raabte hun, og Veteranen følte, at hendes Arm, der laae i hans, begyndte heftigt at siltre, saa at hans Frygt syntes at bestyrkes i en endnu høiere Grad end han havde formodet, da han vel ellers ikke var bleven saa raskt afbrudt. „I Sandhed, i Sandhed, Deres Advarsel burde i det mindste ikke træffe en Herre af Hr. Wychecombes Character og Stilling."

"Saaledes er det nu engang i Verden, Miss Dutton! det erfare i Særdeleshed vi gamle Sømænd hver Dag tydeligere, enten vi saa ville eller ikke. Min pludselige Deeltagelse for Dem, Erindringen om tidligere, om endog piinligere Scener, saavel som denne Dags Begivenheder, har gjort mig aarvaagen, og, som De maaskee vil sœie til, dristig; — dog har jeg besluttet at tale, selv om jeg udsætter mig for at miste Deres Tillid for bestandigt — og saaledes maa jeg da sige Dem, at jeg endnu aldrig har truffet et ungt Menneske, der har gjort et saa ufordeelagtigt Indtryk paa mig, som denne Hr. Wychecombe."

Mildred trak, uden selv at lægge Mærke til det, sin Arm tilbage, og blev for første Gang forbausset over den Ubefindighed, med hvilken hun var gaaet saa vidt i sin pludselige Fortrolighed med en Fremmed, at hun endogsaa

tillod ham at fornærme en prøvet Ven paa en saadan Maade.

„Jeg beklager oprigtigt, Sir! at De har en saa ugunstig Mening om en Mand, der, som jeg troer, er hele Egnens Indling,“ svarede hun med en paafaldende Kulde.

„Jeg seer allerede, at jeg ogsaa vil dele alle uvelkomne Raadgiveres Lod, men kan alene dadle mig selv for min Anmasselse. Mildred, vi leve i en meget vigtig Tid, og Gud alene veed, hvad der vil foregaae med mig i det næste Par Maaneder — men, seer De, saa stærkt er denne uforklarlige Deeltagelse, som jeg føler for Deres Vel, at jeg endnu engang vover at udsætte mig for Deres Brede. Jeg holder ikke af denne Hr. Wychecombe, der er Deres ivrige Beundrer, om af et oprigtigt Hjerte, ville vi lade staae ved sit Værd —; at han, der er Arving til et saa betydeligt Gods, bliver elsket af dem, der ere afhængige af ham, er noget saa naturligt, at jeg slet ikke kan bringe det med i Regningen“

„Arvingen til et betydeligt Gods!“ gjentog Mildred med hele hendes Stemmes naturlige Unde, og tog igjen roligt den Arm, som hun uden Omstændigheder havde sluppet; „Kjære Sir! De taler dog vel ikke om Hr. Thomas Wychecombe, Sir Wycherlys Brodersøn?“

„Om hvem skulde jeg ellers tale? har han da ikke fulgt Dem den hele Dag som Deres Skygge? — og er

hans Opmærksomheder ikke saa isiefaldende, at han neppe anseer det for nødvendigt, at holde sine Bestræbelser hemmelige."

"Har De virkelig lagt Mærke dertil, Sir? Jeg tilstaaer, at jeg ikke har betragtet det saaledes. Vi ere saa nøie bekjendte i Wychembehall, at vi endogsaa vente at finde Familien der venlig imod os. Enten De nu har Ret med Deres Formodning eller ikke, Admiral Bluewater! er saa meget vist, at Hr. Thomas Wychembe altid vil blive mig ligegyldig, og som Beviis paa, at jeg optager Deres Advarsel ligesaa oprigtigt og venligt, som De meddeler den, vil jeg endnu føie til, at han just ikke hører til dem, som jeg holder synderligt af."

"Det hører jeg med Fornøielse. Der er nu hans Navne, vor unge Lieutenant, det er et saa vakkert og fortræffeligt ungt Menneſke, som der nogensinde har levet — give Himmelen, at han ikke er sin Stand saa hengiven, at han er ufølsom mod enhver anden Skønhed, end hans Skibs. Var De min egen Datter, Mildred, kunde jeg ligesaa beredvilligt give Dem til denne unge Mand, som jeg vilde overgive ham mine Eiendomme, hvis han var min Søn."

Mildred smilte, dog var det skjelmiske Udtryk af hendes Miner ikke uden en Blanding af Rummer. Hun besad iøvrigt Selvbeherſkelse nok til at skjule sine Følelser, og følte altfor megen jomfruelig Blufærdighed til at røbe

sin Svaghed for en Mand, der dog i det Hele var hende fremmed.

„Jeg tør nok sige, Sir!“ svarede hun vel med temmelig Aabenhjertighed, „at Deres Verdenskundskab har bedømt begge disse Herrer temmelig rigtigt. Hr. Thomas Wyhecombe vil isøvrigt, uagtet Alt det, som De har hørt af min stakkels Fader, vel neppe for Alvor tænke paa mig, og hvad min egen Tænkemaade angaaer, da kan jeg fuldkommen indestaae for den. Jeg er i intet Tilfælde den Person, der passer til en Frue Wyhecombe, og haaber at besidde saa megen Klogskab, at jeg veed at frabede mig den Ære, om den skulde blive mig tilbuden. Tro mig, Sir! uden Sir Wycherlvs Viin og de mange loyale Skaaler, der bleve drukne, vilde min Fader i Aften have ført et ganske andet Sprog. Han maa jo dog i sine lyse Dieblikke indsee, at hans Barn ikke er skikket til en saa høi Stilling. Bore Udsigter i Livet vare vel for bedre, end de ere for nærværende Tid, Admiral Blue-water! men de have vel aldrig kunnet give os Ret til store Forventninger.“

„En Officers Datter, min Dyrebare! tør vel vente, at kunne blive en Adelsmands Kone, og som en Saadan kunde De endogsaa blive en Hertugs Gemalinde, naar en Saadan elskede Dem. Da jeg isøvrigt nu finder min Advarsel unødvendig, ville vi tale om andre Ting. Har der ikke i Morges tildraget sig noget Usædvanligt paa

denne Klippe, der netop staaer i Forbindelse med denne Hr. Thomas Wychecombe? Sir Gervaise talte til mig om noget Saadant, men var ikke ret thdelig i sin Fortælling."

Mildred forklarede ham Misforstaaelsen, og gav ham en meget levende Skildring af den Fare, hvori den unge Lieutenant havde været, saavelsom af den Maade, hvorpaa han var sluppen derfra. I Særdeleshed dvælede hun ved hans overordentlige Landsnærværelse, og den Kjækhed, hvormed han havde reddet sit Liv, da Steenen gav efter under hans Fødder.

„Alt dette er vel godt, og ganske saaledes, som man kunde vente det af et saa kjæft og raskt ungt Menneske,“ svarede Contreadmiralen temmelig alvorligt, „men dog maa jeg tilstaae, at jeg hellere havde seet, at det ikke var skeet. Ubetænksomme, dumdriftige, unge Mennesker, der uden Nytte sætte deres Liv i Fare paa saadanne Steder, have fordetmeste kun liden indre Gehalt. Dersom han havde haft nogen særegen Grund, vilde dette rigtignok have givet Sagen et andet Udseende.“

„Men han havde virkelig en Bevæggrund, Sir! han er ikke taabelig nok til at vove noget Saadant for ingen Ting.“

„Og hvad var det da for en Bevæggrund, om jeg maa spørge? jeg seer slet ingen tilstrækkelig Anledning til at et fornuftigt Menneske skulde vove sit Liv paa en saa

farlig Klippe som denne. Ved Maanefkin kan man vel nærme sig til den, men jeg tilstaaer, at jeg om Dagen ikke vilde tænke paa at nærme mig saa meget til Randen, som i dette Dieblif.“

Mildred var meget forlegen for et Svar. Hendes eget Hjerter forklarede hende vel tilstrækkeligt Wycherly's Bevæggrund; men saa lykkelig, hun endogsaa følte sig, naar hun tilstod sig den, kunde hun aldrig tænke paa at bekjende den for sin Redsager. Med Glæde vilde hun have givet Samtalen en anden Bending, men da det ikke saa let lod sig gjøre, fulgte hun sin Naturs Naabenhjertighed og Oprigtighed og fortalte Sandheden, forsaavidt som det overhovedet var muligt.

„De Blomster, der vore paa Sydsiden af Klippen, ere overordentligt skjønne og vellugtende, Admiral Blue-water!“ svarede hun nølende, „og da han hørte min Moder og mig selv tale om dem, og lagde Mærke til med hvilken Genrykkelse hun omtalte dem, og beklagede at det var saa vanskeligt at faae fat paa dem, vovede han sig ud paa Klippen; men ikke her, Sir! hvor Bægen er altfor lodret, men derovre, hvor man vel kan flattere ned, naar man blot er forsigtig. Saaledes kom det da, at han vovede sig en Smule — kun en ringe Smule for langt ud, — som han selv fortalte mig idag ved Middagsbordet, — hvorved en af Stenene gav efter, og, som bekjendt, var Uarsag til hiin Ulykke. Jeg anseer

Hr. Wycherly Wyhecombe aldeles ikke for dumdriftig, og troer ingenlunde, at han stræber efter at høste en taabelig Beundring ved ufornuftige Lovestykker."

„I ethvert Tilfælde har han en meget elskværdig og veltalende Forsvarerinde," svarede Admiralen smilende, endskjøndt hans Ansigtstræk forraadte dyb Bekymring, ja endogsaa Kummer; „og dermed er han fuldkommen undskyldt. Jeg troer at saa Mænd af hans Alder vilde betænke sig ret længe paa at vove deres Liv for saa skjønne og vellugtende Blomster, især naar deres Moder, Mildred, længtes saa meget efter dem."

„Og især en Somand, Sir! der anseer det for en Smaating at staae paa flibrige Steder, og er vant til at lee af saadanne Farer."

„Ganske rigtigt, naar der blot ogsaa fandtes Klipper paa Skibene. Hos os er det Loug, der er Kilderne til vort Mod."

„Det maa jeg troe, efter det der er foregaaet i Dag," svarede Mildred leende. „Hr. Wycherly raabte om et Loug, og vi kastede et ud til ham, for at redde ham ud af Nøden. Saasnart han havde Louget, der ikke var Andet end et tyndt Signalfald, i Haanden, følte han sig saa sikker, som han havde staaet her paa Toppen, og havt fast Grund under sig. Jeg troer overhovedet ikke, at han i mindste Maade var bange; men da han havde det tynde Loug i Haanden, viiste han sig endogsaa modig.

Mildred forsøgte at lee ad sin egen Fortælling, for bedre at skjule sin Deeltagelse i denne Begivenhed, men hendes gamle Ven var altfor erfaren og skarpsynet til at lade sig skuffe saa let. Taus førte han hende igjen tilbage fra Klippen, og da han traad ind i hendes Bolig, bemærkede Mildred ved Skinnets af Lyfene, at hans Mine endnu var sorgfuld.

Admiral Bluewater dvælede endnu en halv Times Tid i Baghuset, hvorpaa han løsrev sig fra et Selskab, der for ham havde saa meget Tillokkende, som han ikke ret kunde forklare sig, ja ikke engang behørigt fatte. Den første Time efter Midnat var allerede forbi, da han tog Afsked med Madame Dutton og hendes Datter, hvorved han lovede, at han endnu engang vilde besøge dem, inden Flaaden seilede bort.

Hvor sildigt det end var, følte hverken Mildred eller hendes Moder nogen Lyst til at begive sig til No. Deres Sind havde imidlertid efterhaanden beroliget sig med Hensyn til Hr. Duttons raae Opsørsel, og de besluttede endnu engang at vandre til Klippen, for at nyde den kjelige Natteluft, og at glæde sig ved den smukke Udsigt fra Landtungen.

„Den Opmærksomhed, som de fleste Mænd vise Dig, mit Barn! kunde egentligt forurolige mig,“ sagde den forstandige Moder, medens Begge forlode Huset, „men Admiral Bluewaters Alder, og især hans Character

indestaaer mig for, at han hverken tænker paa Uret eller Daarskab."

„Hans Alder vilde allerede være tilstrækkelig, Moder!" raabte Mildred leende, thi nu da hun havde hørt Admiralen tale om Wycherlys Fortrin, var hun i særdeles godt Lune, „hans Character kunde man ganske sætte til Side."

„For Dig maaskee, men ikke for ham selv. Mændene ansee sig sjældent for alt for gamle til at kunne haabe at vinde unge Piger, og hvad de mangle i Tiltrækkelseskraft, søge de fordetmeste at erstatte ved List og Smigreri. Men vor Ven vil jeg gjerne frikjende for Alt dette."

„Om han var min fjødelige Fader, dyrebareste Moder, vilde hans Sprog og den Deeltagelse, som han skjænkede mig, umuligt kunde have været sømmere. Jeg fandt det virkelig henrykkende at høre paa en saadan Mands Raad, thi i Almindelighed behandle Mændene mig ikke paa denne oprigtige, faderlige Maade."

Madame Duttons Tæber bævede, hendes Dienlaag sturede, og et Par Taarer rullede ned over hendes Kinder.

„For Dig er det endnu noget Nyt, Mildred! at høre den uegenyttige Kjerligheds og Viisdoms Sprog fra en Mands Tæber af hans Alder. Jeg dadler det ikke, at Du med Fornøielse lytter til hans Ord, og vil

blot erindre Dig om, at Du til enhver Tid bevarer den Tilbageholdenhed, som Din Ungdom og Stand fordrer af Dig. — Dog hør, der pladsker Aarerne af hans Baad i Vandet."

Mildred lyttede; det raske regelmæssige Ryt af Aarerne i Tollegangen, steg ligesaa tydeligt op i den stille Natteluft, som det maaskee blev hørt i Baaden selv. I det næste Dieblik skjød en Baad med otte Aarer raskest frem under Klippen og gled i en lige Linie hen til et af Skibene, der paa Nokken af sin Gaffel, saavel som paa Toppen af Krydsreisningen, havde heist en Lanterne, medens en Contreadmirals Natflag vaiede paa Toppen af Boven-Boven Krydsstangen.

Rutteren laae nærmest Landingsstedet, og da Baaden nærmede sig den, hørte de to Fruentimmer det tydelige Raab: „Fartvøiet høi!“ Svaret blev givet af Bluewater selv og var tydeligt at kjende af den milde virkelig fintdannede Klang af hans Stemme. Det lød simpelt: „Contreadmiralsflag!“

En Dødsstilhed fulgte, saasnart Officieren i den forbiroende Baad havde tilkjendegivet sin Rang, og blev kun afbrudt af de asmaalte Aareslag. En eller to Gange troede Mildred virkelig at hendes fine Hørelse lod hende høre den fælles Nedsænkelse af de otte Aarer, saavel som Vandets Pladsk, naar de igjen dukkede op af Elementet. Ved hvert Skib, som Baaden kom forbi, gjentoges

Prainingen og Svaret, hvorpaa Midnattens dybe Stilhed igjen indtraad i sine Stettigheder.

Endelig saae man hvordan Baaden roede forbi Agterenden af the Cæsar, Contreadmiralens Skib, og nu toned Prainingen for sidste Gang. Denne Gang opstod der nogen Larm paa Skibet, og kort efter at Mærerne havde ophørt med deres Bevægelse, bleve Lanterne indtagne fra de Puncter, hvor de havde skinnet siden Natten brød frem. To eller tre Lanterner vare endnu synlige paa Gaslerne af andre Skibe, til et Beviis paa, at de endnu ikke havde deres Capitainer ombord; men om disse vare i Land eller i Besøg paa andre Skibe, maatte de vel selv bedst vide. The Plantagenet havde intet Lys, da man vidste, at Sir Gervaise vilde blive i Land Natten over.

Da Alt dette var forbi, søgte ogsaa Madame Dutton og Mildred deres Leie. For dem havde denne Dag været fuld af Bevægelse og skulde endnu have vigtigere Følger, end de selv kunde formode.

Elleve Kapitel.

Admiral Bluewater havde vel vænnet sig til kun at offre Sønnen liden Tid, dog var han ikke hvad Franskmændene kalde matinal. Ombord paa Krigsskibe indtræder der om Morgen en Periode — da Dækket bliver spulet, — som bedst lader sig sammenligne med det Ubehagelige ved en amerikansk Reengjøren — den saakaldte Gulvbadst. Dette skeer hver Dag naar Solen staaer op, og ingen Officier, hvis Rang fritager ham for en saadan Tjeneste, tænker paa, — naturligviis med Undtagelse af overordentlige Leiligheder, naar andre Omstændigheder fordre deres Nærværelse, — at blande sig i denne Forretnings hellige Mysterier. Dette er „den stemme Tid“ paa Skibene; alle Lediggjængere*) og vagthavende Officierer, der ikke horer til denne Tjeneste, kunne ikke gjøre noget bedre, end krybe i Skjul under Rugerne, naar dette ellers passer med deres Bequemmelighed. Men den, der fører et Flag, hviler sædvanligt saalænge dette staaer paa, i sin Hængesøie, og forretter, naar han er staaet op, lignende Afvadsfæller paa sin egen Person.

Admiral Bluewater aabnede just Dinene, da man horte den første Bøs Vand pladske paa Dækket af the

*) Saaledes kaldes de, der ere fri for Plattevagt.

Cæsar. I det bedste Lune hengav han sig ganske til den Andelse, som Søofficierer hengive sig til, naar de først have svunget sig op til en Commanderendes Rang. Denne er fordetmeste en halv henrykt Tilstand; Manden tilbagefalder da alle Fortidens Billeder for hans Die; han kommer til at tænke paa mangen en haard Byge, paa at rebe Mersseil i Regnveir, han staaer paa Dvart-raaen og raaber: „Gal ud i Læ!“ — der figer han ud over Finkenettet for at see efter Veiret, medens Slud prikker ham i Ansigtet som Naale — derpaa kommer endnu Spulningen af Dækket og andre Sølivets Behageligheder. — Men alle disse Drømmebilleder fra Fortiden blive kun fremmanede for endnu mere at forhøie Følelsen af den nærværende behagelige Tilstand. De danne da lutter velopfundne Folier, der saa at sige skænke Diamanter, — en behagelig Hængekøje og den Bevidsthed, at man ikke er udsat for at komme for tidligt op paa Dækket — en saa meget større Værdi og Glæde.

Vor Contreadmiral var iøvrigt ved saadanne Leiligheder ingen sædvanlig Drømmer. Han tænkte overhovedet kun lidet paa personlige Bequemmeligheder, naar ikke netop det Modsatte alt for levende paatrængte sig hans Mand. Saaledes forstod han sig lidet eller Intet paa lækkre Sager, hvorimod hans Ven var en velersjaren Kof og i Prøvelsens Dage havde udmærket sig som Proviantmester.

Men derimod var Bluewater, endog naar Solen skinnede i sin Zenith, hengiven til eiendommelige Drømmerier, og det var ofte skeet, at han imellem sine Officierer var gaaet omkring paa Skandsen i den største Udspredelse. Men denne Morgen da Bladskenen paa Dækket ingen Ende vilde faae, kunde han ikke afholde sig fra at kaste et Blik tilbage i Fortiden, og kalde sig den Tid tilbage, om hvilken det hedder magna pars quorum fuit.

I dette kostelige Dieblik viste det blomstrende Ansigt af en ung Herre sig i Døren af Soveværelset, og da det unge Menneske havde overbeviist sig om, at hans Forsatte allerede havde aabnet Vinene, begyndte han:

„En Billet fra Sir Gervaise til Admiral Bluewater!“

„Meget vel, Sir!“ med disse Ord modtog Contre-admiralen Skrivelsen; „hvordan er Veiret, Lord Geoffren?“

„En irsk Drkan, Sir! ret op og ned. Vor Næstcommanderende siger, at han aldrig har oplevet et skjønnere Canalveir.“

„Vor Næstcommanderende er en Astrolog. Er Flaaden endnu opsvaiet for Floden?“

„Nei, Sir! vi have flæk Bandede, eller, rettere sagt, Ebber har nylig begyndt.“

„Gaae op paa Dækket, Mylord! og see til om the Dower har hevet noget ind paa sit bagbords Krananker, saa at den er kommen nærmere til vor Laaring.“

„Ja, Sir!“ og dermed svang Cadetten, en Wtling af en af Englands første Familier sig op af Trappen for at udrette sit Grinde.

Imidlertid strakte Bluewater Armene ud af Køien, trak Gardinet fra det lille Vindue, famlede en Tid lang omkring i sin Køie, for at søge sine Brillen, og aabnede derpaa Billetten.

Denne tidlige Skrivelse lod Ord for Ord saaledes:

„Min kjære Blue!

Jeg skriver denne Seddel i en Seng, der er stor nok til at man kan kovende i den med et Linieskib. Jeg har ligget tværskibs den halve Nat, uden selv at vide, at jeg laae forkeert i Sengen. Gallengo kom i dette Dieblik og aflagde den Rapport, at der var intet Ngt paa Flaaden, og at den rider for Flodtiden i den skjønneste Orden. Det lader til at der fra Taget af Huset er et godt Udsig, hvorfra man kan oversee en Deel af Rheden. Magrath og de Andre have, som jeg hører, tilbragt hele Natten hos den stakkels Sir Wycherly; dog gaaer det endnu ikke bedre med hans Hoved. Jeg er meget bange for at den gode gamle Mand ikke vil komme paa ret Kjøel igjen. Jeg vil blive her saalænge til det er afgjort med ham, og da vi i det gunstigste Tilfælde først kunne vente vore Ordre i overmorgen, saa kan jeg ligesaa godt være her, som paa mit Skib. Kom i Land og spiis Frokost med os, saa ville vi

overlægge om det er bedre at blive her, eller at forlade Braget. Farvel!

Dafes.

Til Contreadmiral Bluewater."

G. Sk. Der er i Nat foresaldet Noget, der staaer i Forbindelse med Sir Wycherlvs Testament, og som i Særdeleshed bevæger mig til det Ønske, at see Dig, saasnart det er Dig muligt. D.

Sir Gervaise havde, som det ellers er sædvanligt hos Fruentimmerne, først omtalt Hovedsagen i Efterskriften. Scenen den forrige Aften havde, da han vaagnede, trængt voldsomt ind paa hans Grindring, og derfor havde han ved Dagens Frembrud forlangt sit Skrivetoi og affendt ovenansførte Billet, fordi han selv vilde, saasnart der gaves en passende Leilighed, see at faae en Samtale med den Syge, og til den Ende ønskede han at have saa mange vægtige Vidner som muligt.

„Hvad Fanden kan nu Dafes have at gjøre med Sir Wycherlvs Testamente!“ tænkte Contreadmiralen; „iøvrigt minder dette mig om mit Eget og min seneste Beslutning. Hvad vilde mine stakkels 30,000 Pund være for en Mand af Lord Bluewaters Formue? Jeg har hverken Kone eller Børn, hverken Broder eller Søster, og derfor vil jeg gjøre med mine Penge, hvad jeg finder for godt. Dafes vil ikke have dem. Desuden besidder han selv Rigdom nok i en aarlig Indkomst af 7000

Bund, og en Masse af Prisepenge i Obligationer. Jeg tør vel sige, at hans aarlige Indkomster beløbe sig til 12000 Bund, og til Alt dette har han kun een eneste Slægtning, der vil arve ham. Jeg har besluttet at gjøre med mine Penge hvad jeg vil. Jeg har selv sammen-sparet hver Skilling, og derfor vil jeg ogsaa give dem bort, til hvem det behager mig."

Den hele Tid laae Admiral Bluewater med lukkede Dine i sin Kæbe, og hans Tunge var saa ubevægelig, som om han slet ikke var i Stand til at røre den. Med al hans laissez - aller - Manerer, besad han isøvrigt, saasnart han engang havde taget en Beslutning, hele en Sømands Bestemthed og udførte da sin Plan paa en for ham eiendommelig Maade. At staae op, klæde sig paa, og træffe alle nødvendige Anstalter til at bryde op, var for ham kun nogle Minutters Arbeide, og der var neppe hengaaet eet Kvarteer siden den ovenansførte Tanke havde beskæftiget hans Sjæl, førend han ogsaa sad i Kabinen ved sit eget Skrivebord.

Det Første, han foretog sig, var, at han tog et sammenlagt Papir af en hemmelig Skuffe og læste det med temmelig ligegyldige Blikke. Det var hans eget Testament, som han engang havde opsat til Fordeel for Lord Bluewater. Det var affattet i meget fyndige Udtryk og fyldte kun den første Side af et Ark Papir. Han begyndte nu med at affskrive det Ord for Ord, idet han

lod Arvingens Navn aabent og ligesom i det allerede med hans Segl forsynede Exemplar, bestemte Sir Ger-
vaise Dakes til Fuldbyrder af Testamentet.

Da han var færdig, lavede han sig til at udfylde de aabne Bladser. Et Dieblif følte han sig fristet til at indscette Prætendentens Navn, dog lo han ad sin egen Taabelighed, og skrev endelig paa alle de Steder, hvor det behøvedes, „Mildred Dutton, en Datter af Francis Dutton, Master i hans Majestæts Marine.“ Derpaa satte han sit Segl under, lagde Papiret saaledes sammen, at man ikke kunde læse Indholdet, uden at udfolde det, og ringede med en Solvkløkke, der stod paa Bordet ved Siden af ham. Skildvagten aabnede den yderste Kahyt-
dør, og stak Hovedet ind.

„Gen af de unge Herrer skal komme, Skildvagt!“ befalede Contreadmiralen.

Døren gik igjen i, og et Dieblif efter viiste Lord Geoffrens smilende Ansigt sig ved Indgangen til Kahytten.

„Hvem er paa Dækket, foruden de Bagthavende, Mylord?“ spurgte Bluewater.

„Ingen, Sir! Vediggjængerne holde sig saa tæt sammen, som Nævene, saalænge Dækket bliver spulet, og at Nogen af vore egne Shysovere vil lade sig see paa Dækket førend sex Glas, er der ikke at tænke paa, Sir!“

„Der maa dog i dette Dieblif findes nogen i Mes-
sen? Gaae og beed Skibspræsten og Marinecapitainen at

becere mig med et Besøg her i Kahytten — eller ogsaa Næstcommanderende eller Masteren, eller en af Lediggjængerne."

Cadetten havde neppe været to eller tre Minutter borte, førend han kom tilbage med Proviantforvalteren og Præsten.

„Næstcommanderende er nede i Forlasten, Sir! Alle Marinerne have endnu deres Kahytvinduer lukkede, og Masteren sidder ved sin Logbog. Jeg haaber, at disse her, Sir! ville ogsaa kunne gjøre det. Efter min Mening ere de de største Lediggjængere i Skibet."

Lord Geoffroy Cleveland var den anden Søn af Hertugen af samme Navn, den tredie i Rangen i det hele brittiske Rige, hvilket han vidste saa godt som nogen ombord. Admiral Bluewater følte slet ingen slavisk Uerfrygt for høi Rang, men nærrede ikke destomindre, ligesom alle Mænd, der ere opdragede under det aristocratiske Systems Indflydelse, den dybeste Agtelse for Personer, der stode høit, og det i en Grad, som han var langt fra at tilstaae sig selv. Den unge adelige Junker blev vel intet mindre, end begunstiget i alle Tjenesteforhold, thi dette vilde hans egen Uergjærrighed have frabedet sig; derimod spiste han to Gange saa tit, som de andre Cadetter hos Admiralen, og havde for sin Person erholdt et Slags frit Sprog, der gav ham Mod til at bruge alle de Stiklerier, der vare brugelige i Cadetternes eller

Officierernes Messe, og som ellers overalt vilde være anseete for Nærværelse, endog i sin høieste Foresattes Nærværelse. Deraf kom det, at hverken Præsten eller Forvalteren tog sig den Frihed ilde op, som han ved denne Leilighed havde taget sig.

Contreadmiralen havde slet ikke hørt, hvad der var bleven sagt, men vinkede kun ad de Kommende, jaasnart han blev dem vaer, at de skulde komme nærmere til hans Skrivebord; derpaa pegede han paa det sammenlagte Papir.

„Enhver forstandig Mand,“ sagde han, „og især enhver forstandig Sømand og Soldat skulde, fornemmelig i Krigstider, forsyne sig med et Testamente. Her er mit, som jeg nylig har opsat; dette Document her indeholder en ældre Bestemmelse, som jeg nu tilintetgjør i Eders Nærværelse. Jeg erkjender dette for min Underskrift og mit Segl,“ med det samme skrev han sit Navn under og berørte Seglet med sin Finger, „hvad I her finder føiet til mit Testamente og min sidste Villie. — Ville I Herrens have den Godhed at tjene mig til Vidner ved denne Act?“

Præsten og Forvalteren underskrev deres Navne, og der blev endnu en tom Plads tilbage for en tredje Underskrift. Denne udfyldte den smilende Cadet paa sin Foresattes Bink med sit eget Navn.

„Jeg haaber, at I har erindret, Sir!“ raabte Drengen med muntert Spøg, da han satte sig ned for at efterkomme sin Foresattes Ønske, „at Bluewaterne og Clewelanderne ere beslægtede. Jeg vilde føle mig bittert skuffet, dersom dette Testamente engang blev aabnet og jeg ikke skulde finde mit Navn et Steds i det.“

„Jeg ligeledes, Mylord!“ svarede Bluewater tørt, „thi jeg venter med Lillid, at det vil komme for Dagen som et Vidne, og det er en Character, der pleier at vise sig høist ugunstig for Fordringen paa en Arv.“

„Nu, Sir! jeg tænker i ethvert Tilfælde, at ligesaa godt som vore Flagofficerer kunne foretage sig alt hvad de ville med Skibene, ville de ogsaa kunne gjøre med deres Benge hvad de ville. Jeg maa altsaa nu holde mig desto mere til mine to gamle Lanter, da jeg mærker at jeg i dette Tilfælde er kommen til at ride tværs over Lyffens Ankertoug.“

„Mine Herrer!“ sagde Contreadmiralen med høflig Bærdighed, „det gjør mig ondt, at jeg ikke i Dag kan have den Fornøielse at see dem ved mit Bord. Jeg er af Sir Gervaise bleven kaldt i Land, og veed ikke med Bestemthed naar jeg kommer tilbage. Derimod haaber jeg, at denne Fornøielse ikke bliver nægtet mig i Morgen.“

Officererne bukkede, modtogte Indbydelsen, bukkede endnu engang, og forlode Kahytten, med Undtagelse af Cadetten.

„Nu, Sir!“ raabte Admiral Bluewater efter at han et Par Minutter havde siddet i dybe Tanker, og pludseligt bemærkede, at han ikke var alene, „hvilken Opfordring har jeg at takke for Fornøielsen af deres Nærværelse?“

„Åh, Sir! der er netop ti Mile til min Faders Huus i Cornwall, og jeg veed at den hele Familie er forsamlet der, saa tænkte jeg at en Bogn med to Extra-postheste kunde bringe mig omtrent i fem Timer til Porten af Dyrehaven; naar jeg saa igjen i Morgen ved denne Tid begav mig paa Tilbageveien, mener jeg at den gamle Cæsar i den Tid just ikke ret meget vil savne en taabelig Cadet.“

„Meget sindrigt forebragt, unge Herre! og i det Hele meget antageligt. Da jeg var i Eders Alder, varede det fire Aar inden jeg saae enten Fader eller Moder.“

„Ja Sir! men det er nu saa længe siden. I vore Tider kunne de unge Menneſker neppe holde halvt saa længe ud, som den Tid, det er Noget som alle gamle Folk paaſtaaer.“

Contreadmiralens Læber bevægede sig som om hans Mund kjæmpede med et Smil; derpaa beholdt hans Ansigt pludseligt et andet Udtryk og saae høist bekymret ud.

„J veed, Geoffrey! at jeg ikke er den Høistcommanderende. Sir Gervaise alene kan give Eder en saadan Tilladelse.“

„Ganske rigtigt, Sir! men Sir Gervaise gjør altid hvad J ønsker, især naar det angaaer Folkene paa Eders Flagskib.“

„Det kan vel være; dog leve vi i betænkelige Tider, min Dreng! og maa maaskee lette Anker en Time efter at vi have erholdt Ordre. Veed J da ikke at Prinds Carl Eduard er landet i Skotland og at Jakobiterne røre sig? Naar Franskmændene dække dem Ryggen, ville vi her i Canalen faae fuldt op at bestille.“

„Saa kan min kjære Moder ikke vente et Kys i de første tolv Maaneder,“ raabte den høihjertede Dreng, men foer sig dog, uagtet sin mandige Beslutning, hemmeligt med Haanden over Dinene; „Gammel-Englands Throne maa forsvares, om saa alle Mødre og Søstre i hele Nar ikke skulde faae deres Gadetter at see igjen.“

„Edelt talt, Lord Geoffrey! hvilket ogsaa skal blive behørigt bekjendt i Hovedkvarteret. Eders Familie hører til Whiggerne, og J gjør vel i, Eders hele Liv igjennem, at følge Eders Families Politik.“

„En lille Udflugt til Kysten, Sir! vilde efter et sex Maaneders Ophold paa Søen, gjøre mig megen Glæde, Sir!“

„Da maa J bede Capitain Stowel om Tilladelse; J veed, at jeg aldrig blander mig i Skibets indre Tjeneste.“

„Ja, Sir! men vi ere saa mange, og Alle længes efter terra firma. Tør jeg sige til Capitain Stowel, at jeg har Deres Tilladelse til at bede ham om Forlov til at gaae i Land?“

„Det kan I, Mylord! dersom det gjør Eder en Glæde. Stowel veed jo dog, at det alligevel staaer til ham, at gjøre hvad han vil.“

„O, Sir! han maatte dog være en ret forunderlig Linieskibschef, dersom han nu ikke vilde gjøre det. Jeg vil skrive til min Moder, og veed vist at hun vil billige den Grund, der afholder mig fra at aflægge hende et Besøg. God Morgen, Sir!“

„God Morgen!“

Drengen havde endnu Haanden paa Dørklinken, da Admiralen raabte:

„Mylord!“

„Har De endnu Noget at befale, Sir?“

„Naar I skriver, saa formeld Hertuginde min venligste Hilsen. Vi vare i vor Ungdom fortrolige Bekjendte, og elskede hinanden, tør jeg vel sige.“

Cadetten lovede, at opfylde sin Admirals Onske, og lod ham derpaa alene. En halv Times Tid gik Blue-water frem og tilbage i Kabinen, hensjunken i dyb Eftertanke over den Maade, hvorpaa han havde disponeret over sin Eiendom, saavel som over hvad han skulde gjøre med Hensyn til Prætendenten. Derpaa lod han

pludselig sin Quarteermester kalde, meddeelte ham nogle Ordre, og sendte Befaling op paa Dækket, at hans Fartøi skulde bemandedes. De brugelige Meldinger gik deres sædvanlige Gang og vendte i tre Minutter tilbage til Kahyten, idet Lord Geoffrey bragte dem did.

„Fartøiet er bemandedt, Sir!“ rapporterede Drengen, der stod i Kahytsdøren i en Søcadets nydelige Landingsdragt.

„Har I været hos Capitain Stowel, Mylord?“ spurgte Contreadmiralen.

„Ja, Sir! og han har givet mig Tilladelse til at være i Land til Solens Nedgang. Ved Signalet af Contreadmiralens Ustenkanon maa jeg igjen være tilbage.“

„Da vær saa god at tage Plads i mit Fartøi, dersom I allerede er færdig.“

Dette Tilbud blev modtaget; nogle Minutter efter vare de brugelige Ceremonier paa Dækket forbi og Contreadmiralen sad i sin Baad. Det var allerede saa langt ud paa Morgenens, at hele Skibsetiquetten maatte iagttages, og intet Punkt af den blev ved denne Leilighed forsømt. Capitainen stod i egen Person paa Dækket, ved Siden af ham stode Officiererne i tilstrækkelig Mængde til at repræsenterere dem alle; Bagten paraderede under deres Officiers Commando; Trommen hvirvlede og Baadsmanden peeb sine Faldreebslæringer ud. Lord Geoffrey steg først ned i Fartøiet, og blev staaende ærefrygtssuld

indtil hans Foresatte havde sat sig. Efterat alle disse Omstændigheder endelig vare forbi, satte Fartøiet af fra Skibet; de otte Arerer faldt i Vandet med et eensformigt Slag, som om de kun vare een Eneste, og Fartøiet gled afsted imod Strandbredden.

Alle Fartøier, som de mødte, reiste, uden Forskjel, naar de ikke selv havde en Officier af Rang inde, deres Arerer, for at hilse Fartøiet, der gled forbi dem med Contreadmiralsflaget, medens Herrerne toge Hattene af. Paa denne Maade passerede Fartøiet forbi Flaaden, og nærmede sig endelig til Kysten.

Paa det naturlige Landingssted, der blev dannet af en flad, fremspringende Klippe, opstod der en almindelig, travl Bevægelse, saasnart man saae Contreadmiralens Flag nærme sig; selv Capitainernes Fartøier bleve roede tilside, for at aabne Admiralen en fri Gjennemfart. Saasnart denne Sidste havde sat Foden paa Landet, blev det lille Flag igjen strøget, og da en Jolle med en eneste Lieutenant et Dieblisk efter kom, befalede denne Officier med en stolt, bydende Mine, at Fartøiet nu skulde gjøre Plads for ham.

Maaskee var der i den hele britiske Marine ikke een eneste Officier, der var mere ligegyldig mod Etiketten i Tjenesten, end vor Contreadmiral. I denne Henseende var han netop det Modsatte af sin Ven, Sir Gervaise, thi denne havde bestandigt, ikke alene for sin egen Person

iagttaget det foreskrevne Ceremoniel paa det strengeste, men ogsaa fordret at Andre skulde iagttage det paa det nøiagtigste.

Dette var isøvrigt ikke det eneste Punkt i Tjenesten, hvori de to udmærkede Officierer afvege fra hinanden. Vi have allerede ovenfor omtalt, at Contreadmiralen var den bedste Taktiker i England, medens Viceadmiralen ikke var saa udmærket i denne Green af Tjenesten. Paa den anden Side blev Sir Gervaise anseet for den bedste practiske Sømand i Flaaden, forsaavidt det kom an paa den indre Tjeneste og paa at føre et enkelt Skib, — et Flag, hvori Bluewater igjen ikke sjunderligt udmærkede sig.

Ogsaa med Hensyn til Mandstugten bestod den samme Forskjel imellem dem. Den Commanderende saae vel meget paa det man i Landarmeen kalder Støvelet-tjenesten, det vil sige han holdt fast endog ved de ringeste Anordninger af det bestaaende Reglement, hans Ven derimod havde allerede som Capitain overladt Opshynet over den indre Tjeneste i Skibet til den Officier, hvem den egentlig paahviler, nemlig Næstcommanderende, saa at denne vigtige Embedsmand havde det ganske i sin Magt, at uddele og udføre Befalinger til Ordens og Reenligheds Vedligeholdelse paa Skibet. Ikke destomindre var Bluewater selv ikke uden Fortjeneste i denne særegne Deel af Tjenesten. Han havde været den bedste Capitain

i Flaaden, som hans Ven nogenfinde havde truffet, hans Tjeneste som Saadan svarede paa en Maade til en Generaladjutants i Landarmeen og passede fortræffeligt til hans filosofiske Aandsretning, der kun betragtede alle Ting i deres Sammenhæng med det Hele; saaledes havde han da bragt alle Tjenesteforretninger i sin daværende Stilling under visse, almindelige Synspuncter, der gjorde ham Opfyldelsen let og behagelig. Saa ofte han under Sir Gervaises hyppige Fraværelse førte Overcommandoen i een eller to Uger, havde man hvergang bemærket, at Tjenesten paa Flaaden stemmede saa punktligt overeens som et Uhrværk, thi hans Aand syntes virkelig alene at omfatte det Store og Almindelige, medens den kun med Modbydelighed nedlod sig til de mere ubetydelige Genfæltigheder.

Ifølge disse personlige Eiendommeligheder havde Capitainerne allerede mange Gange gjort den Bemærkning, at Bluewater egentlig burde have været den Ældste og Dakes den Yngste af de to Befalingsmænd, i hvilket Tilfælde deres forenede Commando sikkert ikke ville lade noget tilbage at ønske. Dog maa disse kritiske Bemærkninger ogsaa for største Delen skrives paa Menneskenes almindelige Forkjærligheds Regning, da de troe at maatte finde en Feil ved Ting, der i og for sig selv ere fortræffelige, for at vise deres Overlegenhed, med at angive Maaden og Midlerne til at forbedre dem. Dersom Begge

havde tjent i Armeen, vilde denne Anskuelse vistnok have havt mere practisk Sandhed, men ved de sædvanlige Søslag, hvor det i Særdeleshed kun kom an paa at angribe Fjenden med Kjæfthed, var Sir Gervaises Driftighed og Kjæfthed ingen slet Erstatning for hans Mangel paa Taktik.

Men vi ville igjen vende tilbage til vor Fortælling. Blewater blev ved sin Landing hilset med dyb, almindelig Uresfrugt af alle dem, der befandt sig ved Landingsstedet eller i Nærheden af det; han selv besvarede denne Artighed med et slyngtigt, men høfligt Bux, og begyndte derpaa med at stige op ad Bjerget. Han havde allerede naaet den græsbebegrøede Flade, førend han bemærkede, at der var Noget bag efter ham, men i det han vendte sig om, saae han, at Cadetten var fulgt efter ham. Det var ene og alene Urbødighed, der afholdt en Dreng af hans Ungdom og Behændighed, fra at ile forbi ham. Det faldt ham strax ind, hvor liden Morskab en Dreng af hans Baner vilde finde paa et Sted som Wyhcombe, og derfor besluttede han i sin Godmodighed at tage ham med sig.

„J vil neppe finde noget Morskab her, Lord Geofrey,“ sagde han til Drengen, „har J Lyst til at gjøre en knarvurren, gammel Karl, som mig, Selskab, skal J i det mindste faae Alt det at see, som jeg seer, enten det saa er Lidet eller Meget.“

„Det var mig jo kun om et Krydstog at gjøre. Sir! jeg er fuldkommen beredt og føler mig meget lykkelig ved at følge deres Signaler,“ svarede Unglingen leende; „jeg tænker, at Wychemcombe vil være ligesaa god som Portsmouth eller Plymouth, og i ethvert Tilfælde ere de grønne Enge smukkere, end de smudsige Gader i de Steder, som jeg hidindtil har betraadt.“

„Ja, i Sandhed, saadanne grønne Enge ere et fortryllende Syn for Søfolk som vi, der i hele Maaneder ikke see Andet end Vand. Behag at vende Eder til Høire, Mylord! jeg ønsker paa min Wei til Slottet at see ind i Signalhuset derovre.“

Drengen gjorde hvad der var ham befalet, og tog, — i hans Alder et sjeldent Tilfælde, — en Wei, der var befalet ham. Nogle Minutter efter stode begge paa Landtungen.

Da det ikke vel vilde have gaaet an for en Mand i hans Stilling, at mangle paa sin Post paa en Dag, da der laae en Flaade paa Rheden, var Dutton allerede paa sin Plads; han var, som sædvanligt, meget reenligt klædt, men sittrede igjen betydeligt, thi den forrige Nats Udskielser havde ikke undladt at virke paa hans Nerver. Han stod op, for at hilse paa Admiralen med stor Underdanighed, dog ikke uden allehaande Samvittighedsfrupler, thi hans Sukommelse gav ham et temmelig tydeligt Billede af det, der var foresaldet mellem ham og

hans Kone og Datter. Nu havde Vinen ogsaa tabt sin Virkning paa ham, og hjalp ham ikke længere med at vedligeholde sin Selvbeherfskelse. Dog fclte han sig meget lettet, da han mcerkede, at Bluewater behandlede ham med Skaansel.

„Hvorledes staaer det sig med Sir Wycherly?“ spurgte Admiralen, og hilsende Masteren, som om der ikke var forefaldet noget; „Sir Gervaise lader mig vide i en Billet, som han har skrevet henimod Dagens Frembrud, at der den Tid endnu ikke var indtraadt nogen væsentlig Forbedring.“

„Jeg vilde ønske, Sir! at det stod i min Magt, at give Dem gunstige Efterretninger. I ethvert Tilfælde maa han nu være kommen til sin Samling igjen; thi hans Midelnegt, Dick, kom nylig med en Seddel fra Hr. Rotherham, hvori han meddeelte os, at den gamle, fortræffelige Herre længtes meget efter at see min Kone og Datter, og at Bognen vilde være her om nogle Minutter, for at afhente Begge. Dersom De ogsaa har i Sinde at tage til Slottet, Sir! saa vil mine Fruentimmer uden tvivl med den største Fornøielse tilbyde Dem en Plads.“

„Nu, saa vil jeg ogsaa gjøre Brug af deres Godhed,“ svarede Bluewater, og satte sig paa Bænken ved Foden af Signalstangen; „især dersom I troer, at de ville tillade mig at formere Selskabet med Lord Geoffrey Cleveland, en af Stowels Søcadetter. Den unge Herre

har fluttet sig til mig, og vil følge mig overalt, og det med eller uden Signaler."

Dutton tog igjen Hatten af og gjorde et dybt Buk, da han hørte Efterretningen om Drengens Navn og Rang. Denne besvarede vel Silfenen med Artighed, men dog temmelig ligegyldigt, som om han allerede var fuldkommen fjed af Mængdens Uresfrygt, og saae sig imidlertid om med megen Nysgjerrighed, hvorved især Landtungen og Flagstangen tildrog sig hans Opmærksomhed.

„Her er der et fortræffeligt Udfig, Sir!“ bemærkede Cadetten; „desuden er man her noget høiere tilveirs, end vore Stængesahlinger. Et Par skarpe Dine kunne jo herfra see Alt, hvad der kommer, endog tyve Mile borte, og til Beviis herpaa, vil jeg nu være den Første, der varskuer: „En Seiler i Sigte!““

„Hvor da, min unge Lord?“ spurgte Dutton hurtigt, som om han frygtede for, at have forsømt sin Pligt i en Høieres Nærværelse; „jeg er vis paa, at Eders Herlighed ikke kan see Andet, end Flaaden, der ligger for Anker dernede, og de saa Baade, der gaae frem og tilbage mellem de enkelte Skibe og Landingspladsen.“

„Ganste rigtigt, unge Herre! hvor vil I da have seet Noget?“ begyndte Admiralen ligeledes; „jeg seer rigtigt nok nogle Maager glindse paa Overfladen af Vandet, et Par Mile paa den anden Side af Skibene, men et Skib seer jeg intetsteds.“

Drengen tog Duttons Riffert, der laae paa Bænken, og inden eet Minut havde han rettet den paa Vandfladen. Det varede nogen Tid inden han havde stillet Udtrækkene af Instrumentet saaledes, at det passede for hans Dine.

„Nu, Mester Skarpsøe?“ spurgte Bluewater tørt, „er det en Fransmand eller en Spanier?“

„Hav et Dieblig Taalmodighed til jeg faaer rettet denne dumme Riffert! — Ha, nu har jeg det; i ethvert Tilfælde er det kun en ganske lille Ting, — Boven-Bramseil og det øverste af Bramseilene — nei, Sir! ved St. Georg! det er vor egen Kutter, the Active med sit Raaseil til, og det øverste af dens andre Seil dukke netop op af Vandet. Jeg kjender den paa Gaffelens Piskning.“

„The Active! — det betyder nye Efterretninger!“ bemærkede Bluewater taktsfuld, thi Begivenhedernes Gang maatte nødvendigvis medføre en Krisis i hans egen Løbebane; „Sir Gervaise havde udsendt den for at spionere omkring Cherbourg.“

„Ja, ja, Sir! det vide vi Alle. Og nu kommer den, skulde man haabe, for at melde os, at Monsieur de Bervellin endelig er kommen paa Benene for at træde os under Dinene som en Mand. Vil De ogsaa see efter Seileren, Sir?“

Bluewater tog Rifferten, før dermed hen langs med Horizonten og havde snart den søgte Gjenstand i

Syne. Et kort Overblik var tilstrækkeligt for den erfarne Sømand, derpaa gav han Drengen Rikkerten tilbage.

„J har gode Dine, Sir!“ sagde han, „det er virkelig en Kutter, der styrer hid mod Rheden, og jeg troer, at J har fuldkommen Ret, naar J holder den for the Active.“

„Det var dog en lang Afstand at kjende et saa lille Fartøi paa,“ meente Dutton, og opsogte ligeledes Seileren med sin Rikkert.

„Ganske rigtigt, Sir!“ svarede Drengen, „men en Ven maa man ogsaa kjende, saasnart man bliver ham vaer. The Active fører en længere og lavere Gaffel, end nogen anden Kutter i Marinen, og det er just det, hvorpaa vi kunne kjende den fra the Gnat, — den Kutter, som vi have hos os.“

„Jeg seer med Fornøielse, at Eders Herlighed allerede er bleven en skarp Jagttager,“ sagde Dutton forbindtligt, „et sikkert Tegn til, Mylord, at De engang vil blive en dygtig Sømand.“

„Geoffrey er allerede en god Sømand!“ bemærkede Admiralen, der ret godt vidste, at han ikke kunde gjøre Cadetten nogen større Glæde, end naar han tilfidesatte enhver Forskjel af Rangen, og talte til ham, uden at nævne hans Titel, og blot som en Slægting, hvilket han ogsaa virkelig var; „han har nu allerede været i fire Aar hos mig, og var kun tolv Aar gammel, da han

kom paa mit Skib. Om to Aar gives der ingen flinkere Officier."

"Ja, Sir!" svarede Dutton, idet han bukkede først for den Ene, saa for den Anden; „ja, Sir, med sine egne Fortjenester, med Deres megetformaaende Gunst, og med sit eget store Navn tør hans Herlighed dristigt overgive sig til saadanne Forhaabninger. Ah, Sir! dernede paa Flaaden har man mærket den Ankommende, Flagene ere allerede i Bevægelse!"

Da Flaaden lagde sig for Anker, havde Admiral Bluewater holdt sine Skibe saa nær sammen, som Taagen vilde tillade det, thi en af de store Vanskeligheder for en Commanderende til Søes, bestaaer netop i at holde sluttet Orden i tykt og taaget Veir. For en Forsigtigheds Skyld havde han isøvrigt Dagen i Forveien givet den Befaling, at en Fregat skulde, saasnart Taagen havde adspredt sig, lette Anker tilligemed en Corvet og styre een eller to Mile ud i rum Sø, for at kunne oversee en saa stor Deel af Horizonten, som muligt. For med den flove Kuling og den heftige Strøm at kunne holde sig paa det samme Sted, havde begge Skibe kastet Anker, det Ene omtrent en Mil borte fra Flaaden, det Andet to Mile eller noget længere tilføes, skjøndt mere østlig. Corvetten laae nærmest mod den ankommende Kutter, og de Signaler, der vaiede paa dens Store-Boven Bramstang, forkyndte strax Fregatten Seilerens Ankomst

og Fregatten, der ufortøvet gjentog Signalerne, meddeelte den Overstcommanderendes Flagskib dem.

Bluewater var saa fortrolig med de sædvanlige Signaler, at han for at forstaae dem kun sjeldent var nødt til at tage sin Tilflugt til sin Signalbog. I nærværende Tilfælde saae han strax, at det virkelig var the Actives Nummer, der blev signaliseret. Men derpaa fulgte endnu andre Signaler, som Admiralen ikke kunde forstaae uden ved Hjælp af sin Bog; men af det Hele kunde han til sin Tilfredshed slutte sig til saa meget, at Kutteren bragte vigtige Efterretninger, men som han blot kunde erfare ved at tage sin private Signalbog til Hjælp.

Medens alt dette gik for sig paa Flaaden, kom Bogen, der skulde afhente Madame Dutton og Mildred til Slottet. Bluewater hilsende paa Damerne og blev modtaget af dem med den samme Venlighed, med hvilken de for nogle saa Timer siden havde taget Afsked med ham. Begge vare intet mindre end ubehageligt overraskede, da de erfarede, at han vilde ledsage dem til Sir Wycherlys Bolig.

„Jeg frygter kun for, at denne Opfordring ikke betyder noget. Godt,“ sagde Madame Dutton; „han vilde neppe tænke paa at see os, dersom hans Land ikke var alvorligt beskjæftiget; Buddet sagde ogsaa udtrykkeligt, at han endnu ikke befandt sig bedre.“

„Alt dette ville vi erfare, min kjære Madame! naar vi ere komne til Slottet,“ svarede Bluewater; „jo tidligere vi kunne komme did, desto snarere vil vor Tvivl være adspredt. Men førend vi stige i Bognen, ville De tillade mig at forestille Dem min unge Ven, Lord Geoffrey Cleveland, som jeg har taget mig den Frihed at indbyde til at tage Deel i vor Reise.“

Den smukke unge Cadet blev meget vel modtaget; dog var Madame Dutton i sit tidligere Liv altfor meget vænnet til at omgaaes med Folk af Stand, til at hun skulde lægge den samme Underdanighed for Dagen, som hendes Mand, da Drengens Rang blev nævnet. Damerne indtog som sædvanligt det bagerste Sæde i Bognen, saa at det forreste blev overladt til deres mandlige ledsagere. Denne Indretning bragte tilfældigviis Mildred ligeoverfor Cadetten, en Omstændighed, der snart tiltrak sig Admirals Opmærksomhed paa en beshynderlig, ja endogsaa paa-faldende Maade.

Ungdommen besidder en Ynde, som ingen anden Periode af Livet besidder; en Ynde, som Barndommen med sin hjælpeløse Skjønhed med samme Styrke gjør gjældende paa Indbildningskraften og Sandserne. Begge de unge Mennesker besadde denne Fordeel i høi Grad, og om der end ikke var kommen nogen anden Giendommelighed til, vilde allerede dette Syn have været høist glæ-

deligt for en Mand af Bluewaters velvillige og rigtigt følende Gemnt.

Drengen havde fyldt sit sextende Aar — en Alder, i hvilken Unglingen, i England i det mindste, endnu ikke bærer Mandens Ydre; han viiste endnu i sit hele Udortes den ædle, muntre Dreng, hvis opvakte Væsen blev gjort endnu mere pikant ved et Anstrøg af Skjælmeri, Skalkagtighed og Bittighed. Ikke destomindre røbede hans Ansigtstræk en fin Følelse, forenet med en vis trofskyldig Aabenhjertighed, der især var paafaldende ved en Person af hans Kjønn, og, endogsaa ligeoverfor Mildreds Elskværdighed, og, uagtet al hendes Skjønhed, viiste en ganske særegen Tiltrækkelseskraft. Det var netop det samme Udtryk, der hos Pigen havde gjort et saa stærkt Indtryk paa Bluewater, der siden den foregaaende Dag slet ikke mere var kommet ham af Tankerne, da det ikke alene var ham saa usædvanligt, men ogsaa forekom ham saa bekjendt, uden at han var i Stand til at erindre hvorfra.

Men da Pigen nu sad ligeoverfor Geoffrey, fandt Contreadmiralen pludseligt, til sin store Forbauselse, en paafaldende Lighed imellem hende og den smukke Dreng, i de Ansigtstræk, der saa meget havde fortryllet ham. Den aandrige, hjertevindende Mine var vel ikke saa paafaldende hos den unge Cleveland, som hos Mildred, og i den øvrige Dannelselse af Ansigt og Miner, var der kun

liden Lighed; men netop hiint Udtryk var saa umiskjendeligt tilstede hos ham, som hos hende, at det ikke vel kunde undgaae en Jagttager, især naar Begge vare hinanden saa nær som nu. Geoffrey Cleveland gjaldt for at ligne sin Moder overordentligt meget — ved denne Bemærkning havde Bluewater vundet et Støttepunct, og nu blev det ham pludseligt klart, at det Væsen, som Mildred lignede saa paafaldende, var en afdød Søster til Hertuginde, hans egen dyrebare Sødsfendebarn.

Miss Hedworth, denne unge Dame, havde allerede længe været død; men Alle de, der havde kjendt hende, talte endnu med den venligste Grindring om hendes Person og Aands Vnde. Mellem hende og Bluewater havde der bestaaet et ømt Venkabsforhold, der isøvrigt ikke var blevet formørket ved nogen Skygge af Lidenskab — en Omstændighed, der, da Capitain Bluewater næsten var dobbelt saa gammel som sin Cousine, deels maatte tilskrives Forskjellen i Alder, men deels ogsaa sandsynligviis den Sidstes uovervindelige Hengivenhed for sin Stand og sit Skib. Agnes Hedworth var isøvrigt af forskjellige Grunde vor Sømand meget dyrebar, ja endog meget kjærerere end hendes Søster, Hertuginde, endkjøndt denne hørte til dem, som han gjorde meget af; og saaledes fandt Contreadmiralen med inderlig Glæde, idet han med Lynets Hurtighed fulgte den Ideegang, der saa uventet gjorde ham Mildreds Lighed med hiin saa

dyrebare Gjenstand klar, — at han her var, uden at vide det, bleven henreven af et Bæsen, der med hvert Smil, ethvert Blik paatrængte ham Billedet af en anden Person, som han engang havde anseet for fuldkommen og derfor været inderligt hengiven. Hans Glæde blev iøvrigt af forskjellige Aarsager formørket af Sorg, og den korte Kjørsel til Slottet foregik derfor i en saa melancholsk Stemning, at vel ingen af Selskabet beklagede, at den snart var til Ende.

Tolvte Kapitel.

Ethvert Spor af den muntre Sorgløshed, der ellers betegnede Livet i Wyhecombehall, var forsvundet, da den gamle Stadskareth rullede ind i Gaarden, for at lade det Selskab, som den bragte fra Flagposten, stige ud. Da man ikke ventede Andre, end Madame Dutton og hendes Datter, kom der ingen Tjener for at aabne Bogndøren; Bøbelen blandt Tjenestethendet søger sædvanligt at hævne sig for de Hylbinger, som den bringer den Mægtigere, ved at lægge saa megen Ringeagt for den

Swagere for Dagen, som muligt. Gallego hjalp Gæsterne ud af Vognen, og var saaledes den Første, som man kunde spørge om, hvordan det stod til i Huset.

„Nu, Gallego!“ begyndte Admiral Bluewater, idet han vendte sig med et alvorligt Blik til Hovmesteren; „hvordan staaer det til med Sir Wycherly, og hvad Nytt gives der?“

„Sir Wycherly staaer endnu paa Sygelisten, Ederes Raade! og jeg troer, at hans Tilstand er betegnet som meget farlig. Vi selv befinde os saa vel, som det lader sig vente, og ere endnu bestandigt ved godt Mod. Sir Jarvy stod allerede op med Solen, og var dog først gaaet til Røis, da Hundevagten var halvt udløben, — Klokken to, som man kalder det her i Huset — paa den gamle Planter ville vi kalde det fire Glas, og Kyllingerne ere, som jeg hører, stegne en Schilling i Prisen, siden vi landede med vor første Baad“

„Det er en sørgelig Historie, Madame Dutton! jeg frygter for, at der kun er lidet Haab.“

„Ja vist, Admiral Blue! saaledes staae Sagerne nu,“ vedblev Gallego, der var fulgt med Selskabet til Huset, ufortrødent, skjøndt Ingen, uden han selv, hørte et Ord af det, han sagde; „og det vil vel endnu blive værre, førend det bliver bedre. Jeg hører, at Kartoflerne nu ogsaa ere gaaede i Veiret; nu, naar engang alle vore yngre Herrer paa Flaaden ere udslupne ligesom vilde

hegyptiske Græshopper — venter jeg intet Bedre, end at vort Bord bliver ligesaa jammerligt forsynet, som Israels Børns paa Toget gjennem Drkenen."

I Slottet traad Thom Wychecombe og hans Navne, Lieutenanten, til Selskabet. Den Første bekræftede i sin hyklede Fortvivlelse al deres Frygt. Den Sidste derimod var mere muntert stemt, og ikke ganske uden Haab, hvilket han ogsaa frimodigt og uden Nølen tilkjendegav.

"Hvad mig angaaer," sagde han, "da maa jeg tilstaae, at jeg anseer Sir Wycherlvs Tilstand for langt bedre, omendskiøndt min Mening just ikke bliver bestyrket af Lægerne. Allerede hans Dnske, at see Damerne her, er et gunstigt Tegns, og dernæst er der ogsaa indløbet meget gunstige Efterretninger med det Bud, som han for otte Timer siden sendte til sin Frænde, Sir Reginald Wychecombe. Siden denne Melding blev bragt ham, er den Sngge tydeligt nok ligesom levet op paa ny."

"Al, min kjære Navne!" svarede Thom med en sorgfuld Rysten paa Hovedet, "I kan umuligt kjende min Farbroders Constitution og Stemning saa godt som jeg. I kan forlade Eder paa, at Lægerne have Ret, og at Eders Forhaabninger ville skuffe Eder. Al min høitærede Farbroder har anmodet Madame Dutton og Miss Mildred, som han Begge ærer og elsker, om at komme til sig, seer snarere ud, som om han vil tage Afsked med dem, og hvad Sir Reginald Wychecombe angaaer, — der rigtignok

uden al Tvivl er en Slægtning, — da troer jeg, at det er en Misforstaaelse, at der er sendt Bud efter ham, thi han bliver af den ældre Green af Familien neppe anerkjendt som et Sideskud, og nedstammer kun fra Halvblod."

"Halv, — hvad, Hr. Thom Wychecombe?" hørte man Viceadmiralen saa uventet spørge bag ved den Tælende, at alle de Tilstedværende pludseligt foer sammen. Sir Gervaise havde nemlig skyndt sig med at gaae sin Ven og begge Damerne imøde, saasnart han havde erfaret deres Ankomst. "Jeg beder om Forladelse for mit pludselige Spørgsmaal, Sir! men da jeg iøvrigt var den, der lod Sir Reginald Wychecombe kalde, føler jeg en Interesse ved nøie at lære at kjende hans Slægtsskabsforhold til min Bert."

Thom var ved dette uventede Spørgsmaal bleven meget forstrækket og bleg; men efter nogen Tids Forløb vendte Blodet igjen tilbage i hans Kinder, — han blev roligere og gav endelig med en fast Stemme det Svar:

"Halvblod, Sir Gervaise! det er en Slægtsskabsgrad, der udstryyer Bedkommende af deres Liste, der ere arveberettigede, og som her af sig selv hæver Nødvendigheden af at see Sir Reginald?"

"Halvblod! Har I hørt det, Utwood?" hvidskede Viceadmiralen, idet han vendte sig om til sin Secretair, der var fulgt ham ned af Trappen; "det kunde endelig

løse Gaaden! Veed I maaskee hvad Halvblod bethyder? Det kan dog vel ikke hedde, at Sir Reginald nedstammer fra en Person, der ingen Fader havde, og hvis hele Ahnerække bestod af Modrene alene?"

"Jeg troer det ikke, Sir Gervaise! I dette Tilfælde vilde man vel neppe tilskrive Sir Reginald en saa hæderlig Herkomst, som man virkelig gjør. Jeg har ikke den ringeste Forestilling om, hvad Halvblod bethyder, Sir! maaskee var det ikke saa galt, om vi spurgte Lægerne derom. Magrath er netop ovenpaa; maaskee kan han sige os det."

"Jeg troer snarere, at den Ting hænger sammen med jus. Dersom dette assidesliggende Sted blot kunde fremvise en nok saa lurvet Procurator, kunde vi faae Oplysning om det. Hør, Atwood! I maa hjælpe med at opsætte Sir Wycherlys Testamente, dersom han endnu engang skulde begynde at tale derom. Har I allerede Indledningen færdig, som jeg bad Eder om?"

"Det er altsammen færdigt, Sir Gervaise! — det begynder som sædvanligt med: „I Guds Navn, Amen!“ jeg er endog kommen endnu længere, og har optegnet Testators Titlen og Bolig o. s. v.: „Jeg, Sir Wycherly Wyhecombe, Baron til Wyhecombehall i Devonshire, gjør hermed vitterligt, at det er min sidste Villie og mit Testamente o. s. v.“ Der mangler Intet uden Legaterne selv, som Advocaterne kalde dem. Jeg troer, at jeg alle-

rede kan befatte mig med at oprette Testamenter, Sir Gervaise! allerede for fem Aar siden er et saadant Document, skrevet af mig, fremlagt i Retten, og skal, siger man, der være befundet ligesaa godt, som om det var opsat i Temple selv."

"Ja vist, Eders Duellighed er mig ret vel bekendt; men i ethvert Tilfælde vil det ingen Skade være til om I spørger Magrath om Raad, endskjøndt det Hele ganske bestemt hænger sammen med Loven. Gaae engang op, Utwood! og spørg ham; I kan siden bringe mig hans Svar i Selskabsalen, hvorhen jeg seer at Bluewater er gaaet iforveien med sine Ledjagere, og hør engang, forglem ikke at sige Doctorerne, at de i Diebliffet skulle lade mig vide, naar den Syge begynder at tale om sine timelige Anliggender. De thye Tusinde paa Renter ere i ethvert Tilfælde hans Eiendom og med dem kan han skalte og valte, som han vil, hvad der saa bliver af Godset."

Medens dette foregik affides paa Gangen, var Bluewater tilligemed det Dvrigे af Selskabet traadt ind i den lille Dagligstue, og deres Samtale handlede endnu bestandigt om Sir Wycherlys Tilstand. Da det hele Selskab, med Undtagelse af de to unge Mænd, ikke kjendte Noget til det Budskab, der var sendt til Sir Reginald, eller til det Svar, der var indløbet fra denne Herre, havde Madame Dutton bedet om en Forklaring, og denne

blev ogsaa givet med en Beredvillighed, der beviiste, at han idetmindste ikke havde noget at frngte i denne Sag.

„Sir Wycherly ønskede at see Sir Reginald, en Beslægtet, hos sig,“ sagde Lieutenanten; „Inffeligviis erfarede Sendebuddet der blev skicket afsted, af en Postkarl, at Baronetten fra Hertfordshire i dette Dieblik i Forening med nogle andre Adelsmænd, gjør en Tour igjennem det vestlige England og vilde tilbringe denne Nat paa en Herregaard ikke mye Mile herfra. Derfor traf Sendebuddet ham for nogle Timer siden, og bragte det Svar tilbage, at man kunde vente ham om et Par Timers Tid.“

Saa vidt gik Wycherlys Beretning. Vi selv ville gjøre den mere fuldstændig, ved at underrette Læseren om, at Sir Reginald Wyhecombe var en Katholik, som man den Tid kaldte den romerske Kirkes Tilhængere, — og en hemmelig Jacobit, og at han i Selskab med nogle af sine Troesforvante havde foretaget sig Reisen til Vesten, ene og alene, for om muligt, at organisere en Opstand i denne Deel af Kongeriget, for at aflede ethvert Forsøg paa at fordrive den unge Prætendent fra Norden.

Da de Sammensvorne gik til Værks med den allerstørste Forsigtighed ahuede ingen Andre end de, der vare indviede i Hemmeligheden, det mindste af Sagen. Sir Reginald vidste, at hans Frænde var en gammel Mand uden Indflydelse, og saaledes havde han selv, som en

virksom og skarpsindig Mænkemager, fattet den Beslutning, at nærme sig til sin Families gamle Bannersæde, for selv at overbevise sig om, hvorvidt hans Navn eller hans Herkomst kunde være ham behjælpelig til at hverve Re- crutter blandt Godssets arvelige Forpagterfamilier. Det havde endogsaa været hans Hensigt at komme den samme Dag forklædt og under et antaget Navn til Wyhecombe. Han vilde vove dette Skridt af den Grund, at Omstændighederne gjorde ham det muligt, som han troede, at undskylde sit Forehavende, om det endog skulde vække Misfornøielse.

Sir Reginald Wyhecombe var en Character, i hvilken Snedighed og Retskassenhed vare parrede paa en eiendommelig, men ingenlunde unaturlig Maade. Hans Stilling som Papist havde forledet ham til Intriguer, og hans Forhold, som en, der var proscriberet med religiøst Had, havde igjen gjort ham til en saa meget ivrigere Tilhænger af Pavedømmet. Tusinde blive ved Banlysning og Forsølgelse til virksomme, ja endogsaa vigtige Mænd, skjøndt de vilde have henlevet deres Dage rolige og ubemærkede, dersom ikke Menneskene havde vækket deres Had og fremskyndet Udviklingen af deres moralske Kraft.

Baronetten troede fuldt og fast paa alle sin Kirkes Traditioner, endskjøndt hans Lærdom ikke strakte sig videre, end til Messebogen, og han satte den meest ubetingede

Lillid til de ligesaa usandsynlige, som plumpe Historier om mangen Helgen, uden at han een eneste Gang anfaae det for nødvendigt, at kaste et Blik i det Document, der alene kunde afgjøre en saadan Strid. Med eet Ord, han var et nyt Beviis paa, hvad religiøs Intolerants er i Stand til at skabe af et saa underligt Væsen som Mennesket, og sandsynligviis ogsaa i Fremtiden vil skabe af det.

Uden at tage Hensyn til denne Svaghed, var Sir Reginald en snild og skarpsynet Mand. I Religionsager lod han for største Delen Præsterne raade, men sine verdslige Anliggender beholdt han, som en klog Mand, altid for Dine. Han var meget rigere, end Familiens Overhoved, og kunde dog paa ingen Maade kaldes Arving; dog vilde han slet ikke have havt noget imod om Stamgodset var blevet hans Eiendom. Hvor nær han var beslægtet med Familiens nuværende Overhoved, var ham ret vel bekjendt, og Omstændigheden med Halvblodet og dens Følger efter Loven var ham ingen Hemmelighed.

Sir Reginald Wychemombe var ikke den Mand, der skulde forsømme at benytte en saadan Stilling, eller at tage sin Tilflugt til ethvert passende Middel, for at definere sin Stilling, som man pleier at kalde det med et Modeudtryk i den nyere Tid. Ved Hjælp af en fiffig Advocat af hans eget politiske Parti, om just ikke af de

samme religiøse Anskuelse, havde han, og det af Marthas egen Mund, overthydet sig om den Kjendsgjerning, at Baron Wyhecombe aldrig havde været gift, og at følgelig Thom og hans Brødre ingen bedre Ret havde til Herskabet Wyhecombe, end han selv. Han begreb ogsaa fuldkommen, at der ingen lovmæssig Arving var forhaanden, og at Godset følgelig maatte falde tilbage til Kronen, dersom den nærværende Besidder ikke efterlod et Testament; hvad det Sidste angik, da vidste han af en meget god Kilde, at Sir Wycherly nærede en uovervindelig Modbydelighed derfor.

Under saadanne Omstændigheder vil man vel neppe finde det forunderligt, at Baronetten fra Hertfordshire, da han erholdt denne uventede Indbydelse til sin Slægtnings Sygeleie, ikke bildte sig Andet ind, end at hans egne Fordringer dog tilsidst, om endog kun seent, vare bleve anerkjendte, og at han nu selv vilde blive indsat i sine anerkjendte Forfædres Godser. Endnu mindre kan man undre sig over, at han, under denne Forudsætning, strax lovede at følge Opfordringen, og besluttede for Nieblikket at sætte sine politiske Interesser tilside, for dog ogsaa en Smule at være betænkt paa sin timelige Fordeel.

Læseren vil isørigt erindre, at alle de enkelte Omstændigheder, med Undtagelse af Sir Reginalds uventede Ankomst og Omstændigheden med Halvblodet, — denne Sidste vidste isørigt Thom alene at kunne bedømme i

sin sande Betydning, — vare Beboerne af Wyhcombe ubekiendte. Deres Tanker vare beskæftigede med deres Verts Tilstand, og derfor blev der kun sagt eller gjort Lidet, der ikke havde Hensyn paa dennes Stilling. Da man iøvrigt vidste, at Lægerne strengt holdt Sygeværelset lukket for ethvert Besøg, tog det hele Selskab for det Første Frokosten til sig i melancholsk Taushed, og ventede taalmodigt paa det Dieblis, da de kunde blive indladte til den Syge. Da det sørgelige Maaltid var forbi, indbød Sir Gervaise sin Ven Bluewater til at følge ham til hans Værelse og gik selv foran.

„Det er sikkert muligt, at Bervillin er løben ud,“ begyndte Viceadmiralen, saasnart de vare ene, „dog ville vi snart faae mere at vide, naar Kutteren er kommen med sine Beretninger. Du faae blot Nummeret, — ikke sandt? — Sagde Du ikke saa?“

„Han gjorde netop sine hemmelige Signaler, da jeg forlod Landtungen, og jeg kunde naturligviis ikke vel forstaae dem uden ved Hjælp af min Bog.“

„Denne Bervillin er en brav Karl,“ sagde Sir Gervaise og gned sine Hænder, hvilket han altid pleiede at gjøre, naar han var fornøiet, „og der er ogsaa noget Dngtigt ved ham, han har tretten Todækkere, Dick! saa at der netop er et Skib for hver af vore Capitainer og endnu eet for begge vore Flagskibe. Dog troer jeg, at der ikke er een Tredækker i hele Eskadren.“

„Deri tager Du en Smule feil, Sir Gervaise! thi Greven af Berrillin har heiset sit Flag paa den største franske Tredækker, le Bourbon, paa 120 Kanoner. Hans andre Skibe ere ikke anderledes end vore, men meget stærkere bemandede.“

„Det gjør Intet til Sagen, Blue! Det gjør Intet til Sagen! Vi ville sætte To imod le Bourbon og saa gjøre behørig Brug af vore Fregatter. Desuden har Du jo en særegen Færdighed i at holde Din Flaade saa tæt sammen, saa at den saa at sige kun danner eet eneste Batteri.“

„Lør jeg vel tillade mig det Spørgsmaal, om Du tænker strax at løbe ud, i det Tilfælde at the Active bringer Efterretninger, der bestyrke Din Formodning?“

Sir Gervaise kastede et hurtigt, mistroisk Blik til sin Ben, og vilde gjerne have læst Bevæggrunden til dette Spørgsmaal i hans Ansigt, uden paa samme Tid at røbe, hvad han selv tænkte; derpaa syntes han at besinde sig paa et Svar.

„Det er ikke synderlig behageligt at ligge her og skamfile vore Ankertouge, medens en fransk Flaade sværmer omkring i Canalen,“ bemærkede han omsider, „men under de nærværende Omstændigheder anseer jeg det dog for min Skyldighed først at oppebie Admiralitetets Befalinger.“

„Troer Du, at Lorderne ville jende Dig igjennem Canalen ved Dover for at blokere Frith?“

„Derfom de gjøre det; Bluewater! haaber jeg, at Du vil gjøre mig Selskab. Jeg haaber, at Din egen Eftertanke i Nat vil have forandret Dine Anfkuelfer af en Sømands Blygter, hvis Fædreland er indviklet i en Krig med fin ældste og mægtigste Fjende.“

„Det hører til Kronens Prærogativer at erklære Krig — for faa vidt har Du Ret, Dakes! men Ingen uden en lovmæssig Souverain kan føre en lovmæssig Krig.“

„Ah, der kommer igjen Din fordømte Forskjel paa de jure og de facto! Holdt, der falder mig Noget ind, Dick! Du er jo dog et Slags Lærd; kan Du sige mig hvad man egentlig mener, naar man kalder Nogen en nullus?“

Admiral Bluewater havde allerede igjen taget Blads i den mageligste Stol, som han kunde finde, og sad i den meest skjodesløse Stilling, medens hans utaalmodige Ben bestandigt gik frem og tilbage i Bærelset; men nu saae han fuld af Forbauselse i Veiret, og fulgte den Andens raske Bevægelser, som om han tvivlede paa, at han rigtig havde forstaaet hans Spørgsmaal.

„Det er dog tydeligt Engelsk — eller er det ikke? — eller tydeligt Latin, om Du vil? — Hvad forstaaer

man derved, at man kalder Nogen en nullus?" gjentog Sir Gervaise, idet han saae stift paa sin Ben.

"Latinen er rigtignok ganske tydelig," svarede Blue-water smilende, "Du mener dog vel ikke nullus, nulla, nullum?"

"Jo netop, Du har truffet det paa en Prisk, nullus, nulla, nullum. Ingen, Ingen, Intet; Masculinum, Femininum, Neutrum."

"Det Udtryk har jeg endnu aldrig hørt. Derjom det overhovedet er brugeligt, maa det være et eller andet taabeligt Ordspil; maaskee hedder det saameget som Gjæst, eller det er en ondskabsfuld Hentydning paa et Menneskes Stand, idet man kalder ham en Hr. Ingen. Men hvem Djævelen har vovet at kalde en Anden en nullus i den commanderende Admiral over Sydflaadens Baahør?"

"Sir Wycherly Wyhecombe, vor ulykkelige Bert, den stakkels Mand, der nu ligger paa Sygeleiet."

Bluewater saae endnu engang op, og hans Dine søgte igjen at læse i den Andens Miner. Sir Gervaise var bleven staaende med Armene paa Ryggen for sin Ben, som han betragtede opmærksomt i Forventning af et Svar.

"Jeg havde troet, at det var en Banskelighed, der hidrørte fra Flaaden — maaskee en Nar, der beklagede sig over en endnu større Nar, fordi denne havde brugt

hiint Ord. — Sir Wycherly? — Den stakkels Mand maa have talt i Vildelse."

"Jeg troer det ikke, men dersom det er Tilfældet, er der Methode i hans Vanvid; thi han blev til vor store Forundring med uroffelig Standhaftighed staaende ved dette Udtryk. Hans Brodersøn, Thom Wyhecombe, den præsumtive Arving, er, som han stift og fast paastaer, en nullus, og denne Sir Reginald, som vi hvert Dieblif vente, er, som han siger, blot halv eller halvblods, som det siden er bleven forklaret os."

"Jeg frygter meget for, at denne Brodersøn vil, naar han først engang er kommen i Besiddelse af Titelen og Godset, vise sig som noget ganske Andet, end en nullus," svarede Bluewater alvorligt; "en mørkere, uhyggeligere Karl har jeg endnu aldrig seet."

"Det er netop ogsaa min Mening, desuden ligner han slet ikke Familien."

"Det Kapitel om Ligheder, Dages! er et Thema, der ikke er let at forklare. Vi finde ofte Forældre og Børn uden den mindste Lighed med hverandre, medens vi igjen ved Personer, der ere hverandre fuldkommen fremmede, finde den meest forbausende Lighed."

"Rebersvendes Børn! — ja, hos dem kan det vel være Tilfældet, men ellers vel ikke. Jeg har endnu aldrig betragtet et Barn, uden at jeg har opdaget en eller anden Lighed med Forældrene, der, om den end var

skjult og kun forbigaaende, dog var saa tydelig, at den ikke tillod nogen Tvivl om Slægtskabet. — Men hvor det dog er et fordømt Tilfælde, at vor brave unge Lieutenant slet ingen Fordring har paa det gamle Baroni, medens denne forbandede nullus er lovmæssig Stamherre! Endnu aldrig i mit Liv har jeg taget saa megen Deel i et Mennekses Arv, som jeg nu interesserer mig for Bestemmelsen af hvem der skal være vor stakkels Berts Efterfølger."

„Det er igjen en lille Misforstaaelse, Dames! i mit Testamente har Du endnu taget mere Deel, thi da jeg en Dag forfattede et Saadant til Fordeel for Dig, og gav Dig det at læse, rev Du det itu og kastede det med egen Haand overbord."

„Ja, og dertil havde jeg ogsaa fuldkommen Ret. Som Din Foresatte maatte jeg contremandere det. Jeg haaber, at Du har forfattet et Andet og skjænket Din Formue til Din Fætter, Viscounten."

„Jeg har rigtignok forfattet et Andet, dog deler det i dette Punct idetmindste det Forriges Skjæbne. Jeg holdt for, at vi have vigtige Begivenheder i Vente, og at Bluewater desuden er rig nok. Jeg har tilintetgjort det Document, som jeg havde opsat til Fordeel for ham, og i Morges forfattet et Nyt. Da Du, som sædvanligt, er dets Guldbyrder, vil jeg vel gjøre vel i at lade Dig læse det."

„Dick! jeg haaber dog ikke, at Du har været saa taabelig at udslætte Overhovedet for Din egen Familie, Dit eget Kjød og Blod, af Dit Testamente, for at efterlade hiin gale, skotske Eventyrer de Par tusinde Pund, som Du besidder?“

Med dette nye Beviis paa hans Vens Fortrolighed med hans Maade at tænke og handle paa, maatte Bluewater uvilkaarligt smile. I det første Dieblisk vilde han endog beklage, at han ikke virkelig havde udført sit første Forehavende, hvorved Viceadmiralens Devinationsgave vistnok vilde have traadt tydeligere for Lyset; men derpaa tog han Documentet op af Lommen og overrakte Sir Gervaise det med en ligegyldig Mine.

„Her er Testamentet,“ sagde han, „læs det, saa vil Du erfare, hvad jeg har gjort. Jeg ønsker, at Du vil beholde det hos Dig, thi ligesom Ulykken kan føre os sammen med de beshynderligste Sengekammerater, kunne Revolutioner ofte sætte os i de meest uventede Situationer, og Documentet er i ethvert Tilfælde bedre gjemt hos Dig, end hos mig. Naturligviis bevarer Du min Hemmelighed, indtil den Tid kommer, da Documentet skal træde i Kraft.“

Viceadmiralen vidste ret vel, at hans egen Interesse ikke kunde være berørt med Bestemmelsen betræffende hans Vens Formue, men han modtog dog Documentet med temmelig megen Nysgjærrighed. Et saa kort Testa-

mente var snart læst; hans Dine hvilede opmærksomt paa Papiret, indtil han var færdig med det sidste Ord. Derpaa lod han Haanden synke og saae paa Bluewater med en Forbauselse, som han hverken behøvede at fremkunste, eller søgte at skjule. Han tvivlede ingenlunde paa sin Vens sunde Forstand, derimod syntes det stærkt at være Spørgsmaalet om hans Klogskab.

„Dette er nu rigtignok en meget simpel, men ogsaa en meget findrig Bestemmelse,“ begyndte han, „naar det kommer an paa, at forstyre Ordenen i det menneskelige Selskab, og forvandle en høist beskedent, fordringsfri, om og nok saa elskværdig ung Pige, til en anmassende, opblæst, gammel Kjerling. Hvad i al Verden kan denne Mildred Dutton være for Dig, at Du saaledes testamenterer hende 30,000 Pund?“

„Hun er den blideste, ædlest, reneste af sit hele blide, ædle, rene og elskværdige Kjønn; dernæst er hun kun ved en brutal, fordrukken Faders Forbandelse bleven trykt ned i sin nærværende Stilling, og det er nu engang min faste Villie, at Livet her ogsaa skal hvide nogen Godtgjærelse for den Glendighed, som det paalægger.“

„Derpaa maa Du ikke tvivle, Richard Bluewater! — sikkert ikke. Det er saa utvivlsomt sandt, at enhver Last eller Forbrydelse allerede her i Livet maa lide sin Straf, at man vel kunde spørge, om der endnu behøves et andet Helvede for Menneskene. Derfor kan Du for-

lade Dig paa at Dit Ideal af blid, ædel Beskedenhed ikke vil blive ubelønnet."

„Meget rigtigt, forsaavidt som det angaaer Anden; men jeg vil ogsaa være en Smule betænkt paa Legemets Velgaaende. Du erindrer dog vel endnu Agnes Hedworth, eller har Du glemt hende?"

„Om jeg erindrer hende? Hvilket Spørgsmaal! Derfom Krigen havde givet mig Tid til at forelske mig, Dick! vilde hun have været den eneste af alle Qvinder, som jeg kjendte, for hvis Fødder jeg havde kunnet lægge mig og det som en Hund."

„Erkjender Du ingen Lighed mellem hende og denne Mildred Dutton? Den ligger mere i Udtrykket end i Ansigtstrækkene, men netop Udtrykket er det jo, der alene røber Charakteren."

„Ved St. Georg! Du har Ret, Bluewater! og dette betager mig igjen paa en vis Maade den Forlegenhed, som jeg befandt mig i med Hensyn til det Udtryk, som Du nu taler om. Hun er aldeles som den stakkels Agnes, der meget tidligere, end nogen af os ønskede det, blev forsamlet til de Salige. Levende eller død, Agnes Hedworth maa være en Engel! Du elskede hende, troer jeg, mere, end noget andet qvindeligt Væsen! Engang troede jeg endogsaa, at Du vilde tilbyde hende Din Haand."

„Min Tilbøielighed var ikke af det Slags, Du maa heller ikke have kjendt hendes Livs hemmelige Historie, thi i det Tilfælde kunde Du ikke have tænkt paa noget Saadant. Min eiendommelige Stilling med Hensyn til hende, var af det Slags, at Agnes, hvorvel hun kun var mit Sødsfendebarn, dog var min nærmeste qvindelige Slægtning; og jeg betragtede hende mere som en Søster, end som det Bæsen, der engang kunde blive min Hustru. Hun var sexten Aar yngre end jeg; og da hun endelig havde naaet den Alder, at hun kunde gifte sig, var jeg allerede vant til at betragte hende som en Person, der var bestemt til en anden Stilling. Ogsaa med Hensyn til hendes Søster, Hertuginde, nærede jeg den samme Følelse, endskjøndt i en svagere Grad.“

„Arme, søde Agnes! Og formedelst denne tilfældige Lighed har Du besluttet at indsette Datteren af en for-drukken Master til Din Arving?“

„Det just ikke. Testamentet var færdigt, endnu før end jeg vidste, at en saadan Lighed fandt Sted. Dog har denne Omstændighed høist sandsynligt, uden at jeg mærkede det, bestemt mig til at betragte hende med gunstige Bine. Thi, Gervaise! Agnes selv var ikke skjønnere af Person, eller elskværdigere, end denne Mildred Dutton.“

„Nu vel, hende idetmindste er Du ikke vant til at betragte som Din Søster, og giftefærdig er hun ogsaa,

Dick! uden at Du endnu har fundet Leilighed til at ansee hende for særdeles hellig," svarede Sir Gervaise med et halvt undertrykt Smil, medens han betragtede sin Ben med et roligt Blik.

„Du veed, at Alt dette er forgjæves, Dames! En eller Anden maa have min Formue. Min Broder har allerede længe været død; selv den stakkels Agnes er borte; hendes Søster behøver den ikke; Bluewater selv er allerede en hovedrig Rebersvend; Du vil ikke have den; hvad kan jeg altsaa gjøre bedre? Dersom Du havde været Vidne til, hvor grusomt Moder og Datter i Aftes bleve mishandlede af dette Udyr af en Ægtefælle, — vilde Du bestemt have følt en Længsel efter at lette Deres Glendighed, om det saa skulde have kostet Dig Dit Bowldero og Din halve Formue i Banken.“

„Om! Bowldero har nu allerede i fem Aarhundreder været i min Familie, Mester Bluewater! og vil vel forblive i den endnu i fem Andre, dersom Din dumdriftige Prætendent ikke bestiger Thronen, og lader den confiskere.“

„Dernæst havde jeg endnu en anden Grund. Efter lader jeg en Aig mine Penge, og føres den forestaaende Kamp over paa det svagere Parti, tager Kongen, — han som er det de facto, — min hele Formue bort, derimod vil, endogsaa en Tydsker ikke være saa haardhjertet, at berøve en fattig Skabning, som Mildred, hendes eneste Hjælp.“

„Skotterne ere bekjendte som særdeles følsomme i saadanne Sager. Dog, gaae Din egen Vej, Dick! Det er jo overhovedet det Samme, hvad Du tager Dig for med Dine Brisepenge; jeg for min Deel havde altid troet, at de vilde tilfalde Drengen Geoffrey Cleveland, der virkelig ikke gjør Din Familie nogen Skam.“

„Naar han er fem og thye Aar gammel, har han sine hundrede tusinde Pund, som en Bedstemoder, den gamle Lady Greenfield, har testamenteret ham, og det er i ethvert Tilfælde mere end han nogensinde er i Stand til at fortære. Men nok derom! — Har Du siden i Aftes havt Efterretninger fra Norden?“

„Ikke een Stavelse! Vi ere her i en meget affidesliggende Deel af Landet; jeg er overbevist om, at det halve Skotland kunde kuldsæile i en af sine Indsøer, uden at vi her i Devonshire i en heel Uge fik noget at høre derom. Erholder jeg iøvrigt inden sex og tredive Timers Forløb hverken Ordre eller Efterretninger, tænker jeg selv at ile til London, og at overgive Dig Commandoen over Flaaden.“

„Det vilde ikke være meget klogt! Du vil dog ikke i en saadan Crisis overgive en saa vigtig Commando til en Mand af min politiske Følelse — jeg vil ikke sige Anskuelse, da Du jo dog er tilbøielig til at tillægge Følelsen Alt.“

„Til Dig, Richard Bluewater? Jeg vilde overgive Dig Liv og Ære med den fuldkomneste Tillid til deres Sikkerhed, saa længe Begge vare afhængige af Dine egne Handlinger og Tilbøieligheder. Men først maa vi see, hvad for Efterretninger the Active bringer os; thi er de Bervillin virkelig løben ud, anseer jeg det for en engelst Søndags første Bligt at tilfødesætte alle andre Hensyn for at slaa Franskmændene.“

„Derjom han kan,“ bemærkede den Anden tørt, og opløstede sit høire Been saa høit, at han kunde lægge det paa Armen af en gammeldags Stol, — en Anstrængelse, der næsten bragte hans Ryg i en horizontal Linie.

„Jeg er langt fra, Admiral Bluewater! at betragte dette ligefrem som noget naturligt; men det er allerede aa ofte blevet udført, at Muligheden idetmindste ligger ydeligt for Dagen. — Ha, her kommer Magrath, der an give os Efterretning om Patientens Tilstand.“

Chirurgen paa the Plantagenet traad i dette Dreblik ind i Bærelset, og gav derved Samtalen en anden Bending.

„Nu, Magrath!“ begyndte Sir Gervaise og holdt pludseligt inde i sin Skandsedæksgang, „hvad for Efterretninger bringer I os om vor Syge?“

„Han kommer til sig selv igjen, Admiral Dakes!“ svarede den phlegmatiske Doctor; „men det er som Solens Glimt, naar den synker ned bag det fjerne Bjerg,

og forghlder de over det svævende Skyer endnu engang med sine Straaler."

„Jh, Doctor! gaae med Eders Poesi, i Dag ville vi kun have at gjøre med virkelige Kjendsgjerninger."

„Velan da, Sir Gervaise! J er commanderende Admiral, og altsaa maa jeg vel adlyde Eder. Sir Wycherly Wyhecombe ligger af et Slagflod, eller af en *ἀπόπληξις*, som Grækerne kalde det. Sygdommens Diagnose er ikke let at miskjende, endskjøndt den, saavel som andre Sygdomme, har sine beslægtede Grene. Ofte have de Midler, som man bruger mod Gigt eller Arthritis et Slagflod til Følge; men Forskjellen imellem begge Sygdomme bestaaer deri, at den ene har sit Sæde i Hovedet, og den Anden sædvanligt i Fodderne. Herrerne ville desto lettere forstaae mig, naar de betænke, at en der bliver jaget ud af et Smuthul, for det meste søger et Andet. Jeg er af den Mening, at Phlebotomien, som man anvendte strax efter det første Anfald er meget uheldigt valgt."

„Hvad Fanden mener han med sin Phlebotomie?" raabte Sir Gervaise, der, hvorvel han forstod den Kunst at aarelade, dog ikke kunde lide Lægekunsten overhovedet, og kun forstod de Færreste af de brugelige Kunstudtryk.

„Jeg mener det, som De og Admiral Bluewater saa tit have anvendt mod hans Majestæts Tjender, naar vi

have stødt paa dem til Søes, hi, hi, hi!" svarede Magrath, der loe ad sin egen Vittighed der, skjøndt ringe i Quantiteten, dog var desto bedre i Qualiteten.

„Han mener dog vel ikke Krudt og Kugler? Franskmændene give vi vore Kugler at smage; Sir Wycherly har dog vel ikke faaet noget Skud.“

„Vist ikke, Sir Gervaise! men de har, i Mangel af en Læge, aabnet ham en Aare, og dette var en noget for overilet Forholdsregel, som jeg, efter min Anskuelse, maa dadle.“

„Nu, i Sandhed, enhver gammel Kjærling vil kunne give os en bedre Underretning, end vor Doctor. Aare-laden er et Hverdagsmiddel mod saadanne Anfald.“

„Jeg strider ikke om ældre Qvinders Dogmata, Sir Gervaise! og ligesaalidet mod Deres Hverdags remedia. Naar Hverdagsdoctorer kunde redde de Syges Liv og lindre deres Smertes, vare vore Diplomer saa temmelig unyttige, og vi kunne Alle gaae frem efter Deres egen Grundfætning, „Fanden tage den Bogaste“, efter hvilken J selv ved Entringen af el Lirio, haandterede blandt hine Dons. Den Gang var jeg ogsaa med, som begge Herrerne ville mindes, og havde fuldt op at gjøre, for at sbe Skrammerne sammen, som J havde anbragt med Eders ugudelige og uforstammede Hænder.“

Denne Tale sigtede til en af de meest fortvivlede og haardnakkede Kampe, som begge disse Flagofficerer

nogensinde havde været indviklede i. Denne Fægtning havde givet dem, der endnu vare ganske unge Mænd, Leilighed til at udmærke sig ved personlig Tapperhed, og derfor saae Begge sædvanligt med stor Selvtilfredshed tilbage paa den, men Sir Gervaise endnu mere end hans Ven, da denne allerede ofte havde erklæret, at de Begge egentlig havde fortjent at omkomme, som en velfortjent Straf for den Dumdriftighed, hvormed de havde povet deres Mandskabs Liv ved et Foretagende, der dog fik et glimrende og heldigt Udfald."

"Nu, Magrath, det var Noget, som man kunde foretage sig i sit to og tyvende Aar," bemærkede Bluewater, "men som man i det Tredivte nok vilde betænke sig paa."

"Jeg vilde forsøge paa det endnu i Dag, dersom Leiligheden frembød sig," raabte Sir Gervaise, og slog Hænderne sammen med en pludselig Kraftanstrengelse, der beviiste hvor stærkt den blotte Grindring om hiin Scene virkede paa ham.

"Ja, ja, det troer jeg virkelig!" raabte Magrath, der lod Skotten skinne mere og mere frem, jo varmere han blev; "De vilde endogsaa hellere entre en Makrelbaad, end gaae derfra uden Kamp. De er en kapital Vice-admiral af det Røde, Sir Gervaise! men til Krankvægter vilde De, efter min Mening, passe meget slet."

"Bluewater, jeg maa dog tilsidst ombytte mit Skib med Dit, blot for at blive disse gamle Knurrepotter paa

the Plantagenet qvit. De stikke mig med deres Blod-igler, og ere efterhaanden blevne saa familiare, at de kritisere alle mine Befalinger og dertil kun følge dem halvt."

"Ikke een Gnefte vil kritisere Deres Befalinger med Hensyn til Flaaden, men hvad Lægekunsten — Videnskaben, skulde den egentlig hedde, — angaaer, da vilde jeg ikke tiltroe Dem mere, end en af vore unge Herrer. Jeg har ladet mig sige, at De har sponget Deres Lancet hos den stakkels Sir Wycherly paa en Maade, som om De styrkede løs paa Fjenden med Sabelen i Haanden."

"I Sandhed, Sir! det gjorde jeg; dog havde Hr. Rotherham allerede gjort Anvendelsen af Instrumentet overflødig. Et Slaganfald er intet Andet end en Tilstrømning af Blodet til Hovedet, naar man altsaa formindsker Blodmassen i Arterne, i Armen eller Lindingen, bliver ogsaa Trykket paa Hjernen svækket."

"Intet Andet end Lægmands Viisdom; intet Andet end Lægmands Viisdom! Men vil De sige mig om den Snge derved saa rød eller bleg ud? Deraf er nu Alt afhængigt, thi deri ligger Sygdommens sande Diagnose."

"Rød, troer jeg, mener Du ikke det Samme, Blue-water? — Rød, omtrent som gammel Portviin, af hvilken den gamle Herre, som jeg troer, førte mere end nok med sig."

„Nu, i dette Tilfælde havde De rigtignok ikke saa ganske Uret; men man sagde mig, at hans Ansigt var blegt og ligagtigt, og dersom dette er Tilfældet, har De været nærved at begaae et Mord. Der gives een Grund-sætning, der er gyldig ved Diagnosen af samtlige Slag-anfald hos saadanne Landadelsmænd, og som lyder paa, at deres hele Nervesystem er blevet svækket og forstyrret ved deres altfor store Forkjærlighed for Flasken. I saadanne Tilfælde kan man ikke gjøre noget værre, end at aarelade den Syge. Jeg vil iøvrigt ikke dadle Dem alt for strængt, Sir Gervaise! og derfor ville vi forlade denne Gjenstand, omendstjøndt jeg, for at tilstaae Sandheden, ikke synderlig kan beundre den Maade, hvorpaa I har fuffet mig i Haandværket. Sir Wycherly er betydelig bedre, og har allerede, — saavidt det nemlig er muligt for en Mand, der ikke kan bruge sin Tunge, — nyttret det indstændige Ønske, at opsætte sin sidste Willie, eller sit Testamente. I sædvanlige apoplectiske Tilfælde er det vel bedre at modsætte sig et saadant Ønske; men da iøvrigt min faste Overbeviisning gaaer ud paa, at Intet er i Stand til at redde den Syges Liv, vil jeg i dette Tilfælde ikke indvende noget imod denne Forholdsregel. I min Ungdom, mine Herrer! oplevede jeg engang i Edingburg en mærkværdig Discussion om det Spørgsmaal, hvilket Hensyn, det paa Patientens Bestemmelse over sin Formue, eller det om Patientens Sundhed, skulde

beholde Overvægten hos Lægen, da man dog ikke ret kunde vide, om Affattelsen af et Testamente virkelig angriber Nervesystemet og forstyrrer de legemlige Functioner eller ikke. Ethvert af begge Partier forfattede en egen Afhandling i det fortræffeligste Edinburger-Latin. Jeg troer, at Physiци dog havde Ret i Sagen, thi de havde paa deres Side et væsentligt nærværende Onde, medens man paa den anden Side kun saae et muligt, fjernt Gode."

"Har Sir Wycherly i Morges nævnt mit Navn?" spurgte Viceadmiralen med megen Deeltagelse.

"Ja vist, Sir Gervaise! og det i en saa nøie Sammenhæng med sit Testamente, at jeg ret vel tør meddele Dem det Haab, at det sikkert ikke vil blive forglemt ved Legaterne. Ogsaa Bluewaters Navn var i hans Mund."

"I dette Tilfælde maae vi ingen Tid spille, thi jeg har endnu aldrig i mit hele Liv følt saa megen Interesse for en Fremmeds testamentariske Bestemmelse. Hør, er det ikke en Vogn, der ruller ind i Gaarden?"

"Deres Sandser ere overordentlig fine, Sir Gervaise! og det, har jeg altid sagt, er een af de Grunde, hvorfor De er bleven en saa stor Admiral," svarede Magrath; "dog vel at mærke ikkun Gen, thi hos en virkelig stor Mand maa der nødvendigvis forene sig mange store Fortrin. Jeg seer en middelaldrende Herre stige ud; han er omringet af Tjenere, der bærer det samme Livré, som de her i

Huset. Uidentivul en Slægting, der ogsaa vil see efter Legater."

„Det maa være Sir Reginald Wychembe; det vilde vel ikke være upassende, Admiral Bluewater, om vi gif ham imøde for at modtage ham."

Paa denne Opfordring traf Contreadmiralen sine Been, der, trods Doctorens Nærværelse, ikke havde forandret sin Stilling, til sig, stod op, og fulgte med Sir Gervaise, da denne forlod Værelset.

Trettende Kapitel.

Thom Wychembe havde, fra det Dieblif af, da han hørte, at hans Farbroder havde sendt et Bud til Halvblodet for at indbyde ham til Slottet, følt en Uro, som vi ikke behøve at skildre Læseren. Fra den Time, da han troede at have faaet en Nøgle til dette Forehavende, gjorde han sig al optænkkelig Umage for at erfare hvad der foregik, og da Sir Reginald Wychembe betraad Huset, var han den Første, der traf sammen med ham.

„Sir Reginald Wychembe, som jeg formoder af Vaabenet og Livreet?“ begyndte Thom og søgte at paatage sig en Berts Mine, „det glæder mig at see hvorledes alle nedarvede Skikke i Familien, ere blevne bevarede og holdte i Hævd i begge Grene, endskjøndt to fulde Aarhundreder have adskilt dem.“

„Jeg er Sir Reginald Wychembe, Sir! og har altid bestræbt mig for ikke at forglemme de ærværdige Forfædre, fra hvilke jeg nedstammer. Tør jeg spørge, hvilken Slægtning jeg har den Ære at tale med?“

„Hr. Thomas Wychembe, til Deres Tjeneste, Sir! den ældste Søn af Sir Wycherlys nærmeste Broder, den afdøde Hr. Baron Wychembe. Jeg haaber, Sir Reginald, at De ikke har betragtet os som saa fjerne Slægtninge, at De ganske og aldeles har overseet vore Fødseler, Ægteskaber og Dødsfald?“

„O nei, Sir!“ svarede Baronetten tørt, og med et Eftertryk, der satte hans Tilhører i stor Forvirring, om endogsaa det kolde, jesuitiske Smil, der ledsagede hans Ord, igjen paa en Maade beroligede hans levende Bekymringer; „Alt, hvad der angaaer Huset Wychembe er i mine Dine af Interesse, og jeg har, som jeg haaber, ikke uden Held, gjort mig Umage for, nøiagtigt at erfare Alt, hvad der angik Familiens Fødseler, Ægteskaber og Dødsfald. Jeg beklager uendeligt, at en saa sørgelig Anledning skal være Skyld i, at jeg nu anden Gang

betræder denne æroverdige Bolig; hvorledes befinder Deres ærede, — det vil sige, hvorledes befinder Sir Wycherly Wychecombe sig?”

Naar man sammenholdt den Talendes forsigtige, men dog betegnende Maade med Indholdet af hans Svar, havde Thom vistnok Grund til at være urolig, omend- skjøndt han endnu bestandigt var i Uvisshed om sin Navnes sande Hensigt. De Ord, hvorpaa den Sidste lagde det meste Eftertryk, bleve kun let, men dog meget kjendeligt berørte; derhos var det kolde, listige Smil, der ledsagede dem, aldeles skikket til at vildlede en saa sædvanlig Skurks Skarpsindighed, som denne Urvjæger var. Dernæst var det jo ogsaa let mueligt, at den pludselige Forandring i Constructionen af den sidste Phrase, og Anbringelsen af Personens Navn, istedetfor den Slægtskabsgrad, der, som man i Almindelighed troede, fandt Sted imellem Sir Wycherly og Thom, ikke var Andet, end en stræng Jagttagelse af Selvfabstønen — eller endog kunde være fuldkommen intetbetydende.

Alle disse smaa Tvivl fremglimtede i Thom Wychecombes Indre, dog var der nu ingen Tid til at vedblive med saadanne Undersøgelser. Høflighed fordrede et vlieblikkeligt Svar; dette gav han da ogsaa, som det lod, med temmelig megen Fasthed, endskjøndt hans skarptseende, erfarne Modstander strax mærkede, at hans Ord ikke havde forseilet den tilsigtede Virkning, thi han havde

ved dem villet forskaffe sig en vis Overlegenhed over den unge Mand.

„Min ærede og elskede Farbroder er, som man siger, vel kommet noget til sig selv igjen,“ sagde Thom, „men jeg er bange for, at dette Skin af Haab kun er skuffende. Naar man er fireogfirsindstyve Aar gammel, har Døden en altfor grundet Ret til sit Bytte, Sir! Det værste ved Sagen er, at min stakkels Farbroders Mandstilstand er slynlig rystet, saa at det er reent umuligt at erfare hans saa Ønsker ved et Document, eller en lignende Foranstaltning.“

„Hvorledes kom det da, at Sir Wycherly beærede mig med en Opfordring til at aflægge ham et Besøg?“ spurgte den Anden meget spidst og træffende.

„Formodentlig har han hvidsket Deres Navn, Sir! og det var da i et saadant Dieblisk meget naturligt, at man udlagde det som et Ønske at see Dem. Hans Testamente er, saavidt jeg veed, allerede for lang Tid siden bleven opsat; men det er indviklet i en Convolut og forseglet med Sir Wycherlys Naaben, hvorfor jeg ikke engang kjender Executorens Navn. Det vil altsaa vel ikke være med Hensyn til hans sidste Willie, at De er bleven indbudet, Sir! jeg tænker snarere, at han har bestemt Dem, som den nærmeste Slægtning af Sidelinien til Fuldbyrder af det allerede forfattede Testamente, og at han

derfor ansaae det for passende at give Dem Underretning om Sagen."

"Det kan være, Sir!" svarede Sir Reginald paa sin sædvanlige kolde og forsigtige Maade, "dog havde det i dette Tilfælde været mere overeensstemmende med Skik og Brug, om han i den Skrivelse, der blev mig tilstillet, havde tilkjendegivet Marsagen, hvorfor han udbad sig min Nærværelse. Brevet har den Underskrift „Gervaise Dakes“, og da en Flaade skal befinde sig i Nærheden, tænkte jeg mig, at det maaskee kunde være den berømte Admiral af dette Navn, der gjorde mig den Ære, at skrive mig til."

"Deri har De heller ikke taget fejl, Sir! Sir Gervaise Dakes befinder sig i vort Huus, — ha! der kommer han selv, for at tage mod Dem; Manden ved Siden af ham er Contreadmiral Bluewater, som Søfolkene kun kalde hans Stormast."

Den ovenfor anførte Samtale havde fundet Sted i en lille Dagligstue, til hvilken Thom havde ført sin Gæst fra den store Sal, og hvor nu begge Admiralerne modtog ham. At forestille den Ene for den Anden, var neppe nødvendigt; Uniform og Stjerne, — thi i den Tid viiste Officiererne sig sædvanligt i stort Costume, — Uniform og Stjerne forkyndte strax Sir Gervaises Rang og Navn, og mellem Bluewater og Sir Reginald fandt der endogsaa et overfladiskt Bekjendtskab Sted, der skrev

sig fra deres stille, men dybt rodfæstede, jacobitiske Sympathier.

„Sir Gervaise Dakes! og Sir Reginald Wychecombe!“ var Alt, hvad begge Herrerne sagde; Admiralen rystede hjerteligt den nyligt Ankomnes Haand, hvilket denne besvarede med en kold Berørelse af Fingeren, — en Hilsen, der ret vel kunde gjælde for den hjerteløse Haandrækning i den nyere Tid, men som denne Gang mere havde sin Grund i Temperamentet end i Moden.

Saa snart denne Ceremoni var forbi, fulgte de sædvanlige Høflighedsphrafer, og derpaa vendte den Nysankomne, med en yderst frimodig Mine, sig til Bluewater med disse Ord:

„De ogsaa her, Sir Richard Bluewater! det glæder mig meget, at jeg ved denne sørgelige Anledning i det mindste finder een gammel Bekjendt.“

„Jeg er meget glad over at see Dem, Sir Reginald! men De har der givet mig en Titel, hvortil jeg egentlig ingen Ret har.“

„Ikke?“ — Aviserne i det mindste melde os, at De har erholdt et af de røde Baand, der nylig ere bleve ledige.“

„Jeg troede, — at jeg blot havde en Udsigt til denne Ære.“

„En Udsigt! — jeg kan forsikre Dem, at Deres Navn staaer klart og tydeligt i Avisen, som jeg strax skal

vise Dem, ved at jende Bud til min Bogn. Jeg er altsaa den Første, der hilser Dem som Sir Richard!"

"Undskyld mig, Sir Reginald! I den Sag er der endnu en lille Misforstaaelse; jeg foretrækker at forblive som forhen Contreadmiral Bluewater. Den Sag vil blive opklaret i sin Tid."

Begge Partier verlede nogle Diekast, der i Tider som de, hvori de levede, vare fuldkommen forstaaelige; og Gjenstanden for Samtalen blev strax derpaa forandret. Førend Sir Reginald slap Bluewaters Haand, trykte han den hjerteligt, — et Bink, der ogsaa af den Sidste blev besvaret med et varmt Haandtryk.

Selskabet begyndte nu at tale om Sir Wycherly, om hans Befindende og om den sandsynlige Grund, der havde bevæget ham til det Ønske, at see sin Frænde. Som Marsag dertil anførte Sir Gervaise, trods Thom Wyhecombes Nærværelse, den Snges Ønske, at opsætte sin sidste Willie, hvorved Baronetten, som han troede, nærede det Ønske, at udnævne Sir Reginald til Fuldbyrder af den, om ikke til noget ganske Andet.

"Saa vidt jeg veed," vedblev Admiralen, "besidder Sir Wycherly en betydelig Sum, som han kan anvende efter Behag. Jeg maa tilstaae, at jeg saae gjerne, at en Mand i sit sidste Dieblik tænker ædelmodigt paa sine Venner og Tjenere. Godset er et Majorat, som jeg

hører, og jeg tænker, at Hr. Thomas Wychecombe vil ikke være værre faren ved sin Farbroders Forsigtighedsregel; lad altsaa den gamle Herre skalte og valte med sine Sparepenge efter Behag."

Sir Gervaise var saa vant til at befale, at han slet ikke bemærkede det Beshynderlige ved at han saaledes blandede sig i Familiens Anliggender, der egentlig vare ham fremmede. Sir Reginald derimod kunde ikke andet end finde Sagen temmelig paafaldende. Ikke destomindre havde denne Sidste, formedelst sin dybe Mennekkendskab, ved det forste Blik erkjendt Viceadmiralens Charakter, og hans eiendommelige Væsen efterlod derfor heller intet blivende Indtryk paa ham. Da Sir Gervaise hentydede paa Thoms Slet til Arvesøgen, som paa en Sag, der egentlig forstod sig af sig selv, kastede han et koldt, men gjennemborende Sideblik til den formeentlige Arving, — et Blik, der næsten fik Marven til at smelte i Benene af den avindshyge Skurk.

"Kan jeg ikke tale et Ord med Dem alene paa Deres Værelse, Sir Gervaise?" spurgte Sir Reginald, idet han førte den Sidste til en Side; "denne Sag maa ikke overiles, og førend jeg gaaer videre frem, ønsker jeg at kjende den Grund, som jeg træder paa, nærmere"

Bluewater havde hørt dette Spørgsmaal; han bad strax Herrerne at blive, hvor de vare, hvorpaa han forlod Værelset tilligemed Thom Wychecombe.

Saa snart de vare alene vidste Sir Reginald ved nderst kloge og forsigtige Spørgsmaal at udforske Alt, hvad der havde begivet sig i de sidste fireogtyve Timer, af Sir Gervaise, — Sir Wycherlys virkelig haabløse Tilstand, saavel som den Maade, hvorpaa han selv var bleven indbudet til Slottet. Da Sir Reginald endelig havde erfaret Alt, hvad han ansaae for nødvendigt at vide, yttrede han det Dnske at faae den Syge at see.

„Holdt! der havde jeg nær forglemt Noget, Sir Reginald!“ sagde Viceadmiralen, idet han, allerede med Haanden paa Dørklinken, holdt inde med sine Bevægelser, for ogsaa paa sin Side at gjøre et Spørgsmaal. „Af Deres Maade at udtrykke Dem paa, mærker jeg, at Lovkyndighedens Studium ikke ganske er bleven forsoomt ved Deres Opdragelse. Ved De maaskee hvad man forstaaer ved „Halvblod“; det er enten et juridisk eller medicinsk Udtryk, og jeg selv forstaaer mig næsten alene kun paa det Nautiske.“

„De havde ikke kunnet henvende Dem til en mere passende Mand i England, Sir Gervaise!“ svarede Baronetten fra Hertfordshire med et betydningfuldt Smil. „Jeg hører til de Lovkyndige fra Middle Temple; blev som en yngre Søn holdt til at studere Lovkyndigheden og er først i mit syv og tyvende Aar fulgt min ældre Broder i Besiddelsen af Godset. Desuden staaer jeg selv

i et ulykkeligt Halvblodsforhold til dette Staugods, som vi neppe endnu have talt om."

Sir Reginald begyndte strax klart og fyndigt at oplyse den Lov, som vi allerede før have stræbt at udvikle for vore Læsere.

"Holdt, holdt, Sir Reginald!" raabte den oprigtige og frimodige Sømand; "ved Himlen, deri maa der stikke en Misforstaaelse; — en Fætter i fyrgethvende Grad, eller ogsaa Kongen skulde arve Godset førend I selv, endstjøndt I nedstammer i lige Linie fra de gamle Wycheomber fra Plantagenetternes Dage?"

"Saaledes byder Landets Lov, Sir Gervaise! dersom jeg var Sir Wycherlys Halvbroder, det vil sige, en Søn af vor fælles Faders anden Kone, kunde jeg ikke arve ham, om vor Fader saa havde erhvervet sig Godset ved egen Fortjeneste eller Lykke."

"Det er affkveligt, Sir! — virkelig affkveligt, — og De maa tilgive mig, at jeg neppe kan troe, at der endnu kan findes en saa monstros Anordning i vort gode, ærlige, velmenende Gammelenglands gode, ærlige, velmenende Love."

Sir Reginald hørte til de saa Lovfyndige, der ikke anerkjendte Fortræffeligheden af denne sceregne Lovbestemmelse, hvilket vel paa hans Side kunde tilskrives den Omstændighed, at han nu havde saa liden Interesse i Advocatstandens Hemmeligheder, men derimod saa megen

i Wycheombes Familieanliggende. Derfor var han ikke overrasket, men endnu mindre krænket af den Maade, hvorpaa Sømanden forkastede hans Paastand, som stridende baade mod Fornuft og Ret og Billighed.

„Det gode, ærlige, velmenende Gammelengland,“ svarede han, „taaler alligevel mangen trykkende Lov, Sir Gervaise! og iblandt Andre ogsaa den om Halvblod. Det kommer meget an paa den Maade, hvorpaa man betragter Sagerne; hvad der forekommer den Ene som Guld, er kun Sølv for den Anden. Saaledes for Exempel,“ dette sagde han med et speidende Smil, der kunde gjælde baade for ironiskt og fortroligt, eftersom Tilhøreren vilde udlægge det, „vilde Glanerne paastaae imod os, at England har en Usurpator paa Thronen, medens den retmæssige Kyrste sukker i Landsflygtighed, — hvilket De iøvrigt, ligesaa lidt som jeg, vilde tilstaae.“

Sir Gervaise foer op, og kastede et hurtigt, mistænksomt Blik til den Talende, men denne viiste et lige saa aabent, trofskildigt Udtryk i sine smukke Ansigtstræk, som der kunde findes i en tillidsfuld, sextenaarig Unglings Miner.

„Det Tilfælde, De antager, frembyder mig en Parallel,“ svarede Viceadmiralen, der forglemte enhver Skynge af Mistillid, da han soe denne sorgløse Mabenhertighed, „thi vi Mænd lade os i vor undersøgtlige Troskab ofte lede af Følelsen, medens Loven egentlig altid kun bør

ledes af Fornuft og Retfærdighed. — Dog, da vi nu engang dvæle ved denne Gjenstand, vil De da ikke have den Godhed, at sige mig, Sir Reginald, om De veed, hvad en nullus er?"

„Deraf forstaaer jeg intet Andet,“ svarede den Anden, denne Gang med et uforstilt Smil, „end hvad man finder i de latinske Ordbøger og Grammatikker.“

„Ja, De mener ogsaa nullus, nulla, nullum. Det forstaaer endogsaa en Somand som jeg; thi vi gaae Alle i Skole førend vi komme til Søes. Men Sir Wicherly gjorde sig den største Illage for at gjøre sig forstaaelig, og kaldte Dem da ogsaa en „Halvblods“.“

„Og med fuldkommen Ret, — jeg tilstaaer, at dette virkelig er Tilfældet, og at jeg ikke har større lovmæssige Fordringer paa dette Gods, end for Exempel De. Men min moralske Ret — med den staaer det vel bedre til.“

„Det gjør Dem megen Ære, at De tilstaaer dette saa oprigtigt, Sir Reginald, thi see, jeg vil lade mig hænge, dersom jeg troer, at Donnerne, endog kun i Drømme ville tænke paa at komme frem med saadanne Indvendinger imod Deres Arvesølge, dersom de ikke bleve gjorte opmærksomme paa dem.“

„Deri gjør De dem Uret, Sir Gervaise! thi det er jo deres Pligt, at see til at Loven bliver overholdt, den være som den vil.“

„Maafkee har De Ret, Sir! men Aarsagen, hvorfor jeg spørger Dem om, hvad en nullus betyder, er, at Sir Wycherly, der ikke formaaede at tale uden med den største Anstrængelse, flere Gange kaldte sin Brodersøn og Arving, Thomas Wyhecombe, saaledes.“

„Gjorde han virkelig det? Sagde han maafkee ikke snarere, at han var filius nullus?“

„Jeg troer snarere, at det var nullus — dog kan det vel være, at jeg een eller to Gange hørte ham hvidske Ordet filius.“

„Jo, jo, Sir Gervaise! det maa have været saaledes; og det er mig meget kjært, at Sir Wycherly kjender Sagen, da den unge Mand, som jeg hører, giver sig Mine af, at han tør betragte Tingen under et andet Synspunct. Filius nullus er nemlig Retsudtrykket for „en Søn af Ingen“, en „Slegfredsøn“, som De vel vil forstaae. Jeg veed med Vished at dette uhykkelige Tillægsord tilkommer Hr. Thomas Wyhecombe, hvis Fader, som jeg kan godtgjøre med de tydeligste Beviser, aldrig har været gift med hans Moder.“

„Men, Sir Reginald! den uforkammede Slyngel bærer dog til Beviis paa det Modsatte, et Certificat i Kommen, der er undertegnet af en Præst ved en af Sognekirkerne i London.“

Baronetten fra Hertfordshire syntes overrasket ved denne Forsikkring af Viceadmiralen, men Sir Gervaise

forklarede ham hvad der var foregaaet mellem ham og den unge Mand, og saaledes blev der ingen videre Tvivl om Sagens Sammenhæng.

„Da De selv har seet Documentet,“ begyndte Sir Reginald paany, „maa Sagen vel forholde sig saaledes, og den vildledte Dreng synes at have besluttet at vove ethvert fortvivlet Skridt for at bemægtige sig Titelen og Godset. Alt, hvad han siger om et Testamente, der allerede er forhaanden, er vel kun ikke Andet, end Fabel; thi intet Menneſke med sund Fornuft vil vel vove sin Hals for en saa ubetydelig Udmærkelse, som en Baronets-titel; da vi Begge ere Medlemmer af den samme Klasse, tør jeg vel tale aabenhjertet med Dem, Sir Gervaise! Dersom der virkelig fandtes et Testamente, vilde dette bestemme Arvesolgen. Jeg kan altsaa ikke troe, at der virkelig findes et Saadant.“

„Dersom dette Testamente ikke var ganske efter Kæægtens Dnske, vilde da hiin Nielse ikke baade forskaffe Majoratsarvingen den ubetydelige Uere, som De talte om, og den hele Besiddelse af Godset?“

„Jo, det vilde virkelig være Tilfældet; jeg er Dem meget takskyldig for dette Vink. Men ønsker Sir Wycherly iøvrigt nu at opsætte et nyt Testamente, og besidder han Kraft og Besindelse nok til at sætte sin Billie igjennem, behøver det gamle ikke mere at foruro lige os. For en Mand i min Stilling er det en meget vanskelig Op-

gave, Sir! at træde handlende op i denne Sag, og jeg er meget glad over, at finde saa agtværdige Vidner i dette Huus, der ere i Stand til at beskytte mit gode Navn og Rygte, dersom der skulde forefalde Noget, der gjør et saadant Forsvar nødvendigt. Paa den ene Side, Sir Gervaise! truer den Fare, at see dette gamle Gods falde tilbage til Kronen, og det medens Navnet endnu blomstrer, uden at der klæber nogen Blet ved det, og endskjøndt det nedleder sin Herkomst fra den samme Stammefader, som den nærværende Besidder; paa den anden Side kunde det endog falde i Hænderne paa et Menneſke af uædel Herkomst og af en meget tvetydig Charakter. Den Omstændighed, at Sir Wycherly ønskede min Nærværelse, er af stor Bigtighed, og jeg har den fulde Tillid til Dem og Deres Ledfager, at de ville bevidne, at min Fremgangsmaade har været uden Dadel. Men nu, Sir! dersom det behager Dem, kunne vi begive os til Sygeværrelset."

„Hjerteligt gjerne," sagde Admiralen, idet han nærmede sig til Døren; „jeg tænker isøvrigt, Sir Reginald! at De, endog i det Tilfælde, at Godset selv falder tilbage til Lehnsherren, vil finde saa megen Uedelmodighed hos vore brunsvigſke Fyrster, at de igjen forlehne Dem med det. For disse omflakkende Skotter, der have saa mange barbenede Aldelsmænd at berige, vilde jeg rigtignok

ikke indestaae Dem, derimod troer jeg, at De med Hensyn til Hannoveranerne vil være fuldkommen sikker."

„De Sidste have i ethvert Tilfælde en Ubefaling for sig," svarede Sir Reginald med et artigt, om ogsaa tvetydigt Smil, som Sir Gervaise selv i det første Dieblif fandt paafaldende; „de have imidlertid mættet sig saaledes ved Krybben, at de umueligt kunne være saa slugfultne, som de, der have fastet i lang Tid. Men i ethvert Tilfælde vilde det være langt mere behageligt at modtage dette Gods af en Wyhecombes Haand — en Wyhecombe til en Wyhecombe — end at modtage det paany om det saa var af den første Plantagenet, der oprindelig gav det bort."

Hermed endte den hemmelige Samtale, thi de Lænde traad i det samme Dieblif ind i den store Sal. Wycherly var just som de to Baronier traad ind, indviklet i en Samtale med Madame Dutton og Mildred; men da han hurtigt bemærkede Admiralen, sagde han i en Hast nogle Ord til sine Veninder og sluttede sig derpaa til begge Herrerne, der vare paa Veien til den Syges Bærelse.

„Her, Sir Reginald! seer De en Navne, om just ikke en Frænde af Sir Wycherly," sagde Sir Gervaise, idet han forestillede Lieutenanten; „et ungt Menneske, af hvilket endog Deres Familie med Røie kunde være stolt."

Sir Reginalds Hilsen var artig og forbindtlig, medens Admiralen blev ved, men Wycherly fandt det skarpe, forskende Blik, som den Fremmede fæstede paa ham høist ubehageligt.

„Jeg veed aldeles Intet af, at jeg skulde have, endog den ringeste Fordring paa den Ære at være beslægtet med Sir Reginald Wyhecombe,“ sagde han med en kold Tilbageholdenhed; „jeg erfarede virkelig i Aftes første Gang, at der fandtes en Sidelinie af Familien i Hertfordshire, og Sir Gervaise vil erindre, at jeg er en født Virginier.“

„En Virginier!“ raabte hans Navne saa overrasket, at endogsaa hans Selvbeherkselse truede med at forlade ham; „jeg vidste rigtignok ikke at Welinger af vor Stamme havde fundet Vej til Colonierne.“

„Og dersom de ogsaa havde gjort det, Sir! saa vilde de i ethvert Tilfælde der have truffet Mennesker, Kammerater, der i enhver Henseende passede til deres Omgang, Sir Reginald! Vi Engelskmænd hænge endnu altfor meget ved Glanslægtskabernes System — jeg hader Ordet, thi det minder altfor meget om de Skotske, — men ikke desto mindre er det sandt, at vi hænge altfor meget ved Glanindretningen, om vi end ikke for største Delen gaae med bare Been, og vi see ofte endog med Overmod ned paa vor egen Søn, naar Kjærlighed til Æventyr fører ham til hiin fjerne Verdensdeel. Efter min Anskuelse

bliver Engelskmanden altid Engelskmand, fra hvilken Deel af Riget han end kommer. Det alene er det, Sir Reginald! som jeg kalder ædelt Frisind."

„Fuldkommen sandt, Sir Gervaise! Saaledes forbliver Skotlænderen en Skotte, om han saa kommer fra Norden for Tweed.“

Dette sagde Baronetten med fuldkommen Rolighed, dog følte Viceadmiralen ret godt den velfortjente Bebrejdelse, der laae deri; men han var fornuftig og godmodig nok til at tilstaae sin egen Fordom og at lee hjerteligt ad den. Under denne lille Ordstrid kom de alle Tre til Sir Wycherlys Dør, hvor de bleve staaende, indtil de vare blevne forvissede om, at det virkelig var dem tilladt at komme ind.

Det næste Qvarteerstid frembragte en betndelig Forandring i Alles Stilling, som vi hidindtil have skildret som Hovedpersoner i Wyhecombehall. Forbudet mod at træde ind i Sir Wycherlys Værelse var hævet, og samtlige Herrer, saavelsom Madame Dutton og hendes Datter, tilligemed to eller tre af Husets ældre Tjenere, vare forsamlede der: selv Gallego havde rovet at trænge ind med de Andre, men besad dog saa megen Forstand, at han holdt sig skjult i Baggrunden iblandt sine Ege. Med eet Ord -- Stuen og Sngværelset vare fulde af Gjæster; men i det Sidste havde blot Lægerne og de Ber-

soner. hvis Kong gav dem en Fordring paa at være i den Syges umiddelbare Nærhed, forsamlet sig.

Der var nu intet Spørgsmaal mere om, at Sir Wycherly laae paa sin Døds seng. Hans And var vel mærkelig kommet til sig selv igjen, og hans Tale var bleven tydeligere, men hans hele physiske System havde lidt et Stød, der gjorde det umuligt at han kunde komme op igjen. Lægerne vare af den Mening, at han muligt endnu kunde leve i nogle Dage, men ogsaa at han ved en Gjentagelse af Slaganfaldet vilde være øieblikkeligt borte.

Baronetten selv syntes fuldkommen at føle sin Forsatning, hvilket man allerede kunde mærke af den Uengstelighed, hvormed han ønskede at forsamle sine Venner omkring sig, samt af den Længsel han yttrede efter behørigt at ordne sine timelige Anliggender. Begge disse Ønsker havde Lægerne i lang Tid modsat sig, indtil de endelig eensstemmigen gav deres Samtykke i den Overbeviisning, at Spørgsmaalet kun var om nogle faa Timer mere eller mindre, og at deres Vægring maaskee vilde have en skadeligere Indflydelse paa den Syge, end deres Tilladelse.

„Det er ikke at give alt for meget efter for den menneskelige Svaghed, naar vi lade en Døende følge sin egen Vej,“ hvidskede Magrath til de to Admiraler, da de traad ind i Bærelset; „Sir Wycherly er uden Redning

forloren, og da han saa indstændigt ønsker det, ville vi endnu lade ham gjøre sine faa Codiciller, — maaskee bliver der færre haabløse Djævole tilbage ved hans Riste, naar han engang bliver forsamlet til sine Fædre."

„Her ere vi nu, min kjære Sir Wycherly!“ begyndte Viceadmiralen, der aldrig forsømte en Leilighed til at naae sit Maal uden al unødvendig Opsættelse; „vi ere forsamlede og af ganske Hjerte redebonne til at opfylde Deres Ønsker. Deres Slægtning, Sir Reginald Wyche-combe, er ogsaa nærværende og ønsker, ligesom vi, at være Dem til Tjeneste.“

Det var et piinligt Syn at see en Mand paa Dødsleiet saa ængstelig omhyggelig for ikke at forsømme de ydre Selskabsformer, — som Slottets Besidder syntes at være det. Mellem Overhovederne for begge Familiernes Grene havde der hidindtil bestaaet et unaturligt fremmed Forhold, der hverken havde sin Grund i nogen foregaaende Strid, eller i nogen virkelig Marsag til Misforvielse, men ene og alene i begge Parter's taale Overbeviisning, at den ene af dem ikke passede for den anden. De havde kun sjeldent seet hinanden, og havde hver Gang taget Afsked med hinanden, uden at beklage det. Men nu var Tilfældet et andet; Skilsmisssen skulde paa den ene Side idetmindste være en evig og derfor forsvandt alle underordnede Hensyn, alle Vaners eller

den bydende Smags Luner for Dieblikkets høitidelige Andtryk.

Sir Wycherly kunde iøvrigt endnu ikke forglemme, at han var Herre til Wyhecombe, og at hans Navne gjaldt for en fiintdannet Adelsmand; og derfor vilde han ifølge sin simple Tænkemaade gjerne have reist sig op i Sengen, for at vise sin Gjæst den Ure, der tilkom ham. Der behøvedes endog saa at sige Magt, for at holde den Sng i Holighed.

„Meget æret, Sir! — meget glad,“ mumlede Sir Wycherly med Nøie, thi det kostede ham endnu betydelig Anstrængelse at tale; „samme Stammefædre — samme Navn — Plantagenetter — gammelt Huus, Sir! — Get Hoved gaaer, et Nytt kommer — Ingen bedre, end —“

„Anstræng Dem ikke for meget med unødvendig Tale, min dyrebare Sir!“ afbrød Sir Reginald ham, med større Hensyn til Patienten, end til sin egen Interesse, da den Snges Ord efter al Sandsynlighed vilde have været om Arvesølgen; Sir Gervaise Dakes siger mig, at han kjen- der Deres Ønsker i Almindelighed og er nu fuldkommen forberedt paa at opfylde dem. Skil Dem først af med Sorgen for Deres huuslige Anliggender, da vil jeg føle mig meget lykkelig ved at staae Dem bi i det Dvrigte med en Frændes hele Hjertelighed.“

„Ja, Sir Wycherly!“ vedblev Sir Gervaise, idet han benyttede dette Bink, „jeg troer, at jeg nu har fun-

det den sande Nøgle til Alt det, som De ønsker at sige. De faa Ord som De egenhændigt optegnede forrige Nat, — vare Begyndelsen af et Testamente, hvis Affattelse er deres inderligste Ønske. De behøver ikke at tale, Sir! opløst blot deres høire Haand til et Tegn, at jeg har forstaaet Dem rigtigt."

Den Syge strakte virkelig sin høire Haand ud over Sengelagenet og hans matte Dine Lyfte af en Straale af Glæde til et Beviis paa, hvilken inderlig Deel hans Hjerte tog i dette Resultat.

„De see det selv, mine Herrer!“ sagde Sir Gervaise med Eftertryk, „Ingen kan vel misforstaae Betydningen af dette Tegn. Kom nærmere, Doctor! — Hr. Motherham! — Alle de, der tydeligt nok ikke har nogen personlig Interesse i Sagen. Jeg ønsker, at Enhver maa see, hvorledes Sir Wycherly ønsker at gjøre sit Testamente.“

Viceadmiralen gjentog nu sit Spørgsmaal anden Gang, og erholdt det samme bejaende Svar.

„Saaledes har jeg allerede tidligere forstaaet det, og troer nu ogsaa fuldkommen at forstaae deres halv og heel, saavel som Deres nullus. De vilde sige os, at Deres Frænde her, Sir Reginald Wychemombe, er, med Hensyn til Dem, kun af Halvblod, Deres Brodersøn, Hr. Thomas Wychemombe, derimod, er, hvad man med det juridiske Udtryk kalder en *filius nullius*, — hvor pijnlijk endog dette sidste maa klinge i et saa høitideligt Øieblik,

maa Sandheden dog udtales klart og tydeligt, mine Her-
rer! Dersom vi ogsaa har forstaaet Deres Mening rigtigt
heri, vil De have den Godhed, Sir! at give dette Selskab
et Tegn til at De billiger det."

Disse sidste Ord vare neppe udtalte, førend Sir
Wycherly igjen udstrakte sin Arm og nikkede med Hovedet.

„Heri kan altsaa ikke findes nogen Misforstaaelse,
og Ingen vil vel være mere glad derover end jeg selv,
thi hine uforstaaelige Ord have i Nat foruroliget mig
meget. Velan da, min dyrebare Sir! saa have vi da
forstaaet Deres Villie rigtigt; i denne Forudsætning har
min Secretair, Atwood, allerede opsat Begyndelsen af et
Testamente efter den brugelige Formel. Som Indledning
staae passeligt Deres egne fromme Ord: „I Guds Navn,
Amen!“ — min Secretair selv er redebon til at optegne
Deres Legater, saaledes som det maa behage Dem at
nævne dem. Vi ville først nedskrive dem paa et eget
Blad Papir, derpaa ville vi oplæse dem for Dem, for at
overbevise os om, at De billiger dem, og saa sammensatte
dem i Testamentet. Jeg tænker, Sir! at vi paa denne
ene Maade bedst kunne undgaae de Lovkyndiges Spids-
findigheder, til hvilken Domstoel de end maa høre."

„Ja sikkert, høistærede Sir! Deres Maade at opsætte
Testamentet paa, er under nærværende særegne Omstæn-
digheder særdeles passende!“ svarede Baronetten fra

Hertfordshire; „dog maa jeg endnu gjøre opmærksom paa een Ting, Sir Gervaise! Min Stilling her er af en noget delicat Natur, og ikke mindre er det Tilfældet med Hr. Thomas Wychembes, saavel som med alle deres, der fører det samme Navn, eller ellers høre til Familien, hvis der ellers virkelig ere saadanne forhaanden. Var det ikke godt, om man forespurgte sig hos Testator om han udtrykkelig ønsker vor Nærværelse eller ikke?“

„Er det Deres Ønske, Sir Wycherly! at Deres Slægtninger og Navnesætter forblive her i Bærelset, eller skulle de gaae bort saalænge til Testamentet er færdigt? Jeg vil nævne Dem alle de Tilstedeværendes Navne, og dersom De ønsker at beholde en af dem i Nærheden, behøver De kun at give det tilkjænde med at nikke med Hovedet.“

„Alle — Alle blive,“ mumlede Sir Wycherly; „Sir Reginald — Thom — Wycherly — Alle.“

„Dette synes tydeligt nok, mine Herrer!“ begyndte Viceadmiralen paany; „han vil, at Alle skulle blive, og dersom min Formodning er rigtig, har vor Ven med dem, som han nævnede, ogsaa betegnet dem, som han har i Sinde at tilskrive Legater; maaskee skulde de ogsaa følge i den Orden, hvori han har nævnet dem.“

„Dette maa upaatvivleligt vise sig, naar Sir Wycherly først har udtrykt sine Hensigter med Ord,“ bemærkede Sir Reginald, der alvorligt ønskede, at der i et saa

skjæbnesvangert Dieblif end ikke skulde blive det mindste Skin tilbage, der kunde forlede til at troe at hans Frænde var bleven overtalt til Noget; „jeg maa indstændigt bede Dem om, ikke mere at gjøre noget indledende Spørgsmaal.“

„Sir Gervaise forstaaer sig bedre paa at indlede et Slag, end paa saadanne juridiske Spørgsmaal, Sir Reginald!“ bemærkede Bluewater saa sagte, at Ingen uden den, som han talte til, kunde høre hans Ord; „jeg mener, at vi bedre ville erfare Sir Wycherlys Onsker, naar vi lade ham gaae sin egen Gang.“

Den Anden bukkede og syntes tilbøielig til at finde sig deri.

Imidlertid vare alle nødvendige Anstalter truffne for at oprette det forønskede Testamente. Atwood satte sig ved et Bord ved Siden af Sengen og begyndte at spidse sin Pen; Lægerne rakte den Syge en styrkende Drik; Sir Gervaise lod alle de tilstedeværende Vidner ordne saaledes i Værelset, at Enhver kunde see den Syge og blive seet af ham, hvorved han imidlertid viselig stillede Wycherly saaledes, at hans skjønne Gestalt nødvendigt maatte falde den Doende i Øinene. Lieutenantens Beskedenhed vilde maaskee have sat sig imod en saadan Anordning, dersom han ikke derved tilfældigviis var kommen tæt ved Siden af Mildred.

Tjortende Kapitel.

Man vil let kunne tænke sig, at Thom Wychecombe betragtede de Begivenheder, der ere fortalte i det forrige Kapitel, med stor Skræk. Den Omstændighed, at han virkelig havde et uforfalsket Testamente af sin Farbroder i sine Hænder, der indsatte ham til Universalarving af alle hans Efterladenskaber, havde gjort ham dristig og først bevæget ham til det dristige Forsøg ogsaa at ville godtgjøre sin retmæssige Herkomst ved Beviser, og sætte alle deraf udspringende Fordringer igjennem. Han havde fast besluttet, at antage Sir Wycherlys Titel saasnart denne var død, thi, da der ingen Arving var til Baroniet, kunde han med temmelig megen Sandsynlighed antage, at Ingen, naar Godset engang befandt sig i hans rolige Besiddelse, vel heller vilde tage saa megen Deel i Sagen, at de vilde gjøre ham Rangen og Titelen stridig.

Men nu truede et Slag, der maatte tilintetgjøre alle hans Forhaabninger. Hans uretmæssige Herkomst syntes nu ogsaa at være Andre bekjendt, og efter al Sandsynlighed skulde et nyt Testamente fortrænge det gamle, idetmindste i dets vigtigste Bestemmelser. Han kunde ikke tænke sig, hvad der vel kunde have fremkaldt denne pludselige Forandring i hans Farbroders Planer, thi han kjendte sig selv ikke nok til at begribe, at de

faa Maaneders nærmere Dmgang, der var fulgt paa hans ærede Faders Død, havde været fuldkommen tilstrækkelig til at lære Sir Wycherly at kjende hans sande Charakter og til at vække et Mishag, der kun havde holdt sig passivt ligeindtil nu, da Diebliffet maatte vække det til at handle; men allermindst kunde han begribe hvorledes Menneffets aandige Synskreds, saavel hvad det Forbigaaende, som hvad det Tilkommende angaaer, kunde ved Dødens Nærmelse blive luttret og udvidet paa en saa overraskende Maade. Vel havde han enkelte Gange hørt sin Farbroder alvorligt yttre sin Utilfredshed, dog havde Sir Wycherly saa meget som muligt dæmpet sin Brede, og forsigtigt oppebiet Leiligheden til at tilsidejætte det ovenomtalte Testamente, eller hvad der endnu var bedre, til som nu ganske at udelukke sin Brodersøn fra Arvesølgen.

Endelig vare de nødvendige Foranstaltninger truffne; Atwood — med en skaaren Pen, Blæk og Papiir for sig — var færdig til at begynde, og en aandeløs Stilhed herskede i Værelset. Da Sir Gervaise mærkede dette, optog han paany den Gjenstand, for hvis Skyld de vare komne sammen.

„Atwood vil forelæse Dem det, han allerede har skrevet, Sir Wycherly! Skulde Stilen erholde Deres Bifald, vil De have den Godhed at give det tilkjende ved

et Tegn. — Godt da, hvis Alt er færdigt, kan I begynde, Atwood!"

„I Guds Navn, Amen!“ begyndte den omstændelige Secretair; „jeg Wycherly Wyhecombe til Wyhecombhall i Grevskabet Devonshire, gør hermed vitterligt, at jeg, vel sund af Aand, men svag af Legeme, og lidende, med den nære Udsigt af Døden for Nie, — tilintetgjør og ophæver alle andre Testamenter, Godiciller og testamentariske Anordninger af hvad Navn nævnes kan og erklærer dette Dokument for min sidste Villie og mit Testamente; det vil sige, imprimis, jeg bestemmer hermed og betegner — — af — — som Fuldbyrder af denne min sidste Villie med al den Magt og Fuldmagt, som Loven tildeler en Executor eller herefter vil tildele ham. For det Andet bestemmer og anordner jeg ---,“ dette er Alt, hvad der hidindtil er blevet opsat, Sir Gervaise! derved har jeg ikke forglemt det Tilfælde, at Testator maaskee kunde finde det passende at udnævne Flere end een Executor og derfor ladet Bladsjer aabne.“

„Der har De det, Sir Reginald!“ sagde Viceadmiralen, ikke uden en vis Triumph. „Dette er den Maade, hvorpaa vi forberede saadanne Sager paa Linieskibene. En Flagofficiers Secretair maa være brugbar til næsten alle Forretninger, undtagen een Gnefte maaskee, nemlig Omjorg for Sjælen.“

„Og for Legemet, Sir Gervaise! dersom De vil

tillade mig at føie dette til," bemærkede Magrath, og tog en uhyre Priis af en stærk, gul Snuustobak.

„D, vor Secretair vilde nok bære sig meget keitet ad, dersom han af et Svinehoved skulde lave den meget delicate Skildpaddesuppe, som vi saa ofte sætte paa Bordet til Søes," hvidskede Gallengo til Mrs. Larder.

„Jeg finder ingen Indvending mod denne Sag, Sir Gervaise!" svarede den vel lærde, men ikke practiserende Lovkyndige; „jeg troer, at det vilde være raadeligt at overbevise os om, at Sir Wycherly billiger den.“

„Naturligviis, Sir! det vilde vi strax gjøre! — Sir Wycherly, finder De denne Form af Testamentet efter Deres Dnske?“

Sir Wycherly smilte og gav et meget tydeligt Tegn til Bifald.

„Jeg tænkte det nok; saa vidt jeg veed, har Utwood allerede gjort en Notars Tjeneste hos to Admiraler og hos tre Capitainer, og Lord-Overdommeren hittede i Anledning af eet af hans Testamenter, at det vilde have gjort den bedste Lovkyndige i England Ure, og at man kun maatte beklage, at Testator ikke havde havt noget at testamentere bort. — Velan da, Sir Wycherly, vil De have een, eller flere Executorer? Dersom De kun ønsker Een, behøver De kun at række een Finger i Beiret, og ønsker De Flere, een Finger for hver. — Gen, Utwood! — De seer, mine Herrer! at Sir Wycherly kun udstrækker

een Finger. J vil altsaa kun sætte et simpelt Hr. i det aabne Rum, da Ordet skal staae i Enkelttallet! — Har J det, Utwood?"

„Det er nu nødvendigt, Sir Wycherly, at De nævner Deres Executor. Anstræng Dem saa lidt som muligt, kun saaledes, at vi kunne forstaae Dem.“

Sir Wycherly bragte tydeligt Navnet „Sir Reginald Wychecombe“ frem.

„Det er fuldkommen klart,“ vedblev Viceadmiralen; „hvordan lyder Sætningen nu, Utwood?“

„Imprimis: Bestemmer og betegner jeg Sir Reginald Wychecombe til Wychecombe Regis, Baronet i Greveskabet Hertfordshire, til Fuldbyrder af dette mit Testamente, o. s. v.“

„Dersom denne Sætning har Deres Bifald, Sir Wycherly! saa hav den Godhed at give det tilkjende ved et Nif.“

Den Syge smilte, nikkede med Hovedet, løftede sin Haand iveiret, og saae ængsteligt paa sin Frænde.

„Jeg vil meget gjerne tjene Eder som en Saadan, Sir Wycherly! dersom dette er Deres Dnske,“ sagde Sir Reginald, da han gjættede Betydningen af sin Slægtnings Blik.

„Og nu, Sir!“ vedblev Viceadmiralen, „er det nødvendigt, at forelægge Dem nogle Spørgsmaal, for at

Utwood kan vide, hvad han nu skal skrive. Er det Deres Ønske at bortskjænke nogle af Deres Grundeiendomme?"

Sir Wycherly bejaede det.

„Vil De borttestamentere hele Deres Gods?"

Det samme Tegn fulgte.

„Vil De testamentere Alt til een Person?"

Igjen det samme Tegn til Samtykke.

„Nu have vi reent Farvand for os, og ville gjøre en hurtig Seillads, — ikke sandt, Utwood?"

Secretairen skrev saa hurtigt som muligt, og efter et Par Minutters Forløb læste han som følger:

„For det Andet, skjænker og bestemmer jeg følgende Gaver og Legater, — nemlig jeg giver og efterlader — — af — — den samlede Grundeiendom, i hvis Besiddelse jeg døer, tilligemed alle tilhørende Bygninger, Grundstykker og Tilbehør, saa at ovennævnte — — af — — saavel som hans Arvinger, Executorer, Administratorer og Befuldmægtigede skulde besidde og nyde dem som et evigt Lehn efter Ret og Billighed." — „For Navn, Titel saavel som for Arvingens Slægt er der igjen ladet Plads aaben," lagde Secretairen til.

„Altsammen aldeles rigtigt og lovmæssigt, — troer De ikke det Samme, Sir Reginald? det glæder mig meget, at De ogsaa finder det saaledes, Sir! — Nu, Sir Wycherly! vi vente paa den Enkkeliges Navn, som De tænker saaledes at begunstige."

„Sir Reginald Wychecombe!“ fremførte den Enge med Røie; „Halvblod, — ingen nullus. Sir Michaels Arving — min Arving —“

„Dette er godt og forstaaeligt Engelsk!“ raabte Sir Gervaise i en Tone, der røbede hans Tilfredshed, „skriv, Atwood! Sir Reginald Wychecombe til Wychecombe-Regis i Hertfordshire, — nu see, det udfylder ret smukt den ledige Plads, — nu maa I ogsaa udfylde de andre aabne Pladser — hans Arvinger, Executorer, osv.“

„Jeg beder om Forladelse, Sir Gervaise! det bør lyde: af ham selv, hans Arvinger, osv.“

„Ganske rigtigt, ganske rigtigt, Atwood! Læs det nu engang langsomt, og naar Sir Wycherly har forstaaet det, vil han igjen give os et Tegn.“

Det skeete som Sir Gervaise havde befalet; Sir Wycherly gav ikke alene det sædvanlige Tegn til Bifald, men han gav det med en Henrykkelse, der faldt alle de Tilstedeværende, endog den beskjæmmede og bestyrkede Thom, i Dinene.

„Godset er nu forsørget — ikke sandt, Atwood?“ sagde Sir Gervaise, der efterhaanden besørgede denne Forretning med en bestilt Notars, eller rettere sagt, med en Mands Iver, paa hvis Skuldre Ansvaret for et lykkeligt eller ulykkeligt Udfald ene og alene hvilede; „nu komme vi først til Personalia. — Er det Deres Ønske,

Sir Wycherly! at testamentere en vis Person Deres Bohave, Vine, Heste, Bogne og andre saadanne Sager?"

„Alt — Sir Reginald — Wyhecombe — Halvblod — den gamle Michaels Arving,“ gav Testator til Svar.

„Godt, skriv det, Utwood! det kan man kalde at gjøre Sagen af paa en Maade, hvorpaa jeg gjerne seer Familieanliggender afgjort. Naar I er færdig, saa lad os høre, hvordan den Ting linder.“

„Endvidere testamenterer jeg benævnte Sir Reginald Wyhecombe til Wyhecombe-Regis, min samtlige personlige Eiendom af ethvert Slags,“ læste Utwood, saasnart han var færdig, „nemlig Vine, Bohave, Malerier, Bøger, Heste og Bogue og al min øvrige Eiendom, i hvis Besiddelse jeg døer; med Undtagelse imidlertid af de Summer, hvad enten de nu bestaae i rede Penge, Statspapirer, Obligationer, Verler, Pant eller deslige, som jeg i dette Document efterlader andre Personer.“ — „Vi kunne nu gaae over til de enkelte Legater, Sir Gervaise! og i en senere Clausul anføre Sir Reginald som Hovedarving, hvem det paalægges at udbetale samtlige Legater, dersom det ellers saaledes er Sir Wycherlys Dnske.“

„Dersom denne Clausul har Deres Bifald, min dyrebare Sir! ville De gjøre det sædvanlige Tegn.“

Sir Wycherly hævede, tydeligt nok veltilfreds, sin Haand og nikkede desuden med Hovedet.

„Nu, min gode Sir! komme vi til Pundene. — Nei, til Guineerne? det hører De hellere, — nu, jeg tilstaaer ogsaa, at det klinger bedre i Øret, og passer ogsaa mere til en Adelsmands Baner. Vil De nu testamentere Guineerne bort? Godt! — Nævn først Arvingen — er det saaledes rigtigt, Sir Reginald?“

„Meget rigtigt, Sir Gervaise! Sir Wycherly vil allerede vide, at han nu maa nævne den første Person, som han endnu ønsker at efterlade Noget.“

„Milly!“ mumlede den Syge.

„Hvad, Møller? — De høre jo til Grundeieendommene, Sir Reginald?“

„Han mener Miss Mildred Dutton!“ udbred Wycherly ivrigt, men med Beskedenhed.

„Ja — rigtigt — rigtigt,“ vedblev Testator; „lille Milly — Milly Dutton — gode lille Milly.“

Sir Gervaise nølede og saae paa Bluwatner, som om han vilde sige: „det er jo det samme som at føre Kul til Newcastle!“ — men Atwood opfattede Ideen og skrev Legatet i den brugelige Form:

„Jeg testamenterer og efterlader Mildred Dutton, en Datter af Francis Dutton af den Kongelige Marine, den Summa, — med hvilken Sum skal jeg udfylde Bladsen, Sir Wycherly?“

„Tre — tre — ja tre — —“

„Hundrede eller tusinde, min gode Sir?“ spurgte Sir Gervaise, overrasket ved Legatets Størrelse.

„Guineer — tretusinde — Guineer — fem Procent.“

„Det er saa klart som Logarithmer. Giv den unge Dame tre tusinde Guineer i Papirer til fem Procent, Utwood!“

„Jeg testamenterer og efterlader Mildred Dutton, en Datter af Francis Dutton, af den kongelige Marine, en Sum af tre tusinde Guineer i vort Kongeriges Statspapirer til fem Procent. — Er det saaledes rigtigt, Sir Wycherly?“

Den gamle Mand saae paa Mildred og smilte venligt, thi han følte i dette Øieblik, at han derved havde befriet hende fra hendes Stillings sædvanlige Sorger.

„Hvis Navn skulle vi nu optegne, Sir Wycherly?“ begyndte Viceadmiralen paany. „Der maa endnu være mange af disse Guineer tilbage.“

„Gregory — og — James — Børn af min Broder — Thomas — Baron af Wychembe — fem tusinde Guineer hver,“ vedblev Testator og søgte med stor Anstrængelse at udtrykke sin Mening saa tydeligt som muligt.

Han blev forstaaet, og Utwood skrev, efter en kort Raadslagning med Viceadmiralen, Legatet i Testamentet.

„Jeg testamenterer og efterlader mine Brodersønner, Gregory og James Wychembe, de agtbare Sønner af

min afdøde Broder, Thomas Wychecombe, en af Baronerne af hans Majestæts Skatkammerret, — hver en Sum af fem tusinde Guineer i dette Kongeriges fem Procents Statsobligationer."

Sir Wycherly gav det samme Tegn til Bifald, som han havde givet ved de andre Leiligheder.

"Hvis Navn skulle vi nu holde færdigt, Sir Wycherly?" spurgte Viceadmiralen.

Nu opstod der en lang Pause; som det lod overveiede Baronetten ved sig selv hvad han hidindtil havde gjort og hvad der endnu stod tilbage at gjøre.

"Fordeler Eder saaledes, mine Venner! at Testator kan see Eder Alle," vedblev Viceadmiralen og vinkede med Haanden, at man igjen skulde udvide den Kreds om den Snges Seng, som Deeltagelse og Nysgjerrighed paa en Maade havde sammentrængt; "stil dem nærmere herhen, Lieutenant Wycherly Wychecombe! træd nærmere for at Deres Farbroder kan faae Die paa Dem."

Dermed havde den Talende saa temmelig tilkjendegivet sin egen Tankegang. Den Tanke, at Wycherly vel kunde være en naturlig Søn af Baronetten, vilde, trods Lieutenantens virginiske Herkomst, ham ikke ud af Hovedet; denne hans Formodning i Forening med den unge Mands Fortrin, bestemte ham til det alvorlige Ønske, at han maatte erholde et Legat. Om Thoms Navn forekom i Testamentet eller ikke, bekymrede han sig kun meget lidet.

Retfærdigheden var nu i det Væsentlige skeet sin Ret, og da Dommerens Formue var tilstrækkelig for hans Søn, kunde dennes Stilling ikke vække Medlidenhed. Dog troede Sir Gervaise at han, under de nærværende Omstændigheder burde være saa ædelmodig at erindre Testator om, at der endnu var et Bæsen, som Thom Wyche-combe, til i Verden.

„Her, Sir Wycherly! er Deres Brodersøn, Hr. Thomas,“ sagde han, „er det Deres Ønske at hans Navn ogsaa faaer en Plads i Testamentet?“

Den Syge smilte koldt, og bevægede Hovedet, som om han vilde tilkjendegive sit Samtykke.

„Jeg testamenterer og efterlader Thomas Wyche-combe, den ældste Søn af min afdøde Broder Thomas, en af Baronerne i hans Majestæts Skatkammerret, en Sum af — — i dette Kongeriges Statspapirer til fem Procent.“

„Hvilken Sum skulle vi indføre, Sir Wycherly?“ spurgte Viceadmiralen.

„Halvtredsfjnds — halvtredsfjndstyve Pund,“ sagde Testator saa klart og tydeligt, som han endnu ikke havde talt den hele Dag.

De nødvendige Ord vare i Dieblikket tilføiede. Da Paragraphen var færdig, blev den forelæst, og den Syge bekræftede Indholdet med et tydeligt udtalt Ja.

Thom soer op, men han faae, at alle de Andre be-

holdt deres Selvbeherstelse, og altjaa gik Forretningen uforstyrret sin Gang videre.

„Ønsker De endnu at optage flere Navne i Deres Testamente, Sir Wycherly?“ spurgte Viceadmiralen; „De har nu disponeret over — ja, over hvor mange — nu, Utwood? — ja, ti og tre gjør tretten, — og halvtredstindstyve Pund — gjør 13,180 Pund, og De besidder, som jeg hører, foruden rede Penge, 20,000 Pund i Statspapirer.“

„Anna Varder — Samuel Cork — Richard Bitts — David Brush — Phöbe Kess —,“ sagde Sir Wycherly langsomt, for at give Utwood Tid til at skrive mellem hver Pause. Det var Navnene paa Koffepigen, Mundskjænken, Ridestægten, Kammertjeneren og Huusholdersken i den Række, som vi have ført dem frem for Læseren.

„Hvor meget til Enhver af dem, Sir Wycherly? Jeg seer, at Utwood har fattet sig kort, og skrevet Allesammen under den samme Clausul — det vilde ikke gaae an, dersom Legaterne ikke alle tilsammen vare lige.“

„Godt — godt — eet!“ mumlede Testator; „to hundrede Pund hver — tusinde Pund — alt i rede Penge — rede Penge.“

Dermed var ogsaa dette endt; Clausulen blev skreven i den behørig Ordre, forelæst og billiget.

„Nu beløber den bortskjændede Sum sig til 14,180 Pund, Sir Wycherly der er endnu 6 à 7000 Pund tilbage at disponere over. Stil Dem noget mere til Siden, Hr. Wycherly Wychecombe! og lad Damerne mere fri Plads. — Hvilkt Navn skulle vi nu optage, Sir?

Ved dette Bink af Admiralen, der saa gjerne vilde gjøre den tappre Lieutenant en Tjeneste, fæstede Sir Wycherly sit Blik paa den unge Mand og betragtede ham et heelt Minut med taus Opmærksomhed.

„Virginier — samme Navn — Amerikaner — Colonierne — herlig Knøs — tapper Karl — 1000 Pund,“ mumlede den Snyge; men Stilheden, der herskede i Bærelset, var saa dyb, at de Tilstedeværende kunde høre hver Stavelse; „ja, 1000 Pund — Wycherly Wychecombe — kongelige Marine.“

Atwoods Pen fløi hen over Papiret og var netop kommen til den nævnte Arvings Navn — da hans Haand blev standsset ved et Raab af den unge Mand.

„Holdt, Hr. Atwood! indfør ikke nogen Clausul til min Fordeel!“ raabte Wycherly, medens hans Ansigt blev overtrukket med en dyb Rødme og hans Bryst hævede sig under en Bevægelse, som han kun med Møie kunde dæmpe; „jeg maa frabede mig ethvert Legat til Fordeel for mig, — det vilde være unyttigt at skrive det, thi jeg har besluttet ikke at tage imod en Skilling.“

„Unge Herre!“ udbrod Sir Gervaise og hans Tale lød derved noget stræng, som naar en Foresat vil dable en Undergiven; „De taler meget hastigt og overilet. Det tilkommer ingenslunde en blot Tilskuer eller Tilhører at tilbagevise en Mands Godhed, der staaer i Begreb med at forlade denne Jord, for at træde umiddelbart frem for Guds Ansigt.“

„Jeg føler al mulig Høiagtelse for Sir Wycherly Wychecombe, Sir! og det er sikkert mit inderligste Ønske at han maa blive helbredet og nyde et langt Liv, men alligevel vil jeg ingen Penge modtage af en Mand, der behandler mit Fædreland med saa uforstilt Foragt, som dette tydeligt nok er Tilfældet med Testator.“

„De er en Engelskmand, som jeg troer, Lieutenant Wychecombe, og Kong Georg den Andens Tjener?“

„Jeg er ingen Engelskmand, Sir Gervaise Dakes! men en Amerikaner, der har Deel i alle en britisk Undersaats Rettigheder og Privilegier. Min Ret til at kaldes en Engelskmand er ikke større, end f. Ex. Doctor Magraths.“

„Det kan man kalde at tage Sagen noget nøie, — ikke sandt, Atwood?“ svarede Viceadmiralen og kunde, trods den høitidelige Anledning, ikke undertrykke et let Smil, „jeg er langt fra, at paastaae, Sir! at De i enhver Henseende er en Engelskmand, men De er det i ethvert Tilfælde i den Mening, der indrømmer Dem Na-

nationalcharakter og Nationalrettigheder — De er nemlig en Undersaat af England."

„Aldeles ikke, Sir Gervaise! De maa undskyldde mig naar jeg her modsiger Dem. Kong Georgs Undersaat er jeg rigtigt nok, men ingenlunde en Undersaat af England. I een Henseende er jeg rigtigt nok en Undersaat af det britiske Rige, men jeg forbliver ikke destomindre en Virginier og Amerikaner. Og den, der nogenstunde yttres Foragt for et af disse Lande — af hans Penge vil jeg aldrig røre en Skilling."

„De forglemmer Dem selv, unge Mand! og overseer Deres Fremtid. Det var hundrede Bund Prisepenge, som De købte med Deres Blod i den sidste Affaire ved Croix, ville vel ikke vare evigt."

„De ere allerede borte, Sir! thi jeg har sendt Dem indtil den sidste Skilling til Enken efter den Baadsmænd, der blev dræbt ved Siden af mig. Men endskjøndt jeg er en Amerikaner, er jeg dog ingenlunde en Betler, Sir Gervaise Daves! jeg eier en Plantage, der sikker mig et anstændigt Udkomme, og det er ikke af Nød, men af frit Valg, at jeg har taget Tjeneste. Dersom Sir Wycherly vidste dette, vilde han maaskee billige, at mit Navn bliver udeladt. Sandelig, jeg ærer og elsker ham, og ønsker hjerteligt at see ham befriet baade for aandelig og legemlig Sygdom, men jeg kan aldrig beslutte mig til at

modtage hans Penge, naar de blive mig tilbudte i Udtryk, der forekomme mig ydmygende."

Det unge Menneſke ſagde dette med Beſtedenhed, men ogsaa med en Barme, en Oprigtighed, der ikke tillod nogen Tvivl om, at det var den Talendes fuldkomne Alvor. Sir Gervaise agtede den unge Mandſ Tænkmaade altfor meget til at nøde ham mere, og derfor vendte han ſig til Sengen og oppebiede roligt hvad den Sngge nu vilde forebringe.

Sir Wycherly havde hørt og forſtaaet Alt, hvad der foregik, og ſelv i hans nærværende Tilſtand kunde det, der blev ſagt, ikke forſeile ſin Virkning paa ham. Da den gamle Mand var altfor godmodig og menneſke-kjærlig til at ville gjøre endog kun en Flue noget Ondt, fik den naturlige Følelſe ſnart Magt over ham, og han vilde med Glæde have hengivet enhver Skilling af ſin hele Formue, for at viſe ſin Anger over, at han havde ſagt Noget, der kunde fornærme et ſaa cædelt og veltænkende ungt Menneſke. Men dette ſtod nu ikke i hans Magt, og i den piinlige Stilling, i hvilken han befandt ſig, ſøgte han, ſaa godt han kunde, at gjøre ſin Uret god igjen.

"Edle Ungling!" ſtammede han; "en Øre for Navnet — kom hid! — Sir Gervaise! — bring hid!"

"Jeg troer, at det er Sir Wycherlyſ Ønſke, at De træder nærmere til hans Seng, Hr. Wychembe fra

Virginien," sagde Viceadmiralen med Eftertryk, og rakte Ynglingen Haanden med et venligt Smil, da han fulgte hans Opfordring, og kom nærmere.

Den Enge trak, med en betydelig Kraftanstrengelse, en kostbar Signetring af sin Finger. I denne Ring var Wyhecombernes Familievaaben indgravet; dog viste det ikke den blodige Haand i det senere Vaaben, thi det var langt ældre, end Forlehningen af Baronetværdigheden, og, som Wycherly meget vel vidste, forlenet Familiens Stammefader af en Hertug af Plantagenetternes Stamme, under den franske Krig i Henrik den Sjettes Tid, og som minder om en meget glimrende Bedrift.

"Bær denne — ædle Yngling — en Ære for vort Navn," sagde Sir Wycherly, "maa dog nedstamme — alle Wyhecomber nedstammede — Deres —"

"Jeg takker Dem, Sir Wycherly! for denne Gave, som jeg veed at skatte efter dens fulde Værd," svarede Lieutenanten, og ethvert Spor af en anden Følelse, end Taknemmelighed, var forsvundet af hans Ansigtstræk. "Lad ogsaa være, at jeg ingen Fordring har paa Deres Værdighed og Formue, tør jeg idetmindste bære denne Ring uden Skam, da den kommer fra een af Deres Forfædre, der ligesaagodt var min Stammefader, som enhver anden Wyhecombe i England."

"Lovmæssigt?" raabte Thom, der i et Anfald af vild Harm baade forglemte sin tidligere Forsigtighed og List.

„Ja, Sir! lovmæssigt,“ svarede Wycherly den Spørgende med en Mands Rolighed, der er overbevist om Sandheden af sine Ord; og dertil ledsagede han dem med et Blik, hvorved Thom ganske blev skrækket tilbage i sin tidligere Kreds; „jeg behøver ingen Tværbjælke, for at turde bruge dette Segl, der, som Sir Gervaise Dakes bemærkede, er et Facsimile af det samme Vaaben, som jeg sædvanligt bærer, og som er blevet mig overgivet af mine nærmeste Forfædre.“

Viceadmiralen sammenlignede Signetet i Wycherlys Uhrkæde med Vaabnet i Ringen. Begge havde Gribber til Skjoldholdere, og det Eine var en fuldstændig Copi af det Andet.

Sir Reginald traad et Skridt nærmere, og efterat Viceadmiralen tilstrækkeligt havde overbevist sig om, at det virkelig forholdt sig saaledes, tog han ogsaa begge Signeter for at sammenligne dem.

De Grene af Familien Wyhecombe, som han kjendte, førte alle det samme Vaaben, nemlig Gribber af Herskabet Wyhecombe, og af Navnet Wycherly tre Muurbrækkere i de fire Hjørner, — den unge Mand bar, som han nu saa med det første Blik, Tegnet til deres fælleds Herkomst.

Sir Reginald vidste ret vel, at Vaaben, saavel som Navn, ofte bliver antaget af en Fremmed, og at et saadant Individ tager sig en saadan Frihed med saa megen større Strafleshed, jo mørkere dets Herkomst er; men

det Signet, som han nu havde i Haanden, var meget gammelt, og desuden forefaldt Indgreb i fremmede personlige Rettigheder for hundrede Aar siden langt hyppigere, end paa hans Tid. Dertil kom endnu, at Wycherlys Charakter, saavel som hans Udortes ganske bortfjernede Tanken om et Bedrageri, især forsaavidt det angik den unge Lieutenant. Den ældre legitime Green af Familien var vistnok nu reduceret til een eneste redningsløs Olding, der laae paa sin Døds seng, — derimod var hans egen Linie vidt udbredt, og det kunde meget vel være Tilfældet, at en yngre Søn af Wyhecomberne fra Wyhecombe-Regis havde forvildet sig til Colonierne og efterladt sig Efterkommere der.

Med det hemmelige Forsæt at undersøge denne Sag nærmere, gav Sir Reginald Ringen tilbage med dyb Alvor, men yttrede for Sir Gervaise at man vel gjorde bedst i, igjen at optage denne vigtige Forretning, som man havde for sig.

Paa dette Vink tog Atwood igjen Bennen, og Vice-admiralen begyndte sin forrige Forretning.

„Der mangler endnu omtrent 7000 Pund, Sir Wycherly, for at gjøre den Snees fuld, som De, eftersom jeg hører, har i Statspapirer. Hvis Navn eller Navne skulle nu først komme paa Listen?“

„Rotherham — Præsten, — stakkels St. James! — borte! — ja, Hr. Rotherham — Præsten.“

Clausulen blev opsat, en Sum af 1000 Pund optegnet, og det Hele forelæst og billiget.

„Vi have endnu 6000 Pund at disponere over, min dyrebare Sir!“

En lang Pause fulgte, under hvilken Sir Wycherly raadførte sig med sig selv om, hvad han skulde gjøre med de øvrige Penge. Tilfodst standsede hans omstreifende Blik ved Madame Duttons blege Ansigt; hendes Mand var af blot Vane temmelig yndet af Baronetten, og desuden tænkte han ogsaa paa at hun havde saa mange Marsager til Kummer.

Med en Følelse, der gjorde hans Hjerte Vre, fremstammede han hendes Navn og den Sum 2000 Pund. Clausulen blev ifølge heraf opsat og billiget.

„Vi have i ethvert Tilfælde endnu tre, om ikke fire tusinde Pund,“ vedblev Sir Gervaise.

„Milly — dyrebare, lille Milly — smukke Milly!“ stammede Baronetten med faderlig Omhed.

„Dette maa i en Codicil, Sir Gervaise!“ afbrød Atwood ham, „da der allerede er et Legat til Fordeel for den unge Dame. Hvor mange Pund tiltænker De Miss Mildred, som De allerede har skænket 3000 Pund — eet, to, tre eller fire Tusinde?“

„Tre Tusinde,“ hvidskede den Enge, hvorpaa han efter en kort Pause endnu tilføiede Ordet „Codicil.“

Hans Ønske gik i Opfyldelse; det Hele blev forelæst og bekræftet.

Herpaa spurgte Sir Gervaise om Testator endnu ønskede at udsætte flere Legater. Sir Wycherly, der nu havde bortskjænket sin hele Formue med Undtagelse af nogle hundrede Pund, betænkte sig et Dieblig og bevidnede derpaa sin Tilfredshed med det, der allerede var skeet.

„Da det dog er muligt, Sir Wycherly! at De kan have overseet Noget,“ bemærkede Sir Gervaise, „og det er i ethvert Tilfælde bedre, naar Intet falder tilbage til Kronen, foreslaaer jeg derfor at De udnævner en ansvarlig Hovedarving.“

Den arme gamle Mand tilsmilte ham sit Bifald, og hvidskede derpaa langsomt: „Sir Reginald Wyhecombe.“

Ogsaa denne Clausul blev, ligesom alle de Andre, optegnet, forelæst og billiget.

Hermed var Testamentet færdigt, og man traf nu de nødvendige Anstalter til, nøiagtigt og fuldstændigt at forelæse Testator det. For herved med behørig Omhu at sikke sig mod alle tilkommende Indvendinger, læste begge Admiralerne og Atwood, som de tre udvalgte Vidner hver især Testamentet igjennem, for siden med Stette at kunne bevidne, at der ikke var forelagt Testator Andet, end hvad han selv havde deponeret i Testamentet, og at der fremdeles ikke var blevet udeladt Noget.

Da alt dette var forbi, blev Testamentet af Secretairen langsomt og tydeligt oplæst for Sir Wycherly fra Begyndelsen til Enden.

Den gamle Mand hørte til med megen Opmærksomhed; smilte, da Mildreds Navn blev nævnet, og udtrykte, da Alt var til Ende, endnu klart og tydeligt sin Tilfredshed med Ord og Tegn. Der var nu intet Andet tilbage, end at give ham en Pen i Haanden, og at lade ham, med behørig Bistand undertegne sit Navn to Gange; nemlig een Gang ved Slutningen af Testamentet, og een Gang ved Enden af Codicillen.

Nu troede Thom Wyhecombe, at det Dieblif var kommet, da han kunde træde op mod den hele foregaaede Forhandling. Under den hele Act havde han ligesom staaet paa Naale og imedet de meest fortvivlede Planer, for med et dristigt Bedrageri at vise sin egen Herkomst som ægte, og trække alle sin Farbroders Landeiendomme og Godser til sig som Stamherre. Det var ham ikke ubekjendt, at der endnu kunde opkastes det vigtige Spørgsmaal, hvordan det nu var beskaffent med begge Testamenters Retsguldighed, og om Sir Wycherly ogsaa var beføiet til at affatte det Sidste. Fra dette Synspunct betragtet, var det væsentligt nødvendigt for ham, at nedlægge en Protest mod Forhandlingen.

„Mine Herrer!“ sagde han og traad hen til Foden af Sengen; „jeg opfordrer Alle til at lægge vel Mærke

til denne Acts Natur. Min stakkels elskede, men vildledte Farbroder har først i afvigte Nat havt et Slag-anfald eller noget Lignende, der i ethvert Tilfælde har gjort ham uskikket til at fælde en Dom i denne Sag; men her bliver han nu presset til at opsætte et Testamente —"

„Af hvem, Sir?“ spurgte Sir Gervaise i en saa alvorlig Tone, at den Talende traad forskrækket et Skridt tilbage.

„Nu, Sir! efter min Anskuelse af alle dem, der ere nærværende her i Stuen, om just ikke med Tungen, saa dog med Dinene.“

„Og hvorfor skulde da alle de Tilstedeværende foretage sig Saadant? Er jeg maaskee en af Arvingerne? Eller er Admiral Bluewater en af dem, der vinde Noget ved dette Testamente? — Kunne overhovedet Vidnerne ved et Testamente være iblandt Arvingerne?“

„Sir Gervaise Dakes, jeg ønsker ikke at begynde nogen Strid med Dem om denne Sag, men protesterer i ethvert Tilfælde høitideligt mod denne lovstridige og høist usædvanlige Maade at opsætte et Testamente paa. Jeg ønsker, at alle de, der høre mig, vel ville erindre mine Ord og være beredte til at bevidne dem for Retten, naar de blive opfordrede dertil.“

Her forsøgte Sir Wycherly med en voldsom Anstrængelse at reise sig op i Sengen; det var tydeligt, at han var i stor Bevægelse, og han gjorde sig Umage for,

med de heftigste Gebærder, at yttre sin Harmé mod sin Brodersøn, og at befale ham at forlade Værelset. Men Lægerne forsøgte at berolige ham, medens Atwood med Bennen i Beredskab lagde Papiret for ham og med den største Rolighed stræbte at erholde de fornødne Underskrifter. Sir Wycherlys Haand skjælvede, da han tog Bennen, saa meget, at der for Dieblisset ikke var at tænke paa nogen Underskrift, og man maatte række ham en styrkende Drik for igjen at opfriske hans Nervers Kraft.

„Bort — fra mine Dine!“ mumlede den forbittrede Baronet, saa at alle de Tilstedeværende ikke mere kunde tvivle paa, at det for Dieblisset var hans inderligste Dnske at faae Gjenstanden for hans Bredé ud af Værelset; „Sir Reginald — lille Willy — stakkels Tjenere — Brødre — alle Dvrigé — blive.“

„Berolige Deres Sind, Sir Wycherly Wyhecombe!“ begyndte Magrath, „og ogsaa Deres Legeme vil blive styrket ved det samme Middel. Naar Sindet befinder sig i en ophidset Tilstand, lider Nervesystemet kun altfor let under en sympathetisk Indflydelse. Naar De bringer begge i en harmonisk Berelvirking, ville de testamentariske Bestemmelser i intet Tilfælde enten tilshneladende eller i Virkeligheden tabe i Lovmæssighed.“

Sir Wycherly forstod Lægens Mening og Ejæmpede møisommeligt for at beherske sig selv. Han tog Bennen og bragte Spidsen af den lykkeligt paa det bestemte Sted.

Derpaa funkede hans dunkle Die, og kastede et bebrei-
dende Blik til Thom. Med et uhyggeligt Smil saae
han paa Papiret, foer med Haanden over Banden, luk-
kede Dinene og sank tilbage paa Buden, hans hele Be-
vidsthed om hans Liv, Interesser, Pligter eller Følelser
var forsvunden. — Ti Minutter efter havde han ophørt
med at aande.

Saaledes døde Sir Wycherly Wyhecombe efter et
langt Liv. Han havde været en Mand, i hvis Charakter
forskjellige høist tvetydige Egenskaber vare blevne opveiede
af hans store Hjertensgodhed og en mere passiv end
activ Menneſtefjærlighed. Sine sædvanlige Pligter havde
han opfyldt med en samvittighedsfuld Nøiagtighed, og,
som en Mand, i hvis Hjerte ingen virkelige, slemme Til-
bøieligheder havde flaaet Rodder, men vel mange væsent-
lige og gode Egenskaber vare komne til Modenhed.

Ende paa første Deel.

1875

1876

1877

1878

1879

1880

1881

1882

1883

1884

1885

1886

1887

1888

1889

1890

1891

1892

1893

1894

1895

1896

1897

1898

1899

1900

1901

1902

1903

Cooper's
Samlede Skrifter.

Oversatte af Originalsproget.

Seethundrede og eetogtredstyvende til eethundrede og
fireogtredstyvende Hefte.

Kjøbenhavn.

Forslagt af og trykt hos S. Trier.
1855.

De to Admiraler.

En roman

af

James Fenimore Cooper.

Oversat fra Engelsk.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1855.

Første Kapitel.

Denne pludselige og paa en vis Maade uforudseete Begivenhed, som vi have berettet ved Slutningen af det forrige Kapitel, frembragte en stor Forandring i Sagernes Tilstand i Wyhecombehall.

Det Første, man maatte foretage sig, var, at overbevise sig om, at Baronetten virkelig var død. Sir Gervaise Dakes kunde ifølge sin eiendommelige Sindsstemning, neppe overtale sig selv til at troe det. Mennesker vare ofte faldne i Usmagt, og, saavidt han vidste, behøvedes der altid tre Slaganfald, førend den virkelige Død indfandt sig; endnu kunde den Syge komme til sig selv og leve op igjen, idetmindste saavidt, at han kunde være i Stand til at stadfæste sin tydeligt udtalte Willie.

„I dette Liv vil den hensøvede Sir Wycherly til Wyhecombehall i Devonshire ikke mere foretage sig noget Slags Handling, enten den saa har Hensyn paa Testamente eller Egteskab, eller staaer i en god eller slem Samklang med Lovene,“ sagde Magrath roligt og samlede de forskjellige Medicinglas og Instrumenter, som

han havde medbragt; „han er for længe siden undraget fra enhver Jurisdiction, saavel fra Lordcantslernes, som fra Lægernes og Chirurgernes, og derfor vil man handle viselig, naar man betragter ham som død, eller i det Lys, hvori det menneskelige Legeme viser sig, naar alle animaliske Functioner ere ophørte i det.“

Dermed var Sagen afgjort. I Diebliffet bleve de nødvendige Befalinger givne; foruden nogle Tjenere, hvis Nærværelse behøvedes, skulde alle de Andre forlade Værelset.

Vi vilde sige en Usandhed, dersom vi paastode, at Sir Wycherly Wychecombe ikke blev begrædt af Noen. Madame Dutton og Mildred vare begge meget bedrøvede over hans pludselige Død og græd oprigtigt over hans Tab, uden i mindste Maade at tænke paa de Følger, som det maatte have for dem selv. Datteren tænkte ikke engang paa, hvor nær hun havde været ved at være i Besiddelse af 6000 Pund, og hvor ulykkeligt Ulyffens Bæger var blevet bortrevet fra hendes Læber; kun Moderen erindrede, hvad vi til Sandhedens Ære maa paastaae, een eneste Gang denne Omstændighed og en smertelig Følelse opfyldte hendes Bryst.

Lignende Grindringer udøvede vel ogsaa deres Indflydelse ved de Andres Smertesnytringer. Tjenestefolkene især vare altfor bedrøvede for at kunne hengive sig til en særegen Sorg; baade Sir Gervaise og Utwood vare overordentlige ærgerlige. Med eet Ord, man bevarede

vel saa temmelig den ydre Anstand, men af de sørgelige Følelser, der pleiede at bryde frem ved saadanne Leiligheder, var der kun lidet at bemærke.

Sir Reginald Wychecombe iagttog disse Omstændigheder med megen Opmærksomhed, og tog ifølge heraf de nødvendige Forholdsregler. Han benyttede et gunstigt Dieblif for at raadslaae med begge Admiralerne og strax derpaa var hans Beslutning ogsaa fattet; een Time efter hans Frændes Død vare alle Gæsterne tilligemed de Fornemste af Tjenerne forsamlede i et Værelse, der efter den i Huset sædvanlige Skik kaldtes Bibliotheket, endskjøndt der kun fandtes saa Bøger, som sjældent bleve læste. Forst havde der fundet en Raadslagning Sted mellem Sir Reginald og de to Admiraler, hvori Utwood *ex officio* havde taget Deel. Da Alt saaledes i Forveien var forberedt, vilde man, da Selskabet var forsamlet, heller ikke lade Tiden gaae unyttet hen; Baronetten fra Hertfordshire begyndte meget mere, i Diebliffet at udvikle sin Plan saa klart som muligt.

„Mine Herrer og J, den afdøde Sir Wycherly Wychecombes gode Folk og Tjenere,“ begyndte han. „J alle ere bekjendte med denne Huusholdnings ulykkelige Tilstand. Ved sin Herres Død er den uden Hoved og Støtte, og da den Genfarne er død som ugift, er der intet Barn forhaanden, der som naturlig og lovmæssig Arving kan indtage hans Plads. I een Henseende kunde jeg gjælde som den nærmeste blandt hans Slægtninger, dog har jeg

efter den almindelige Rets bogstavelige Mening ingen Fordring paa Arvesølgen. Ikke destomindre er det Eder Alle bekjendt, at det var vor afdøde Bøns Hensigt at indsætte mig som Fuldbyrder af hans Testamente, og jeg anseer det nu for det Hensigtsmæssigste, at anstille Undersøgelse om der findes et Testamente, der, naar det er lovmæssigt affattet, vil disponere over Alt her i Huset, og give os Efterretning om, hvem der i dette høitidelige Dieblik er berettiget til at føre Befalingen her. Mig idetmindste, Sir Gervaise, forekomme Omstændighederne saa beshynderlige, at det vel maa synes nødvendigt at gaae frem med Hurtighed."

"Jeg er fuldkommen af Deres Mening, Sir Reginald!" svarede Viceadmiralen; „men førend vi iøvrigt gaae videre, vilde jeg raade til at forsamle, saavidt som muligt, alle de Personer om os, som kunne have en Interesse i Udfaldet. Hr. Thomas Wychembe, den Afdødes formeentlige Brodersøn seer jeg ikke iblandt os."

Med nærmere Undersøgelse fandt man, at denne Beretning var rigtig. I Dieblikket blev Thom Wychembes Tjener, der af sin Herre var ladet tilbage som Spion sendt bort med en Opfordring til hans Herre om at komme saasnart som muligt. Efter et Par Minutters Forløb bragte Karlen sin Herres Svar tilbage.

"Sir Thomas Wychembe," saaledes meldte han, „anbefaler sig til Herrerne, og ønsker at vide, i hvilken Hensigt de have opfordret ham til at møde. Han er

paa sit Værelse for at overlade sig til den naturlige Smerte over det Tab, han nylig har lidt, og dersom det maatte behage Herrerne, vilde han i dette Dieblif foretrække at være alene med sin Smerte."

Dette kunde man falde at begynde med at istemme en høi Tone, desuden havde Tjeneren vel indstuderet sin Rolle, og udrettede sit Vrind med en Indelighed og en Fasthed, der ikke kunde forfeile sin Virkning hos Tjenestehændet.

Sir Reginald blev blodrød; Sir Gervaise beed sig i Læberne; Bluewater legede, fuldkommen ligegyldig mod Alt, hvad der foregik, med sin Kaardeqvast, medens Atwood og Lægerne trak paa Skuldrene og sunilte.

Den Første af de Ovenførte vidste ret vel, at Thom end ikke besad en Skygge af Fordring paa den Titel, som han med saa megen Hast havde anmasjet sig, og haabede, at den Blanding af Svaghed og Uforsammenhed, som røbede sig i Tjenerens Budskab, maatte være et troe Billede af det Ugrundede i alle hans Herres enkelte Fordringer. I den faste Beslutning slet ikke at lade sig forstyrre af Noget i sit nærværende Forehavende, vendte han sig igjen til Tjeneren og sendte ham tilbage med den samme Opfordring, der denne Gang da heller ikke var uden Virkning. Tjeneren fik Ordre til at underrette sin Herre om, at Sir Reginald Wychecombe var i Besiddelse af Kjendsgjerninger, der efter hans Anskuelse fuldkommen retfærdiggjorde den Bane, han havde betraadt,

og dersom Hr Thomas Wychembe ansaae det for rigtig ikke at møde for at iagttage sin egen Interesse, vilde han gaae frem uden videre at bryde sig om ham.

Dette Budskab bevægede Thom Wychembe til at møde i Ziebliffet. Hans Ansigt var blegt, men snarere af Uvished, end af Kummer, thi hans Sjæl var bevæget af dybe Bekymringer, saaledes som Enhver, endog den meest forvorpne Skurk, vil føle dem, naar han gjør det første, vigtige Skridt til det Onde. Iovrigt bukkede han for Selskabet med en Mine, hvori han vilde vise, at han som en fin, velopdragen Mand vel vidste, at iagttage sine Blikker mod saa ærede Gjæster.

„Dersom jeg,“ saaledes begyndte han, „synes at forsomme nogle af en Verts Blikker, haaber jeg, at mine Herrer ville undskylde mig i Betragtning af mine nærværende Følelser. Sir Wycherly var min Faders ældste Broder, og han var mig ligesaa dyrebar, som han stod mig nær. Ved hans sørgelige Død er jeg pludseligt og uventet bleven Hovedet for vor ældgamle og agtede Familie, Sir Reginald! Men jeg erkjender ogsaa hvor uærdig jeg er til at indtage en saa udmærket Plads, og føler ret godt, at De vilde have udfyldt den langt bedre. Loven har vel opført en høi og uoverstigelig Skillevæg mellem Deres Linie og vor Stamme; men alligevel vil jeg altid være redebon til at anerkjende Slægtskabet, og at tilstaae frit, at det gjør os megen Ære.“

Sir Reginald søgte med stor Anstrængelse at beherske sig saa vidt, at han besvarede den Andens Bux og hørte paa hans nedladende Sprog med den passende Agtelse.

„Jeg takker Dem, Sir!“ svarede han med formelig Høflighed, „et Slægtskab, der virkelig og lovmæssigt kan bevises, vil jeg aldrig fornægte. Men under de nærværende Omstændigheder, da jeg af den afdøde Sir Wycherly selv er bleven kaldet til hans Døds seng, og paa en vis Maade med hans sidste, forsvindende Aandedræt, er bleven udnævnt til Guldbyrder af hans Testamente, — anseer jeg det for min Pligt, at undersøge alle Partiers Rettigheder, og saa noie som muligt at overhinde mig om, hvem der egentlig er hans Efterfølger og selgelig har de meest grundede Fordringer paa at føre Befalingen her i Huset.“

„De vil dog ikke tiltroe det Testament, man havde i Sinde, og som paa en saa beshynderlig Maade blev opsat i min dyrebare Farbroders Nærværelse, een Time forend hans Død, Retskraft, Sir Reginald? Endog om dette høist usædvanlige Document var blevet underskrevet og forseglet, troer jeg neppe at det vilde have kunnet bestaae for nogen Domstol; men uden at være underskrevet og forsynet med Segl, er det ikke bedre, end en ubeskreven Papir.“

„Hvad Besiddelsen af Grundeiendommene angaaer, Sir! da vil jeg tilstaae, at De har Ret, endskjøndt jeg er den, der ved nogle Minutters Opsættelse tabte meest.

Men hvad den rørlige Eiendom angaaer, — da vilde jeg dog, i Betragtning af Deres Farbroders tydeligt yttrede Hensigt, — gjøre et Billighedsspørgsmaal, endskjøndt jeg heller ikke er fuldkommen paa det Rene dermed."

"Nei, nei, Sir!" raabte Thom, og uagtet den Anstrængelse, med hvilken han tvang sig til at beholde et Skin af Rolighed, glindsede der dog en Straale af Triumph, paa hans Kinder; „ingen engelsk Lov vil nogenfinde skille Arven af Grundeiendommen fra Arven af den rørlige Eiendom. Jeg er vel sikkert den Sidste, der har noget at indvende mod nogen af disse mange Legater — for Exempel mod dem til Hr. Motherham og disse stakkels Tjenestefolk," Thom indsaae nemlig ret vel, hvor flogt det var, at vinde Venner i et saa kritisk Dieblik, og hans Erklæring havde ogsaa i Diebliffet en mægtig Virkning, hvilket man kunde see af mange af Tilhørernes Miner; „heller ikke mod det til Miss Mildred Dutton; de skulle alle blive udbetalte ligesaa punktiligt, som om min elskede Farbroder endnu havde været ved sin fulde Forstand og havde med al Ret bestemt sine Legater; thi en saadan Blanding af Forstand og Retfærdighed med forunderlige og overordenlige Indfald er paa ingen Maade usædvanlig hos Personer af en høi Alder, især i deres sidste Dieblikke. Dog beder jeg Dem, Sir Reginald! at blive ved og at handle ganske saaledes som de overordentlige Omstændigheder ved et, man kan vel sige saa ganske eiedommeligt Tilfælde, efter Deres Mening, ville fordre det."

„Jeg anseer det for vor Pligt, Sir! at anstille Undersøgelser om et Testamente. Er Sir Wycherly virkelig død uden Testamente, er det altid tidsnok at undersøge Spørgsmaalet om Arvesølgen efter den almindelige Ret. Jeg har her Nøglen til hans Skrivepult, og, som Hr. Furlong, Forvalteren, der nylig er kommen, og som De her seer for Dem, beretter mig, holdt Sir Wycherly alle sine Papirer af Værdi gjemte i denne Kult. Jeg vil altsaa begynde med at aabne den.“

„Ja, ja, Sir Reginald! gjør det kun! Ingen kan ønske inderligere end jeg, at erfare min elskede Farbroders Willie. De som han endnu syntes at ønske at efterlade Noget, skulle ikke gaae tomhændede derfra, fordi hans Testamente mangler Underskrift.“

Ved denne listige Erklæring var Thom stegen betydeligt i de fleste af de Tilstedeværendes gode Mening, og havde vundet sig mange Venner for det Tilfælde, at der skulde indtræffe Noget, der fordrede Understøttelse.

Imidlertid havde Sir Reginald ved Forvalterens Hjælp aabnet Pulten og undersøgte nu alle de Papirer, der laae i den. Forpagtningscontracterne vare Alle i Orden; Skjoderne vare alle tilstede; Bøger og Regninger syntes at være førte med megen Nøiagtighed; de sædvanlige Gjældsbeviser og Dwitteringer vare systematisk sammenhæftede! to eller tre Poser med Guineer viste, at der heller ikke var Mangel paa rede Penge, — kort sagt, Alt viste, at den Afdøde havde efterladt sine Anliggender

i den fuldkomneste Orden og i en Tilstand, som det var meget let at overse.

Men det ene Papir blev aabnet efter det Andet, uden at der fandtes endog kun det ringeste Spor af et Testamente, eller en Skitse eller Copi af et Saadant. Skuffet Gaab var nu at see paa alle Ansigter, thi alle havde umærkeligt fattet den Mening, at et foresundet Testamente maatte paa en dem selv ubekjendt Maade tilintetgjøre den saakaldte Sir Thomas Wychembes Forhaabninger.

Thom selv var ikke ganske uden Frygt; thi siden han havde bemærket, at hans Farbroders Sindelag imod ham havde forandret sig, frygtede han ogsaa hemmeligt for, at der maatte findes et eller andet Papiir, der kunde tilintetgjøre hans Forhaabninger. Men lidt efter lidt begyndte en triumpherende Glæde at forjage Angsten af hans Ansigt, og da Hr. Furlong, en meget agtværdig Mand, efter fuldendt Undersøgelse erklærede, at man baade med Hensyn til den afdøde Baronets Tænkemaade og ifølge Resultaterne af deres Undersøgelse med Sikkerhed kunde antage, at der ikke eksisterede et saadant Document — skaffede hans Glæde sig Luft i Ord.

„Ikke saa rast, Hr. Furlong! ikke saa rast!“ raabte han, „her er Noget, som endog Deres legale Skarpsindighed vil falde et Testamente; Herrerne ville lægge Mærke til, at jeg med fuld Ret er i Besiddelse af det, da det er adresseret til mig og desuden har en Udskrift af Sir

Wycherlvs egen Haand. Omflaget er forseglet med hans eget Signet. De vil erkjende det for min dyrebare Farbroders, Hr. Furlong!" her fremviste han Udskriften, „og ligeledes dette for hans Segl?"

„Begge ere ægte, mine Herrer!" svarede Forvalteren med et Suk, „for saa vidt er Hr. Thomas vistnok i sin Ret."

„Hr. Thomas! J Grobian! Hvorfor da ikke Sir Thomas? Blive Baronetter i England titulerede som andre Folk? Dog det er det Samme! Alt dette vil komme med Tiden! — Sir Gervaise Dakes, De er fuldkommen upartisk i denne Sag, og derfor beder jeg Dem om den Artighed at aabne dette Segl og at undersøge disse Papirer."

Viceadmiralen brak uden Nølen Seglet, thi hans Nysgjerrighed efter at erfare Udfaldet, havde nu naaet sin høieste Spidse. Som Læseren allerede forud vil have ahnet det, havde Sir Gervaise af Thom erholdt det Testamente, som hans Fader havde opsat, og som Sir Wycherlv siden, efterat have indsat sin foregivne Brodersøns Navn, formeligt havde underskrevet og overleveret til den Person, der var meest interesseret i Sagen. Omslag, Udskrift og det ydre Segl, havde Thom endnu samme Dag besørget, naturligviis efter at han sex eller syv Gange havde gennemlæst Documentet.

Viceadmiralen læste Papiret fra Begyndelsen til Enden og rakte det derpaa til Sir Reginald, for at han kunde undersøge det nærmere. Den Sidste ventede for-

modentlig en plump Fortolkning; men saasnart han havde overløbet det Hele, erkjendte han i Diebliffet, at Testamentet var forfattet af en Lovkyndig. Endnu et Blik var tilstrækkeligt for at sige ham, at det var af Hr. Baron Wyhecombes Haand.

Som vi allerede i Begyndelsen fortalte, havde Sir Wycherly deri testamenteret alt, hvad han eiede, til sin Brodersøn, Thomas Wyhecombe, Søn o. s. v., og tillige indsat sin Arving til Guldbyrder af Testamentet.

„Det forekommer mig, at dette Testamente har en meget duelig Lovkyndig, nemlig den afdøde Baron Wyhecombe, til Forfatter!“ bemærkede Baronetten.

„Det er ogsaa Tilfældet, Sir Reginald!“ svarede Thom saa roligt som muligt, „han gjorde det for at feie min ærede Farbroder, og lod Bladsen for de tilkommende Arvinger aaben, da han ikke ønskede at opsjætte Testamentet uoelukkende til Fordeel for sin egen Søn, Sir Wycherly har siden egenhændigt udfyldt de tomme Steder, og derved vel ikke ladet nogen Tvivl om sin Hensigt.“

„Som jeg seer, har De grundede Fordringer paa Wyhecombes Efterladenskaber, saavel Grundeiendomme som personlig Eiendom, Sir! Men Deres Fordringer paa Baronetsværdigheden, ville sikkert blive bestridte og forkastede.“

„Og hvorfor forkastede?“ spurgte Wycherly, der første Gang traad frem med en Nysgjærrighed, han ikke mere kunde beherske. „Er da Hr. Thomas, — Sir

Thomas burde jeg sige, — ikke den ældste Søn af den afdøde Sir Wycherlys nærmeste Broder, og altsaa den naturlige Arving til Titelen, saavel som til Herstabet Wychecombe?"

„O nei, det er han ikke, som jeg efter en omhyggelig Undersøgelse af alle Beviser uimodsigeligt kan godtgjøre. Hr. Baron Wychecombe har aldrig været gift, og kunde altsaa ikke have nogen lovmæssig Arving.“

„Skulde det være muligt! Saa ere vi i Amerika da blevne skuffede!“

„Hvorfor spørger De egentlig, unge Herre? Kan De maaskee komme frem med nogen lovmæssig Fordring?“

„Jeg er Wycherly, eneste Søn af Wycherly, den ældste Søn af Gregory, den afdøde Baronets yngste Broder; og er altsaa, dersom Deres Paastand er rigtig, idelmindste den nærmeste Arving til Baronetsværdigheden.“

„Det er —“ Thom gvalte Ordene i Struben, thi den unge Sømands rolige, alvorlige Dine mødte hans Blik, og advarede ham imod enhver Uforsigtighed, „det er en Misforstaaelse,“ stammede han endelig, „min Farbroder Gregory omkom paa Havet og døde ugift. Han kan ikke have efterladt retmæssige Arvinger.“

„Jeg veed ret godt, Sir! at dette længere end halvtredstindsthye Aar har været udbredt som den almindelige Mening; men den er grundet paa en Bildfarelse. Sagen er simpelt denne:

„Min Bedstefader, en heftig, forvoven ung Mand, forfaae sig ved en Landing paa en af de vestindiske. Der saa meget mod en ældre Lieutenant, at han endog i Tjenesten slog efter ham. Paa en saadan Forbrudelse staaer der, som bekjendt, Dødsstraf; men hverken den Fornærmede eller Chefen paa Skibet, vilde drive Sagen til det Yderste; den Sidste gav endydermere Fornærmeren det Raad, at forlade Skibet hemmeligt, i det Dieblig da det lettede Anker. Den Fornærmede blev bevæget til sin Beslutning ved den Omstændighed, at min Bedstefader i en tidligere Duel havde, efterat hans Modstander først havde skudt, frivilligt tilstaaet sin Feil, og vægret sig ved at skyde. Skibet seilede bort uden Hr. Gregory Wychembe og gik under med Mand og Muus.“

„Min Bedstefader kom til Virginien og opholdt sig der et heelt Aar, uden at omtale sin Historie med een Stavelse, for ikke tilsidst at blive krævet til Regnskab for en militair Ret. Kjærlighed bestemte endelig hans senere Skjæbne. Han ægtede en Pige med Formue, hans Historie blev snart vel bekjendt i de fortroligere Familiekredse, men er aldrig bleven videre udbredt. Ingen havde en Ahnelse om, at han kunde opnaae Majoratet i Familien, og derfor var der heller ingen Grund forhaanden til at gjøre Sagen bekjendt, for at sørge for hans Interesse. Han skrev een eneste Gang til Sir Wycherly, men undertrykte dette Brev igjen, da han troede, at det snarere vilde volde ham Rummer, end Glæde. Dette Brev,

skrevet af hans egen Haand, er i mit Bærg. Ogsaa hans Officierspatent, tilligemed alle de øvrige Beviser paa hans Identitet, som en Mand af Stand pleier at føre med sig ere i mine Hænder. De Sidste ere saa fuldstændige, at enhver Domstol i den hele Christenhed vil være tilfreds med dem; thi min Bedstefader fandt det aldrig nødvendigt at forandre sit Navn. Han døde først for to Aar siden; før sin Død sørgede han endnu for, at alle de Documenter, der kunde behøves for at grunde mine Fordringer, — dersom det nogensinde skulde behøves at gjøre dem gjældende, bleve bragte i en aldeles lovmæssig Form, saa at enhver Modsigelse vilde være unyttig. Han overlevede min Fader; ingen af os havde tænkt paa at lade sig see i vort Hjem, thi vi vare alle af den Mening, at Baron Wyhecombe havde lovmæssige Børn. Saaledes kan jeg blot sige, Sir! at jeg besidder fuldstændige, lovmæssige Beviser for den Aastand, at jeg er Gregory, den afdøde Sir Wycherly Wyhecombes yngste Broders Søn. Om denne Omstændighed meddeler mig nogen Ret, maa De selv bedst kunne indsee.“

„Den vil gjøre Dem til Majoratsarving af dette Gods, til Herre over dette Huus og over næsten dets hele Indhold, — endelig til virkelig Baronet af Wyhecombe. De behøver blot at bevise, hvad De har sagt, for at gjøre enhver Anordning i dette Testamente ugyldig,

med Undtagelse af Bestemmelserne med den vorlige Eiendom."

„Bravo!“ jublede Sir Gervaise, og gneed sine Hænder af Glæde; „Bravo, Dick! dersom vi vare ombord paa the Plantagenet, ved Himmelen, jeg lod pibe alle Mand op og give den unge Baronet et tredobbelt Hurra. Nu, min tappre unge Sømand, De er altsaa endnu bleven Sir Wycherly Wychemcombe.“

„Ja vist, saaledes gjøre vi alle ombord paa vore Skibe,“ sagde Gallego til den Gruppe af Tjenere, der omgav ham, „saa ofte der forefalder noget Glædeligt. Mangen Gang give vi Admiral Bluewater og de Andre et Tegn, at de skulle staae os bi ved vore Cheers, da gaaer det løs med en Skrigen og Jublen, som om vore Maver vare fulde af Hurraer og vi maatte af med dem hvad det end skulde koste. Dersom Sir Jarvi nu vilde udtale det rette Ord, skulle I faae en Forsmag af denne Skif, saa at Eders Drer skulde have nok af den i et heelt Aar. Det er altid en glædelig Begivenhed, naar en af vor Stand pludseligt arver en Herregaard.“

„Og er dette vel den passende Maade, Sir Gervaise Dakes, at afgjøre et Spørgsmaal om Eiendomsretten paa?“ spurgte Thom med mere Ret og Fornuft paa sin Side, end det sædvanligt var Tilfældet: „og det medens min Farbroders Lig endnu befinder sig under dette Tag?“

„Jeg erkjender det Grundede i Deres Bebreidelse, unge Herre! og vil ikke htre mere i denne Sag, idet-

mindste intet saa Upassende, som min sidste Bemærkning. — Sir Reginald! Sagen hviler i Deres Haand og jeg anbefaler Dem den alvorligste Opmærksomhed."

"Vær ikke bange, Sir Gervaise!" svarede han fra Hertfordshire; "Retten skal have sin Gang med Hensyn til Arvefølgen, saasandt der endnu er Lov og Ret til i England. — Deres Historie, unge Herre! bærer Sand- synlighedens Præg, Deres Fortælling er naturlig, og jeg erkjender selv en Familielighed imellem Dem og den hele Wychecombeste Familie, en Lighed, af hvilken man ikke kan opdage det ringeste Spor i den anden Medbeilers Person. Handledes der kun om, at fastsætte Spørgs- maalet om Hr. Thomas Wychecombes Herkomst, kunde vi meget let blive færdige, da jeg ikke alene har hans egen Moders Vidnesbyrd om hans uægte Fødsel, men ogsaa om en anden høist mærkelig Omstændighed i mine Hæn- der, en Omstændighed, der muligt endog kan omstøde den afdøde Hr. Baron Wychecombes Testamente. Men Sir Wycherlys testamentariske Disposition viser sig her saa fuldstændig, at Intet uden en Majoratsarvefølge er i Stand til at ophæve den. — De taler om Beviser, hvor ere de? Det er af den høieste Rigtighed, at erfare hvilken af de to Herrer der er berettiget til Besiddelsen."

"Her ere de, Sir!" svarede Wycherly, idet han skjød sit Bælte til Siden, og fremtrak sine Papirer; "vel ikke i Originaler; — thi de fleste af dem ere deponerede ved Domstolene i Virginien, — men i verificerede Afskrifter,

som Advocaterne kalde det, og disse skulle være i en Tilstand, at de kunne bestaae som Beviser for min Paastand, for enhver Domstol i England, der har at afgjøre i saadanne Sager."

Sir Reginald tog Papirerne og begyndte at gjen-nemlæse det Ene efter det Andet med den største Op-mærksomhed. Beviserne for Bedstefaderens Identitet vare fuldstændige og ophøiede over enhver Tvivl. Han var bleven gjenkjendt af en af sine fordums Skolekammerater, Statholderen i Provindsen, og det var netop denne gamle Ven, der havde formaaet ham til at gøre sig saa megen Umage for at bringe Beviserne om hans Identitet tilveie. Begge Vielsesattesterne, den ene, om hans Giftermaal med Johanne Beverly, den Anden om hans Bryllup med Rebekka Randolph, tilligemed Døbesedlerne vare i den bedste lovmæssige Orden. Den unge Mands personlige Identitet, som eneste Søn af Wycherly, Gregor's ældste Søn, var ligeledes beviist paa en Maade, der ikke lod nogen Tvivl tilbage. Med eet Ord, Beviserne vare saaledes, som en omhyggelig og erfaren Sagfører samler dem i et Tilfælde, der vel ikke tillader nogen egentlig Tvivl, men dog kan være udsat for Indvendinger for en Domstol."

Sir Reginald tilbragte en heel Time med at gjen-nemlæse Papirerne. I denne Tid var ethvert Die hæftet paa ham, og man vogtede paa hans Ansigt med den

ængsteligste Omhyggelighed. Endelig var han færdig med sin Forretning, og han vendte sig til Wycherly:

„Disse Papirer ere blevne samlede med stor Omhyggelighed og en nøiagtig Kundskab om, hvad der var nødvendigt,“ sagde han, „hvorfor have de saalænge været undertrykte, og hvorfor lod De Sir Wycherly dø, uden at forklare ham Deres Slægtskab og Deres Fordringer?“

„Mine Fordringer vare mig selv ubekjendte, thi jeg var af den Mening, at ikke alene Hr. Thomas Wyche-combe, men ogsaa begge hans Brødre gik forud for mig. Dette var ogsaa min Bedstefaders Mening, endog da han forberedte disse for os liggende Beviser. De bleve givne mig med, for at jeg ved min Ankomst til England kunde bevise mit Slægtskab med Familien, og min Bedstefader paalagde mig desuden, at jeg stedse skulde have dem hos mig, indtil det Dieblik kom, da jeg kunde bruge dem.“

„Dette forklarer det ene Punct, nemlig at De ikke traad frem med Deres Fordringer, men hvorfor undlod De, at tilkjendegive Deres Slægtskab?“

„Hvad Nytte skulde det være til, Sir? Jeg fandt, at man i England saae ned paa Amerika og Amerikanerne, at man talte om Colonisterne som en Klasse af underordnede Væsener, der vare, i Sammenligning med dem, som de før kort siden vare udsprungne fra, mindre af Natur, svagere af Forstand og fattigere af Aand, — og da var jeg for stolt til at tilstaae et Slægtskab, der, som

jeg indeligt indsaae, ikke kunde være det andet Parti kjært. Saaret og Døden nær, blev jeg sat i Land her efter mit eget Ønske, og den Tid havde jeg besluttet at gjøre min Herkomst bekjendt; imidlertid kom jeg under to hjælperige Engles Pleie," her fastede Wycherly et Blik til Mildred og hendes Moder, „og derfor følte jeg Mangelen paa Slægtninger mindre. Sir Wycherly har jeg altid æret og agtet, men ogsaa han betragtede os Amerikanere altfor bestemt som underordnede Væsener, til at jeg kunde nære det Ønske, at forestille mig for ham som en Brodersøn."

„Jeg frygter for, Sir Gervaise, at man ikke ganske uden Uret kan gjøre os Alle denne Bebreidelse," sagde Sir Reginald estertænkstomt; „vi synes Alle at troe, at denne Deel af Zen har Noget ved sig, der gjør os bedre end andre Mennesker. Ja, naar der paa hiin Side af Havet gjøres en Fordring af hvad Slags den være vil, finde vi den strax besynderlig, og kalde den kun altfor gjerne en ulykkelig Fordring. Den Skjæbne, som ikke engang Fyrster kunne undgaae, maa dog vistnok ogsaa ringere Folk underkaste sig."

„Jeg kan meget godt begribe denne Følelse, og finder, at den gjør den unge Mand al Vre. Admiral Bluewater har, ligesom jeg selv, allerede havt Leilighed til at dadle den samme Mand blandt vore unge Officierer, og han vil bestemt give mig Ret, naar jeg paastaar, at den unge Herre her har handlet aldeles naturligt."

„Jeg maa vistnok bekræfte Sir Gervaises Utring,“ svarede Bluewater; „og som en Mand til Mars og af mangesidig Erfaring, som jeg tildeels har samlet i Colonierne selv, vover jeg at forudsige, at den selvsamme Følelse tidligere eller sildigere, vil indbryde over England i alle sine Følger, og straffe os vedbørligt for vort Overmod.“

„Saa vidt vilde jeg dog ikke gaae, Dick! — saa vidt ikke! Men det er i ethvert Tilfælde uflogt og unaturligt, og vi, som kjende begge Hemisphærer, burde først modsætte os en saadan Uretfærdighed. Vi have allerede nogle tappre unge Mennesker fra hiin Verdensdeel iblandt os, og jeg haaber endnu at opleve at see flere.“

Dette blev, som vi ville bemærke, talt, endnu førend Hallowellerne, Coffinnerne og Brentonnerne, der siden ere blevne deres Landsmænd saa fremmede, i vore Dage vare at læse paa de engelske Solister; men det beviser, hvorledes man allerede den Tid forudsaae, at saadanne Helte vilde fremstaae, saavel som andre store Navne fra Colonierne, i den britiske Marine.

Wycherly smilte stolt, uden at give noget Svar; Sir Reginald havde hele Tiden staaet taus, og som det syntes, grublende over det, der var foresaldet.

„Det maa dog nu synes, at der, tværtimod vor forrige Mening, mine Herrer!“ sagde han endelig, „er en Arving til Baronetstitelen og Herskabet Wyhecombe, og det har altsaa været spildt Umage, at vi beklagede, at

den afdøde Besidder ikke blev saa længe i Live, at han fik det Testamente undertegnet, som vi, paa hans Begjæring, opsatte. Sir Wycherly Wychecombe, jeg ønsker Dem af Hjertets Grund til Lykke som Arving til Værdigheden og vor Families Stamgods; De vil tillade mig som Medlem af denne Sidste, at ønske alle vore Slægtninger til Lykke med, at de have fundet en saa værdig Repræsentant. I de Dvriges Navne hilser jeg dem med Glæde som vor Families Overhoved."

Wycherly takkede med et Bux, og modtog ligeledes alle de Tilstedeværendes Blyksninger.

Blot Thom Wychecombe gjorde en Undtagelse, istedetfor at vise sig tilbøielig til at underkaste sig den summariske Afgjørelse af hans Fordringer, grublede han meget mere paa Midler til at gjøre dem gjældende paany. Af de fornemste Tjeneres Winer kunde han see, at de vare blevne bestukne ved hans Løfte om at udbetale dem den afdøde Baronets Legater, og han haabede altsaa at han kunde vente Bistand fra denne Side. Han vidste vel, at den virkelige Besiddelse maatte bringe en Tiendedeel af Advocaterne paa hans Side, og derfor var det ganske naturligt, at han henvendte sine Tanker til de Midler, der kunde sikke ham denne store Fordeel.

Hidindtil var Partiet paa en vis Maaade lige; thi medens det underskrevne Testamente syntes at give Thom en høiere Fordring, kunde derimod en Autoritet, der udsprang fra en utilstrækkelig Kilde, vel ikke bestaae for

Loven, og det var klart, at Sir Wycherly ingen Ret havde til at borttestamentere Heriskabet Wyhecombe saa længe der endnu fandtes en Majoratsarving. Fremdeles vare begge Parter egentlig som Gæster i Huset, saa at Ingen af dem endnu havde taget noget i Besiddelse, som Loven nu behøvede at fortrænge ham fra.

Thom var bleven underviist i Temple og besad nogle juridiske Kundskaber, især betræffende Grundeien- domme; han vidste derfor, at der endnu fra Feudalsyste- mets Tider bestod allehaande underlige Ceremonier, naar et saadant Heriskab skulde tages i Besiddelse; men deres nøiagtige Former vare ham iøvrigt ubekjendte, saa at han med Rette maatte tvivle om, at de under nærværende Omstændigheder overhovedet vare ham til Nytte. Han foretog sig altsaa, at tage sin Tilflugt til at forbluffe Bedkommende, og derved at betjene sig af alle de For- dele, som han allerede besad, saavel som af alle de under- ordnede Grunde, som de med hans Fordringer forbundne Omstændigheder lovede at byde ham.

„Sir Reginald Wyhecombe!“ begyndte han alvor- ligt, og med saa megen Rigegyldighed, som han var i Stand til at antage; „De er indgaaet paa denne ameri- kanske Historie med en Lethed, der i høi Grad maa forbause mig hos en Mand af en saa anerkjendt For- sigtighed og Besindighed. Denne pludselige Gjenoplivelse af en Død, kan vel smage lettroende Liebhave- re af Mi- rakelhistorier, men vil kun være af meget liden Virkning

hos en Jury af tolv Gedsborne. Tilstaaer man endog, at denne Herres Paaftand vil vise sig som sand i dens hele Omfang, — vil De vel ikke nægte, at den afdøde Sir Wycherly — om han saa blot vilde borttestamentere sine gamle Ego, — havde Ret til at gjøre et Testamente, og at den, naar han besad en saadan Ret, ogsaa uden videre maatte være forbunden med den, at udnævne en Executor. Men efter de klareste Beviser er nu denne Executor ingen Anden, end mig selv, Sir! og som Saadan fordrer jeg Tilladelse, at gjøre mit Embede gjældende i dette Huus, idetmindste som dets Eier for Tiden."

"Ikke saa raast, ikke saa raast, unge Herre! Testamenter maa bevises og Executorer være qualificerede, førend de kunne erholde Retsgylldighed. Desuden kunde Sir Wycherly blot disponere over det, der var hans virkelige Eiendom. Men fra det Lieblif, da han døde, er hans Broder Gregorhs Sønnesøn den retmæssige Besidder af Godsset og Huset, og jeg raader ham, som Saadan, at forsikre sig denne Ret, og, hvad Gylldigheden af hans Fordringer angaaer, at stole paa Loven, dersom det skulde komme til Sag. Den, der i saadanne Sager er i sin Ret, kan ogsaa være sikker, medens den, der har Uret, ganske maa bære Følgerne af sine Handlinger. — Hr. Furlong, Deres Bestilling som Forvalter har ophørt med Deres Herres Død; dersom De har Røgler og Papirer at overgive, raader jeg Dem til at nedlægge dem i

denne Herres Hænder, som jeg, trods alle Chicaner, erklærer for Sir Wycherly Wyhecombes retmæssige Arving."

Furlong var en forsigtig, flarsende og ærlig Mand, der, hvormeget han end ønskede at see Thom falde igjennem, dog holdt sig strengt til sine Pligter. Han førte derfor Sir Reginald til en Side, og spurgte ham vidt og bredt om de Beviser, som Wycherly havde fremlagt. Men tilsidst var han dog ogsaa fuldkommen tilfredsstillet, og fast overbevist om, at der ingen Misforstaaelse kunde finde Sted, erklærede han sig beredt til at efterkomme den Opfordring, der var gjort ham.

"Jeg har virkelig Nøglerne til den afdøde Sir Wycherlys Papirer, — de samme, som vi før saae, da vi søgte om Testamentet, og jeg er redebon til at overlevere dem til den rette Eier. Her ere de, Hr Wycherly, iøvrigt vilde jeg raade Dem, at flytte Pengeposerne fra Skrivepulten til et andet Sted, thi dem havde Deres Farbroder fuldkommen Ret til at testamentere bort til hvem han fandt det passende; alt Andet, der findes i Pulten, tilhører Godset, saavel som ogsaa Sølvstøiet, Bohavet og hvad der ellers findes."

"Jeg takker Dem, Hr. Furlong!" svarede den nye Baronet; "jeg vil først bruge denne Nøgle til at følge Deres Raad; derpaa vil jeg igjen overlevere Dem den, og bede Dem at vedblive det Embede, som De hidtil har beklædt."

Det var næsten ligesaa snart gjort som sagt. Sir Wycherly lagde for det Første Roserne med Guldet paa Gulvet, indtil der blev fundet et andet passende Sted.

„Alt hvad jeg kan gjøre efter Loven, vil jeg ogsaa hjertelig gjerne gjøre, Sir Wycherly, for at understøtte Dem i at forsvare Deres Ret, dog indseer jeg ikke, hvordan jeg kan overgive mere end jeg har. Qui facit per alium, facit per se*), er et godt Tankesprog, Sir Reginald! men først maa Herren besidde Magt til at handle, førend hans Befuldmægtigede kan udøve nogen Autoritet. Det synes mig, at dette er et Tilfælde, hvor enhver af begge Parter er i sin Ret ganske paa sin egen Maade. Besiddelsen af Forpagtergaarden er sikker nok, saavel som Retten over Forpagterne, men hvad Slottet og Parken angaaer, da forekommer det mig, at Ingen endnu har taget disse i lovgældig Besiddelse. Dette er et Tilfælde, hvor en Titel umiddelbart viser sin Nytte.“

„Saaledes taler Loven, Hr. Furlong! og jeg raader Sir Wycherly til, som Herre over Gaarden ogsaa at tage Nøglen til den yderste Dør til sig.“

Neppe havde Sir Reginald yttret denne Anskuelse, førend Wycherly forlod Bærelset og forsøiede sig til den store Sal, ledsaget af det hele Selskab. Den unge Mand viste derved en saa sikker og fast Opførsel, at det Indtryk som Thoms Løfte om Legaterne havde gjort paa

*) Den, der gjør Noget ved en Anden, gjør det ved sig selv.

Tjenestetjyendet, saa temmelig blev udsløttet. I det samme Dieblisk hvidskede Furlong Sir Reginald noget i Øret.

„Nu er De i fuldkommen Besiddelse af det Hele, Sir Wycherly!“ sagde den Sidste smilende; „dog er det just ikke nødvendigt at behandle os Alle som Fanger for at gjøre Deres Fordringer gjældende. David, den hidtilværende Portner, er, som Hr. Furlong siger mig, en trofast Tjener, og naar han vil igjen antage Nøglerne af Deres nuværende Befuldmægtigede, kan de gjengives ham med fuldkommen lovmæssig Sikkerhed.“

David gav med Glæde sit Samtykke til dette Forflag, Nøglen blev overgivet ham og den nye Sir Wycherly var nu almindeligt anerkjendt som den virkelige Besidder.

Thom vovede ikke mere at forhandle Spørgsmaalet om sin egen retmæssige Herkomst med Sir Reginald, saaledes som han havde foresat sig det, da han mærkede, at han havde Nøglen til alle Kjendsgjerninger i Hænderne. Derfor undertrykte han, idetmindste for Dieblisset, Vielsesattesten, som han for kort siden havde sammenfædet. Med et Slags sarkastisk Taalmodighed bukkede han for hele Selskabet, forlod Salen og gik med stolte Skridt og med en Fornærmets Mine op paa sit eget Bærelse.

Saaledes blev vor unge Helt i Besiddelse af Kamppladsen; men da Husets Forhold ikke vel gjorde det pas-

sende at høitideligholde en Triumph, skiltes Selskabet snart ad, Nogle for at raadslaae om Fremtiden, — Andre for at tale om det Forbigangne, — men Alle for mere eller mindre at undre sig over det Nærværende.

Andet Kapitel.

„Nu, Sir Jarvy!“ sagde Gallengo, der fulgte i Hælene paa begge Admiralerne, og traad med dem ind i den Førstnævntes Bærelse, „Sagen har dog vendt sig saaledes, som jeg havde tænkt mig det; Greven af Fairvillien er dog brudt ud af sin Hule, netop som et Marsvin, der kun vover at tage Luft i det Dieblif, naar man vender det Ryggen. Saasnart vi gav Befaling til at vende tilbage til England, og jeg saa den gamle Planters Kahytvinduer vende mod Frankrig, spaaede jeg strax, at Sagen vilde tage den Vending. Nu, mine Herrer! ogsaa i dette Huus er der faldet en Hob Prisepenge og det uden at der just er blevet kjæmpet syndeligt for dem. Vi ville vel komme til at give den unge Lieutenant Orlov i et Par Maaneder, for at han behørigt kan gjøre sig bekjendt med sine Collegaer, Herrerne.“

„Hvordan, Sir! Hvad staaer da igjen til Eders Tjeneste?“ spurgte Sir Gervaise; „hvad Fanden har igjen bragt Eder i vort Kjølvand?“

„Jh, Eders Naade, store Skibe tage altid Mindre paa Slæbetoug,“ svarede Gallego med et eenfoldigt Smil, „desuden kommer jeg, som hver Mand veed, aldrig uden et Budskab. Saa hør da, Sir Jarvi, og I, Admiral Blue, læg Mærke til min Nyhed; vor Signal-officier er landet, for at bringe os en Melding. Da han nu først traf mig i Haven, rapporterede han ogsaa først til mig, for siden at bringe Eder Begge Meldingen. Men hans Efterretning bestaaer deri, at den franske Greve er stukken i Søen, som jeg nylig sagde begge Herrerne.“

„Skulde det være muligt, at Bunting har bragt en saadan Efterretning! Hør, Gallego! siig Bunting, at han skal komme herop, og see saa til, at Du selv opfører Dig anstændigt i et Sørgehuus“

„Ja vist, Sir! af mig har I Intet at frygte. Jeg kan ligesaa godt sætte et bedrøvet Ansigt op, som den Bedste af Eder Alle; og den, der ønsker at see, hvordan man bærer sin Skibsforg med Anstand, behøver blot at studere mit Ansigt og min Opførsel. Vi have, som hver Mand veed, allerede seet mange Døde i vort Liv, mine Herrer! Da vi kom sammen med Mosiø Graveland (Gravelin), havde vi syv og slyrgethyve Døde foruden Saarede,

der endnu bleve i Live for at fortælle os om deres Smerter, og da —"

"Gaae Fanden i Bold, Mester Gallego, og bed Hr. Bunting komme op!" raabte Sir Gervaise i den høieste Utaalmodighed.

"Ja ja, Sir! Hvilken af Delene skal først skee, Ederes Raade?"

"Først henter Du Signalofficieren," gav Viceadmiralen leende til Svar, "dernæst forglemmer Du ikke at udføre den anden Befaling."

"Nei, see mig engang," brummede Gallego, medens han gik ned af Trappen, "dersom jeg nu vilde gjøre, hvad han har befalet, hvad vilde der da blive af vor Flaade? Skibe behøve Befalinger, naar de skulle fægte; Flagofficierer behøve Føde, naar de skulle uddele Befalinger, men Føde behøver en Hovmester, der sætter det paa Bordet og Hovmestrene, — ih, de behøve slet ikke Fanden til at hjælpe dem i deres Forretninger. Nei, nei, Sir Jarwi! det andet Besøg vil jeg ikke aflægge, førend vi gaae Alle med hverandre, som det ogsaa somer sig for Folk, der have seilet saa længe sammen."

"Det var rigtignok en vigtig Efterretning, Dick! dersom de Bervillin virkelig er løben ud!" raabte Sir Gervaise og gneed sine Hænder af Glæde; "jeg vil lade mig hænge, dersom jeg venter længere paa Befalinger fra London. Nei, med den første Bind seile vi bort. Lad dem afgjøre deres Strid herhjemme, saa godt de

kunne; det er vor Sag at faae fat paa Franskmændene. Hvor mange Skibe troer Du vel, at Greven vil have hos sig?"

"Tolv Todækkere tilligemed een Tredækker; og med Hensyn til Fregatter er han os overlegen. To eller tre af dem føre isvrigt Skjts af lille Galiber, og kunne deri ikke maale sig med vore Skibe. Jeg seer altsaa ingen Grund til, at vi ikke skulle angribe ham."

"Jeg hører med Glæde naar Du taler saaledes, Dick! Det er dog virkelig langt mere ærefuldt at opsoge sin Fjende, end at give sig af med Intriguer ved et Hof. Jeg haaber, Dick, at Du nu vil tillade mig at bekjendtgjøre i Morgen i en Dagsbefaling, at Du har faaet det røde Baand."

"Aldrig med mit Samthkke, Sir Gervaise! saalænge Gaven kommer fra Huset Hannover. — Men hvad for en overordentlig Scene have vi ikke oplevet her! Denne unge Lieutenant er et ædelt ungt Menneske, og jeg haaber af mit ganske Hjerte, at han vil være i Stand til at sætte sine Fordringer igjennem."

"Derom bliver der, efter Sir Reginalds Forsikkring, end ikke den mindste Tvivl. Hans Papirer ere fuldkommen i Orden, og hans Historie er simpel og sandsynlig. Grindrer Du ikke at have hørt, da vi endnu tjente i Vestindien som Cadetter, at en Lieutenant paa the Sappho havde ved en Landing flaaet efter en ældre Offi-

cier, og at han sandsynligviis blev befriet fra Dødsdommen, ved det Tilfælde at Skibet gik under?"

"Jo vist, nu, da Du nævner Skibet, erindrer jeg Sagen saa tydeligt, som om den var foregaaet igaar. Og Du mener, at hiin yngre Officier har været den afdøde Sir Wycherlys Broder? Har han da tjent paa the Sappho."

"Saaledes fortalte man mig; jeg for min Deel tvivler ikke paa Sandheden af den hele Historie."

"Dette er et Beviis mere paa, hvor let det er, efter en Fraværelse af mere end et halvhundrede Aar at vende tilbage til England og gjøre sine Rettigheder gjældende. Han i Skotland har en ligesaa god Ret, som den unge Mand her."

"Dick Bluewater! Du synes at have besluttet, at lukke Døren for ethvert godt Raad. Hvad have vi to, Du og jeg, at skaffe med disse skotske Eventyrere, naar en tapper Fjende løber ud og indbyder os til et Angreb? — Men see, — der er Bunting!"

I dette Dieblik blev Signallieutenanten paa the Plantagenet ført ind i Værelset af Gallego i egen Person.

"Nu Bunting, hvad Nytt fra Flaaden?" spurgte Sir Gervaise, „ride Skibene endnu alle for Strømmen?"

„Det er stille Blande, Sir Gervaise! og Skibene ligge hver i sin Retning. De fleste af os ere i Værk

med at klare Loug, thi der ere flere Rundtørn i vore Louge, end jeg kan mindes at have seet i saa kort en Tid.“

„Det kommer af, at der ingen Luft er, og at vi ikke kan have nogen Nytte af Stagsseilene og Mesanen. Dog hvad har bragt Eder i Land? Gallengo fortalte os noget om en Kutter, der er løbet ind, og har bragt Efterretning om, at Franskmændene ere løbne ud, men hans Efterretninger smage noget af Kabyssen.“

„Ikke alid, Sir Gervaise!“ svarede Lieutenanten med et Sideblik paa Hovmesteren, der ofte havde forshnet ham hemmeligt med lækkre Sager fra Admiralsens Kjøkken; „denne Gang har han idetmindste Ret. *The Active* kommer just langsomt ansættende, og har allerede signaliseret med os den hele Morgen. Dens vigtigste Efterretning er, at Monsieur de Bervillin er løbet ud med sin hele Stridsmagt.“

„Ja vist,“ hvidskede Gallengo til Contreadmiralen, „(County Fairvillain*) er brudt frem af sin Hule, som jeg allerede har sagt Sir Jarvy! — Godtveirsslyngler ere de Alle tilhobe, — ikke Een af Dem har endnu brækket et Been.“

„Stille! — og I troer, Bunting! at I har læst Signalerne rigtigt?“

„Ganske vist, Sir Gervaise! Capitain Greenly er af den samme Mening, og har sendt mig i Land med Efter-

*) Saaledes udtalt betyder Ordet paa Engelsk en stor Slyngel.

retningen derom. Han har befalet mig at melde Dem, at Ebben vil indtræde om en halv Time, og at vi da, endog med denne lette Brise, vil kunne gaae vesten om Klipperne."

„Ja, ja, det ligner Greenly, — derpaa vilde jeg spørge! — Han vil ikke sætte sig ned, førend alle vore Anfere ere lettede, og vi staae ud efter. Meldte Kutteren ikke tillige, hvilken Dei Greven har taget?"

„Vester efter, Sir! Bi de Vind og for Smaaseil."

„Herren har, som det lader, ikke stor Hast, har han nogen Convoi!"

„Ikke en eneste Seiler, Sir! Han tæller i det Hele nitten Seilere, lutter Krydsere, hvoraf dog kun tolv ere Linieskibe. Han har een Todækker og to Fregatter mere end vi, — netop det rigtige Tal for en Fransmand."

„Greven har sikkert de nye Skibe hos sig, som bleve byggede i forrige Sommer," bemærkede Bluewater roligt, og lagde sig igjen tilbage i Lænestolen, indtil hans Legeme dannede en Vinkel af fem og fyrgetyve Grader, hvorpaa han paa sin sædvanlige skjodesløse Maade lagde det ene Been paa en ledig Stol, „de ere noget stærkere, end hans gamle Fartøier, og ville give os noget mere at bestille."

„Jo haardere Striden, desto større er Vren. Flod-tiden er forbi, ikke sandt, Bunting?"

„Ja vist, Sir Gervaise! om tyve Minutter have vi Ebbe. De yderste Fregatter ligge allerede opsvaiiede for

Øbben. The Chloe maa troe, at vi snart skulle sætte os i Bevægelse, thi den har allerede taget Bram og Boven-Bramræerne op. Selv Capitain Greenly vilde i Begyndelsen seile Buddet imøde."

„Fanden heller! I ere Alle tilhobe høist urolige Hoveder! I ere, som jeg seer, allerede inden fire og thve Timer kjede af Eders Fædreland. Nu, Mr. Bunting! De kan nu igjen vende tilbage til Flaaden og melde, at vi Alle befinde os vel. Dette Huus er i en sørgelig og forvirret Tilstand, som De vel vil vide; det kan De ogsaa meddele Capitain Greenly."

„Ja, ja, Sir! Befaler Deres Naade maaskee, at jeg ellers skal udrette Noget?"

„Hm, — ja, Bunting!" svarede Viceadmiralen smilende, „De kan ogsaa give ham et Bink om, at han skal opbyde alt det friske Mandskab, saa hurtigt han kan, — og, — ja, at han ikke mere skal give Nogen Lov til at gaae i Land."

„Glers Intet, Sir Gervaise?" vedblev den haardnakkede Officier.

„I det Hele kan De ogsaa lade give Signal til at man gjør klar til at lette Fortøiningen. Skibene kunne, mener jeg, ret vel ligge for eet Anker, naar Flodtiden er forbi. Hvad mener Du, Bluewater?"

„Signalet til at lette Fortøiningen vil vel være det korteste. Du veed jo ret vel, at Du vil stikke i Søen, — hvorfor da ikke gaae ligefrem til Bærks?"

„Jeg tør sige, Bunting! at De ogsaa gjerne vilde paa en eller anden Maade give den commanderende Admiral et Bink.“

„Dersom jeg turde tage mig den Frihed, — Sir Gervaise! Jeg kan kun sige saa meget, Sir! at jo før vi bryde op, desto snarere kunne vi faae fat paa Franskmændene.“

„Og hvad er Din Mening ved denne Leilighed, Mester Gallengo? — Det er nu et aabent Krigsraad, og da maa Enhver sige sin Mening.“

„J veed, Sir Gervaise! at jeg aldrig blander mig i saadanne Ting uden at blive opfordret. Admiral Blue og Eders Raade ere fuldkommen i Stand til næsten under alle Omstændigheder at sørge for Flaaden, endskjøndt der findes nogen Kundskab saavel i Mersene som i Kahytten. Min Idee, mine Herrer! er denne: Vende vi os under denne Ebbe Styrbord over, saa bringe vi Gallionen fra Land, og naae den aabne Søs næsten ligesaa let, som en Landsbypige dreier sig i en Dands. Hvad vi skulle begynde med Flaaden, naar vi komme udenfor, vil først vise sig i vore Ultrabevægelser.“

Ved Ultrabevægelser forstod nemlig David Bevægelser ude til Søes. Han havde ved Leilighed opsnappet dette Ord, ved at høre Depescher forelæses i Kahytten, som han i Almindelighed ikke forstod bedre, end de Folk der havde skrevet dem i Admiralitetet.

„Jeg takker Eder forbindtligst, mine Venner!“ raabte Sir Gervaise, der var saa henrykt over Udsigten til en forestaaende almindelig Kamp, at han fandt en virkelig barnagtig Glæde i det naragtige Væsen; „men nu for Alvor til vore Forretninger, Hr. Bunting! jeg ønsker, at De lader give Signal for at være klar til at seile. Lad hvert Skib affyre en Kanon for at kalde sine Fartøier tilbage. En halv Time efter gives Signal til at lette Fortøiningen, og mit Fartøi sendes i Land, saasnart der begyndes at hvide om i Spillet. Og hermed god Morgen, min vakre Knøs! viis Dem smukt virksom og munter.“

„Naar De passerer forbi the Cæsar, Mr. Bunting! saa hav den Godhed ogsaa at beordre mit Fartøi i Land,“ sagde Bluewater ligegyldigt, men reiste sig dog halvt, for at see efter den bortgaaende Lieutenant; „naar vi engang bryde op, tænker jeg, at jeg kommer til at gaae med de Andre. Naturligviis skal vi repetere alle Eders Signaler.“

Sir Gervaise ventede, indtil Bunting var ude af Bærelset, hvorpaa han henvendte sig paa sin tørre Maaner til den tilbageblevne Hovmester:

„Monsieur Gallego, I har min Tilladelse til at gaae ombord med Eders Pakkenilliker.“

„Ah, Sir Jarvy! jeg forstaaer det. Vi ere i Begreb med at gaae under Seil med Skibene, og en brav Karl maa være paa sin Plads. Lev vel, Admiral Blue! Foran den franske Slaglinie vilde vi mødes igjen, og da,

haaber jeg, vil Enhver af os vise sig som et Exempel paa Mod og Hengivenhed."

„Den Karl bliver Dag for Dag mere ufordragelig, og jeg kommer endnu til at sende ham forud for at sætte Grændse for hans Uforstammenhed;" bemærkede Sir Gervaise halvt ærgerlig, halvt leende; „det undrer mig overhovedet, hvorledes Du kan taale hans dristige Fortrolighed med hans Admiral Blue!"

„Nu, jeg skal tage ham det ilde op, naar jeg engang mærker, at Sir Jarvis for Alvor er bleven vred paa ham. Manden er tapper, ærlig og hengiven; det er Dyder, der igjen kunne udsone mig med hundrede Feil."

„Lad den Karl gaae Fanden i Bold! — Troer Du ikke ogsaa, at jeg vil gjøre bedst i, at løbe ud, uden at oppebie Depescher fra Staden?"

„Det er vanskeligt at sige. Disse Befalinger kunde sende os Alle tilhobe til Skotland imod Carl Stuart. Men maaskee gjøre de ogsaa Dig til Hertug og mig til Baron, for at være sikre paa vor Trostab. Mener Du ikke det?"

„De Slyngler! — Tal mig nu ikke mere om dem. Dersom Monsieur de Bervillin styrer mod Vesten, kan han vel neppe ville til Edinburg, for at slutte sig til Bevægelseerne i Norden."

„Dette er endnu ingenlunde saa ganske afgjort. En rigtig klog Karl gjør det altid saaledes, — seer til den ene Side og styrer til den Anden."

„Efter min Anskuelse skal han vel udføre en Diver-
sion, og mit inderligste Ønske er kun det, at mødes med
ham paa en Maade, hvormed han skal være fornøiet.
Saalænge hans Stridsmagt bliver holdt fast ved Mun-
dingen af Kanalen, kan den intet Øndt udrette i Norden,
og lader ogsaa derved Veien til Indskland aaben.“

„Det er dog en sand Glendighed om ikke endog en
Skjændsel, — at England ikke kan udkjæmpe sine egne
Stridigheder, uden at kalde Franskmænd eller Indste
til Hjælp!“

„Vi maa nu engang tage Verden som den er, Dick!
og handle som kjække og bestemte Sømænd, uden at op-
holde os med Snak om Politik. Jeg antager det for
vist, at Du, trods Din Enthusiasme for Stuarterne, i
dette Dieblisk har besluttet, at hjælpe til at børste Mon-
sieur de Bervillin?“

„Ganske vist! Intet uden den Overbeviisning, at
denne Franskmand blev anvendt i min naturlige og ret-
mæssige Fyrstes Tjeneste kunde bevæge mig til, at erklære
mig til hans Fordeel. Dog er det endnu altid muligt,
Sir Dakes! at han har Succurs for Skotterne ombord,
og har Ordre at drage igjennem den irske Canal mod
Norden.“

„Ja, en smuk Succurs, maa jeg sige, saadan som
kun en Engelskmand kan fordøie den. Mousquetaires
og Regimenter, Croy og Dillon, eller et andet fordømt
fransk Navn, maaskee ogsaa smukke Musketter fra bois

de Vincennes, eller fra et andet Helvedes Værksted for galliske Opfindelser, der kun gaae ud paa at undertrykke Englands velerhvervede Overmagt. Nei, nei, Dick Bluewater! Din fortræffelige, loyale, trohjertede, engelske Moder har ikke født Dig, for at Du skal lade Dig holde for Nar af bourbonsk List og Troløshed. Jeg tør vel sige, at hun vilde være bleven syg ved det blotte Navn Louis!"

„Det vil jeg dog ikke paastaae, Sir Farwy!“ svarede Contreadmiralen med et Smil, „thi ogsaa hun har tilbragt nogen Tid ved la cour de grand monarque. — Dog alt dette er til ingen Nytte; vi kjende hinandens Anskuelser, og burde ogsaa kjende hinandens Charakter. Har Du allerede udkastet en Plan for Dine tilkommende Operationer, og hvilken Rolle agter Du at tildele mig?“

Sir Gervaise gik, førend han gav noget Svar, vel i fem Minutter frem og tilbage i Værelset, med Hænderne paa Ryggen, og med en Mine, der røbede dyb Eftertanke. Den hele Tid blev Bluewater siddende roligt i sin Stol og iagttog omhyggeligt sin Vens Miner, for at gjætte sig til, hvad der vilde komme. Endelig syntes Viceadmiralen at have fattet en Beslutning, som han strax meddeelte sin Ven, som følger:

„Jeg har tænkt derover, Dick!“ begyndte han, „endog medens mine Tanker endnu syntes beskjæftigede med andre Anliggender. Er de Bervillin løbet ud, befinder han sig endnu Østen for os; thi formedelst den Strøm, der

herfter ved de franſke Kyster, kan han med denne ſvage Sydveſtvind ikke være kommen langt vester efter. Vi ere vel endnu uviſſe med Henſyn til hans Beſtemmelse; derfor er det af den ſtørſte Vigtighed for os, at ſaae ham i Sigte ſaaſnart ſom muligt, og at beholde ham i Sigte ſaalænge, til han kan blive bragt til at ſlaaes. Min Plan er kun denne: jeg vil affende Skibene det One efter det Andet, og det med den udtrykkelige Befaling, at holde godt fuld Seil, indtil de have naaet Mundingen af Canalen; hvorpaa de ſkal vende og ſtaaе ind imod den engeliſke Kyst. Ethvert af de efterfølgende Skibe letter Anker, ſaaſnart det ſeer Skroget af det Foregaaende forſvinde, og ſaaledes holde de ſig Alle paa Signalaſtand fra hinanden, for at vi kunne udbrede de nødvendige Befalinger over den hele Linie. Ved et ſaa ſnuft Veir, ſom det vi nu have, er intet lettere, end at beholde hinanden i Sigte, og paa denne Maade danne vi en viid Bue, — næſten hundrede Mile, — og kunne overſee den hele Canal. Saaſnart vi have naaet Monsieur de Bervillin ſlutter Flaaden ſammen, og da lade vi os lede af Omſtændighederne. Men ſkulde vi ikke ſaae noget at ſee af Franſkmændene, førend vi have naaet deres egne Kyster, tør vi antage det ſom viſt, at de ere ſeilede op ad Canalen, og da kan et Signal fra Avantgarden vende den hidtil holdte Orden om; vi ſtyre i dette Tilfælde imod Øſten og danne ſaa hurtigt ſom muligt een enefte Frontlinie."

„Alt dette er vistnok ret godt, og ved Hjælp af Fregatterne og de smaa Krydsere, kunne vi let undersøge Oceanet indtil i en Udstrækning af hundrede og halvtredstindstyve Mile — ikke destomindre vil Flaaden blive noget spredt.“

„Du troer dog vel ikke, at der er nogen Fare for, at Franskmændene angribe Avantgarden, førend Arriergarden kunde komme den til Hjælp?“ spurgte Sir Gervaise meget ivrigt, thi han havde den høieste Mening om sin Bens Kundskaber og Krigserfarenhed; „jeg havde i Sinde at stille mig selv i Spidsen med the Plantagenet og at tage fem eller sex af de bedste Seilere nærmest med mig, da jeg tænkte mig, at vi vel kunde holde os borte fra den saa længe, til Du bragte Forstærkning. Gode de os, kunne vi jo ogsaa, som Du veed, trække os tilbage.“

„Udentvivel, forsaavidt som Sir Gervaise Dages overhovedet kan beslutte sig til at trække sig tilbage for en Franskmand, hvor han saa er født,“ svarede Bluewater leende; „Alt dette klinger ret godt; men træffe vi sammen, maatte jeg vente at see Dig med hele Avantgarden afmattet, medens Dine Folk forsvare deres Skrog som Bulbidere, og holde Greven saalænge tilbage, til jeg endelig kunde have den Ære at dække Dit Tilbagetog.“

„Nei, nei, Dick! jeg vil give Dig mit Ord paa, at jeg ikke vil forsøge paa en saa taabelig Drengestreg. Jeg er nu i det Fem og halvtredstindstyvende en ganske

anden Mand, end jeg maastee var i mit Fem og tyvende. Du kan forlade Dig paa, — at jeg skal løbe saalænge til jeg er stærk nok til at bestaae Kampen."

„Vil Du tillade mig, Admiral Dakes! at gjøre Dig et Forslag, og det med al den Frimodighed, der altid bør betegne vort gamle Venskab?"

Sir Gervaise standsede pludseligt i sin Gang, saae Bluewater i Ansigtet og nikkede med Hovedet.

„Jeg seer af Dine Miner, at Du vil, at jeg skal blive ved," vedblev den Anden; „jeg vilde egentlig ikke sige Andet, end ganske simpelt meddele Dig min Anskuelse, og den er, at den Plan vel frembød det meste Haab om et lykkeligt Udfald, naar jeg commanderede Avantgarden og Du førte Arriergarden."

„Ganden heller! Det grændser jo saa nær til Mytteri eller Scandalum magnatum, som man kan ønske det. Og hvorfor troer Du, at den Høistcommanderendes Plan er mindre udsat for at mislykkes, naar Admiral Bluewater fører an, istedetfor Admiral Dakes?"

„Ganske alene fordi jeg er overbevist om, at Admiral Dakes vil, naar Fjenden trænger ind paa ham, snarere søge Raad hos sit ustyrlige Mod, end hos sin kolde Forstand, medens Admiral Bluewater sikkert ikke vil gjøre dette. Du veed selv ikke nøie, om Du virkelig tør holde det for saa let at løbe for Din Fjende."

„Jeg har forkjælet Dig, Dick! ved det at jeg igaar roste Dig saa meget for Din taabelige Manevreren, —

og det er i Sandhed det Hele. Nei, nei, jeg har nu fast besluttet, og — jeg tænker, at Du kjender mig saa noie, at Du veed, at naar dette er Tilfældet, kan et Krigsraad ikke engang bringe mig paa andre Tanker. Jeg drager forud med den første Lodæffer, der letter Anker, og Du følger efter med den Sidste. Du kjender min Plan, og vil ogsaa følge den ligesaa vist, som Du under Fjendens Dine følger enhver af mine Befalinger."

Admiral Bluewater smilte, ikke ganske uden en vis Ironi; men paa samme Tid løftede han det ene Been, der i fem Minutter havde været nede, med et ham alene eiendommeligt Kunstgreb, igjen i Veiret, saa at det kom nogle Tommer høiere end dets Kammerat.

„Naturen har ikke skabt Dig til en Sammenjvoren, Dakes!“ sagde han, saasnart Forandringen var udført, som han ønskede det, „thi Du bærer en Laterne paa Brystet, som endogsaa en Blind kan see.“

„Hvad er det nu igjen for en Grille, Dick! — Gre Befalingerne ikke tydelige nok til at Du kan rette Dig efter dem?“

„O jo, — ligesaa tydelige som den Bevæggrund, der dicterede Dig dem netop i denne Form.“

„Nu, saa kom dog engang ud med Sproget. Et glat Lag er mig altid kjærere, end disse Minutskud. Hvilken Bevæggrund skal jeg da have?“

„Ganske simpelt den, Sir Jarmy, at Du siger i Dit inderste Hjerte, til en vis Sir Gervaise Dakes,

Baronet, Viceadmiral af det røde Flag og Parlamentslem for Bowldero, — dersom jeg lader denne Karl, ved Navn Dick Bluewater med fire eller fem Skibe bag efter mig, kan han, hvordan han end er findet mod Kong Georg, idetmindste ikke desertere i Fjendens Paasyn; og saaledes vil jeg forsikre mig ham, idet jeg sætter Sagen i et saadant Lys, at det Hele mere faaer Udseende af en Benskabsstjeneste end af en Loyalitets sag."

Sir Gervaise blev blodrød, thi Bluewater havde virkelig gennemskuet hans hemmeligste Tanker; dog saae han, uagtet sin øieblikkelige Uergrelse, sin Anklager stift i Dinene, og Begge brød ud i en saa hjertelig Latter, som en saadan Anledning var i Stand til at fremkalde.

„Hør, Dick!“ begyndte Viceadmiralen, saasnart han havde vundet den nødvendige Alvorlighed for at tale, „da man sendte Dig til Søes, begik Dine Forældre et slemt Misgreb, — thi man burde have opdraget Dig til en Herremester. Iøvrigt er det mig det samme, hvad Du tænker om Sagen; jeg har givet mine Befalinger, og de maa følges. Har Du nu et nøiagtigt Begreb om min Plan?“

„Som sagt, ligesaa klart som om Din Bevæggrund.“

„Nok derom, Bluewater! vi have endnu alvorlige Pligter for os“

Sir Gervaise gik nu mere i det Enkelte; forklarede sin Ven alle sine Ønsker og Forhaabninger, og meddeelte

ham ogsaa med en tjenstmæssig Nøiagtighed hvad han ventede af hans Understøttelse. Contreadmiralen hørte paa ham med den Agtelse, som han altid viste, saa ofte noget Bigtigt blev forhandlet imellem dem, og dersom Nogen i dette Dieblif var traadt ind i Bærrelset, vilde han i den Gnes Bæsen ikke have fundet Andet, end en venlig Foresats frimodige Bærdighed, og i den Andens den ærbødige Lydighed, som den Undergivne i Sotjenesten altid viser den, der er af en høiere Rang.

Saasnart dette var forbi, ringede Sir Gervaise for at kalde paa Sir Wycherly Wyhecombe.

„Jeg vilde egentlig ønske, at jeg havde fundet blive her, for at see Slaget om Arvesølgen mandigt udfjæmpet,“ sagde han; „men en ganske anden Kamp nøder os til en ganske anden Fægtning. — Før ham kun ind!“ vedblev han til Tjeneren, der meldte, at den unge Baronnet ventede paa hans Befaling.

„Naar vi betragte vor militaire Stillings Pligter, og igjen dem, som Gjæster have imod deres Bært.“ begyndte Viceadmiralen, idet han stod op og bukkede, „saa er det vel ikke ganske let, Sir Wycherly! at fastsætte Etiquetten imellem os To; jeg for min Person har af Banmere tænkt paa Admiralen og Lieutenanten, end paa Herren i Huset og hans taknemmelige Gjæster. Har jeg derved begaaet en Feil, saa beder jeg, at De undskylder den.“

„Jeg er endnu saa uvant til min nye Stilling, Sir Gervaise! at jeg ganske er Sømand som før,“ svarede den unge Mand med et Smil; „og som en Saadan haaber jeg at De altid vil betragte mig. Kan jeg være Dem til Tjeneste i Noget?“

„En af vore Kuttere er nylig kommen med Efterretninger, der ville nøde Flaaden til at stikke i Søen saasnart Ebber har sat rigtig ind. Franskmændene ere løbne ud, og det er nødvendigt, at vi see os om efter dem. Det var mit Haab og min Hensigt at føre Dem tilbage igjen til Søes paa the Plantagenet. De vilde vel ifølge Datummen af Deres Patent ikke staae høit iblandt Lieutenanterne der; dog har Bunting fortjent at blive Næstcommanderende, og jeg havde i Sinde at udnævne ham endnu i Eftermiddag, i hvilket Tilfælde en Signalofficierspost blev vacant hos mig — en Post, som De meget godt kunde besørge. Men saaledes som Sagerne nu staae, kan De ikke forlade dette Huus, jeg maa altsaa nu tage Afsked med Dem, og kan blot beklage, at Omstændighederne ikke tillade det anderledes.“

„Admiral Dakes! hvad kan der gives, der kan holde en Officier, i min Stilling, i Land, medens vi næste Dag kunne vente et Slag? Jeg haaber og ønsker af mit inderste Hjerte, at De vil forandre Deres sidste Beslutning og optage Deres første Plan.“

„De forglemmer Deres egen, saa vigtige Interesse;

betænk blot, at den virkelige Besiddelse bringer ni Tiendedele af Retten paa Deres Side."

„Vi have allerede hørt Deres Efterretninger dernede, og Sir Reginald, Hr. Furlong og jeg talte just om denne Sag, da jeg erholdt Deres Indbydelse. Disse Herrer sagde mig, at jeg ligesaa godt kunde forsvare mig i min Eiendom ved en Befuldmægtiget, som i egen Person, og det glæder mig derfor meget, at jeg dermed kan besvare Deres Indvending."

„Deres Bedstefaders Broder, Familiens nylig afdøde Overhoved — ligger endnu ubegravet her i Huset, og derfor er det passende, at hans Efterfølger bivaaner hans Ligfærd."

„Ogsaa derpaa have vi tænkt. Sir Reginald var saa god, at tilbyde at gaae i mit Sted, og desuden taler jo Sandsynligheden for, at Sammenstødet med Monsieur de Bervillin vil finde Sted inden otte og fyrgethve Timers Forløb, medens min Farbroder ikke kan blive begravet førend om otte til ti Dage."

„Jeg seer, unge Herre! at De har vel beregnet alle mulige Tilfælde," bemærkede Sir Gervaise med et Smil, „Nu, Bluewater! hvad synes Du om Sagen?"

„Overlad den til mig og jeg vil sørge for den paa det Bedste. Du vil seile bort næsten fire og tyve Timer førend mig, og vi have altsaa Tid nok til at overlægge det Dvrigt. Sir Wycherly kan under Slaget blive hos

mig paa the Cæsar, eller ogsaa, saasnart vi støde sammen, blive sat ombord paa the Plantagenet."

Efter et kort Overlæg billigede Sir Gervaise, der gjerne lod Enhver gaae sin egen Vej, Forslaget, og der blev besluttet, at Wycherly, hvis der ikke imidlertid forefaldt Noget, der kunde gjøre dette Skridt upassende, skulde følge efter paa the Cæsar.

Da denne Indretning var bleven aftalt, erklærede Viceadmiralen, at han var beredt til at forlade Slottet. Gallego tilligemed de andre Tjenere havde allerede besørget alt til Indskibningen, og altsaa blev der intet Andet tilbage for Admiralen, end at sige Slottets Beboere Farvel.

Afskeden mellem begge Baronetterne var venlig; den almindelige Deeltagelse i Wycherlys Lykke, havde, paa en vis Maade, gjort dem til fortrolige Venner, og endogsaa gjort Sir Reginald tilbøielig til at see gjennem Fingre med Sømandens velbekjendte Hengivenhed for Whigpartiet.

Dutton forlod Slottet med begge Damerne; Sir Gervaise tog Afsked med dem alle Tre og tog derpaa Veien til Landtungen, hvorhen de Alle begave sig til Fods.

En saa vigtig Person, som Sir Gervaise Dakes, kunde umuligt forlade det Tag, der havde beskyttet ham indtil nu, for at begive sig ombord paa sit eget Skib, uden at have et passende Følge. Bluewater gik ved

Siden af ham for at tale om adskillige Smaating i Tjenesten, der endnu kunde falde ham ind i de sidste Dieblikke; Wycherly var ogsaa med i Selskabet, deels af en Sømands Hengivenhed, men endnu mere fordi han ønskede at være i Nærheden af Mildred. Derpaa kom endnu Utwood, begge Rægerne, Hr. Rotherham og to eller tre af Admiralens Folk. Ogsaa Lord Geoffrey stentrede ved Siden af Selskabet, omendstjøndt han allerede vidste, at hans eget Skib ikke vilde seile bort i Dag.

Just som Selskabet kom igjennem Porten paa Dyrehaven ud paa Veien til Landsbøen, blev der paa Flaaden affyret en Kanon. Paa dette Skud fulgte snart Andre, man saae Signaler vaie ud fra Skibenes Toppe, der hist og her bleve synlige mellem Klippespalterne, — det var de Signaler, der kaldte Baadene tilbage til Skibene.

I det næste Dieblif kom Alt i en travl Bevægelse, og i Mandsminde havde Wychembe ikke været Skuepladsen for en saadan Virksomhed og vild Forvirring. Halvtberusede Matroser bleve, ligesom Sviin, der vægre sig ved at gaae, og dog ikke vove at blive staaende, af de muntre Cadetter i deres nette Stadsuniform, drevne til Baadene ved Rysten. Hele Fjerdinger af slagtede Dyr bleve skaffede til Baadene paa Karrer eller Bærebøse, og saaes snart dingle under forskellige Storstage. Desuden fik Indsamlingen af Ug, Smør, Høns, Kalve-

Lamme- og Bede-Kjød næsten ingen Ende, og syntes at ville true den omliggende Egn med en Hungersnød.

Midt imellem denne Masse af levende og livløse Gjenstande vedblev Selskabet sin Bei, mangen Gang blev man næsten rendt overende af de ivrige Landmænd, medens alle de, der hørte til Flaaden, gjorde ærbødigt Plads for det, indtil det naaede det Punct, hvor Beiene til Klipperne og til Landingspladsen skiltes ad, her vendte Viceadmiralen sig til nogle Cadetter, der just vare tilstede, idet han høfligt lattede Hatten, som om han ugjerne besværede en ung Herre, der var med Orlov, med et saadant Grinde, sagde han endelig:

„Hav den Godhed, Lord Geoffrey! at begive Dem til Landingspladsen, for at see efter om mit Fartøi er der. Officierer i Fartøiet vil finde mig ved Signalstationen.“

Det unge Menneske adlød med Glæde, og denne Søn af en engelsk Hertug, der ved sin ældre Broders Død selv engang blev Hertug, paatog sig her en Tjeneste, der i Land blev af hans Lige anseet for passende for et Tjenestetjende, — med en Iver, som om han følte sig hædret ved et saadant Grinde. Kun ved en Mandstugt, som denne, der lærte dem, der vare bestemte til engang at befale, først den høistvigtige Kunst at adlyde, kunde det lykkes England at erholde en Marine, der udførte saa mange minderværdige Bedrifter.

Medens Cadetten var borte, for at see efter Fartøiet,

gik begge Admiralerne ved Siden af hinanden til Klippen, og talte om de forestaaende Maneuvrer. Da Alt var færdigt, steg Sir Gervaise igjen ned til Bredden, ad den samme Vei, han Dagen iforveien var stegen op; der skjød han den forvirrede Masse, der havde forsamlet sig paa Landtungen, og var næsten altformeget beskjæftiget med at betragte hans Komme, tilside, og steg i sit Fartøi. I det næste Minut førte hans Mandskabs Aarslag ham i en raff Fart til hans Admiralskib the Plantagenet.

Tredie Kapitel.

Da det endnu kun var lidet over Middag, besluttede Bluewater at flentre endnu et Par Timer omkring paa Klipperne, indtil Middagsmaaltidet skulde holdes. Hvor adspredte hans Tanker end i Almindelighed vare, fandt hans Aand dog Beskjæftigelse og Fornøielse i at betragte de Bevægelser, der nu fandt Sted blandt Skibene.

Den gunstige Læser maa tillade os, i Korthed at fremstille nogle af disse Bevægelser for hans Dine.

Neppe havde Sir Gervaise Dages sat sin Fod paa the Plantagenet, førend der allerede efter fem Minutters Forløb blev givet Signal til at alle Skibscheferne skulde møde ombord paa Admiralskibet. Ti Minutter efter vare

alle Capitainerne, med Undtagelse af dem paa de to Skibe, der befandt sig i aaben Sø, forsamlede i Flag-skibets Kahyt, og lyttede med spændt Opmærksomhed til Viceadmiralens Planer og Befalinger.

„Min Operationsplan, mine Herrer! er meget let at fatte,“ vedblev den commanderende Admiral, efterat han i Almindelighed havde forklaret sin Hensigt at jage og angribe Fjenden, „og Enhver af Dem maa blindt adlyde den. Ebber løber nu rask, og der blæser en frisk Kuling fra Sydvest. Naar jeg letter, vil jeg lade Stærne staae firkant og lade dem staae saaledes til Skibet er drevet udenfor Flaaden! derpaa dreier jeg Kios til Vinden med styrbords Halse og søger at faae Ebber under vor Iæ Boug. Dette vil føre the Plantagenet over imod Morlair, og bringe os saa langt til Luvart, som vi behøve det. Saalænge Ebber vedvarer i Forening med denne Kuling, ville vi have god Fart; først naar Flodtiden begynder eller Vinden springer om, kan Sagen blive mere vanskelig. De Skibe, der sidst løbe ud, maa især vaage over, at de beholde deres For- og Agtermænd i Sigte. De have altsaa at rette alle deres Bevægelser saavidt muligt efter de førende Skibes. Vort Hovedformaal er at beskrive en Bue saa stor som muligt, og dog at holde de enkelte Fartøier saa tæt sammen, at de kunne give Signaler til hverandre. Henimod Solens Nedgang vil jeg mindste Seil; hele Flaaden slutter da tættere op, saa at det ene Skib ikke er længere end een engelsk Mil

borte fra det Andet. Ogsaa Bluewater vil bruge den samme Forsigtighed, naar han løber ud med de sidste Skibe; desuden har jeg anviist ham, i det Tilfælde, at der skulde indtræffe en Coureer fra Admiralitetet, at blive tilbage paa Rheden, som han finder det raadeligt. Naar Flodtiden begynder, har jeg ikke i Sinde at vende; men at holde gaaende med styrbords Halse, og ønske, at de Alle ville gjøre det Samme, Dette vil bringe de førende Skibe betydeligt til Lavart af de Agterste, og kan umuligt bringe Flaaden i Skaforden; da jeg selv fører Avantgarden, er det min Sag at sørge for Retningen og at iagttage Følgerne. Men jeg paalægger Dem, mine Herrer! at holde godt Die med Veirets Bestaffenhed, og at De holde Deres Skibe saa nær hinanden, at Signalerne kunne læses. Dersom det bliver Taage, eller meget haard Kuling, maa vi slutte sammen, fra Avant- til Arriergarden og forsøge vor Lykke i en sluttet Orden. Den, der først seer Fjenden, skal ikke lade vente paa sig, men meddele Efterretningen, tilligemed den Retning, hvori han har den franske Flaade, saasnart som muligt baade til de Skibe, som ere foran og agten for ham. Indtræffer dette Tilfælde, maa De strax forsamle Dem paa det Punkt, hvorfra Efterretningen gik ud, og lægger Mærke til, at De lader al Krydsen for at vinde Luven fare, som om De havde Befaling til at streife omkring, som det ellers er Deres Bane, — De vide, at jeg ikke kan lide det. Det er sandsynligt, at vi ikke Alle skal

sees igjen. Gud være med Dem! Kommer, ræfker mig Haanden, den Ene efter den Anden, og saa i en Hast til Deres Fartøier! thi Næstcommanderende har just ladet melde Greenly, at Ankeret er op og ned. Lad ham derfor hibe Ankeret hjem, Greenly! og komme til Slags, saasnart som muligt!"

Affskeden, — en Scene, ved hvilken Munterhed og Alvor vare blandede paa en eiendommelig Maade, — gik rask forbi, og Capitainerne forsvandt efterhaanden. Fra nu af var Alles Tanker henvendt paa Affarten.

Bluemwater havde vel ikke været Vidne til Oprinnet i the Plantagenets Kahyt, men kunde ret vel forestille sig det, og blev paa Klipperne for at iagttage de paafølgende Bevægelser. Wycherly var imidlertid bleven usynlig! Dutton lænede sig til Signalstangen, og saaledes havde Contreadmiralen ingen uden Lord Geoffrey til Selskab. Denne Sidste lagde Mærke til, at hans Frænde ikke havde Lyst til en Samtale, og besad saamegen Tact, at han selv taug stille, — en Opgave, der formedelst den Interesse, som det Skuespil, der begyndte, havde for ham, faldt ham langt mindre vanskeligt, end det vel ellers vilde have været Tilfældet.

Neppe havde de forskjellige Capitainers Fartøier stødt fra Styrbordsiden af the Plantagenet, hvor Skibs-ceremoniellet havde forsamlet dem i en Hob, førend man lod Admiralsfibets tre Mersseil falde, og Skjoderne bleve ffoddet for. Medens dette endnu var i Gang, begyndte

Kæerne at gaae tilveirs, hævende sig med den sjkke, gradvise Bevægelse, der sædvanligt udmærker Manoeuvrerne paa et Krigsskib. Inden to Minutter vare de alle strakte. Vinden kom skjens ind i Seilene, og de fyldtes, medens deres Folder udflettedes; da de endelig fuldkommen havde udfoldet sig, begyndte the Plantagenet at bortfjerne sig fra sin Ankerplads, og løb langsomt mod Strømmen ud fra den Gruppe Skibe, blandt hvilke den havde ligget til Ankers.

Dette var virkelig en skjøn Manoeuvre, liig en Søfugls Opstigen, naar den sagte udfolder sine Vinger, glider hen over Vandet og langsomt hæver sig i Uthæren, for at styre løst paa et fjernt, usynligt Punct.

Flagskibets Bevægelser vare smukke, afmaalte og grandieuse. I de første fem Minutter styrede det næsten lige imod Osten, saa at det havde Vinden paa Styrbordside og stævnede Strømmen; da det var løbet langt nok forud for Flaaden, lod det Underseilene falde, tilfattede Bram- og Boven-Bram-Seil, samt Mesan, Alhver og Stagsseil, og skærpede haardt overalt, idet det stævnede Sidsydost. Dette bragte Floden lige under dets læ Boug, og satte det raskest ud fra Land og op til Ruvart. Medens det kantsatte sine Seil, og støttede Buglinerne, affyrede det en Kanon, heiste Signal for Skibene paa Rheden til at lette Anker, og passere det paa Braieholds Distance.

Alle disse Bevægelser bleve iagttagne af Bluewater

med en Liebhabers Opmærksomhed, og bedømt med en Kjenders kritiske Strengbed.

„Ret vakkert udført, Master Geoffrey! virkelig ret vakkert, det maa jeg tilstaae! Aldrig har vel en Fugl udført sin vante Flugt med mere Orden og Stilhed, end the Plantagenet sin Affart fra Linien. Greenly forstaaer virkelig at regjere sit Skib, — det maa man lade ham!“

„Jeg tænker, Sir! at Capitain Stowel sikkert vilde have gjort det ligesaa godt med the Cæsar!“ svarede Drengen med den en Sømand egne esprit de corps; „erindrer De endnu, Admiral Bluewater! hvordan vi nylig gik under Seil fra Orient, med en paalands Storm. Endogsaa Sir Gervaise hittede siden, at vi søgte mindre, end noget andet Skib i Flaaden, og dog er the Plantagenet, som hver Mand veed, den meest luv-gjerrige Lodækker i den hele Marine.“

„Som hver Mand veed! Nu, den er vistnok en god Luvsholder, men dog ikke mere, end mangan Anden. Hvem har Du nogensinde hørt, tillægge dette Skib i Særdeleshed en saadan Egenskab?“

„Nu, Sir! Cadetterne paa the Plantagenet prale altid deraf; ja de rose sig endog af langt større Fortrin.“

„Cadetterne! — Ja saa! — Nu, de unge Herrere ere rigtignok især indtagne af deres første Kjærligheds Indigheder, enten den nu findes i Land eller paa Søen.

Har I nogensinde hørt af en gammel Sømand, at han har hævet the Plantagenet saa høit?"

„Jeg troer det dog, Sir!“ sagde Geoffrey rødmende, „Gallengo, Sir Gervaises Hovmester, taler om intet Andet, end om saadanne Indbildninger. Det er rasende Pralhanse, disse Plantagenetter, den Ene med den Anden.“

„Det er ganske naturligt,“ bemærkede Bluewater med et Smil; „deres Navnere og Forgjængere have Alle udmærket sig ved den samme Egenskab. See engang paa hine Ræer dernede, Dreng! og lær, hvordan man skal sætte sine Seil kant under Vinden. En Malers Benjel var ikke istand til at drage nøiagtigere Linier!“

„Capitain Stowel siger os, Sir! at Ræerne ikke maa brases ganske eens, men at der skal være lidt opbrast, saa at Merseraaen er lidt mindre skjærpet end Underraaen og Bramraaen lidt mindre end Merseraaen.“

„I har fuldkommen Ret, Geoffrey! naar I i alle saadanne Ting holder Eder til Capitain Stowels Mening; men har ikke Capitain Greenly paa the Plantagenet gjort det Samme? Naar jeg taler om Symmetri, mener jeg naturligviis en Sømands Symmetri.“

Derved blev Drengen bragt til Taushed, dog kunde han endnu paa ingen Maade finde sig i den Paastand, at der var noget Skib, der kunde sammenlignes med hans Eget.

Imidlertid saae det ud, som om Veiret vilde forandre sig. Netop i det Dieblif, da the Plantagenet

ffjærpede sine Ræer, blev Binden frikere og ti Minutter efter blæste det en stiv Kuling. Endnu førend Admira-len kunde praie de to detascherede Skibe, saae han sig nødt til at bjerge alle de mindre Seil. Efterat han derpaa havde givet nogle Ordre til Fregatten og Corvetten, der laae for Anker længere ude, lod han igjen Seilene fylde; Bramskjoder bleve opstufne, et Reb taget ind i Mersseilene og Bramseilene igjen satte til.

Denne Forandring af Veiret maatte nødvendig, — da Natten tillige truede med at blive ffhyfuld, om ikke fuldkommen mørk, — bevirke en tilsvarende Forandring i Planen for Seilladsen, og forkorte Mellemrummene mellem Skibenes Afgang i det mindste til det Halve. Saadanne Omverlinger ere alle Operationer til Søes underkastede, og det er en Lykke, naar Anførerne besidde saa megen Duelighed, at de hver Gang forstaae at møde dem.

Inden een Times Forløb begyndte Skroget af the Plantagenet at forsvinde paa Randen af Synskredsen. Nu lettede the Carnatic Anker, udfoldede sine Seil, brød frem af Flaaden, og fulgte samme Retning, som Admiralskibet. Saa nøiagtig var den Cours, som dette Skib sthyrede, at det, en halv Time efter at det havde letiet, kunde optage en Bøs, som the Plantagenet havde tabt, ved at hale Vand op.

Vi have anseet det for Hensigtsmæssigt, her at antegne de følgende Begivenheder og i Korthed at angive

den Orden, hvori Flaaden seilede. Efter the Carnatic fulgte the Thunderer, efter denne the Blenheim, derpaa the Achilles, efter the Achilles the Warspite, efter the Warspite the Dower, derpaa the York, the Elisabeth og the Dublin og tilsidst the Cæsar.

Der hengik dog flere Timer førend alle disse Skibe vare i Bevægelse, og mange Begivenheder, der foresaldt i Land, medens dette blev udført, maa endnu berettes. Læseren vil dog bedre forstaae de senere Begivenheder i vor Fortælling, naar vi nu anføre nogle Omstændigheder, der ledsagede Skibenes Affart.

Paa den Tid, da the Plantagenets Mersseil bleve usynlige paa Klippen, skjød the Carnatic, the Thunderer, the Blenheim, the Achilles og the Warspite i Mellemrum af to fulde Mile imellem hver, affted i en lige Linie under en saadan Masse Seil, som de vare i Stand til at bære. Admiralen havde meget mindsket Seil, idet han, sandsynligviis paa Grund af det truende Udseende, som Himmelen antog til Luvart, vilde lade the Carnatic komme nærmere, medens han lod Fregatten og Corvetten, the Chloe og the Driwer, løbe ham forbi, den One paa Luv- den Anden paa Læ-Boug.

Da the Dower lettede Anker, var Admiralsflibets øverste Seil ikke mere at see fra dets Mers, medens man paa Dækket ret godt kunde see Skroget af the Warspite. Det forlod Flaaden, eller rettere sagt, den Deel af den, der endnu laae til Ankers, med Fokken

tilsat og dreiede til Vinden, under dobbelt rebede Mers-seil, et enkelt Reeb i Storseilet og Bramseilene tilsatte. Med denne Formindskelse i Seilføring skjød Skibet afsted i sine Kammeraters Kjølvand, medens Skummet optaarnede sig for Bougen, og den dybe Fure Kjølvandet dannede, viste tilfulde Seilenes Virkning.

Imidlertid var the York ogsaa kommen under Seil. Strømmen var nu krentret, og det blev derfor nødvendigt at fylde over den anden Boug, for at klare Landet Nst paa. Dette forandrede Skikkelsen af Flaadens Linie, dog ville vi nu vende tilbage til Begivenhederne paa Strandbredden, og berette disse i deres naturlige Orden.

Vi behøve vel neppe at bemærke, at Bluewater maa have tilbragt flere Timer paa Klippen, eller i Nærheden af den, for at betragte saa mange Skibes Bortfart. Istedetfor efter Løfte at vende tilbage til Slottet for at spise til Middag, benyttede han sig af Wycherlys Komme, -- der netop i det Dieblif, da han vilde sende Bud til Sir Reginald, forlod Hytten med et glødende Ansigt og i dyb Bevægelse, — for at bede den unge Mand om at bringe Sir Reginald hans Udskyldning, da han troede, at Beirets Forandring vilde gjøre det nødvendigt for ham at forblive i Nærheden af Søen.

Dutton hørte dette Grinde, og indbød, efter en hemmelig Samtale med sin Egtefælle, Admiralen til et

simpelt Maaltid under hans ringe Tag. Bluewater modtog med Fornøielse Indbydelsen; da han blev kaldet til Bords fandt han til sin store Glæde, at Mildred alene skulde gjøre ham Selskab; hun havde — hvorfor? var vel kun hendes eget Hjerte bekjendt, — ladet den sædvanlige Middagstime gaae forbi uden at komme tilbords, og blev nu af sin Moder opfordret til at tage en Smule Næring til sig.

„De sidste Begivenheder paa Slottet have rystet det stakkels Barn saa meget, Sir!“ sagde Madame Dutton ligesom for at undskyldte hende. „at hun hele Dagen ikke har nydt en Mundfuld. Jeg sagde hende, at De sikkert ikke vilde forsmaae min Datters Selskab, men lade de Opmærksomheder, som hun skylder Dem, som Deres Bertinde, gjælde som en Undskyldning for hendes Nærværelse.“

Bluewater betragtede Pigens blege Ansigt, endnu aldrig var hendes paafaldende Lighed med Agnes Hedworth bleven ham saa klar, som i dette Dieblif. Hans kjære Benindes sidste Bar Nar havde været intet mindre end lykkelige, og Mildreds mørke, smægtende Blik — hendes taarefyldte Dine, erindrede ham igjen med en piinlig Tydelighed om den elskede Afdøde.

„Gode Gud!“ mumlede han ved sig selv, „skulde da to saadanne Væsner være til i Verden blot for at lide! — Min gode Miss Dutton!“ vedblev han høit, „De behøver sandelig ingen Undskyldning. De kan fuld.

kommen troe mig, naar jeg siger Dem, at der ikke i hele England kan findes et Væsen, der er mig saa velkomment som min lille Bordkammerat virkelig er."

Mildred kjæmpede med et Smil, og det lykkedes hende at udtrykke sin Taknemmelighed med et meget venligt Blik. Men mere formaaede hun for det Første ikke. Madame Dutton syntes fornøiet herover, og lod snart Begge alene ved det nydeligt tillavede, men simple Maaltid, da Huusholdningspligter kaldte hende andetsteds hen.

"Tillad mig, mit Barn! at jeg anbefaler Dem et Glas af denne virkelig fortræffelige Portviin!" saaledes begyndte Bluewater Bordsamtalen; „dersom! De, saalænge som jeg, havde krydset omkring ved Kysterne af Portugal, vilde De vide at skatte Værdien af en saa reen Drik, som denne her. Jeg kjender ingen Admiral, der kan fremvise en saa fortræffelig Viin."

„Det er sandsynligviis vor Sidste, Sir!" svarede Mildred med en uvilkaarlig Sittren, medens en Taare faldt fra hendes lange, sorte Dienhaar ned paa Tallerkenen; „det var en Foræring fra den kjære, gamle Sir Wycherly, der aldrig undlod at betænke min Moder med saadanne Luxusartiker, der, som han vel kunde tænke, formedelst vor Armod, vare uoverkommelige for os. Vinen kunne vi let glemme, men ikke saa let Giveren."

Bluwaters Følelser vare saaledes, at han strax

kunde have trukket en Berel paa den ene Halvdeel af sin Formue, som han havde bestemt sin nye Veninde; dog tvang han sig til ikke at lade denne Bevægelse røbe sig i hans Svar:

„En gammel Sir Wycherly, der ligesom den afdøde, bidrager til at lette sine Naboers Kaar, vil der rigtignok ikke saa snart findes; men istedetfor ham er nu den unge Baronet der, og han seer mig slet ikke ud til at kunne forglemme sin Farbroders gode Exempel. Jeg haaber, at de Alle glæde sig med os over denne pludselige Op-høielse, der saa uventet er bleven vor Yndling, Lieutenanten, til Deel.“

Et Anstrog af Engstelighed fløi hen over Mildreds Ansigtstræk; hendes Ben lagde vel Mærke til dette, dog holdt Forbauselse og Medlidenhed, om ikke endogsaa Anger over det, han havde nyttret, ham tilbage fra at røbe, hvad han havde opdaget.

„Vi gjøre os Umage for at være glade derover.“ svarede Mildred, og smilte saa sørgmodigt og alvorligt, at Admiralen følte hele sin Deeltagelse vaagne op; „dog er det ikke saa let, at glæde sig over en Sykke, der maa kjøbes med Tabet af en tidligere, høitaget Ven.“

„Jeg veed vel, min Dyrebare! at en ung Mand, som den nuværende Sir Wycherly, aldrig ganske kan erstatte en gammel Karl, som den afdøde Sir Wycherly; men da den Eine er en Sømand, medens den Anden kun var en Landmand, kan det vel være, at min Stands

„Gjorde jeg ikke tillade mig at ansee Forskjellen for saa bethdelig, som den maaskee er i Deres mindre partiske Dine.“

Bluewater troede at bemærke et bønligt Udtryk i det Blik, der mødte ham og fortrød allerede, at han havde grebet et saadant Middel for at adsprede sin Venindes Sørgmodighed. Ogsaa Mildred deelte vel paa en Maade denne Anger, thi hun fattede sig, og det lykkedes hende nogenlunde at vise sig noget mere munter.

„Min Fader troer,“ sagde hun, „at det smukke Veir som vi i disse Dage have haft, snart vil forlade os, og at vi inden sex og tredive Timers Forløb, ville have en dygtig Storm.“

„Jeg frygter næsten for, at Hr. Dutton er en altfor sanddru Veirprophet. Himlen har noget Truende i sit Udseende og jeg venter en urolig Nat. Dog — godt eller slemt — vi Sømcænd maa nu engang byde Stormen Trods, og det ovenikjøbet i et snevert Farvand, hvor den sandelig ikke er at foragte.“

„Af, Sir! det er dog et skrækkeligt Liv, som De fører. Først siden jeg kom til at boe paa denne Klippe har jeg lært at beklage Sømcændene.“

„Maaskee, mit Barn! beklager De os netop der, hvor vi ere lykkeligst. Iblandt ti Sømcænd er der altid ni, der foretrække en dygtig Storm for et kjedsommeligt Havblik. Der gives rigtignok Dieblikke, da Oceanet viser sig virkelig frygteligt; i det Hele er det iøvrigt mere lune-

fuldt end ondskabfuldt. Netop den forestaaende Nat lover at blive en Saadan, som Sir Gervaise meest holder af. Han er aldrig mere lykkelig, end naar han hører Stormen tude i Takkelagen af sit Skib."

"Ham har jeg rigtigtnok hørt ajmale som en forvoven, selvtilidsfuld Sømand. Men De, Admiral Bluewater, kan umuligt nære saadanne Følelser, thi det forekommer mig altid, at De passer bedre ved en hyggelig Kamin, i en Kreds af Venner og Frænder, end til Sølivets Møjsommeligheder og Kampe."

Denne Gang kostede det Mildred ingen Overvindelse at see paa Veteranen med et sødt Smil, der ogsaa henrykkede ham saa meget, at han blev fristet til at trykke hende i sine Arme, med en Faders Omhed, der trykker en elsket Datter til sit Bryst. Kun Beskedenhed holdt ham tilbage fra at yttre sine Følelser paa en Maade, der let kunde udsættes for en vrang Udtydning, og derfor lod han sig nøie med at svare:

"Jeg frygter næsten for, at jeg er en Ulv i Faareklæder. Dages tilstaaer selv, at han føler sig lykkelig, naar han seer sit Skib i den fulsorte Nat flyve igiennem den rasende Søs; derimod paastaar han, at jeg endogsaa bliver henrykt, naar der viser sig en Orkan. Jeg kan vel ikke erkjende denne Beskyldning som fuldkommen grundet, men jeg maa dog tilstaae, at jeg ikke kan undertrykke en vis stolt Henrykkelse, naar jeg tager Deel i Elementernes vilde Kampe. I saadanne Dieblikke synes

hele Naturen mig forandret med eet Slag, og al Mildhed og Blidhed er forglempt. Dette kommer deraf, min Dyrebare! at jeg er bleven saa længe fremmed for Deres Kjøn, og at jeg hidindtil har levet som en eensom Ungkarl."

"Er De da af den Mening, at Sømænd bør gifte sig?" spurgte Mildred med en Fasthed, som hun selv var forbausset over, thi medens hun endnu gjorde dette Spørgsmaal udbredte Tanken Undseelsens Rødme over hendes Kinder.

"Ja, det vilde dog være sørgeligt, dersom jeg maatte fordømme en heel talrig Stand, og det ovenikjøbet en, som jeg elsker, til Ungkarlelivets trøstesløse Glendighed. Ægtestanden har vel for Krigere og Sømænd sine eiedommelige Ubehageligheder; men gives der ikke Saadanne for andre Folk, der aldrig skilles ad? Jeg har allerede hørt mange Søfolk, — Mænd, der af Hjertet elskede Kone og Børn, — og de meente Alle, at Gjensynets ubeskrivelige Henrykkelse tilligemed Haabets Glæder vare langt at foretrække for de stille Perioder, som de tilbragte hjemme i Fred. Da jeg selv aldrig har været gift, kan jeg kun dømme efter Andres Fortællinger."

"Åh, — med Mænd kan det vel være Tilfældet, men med Koner — nei, nei, de kunne aldrig nære saadanne Følelser."

"De er jo selv en Sømands Datter, og kender altsaa sandsynligviis ogsaa Jacks Beretning om hans

Kones huuslige Troesbekjendelse: en god Jld, en reen Samvittighed, Børnene i Seng og Manden paa Søen, — det holdt hun idetmindste for den høieste Lyksalighed."

"Som Sømandspøg kan dette vel være godt, Admiral Bluewater!" svarede Mildred med et Smil, "dog vil det kun bidrage lidet til at lette et bristende Hjerte. Efter Alt det, som jeg har hørt i Eftermiddag og efter Flaadens pludselige Bortfart, maa man vel frygte for, at der forestaaer et stort Søslag?"

"Dog hvorfor skulde De, en britisk Officiers Datter, være bange for saadant Noget? Har De saa liden Tiltro til os, at De maaskee troer, at et Slag nødvendigt maa ende med et Nederlag? Jeg har allerede oplevet meget i min Stand, Miss Dutton! og troer, i en vis Henseende, at være ophøiet over de sædvanlige Bralerier, men saa meget tør jeg vel sige, at naar vi engang møde Fjenden, er det ikke sædvanligt, at vore Landsmænd hjemme faae Grund til at skamme sig ved det engelske Flag. Jeg har endnu aldrig truffet sammen med en Franskmænd, der ikke har viist en mandig Iver for at haandhæve sit Fædrelands Hæder, og jeg har altid fundet, at det kostede os en haard Kamp, førend Fjenden var overvunden. Dog er jeg endnu aldrig bleven skuffet med Hensyn til Udfaldet. Lykke, Duelighed og Ret ere i Almindelighed paa vor Side, og de have altid tilsidst givet os Seieren."

„Og hvad kan det være, Sir! der paa denne Maade i de fleste Tilfælde sikker Eder Fordelen til Søes?“

„Som Protestant skulde jeg sige — vor Religion; dog har jeg ogsaa allerede bemærket saa mange Laster hos Protestanter, at jeg ikke kan sætte nogen Tillid til denne Anskuelse. Vilde jeg sige — Lykken, saa var dette en umaadelig Selvfornedrelse, som vi i Sandhed ikke fortjene. Altsaa maa det vel være vor Duelighed. Som Sæmænd, troer jeg, at vi ere de fleste af vore Naboer overlegne i Erfarenhed; dog vil jeg ingenlunde paastaae som en uomstødelig Sandhed, at vi endog i Tactiken have store Fortrin for dem. Især ere Hollænderne os vel snarest vorne.“

„Ikke destomindre er De fuldkommen sikker paa et lykkeligt Udfald. Det maa være en stor Opmuntring naar man gaaer i Kampen med den faste Overbeviisning, at man vil seire. Jeg tænker, Sir! — det vil sige, det forekommer mig, — det forstaaer sig vel af sig selv, Sir! at vor nye Sir Wycherly for denne Gang ikke vil være i Stand til at tage Deel i Kampen?“

Det var med Frygtsomhed, at Mildred gjorde dette Spørgsmaal, idet hun, saa godt hun kunde, søgte at skjule sin Forvirring; men Bluewater læste i hendes Hjerte, og følte dybt, hvor pünligt det maatte have været hende, at httre denne Tvivl. Desuden var det ham paa-faldende, at en Bige, af en saa fin og rigtig Følelse, som hans Veninde, vist ikke vilde have røbet denne Op-

mærksomhed paa Unglingens Skridt, dersom denne overhovedet havde gjort Noget, der kunde vække nogen Dadel. Denne Overbeviisning beroligede ham meget med Hensyn til den Virkning, som den pludselige Ophøielse kunde have paa den smukke Lieutenant. Da han iøvrigt ikke kunde undvige et Svar, dersom Mildred ikke skulde opdage, at han kjendte hendes Følelser, — spildte han intet Dieblif inden han svarede.

„Det er ikke let,“ sagde han, „at holde en ung foroven Sømand, som Sir Wycherly Wychecombe, fra at tage Deel i en almindelig Træfning, især naar den er af det Slags, som den, der forestaaer os. Dages har vel overladt Sagen til mig, men jeg troer, at jeg kommer til at opfylde den unge Mands Ønske.“

„Saa har han selv bedet om at optages paa Deres Skib?“ spurgte Mildred, og hendes Haand sittede, da hun vilde føre Steen til Munden.

„Naturligt! Enhver der bærer Uniform, kunde eller vilde vist ikke gjøre mindre. Vel synes det at være et kildent Dieblif for ham, at forlade Wychecombe i, — det Sted, hvor han vel om kort eller lang Tid vil komme til at bestaae en Kamp for sig selv, — dog hos unge Mennesker overvælder Tjenesteiveren altid enhver anden Følelse, endogsaa Kjærlighed — det paaftaae idetmindste vore Sømcænd.“

Mildred gav intet Svar; men hendes blege Kinder, og sittede Læber røbede igjen en Følelse, som hun i

sin Ustyldighed ikke formaæde at skjule og derfor maatte Bluewater igjen angre sin Bemærkning. For igjen at give den stakkels Pige hendes Selvbeherfskelse, forandrede han Gjenstanden for Samtalen, uden at omtale Wycherly med een Stavelse.

Saaledes hengik Resten af Maaltidet i Fred; Admiralen viste lige til Enden den ædelmodige Deeltagelse for sin unge Veninde, der saa hurtigt var opstaaet hos ham. Da de vare staaede fra Bordet, forsøiede Mildred sig igjen til sin Moder, medens Bluewater vendte tilbage til Klipperne.

Det var imidlertid blevet Aften og Sommerens milde Glands gjød sig over Landskabet. Dog frembød den vide Vandørk, der udbredte sig for Bluewaters Dine, det vilde, truende Syn, som Vind og Søs pleie at give en saadan Scene, naar Dagens Lys er i Begreb med at vige for Nattens Mørke.

Alt dette gjorde intet Indtryk paa Contreadmiralen, thi han vidste vel, at den velbemandede Todækker med velrebede Seil let kunde arbeide sig igjennem Mørket, naar det ikke truede med større Farer, end nu. Vinden havde isvrigt tiltaget i Hestighed og tillod ham kun med Møie at holde sig paa Randen af Klippen, saa voldsomt blæste den ham lige i Ansigtet.

Han havde netop igjen faaet fast Fod, og saae i opreist Stilling paa Flaaden, der laae neden for ham, da the Elisabeth begyndte at falde af, med flosrebede

Mersseil og to Reeb i Underseilene, og med et eller to Storm-Stagsseil for at lette paa Roeret. Han bemærkede, hvorledes den mægtige Bygning begyndte at arbejde endog under de smaa Seil den førte, og saae at Capitainen allerede havde truffet sine Anstalter i Forventning af en stormfuld Nat.

Lanternerne, som the Dower og the York førte paa derrs Toppe, begyndte just at blive synlige i det indbrydende Mørke. Den Sidste viste sig omtrent halvanden Mil nede i Canalen, og holdt sig i en saadan Retning, at den kunde vinde Luven; men den Første havde allerede taget Coursen i en noget sydligere Retning, efter at have stagvendt, for at sætte sig i Admiralsens Kjølvand.

En Kjede af Lanterner forbandt nu den hele Linie, og gjorde det muligt for Capitainerne at communicere med hverandre paa denne Maade. The Plantagenet var i dette Dieblif fulde halvtredstindstyve Mile ude til Søes, og arbeidede sig igjennem den stærke, sydvestlige Dønning, som Vinden drev fra den biscoaiske Bugt og det store atlantiske Hav ind i Mundingen af Canalen.

Bluewater begyndte at knappe sin Kjøle til, medens han alligevel følte sig forunderlig styrket af den forbigående Storm. Endnu laae to af de store Skibe, the Dublin og the Cæsar, ubevægelige for Anker, men hans øvede Øie kunde bemærke, hvorledes Stowel ombord

paa det Sidste holdt Alting beredt til at kunne lette, saasnart Befalingen blev givet.

I dette Dieblif vendte Cadetten, der havde været borte i flere Timer, tilbage, og stod hos ham.

„Nu vil Maden ogsaa snart komme til os, Sir!“ begyndte den muntre Dreng, „og hvad mig angaaer, da vil det slet ikke være mig ukjært, at komme i Bevægelse igjen. De praleriske Cadetter ombord paa **the Plantagenet** vilde igjen skvadronere trods nogen Don, dersom de fik Leilighed til at give Monsieur de Bervillin det glatte Lag, medens vi endnu laae paa Itheden, — sou en Adelsmands Jagt, som man har halet ind i Bugten, for at Damerne kunde nyde deres Maaltid uden Skade for deres Fordøielse.“

„Saa meget have vi vel ikke at frygte for, Geoffrey! **the Active** er altfor letfodet til at den, — især med et saa gunstigt Veir, som det vi have havt, skulde lade de svære Skibe komme paa Nakten af sig. Den maa have havt et Forspring af femten til tyve Mile, og desuden vare Franskmændene nødte til at lægge Cap la Hogue og Alderney forover, for at komme i denne Retning. Dersom de overhovedet komme ned af Canalen, ere de dog endnu fulde halvtredstindstyve Mile østligt, og skulde vor Avantgarde ogsaa komme langt nok frem for at støde paa dem henimod Morgen, ville vi dog have Luven. Sir Gervaise har endnu aldrig stillet den en bedre

Fælde, end netop i Dag. The Elisabeth har endnu alle Hænderne fulde, Dreng! og Vinden synes at blive meget skral for den. Dersom den skræler endnu mere, vil den faae Floden paa luv Boug, og den vil blive nødt til at stagsvende, og dette kunde tilsidst bringe vor Ariergarde i Forvirring."

"Men hvad skulle vi gjøre i et saadant Tilfælde, Sir! det gif dog vist ikke an, at overlade den stakkels Sir Jarwy til ham selv?"

"Det vilde vi sikkert hellerikke gjøre," svarede Blue-water, og smilte ad Drengens kjærlige Omhu, en Omhu, der endog fik ham til at forglemme den sædvanlige Uerbødighed for den Høistcommanderende saaledes, at han nævnede ham med et Dgenavn, som man sædvanligt gav ham paa Flaaden. „I et saadant Tilfælde vilde det være min Blygt, at samle saa mange Skibe som muligt og at styre derhen, hvor vi kunde vente de Andre i Morgen tidligt. I dette snevre Farvand staae vi neppe Fare for at tabe hverandre af Sigte i lang Tid, og vi behøve vel neppe at frygte for, at vi have Franskmændene saa langt vestligt, at de kunne komme sammen med vore øvrige Skibe førend i Morgen. Men skulde dette dog være Tilfældet, Geoffrey —"

"Ha, Sir! hvis de gjorde dette, saa veed jeg nok hvad der vilde skee!"

"Hvad da, min Knøs? Sæt, at Monsieur de Ber-villin traf sammen med Sir Gervaise i Dagbrækningen,

hvilke Følger holder Du da efter Din Erfaring for de sandsynligste?"

„Nu, Sir! jeg troer, at Sir Jarvy vilde gaae løs paa dem, som Delphinen paa den flyvende Fjst; skulde han virkelig være saa lykkelig at tage nogle af de Karle til Fange, kunde vi Cæsarer herefter ikke mere seile i Selskab med Plantagenetterne. Allerede efter vor sidste Fægtning med Monsieur de Gravelin vare de saa opblæste som Paafugle, fordi vi ikke sluttede tidligere op, førend deres Fokkeraa og Boven-Ryhdsstang var fløiten, endskjøndt Vinden, der imidlertid var sprungen om, havde bragt os i Læ, og vi dog tilsidst havde de elleve meest farligt Saarede i Kampen. De kjender ikke Plantagenetterne, Sir! thi i Deres Nærværelse vove de ikke at være brøsfige paa den Maade.“

„Nu, jeg vil dog indestaae for, at de ikke skulle faae Leilighed til at sige Noget, der kan gjøre mine unge Cæsarer Skam. I husker vel dog, Sir! at Sir Gervaise i sin Depesche lod os vederfares fuldkommen Ret?“

„Ja, Sir! det er Altsammen sandt! Sir Gervaise kjender rigtignok det bedre; han veed, hvad the Cæsar er, og hvad den formaaer, og allerede har udført. Men hvad hans Cadetter angaaer, da er det noget Andet; de ansee sig selv for lutter Blaker og Howarder fordi de føre et rødt Flag paa Fortoppen. Der er for Exempel Jack Oldcastle — han taler altid kun om os Cadetter, som om der slet intet Sømandsblod var i vore Arer,

og det ene og alene fordi hans egen Fader tilfældigviis var Capitain — desuden paaftaaer han, at han har været Commodore, fordi han een eneste Gang har havt tre Fregatter under sin Commando."

„Nu, i vore Tider vilde dette ogsaa udgjøre en Commodore. Men han driver sikkert Anmasselsen ikke saa vidt, at han sætter Oldcastlernes Blod høiere end Clevelanderne?"

„Nei, Sir! — derom er Taleren ikke heller," svarede den smukke Dreng, med en let Rødme, hvormeget han endogsaa foragtede en saadan qvindagtig Svaghed; „De veed, at vi slet ikke tale om saadanne Taabeligheder her paa vor Eskadre. Hos os gjælder blot Tjenesten og hvad der hænger sammen med den. Jack Oldcastle paaftaaer kun, at Clevelanderne ere lutter Civilister, som han kalder dem, eller Soldater, der, som De veed, slet ikke ere stort bedre. Men jeg siger ham, at vi besidde et Maleri af en af vore Forfædre med en Ankerknop, og det var længe førend Dronning Annas Tider — maaskee endog i Elisabeths Dage — og desuden veed De, Sir! fanger jeg ham altid med Hedwortherne, thi jeg er ligesaa godt en Hedworth, som en Cleveland."

„Og hvad siger den uforfammede Dreng dertil, Geoffrey?"

„Nu, Sir! han mener at Ordet burde skrives Headvork, og at de Alle have været Advocater. Men

jeg svarede ham saaledes som han fortjente det, -- derpaa kan De forlade Dem, Sir!"

„Og hvad svarede Du ham da paa den Compliment? sagde Du ham maaskee, at Oldcastlerne vare ligesaa godt Steen og Træ og gammelt Jern — og det endda alt sammen broget imellem hinanden?"

„Nei, Sir, det ikke!" svarede Drengen leende; „jeg tænkte ikke paa at give ham et kun halvt saa klogt Svar. Men jeg gav ham en Næseslyver, der var vel meent, kan De troe."

„Og hvordan optog han dette Beviis? Gjorde det Ende paa Sagen — eller blev Striden længere fortsat?"

„Naturligviis udfægtede vi den. Det var ombord paa the Dower; Næstcommanderende saae paa det, for at Alt kunde gaae ordentligt til. Jack førte for mange Kanoner for mig, Sir! thi han er over eet Aar ældre end jeg, men jeg skjød ham dog saa ofte i Skraaget, at han tilstod, at det var et haardt Stykke Arbeide. Derpaa tog de unge Herrer paa the Dower mit Parti, og sagde at Hedwortherne overhovedet slet ikke havde noget med Headvork at gjøre, men vare lutter dygtige Sømcænd — Admiraler, Capitainer og Cadetter, ligesom alle vi Andre. Jeg fortalte dem, at min Bedstefader Hedworth var en Admiral og en dygtig Søhelt."

„Deri begik Du en lille Feil Din Moders Fader var blot General, men hans Fader var virkelig Admiral

af det røde Flag, han levede førend denne Grad blev ophævet. En bedre Officier har aldrig betraadt et Dæk. Han var min Moders Broder, og vi Begge, Sir Ger- vaise og jeg, tjente længe under hans Commando. Han var en Sømand, som Du med Rette kan være stolt af."

"Jeg tænker, Sir! at Ingen af Plantagenetterne mere vil forsøge paa at jage paa dette Strøg, thi vi have mønstret alle vore Cadetter og fundet, at vi ved begge vore Borde tælle idethele fire Admiraler, to Com- mandører og tretten Capitainer — det vil sige, som De vel kan tænke, Sir! naar vi regne alle vore Slægtninger sammen."

"Nu vel, min kjære Dreng! jeg haaber, at I læn- gere hen i Tiden skulle opleve dette og endnu meget mere paa Eders egne Personer. Der kommer iøvrigt Sir Reginald Wychecombe, som jeg med Forundring seer; han ønsker maaskee at tale med mig under fire Dine. Gaae ned til Landingspladsen og see efter om mit Fartøi er der! naar Du vil, kan Du lade mig det vide. Forglem ikke, Geoffrey, at Du seiler bort med mig, og skaf mig ogsaa fat paa Sir Wycherly Wychecombe, thi indfinder han sig ikke i det Dieblif da vi seile bort, vil han ikke kunne komme med."

Drengen berørte sin Hue, og tilte i muntre Spring ned af Høien, for at udrette det Orinde, der var givet ham.

Fjerde Kapitel.

Det var vel en Slags Forudsfølelse, der bevægede Bluewater til at sende Drengen afsted, saasnart han saae den affatte Kongestammes Tilhænger nærme sig. Hvad der hidindtil var forefaldet mellem begge Parter, havde været tilstrækkeligt til at oplyse hver af dem om den Andens hemmelige Ønske, og ifølge det hemmelige Baand, der ved Partier sædvanligt ledsager mægtige Sympathier, var Admiralen fast overbevist om, at den forestaaende Samtale maatte berøre Dagens politiske Uroligheder.

De Tegn, der spaaede en Storm, — Tiden, — ja endogsaa Stedet, vare overordentlig gunstige for en Samtale mellem Sammenførte, og meddeelte den en egen politisk Tilsoffelse. Det var næsten fuldkommen mørkt; Landtungen var eensom og tom, thi Dutton havde først trukket sig tilbage til sin Glaske og var siden gaaet i Seng; Vinden blæste skarpt over den sorte Klippe, og lod endog undertiden høre sin Susen i Klippehulerne, medens de uheldspaaende Skyer, jagede af Stormen, snart formørkede Maanelysset, snart lod det skinne frem med en uvis Glands, der gav Scenen et vildt Udseende. Intet Under altsaa, om Bluewater, da hans Besøg nærmede sig, nærrede en Længsel efter at høre paa Tristerens Tale, — thi Trister kunne vi under disse Omstændigheder med Rette kalde Sir Reginald.

„Naar jeg op søger Dem paa et saadant Sted og midt i et saa vildt Landskab,“ begyndte den Sidste, „saa er det, fordi jeg er vis paa at finde en Mand, der oprigtigt elsker Søren og sin ædle Stand. Slottet er i det nærværende Dieblis et Sorgens Huus; da jeg der spurgte om Dem, kunde Ingen sige mig, hvor De havde vendt Dem hen. Jeg fulgte altsaa Deres eget Sømandsinstinct, og seer nu, at jeg har handlet rigtigt. — Skulde mine Dine skuffe mig, eller er der virkelig ikke flere end tre Skibe for Anker dernede paa Rheden?“

„Deres Dine ere endnu gode, Sir Reginald! Admiral Dakes er allerede seilet for flere Timer siden; den hele Flaade er seilet med ham, med Undtagelse af de to Linieskibe og Fregatten, som De seer dernede, og med hvilke jeg selv allersidst vil forlade Ankerpladsen.“

„Er det maaskee en Statshemmelighed, — eller tør De meddele mig, hvorhen denne saa stærke Stridsmagt saa pludseligt er brudt op?“ spurgte Baronetten, og hans forie Dine heftede sig med et saa udtryksfuldt Blik paa Contreadmiralen, at den Spørgende, i det tiltagende Mørke, næsten tog sig ud som en Inquisitor; „man sagde mig dog, at Flaaden ventede paa Ordre fra London.“

„Dette var ogsaa oprindeligt den Høistcommanderendes Hensigt; men Efterretningen om, at Grev de Bervillin er løbet ud, bevægede Sir Gervaise til at forandre sin Plan. Saasnart en engelsk Admiral op søger og flaaer

en virksom og farlig Fjende, udsætter han sig sjældent for at tage fejl."

"Er dette sandt i alle Tilfælde, Admiral Bluewater?" spurgte Sir Reginald, idet han traad nærmere og sluttede sig til Admiralen, der gik frem og tilbage paa den korte Vei, som Dutton kaldte sit Skandsedæk; „eller er det ikke meget mere en almindelig Phrase uden Betydning, der forleder mangan Mand til at være et Legetøi for sin egen Phantasi? Ere de virkelig altid vore Fjender, der synes at være det? Eller er maaskee vor Dom saa useilbarlig, at vi maa betragte hver af vore Følelser eller Fordomme, som en Impuls, som vi blindt maa underkaste os, uden at prøve dens Retmæssighed?"

"Anseer De det maaskee for en Fordom, Sir Reginald, naar jeg betragter Frankrig som Englands naturlige Fjende?"

"Bed Himmelen, det gjør jeg, Sir! Jeg kan begribe, at England formaaer langt mere, at være sin egen Fjende, end Frankrig nogensinde har været det! ville vi tilstaae, at Aarhundreder fulde af Krige paa en vis Maade have bidraget til at vække den Følelse, som De taler om, maa jeg dog spørge: ligger der dog ikke tilsidst et Spørgsmaal om Ret og Uret skjult bag alt dette? Betænk, hvor ofte England har gjort Indfald paa det franske Gebeet, medens Frankrig ikke paa denne Maade har forbrudt sig imod os; erindre Dem, hvorledes endog

dets Throne er bleven indtagen af vore Fyrster og dets Provindser blevne erobrede af vore Armeer."

"Jeg mener, at De selv neppe vil paastaae, at dette Tilfælde har været det Samme hos dem Alle. Mange Dele af det nærværende Frankrig hørte til deres retmæssige Arv, der sadde paa den engelske Throne, og hine Stridigheder vare intet Andet, end saadanne Trætter, som ere sædvanlige imellem Naboer. Naar vore Fordringer i sig selv vare retfærdige, kunne De dog vel ikke ønske, at vi skulde opgive dem?"

"Nei, nei, det er langt fra. Men naar Fordringer blive modsagte, er det da ikke naturligt, at den Tabende betragter det som en Uretfærdighed? Jeg troer, at vi havde holdt langt bedre Naboskab med Frankrig, dersom ikke disse nye Stridigheder tilligemed de religiøse Omverlinger vare komne derimellem."

"Som jeg forudsætter, Sir Reginald! veed De, at jeg og min hele Familie ere Protestanter?"

"Ja, Admiral Bluewater! jeg veed det, og finder til min Glæde, at en Meningsforskjellighed i denne vigtige Post ikke nødvendigt fører til Uenighed i andre Ting. Af nogle lette Hentydninger, der i Dag foresaldt imellem os, tør jeg vel drage den Slutning, at vi, hvor stor Kløften end er imellem os i geistlige Ting, dog have een og samme Anskuelse i visse verdslige Anliggender."

"Jeg tilstaaer, at jeg ogsaa har draget den samme

Slutning; dersom jeg har taget feil, skulde det i Sandhed gjøre mig ondt."

„Hvortil altsaa flere tvetydige Talemaader? To Hædersmænd kunde dog, skulde man haabe, med Sikkerhed sige hinanden deres Mening, naar Tiderne fordre Oprigtighed og Fasthed? — Jeg er en Jacobit, Admiral Bluewater! ved denne Tilstaaelse sætter jeg Liv og Formue i Fare, — begge Dele lægger jeg uden Tilbageholdenhed i Deres Hænder."

„De kunde ikke være i Bedre, Sir! Jeg veed ikke at give Dem nogen bedre Sikkerhed for, at Deres Tillid ikke vil blive misbrugt, end ved at tilstaae Dem, at jeg med Glæde vilde hengive mit Liv, dersom jeg ved dette Offer igjen kunde bringe den fordrevne Familie paa Thronen."

„Det er ædelt, mandigt og frimodigt, som jeg ventede det af en Sømand!" raabte Sir Reginald med en Henrykkelse, som han i dette Dieblif ikke formaaede at udtrykke; „denne simple Forsikkring af Deres Mund, har mere Vægt, end alle sædvanlige Partigjængeres Eder og Pant. Vi forstaae hinanden, og det skulde smerte mig dybt, om jeg indgjød mindre Tillid, end den, jeg føler."

„Hvilket bedre Beviis kan jeg give Dem paa den Tillid, som jeg har til Deres Oprigtighed, Sir Reginald! end den Erklæring, som De nyhlig har hørt? Vilde De forraade mig, maatte mit Hoved falde inden en Maaned,

og dog har jeg aldrig vidst det sikkrere paa mine Skuldre, end netop i dette Dieblif.“

Baronetten greb hans Haand og gav og modtog et Tryk, der fuldkommen tilkjendegav deres gjensidige Tænkemaade. Derpaa gif Begge tankefulde, endstjøndt beroligede, et heelt Minut tause frem og tilbage ved Siden af hinanden.

„Denne Prindsens pludselige Optraeden i Skotland har overrasket os Alle en Smule,“ begyndte Sir Reginald paany efter en Pause; „dog vidste nogle Faa af vort Parti, at det i længere Tid havde været hans Plan. Maaskee har han gjort vel i, at komme uden fremmed Hjælp, og med den ædlest Tilid til sine Venners Gædelmodighed, Mod og Loyalitet — at kaste sig saa at sige, ganske alene i sine Undersaatters Arme. Nogle dadle ham derfor, men blandt dem hører jeg ikke. Nu først vil han vække ethvert ædelt Hjertes Deeltagelse blandt Folket,“ dette var meget snildt beregnet paa hans Tilhørers Charakter; „hvorimod vel Mange med en mindre mandig Opfordring til deres Kjærlighed og Trostab vilde være blevne mere ligegyldige. Som vi hører fra alle Sider, virker hans kongelige Høiheds Nærværelse i Skotland virkelig vidunderligt paa Gemytterne, medens ogsaa Vennerne af hans Huus i England, hvorvel de for det Første ere nødte til at bruge Forsigtighed, dog begynde at røre sig paa alle Kanter.“

„Jeg glæder mig oprigtigt ved at høre dette!“ sagde

Bluemater, idet han aandede dybt, som om hans Bryst pludseligt var blevet befriet fra en tung Byrde; „jeg glæder mig oprigtigt derover. Jeg var næsten bange for, at Brindsens pludselige Optræden maatte have overrasket og derfor skræmmet dem, der meente det vel med ham.“

„Intet mindre end det, min dyrebare Sir! endskjøndt meget endnu er afhængigt af den Raskhed og Kjækhed, som Anførerne for vort Parti vise. Vi ere i Sandhed stærke nok til at lede og befale Nationen. Det, der især mangler os nu, — er et Par hundrede udmærkede Mænd, der træde frem af denne Mistillidens Tilstand og vise os Veien til ærefulde Bedrifter og et heldigt Udfald.“

„Og kan der i et Øieblik som dette være Mangel paa saadanne Mænd?“

„Jeg tænker, at vi ere sikre paa den største Deel af den høiere Adel; det er blot den store Fare, som de udsætte sig for, der endnu nøder dem til at forstille sig. Saaledes er det da Herrerne i Tjenesten; de tappre Soldater, og de dristige, heltmodige Sømcænd paa vor Flaade, som vi maa kaste vore Blikke paa, naar det kommer an paa at give det første Beviis paa Loyalitet og ægte Fædrelandskjærlighed. Jeg vil være aabenhjertet imod Dem, Sir! og tilstaae Dem, at jeg er hjerteligt kjed af at lade mig regjere af en Tydsker.“

„Kjender De noget til en Plan, til at sende en Stridsmagt i denne Deel af England, Sir Reginald?“

Dersom dette er Tilfældet, saa siig mig kun eet Ord; betegn mig det Punct, hvor min Herres Banner vil blive opplantet, og saasnart Omstændighederne tillade det, vil jeg møde der."

"Det er netop det, jeg ventede, Admiral Bluewater!" svarede Baronetten, der var hjerteglad, omendskjøndt han besad saa megen Klogskab, at han skjulte sin overordentlige Tilfredshed; "kun er det ikke ganske den rigtige Maade, hvorpaa De bedst kan tjene os i dette Dieblif. I denne Deel af Zen ere vi afskaarne fra Norden ved Regjeringens Hjælpeskilder, og det vilde derfor røbe den største Uklogskab fra vor Side, dersom vi vilde vise vore Hænder førend Kortene ere blandede til at udspilles. Arméen bliver i dette Dieblif bearbejdet af paalidelige, virksomme Agenter; London har sit eget Antal af Forretningsmænd, medens Andre igjen gjøre deres Bedste i Provindserne for at forberede Alt til det afgjørende Slag, som vi saa inderligt længes efter. Jeg selv opholdt mig med nogle af vore Bener i Nabolauget for at styre Sagerne til Fordeel for os, og det var min Hensigt, ogsaa at besøge dette Gods, da den afdøde Sir Wycherly netop kaldte mig til sin Døds seng. Har De nogen Visshed om, hvordan det unge Overhoved for Familien er fundet?"

"Med Hensyn til ham er jeg ikke ganske paa det Rene, Sir! men jeg tvivler meget paa, at hans Anskuelser ville være gunstige for Huset Stuart."

„Det Samme frygter jeg ogsaa for. Endnu i Aften erholdt jeg en anonym Meddelelse, der ikke kan hidrøre fra nogen Anden, end hans Medbeiler; deri erklærer han mig med tydelige Ord, at dersom jeg vil sikke hans Rettigheder, som han kalder dem, vil han være beredt til at anvende alle Forpagterne og hele Wychecombes Indflydelse til Fordeel for det Parti, som jeg selv vil anvise ham.“

„Dette er virkelig et dristigt, afgjørende Skridt! Lør jeg spørge, hvilket Svar De har givet, Sir Reginald!“

„Jeg vil ikke svare ham. Jeg vil stedse og under alle Omstændigheder vægre mig ved at indsette en Slegfredsøn istedetfor min Families retmæssige Arving. Vi selv, min dyrebare Admiral! kæmpe for lovlige og naturlige Rettigheder, og de Midler, som vi anvende, maa ikke være Udfaldet uværdige. Desuden veed jeg, at Skurken slet ingen Tillid fortjener, og jeg vil sikkert ikke begaae den Svaghed at overgive mig selv i hans Magt. Jeg vilde rigtignok ønske, at den egentlige Baronet havde en anden Anskuelse: dog naar vi sende ham til Søes, hvorhen han, som han siger mig, er beordret, er han idetmindste ikke i Stand til at gjøre Skade.“

Heri talte Sir Reginald virkelig ganske oprigtig, thi om han i politiske Anliggender end ikke var ganske samvittighedsfuld i Valget af sine Midler, tænkte han dog strengt redeligt i Alt, hvad der angik Privateiendom. Det er vel et Slags moralsk Modsigelse, der dog under-

tiden træffes hos dem, der stræbe efter at lede de menne-
skelige Anliggender, idet endogsaa Mænd, der i andre Ting
næsten kunne kaldes ulastelige, netop heri vise sig svage.

Bluewater hørte denne Erklæring med Glæde; hans
egen Charakters Reenhed forledte ham til at antage den
for et Beviis paa hans Staldbroders alsidige Redelighed.

„Ja,“ sagde Admiralen; „i et Anliggende, hvor det
angaaer den Enkeltes Ret, maa vi under alle Betingelser
haandhave Landets Love. Denne unge Mand er maa-
skee ikke i Stand til behørigt at vurdere sine egne poli-
tiske Pligter i en Crisis som denne, og derfor vil det
virkelig være det Bedste, naar vi skaffe ham til Søes, at
han ikke skal sætte sin Eiendom, som han nylig er kom-
men i Besiddelse af, i Fare ved at understøtte det tabende
Parti. Saaledes vare vi da færdige med Sir Wycherly,
— men hvad kan jeg nu nærmest gjøre for efter Gode
at understøtte vor retfærdige, hæderlige Sag?“

„Det kalder jeg at styre mod Maalet som en Mand,
Sir Richard! — jeg beder om Forladelse, fordi jeg til-
taler Dem saaledes; — men jeg veed tilforladeligt, at
Deres Navn for nogen Tid siden er bleven nævnet
Brindsen som en af dem, der nærmest ere bestemte til at
modtage det røde Baand af den Souverain, der virkelig
er berettiget til at give det bort. Har jeg talt noget for
tidligt, beder jeg om Undskyldning. — Men i Sandhed,
det kalder jeg at styre mod Maalet som en Mand! Bist-
nok kan De tjene os; — De kan tjene os paa en meget

nyttig — paa en meget afgjørende Maade. Nu først fortryder det mig af mit hele Hjerte, at min Fader ikke bestemte mig i min Ungdom for Armeen, thi da kunde jeg i denne Prøvelsens Tid have tjent min Fyrste saaledes som jeg gjerne vilde det! Dog, vi have mange Venner, der ere fortrolige med Baabenhaandværket; iblandt disse vil Deres eget høitærede Navn ogsaa virke opmuntrende i Fremtiden ved den Glands, som den forsvundne Tid har udbredt."

„Det er sandt, Sir Reginald! jeg har ligesaa min Barndomstid baaret Baaben; men dette skeete i en Tjeneste, der vel neppe vil nytte os ved denne Krig. Prinds Eduard har ingen Skibe og vil vel heller ingen behøve."

„Sandt, min dyrebare Sir! — men Kong Georg har Skibe! De mener, at Prinds Eduard behøver Ingen? — Tillad mig, at gjøre Dem opmærksom paa, at De tager feil heri. Snart vil det være af den største Vigtighed for os, at holde Forbindelsen med Fastlandet aaben. Udentviol er Monsieur de Bervillin allerede løbet ud i denne Hensigt."

Bluewater blev forfærdet, og foer med den samme instinctagtige Afsky, hvormed man hæver tilbage naar man berører en Slange, tilbage for det faste Tryk, hvormed den Anden i Samtalens Hede havde fattet hans Arm. Tanken om et Forræderi, som det han blev anmodet om ved hans Staldbroders Bemærkning, var endnu aldrig traadt frem for hans Sjæl, og hans redelige Tænke-

maade bortvendre sig med Afsty fra det Forslag, som den Anden havde antyndet.

Dog var det jo endnu ikke ganske vist, hvorvidt Sir Reginald havde i Sinde at trænge ind paa ham, og han ansaae det derfor for retfærdigt at overbevise sig om den Andens virkelige Hensigter førend han gav ham noget bestemt Svar. Saa raadeligt dette endogsaa syntes, var det dog en meget farlig Opsættelse for en saa oprigtig Charakter, der her kom i Berørelse med en saa veløvet Rænkemager, som Baronetten var, thi Sir Reginald besad Taft nok til at bemærke, at hans nye Ven allerede var i høieste Grad urolig og havde strax besluttet at være mere forsigtig i Fremtiden.

„Hvordan skal jeg forstaae det, Sir Reginald Wychecombe?“ spurgte Contreadmiralen; „paa hvilken Maade er det muligt at jeg kan forblive i Forbindelse med Husets Hannovers Sømagt, naar det engang er min Hensigt at forlade dets Tjeneste? Kong Georgs Flaader kunne vel neppe understøtte Stuarterne og ville i ethvert Tilfælde kun adlyde deres egne Officierers Befalinger.“

„Derom er der ikke den ringeste Tvivl, Admiral Bluewater! Hvilken ærefuld Forrettighed blev der ikke Monk til Deel, da det stod i hans Magt at opløste sin lovmæssige Herre paa den Throne, der tilkom ham, og saaledes ved et coup de main at befrie Landet fra en Borgerkrigs Jammer og Glendighed! Blandt alle hæderværdige Navne i den engelske Historie forekommer Monks

mig som det meest Misundelsesværdige. Det er noget stort at være en Fyrste — Guds fødte Repræsentant paa Jorden i Alt, hvad der angaaer menneskelig Retfærdighed og Magt; men at være den Mand, der er bestemt til igjen at oprette Ordenen af den — næsten maatte jeg sige guddommelige Arvefølge, efterat den er bleven forstyrret af lovløse, anmassende Mennesker — er i mine Dine noget endnu større og mere ophøiet."

„Det er rigtignok sandt, Sir! dog vilde jeg for min Person have foretrukket at gaae Kong Carl ganske alene imøde paa Strandbredden ved Dover, og kun bevæbnet med mit eget pletløse Sværd, istedefor at hilse ham med en Hær efter mig."

„Hvordan? Ogsaa naar denne Hær fulgte ham med Glæde, og besjælet af den samme Iver for at tjene sin Herre, som De selv følte?"

„Nu, det kunde rigtignok paa en Maade undskyldes Feiltrinnet. Iøvrigt staae Soldater saavel som Sømand sædvanligt under Indflydelsen af de Anskuelser, der gaae ud fra Mænd, der af den høie Dyrighed blive satte til deres Befalingsmænd."

„Uden Tvivl, og det er ogsaa ganske i sin Orden. Vi tør hengive os til den Tro, at allerede ti eller femten Capitainer ere os hengivne og ville med Glæde vende deres Skibe did hen, hvor vi behøve dem, saasnart vi kun først ere overbeviste om, at de ikke, naar de have samlet sig, komme til at mangle en dygtig Overbefalings-

mand. Ved en nogenlunde rigtig Sammenvirken tilkjæmpe vi os Herredømmet over Nordsøen og holde den vigtige Forbindelse med Fastlandet aaben. Det er bekjendt, at Ministeriet har i Sinde at anvende saa mange tyske Tropper, som det er i Stand til at faae samlede; i dette Tilfælde er en Sømagt af den største Vigtighed for os, for at holde disse knebelsbarte Fremmede borte. Striden er reen engelsk, Sir! og burde alene udfægtes af Engelskmænd."

"Deri er jeg ogsaa fuldkommen enig med Dem, Sir Reginald!" svarede Bluewater, idet han aandede noget friere, „jeg vilde gjerne krydse en heel Vinter i Nordsøen, for at holde de Tyske tilbage og lade Englænderne alene afgjøre hvem der skal være Englands Konge. I mine Dine er en fremmed Indblanding i et saadant Anliggende et Onde, der kommer det virkelige Træfald fra den retmæssige Fyrste nærmest."

"Det er nøiagtigt min Mening, dyrebare Sir! og jeg haaber at see Dem handle i Overensstemmelse dermed. Men sig mig, hvordan kommer det, at De er bleven alene tilbage her, og hvorledes pleie to Admiraler som De, at dele Befalingen, naar de gjøre Tjeneste sammen?"

"Jeg veed ikke, Sir Reginald! om jeg rigtigt har forstaaet Deres Spørgsmaal. Jeg er bleven tilbage her for at seile sidst bort med the Cæsar. Sir Gervaise er forud med the Plantagenet, for med sin Flaade at

beskrive en Bue tværs over Canalen, da han derved lettest kan holde de Bervillin borte fra Besten."

"Fra Vesten!" gjentog den Anden med et ironisk Smil, som Admiralen dog formedelst Mørket ikke kunde bemærke; „troer da Admiral Dakes, at den franske Flaade seiler i den Retning?"

„Saaledes er der idetmindste blevet meldt. Har De nogen Grund til at formode, at Fjenden har andre Hensigter?"

Baronetten taug og syntes at besinde sig. Efter Alt, hvad der hidindtil var blevet talt, turde han antage som vist, at han ikke havde at gjøre med noget Hverdagsmenneske, og han var derfor i Forlegenhed for et passende Svar. Han havde fast besluttet, at lokke den Anden i sin Fælde, og den onde Mand, der aldrig forlader Rænkensmede, indgav ham i dette Dieblik en Plan, der fremfor alle Andre syntes at love et gunstigt Udfald. Bluewater havde tilkjendegivet sin afgjorte Modbydelighed for enhver Indblandelse af fremmede Tropper i denne Strid, og derfor besluttede da Baronetten at slaae paa en Streng, der, som han meget rigtigt antog, vilde gjenslinge i Contreadmiralens Hjerte.

„Vi have vistnok vore Efterretninger," svarede Sir Reginald med nogen Nølen, som om han ikke vilde meddele Alt det han vidste, „dog fordrer Troskab at vi endnu ikke give dem til Priis. Ikke destomindre kan Enhver

anstille sine Gisninger om de Begivenheder, der sandsynligviis ville indtræde. Hertugen af Cumberland vil samle sine tyske Hjælpetropper og føre dem paa den nærmeste den bedste Wei over til England. Troer De nu vel, at en indsigtfuld Fjende med en velbemandet Flaade vilde tillade denne Forening, dersom han paa nogen Maade kunde forhindre den? — Sikker ikke! det vil De indsee ligesaa godt som jeg. Naar vi nu ovenikjøbet regne den Tid, da Greven er løbet ud, hans sandsynlige Uvidenhed om at denne Eskadre er i Canalen, og alle andre tilfældige Omstændigheder, — hvad bliver der da andet tilbage at troe, end at han er sendt ud, for at spærre Weien for de tyske Regimenter?"

„Dette klinger rigtignok temmelig sandsynligt; og dog — the Actives Signaler meldte os jo, at Franskmændene styrede med en temmelig gunstig Vind mod Vesten.“

„Og skulde det Tilfælde ikke forekomme ved Flaader, som ved Landarmeer, at de gjøre saadanne Demonstrationer for at skuffe Fjenden? Kan Monsieur de Bervillin ikke, saalænge han var i Nærheden af Landet, have taget en vestlig Cours, for siden, naar Mørket indhyllede hans Bevægelser, igjen at vende sig imod Osten, og maaskee at seile opad Canalen under engelsk Flag? Er det ikke muligt, at han, — maaskee som en engelsk Eskadre, f. Ex. Deres Egen, — passerer Canalen ved Dover, — og ved denne List skuffer de hannoveranske Krigere, indtil

han omsider vil være i Stand til at opsnappe eller forstørre enhver Transport, saasnart den er paa Veien?"

„Neppe, Sir Reginald!“ bemærkede Bluewater med et Smil; „et fransk Skib kan ligesaa lidt blive anseet for et Engelsk, som en Franskmand nogensinde vil blive holdt for en Britte. Vi Sømand lade os ikke saa let skuffe, som det her maatte være Tilfældet. Det er vel tænkeligt, at en Flaade vedbliver en vis Retning, indtil den er langt nok fra Land, og indhyllet af Nattens Mørke, — og derpaa pludseligt forandrer sin Cours; det er ogsaa let muligt, at Grev de Bervillin har betjent sig af denne Krigslist; og dersom han virkelig har vidst noget om den Plan at føre tyske Tropper over til denne Ø — er Sagen endogsaa temmelig sandsynlig. Hvad mig angaaer, da kunde jeg i dette Tilfælde næsten ønske ham god Lykke.“

„Og nu, min dyrebare Sir! hvem vil hindre ham deri?“ spurgte Sir Reginald med et triumpherende Smil, der denne Gang ikke var forstilt; „Ingen, — vil De svare — dersom han ikke skulde træffe sammen med Sir Gervaise! — Men De har endnu ikke besvaret mig mit Spørgsmaal, nemlig hvordan Flagofficerer pleie at dele Overcommandoen til Søes imellem sig?“

„Retop ligesom Landofficererne dele Commandoen imellem sig: den Høistcommanderende befaler og den Undergivne adlyder.“

„Alf ja, det er sandt; dog er mit Spørgsmaal dermed endnu ikke besvaret. Her er der elleve store Skibe og to Admiraler — hvor mange af disse Skibe staae under Deres specielle Befaling og hvor mange staae under Sir Gervaise Dakes?“

„Viceadmiralen har taget en Division af sex Skibe med sig; de fem Andre har han overladt mig. Hver af os har sine Fregatter og mindre Skibe. Dog maa enhver Befaling, som det behager den Høistcommanderende at meddele en af Capitainerne, punktligt udføres af denne, ligesom den Undergivne efter vore Forskrifter altid maa adlyde den Befaling, som han sidst erholder.“

„Og De,“ — vedblev Sir Reginald ivrigt, „hvoreledes er Derris Forhold til disse Capitainer?“

„Naar jeg meddeler en Capitain min Befaling, vil det vistnok være hans Skyldighed at efterkomme den; dog kan der ogsaa indirekte Omstændigheder, der gjør ham det til Pligt, at lade mig vide, at han har erholdt modsatte Befalinger af vor fælles Foresatte. — Men hvortil disse Spørgsmaal, Sir Reginald?“

„Kun endnu en Smule Taalmodighed, min dyrebare Admiral! — Hvilke Skibe har De specielt under Deres Commando?“

„Mit eget Skib, the Cæsar; endvidere the Dublin, the Elisabeth, the York, og the Dower. Hertil kommer endnu Fregatten the Druid, en Corvet og the Gnat. Min Division tæller i Alt otte Fartøier.“

„Hvilken herlig Stridsmagt i et kritisk Dieblit, som dette! Men hvor ere da alle disse Skibe? Foruden Rutteren seer jeg blot Fire, og af disse synes blot To at høre til de store Fartøier.“

„Det Lys, som De seer der i Westen og langs med Kysten, tilhører the Elisabeth; det lyse Skin derovre i Canalen kommer fra the York. The Dowers Laterne mere Syd paa er allerede forsvunden. — Ha! der falder the Dublin af og følger den øvrige Flaade!“

„Og De vil ogsaa følge efter, — Admiral Blue-water?“

„Inden een Time — ellers taber jeg den forreste Division. Jeg har netop tænkt paa, om det ikke var raadeligere, at falde de agterste Skibe tilbage og holde min Eskadre tæt sammen, thi Vindens tiltagende Hestighed gjør det sandsynligt, at Skibene, naar de ere enkelte, maae tabe Viceadmiralen af Syne, saa at den hele Linie, naar Tagen bryder frem, vil være forvirret og adspredt. Med Skibe gaaer det som med Batailloner, Sir Reginald! naar de skulle virke i Forening, — een Mand maa lede alle deres Bevægelser.“

„I hvilken Hensigt vilde De trække de omtalte Skibe sammen? Dersom De nemlig ikke anseer mit Spørgsmaal for ubeskedent,“ spurgte Baronetten temmelig hastigt.

„Ganske simpelt — for at holde dem sammen, og at kunne styre dem med mine egne Signaler. Dette er den Pligt, der især paaligger mig som Chef for Divisionen.“

„Har De da Midler til, Sir! at udføre dette fra denne Klippe, og det ganske alene.“

„Dette vilde have været en stor Forseelse, dersom en saa vigtig Forholdsregel var bleven forsømt. Min Signalofficier ligger, indhyllet i sin Kappe, under hiin Klippe, og to Lvartermestere ere færdige til hvert Dieblif at give det Signal, som vi tale om; vi have nemlig forudseet denne Nødvendighed, — og i Sandhed — den bliver bestandigt stærkere og stærkere. Skal Signalet overhovedet gives, maa det skee raft. Lyset paa the York bliver formedelst Grastanden, meer og meer uthdeligt. Det maa gives, Sir! Klogskab forlanger det, og De skal snart see, hvorledes vi formaae at commandere Skibe, endskjondt de ere langt borte.“

Bluewater havde ikke kunnet meddele sin Staldbroder nogen mere behagelig Efterretning. Sir Reginald havde naturligviis ikke at foreslaae sin Ven det aabenbare Forræderi, som han havde i Sinde; derimod tænkte han, at naar Contreadmiralen kunde paa en god Maade holde sin egen Division borte fra Flaaden, vilde det idetmindste vække Viceadmiralen saaledes, at han blev forhindret i at binde an med Franskmændene; — dette, meente han, kunde tilsidst føre til en saadan Skilsmisse mellem begge Admiraler, at det vilde blive saa meget lettere for den tilbageblevne Division at falde fra.

Vel vare Bluwaters Bevæggrunde fuldkommen stridende mod Baronettens Ønsker; dog da begge Parter

fulgte den samme Vei til et vist Punkt, opgav den rænkefulde Frister ikke sit Haab, men ventede bestandigt, at det tilsidst vilde lykkes ham at formaae sin Ven til at vandre den samme Vei, som han selv

Raskhed er en militair Dyd, og iblandt Sømænd gjælder den Grundsetning: „hvad der skal skee, maa skee flink og muntert“. Denne Lov blev ved nærværende Leilighed ingenlunde forsømt. Contreadmiralen havde neppe fattet sin nye Beslutning, førend han ogsaa opfordrede sine Medhjælpere til at udføre den.

Lord Geoffrey var igjen vendt tilbage til Klippen, og holdt sig i en saadan Nærhed, at han kunde høre, naar Admiralen raabte; han bragte derfor Lieutenanten og Quarttermestrene sin Foresattes Befalinger. Man behøvede blot at tænde Laternerne, for strax at heise dem ligesaa regelmæssigt op paa Duttons Signalstang, som om det blev forrettet paa the Cæsar selv.

Umiddelbart derpaa fløi tre Raketter i Veiret; og den Kanon, som man i denne Hensigt holdt beredt paa Klippen, blev affyret for at henvende Skibenes Opmærksomhed paa Signalerne.

Det varede omtrent eet Minut førend det svære Skyts paa the Cæsar besvarede denne Opfordring, hvorpaa det samme Signal blev set paa dens Top. The Dublin var endnu saa nær, at den ogsaa uden Tidsspilde gjentog Signalet; thi i den hele Flaade gjaldt

den Ordre, at enhver saadan Befaling i Dag skulde befordres videre fra Skib til Skib."

„Nu kommer Raden til the Elisabeth!" raabte Bluewater; „den maa vel ogsaa have hørt vore Kanoner og seet vore Signaler."

„The York ligger ligesom den, Sir!" skreg Drengen, „see kun, den har allerede vist Signalerne."

Alt dette var kun nogle Minutters Arbejde, thi de sidstafgaaede Skibe havde allerede ved deres Afsejls ventet en saadan Befaling. The York var kommen noget forud for det Skib, der var det nærmest i Linien, fordi det havde vendt, og derfor var nærmere ved Contreadmiralen end ved dens nærmeste Altermand. Dog varede det ikke længere end eet Minut, førend the Elisabeth ogsaa gav tilkjende, at det havde forstaaet den Befaling, det havde erholdt.

De to sidstnævnte Skibe kunde iøvrigt ikke mere sees fra Klipperne, og kun deres Laterner betegnede de Steder, hvor de laae; men intet Slags Tegns tilkjendegav det Punct af Oceanet, hvor the Dower kjæmpede sig igjennem Søerne. Efter en Pause af nogle Minutter begyndte Bluewater derfor paany:

„Jeg er bange for, at vi ikke kunne bringe flere sammen, og det forreste af mine Skibe maa derfor forsøge paa at finde Veien til den commanderende Admiral. — Ha! det har noget at bethyde!"

I det samme Secund saaes der eet eneste Dieblif

et fjernt svagt Lyn i Mørket, og de Tilstedeværende stode i aandeløs Forventning.

En kort Tid hengik førend omsider den svære, dæmpede Torden af en Kanon forkyndte, at the Dower ogsaa havde erholdt den hurtigt udbredte Befaling.

„Hvad skal det betyde, Sir?“ spurgte Sir Reginald der hidindtil i spændt Forventning havde iagttaget Alt, med megen Iver.

„Det betyder, Sir! at alle Skibene af min Division endnu staae under min Commando. Intet andet Skib vilde bryde sig om Signalet. De Andres Retning er bleven bestemt af Viceadmiralen. Lord Geoffren, er mit Fartøi ved Bredden?“

„Ja, Sir! ligesom ogsaa Sexaarers Jollen for Hr. Cornet og Qvartiermestrene.“

„Godt! — Mine Herrer, vi ville gaae ombord, the Cæsar maa lette Anker og forene sig med de andre Skibe i aaben Sø. Jeg vil følge Dem til Landingspladsen. De maa iøvrigt strax støde fra og overbringe Capitain Stowel min Befaling, at han skal lette og falde Bagbord over. Vi ville staae ret ud fra Land med styrbords Halse.“

Det hele Selskab forlod i Diebliffet Signalstationen, og ilede til Fartøierne; kun Bluewater og Sir Reginald bleve tilbage, for at følge efter dem med mere Magelighed.

Det var et kritisk Dieblif for Baronetten, der næsten

allerede havde naaet sit Maal og nu var dobbelt skuffet ved at det mislykkedes. Han besluttede derfor ikke at vige fra Admirals Side saalænge der endnu var det ringeste Glimt af Haab.

Saaledes fulgtes da Begge ad ned til Bredden, idet de i de første Par Minutter iagttog den dybeste Taushed

„Der er lagt et vigtigt Spil i Deres Hænder, Admiral Bluewater!“ begyndte endelig Baronetten igjen, „og dersom De spiller det rigtigt, vil De vist sikre den gode Sag Seieren. Jeg troer, at jeg tør paastaae, at de Bervillins Plan er mig bekjendt; lykkes den, ville Stuarterne igjen bestige deres Fædres Throne. Den, der elsker dem, bør vel overlægge, førend han handler, hvad der kan forhindre et saa hæderligt Udfald af Kampen.“

Denne Tale var ligesaa dristig, som listig. Hvad Hovedsagen angaaer, da vidste Sir Reginald egentligt ligesaa lidt om de Bervillins forestaaende Bevægelser, som hans Staldbroder; dog betænkte han sig intet Dieblik paa at give den ovenansførte Forsikkring, for i et saa vigtigt Dieblik at sikre sig en stor politisk Fordeel. At vinde Bluewater og hans Capitainer aabenbart for Stuarternes Parti, vilde allerede i og for sig selv have været et stort Kunstgreb; at tilintetgjøre Sir Gervaises Plan, maatte med Billighed ansees for en anden Fordeel, og dernæst kunde man desuden forudsee med Visshed, at Franskmændene sikkert ikke forgjæves befandt sig i rum

Sø, men havde i Sinde ved sine Bevægelser at understøtte Brindsens Hensigter.

Saa oprigtigt Baronetten endog pleiede at opføre sig i andre Ting, — følte han dog denne Gang ingen Samvittighedsfruppel; han havde i længere Tid overladt sig til den Tro, at man vel turde opoffre hine ubetydelige, moralske Betænkneligheder for at naae et saa vigtigt Maal, som det han sigtede til.

Den Virkning, som hans Ord gjorde paa Bluewater, var ingenlunde ringe. Satan havde budt ham Madingen i den meest tillokkende Skikkelse, thi han behøvede jo blot at blive tilbage med sin Division, for at gjøre det moralske umuligt, at begge Flaader kunde træffe saammen. At give sin Ven til Priis for en overlegen Magt, vilde og kunde han ikke; men dog er det vor piinlige Pligt at tilstaae, at hans Aand undertiden tænkte paa den Mulighed, at det nu vel laae i hans Hænder, paa denne Maade at vise Eventyreren i Skotland en vigtig Tjeneste, uden derved at tilføie Viceadmiralen og hans Eskadre nogen betydelig Skade.

Dog maa man ikke misforstaae os. Contreadmiralen tænkte ikke i mindste Maade paa Forræderi, eller paa noget alvorligt Trafald, men ifølge en af de Svagheder, der saa let finde Indgang hos Mennesket og true os Alle, havde Bluewater visse Resultater for Dinene, som alt det Ondes Ophavsmand i nærværende Dieblis forestillede ham som store og roesværdige.

„Jeg vilde ønske, at vi vare nøie underrettede om de Wervillins Plan!“ sagde han, og disse Ord vare den eneste Tilstaaelse han gjorde denne nye Følelse; „det kunde virkelig kaste et nyt Lys paa den Cours, som vi selv maa vælge. Jeg affkjer denne tidske Alliance og vilde hellere forlade Tjenesten end transportere eller escortere en af disse lumpne Karle til England.“

Her viste Sir Reginald først ret hvor erfaren en Mænkemed han var. Han havde nu givet sin Staldbroders Tanker og Følelser en Retning, der, som han mærkede, kunde føre ham nærmere til Maalet for sine Ønsker, medens han paa samme Tid ikke oversaae, at nye Opmuntringer kun vilde fremkalde Modstand hos hans Ven, og paany vække hans tidligere Anskuelser. Han besluttede derfor viselig, at lade Tingen gaae sin egen Gang; med den allerede tilkjæmpede sunlige og høist vigtige Fordeel for Dinene, kunde han roligt overlade det til Admiralens stærke og erklærede Forkjærlighed for Revolutionen, at vise de Virkninger hos ham, som han nærmest ventede.

„Jeg forstaaer mig vel ikke paa Skibe,“ svarede han beskedent, „men det veed jeg vist, at Greven har i Sinde at bringe os Forstærkning. Det vilde anstaae mig ilde, dersom jeg vilde raade en Mand af Deres Erfaring, hvorledes han skal føre en Stridsmagt, der staaer under Deres Commando; af en Ven af den gode Sag, der nu opholder sig i Vesten, og i den sidste Tid har

været meget om Brindsens Person, har jeg dog erfaret, at denne yttrede den høieste Tilfredshed, da han erfarede, hvormeget det staaer i Deres Magt, at vise ham en vigtig Tjeneste."

„Troer De da virkelig, at mit Navn har naaet det kongelige Øre, og at Brindsen er underrettet om mit egentlige Sindelag?"

„Intet uden Deres overordentlige Beskedenhed kunde lade Dem tvivle om det Første, Sir! og hvad det Andet angaaer, saa spørg kun Dem selv, hvordan jeg kom til at nærme mig til Dem med Hjertet i Haanden, og at gjøre Dem til Herre over min Hemmelighed og mit Liv. Kjærlighed og Had — begge ere Videnskaber, der kun altfor snart røbe sig selv."

Det er en historisk Kjendsgjerning, at endogsaa Mænd af den fasteste Charakter, og med de meest op-høiede Grundsætninger, dog bukke under for de Stores Smiger. Contreadmiralens politiske Anskuelser havde vel gjort ham følesløs for det londonste Hof's Gunstbeviisninger; derimod var hans Indbildningskraft, hiin ridderlige Urefrøgt for en poetisk Fortid og dens Rettigheder, der laae til Grund for hans Jacobinisme, og hans højhertede Sympathier — tilsammentagne kun altfor vel skikkede til at gjøre ham til en Bold for Sir Reginalds Betsalenhed. Dersom han havde været en mere practisk Mand og dersom han mindre havde staaet under sin levende Indbildningskrafts Indflydelse. — dersom hans

Ønſke havde villet, at han havde levet i nærmere Berørelſe med dem, ſom han i politifk Hænſeende ærede ſaa høit, vilde deres Indflydſe paa en ſaa retſindig og klartſeende Mand ſnart have ophørt. Men han havde tilbragt ſit Liv paa Havet, og hans Tilbøielighed til at tænke ſig Verden ſaaledes, ſom han ønſkede den, var en mægtig Bundsforvandt for de allerede anførte Driveffjere for hans Handlinger. Intet Under altsaa, at han optog Sir Reginalds falſke Forſikringer med en ſtormende Glæde, ja endog med en Hjertebanken, der ellers længe havde været ham fremmed. En Tid lang var hans bedre Jeg ganſke henrevet af diſſe nye forræderiſke Tølelſer.

Imidlertid havde begge Herrerne naaet Landingspladsen og ſaae ſig nu nødte til at ſkilles ad. Contre-admiralens Fartøi kunde kun med Møie ved Hjælp af Marer og Baadshager holdes fra at ſtøde an mod Klipperne, og det blev hvert Dieblik mere og mere vanſkeligt at komme ombord.

Dieblikkene bleve nu af mere end een Grund koſtbare, og derfor var Afſkeden kort. Sir Reginald talte kun lidt; derimod ſkulde, ſom han meente, hans Haandtryk erſtatte hans Staldbroder alt det Manglende.

„Gud være med Dem!“ ſaaledes fluttede han, „og ligesom De viſer Dem tro, vil De ogsaa være heldig i Deres Foretagende. — Forglem ikke Deres retmæſſige Fyrſte og Fødselsrettens Fordringer — og dermed Gud i Bold!“

„Lev vel, Sir Reginald! Naar vi mødes igjen vil Fremtiden ligge klarere for os. — Dog hvem er det, der kommer lig en Rasende løbende hen mod Baaden?“

En Skikkelse nærmede sig hurtigt i Mørket; først da den var et Par Skridt fra Blüewater, kunde man see, at det var Sir Wycherly. Han havde hørt Kanonskuddene og seet Signalerne, medens han, for at afkjøle den Bevægelse han var i, spadserede frem og tilbage i den Dyrehave, der nu var bleven hans Eiendom; og da han gjettede Grunden til de anførte Signaler, ilede han uden at standse, ned til Kysten, for ikke at blive ladet tilbage. Han kom endnu tidsnok, men i det næste Dieblig stødte Fartøiet fra Land.

Femte Kapitel.

Man kan ikke fatte den Kraft, der oprører Oceanets Døb i dens hele Udstrækning, førend man selv er underkastets dens Virkning — førend man faer dens hele Magt at føle og er tvungen til, alvorligt at overveie den truende Fare. Fartøiets første Duvninger forkyndte Blüewater, at Natten vilde blive betænkelig. Saasnart de kraftige Sluproere begav sig til deres Arbeide, hævede

Fartøiet sig paa en Sø, fløvede Skummet, der som et Nordlys udbredte sin Glands rundtomkring paa begge Sider, og foer da ned i Huulningen mellem Søerne, som om det styrtede ned i Oceanets Dyb. Der behøvedes en gjentagen, forenet Anstrængelse, for at bringe det lille Fartøi bort fra Klippernes farlige Stabolaug og fuldkommen i Sluproernes Magt. Men da dette engang var lykkedes, drev de veløvede Matroser deres Fartøi frem i en langsom, men stadig Bevægelse.

„En mørk Nat! en sort Nat!“ mumlede Bluewater uden selv at vide det; „vi vilde have haft en slem Tørn, dersom vi havde redet denne Storm af til Ankers. Dages vil have et haardt Rust, der i Mundingen af Canalen, med den vestlige Dønning imod denne Ebbe!“

„Ja vist, Sir!“ svarede Wycherly, „Viceadmiralen vil i Morgen tidligt see sig ængsteligt nok om efter os.“

Bluewater sagde ikke eet Ord mere førend Fartøiet havde naaet he Cæsar. Han var hensjunken i en dyb Grublen over sin Stilling, og den, der kjenner hans Tænkemaade, vil let begribe, at hans Tanker ikke vare ganske frie for et pijnlijk Anstrøg. Dog, hvorledes de endogsaa vare, beholdt han dem dog for sig selv, og i en Orlogsmands Fartøi forstaaer det sig af sig selv, at naar Flagofficieren tier, hans Undergivne følger hans Exempel.

Fartøiet var omtrent en Fjerdingvei borte fra Lan-

dingspladsen, da man fornam de svære Slag af the Cæsars Mersseil, der flosrebet kjæmpede for sin Frihed, medens Mandskabet skoddede Skjødene flos for. Et Minut efter saae man the Gnat komme for Stumperne af Storseil og Fok og at staae langsomt ud fra Land, idet den i Mørket lignede sin egen Skygge. Ogsaa Corvetten hev over for Stormens Magt; med dens flosrebede Storemersseil bak, ventende paa, at Flagskibet skulde falde af.

Bandets Overflade var et glindsende Skumlag, medens Luften rundt omkring var opfyldt med Soens Søvulpen og Stormens Brølen. Dog var der intet koldt eller uhyggeligt at spore i Temperaturen; man aandede kun Søluftens Friskhed, der baade styrkende og oplivende førte den Sølugt med, som Matrosen holder saameget af.

Efterat Sluproerne havde arbeidet i fulde femten Minutter med den største Anstrængelse, var Fartøiet kommen saa nær, at man kunde see den sorte Masse af the Cæsar. En Tidlang styrede Lord Geoffrey, der sad til Roers, efter Laternen paa Admiralskibet, men nu saae man lidt efter lidt Massen af Lougværket bevæge sig langsomt frem og tilbage paa den dunkle Horizont, og det uhyre Skrog blev synligt, som det hævede sig og sank, ligesom om Oceanet stønnede under den Byrde af Træ og Jern, som det maatte bære. Et Lys skinne gennem Røghsvinduerne og hist og her trængte en Glands

frem gjennem en aaben Kanonport. I enhver anden Henseende fremviste Skibet kun een Farve — nemlig Sort.

Selv nu, da Fartøiet var kommen i Læ af Skibet, var det intet let Foretagende for dem, der vare i det, at forlade dets ghygende Blanker og at faae fast Fod paa de Klamper, der dannede som en Stige paa Skibets Side. Men endelig blev man ogsaa færdig hermed, og med Undtagelse af to Matroser, der bleve tilbage i Fartøiet, for at hugge Rok og Stagtaflerne, steg Alle op paa Dækket.

Neppe var dette forbi, førend en hvinende Ribe gav Tegnet og det store Fartøi, der til Nød kunde rumme nogle og thve Mennesker, blev, som ved en fjæmpemæssig Anstrængelse af Skibet selv, hævet op af Vandspeilet og opbevaret i det Indre af Todækkeren selv.

„Vi ere ikke komne for tidligt, Sir!“ sagde Stowel, saasnart han havde modtaget Contreadmiralen med de paa denne Tid brugelige Ceremonier. „Vi have allerede en dygtig stiv Kuling, og det seer ud til at det vil blæse endnu haardere førend det bliver Morgen. Ankeret er fattet og kippet, Sir! og Folkene ere iværk med at tage Lørn med Røstlinen.“

„Bras fuldt, Sir! og hold godt fuld Seil,“ lod Svaret, „naar vi ere een Miil til Søes, saa lad mig vide det. Hr. Cornet, jeg maa tale med Dem i min Kahyt.“

Med disse Ord begav Bluewater sig til sin Kahyt

ledsaget af Signalofficieren. I det samme Dieblif befalede den Næstcommanderende at staae til Agterbraserne og at brase fuldt Store-Mersseil.

Saa snart denne Befaling var udført, skjed the Cæsar over Stævn. Dets Bevægelser vare langsomme, men majestætiske, og syntes at spotte Clementets Voldsomhed.

Bluewater gik imidlertid med Hovedet nedsænket paa Brystet, fem eller sex Gange frem og tilbage i Kabinen, førend han lagde Mærke til Gjenstandene omkring sig.

„Ønsker De, at jeg bliver længer, Admiral Bluewater?“ spurgte endelig Signalofficieren.

„Undskyld mig, Hr. Cornet! jeg vidste virkelig ikke at De var i Kabinen. Lad see — ja — vort sidste Signal var, at Divisionen skulde komme Contreadmiralen paa Braiehold. — Den maa komme os meget nær, Hr. Cornet! for at den i Nat kan høre vort Raab, thi Vind og Sø have allerede for fuldt Alvor beghndt deres Sang.“

„Og dog, Sir! vilde jeg vædde en Maanedes Gage paa, at Capitain Drinkwater vil bringe the Dower saa nær, at Officieren paa dets Dæk og Quarttermesteren ved Mattet kunne faae en Feber derover. Vi gav engang i en Storm det samme Signal og da løb han Rokken af sin Klyverbom ind over vort Hakkebræt.“

„Han pleier rigtignok at tage Befalingerne lige efter Bogstavet, denne Capitain Drinkwater, men han forstaaer

dog at styre sit Skib. See engang efter Nummeret: „Følg Contreadmiralens Bevægelser!“ jeg troer, det er 211.“

„Nei, Sir! det er 212. Blaåt, rødt og hvidt med Flagene. Med Laterner er det et af de simpleste Signaler, vi have.“

„Vi maa strax give det. Naar dette er skeet, gjør da Signal for at holde i „Contreadmiralens Kjelvand, i sædvanlig Seilorden!“ — Dette er Nummer 204, det veed jeg ganske vist.“

„Ja, Sir! De har Ret. Skal jeg strax give det andet Signal, Sir! naar Skibene have repeteret det Første?“

„Ja, Cornet! det er mit Dnske. Lad mig vide, naar Alle have repeteret.“

Hr. Cornet forlod nu Kabinen; Bluewater kastede sig i en Lænestol, og hængte sig i dyb Eftertanke.

Signalofficieren havde næsten i en halv Time været beskæftiget med sine to Dvartermestre paa Hytten; thi at gjøre Nattsignaler var saaledes som det den Tid udførtes, ingen let Forretning. Saaledes varede det endnu nogen Tid inden the Dower, der var langt borte, gav det ringeste Tegns til at det havde forstaaet det første Signal, og da dette endelig skeete, maatte den samme langsomme Operation foretages med det Andet. Endelig aabnede Skildvagten Kabinens dør og Cornet traad igjen for Admiralen.

Denne havde den hele Tid ikke vort sig fra Stedet,

og syntes neppe at trække Aande. Hans Tanker svævede langt borte fra hans Skibe, og første Gang i de ti Aar han førte Contreadmiralsflaget, havde han glemt den Befaling, som han selv havde givet.

„Signalerne ere givne og besvarede, Sir!“ meldte Cornet, saasnart han var kommen til Randen af Bordet, hvorpaa Bluewater støttede sig med Albuen. The Dublin er allerede i vort Kjølvand og the Elisabeth styrer raskest mod vor Iuv Laaring, om ti Minutter vil det have naaet sin Plads.“

„Hvilke Efterretninger bringer De fra the York og the Dower, Cornet?“ spurgte Bluewater, idet han samlede sine Tanker.

„The Yorks Laterne nærmer sig ganske tydeligt, Sir! men the Dowers er endnu en Firsstjerne,“ svarede Lieutenanten idet han lo ad sin egen Vittighed; „den forekommer endnu ikke større, end da vi sidst saae den.“

„Det er altid noget at man kan see den. Jeg troede ikke at man kunde blive den vaer fra Dækket.“

„Det kan man hellerikke, Sir! Først naar man stiger et halvt Dusin Bevlinger op, kan man see den af og til. Capitain Drinkwater heiser sin Laterne op under Rokken af Gaffelen, og jeg kan altid see ham ti Minutter førend noget andet Skib af Flaaden under de samme Omstændigheder“

„Drinkwater er en omhyggelig Officier, men siig

mig, forandrer ogsaa Retningen af hans Laterne sig tilstrækkeligt til at vi kunne see, hvilken Cours han styrer?"

„Jeg mener ja, Sir! dog gjør det at vi styre tværs ud fra den Cours han styrede, naturligviis at man kun langsomt kan kjende Forandringen. Ethvert Skridt, som vi gjøre længere mod Syden, maa, som De veed, bringe ham mere vestligt for os, medens hver Fodsbred, som han gjør mod Osten, virker mod denne Omverling, og gjør, at vi faae ham mere sydligt.“

„Dette er fuldkommen klart, men da han iøvrigt løber plat for Veiret, maa han løbe tre Gange saa stærk Fart som vi, og derfor mener jeg, at vi bestandigt maatte faae hans Laterner i en sydligere Retning.“

„Javist, Sir! derom er der ingen Tvivl, og det er ogsaa det, vi virkelig gjøre. Jeg troer, at jeg allerede nu kan bemærke en halv Stregs Forskjel og saasnart vi nu fra vor Hytte have hans Laterne ret tydeligt for Os, ville vi være i Stand til at domme med endnu mere Nøiagtighed.“

„Ganske rigtigt, Cornet! Gjør mig den Tjeneste, at bede Capitain Stowel komme ned i Kabinen; De selv maa bestandigt holde Os med Skibene af vor Division. Stop — endnu et Dieblik! Hvilken særdeles skarpsynet Cadet har De til Vagt paa Dækket?“

„Jeg veed Ingen, der har et bedre Syn, end Lord Geoffrey Cleveland; han seer ethvert Skjelmstykke, der

foregaaer paa Flaaden og vil vel derfor ogsaa bemærke andre Ting."

"Ja, ja, han vil være fuldkommen skicket dertil! Send mig den unge Herre herved, Sir! men sig først den vagthavende Officier at jeg behøver Cadetten."

Bluemwater pleiede at være overordentlig forsigtig i Udøvelsen af sin Myndighed over dem, der paa de dem anviste Poster stode under en anden Foresat; derfor sendte han aldrig nogen Befaling til en af Bagten, uden at lade den give ved den vagthavende Officier selv. — Det varede blot eet Minut førend Knøsen kom.

"Har Du vel i Nat en sikker Næve, min Dreng?" spurgte Contreadmiralen leende, „eller bruger Du maaskee begge Hænder for Dig selv, og har ingen for Kongen? Jeg har Brug for Dig i otte eller ti Minutter oppe paa Forrebramraen."

"Meget vel, Sir! Veien derhen er ligesvem nok, jeg har ofte tilbagelagt den!" svarede Drengen muntert.

"Det veed jeg, Du har endnu aldrig skjult Dig, naar der var Noget at gjøre. Gaae da til Beirs og overbeviis Dig om, enten der kan sees et Lys fra Sir Gervaises Eskadre, eller ikke. Men derhos maa Du erindre, at the Dower er noget nær i sydvest for os, og endnu et godt Stykke længere ude til Søes. Jeg skulde troe, at alle Sir Gervaises Skibe ligge nok saa langt til Luvart, som den Streg vil bringe dem, men meget længere til Søes. Naar Du seer een eller ogsaa

en halv Streg til Luvar af the Dower, er det muligt, at Du kan see Laternen paa the Warspite, og derved ville vi faae et temmeligt tydeligt Begreb om den Silling, som de andre Skibe af Divisionen indtage."

"Ei, ei, Sir!" afbrød Drengen ham, "jeg troer, at jeg forstaaer fuldkommen hvad De ønsker at vide, Admiral Bluewater!"

"Dette er i det firtende Aar en naturlig Gave, Mylord!" svarede Admiralen smilende, "dog kan en halvtredstindstyveaarig Erfaring maaskee forbedre den en Smule. Nu er det muligt, at Sir Gervaise ved Begyndelsen af Flodtiden har gaaet over Stag, i dette Tilfælde maatte han næsten ligge vestligt for os og Du vil altsaa ogsaa see ham i den Retning. Men paa den anden Side kan Sir Gervaise forinden Nattens Indbrud have strakt saa langt over mod den franske Kyst, at han maa være overbevist om, at Hr. de Bervillin er østen for ham, i hvilket Tilfælde han vilde holde lidt af, og da maa han i dette Dieblik næsten være ret forud for os. Under alle Omstændigheder vil Du altsaa undersøge hele Horizonten fra Luw til Ice Boug. — Har Du nu forstaaet mig, Mylord?"

"Ja, Sir! jeg troer det idetmindste!" svarede Drengen, der rødmede over sin egen Overilelse; "undskyld min Ubefindighed, Admiral Bluewater! men da jeg svarede saa hurtigt, troede jeg at jeg havde forstaaet alle Deres Ønsker."

„Javist, Geoffrey! det troede Du rigtignok, men nu seer Du, at det ikke var saaledes. Naturen har givet Dig en hurtig Fatteevne; dog er den endnu ikke hurtig nok for ganske at forudsee en gammel Mands Snak. Kom nærmere, min Dreng! giv mig Din Haand! Saa — gaae nu til Weirs og hold Dig fast, thi det kuler haardt i Nat, og jeg ønsker ikke at Du skal blive kastet overbord.“

Drengen gjorde hvad der var befalet ham — trykkede Bluewaters Haand og ilede ud af Kahytten for at skjule sine Taarer. Contreadmiralen paa sin Side hensesank igjen i sit forrige adspredte Væsen; idet han med Taalmodighed ventede paa Stowels Komme.

Om bord paa et Krigsskib medfører Indbydelsen til en Capitain ikke dennes Besøg saa hurtigt, som naar den er rettet til en Cadet. Capitain Stowel var just beskæftiget med at see til, hvorledes hans Fartøi blev surret, da Cornet meldte ham, at Contreadmiralen ønskede at tale med ham; dernæst havde han endnu nogle Befalinger at give Næstcommanderende betræffende det ferske Kjød, og maatte besørge andre Smaating, inden han fandt Leilighed til at følge Opfordringen.

„At tale med mig, Hr. Cornet! i sin egen Kahyt, saasnart det er muligt?“ sagde han tilsidst, efter at han punktligt havde udført alle sine Forretninger.

Signalofficieren gjentog sit Ord for Ord,

saaledes som han havde erholdt det og gik derpaa bort for igjen at see sig om efter Lyset paa the Dower.

Stowel selv bekymrede sig i den mørke, stormfulde Nat, der syntes at forestaae, ligesaalidt om the Dower, som en sædvanlig Borger vilde føle sig opfordret til at sørge for sin Naboes Huus, naar hele Gaden blev truet med en Udelæggelse. For ham var the Cæsar det Middelpunct, der gjorde Fordring paa hans hele Deeltagelse, og derfor betalte Cornet ham med den samme Mønt, thi af alle Skibe i Flaaden var the Cæsar netop det, som han mindst helligede sin Opmærksomhed, og det af den simple Grund, at det var det eneste Skib, som han aldrig maatte give et Signal eller modtage noget fra.

„Nu, Hr. Bury!“ sagde Stowel til Næstcommanderende, „en af os To maa tilbringe den største Deel af Natten paa Dækket; jeg vil først gaae en halv Times Tid ned forat see hvad Admiralen har at befale.“

Med disse Ord forlod Capitainen Dækket, for at forhøre sig om hvad hans Forefatte ønskede. Capitain Stowel var maaskee nogle Aar ældre end Bluewater, thi han havde allerede været Lieutenant paa en Fregat, da Contreadmiralen tjente paa den som Cadet, — en Omstændighed, paa hvilken han i deres nærværende Forhold, ved Leilighed pleiede at hentyde. Denne Forandring i deres gjensidige Stilling var Resultatet af den Ingres Familieindflydelse, hvorved han sprang forbi sin ældre

Kammerat, og derved erholdt en Rang, der den Tid var den høieste, som mangan brav Mand i den engelske Marine var i Stand til at opnaae.

I en Alder af fem og fyrgetyve Aar, den samme, hvori Bluewater første Gang heisede sit Flag — var Stowel Capitain, og blev kort efter af sin gamle Skibskammerat, som han engang paa en Corvet havde havt under sig som Næstcommanderende, indbuden til at overtage Commandoen over hans Flagskib. Fra denne Dag af havde begge Officierer seilet sammen som de bedste Venner saa ofte Tjenesten behøvede dem, omendskjøndt Capitainen aldrig syntes ganske at have forglemt den Tid, de tjente sammen paa den ovenomtalte Fregat, den One som Officier, den Anden kun som Cadet.

Stowel var nu omtrent fem og tredjindstyve Aar gammel; en dngtig Sømand med et rødt Ansigt og haarde Træk, der nøie kjendte sit Skib fra Knappen til de Louge hvormed man renser Lemmergatterne, og slet ikke bekymrede sig om noget Andet. Efter sin Ansættelse som Capitain havde han ægtet en Enke, men havde ingen Børn, og derfor for længe siden givet efter for sin gamle Tilbøielighed, der førte ham fra hans rolige Arne tilbage til den Løbebane, som han var meest fortrolig med. Han talte kun sjældent om Ægteskabet, men det Lidet, som han sagde om denne Gjenstand, var vidt omfattende og practisk. Omendskjøndt han var en meget ædruelig Mand, brugte han dog en stor Qvantitet Viin og Brænde-

viin, saavelsom ogsaa Tobak, og syntes ikke at befinde sig værre derved. Loyal var han af politisk Overbeviisning og han betragtede en Revolution, hvad Marsagen til den end maatte være, omtrent saaledes, som han vilde have betragtet et Mytteri paa the Cæsar. Han holdt baade paa Land og paa Flaaden med overordentlig Haardnakethed over sine Rettigheder som Capitain paa sit eget Skib, en Egenskab, der hos den blide, fiintdannede Contre-admiral medførte langt mindre Bekymring, end hos Capitain Stowel. Sæie vi endnu til, at denne simple Sømand aldrig saae i en Bog, uden i de Værker, der angik hans Videnskab, — ville vi saa temmelig have sagt Alt det om ham, der er nødvendig for vor Fortælling.

„God Aften, Admiral Bluewater!“ begyndte denne ægte Sømand, og hilsede Admiralen, omtrent som naar den ene Nabo om Aftenen træffer famnen med den Anden, — Begge beboede nemlig hver sin Kahyt; „Sr. Cornet sagde mig, at De ønsker at tale et Ord med mig, førend jeg begiver mig til min Hængekøie, hvis dette ellers kan skee i denne velsignede Nat.“

„Tag en Stol. Stowel! og et Glas af denne Aeres ovenikjøbet,“ svarede Bluewater venligt, og viste ved den Maade, hvorpaa han skjød Flaske og Glas hen til Capitainen, ret tydeligt at han vidste at behandle sin Mand. „Hvordan staaer det til i denne Aften, — og er det rimeligt, at denne Vind bliver staaende?“

„Jeg er af den Mening, Sir! — Vi ville drikke hans Majestæts Skaal, dersom De ikke har Noget derimod, Admiral Bluewater! — jeg er altsaa af den Mening, Sir! at vi ville strække Traadene i vort nye Store-Mersseil, inden denne Storm er forbi. Jeg troer, at jeg ikke har sagt Dem, at jeg har underflaaet det nye Seil, siden vi sidst talte om denne Sag. Det er godt ffaaret, Sir! og naar det er flosrebet staaer Seilet som en Bæg.“

„Det glæder mig at høre dette, Stowel! — dog tykkes mig, at Deres Seil sædvanligt staae meget godt.“

„Nu, De veed, Admiral Bluewater! at jeg har været længe nok ved det, for at forstaae mig noget paa den Ting. Det er nu mere end fyrgethve Aar siden, at vi vare sammen paa the Kalypso, og i hele den Tid har jeg tjent som Officier paa Skibe. De var den Tid endnu Cadet og tænkte mere paa Deres Budser, end paa hvordan man underflaaer et Seil og seer efter hvordan det staaer.“

„For fyrgethve Aar siden var der rigtignok ikke meget ved mig, Stowel! men jeg erindrer meget godt, med hvilken Duelliged De sørgede for, at ethvert Skjøde, enhver Bugline, ethvert Loug gjorde sin Skyldighed, ret ligesom De endnu den Dag i Dag sørger for det. — Apropos, veed De at berette mig noget om the Dower, og hvor den i Aften vel befinder sig?“

„Ikke det jeg veed, Sir! den forlod, troer jeg, Rheden med de andre Skibe, og maa vel findes et Steds i Flaaden; dog vil, det tør jeg paastaae, Logbogen vel indeholde alt det Nødvendige, dersom den overhovedet i den sidste Tid har været i Nærheden af os. Jeg beklager isørigt, at vi ikke, istedetfor at holde os paa den aabne Rthed, ere løbne ind i en rigtig Havn, og igjen have fyldt vore Bandsfæde, thi efter min Beregning maa vi komme til kort, idetmindste for syv og tyvehundrede Gallons. Desuden behøve vi endnu et nyt Sæt lette Mundholter og i Lasten er der ikke saamange Forraadsfæde som jeg kunde ønske at see der; der mangler vel henimod tredive Stykker.“

„Det overlader jeg ganske og alene til Dem, Stowel! De vil itide gjøre Deres Melding, for at Skibet til enhver Tid kan være i activ Stand.“

„O, med Hensyn til the Cæsar kan De være ubekymret, Sir! thi Hr. Burn, Masteren og jeg selv, vide saa temmelig Alt, hvad der behøves, endskjøndt der vel endnu er Mænd paa Flaaden, der kunne sige Dem mere om the Dublin, the Dower og the York, end jeg er i Stand til. Dersom det behager Dem, Sir! ville vi drikke paa Dronningens og den kongelige Families Velgaaende!“

Bluewater bukkede blot, som det sædvanligt var hans Maade, naar hans Staldbroder ingen videre Tilfaldelse fordrede til sine Skaaler. I dette Dieblif havde

der idetmindste været en Generalordre nødvendig, for at bevæge ham til at drikke et Medlems Skaal af det kongelige Huus.

„Dages maa nu være temmelig langt borte, og midt i Canalen, Capitain Stowel!“

„Det er ogsaa min Mening, Sir! dog kan jeg ikke sige, at jeg lagde synderligt Mærke til, naar han seilede bort. Jeg tør paastaae, at det Altsammen vil staae i Logbogen. The Plantagenet er en dygtig Seiler, Sir! og Capitain Greenly forstaaer sig paa at sætte Seilene kant, og veed hvad den formaaer i enhver Stilling, og dog, troer jeg, at hans Majestæt har et andet Skib i sin Flaade, der ligesaa snart kan finde en Franskmænd, og, naar det har fundet ham, ligesaa raske og ligesaa godt kan blive færdig med ham.“

„De mener naturligviis the Cæsar; — ja, deri er jeg ganske af Deres Mening, endskjøndt Sir Gervaise altid indretter det saaledes, at man aldrig finder ham ombord i en slet Seiler. Jeg tænker, Stowel! at De allerede veed, at Monsieur de Bervillin er løbet ud, og at vi vel i Morgen faae Noget at see eller høre af ham?“

„Ja Sir! man har talt om saadant Noget her paa Skibet, dog Mængden af saadanne Kabys-Nyheder er saa stor her paa Eskadren, at jeg aldrig agter stort paa hvad der bliver sagt. En af Officiererne udsprede endogsaa, som jeg troer, det Rygte, at der har været en Slags Larm i Skotland. I Forbigaaende sagt, Sir! vi

have nu en overcomplet Lieutenant ombord, og da han er stødt til os uden nogensomhelst Ordre, veed jeg ikke ret, hvor jeg skal gjøre af ham, eller ellers sørge for ham. For i Nat kunne vi vel beværte Herren som en Gæst, men i Morgen vil jeg dog være nødt til at føre ham regelmæssigt paa Papiret."

"De mener Sir Wycherly Wyhecombe; nu, førend han skal gjøre Dem nogen Uleilighed, vil jeg hellere tage ham til mit eget Bord."

"Jh, Sir! jeg vil ingeniunde fordriste mig til at blande mig deri, naar det behager Dem at indbyde en Herre i Deres Kahyt," undskyldte Capitain Stowel sig med et stivt Bux; „det er det, jeg altid siger Mistress Stowel, nemlig at min Kahyt er min Kahyt, og at endog saa en Kone ingen Ret har til at svinge en Kof i den."

"Hvilket vistnok er en stor Fordeel for os Søfolk, da det idetmindste holder os et Citadelle aabent, som vi kunne trække os tilbage til, naar Udenværkerne blive altfor haardt betrængte. — Men det lader til, at De kun tager liden Deel i denne Borgerkrig, Stowel?"

"Saa er det dog sandt, Sir! Nu i Sandhed, jeg troede bestandigt, at det ikke var Andet end blind Alarm. Men siig mig dog, Admiral Bluewater! hvad skal al den Spectakel bethyde? Jeg har aldrig kunnet blive rigtig klog paa denne Historie; jeg mener at jeg aldrig har

funnet faae den rigtig tiltaklet og faae Reisingen i sin rette Flugt."

„Det er blot en Krig, der skal afgjøre hvem der skal være Konge i England, Andet ikke, det kan jeg forsikre Dem, Sir!"

„Noget taabeligt Folk, de Landkrabber, Sir! naar man endelig skal sige den rene Sandhed! Vi have jo allerede en Konge — hvorfor ønsker man da en Anden? — See engang, Admiral! der var nu Capitain Blakeley paa the Elisabeth i Eftermiddags ombord hos mig, vi talte ogsaa en Smule om den Sag og kom begge til den Slutning, at de saa gjerne begynde et saadant Spil, blot for at Leverandører og Grossererere skulle mele deres Rage."

Bluewater hørte til med spændt Opmærksomhed, thi her kunde han overbevise sig om, hvor fuldstændigt han havde idetmindste to af sine Capitainer til sin Raadighed, og hvorledes disse, idetmindste en Tid lang, uden den mindste Modstand vilde adlyde hans Befalinger. Han tænkte paa Sir Reginald og med hvilken Henrykkelse han vilde have bemærket dette særegne Træk i Sømandens Charakter.

„Ikke destomindre gives der Folk, der sætte deres Hoved paa Udfaldet," sagde Contreadmiralen ligegyldigt; „der gives ogsaa Andre, hvis timelige Lykke bliver befordret eller forstyrret ved Partiernes Seier eller Nederlag.

Disse troe, at de Bervillins Tog staaer i Forbindelse med Opstanden i Norden."

"Nu, da indseer jeg dog ikke hvad han overhovedet har at gjøre med den Ting, thi man skulde dog haabe at Kong Ludvig ikke er en saadan Nar, at han venter at blive Konge i England ligesom i Frankrig."

"Denne Bærdighed vilde ogsaa være for tung for et Par Skuldre. Ligesaa godt kunde en Admiral vilde commandere alle Divisioner af sin Flaade, om de saa vare halvtredstindstyve Mile fra hverandre."

"Eller een Capitain to Skibe, eller hvad der endnu passer bedre to Capitainer eet Skib. — Vi ville lade Disciplinen leve, Sir! dersom De ikke har Noget derimod. Den er, paa Landet som paa Søen, Sjælen i al Orden og Rolighed. Hvad mig angaaer, da behøver jeg ingen Collegaer, — jeg troer, at det er det rette Ord, som De ved Leilighed ogsaa betjener Dem af, — men jeg behøver ingen Collegaer paa the Cæsar, vil heller ingen Hjælp have i Huset i Greenwich, om Mistress Stowel end tænker anderledes i denne Henseende. Her er mit Skib, det er jo paa sin rette Plads i Linien, og det er min Sag at see til at det til enhver Tid er dueligt til enhver Tjeneste, som en Todækker af første Klasse kan paatage sig. Denne min Pligt søger jeg af alle Kræfter at opfylde, og jeg tvivler intet Dieblif paa, at jeg vil komme saa meget bedre i Stand dermed, som der her ombord hverken findes nogen Kone eller nogen Collega.

Hvorhen Skibet skal styre, eller hvad det overhovedet skal foretage sig, — er igjen andre Ting, som jeg maa see enten af Generalordren, eller af særegne Befalinger og Signaler. Derjom de i London ogsaa vilde gaae frem efter saadanne Grundsætninger — skulde man snart see, at man hverken kom til at høre Noget om Uroligheder i Snden eller i Norden."

„Meget rigtigt, Stowel! Den Lære vilde sikkert tilveiebringe Rolighed baade paa Skibet og blandt den hele Nation. Jeg haaber, at De vil vise mig saa megen Retfærdighed, at De ikke vil erkjende en Kollega i mig eller min Stilling."

„Nei, i Sandhed ikke, Sir! — og jeg har den Ære at drikke paa Deres Velgaaende! i Sandhed, det gjør De ikke, Sir! Den Tid, da vi endnu vare sammen paa the Calypso, var Fordelen paa min Side, og jeg maa sige, at jeg aldrig havde en Cadet under mig, der med et gladere Sind forrettede sin Tjeneste. Siden den Tid have vi byttet Blads, — javist totalt byttet den, kunde man sige, — og jeg bestræber mig nu for at betale Dem med Deres egen Mønt. Der er ikke een Æneste i Flaaden, hvis Befalinger jeg vilde adlyde villigere og mere til min egen Fordeel — Admiral Dakes naturligviis til enhver Tid undtagen — thi han er den Høistcommanderende og holder os Alle fast ved sit Anker. For hans Signaler maa vi rigtignok fire Pikkene af, dog tør vi

altid, uden at gjøre os skyldige i et Mytteri, paastaar at the Cæsar er ligesaa godt et Skib, baade under og for Vinden, som the Plantagenet nogensinde har været, endog i dens skjønneste Dage, Sir Jarvis nogensinde har seet."

"Ja, derom er der slet ikke den mindste Tvivl. De selv, Stowel! har, som jeg finder, ganske og aldeles en ægte Sømands Tænkemaade. — Endighed mod Befaling er gaae fremfor alt Andet. Jeg er dog nysgjerrig efter at høre, hvordan vore Capitainer i Almindelighed tale om de Fordringer, som Prætendenten gjør paa den engelske Throne."

"Det er Noget, jeg ikke kan sige Dem, Sir! nei, paa min Sjæl kan jeg ei; dog tænker jeg mig, at kun Gaa ville bekymre sig noget om den Sag. Er Vinden god, seile vi raaskt afsted; er den slet, maa vi frydse, der regjere saa hvem der vil. Under Dronning Anna var jeg Cadet, og hun var, troer jeg, en Stuart; siden har jeg bestandigt tjent under det tyske Kongehuus, og — for at tale oprigtigt, Admiral Bluewater! — jeg seer ingen betydelig Forskjel enten i Gagen, eller i Rationen, eller i Tjenesten. Min Grundsetning er, at Lyde Ordre, da veed jeg at Dadelen vil falde tilbage paa den, der har givet Befalingen, dersom Noget gaaer galt."

"Vi have mange Skotter paa Flaaden, Stowel!" bemærkede Contreadmiralen tankefuldt, som en, der egentligt

mere tænker høit, end taler, „flere af Capitainerne have hjemme norden for Tweed.“

„Ja sikkert, Sir! man kan næsten altid gjøre Regning paa at møde Herrer fra hiin Deel af Den næsten i enhver Stilling. Jeg har endnu aldrig hørt, at Skotland i tidligere Dage har havt noget som en Marine; men saasnart England maa betale Omkostningerne, ere Vorderne villige og redebonne til at sende deres Sønner til Søes.“

„Ikke destomindre maa man tilstaae, Stowel! at de ere tappre og brugbare Officierer.“

„Ganske vist, Sir! dog ere tappre og brugbare Folk interstedes sjeldne. Vi begge, Admiral Bluewater! ere for gamle og have for megen Erfaring til i mindste Maade at skjænke den Anskuelse Tiltro, at Mod og Brugbarhed have udelukkende hjemme i nogen Deel af Verden. Jeg har endnu aldrig kæmpet med en Franskmænd, som jeg har holdt for en feig Kjælling, og efter min Mening gives der i England selv tappre Mænd nok til at commandere vore Skibe og føre dem i Kampen.“

„Nu, Stowel! om det ogsaa virkelig er saaledes, maa vi dog tage Tingen, som den kommer. — Hvad mener De om denne Nat?“

„Stormfuld nok for Morgen, skulde jeg mene, Sir! kun er det noget usædvanligt, at det ikke har regnet med denne Vind. Næste Gang, naar vi komme saavidt, Admiral Bluewater! tænker jeg at ankre med fortere Toug

til Bedings, end vi før brugte, thi jeg begynder at troe, at det er meget unyttigt i Sommermaanederne at gjøre saa meget Loug vaadt. The York, siger man mig, ankrer altid op for fyrgethve Favne."

"Jh, for et svært Skib er dette dog temmelig kort, skulde jeg mene. Dog, der kommer Besøg!"

Skildvagten aabnede Kabytsdøren og Lord Geoffrey traad ind. Han havde bundet sin Hue fast om Hovedet med sit Lommelørklæde, og hans Ansigt var meget rødt af Opholdet i den friske Natteluft.

"Nu!" begyndte Bluewater, „hvad Nytt bringer Du deroppe fra?"

"The Dower løber tværs ned for Bougen af os, og nærmer sig rask, Sir!" gav Cadetten til Svar, „the York er klos paa vor luv Boug, idet den søger at indtage sin Plads, men forud for os kan jeg ikke finde Noget, omendskjøndt jeg i tyve Minutter har været paa Bramraaen."

"Har De ogsaa holdt skarpt Udkig fra luv Boug forren om Skibet til vor lœ Boug?"

"D ja, Sir! dersom der er nogen Væterne at opdage i den Retning, maa der bedre Dine til at see den, end mine."

Under denne korte Samtale havde Stowel betragtet snart den Ene, snart den Anden af de Talende; men saasnart der indtraad en Pause, anbragte han ogsaa et Ord om sit Skibs Tilstand.

„De har været oppe paa Fortoppen, Mylord?“
spurgte han.

„Ja jeg har, Capitain Stowel!“

„Og har De da ogsaa tænkt paa at see efter hvordan Rodenden af Bramstangen staaer sig i denne svære Sø? Bury siger mig at den har altformegget Spillerum til at kunne staae sig i haardt Veir.“

„Det har jeg ikke tænkt paa, Sir! Jeg blev sendt op for at see mig om efter den Høistcommanderendes Division, og saa tænkte jeg slet ikke paa at Rodenden af Bramstangen havde for meget Spillerum.“

„Ja vist, saaledes gaaer det i vore Dage med alle de unge Herrer! I min Tid — ja endogsaa i Deres, Admiral Bluewater! satte vi aldrig en Fod i en Bevling, uden at anstrænge Dine og Hænder, til vi havde naaet vor Post, — om den saa var Knappen. Dette alene er den rette Maade at erfare, hvoraf et Skib er sammensat.“

„Jeg har ogsaa efter mine Kræfter brugt Hænder og Dine, Capitain Stowel! dog denne Gang gjaldt det om at holde mig fast og at holde skarpt Udfig.“

„Det er endnu ikke nok, dersom De vil blive en dygtig Sømand. Med Deres eget Skib maa De gjøre Begyndelsen; her maa De først lære at kjende Alt, og saa, naar De er bleven Admiral, Mylord! hvilket Deres Faders Søn med Sikkerhed kan vente, — vil De vel have Tid nok til at bekymre Dem om Resten af Flaaden.“

„De forglemmer, Capitain Stowel! —“

„Nu, nu, Lord Geoffrey! det vil allerede være nok,“
 faldt Bluewater ham beroligende i Talen, thi han vidste,
 at Capiteinen ikke prædikede mere, end han bogstaveligt
 udførte, „naar jeg er tilfreds med Deres Beretning, saa
 har Ingen Ret til at gjøre Dem Bebreidelser. Meld
 Sir Wycherly Wychembe, at han maa komme op til
 mig paa Dækket, thi derhen ville vi gaae, Stowel! for
 at see hvordan det staaer til med Veiret.“

„Af Hjertens Grund, Admiral Bluewater! Tillad
 mig blot, førend jeg siger Farvel til denne herlige Drif,
 at udbringe en Skaal for den første Lord i Admiralitetet.
 Denne Knøs har trods sit Adelskab dog meget godt
 Stof i sig, og ved det at jeg, naar Leilighed gives, fore-
 holder ham mine gode Lærdomme, haaber jeg endnu at
 gjøre en dygtig Mand af ham.“

„Dersom han ikke i de næste Par Aar har baade phy-
 sisk og aandeligt bliver en fortræffelig Mand, — sande-
 lig, Sir! da vil han være den Første af sin Familie,
 der har artet ud.“

Med disse Ord forlod Bluewater og Capiteinen
 Kabinetten og forsøiede sig sammen op paa Skandsen.
 Da de vare komne der, standsede Stowel for at raadslaae
 med sin Næstcommanderende, medens Admiralen steg op
 ad Høtstrappen, hvor han igjen traf sammen med
 Cornet.

Denne Sidste havde intet Nyt at meddele, og da
 han fik Tilladelse til at gaae ned om Læ, blev han

anmodet om at sende Wycherly op paa Hytten, hvor Bluewater vilde vente paa den unge Mand.

Det varede en Tid inden man kunde finde den unge Virginier; men saasnart dette var skeet, skyndte han sig med at adlyde Contreadmiralen. De havde strax en hemmelig Samtale, der varede i mere end en fuld halv Time, i hvilken de Begge gik frem og tilbage paa Dækket; derpaa blev Cornet igjen kaldt tilbage paa sin sædvanlige Post.

Den Sidste erholdt i Diebliffet Befaling til at melde Capitain Stowel, at Contreadmiralen ønskede at the Cæsar skulde dreie bi og give the Druid Signalet Nummer 36, for at løbe i Lø af Flagskibet, og at brase sit Store-Mersseil bak.

Neppe havde denne Befaling naaet Skandsen, førend Bagtmandskabet blev beordret til Braserne og Aqterræerne bleve ombraste, indtil den Deel af Mersseilet, der endnu var til, lagde an imod Stangen. Derved standsede den vældige Bygnings Fart, der hævede og sænkede sig tungt paa Søerne, idet de skjullede hen under den, neppe store nok til at hæve den Byrde, der hvilede paa dem.

I det samme Diebliff blev Signalet givet. Ved den pludselige Standsning i the Cæsars Bevægelse kom the Dublin ansættende for fulde Seil igjennem Mørket, indtil den, idet den lagde Roret haardt op, Løb langsomt i Lø af Admiralskibet, lignende et sort Bjerq, der gled

forbi i Mørket. Det blev praiet og fik Befaling til, naar det var kommen langt nok forud, ogsaa at dreie hi.

The Elisabeth fulgte efter, seilede forbi Flagskibet paa thve Favnes Distance og erholdt den samme Ordre.

The Druid havde oprindeligt været til Luvart af Admiralskibet, men gled nu ligeledes med Binden tværs henimod the Cæsar, og lod kun saa meget Rum imellem dem, at den kunde kaste sit Mersseil bak under the Cæsars læ Boug.

Imidlertid var en Jolle sat ud, og man kunde see den snart hæve sig sex eller otte Fod op ved Skibets sorte Side, snart igjen synke lige saa dybt ned i Oceanet, og Wycherly erklærede sig rede til at udføre den Befaling, han havde erholdt.

„De vil ikke forglemme noget af mit Ord, Sir!“ sagde Bluewater; „men overbringe den commanderende Admiral det fuldstændigt. Det er af Bigtighed at vi ganske forstaae hinanden. De vil ogsaa overgive ham dette Brev, som jeg har skrevet i en Hast, medens Jollen blev sat i Vandet.“

„Jeg troer, at forstaae Deres Ord, Sir! — idetmindste haaber jeg det, og jeg vil gjøre mig Umage for punktligt at opfylde dette.“

„Gud velsigne Dem, Sir Wycherly!“ vedblev Bluewater ikke uden en vis Bevægelse; „vi ville maaskee aldrig see hinanden mere, thi vi Sømand føre et altfor

usikkert Liv; — man kunde paastaae, at vi bestandigt bære det med os i Haanden.“

Wycherly tog Afsted med Admiralen og ilede derpaa ned af Hytstrappen for at begive sig til Jollen. To Gange standsede han dog paa Skandsedækket, som om han vilde vende om, og bede om Oplysning om enkelte Puncter. Dog hver Gang gif han igjen videre, med den Beslutning, som det syntes, uden videre at forrette sit Grinde.

For unge Sømand behøvede hele sin Behændighed for at komme uskadt ned i Jollen. Saasnart dette var skeet, berørte Vækerne Vandet, og Jollen skjød iilsomt afsted hen under Læ af Admiralskibet. Inden nogle Minutters Forløb skjød den hen under Fregattens Læ Side, for at affætte sin Ladning.

Endnu havde Wycherly ikke været i tre Minutter paa the *Druid*, førend dens Ræer bleve ombraste, medens dens Mersseil fyldtes under svære Slag. Der ved skjød Fregatten langsomt over Stevn. Fem Minutter efter saae man en hvid Sky flage over dens Skrog og det rebede Storseil blev tilsat.

Virkningen var saa pludselig, at Fregatten syntes at glide bort fra Admiralskibet, og allerede et Kvarteerstid efter var den under sine tre dobbeltrebede Mersseil og Underseilene, en heel Mil borte fra the *Cæsar*. De, der iagttog dens Bevægelser, uden at vide Grunden til

dem, kunde bemærke, at den lod sin Yaterne glide ned og syntes at skille sig fra det Øvrige af Divisionen.

Det varede nogen Tid, førend det lykkedes the Cæsars Jolle, trods Strøm, Vind og Sø, at lægge Veien tilbage igjen til Admiralskibet. Saasnart denne Opgave lykkelig var løst, fyldte Skibet sine Seil paa ny, skjød forbi the Dublin og the Elisabeth, og indtog igjen sin tidligere Plads i Linien.

Endnu en heel Time gik Bluewater frem og tilbage paa Hytten, efterat han havde ladet Signalofficieren og Dvarteermestrene begive sig til deres Køier. Selv Stewer havde forsoiet sig til No, og hellerikke Mr. Burn ansaae det for nødvendigt at opholde sig længere paa Dækket. Da Timen næsten var udløben, tænkte Admiralen ogsaa paa at forsoie sig til sin Kabyt. Men førend han forlod Hytten gik han hen til den luv Nedgangs-trappe, holdt sig fast ved Mesansvantene, og betragtede den Scene, der var udbredt for ham.

Kulingen — og med den Søen var bleven heftigere, men var dog endnu ikke bleven til en Storm. The York havde indtaget sin Plads en Kabellængde forud for the Cæsar, og skjød med den samme Seilføring som Flagskibet, afsted i Mærket, som en sort, anseelig Masse. The Dower indtog netop den Plads, der var anvist den foran for the York, saa at den var ligesaa langt fra denne, som denne fra the Cæsar. Ogsaa den havde, ifølge Befalingen, udfoldet de samme

Seil, men var langt fra ikke synlig i saa tydelige, impo-
sante Omrids, som det var Tilfældet med the York.
Corvetten saavel som Kutteren jeilede omtrent i en Qvart-
mils Distance i Læ af de større Skibe. Hvert af Ski-
bene havde sin hele Opmærksomhed henvendt paa sine
Seil, for at beholde sin Plads i Linien. Længere borte
var der Intet at see. Søen viste en vild Blanding af
Glands og Mørke, som det er eiendommelig for dette
Element, naar det bliver oprørt i en mørk Nat. Men
Himmelen var mørk og truende.

Paa Skibet selv var alt stille. Hist og her kastede
en Laterne sit flagrende Lys omkring sig, men Masternes
dybe Skygge, Kanonerne og saa mange andre Gjenstande,
gjorde at dette Skib i den sorte Nat kun syntes ube-
tydeligt. Den Lieutenant, der havde Vagt, gik taus, men
opmærksom frem og tilbage paa lav Skandse. Af og
til praiede han Udfiggene og formanede dem til Marvaa-
genhed; men hver Gang han vendte sig, saae han op
efter Mersseilet, for at overbevise sig om, hvorledes
det stod.

Fire eller fem gamle Matroser gik esiertænksumme
frem og tilbage i Kulan og paa Bakken, ellers havde Vagt-
mandskabet for største Delen stuvet sig ind imellem Ka-
nonerne, hvor der kunde findes en sikker Plads, for at
overgive sig til en flygtig Slummer.

Fra denne Bederqvægelse syntes iøvrigt nogle af
de unge Herrer at være udelukkede, thi En af dem saae

man paa Bakken lænet til Masten, som om han drømte om Hjemmet; en Anden befandt sig paa Kobryggen lænende sig til Finkenetsklæderne, og en Tredie gik med lukkede Dine, forvirrede Tanker og usikre Skridt omkring paa Iæ Side af Skandsen. Da Bluewater forlod Trappen for at gaae ned i sin egen Kahyt, stødte Ynglingen mod en Diebolt og tumlede hen mod sin Foresatte. Bluewater opfangede Drengen i sine Arme, og forhindrede ham i at falde, idet han ikke lod ham løs, førend han igjen stod fast paa sine Fødder.

„Der er syv Glas, Geoffreh!“ sagde Admiralen med dæmpet Stemme, „hold Dig blot en halv Time længere, saa kan Du gaae og drømme om Din kjære Moder.“

Førend Drengen kunde komme saa vidt til sig selv, at han kunde takke sin Foresatte, var denne allerede forsvunden.

Sjette Kapitel.

Læseren vil erindre, at den Tid Sir Gervaise steg i sit Fartøi, for at føre Flaaden i Søen, havde Vinden endnu ikke begyndt at blæse saa heftigt. Det vil derfor være nødvendigt, at kaste et almindeligt Blik paa Veirets daværende Tilstand, for at henvende Læserens Tanker paa

hiint Tidsaffnit, i hvilket vi see os nødte til at henseende hans Indbildningskraft.

Viceadmiralen pleiede at føre en Flaade efter ganske andre Grundsætninger, end hans Ven Bluewater. Medens denne Sidste overlod Skibenes Chefer selv saa Meget, var hans Ven vant til, i egen Person at see sig om efter alle Ting. Han vidste, at de enkelte Dele i Tjenesten vare nødvendige for et heldigt Udfald i det Hele; og hans virksomme Aand nedlod sig til alle disse Smaa-ting med en Iver, der ikke sjeldent faldt hans Capitainer temmelig besværlig. I det Hele iagttog han med megen Nøiagtighed Skibsetiquettens Love, der sætter en frygtelig Stranke mod enhver altfor stor Fortrolighed, men ogsaa ofte var Aarsag til Misforneielse paa en Flaade, saa at aldrig nogen alvorlig Misforstaaelse kunde faae Plads paa Flaaden; og den bedste Forstaaelse herskede mellem ham og de Befalingsmænd, der stode under hans Overcommando. Maaskee hidrog den Omstændighed, at han var en fægtende Admiral, ikke lidet til denne Nolighed i det Indre af Flaaden, thi man har allerede ofte gjort den Bemærkning, at Flaader, saavel som Armeer, langt bedre finde sig i saadanne Anførere, som give dem meget med Fjenden at bestille, end i dem, der overlade sig til en uwirksom, faresfri Nolighed. Det bestandige Sammenstød med Fjenden synes bedst at aflede alle hine overflødige, trættekjære Følelser. Nelson var i mange Henseender et Exempel paa den Indflydelse i den engelske

Marine, ligesom Suffren*) i den Franſke, og Preble i en endnu høiere Grad i vor Egen.

I ethvert Tilfælde var hos Sir Gervaise idetmindste ſaa meget viſt, at, om ogsaa de fleſte af hans Capitainer følte ſig langt mere, og ikke uden Miſfornøiſe, ſom underordnede Capitainer, naar Admiralen beſandt ſig ombord paa, eller i Nærheden af deres Skibe, end naar han var i ſin Kahyt paa the Plantagenet, dog blev den almindelige Fred kun ſjældent forſtyrret, og man elſkede Admiralen ligesaa meget, ſom man punktligt adlød ham. Bluewater var maafkee mere beſtandigt Flaadens Vndling, men neppe ſaa meget agtet, og i ethvert Tilfælde kun halvt ſaa meget frygtet.

Ogsaa ved den nærværende Leilighed roede Vice-admiralen ikke igjennem Flaaden uden at røbe denne eiendommelige, allerede ovenfor antyndede, Forſjærlighed.

*) Suffren var en af de bedste Anførere til Søes, ſom Frankrig nogensinde beſad men derhos en Mand af overordentlig Strængthed og udeſt raae Sæder. Alligevel maa han have været af god Familie, thi hans Titel: Bailli de Suffren, kommer blot derfra, at han beklædte en Malthefeſeridders Bærdighed. Over hans Død, der indtraf ikke længe førend den franſke Revolution brød frem, jvæver der et paafaldende Mørke, thi denne ndmærkede Officier forsvandt pludſeligt paa en gaadesfuld Maade, endog uden at man viſte, hvor han blev begravet. Man formoder, at han er bleven dræbt af en af ſine egne Officierer, i en natlig Dvekamp paa Gaden i Paris, og at Seierherrens Bemers Indflydſe har været ſter nok til at forhindre en Underſøgelse. Som Narſag til Kampen angives hans barſke Dvſerſel i Tjenesten.

Da han passerede forbi et af Skibene gav han sin Qvartermester et Tegn, at han skulde lade Mandskabet holde paa Marerne, og præiede Skibet, hvorpaa følgende Samtale fandt Sted:

„The Carnatic, hoi!“ raabte Admiralen.

„Sir!“ svarede Officieren paa Dækket, idet han sprang op paa en af Skandse-Kanonerne og tog ærbødigt Hatten af.

„Er Capitain Parker ombord, Sir?“

„Ja, Sir Gervaise! Vil De tale med ham, Sir?“

Et Nik med Hovedet var nok til at bringe Capitain Parker op paa Dækket og til Faldrebet, hvor han, uden Ubequemmelighed for dem Begge, kunde tale med sin Foresatte.

„Hvordan gaaer det Dem, Capitain Parker?“ et sikkert Tegn til, at Sir Gervaise vilde føle den Anden paa Tænderne, thi ellers vilde han simpelt have tiltalt ham med Parker; „hvordan gaaer det Dem, Capitain Parker? Det gjør mig ondt, at jeg maa bemærke, at Deres Skib ligger saa meget paa Næsen, Sir! naar De seiler for Veiret vil den styre, som et Føl, der første Gang føler Bidselet i Munden, og kaster Hovedet snart til den ene, snart til den anden Side. De veed dog, Sir! at jeg holder af en sluttet og lige Kjølvangs-linie, Sir!“

„Det veed jeg ret vel. Sir Gervaise!“ svarede

Barker, en godmodig gammel Mand med graat Haar, der havde banet sig Veien fra Bakken til sin nærværende ærefulde Post, og nærede en særegen Frygt for sin Foresatte, endskjøndt han var tapper som en Løve, naar han var ligeoverfor sin Fjende! „men vi have været nødte til at forbruge mere Vand agter fra; end vi egentlig ønskede. Vi skal iøvrigt nu til at omskyde Kabeltougene og komme derved til nogle af de forreste Læggerser, saa at Alt, som jeg haaber, vil være i Orden inden een Uge, Sir!“

„Inden een Uge? For Ganden, Sir! det gaaer ikke an, naar jeg venter at træffe de Bervillin allerede i Morgen. Skyld strax alle Deres tomme Fade agter ude med Søvand, og dersom dette ikke er tilstrækkeligt, saa bring en Deel af Deres Skarp agter ud. Jeg kjenner Skibet ret vel; det er saa omsindtligt som En, der har Rigtorne — Skoen maa intetsteds trykke det.“

„Meget vel, Sir Gervaise! Skibet skal hurtigst muligt komme paa sin rette Amning.“

„Ja, ja, Sir! — det venter jeg af ethvert af mine Skibe til enhver Tid, og i Særdeleshed naar vi maa være beredte paa at træffe sammen med Fjenderne. — Og hør engang, Barker!“ her gav han sine Sluproere, der igjen lavede sig til at bruge Aarerne, et Tegn til at holde inde; „hør, Barker! jeg veed, at De holder af Bildsvinekjød; saasnart jeg er ombord, vil jeg sende Dem et Stykke, som Gallego har opsnuset, da han var i

Land. Naar man horer den Karl, skulde man troe, at han havde udplyndret alle Hønsfestier i Devonshire."

Sir Gervaise vinkede med Haanden; Barker smilede med et taknemmeligt Blik, og trods den lille Skjærmyskel, hvormed denne Samtale havde begyndt, skiltes Begge dog ad i en fuldkommen venstkabelig Forstaaelse.

„Mr. Williamson!“ sagde Capitain Barker til sin Næstcommanderende, idet han forlod Galderebet; „De har hørt hvad den Høistcommanderende har sagt, og hans Befalinger maa udføres. Jeg troer vel ikke, at the Carnatic vil bryde ud af Linien, om den endog ligger noget paa Næsen, dog maa De lade de tomme Fæde fylde og faae hende sex Tommer mere paa Hælen.“

„Det er dog en god Karl, den gamle Barker!“ sagde Sir Gervaise til sin Proviantforvalter, som han i sin Godmodighed havde taget med til the Plantagenet, for at han ikke skulde blive seilet agterud; „og jeg maa forundre mig over, hvordan det kommer, at han paa denne Maade lader sit Skib stikke Næsen saa dybt til Vands. Jeg har ham gjerne nærmest efter mig, thi jeg veed, at han vil følge mig, om jeg saa styrer lige til Cherbourg. Ja, ja! Barker er en brav Karl, og Locker,“ her meente han sin Kammertjener, der ogsaa befandt sig i Fartøiet, „forglem ikke at sende ham to af de bedste Stykker af Vildsvinet. Ha, ha, ha! Hvad Djævelen stikker Lord Morganic?“ det var en Spire af det kongelige

Huus af et morganatiskt Ægteskab. „hvad tager han sig for? Hans Skib seer jo ud, som en Skrædders Byntedukke, som man først maa udstaffere med Trøie og Glitterværk. The Achilles, hoi!“

En Qvarttermester løb til Syttens Keling, og gik strax igjen bort, for at melde sin Capitain, der gik frem og tilbage paa Dækket, at den commanderende Admiral havde praiet Skibet.

Carlen af Morganic, en ung Mand paa fire og tyve Aar, der for kort siden havde erholdt denne Titel ved sin ældre Broders Død, nærmede sig nu til Skandsedækket, bukkede med ærbødig Anstand, og talte med en Selvtillid, som ingen af de ældre Chefer paa Flaaden vilde have vovet at lægge for Dagen. I Almindelighed røbede denne Adelsmands Dmgang med dem af hans Stand, der vare over ham i militair Rang, at han ret vel kjendte sin Overlegenhed i borgerlig Rang; da Sir Gervaise isøvrigt nedstammede fra en gammel Familie, og var ligesaa rig som han selv, pleiede han at vise Viceadmiralen mere end sædvanlig Ærbødighed.

Hans Skib var fuldt af Nobs, som man i den engelske Marine pleier at kalde Sønner og Slægtinger af den høiere Adels, og det var ingenlunde usædvanligt hos disse Herrer, at gjøre sig lystige ved Bordet, endog paa Flagofficierernes Bekostning, naar de troede om dem, at de manglede hiin forfinede Cresføielse, som man med

fuldkommen Ret antager at skulle betegne en saadan høiere Stilling i Selskabet.

„God Morgen, Sir Gervaise!“ begyndte den adelige Capitain i en munter Tone; „det glæder mig at see Dem faa vel efter vort lange Krydstog i Bugten. Jeg vilde i Morges tage mig den Vre at forespørge mig personligt om Deres Befindende, men man sagde mig, at De havde tilbragt Natten udenfor Deres Skib. Vi ville vel endnu komme til at holde en Krigsret over Dem, Sir! naar De gjør dette til en Vane.“

Alle de, der hørte dette, endog de gamle, raee Matroser, der rede paa Ræerne, maatte lee, og selv Sir Gervaises Læber fortrak sig en Smule, endskjøndt han just ikke var oplagt til Spøg.

„Nu, nu, Morganic! Lad mig kun beholde mine Vaner, og see til Eders egen Forstang. Siig mig dog engang, hvorfor i al Verden er denne Stang dog staget saa umaadeligt, at den ligner Toffemasten paa en Schjekke?“

„Behager det Dem ikke, Sir Gervaise? See engang, os Alle her ombord forekommer det, som om dette giver the Achilles et overordentligt klogt Udseende, og vi haabe, at det engang vil blive Mode. Naar vi holde Forseilene saalangt forligt som muligt, Sir! vender Skibet lettere, naar der gaaer nogen Sø, veed De nok.“

„I Sandhed, derom har jeg virkelig endnu ikke vidst Noget, Mylord! Hvad De vinder ved at faae bak

Seil, taber De igjen, jaasnart De skal luvte til Binden. Derksom jeg havde en Bægt, der duede til saadant Noget, vilde jeg lade veie alt det Tougværk, som De har opstuvet der over dens Boug, paa Enden af en lang Bægtstang, for at De kunde lære at indsee, hvilken smuk Opfindelse, De har udklækket, for at lade et Skib stampe i Næsejse. Fanden tage mig, om jeg troer, at De overhovedet kan lægge bi, thi De har saa meget Stof deroppe, at det nødvendigt maa drive Dem i Lø. Nu, Mylord! opgaae Alt forud! — ja Alt, mærk Dem det, og stil mig Stangen saa lodret som muligt. Jeg mærker, at det er et haardt Stykke Arbeide, at bringe en nymodens Capitain til at holde enhver Ting paa sin Plads.“

„Nu, nu, Sir Gervaise! jeg mener dog, at the Achilles vil tage sig ligesaa godt ud, som de fleste Skibe, og hvad hendes Seilads og Maneuvrer angaaer, da veed jeg kun saa meget, at hun hverken er døven eller flodset.“

„Det er vistnok godt nok, Morganic! naar man betænker, hvor mange Bondstreetideer der hersker blandt Deres Officierer; men i en Næsejse vil hun aldrig holde ud, saalænge hiin Forstang truer Eders ridderlige Hoveder. Sørg altsaa for, at den Stang bliver rettet, jaasnart det lader sig gjøre, og vælg den første smukke Dag, som vi faae, for uden videre Indbydelse at spise til Middag hos mig. Jeg vil sende Parker et Par Stykker Bildsvinekød, men for Dem vil jeg sætte noget af Gallengos

Skildpadde-suppe, som den Karl, som De veed, laver af et Svinehoved."

„Jeg takker Dem, Sir Gervaise! Vi ville prøve paa at faae Stangen rettet, eftersom det nu engang saaledes er Deres Billie, omendstjondt jeg maa tilstaae, at jeg finder det meget kjedsommeligt, at finde Alt saaledes i Dag, som jeg havde det igaar."

„Ja vist! saaledes gaaer det disse St. James-Krydsere," vedblev Viceadmiralen, medens han roede hen til sit Stib; „de behøve næsten en Modestkræder for at tiltale et Krigsskib, som De selv ere tiltaklede. Der er for Exempel min gamle Ven og Nabo, Lord Scupperton, han har i den senere Tid faaet det Indsald, at holde sig en Lyst-Jagt, og da hans nye Brig løb af Stabelen lod han sig af Lady Scupperton bestemme til at lade en Tapetjerer komme fra Staden, for ordentligt at udstaffere Kahytten. Da denne nu havde betragtet det uhykkelige Fartøi fra den ene Ende til den Anden, som om det var et Lysthuus, — hvad gjør den Mar da ikke? — Han gaaer hen og paastaer: „Denne Bygning, Mylord! bør efter min Mening indrettes efter en landlig Stiil," — den Landstrøger!"

Denne Historie, der just ikke mere var ny, da Sir Gervaise havde fortalt den idetmindste en halv Snees Gange, satte Admiralen alligevel i det bedste Lune, og saaledes fandt han da intet mere at udsætte hos de

øvrige Capitainer, indtil han selv naaede the Plantagenet.

„Daly!“ saaledes henvendte Lord Morganic sig til sin Næstcommanderende, en gammel erfaren Irlænder i de Halvtredsfindsthye, der endnu altid kunde synge en god Sang og fortælle en god Anecdote, og, — hvad der vistnok sjældent var forenet med disse to Fortrin, — ikke mindre forstod at holde et Skib i god Orden; „Daly! jeg tænker, at vi komme til at føie den gamle Herre, ellers sender han mig i Quarantaine, og det vilde slet ikke anstaae mig Dagen førend et Slag. Vi ville altsaa opgaae lidt paa Staget og tage et Lag af Bant og Barduner, for at rette Stangen. Jeg vil lade mig hænge, dersom jeg troer, at han vilde mærke det, om vi ikke gjorde det, — det vil sige, saalænge vi seile i hans Kjølvand.“

„Det vilde ikke være godt anbragt hos Sir Farwy, Mylord! thi han har et forunderligt skarpt Øie paa alle Touge. Ja, var det Admiral Blue, — da vilde jeg vædde, at jeg kunde stuve Mesanmasten i Lasten, og seile en heel Uge i Følge med ham, uden at der opstod den ringeste Larm over denne Forandring; i det Høieste vilde han praie os og spørge hvad det var for en Brig. Men med den anden Admiral havde jeg ingen Lyst til at gjøre et saadant Forsøg, thi enhver Beslagseising, der ikke er taklet, er jeg vis paa, at han opdager i Dieblikket. Jeg vil derfor for Alvor give mig i Færd med

det; Tømmemanden skal komme op med Loddet, og Alt skal snart staae saa strunke og lige, som en Grenadeer."

Lord Morganic lo, som han pleiede, naar det behagede hans Lieutenant at være vittig, og snart var den Lune forglempt, der havde forledt ham til at forandre Stangens Retning, saavelsom den Befaling, der havde fremkaldt denne Ordning.

Sir Gervaises Ankomst paa hans eget Skib var altid en Begivenhed paa Flaaden, om hans Fraværelse end ikke havde varet længere end fire og tyve Timer. Virkningen var da sædvanligt den Samme, som ved et Spand slyngede Heste, naar de blive vaer, at en erfaren, modig Kudst har faaet Tømmen i Hænderne.

"God Morgen, Greenly! — God Morgen, Alle tilsammen!" raabte Viceadmiralen og bukkede til alle Sider paa Skandsedækket for den Præsenterengevær, Trommen og Hatleastagen, hvormed man ærede hans Ankomst; „en smuk Dag i Dag; det seer ret ud til at vi faae en frisk Kuling. Capitain Greenly! Deres Blinderaa trænger til at toppes firkant, og De, Bunting! giv the Thunderer Signal til at bringe sin Fokkeraa snarest muligt paa dens Plads. De har havt den længe nok nede til at gjøre en ny Raa istedenfor, den skal kun skaales. Er alle Deres Fartøier indsatte, Greenly?"

"Alle, undtagen Deres eget, Sir Gervaise! og det bliver nu indsat."

„Ind med den, Sir! Iet saa Anker og afsted! Hr. de Bervillin har Ondt i Sinde mod os, mine Herrer! vi ville derfor ud og tage imod ham.“

Denne Befaling blev ufortøvet udført; da isørigt den Waade, hvorpaa the Plantagenet forlod Flaaden og gik til Søes i Spidsen for de Andre, allerede ovenfor er berettet, er en Gjentakelse her temmelig unødvendig. Den sædvanlige Lummel, den almindelige methodiske Forvirring, Baadsmandspibens Hvinen, Bloffenes Knagen, Kærnes Brasning, — Alt var denne Gang, som det altid er, naar et Skib kommer i Bevægelse.

Da Kulingen tiltog, bleve Seilene rebede, som vi ovenfor have omtalt. Da det forreste Skib endelig var ti Mile ude i Søen, vare ogsaa alle de Andre under Smaaseil, og nu først saae det ud til, at det vilde blive en mørk, stormfuld Nat.

Naturligviis havde ethvert Samqvem mellem the Plantagenet og de andre Skibe der endnu laae til Ankers, for længe siden ophørt; Sir Gervaise havde vel kunnet befordre Signaler tilbage gjennem den hele Linie, dog vilde han ikke tage sin Tilflugt til dette Middel, da han var fuldkommen beroliget ved det, at Bluewater kjendte hans Plan, og ikke nærede den mindste Tvivl om sin Vens Beredvillighed til at understøtte ham.“

Om det, der maatte foregaae agtenfor, bekhindrede man sig paa the Plantagenet kun lidet. Vel saae Enhver, saalænge man overhovedet kunde iagttage Bevæ-

gelferne fra Rheden, at det ene Skib sejlede i den skønneste Orden efter det Andet. Men nu var alle de Nysgjerriges Opmærksomhed henvendt paa Horizonten i Syden og Østen. I den Deel af Canalen haabede man at støde paa Franskmændene, thi Marsjagen til deres pludselige Opbrud var ikke mere en Hemmelighed for Noget.

Et Duzin af de bedste Udkik paa Skibet maatte hele Eftermiddagen blive tilveirs, og Capitain Greenly stod henimod Solens Nedgang næsten en Time længere paa Forrestængesahlingen med Rifferten i Haanden for at betragte Horizonten. Man opdagede vel to eller tre Seil, men det var engelske Kystfarere fra Guernsey, eller Jersey, bestemte til en af de vestlige Havne i England, og høist sandsynligt ladte med Contreband fra Sjendens Land.

Hvor stort Engelsemandens Had til Franskmændene end er, — mod den Sidstes Haandarbejder viser Engelsemanden intet Spor af Had, og siden Civilisationen ifølge med de andre Kunster, ogsaa har indført den Kunst at smugle, kan man vel ikke nævne noget Tidsrum, i hvilket franske Viqueurer, Kniplinger og Silketøier, ikke ere blevne som Contreband, i Krig som i Fred, ombyttede med engelsk Tobak og engelske Guineer.

Det var et af Sir Gervaise Dakes særegne Charaktertræk, at han foragtede alle smaalige Blagerier, eller at gjøre en Afstikker for at forfølge en Smugler. Fiskere

faldt han aldrig besværlig, og førte overhovedet Søkrigen paa en Maade, at mange af hans Efterfølgere i vore Dage kunde tage sig et fordeeltigt Exempel af disse Begivenheder fra det forrige Aarhundrede. Viig den høimodige Irlænder (Caldwell*), der i Begyndelsen af Revolutionen, drev Blokaden af Mundingen af Chesapeakbugten med en saa stor Liberalitet, at hans Fjender for fuldt Alvor sendte ham en Indbydelse til et offentligt Gjæstebud, — vidste Sir Gervaise ogsaa at gøre Forskjel mellem Krigere og Ikkekrigere, og foragtede af Hjertet alle hine pengeindbringende Bitjenester, endskjøndt allerede store Summer, som blot tilfældige Gudsgaver, paa denne Maade vare komne i hans Hænder.

Saaledes blev der altsaa ikke i mindste Maade lagt Mærke til det, der ikke havde et krigeriskt Udseende, og den gamle, stolte Plantagenet styrede dristigt mod den franske Kyst, ligesom en Bulbider iler med Foragt forbi Bagthunden, for at maale sig med et andet Dyr, der er ham værdigere — med Hensyn til Størrelse, Styrke og Mod.

„Endnu ikke seet Noget? — Hvad, Greenly?“ spurgte Sir Gervaise, da Capiteinen ifølge det indbrydende Mærke kom ned fra sit Sæde paa Stængesahlingen, ledsaget af et halvt Duzin unge Lieutenanter og Cadetter,

*) Forfatteren troer, at denne høimodige Somand har været den afdøde Admiral Sir Benjamin Caldwell. Det er vel neppe nødvendigt at sige til, at Indbydelsen ikke kunde modtages, hvor alvorligt den end var meent.

der havde været med ham deroppe som Frivillige: „nu, vi vide idetmindste, at de endnu ikke kunne være veften for os, og naar vi saaledes vedblive at seile, ere vi visse paa, at vi inden sex Maaneders Forløb ville støde paa dem. — Hvor smukt alle Skibene tage sig ud! — See kun hvor nøiagtigt de seile efter hverandre, som om Bluewater i egen Person stod paa ethvert af dem og gav Agt paa dets Bevægelser!“

„Ja, Sir! de holde usædvanligt godt Linie, især naar man betænker, hvor ustadig Strømmen er i Canalen. Jeg idetmindste troer, at naar vi lod en Hængekøje falde overbord, vilde the Carnatic tage den op, endskjøndt den maa være fulde fire Mil agten for os.“

„Ja, dertil er den gamle Parker just den rette Mand! Jeg vædder, at han aldrig kommer ud af Linien! Var det Lord Morganic paa the Achilles — han kunde man rigtignok snarere vente komme forbi os her paa vor Iuv Laaring, om det saa ikke var for Andet, end for at vise, at hans Skib kan cede os ud af Vinden, naar han forsøger paa det, eller histuede i Læ af os, for at vi kunne see, hvordan han driver af, naar han just ikke vil forsøge det.“

„Men alligevel er Mylord dog en brav Officier, og af sin Alder ingen daarlig Sømand, Sir Gervaise!“ sagde Greenly, der sædvanligt tog enhver Gravcerendes Parti, saa ofte hans Foresatte havde Lyst til at slaae sig til Ridder paa en af hans Kammerater.

„Jeg nægter ingen af Delene, Greenly! mindst det Første. Jeg veed ret vel, at naar jeg gav Morganic Signal til at løbe til Brest, vilde han gjøre det; men om han kom først ind med Driverbommen, eller med Rhyverbommen, vilde jeg ikke kunne sige Dem, førend jeg selv saa det — Nu er De vel ogsaa selv en ung Mand, Greenly! —“

„Oh, Sir Gervaise! otte og tredive og een Maaned; jeg bryder mig ikke om, at endogjaa Damerne saa det at vide.“

„Bah, de elste og gamle Karle undertiden ligesaa høit, som de unge Knøse. De er isøvrigt i en Alder, da De endnu ikke sporer Tidens Indflydelse i Deres Marv, og dog maaskee vil indsee det Taabelige ved mange af vore gammeldags Anskuelser, medens De maaskee meget vanskeligere vil erkjende det Taabelige ved de Vaner, der ere opvorne med Dem selv. Intet er taabeligere, end at anstille nye Forsøg med de velprøvede og for længe siden faststaaende Grundsaetninger for vor Kunst. Vore Skibe ere Maskiner, Greenly! og have ligesaa vel deres Love som Planeterne paa Himmelen. Grundtanken gaaer ud fra en Fisk, — Hoved, Løb og Roer! vi have altsaa intet videre at gjøre, end at studere Fiskene, for at saa de Arter Skibe ud, som vi bruge. Behøver De en stor Masse, saa tag Hvalfisken — der har De en rund Bund, en fuld Boug og et smukt Løb. Er det Dem derimod om Hurtighed at gjøre, saa har De Mønstre i

Mængde; — der er for Exempel Delphinen, ved den finder De en Boug dannet som en Kile, en smal Fordeel og et Løb saa reent som Dækket paa dette Skib. Men nu gives der mange blandt vore unge Capitainer, der gjerne ville forstyrre Delphinens Seilads, dersom de blot kunde trække Vandet under Vandet saa længe til de havde naaet den arme Djævel. Tænk Dem nu engang det Galfskab, sæt det Tilfælde, at den første Lord i Admiraltetet gav en af sine Fætttere en Fregat, der, saa at sige, er bygget efter Naturen selv, og har en Bund, der kan bestjæmme en Forelle. See nu, en af de første Forretninger, som Knosen foretager sig, er, — at forlænge sin Gaffel, maaskee at sætte een eller to Duge til Mesanen, hvilken han da kalder en Spanker, og at fire paa Biskjald, indtil Gaffelen rager frem over Hakkebrættet, som en Fingerring, — derpaa gaaer det afsted under Vinden, Moret haardt oppe, og han roser sig endnu af hvad han har for et luggjerrigt Fartøi, og hvor vanskeligt det endog er at faae det til at falde af."

"Ja, ja, Sir Gervaise! jeg maa tilstaae, at jeg allerede har kjendt saadanne Sømcænd; men Tiden curerer ogsaa denne Daarfskab."

"Man skulde haabe det! thi hvad vilde man vel tænke om en Fisk, som Naturen havde forsynet med en Hale, der sad paa tværs, istedetfor paa langs, — en Skabning, der maatte føre et Sværd under dens læ Rjævebeen, for ikke at falde af for Vinden."

Her lo Sir Gervaise hjerteligt af Maleriet af den ulhykkelige Skabning, som hans egen Phantasi havde skabt; Greenly itemme i med i denne Munterhed, deels for Ideens Snurrigheds Skyld, deels af Hengivenhed for den commanderende Admiral, ligesom da ogsaa en saadan Mands Spøg altid er bleven særdeles godt optagen. Den Følelse af øieblikkelig Uergrelse, der havde bevæget Sir Gervaise til paa en saa kraftig Maade at udtrykke sin Modbydelighed for den moderne Lyst til at indføre nye Moder, var bleven formildet; han indbød Capainen — til Erstatning for Middagsmaden, — til et Aftensmaaltid, og begav sig i det bedste Lune af Verden til sin Kahyt, hvor Gallego nylig havde meldt, at Bordet var dækket.

Gjæsterne vare ved denne Leilighed blot Admiralen selv, Greenly og Utwood. Maden var snarere kraftfuld, end kunstig tillavet, Alt var kostbart, thi Sir Gervaise spiste altid paa Sølv. Foruden Gallego opvartede ikke færre, end fem Tjenere ved Bordet. Da Bevægelsen af et Skib af the Plantagenets Størrelse, altid er stadig undtagen i en Storm, saa var, efterat Lamper og Lys vare tændte, the Plantagenets Kahyt ikke uden en vis Pragt. Sir Gervaise holdt ikke færre end tre Tjenere i Livré til sin egen personlige Opvartning, og taalte kun Gallego og et Par Andre af samme Bræg, som en Hylдинг han skyldte Standen.

Da Stillingen ikke var ny for nogen af Selskabet, og da Arbeidet om Dagen havde været strængt, bleve de første tyve Minutter med megen Flid anvendte til at restaurere sig, som de store Mestere i Bordvidensskaben kalde det. Men efter denne Tids Forløb begyndte Glasfene at gaae omkring, endskjøndt kun med Maade, og med det samme begyndte Tungerne at løsnes.

„Deres Skaal, Capitain Greenly! — Utwood, Velgaaende!“ sagde Viceadmiralen, idet han nikkede fortroligt ad sine to Gæster, førend han satte sit Glas til Munden; „disse spanske Vine gaae lige til Hjertet, og jeg undrer mig blot over, at et Folk, som kan frembringe dem, ikke frembringer bedre Sømænd.“

„I Columbus's Dage havde Spanierne Noget, som de kunde rose sig af i denne Henseende, Sir Gervaise!“ bemærkede Utwood.

„Ah, det er længe siden og den Tid er forbi. Jeg skriver baade den franske og spanske Marines Forsald baade paa Columbus og hans Opdagelses Regning, Greenly! De bragte Skibe og Sømænd i Moden, men et Skib uden en Officier, der er dygtig til at commandere det, er et Legeme uden Sjæl. Men Moden bevægede de unge Adelsmænd til at tjene til Søes, og de fik Skibe at føre, fordi deres Fædre vare Hertuger og Grever, og ikke fordi de forstode det ringeste af Sømandskunsten.“

„Er vor egen Tjeneste aldeles fri for saadanne Begunstigelser?“ spurgte Capitainen roligt.

„Det er langt fra, Greenly! ellers vilde Morganic ikke have været Capitain i sit tyvende Aar, og gamle Parker først i sit Halvtredstindstyvende. Men hos os ere Stænderne ikke saa skarpt affondrede, og derved blive Fordelene af en høi Fødsel i en ikke ringe Grad svækkede. Er det ikke saa, Atwood?“

„Nu, sandt at sige, der gives Stænder hos os, der forstaae at snige sig om i de bedste Poster.“

„Nu, det klinger noget dristigt i en Skottes Mund,“ svarede Viceadmiralen med Lune; „siden Husets Stuarts Thronbestigelse have vi bygget en Bro over Tweed, som gjør at Folk kun kunne passere i een Retning. Jeg tvivler ikke paa, at Prætendentens Søn vil faae det halve Skotland i Hælene paa sig, for at fylde alle de Pladser, som de ansee for passende efter deres Fortjenester. Det er en let Maade at betale Tjenester og Løfter paa.“

„Man siger at Sagerne i Norden synes at blive lidt alvorlige,“ sagde Greenly; „jeg troer, at det ogsaa er Atwoods Mening.“

„De vil finde dem alvorlige nok, dersom Sir Gervais's Bemærkning om Tjenesterne er rigtig,“ svarede den ubevægelige Secretair; „Scotia er et lille Land, men det er opfyldt med brave Karle, naar der blot gives en Leilighed til at vise sig.“

„Godt, godt! Denne Krig imellem England og

Skotland er os fjern, medens vi have Franskmændene for os. — Vi have haft forunderlige Scener i Land med en gammel Devonshire-Baron."

„Magrath har fortalt mig noget derom, Sir! og han sagde, at Fill — us — null — us — jeg vil dø, om jeg kunde huske hans Bludervelsk fem Minutter efter at han havde sagt mig det."

„Fillius nullius, mener De, — en Søn af Ingen. Har De forglemt Deres Latin, Mand?"

„Min Tro, Sir Gervaise! jeg har aldrig haft noget at forglemme af det Slags. Min Fader var Capitain paa et Orlogsskib før mig, og han beholdt mig ombord fra jeg var fem Aar lige til hans Dødsdag. Latin lærte jeg ikke."

„Ja vist, min gode Kammerat! jeg kjendte Deres Fader og var i det tredie Skib fra ham, i den Eræfning, hvori han faldt," svarede Viceadmiralen venligt; „Bluewater var just hans Formand; og vi elskede ham som en ældre Broder. De var endnu ikke Officier."

„Nei, Sir! jeg var kun Cadet, og jeg var ikke i hans Skib den Dag," svarede Greenly, som tydeligt nok var dybt rørt ved denne Erkjendelse af hans Faders Fortjeneste; „men jeg var gammel nok til at erindre, hvor ædelt I Alle opførte Eder ved denne Leilighed. Nu," han tørrede sine Pine med Bagen af sin Haand, „Latin kan være godt nok for en Skolemester, men det

kan ikke godt bruges ombord paa et Skib. Jeg har aldrig havt uden Gen, som havde studeret, iblandt alle mine Bekjendtere og Venner."

„Og hvem var det, Greenly? De bør ikke foragte Lærdom, fordi De ikke besidder den. Jeg tør sige, at Deres Ven ikke var slettere, fordi han forstod saa megen Latin, at han kunde declinere nullus, nulla, nullum. Hvem var denne Ven, Greenly?"

„John Bluewater, — den smukke Jack, som man kaldte ham, Admiralsens yngre Broder. — Man sendte ham til Søes, for at gjøre Ende paa en Kjærlighedsforstaaelse, og De vil erindre, at jeg var en af hans Lieutenanter, da han var Capitain. Endskjøndt den stakkels Jack var Krieger og fire eller fem Aar ældre i Tjenesten, end jeg, fattede han dog Godhed for mig og vi bleve fortrolige Venner. Han forstod sig bedre paa Latin, end paa sin egen Fordeel."

„Hvori feilede han da? Bluewater vilde aldrig ret ud med Sproget, naar vi talte om denne Broder."

„Der var et hemmeligt Ægteskab. Formynderne vare egensindige, og alle af de sædvanlige Hindringer indfandt sig. Imidlertid faldt den stakkels John i Slaget, og, som De veed, fulgte hans Enke ham i Graven, en Maaned eller to efter. Det var en særgelig Historie, og jeg tænker saa lidt paa den, som muligt."

„Et hemmeligt Ægteskab?" sagde Sir Gervaise langsomt; „er De vis paa det? Jeg troer ikke, at Blue-

water fjendte til denne Omstændighed, i det mindste har jeg aldrig hørt ham sige til den. Have de havt Børn?"

„Ingen kan være bedre underrettet om Omstændighederne ved Givtermålet, end jeg. da jeg hjalp til ved Damsens Flugt og var selv tilstede ved Ceremonien. Saa meget veed jeg. Hvad Utkom angaaer, da troer jeg ikke at der var nogen, omendskjendt Obersten levede et Aar i dette Egteskab. Hvorvidt Admiralen er bekjendt med alle disse Omstændigheder, kan jeg ikke sige.“

„Jeg er glad over at der ingen Utkom var, Greenly! Der er visse Omstændigheder, som gjøre, at jeg er glad over det. Men lad os tale om noget andet. Disse Familieuheld gjøre En melankolsk, og et melankolsk Maaltid er en Utafneimelighed mod ham, som giver det“

Samtalen blev nu almindelig og Festen endte i betimelig Tid. Gæsterne toge Utsked. Sir Gervaise begav sig op paa Dækket og spadserede der en Times Tid, medens han ivrigt saae efter de franske Signaler, og da han ikke opdagede dem, var han saa træt, at han lagde sig til Hvile; men førend han gjorde dette, gav han de nødvendige Ordre og befalede at man skulde purre ham, hvis noget Usædvanligt skulde foresfalde; en Befaling, som han gjentog ikke mindre end fire Gange.

Syvende Kapitel.

Det var høi Iys Dag, da Sir Gervaise Dakes igjen viste sig paa Dækket. Det blæste nu en Storm, endskjøndt Vårstiden gjorde den mindre ubehagelig end en Storm ved Vintertid. Luften var endogsaa mild; men Stormen opfyldte den med en for Oceanet eiendommelig Fugtighed, omendskjøndt Windstødene forvandlede Søerne til Støvregn, som de i deres Raseri førte milelangt bort. Selv Søjaglens syntes at være forskrækkede og dukkede under i det vaade Element, som om de vilde søge Beskyttelse imod det, til hvilket de mere egentligt hørte.

Sir Gervaise saae strax, at hans Skibe teede sig godt i den vilde Storm. Hvert Skib førte de samme Seil, nemlig en rebet Fok, et lille trekantet Seil af stærk Dug, tilsat mellem Noeken af Bougsprydet og Toppen af Forstangen, et lignende Seil mellem Mesans- og Stormasten og flosrebet Store-Mersseil.

Capitain Greenly troede denne Morgen nogle Gange at han vilde blive tvungen til, at byde Winden en endnu ringere Glade, end de nysnævnte Seil; men da Skibet paa denne Maade kunde holdes støttere og bedre lystrede Roret, havde han hver Gang nølet med Befalingen, indtil han nu begyndte at tvivle paa, at man kunde tage flere Reeb ind, uden at sætte det Mandskab i Fare, der

til den Ende skulde tilveirs. Han besluttede derfor at lade Seilene staae som de vare, eller at lade dem blæse bort, eftersom Tilfældet vilde. Vignende Grunde bevægede de andre Kapitainer til at gjøre det Samme.

Ifølge en Befaling, som var bleven givet førend man lettede Anker, havde Skibene om Natten sluttet sig til Viceadmiralens Division. Skibene seilede i følgende Orden: the Plantagenet dannede Avantgarden; efter den fulgte the Carnatic, Achilles, Thunderer, Blenheim og Warspite; thi om Natten var der truffet nogle Forandringer, for at bringe Divisionens Skibe i Slagorden, idet Viceadmiralen førte an. The Plantagenets Overlegenhed var dog vel isiesfaldende; blot the Carnatic var i Stand til at følge Viceadmiralen; alle de andre Skibe drev lidt efter lidt, skjøndt næsten umærkeligt, i Læ.

Disse Omstændigheder faldt strax Sir Gervaise i Minde, da han betraadte Skandsen, hvor han fandt Greenly, der med Bekymring iagttog Veiret og sit eget Skibs Tilstand, og lænede sig til Mesanbommen for at modstaae Vindens Raseri.

Viceadmiralen gav sin stærke, firskaarne Skikkelse en Støtte derved at han satte Benene vidt fra hinanden. Derpaa saae han efter Linien, betragtede det ene Skib efter det andet, hvorledes de, trods den stærke Storm, arbeidede sig igjennem Søen, og mod Bougen reiste hele Vandbjerger, medens Masterne bestrevede korte Buer i Luf-

ten, og Skraaget slingrede og duvede, som om det borede sig en Vej gennem Oceanet.

Gallengo, der, naar det blæste en Storm, aldrig betragtede sig selv som Hovmester, var den anden Person paa Hytten, hvor han havde begivet sig ifølge en Ret, som han selv havde anmasset sig.

„Godt gjort, gamle Parker!“ raabte Sir Gervaise glad, saasnart han havde forvissat sig om hvorledes Sagerne stode og betragtet alle de enkelte Omstændigheder. „De seer, Greenly, at the Plantagenet har alle de Andre i Læ, undtagen den gamle Parker. See der Master Morganic, han har sat Storfeilet til, klosrebet, for at bringe the Achilles til at luvæ op paa sin Plads, og jeg indestaar for, at dette Skib vil have sex Maaneders Slitage i denne Storm, idet hans Ræver arbeide sig løse og Rundholterne skjører som ligesaa mange Vidstefaste, og det altsammen af lutter Lyst til at takle en engelsk Lodækker som en algirensk Schebek. Hvad er der blevet af the Chloe, Greenly?“

„Der er hun, Sir! En heel Miil i Læ for os, for ifølge Ordre at holde Udfig.“

„Ja, det er hendes Bestemmelse og hun vil udføre den. Men jeg seer ikke the Driver.“

„Han er ret forud, Sir!“ svarede Greenly leende; „da de Befalinger han har faaet, ere vanskeligere at udføre. Hans Stilling skulde være til Luvert, en halv Miil forud for os, men det er ingen let Sag at

komme i en saadan Stilling, Sir Gervaise! naar the Plantagenet virkelig gjør Alvor af det."

Sir Gervaise lo og gned sine Hænder; derpaa vendte han sig om for at see efter the Active, det eneste Skib, der endnu var tilbage af Divisionen. Den lille Kutter dandsede paa Søerne tværs for Admiralens Iuv Boug, omendstjændt den for det meste var under Vand. Dens lave Skrog og den Omstændighed, at den kun førte Stumpen af Storseilet, kom den vel tilpas, saa at den ingen Møie havde med at beholde sin Stilling.

Da Sir Gervaise havde betragtet alt dette, henvendte han sin Opmærksomhed paa the Plantagenets Seil og Rundholter og undersøgte deres Tilstand med Opmærksomhed

„Intet Tegn til de Bervellin, hvad, Greenly?“ spurgte Admiralen, da han var færdig med at mønstre hele Flaaden; „i Sandhed, jeg haabede at faae noget af ham at see, da jeg i Morges stod op.“

„Franskmændene lade sig ikke gjerne see saa tidligt om Morgenene, Sir!“ svarede Greenly og lo ad sit eget Indfald.

Sir Gervaise lod til at være mindre oprømt.

„Men det er maaskee ganske godt, at alting er som det er, Sir Gervaise!“ vedblev Greenly; „hvad andet kunde vi gjøre i en saadan Storm, end at see paa hinanden; og saa maatte Admiral Bluewater støde til os, førend jeg ønskede det.“

„Mener De det, Master Greenly! Nei, deri tager De feil; thi jeg vilde holde ned til ham, om jeg saa var alene i dette Skib, for at faae at vide hvor han er at finde, saajuart Veiret ellers vilde tillade os at tale et Ord med ham.“

Disse Ord vare neppe udtalte, førend Udfigget paa Forrestængesahling raabte saa høit han kunde:

„En Seiler i Sigte!“

I det næste Dieblif affhyrede the Chloe en Kanon, hvoraf man, formedelst Clementernes Kaseri, neppe kunde høre Knaldet, medens Røgen tydeligt steeg i Veiret. Den viste ogsaa et Signal paa Bovenkryds-Toppen.

„Spring ned, unge Herre!“ sagde Viceadmiralen, idet han traadte hen til Lijtbjælken paa Hytten, hvor han saae en Cadet; „ned, unge Herre! og send mig Mr. Bunting herop i en Hast, the Chloe gjør Signaler; og sig ham, at han ikke behøver at see efter sine Knæspænder.“

For eet Aarhundrede siden var denne sidste Formaning, endskjøndt man endnu pleier at bruge den paa Skibene, langt mere bogstaveligt meent, end nu omstunder; thi paa den Tid bare alle Klasjer den omtalte Artikel, omendskjøndt den maaskee til Søes blev brugt sjeldnere. Cadetten forsvandt ned under Dækket, saajuart hans Foresatte havde udtalt det sidste Ord, og nogle Minutter efter kom Bunting, der havde standsset paa Dækstrappen for at faae sin Kjøle paa, da han vilde vise sig anstændigt for sin Foresatte.

„Der er det, Bunting!“ sagde Sir Gervaise og rakte Lieutenanten sin Riffert; „to hundrede og syv og tove ... en søer Seiler forude, om jeg ikke tager Feil.“

„Nei, Sir Gervaise! — Seilere forude — Antallet skal følge ... Heis Repetitions-Flaget, Quartermester!“

„Desto bedre, Bunting, desto bedre! Tallet skal følge? ... Godt, vi ville følge Tallet, enten det saa er stort eller lille. Hurtigt, Mand! op med Repetitions-Flaget!“

Det sædvanlige Signal, at Meldingen var bleven forstaaet, blev nu heiset imellem Masterne, og et Dieblif derefter igjen strøget, da de Flag, som man havde seet paa the Chloe, strax igjen blev halet ned.

„Nu, jeg længes efter at vide Antallet paa Skibene;“ sagde Sir Gervaise, og satte, ligesom ogsaa Bunting og Greenly, Rifferten for Diet, for at see efter Fregatten, hvorfra man hvert Dieblif kunde vente det næste Signal. „Elleve, ved St. Georg!“

„Nei, Sir Gervaise!“ raabte Greenly; „Tallet lyder anderledes, med Deres Tilladelse; Rødt foroven, Blaat nedenunder og saa den betegnende Vimpel, udgjør nu efter vore Bøger fjorten.“

„Godt, Sir! om der er fyrgetyve, ville vi gaae nærmere og see af hvilket Stof de ere gjorte. Repeteer, Bunting! for at vi kunne erfare om the Chloe maaskee har noget mere at berette.“

Dette skete. Fregatten strøg i en Hast sine Flag, og heisede strax igjen nye Signaler.

„Hvad er det, Bunting? . . . Nu, hvad er det, Greenly?“ spurgte Sir Gervaise; thi en Sø, som styrtede mod Skibets Side, havde kastet ham saa meget Skum i Dinene, at han maatte gribe til sit Lommelærklæde istedetfor til sin Riffert, . . . „hvad kommer der ud af det, mine Herrer?“

„Jeg seer, at de signalisere Tallet 382,“ svarede Greenly, „men hvad det betyder, veed jeg ikke.“

„Fremmede Skibe . . . Fiender!“ læste Bunting i Bogen; „Repeteer, Quartermester!“

„For det behøvede vi intet Signal, Greenly! thi i den Egn kan der neppe være nogen venstabelig Flaade; og fjorten Skibe antyder paa denne Kyst altid Ulykke. Hvad siger the Chloe nu?“

„Fjendtlige Skibe med bagbords Halse, styrende den Cours som nu følger.“

„Bed St. Georg, saa krydse de vor Cours! Vi ville snart kunne see dem fra Dækket. See Skibene agtenfor os Signalerne?“

„Alle sammen, Sir Gervaise!“ svarede Kapiteinen; „the Thunderer har netop repeteret Signalet, og the Active gjentager det. Jeg har aldrig seet saa flinke Quartermestere.“

„Desto bedre! — Desto bedre! — Med med Flaaget! . . . Og saa de andre Efterretninger!“

Efter det nødvendige Ophold gav the Chloe igjen et Signal, som var bestemt til at angive Compassstregen.

„Hvorledes stævne de, Bunting?“ spurgte Viceadmiralen; „hvorledes stævne de, Sir?“

„Nordvest til Nord, troer jeg.“ svarede Bunting nølende; „nei, Sir Gervaise! jeg har taget feil; det er Nord-Nord-Vest“

„Altsaa klos bidevind, ligesom vi selv. Denne Storm kommer ligesaa det store atlantiske Hav, og den ene Flaade krydser over til Nordkysten, den Anden til Sydkysten. Vi maae støde paa hinanden, eller den ene af os maa fortrække . . . Hvad, Greenly?“

„Meget rigtigt, Sir Gervaise! Men fjorten Seilere imod Syv, er næsten lidt mere, end der behøves.“

„De forglemmer the Drivver og the Activ, Sir! Vi have Ni . . . ni stærke, dygtige engelske Krydsere.“

„Nemlig sex Linieskibe, en Fregat, en Corvet og en Kutter.“ sagde Capitainen og lagde et stærkt Estertryk paa de to sidste Classer af Skibe.

„Hvad siger the Chloe os nu, Bunting? At vi kunne hamle op med Franskmændene, endskjøndt de ere To imod Een?“

„Just ikke det, saavidt jeg troer, Sir Gervaise! . . . Endnu fem Seilere forude . . . De formere sig rask, Sir!“

„Nu, bliver det saaledes ved, ville de rigtignok være os for stærke.“ svarede Sir Gervaise mere kold;

„nitten Skibe imod ni, gjør Sagen altfor ulige ... Jeg vilde ønske, at vi havde Bluewater her.“

„Jeg vilde netop gjøre den samme Bemærkning, Sir!“ svarede Capitainen. „Dersom vi havde den anden Division, vare vi bedre fjerne, da nogle af de franske Skibe formodentlig ere Fregatter eller Corvetter — Admiral Bluewater kan ikke være langt fra os — der nede i Nordost eller Nord-Nordost. Hvis vi kovedte, troer jeg, at vi kunde naae hans Division i nogle Timer.“

„Hvad? Og vi skulde lade Monsieur de Bervellin den Fordeel, at han kunde sværge paa, at han havde indjaget os Frygt! — Nei, nei, Greenly! først ville vi kjæft og mandigt forbi ham, og det paa Skudvidde; derefter vil det være tidsnok at dreie af, for at see os om efter vore Benner.“

„Men vilde det ikke være at trænge Franskmændene ind imellem vore to Divisioner, og give ham den Fordeel at dele vor Magt, Sir Gervaise! Dersom de blive ved at holde Nordnordvest-Coursen, troer jeg, at de ufeilbarligt ville komme imellem os og Admiral Bluewater.“

„Og hvad ville de vinde derved, Greenly? Hvad vil det, efter Deres Anskuelse af Sagen og Forholdene, være for en stor Fordeel for Fjenden, at han har en engelsk Flaade paa begge Sider af sig?“

„Han vilde vistnok ikke være bedre faren, Sir Gervaise!“ svarede Greenly leende, „hvis disse Flaader vare ham lige. Men da de staae langt tilbage for ham, kan

Greven indrette det saaledes, at han angriber den ene Division, medens den Anden er altfor langt borte til at kunne understøtte den; og een Times heftig Fyren kan bestemme Seieren."

"Alt dette lader sig ret godt høre, Greenly, og dog kan jeg neppe bringe det over mit Hjerte, at lade Fjenden passere, uden at give mig ifærd med ham. Saa længe det blæser saaledes, som nu, er der ikke at tænke paa nogen alvorlig Kamp; og det kan ikke skade noget, at see Hr. de Bervellin en Smule nærmere i Dinene. Om en halv Time — i det seneste om en halv Time, maa vi kunne see ham fra Dækket, endog med den ubetydelige Fart begge Flaaderne have. Lad os logge og see hvad vi løber, Sir."

"Dersom vi i et saadant Veir kom i Kamp med Franskmændene, Sir Gervaise!" sagde Capitainen, "vilde det være at give ham den Fordeel, som han ønsker. Han fyrer gjerne efter Masterne, og eet Skud vilde saaledes gjøre større Skade paa vor Reising, end et halvt Douzin i Magsveir."

"Nok, Greenly! — nok!" sagde Viceadmiralen utaalmodig; "dersom jeg ikke kjendte Eder saa godt, og saa ofte havde seet Eder i Kampen, vilde jeg troe, at disse nitten Skibe indjog Eder Skræk — J har præket længe nok, til at gjøre mig forsigtig, og altsaa ville vi lade Sagen beroe."

Sir Gervaise dreiede sig nu om paa Hælene, og

begyndte at gaa frem og tilbage, thi han var lidt ærgerlig, endskjøndt han ikke var vred. Saadanne sjaa Samtaler fandt ofte Sted imellem ham og hans Capitain, da den Sidste vidste, at hans Foresattes største Feil var en altfor stor Forvovenhed, medens han følte, at hans Rygte var altfor fast grundet til at han kunde være bange for at raade til Forsigtighed. Næst efter Flagets og maaskee sin egen Ære, følte Greenly den største Interesje for Sir Gervaise Dakes, under hvem han havde tjent som Cadet, Lieutenant og Capitain og dette vidste Sir Gervaise — en Omstændighed, der vilde have undskyldt endnu større Friheder.

Efter at Viceadmiralen var gaaet en kort Tid frem og tilbage, begyndte han at blive koldere. Paa den anden Side var Greenly vis paa, at hans Foresattes Skarpsindighed ikke vilde undlade at indsee det, der var fremstillet saa tydeligt for ham. De talte derfor om andre Ting, underholdt sig paa det Venstkabeligste med hinanden, og Sir Gervaise var endogsaa usædvanligt aabenhjertet og meddeelsom, for at vise, at han intet Nag bar; Gjenstanden for deres Samtale var Skibets og Mandskabets Tilstand

„J er altid kampfærdig, Greenly!“ sagde Viceadmiralen til Slutningen og lo; „og J er altid ligesaa beredt til at bevise Unødvendigheden af en Kamp, naar J troer, at der ikke er noget at vinde ved den. Men J vil dog vel ikke, at jeg skal løbe for en Skygge, eller, hvad der

er det samme, for et Signal; vi ville altjaa holde gaaende til vi kunne see Franskmændene fra Dækket af, og da vil det være tidnok at tage en Beslutning om det, som saa skal skee."

„En Seiler i Sigte!"

Saaledes raabte en af dem, som holdt Udkig tilveirs, og paa dette Raab henvendte Alles Blikke sig strax til Krydstængesahling, hvorfra Lyden kom.

Det stormede altfor stærkt til at det var en let Sag at tale, endog med en Raaber, og Manden fik Ordre til at komme ned for at afgive sin Beretning om det, han havde seet. Han ilede ned og blev af den vagthavende Officier ført op paa Hytten, hvor Admiralen og Capitainen gik ham imøde.

„I hvilken Retning er det Skib, som I har seet?" spurgte Sir Gervaise en Smule skarpt, thi han troede, at det ikke var andet, end et af de allerede signalerede Skibe forude — „Der nede i Syd og Ost — hvad?"

„Nei, Sir Jarmy!" svarede Topsgasten, idet han lettede paa Burelindingen med den ene Haand, medens han med den Anden glattede sit Haar; „nei, men der i Nord og Vest — paa vor luv Laaring. Det er ingen af de franske Abefatte, som seile med Grev Fairvillain;" — saaledes troede Matroserne i Almindelighed at de udtalte deres vakkre Modstanders Navn rigtigt — „men det er en Raaseiler, klos under Vinden, ganske som vi"

„Det forandrer Sagen, Greenly! — Hvoraf veed I, Mand! at Skibet er en Raaseiler?“

„Jh, Sir Jarwy, Eders Naade, den gaaer for sine flosrebede Mersseil og en Stump af Storseilet, saavidt jeg kan see, Sir.“

„For Fanden! — For Fanden, han maa ret have Hastværk, da han fører saadanne Seil i denne Storm! Skulde det være muligt, at det første Skib af Bluewaters Division er saa nær, at man kan see det?“

„Jeg er nær ved at tvivle paa det, Sir Gervaise! Det vilde være for langt til Luvert for en af hans Lodbækkere. Men det kunde vel vise sig, at det er en af Franskmændens Tændere, der har vendt for at indtage sin Plads og har sat mange Seil til, da han ikke finder Behag i at see os.“

„I dette Tilfælde maa han være en dygtig Luvholder for at undgaae os — Hvad hedder Du, min Gut? — Tom David, om jeg ikke tager seil?“

„Nei, Sir Jarwy! men Jack Brown, hvilket saa temmelig er det samme! Vi ere just ikke fræsne med Hensyn til Navnene.“

„Godt, Jack! blæser det saa haardt deroppe, at det er besværligt at holde ud?“

„Det er ikke værdt at tale om, Sir Jarwy! Naar man har krydset i en Vinter og et Foraar i Bugten ved Biskaya, bryder man sig ikke om saadan en Smule Vind. En halv Haand er nok til at holde sig fast tilveirs.“

„Galleygo, tag Jack Brown ned med i min Kahyt og fyld hans Flaske; saa vil han bedre være i Stand til at døde det deroppe.“

Paa denne Maade søgte Sir Gervaise at gjøre den Uret god igjen, som han havde gjort Manden, ved at troe, at han havde taget feil med Hensyn til det nye Skib, og Jack Brown steg igjen tilveirs, Admiralen mere hengiven end nogensinde før. Det er de Store og Mægtige saa let at gjøre sig elskede, at man undertiden maa forbauses over at finde det anderledes; men naar vi betænke, at det ogsaa er deres Pligt, at være retfærdige, saa forbauses man ikke mere; thi Retfærdighed er netop den Egenskab, som en heel Deel af Menneskeslægten har en stor Modbydelighed for.

Der hengik en halv Time og man hørte ingen flere Beretninger ovenfra. Nogle Minuter senere gav the Warspite Admiralen et Signal, for at berette, at den Fremmede var kommen i Sigte paa deres Luv-Laaring, og ikke længe efter signaliserede the Active det Samme.

Men intet af disse Signaler gav Efterretning om det ubekjendte Skibs Charakter, og da Coursen var uforandret, nærmede det sig kun langsomt, uagtet dets betydelige Seilføring.

Imidlertid blev Skibene i Sydost synlige fra Dækket. Søen var saa hvid af Skum, at det ikke var let at kjende et Skib under smaa Seil i saa stor en Af-

stand. Men ved Hjælp af sin Rikkert kunde Viceadmiralen og Greenly snart overbevise sig om, at de fjendtlige Skibes Antal i Syden beløb sig til tyve. Men det var dog tydeligt, at flere af disse Skibe vare smaa, og Viceadmiralen lod, efter at han længe og med Anstrængelse havde undersøgt deres Mæning, sin Rikkert slykke og vendte sig til Capitainen for at høre hans Mæning.

„Nu, Greenly!“ spurgte han; „hvad mener I nu om dem? Efter min Regning have de tretten Linieskibe, to Fregatter, fire Corvetter og een Lugger, eller tyve Skibe i det Hele.“

„Om de tyve Skibe er der ingen Tvivl, Sir Gervaise! men de agterste Skibe ere endnu for langt borte til at man kan tale om deres Størrelse. Mig forekommer det, at de have fjorten Linieskibe og kun en Fregat.“

„Da ere de os rigtignok en Smule for stærke, naar Bluewater ikke kommer. Hans fem Skibe og denne vestlige Stilling vilde nu aabne os en skjøn Udsigt. Vi kunde holde os i Nærheden af Monsieur de Bervellin indtil Veiret bedagede sig, og saa kunde vi hilse paa ham. Hvad siger I dertil, Greenly?“

„At det ikke er af megen Vigtighed, Sir Gervaise, saalænge den anden Division ikke er hos os. Men se, der signalisere the Active, Warspite og Blenheim igjen. Ha, de have noget Nyt at fortælle os! Kom, Bunting, lad os høre hvad det er.“

„The Druids Signal betynder: fremmed Skib i Nordvest!“ læste Signallofficiieren mekanisk op af Bogen.

„Satan gør det! Da kan Bluewater ikke være langt borte. Lad Richard kun raade; han veed nok hvor man behøver ham; han har et sandt Instinct for en Slaglinie, og jeg har aldrig seet ham mangle, der, hvor jeg ønskede at have ham; det er altid, som om hans Skibe ere byggede til at være der, hvor man vil have dem — The Druids Signal! the Cæsar og de Dø-rige ere i en Linie forud; mere imod Nord og stærnende endog godt til Vuart af vort Kjølvand; dette bringer Greven lige under vor Væ“

Greenly var dog langt fra at være af et saa hidsigt Temperament, som Viceadmiralen. Den Omstændighed behagede ham slet ikke, at the Druid alene var synlig i saa hæftig en Storm og med saa stor Pres af Seil. Der lod sig ingen rigtig Grund tænke til at Divisionen skulde forcere saa meget Seil, medens Fregatten maatte være nødt til at gjøre det, hvis den vilde indhente Skibe som the Plantagenet og dens Kammerater. Han hændede derfor paa Sandsynligheden af at Skibet var alene og havde i Sinde at tale med dem.

„Det er ikke umuligt, at I har Ret, Greenly!“ svarede Sir Gervaise efter en kort Betænkning; „og vi maa see at komme efter hvordan det hænger sammen. Dersom Denham ikke fortæller os noget Nyt fra Greven, som

kan forandre vor Plan, vilde det være passende at faae Underretning om the Druids Hensigt."

Denham var Chef paa the Chloe, et nydeligt Skib paa sex og tredive Kanoner, der duvede i de svære Søer, som det aabne Atlanterhav nu væltede voldsomt afsted; medens Vandet strømmede ud af Rhydsene, ligesom naar en Hval spruder, saa ofte det igjen hævede sig op af Dybet.

The Chloe var, som det snart viste sig, fuldkommen en Miil forud og i Lø af the Plantagenet, og følgelig saa meget nærmere ved Franskmændene, der nærmede sig i en lang Linie fra den anden Side. Afstanden var endnu saa stor, at man maatte bruge Rikferten, for med Bestemthed at kunne kjende Antallet af Hr. de Bervellins Skibe. De agterste Skibe vare endnu saa langt borte, at der behøvedes lang Tvelse for med Sikkerhed at tale om deres Charakter. Men intet viste Engelskmændenes overlegne, practiske Semandskab tydeligere, end den Maade, hvorpaa de respective Linier vare dannede. Sir Gervaise Dakes var tæt sluttet og hvert Skib var omtrent en Kabellængde fra sin Formand og Eftermand. Dette var et Punkt, som Viceadmiralen saa meget nøie paa; og idet han holdt sine Capitainer til at agte strængt paa deres Seilorden og søgte, saavidt muligt, at beholde de samme Skibe og Officierer under sin Commando, gjorde enhver Capitain i Flaaden sig Umage for at lære at kjende sit Skibs Hurtighed paa det nøieste

og gjøre sig fortrolig med alle dets Egenskaber, hvilket var nødvendigt for paa det Bestemteste at beholde sin Stilling. Da alle Skibene vare gode Luuholdere, omendstjøndt nogle vare det i en ubetydelig Grad mere, end de Andre, kunde det ikke være vanskeligt, med et Veir, som dette, at holde Linien, thi Stormen var ikke saa stærk at man ikke kunde bruge nogle Seil flere eller færre. Dersom noget af Skibene i Linien kom mærkeligt ud af sin Stilling, saa var det the Achilles, thi Lord Morganic havde ikke havt Tid til at bringe sin Forreisning i den Stand, som den burde være, — en Omstændighed, der satte ham lidt mere i Læ, end de andre Skibe. Dog vilde man, dersom man havde fundet trække en Linie fra Toppen af the Plantagenets Mesansmast til the Warspites, have fundet at den var gaaet umiddelbart igjennem i det mindste Halvparten af de mellem-liggende Skibes Reisinger, medens de Andre neppe vare et Pistolskud ude af Linien. Da der var sex Mellemrum imellem Skibene og intet af disse Mellemrum var større end een Kabellængde, saa beløb Længden af den hele Linie sig til lidt over tre Qvartmiil.

Endstjøndt Franskmændene paa deres Side holdt en temmelig god Orden, vare de dog langt mindre sluttede og ingenlunde saa regelmæssig i deres Seilorden. Nogle af deres Skibe var endog en Qvartmiil i Læ af deres Linie, og Mellemrummene vare uregelmæssige og bleve slet iagttagne.

Til denne Omstændighed var der flere Grunde, omendstjøndt ingen af dem kunde lægges den commanderende Chef til Last, thi han var baade en erfaren Sømand og en duelig Tactiker. Men hans Capitainer vare fremmede for hverandre og nogle af dem havde først i den senere Tid tiltraadt deres Poster; men det forstaaer sig ogsaa af sig selv, at en Sømand maa kjende sit Skib af en længere Erfaring.

Just i det Dieblik, som vi nu tale om, kunde the *Chloe* være en Miil borte fra Fjendens forreste Skib, og dens Stilling, i Læ af dens egen Flaade, truede med at bringe den, inden en halv Time, Franskmændene paa Kanonskuds Vidde nær. Den hele Flaade var enig med Hensyn til dette Punkt; dog holdt Fregatten gaaende, thi den var bleven sat i denne Stilling ved Overadmiralens umiddelbare Befaling.

„Denham vil komme til at ligge varmt, naar han bliver ved saaledes, Sir Gervaise!“ sagde Greenly, efter at der var hengaaet nogle Minutter, medens Skibene efterhaanden kom hverandre nærmere.

„Jeg haabede, at han kunde gaae imellem de lu-
vartste franske Fregatter og vor Linie,“ svarede Sir Gervaise, „da vi saa, ved i en Hast at bære lidt af, kunde komme den til Undsætning med the *Plantagenet*.“

„I dette Tilfælde kunde vi gjøre os klar til at flaaes, thi en saadan Bevægelse vilde have en almindelig Kamp til Følge.“

„Nei, nei, saa gal er jeg sandelig ikke, Mester Telemach! Vi have jo endnu lidt Tid til at oppebie Begivenhederne. Hvor mange Flag opdager I hos Fjenden, Bunting?“

„Jeg seer kun To, Sir Gervaise! Det Eine paa Fortoppen og det Andet paa Krydstoppen, ligesom hos os. Nu seer jeg hellere ikke flere end tolv Linieskibe, og Intet af dem er en Tredækker.“

„Nu, der seer man hvad Mngtet er — den løgnagtigste Skabning paa Jorden. Tolv Todækkere — og otte Fregatter, Corvetter og Ruggere. Deri kan der ikke være nogen stor Feiltagelse.“

„Jeg troer ikke, Sir Gervaise, at den commanderende Chef over Flaaden er i det fjerde Skib fra Spidsen af Linien. Vi kunne neppe kjende hans Flag med vore bedste Riffelter — ha, der gaaer i dette Dieblik et Signal op under Nokken af hans Gaffel!“

„Dersom vi nu blot kunde læse Fransk, Greenly!“ sagde Viceadmiralen leende, „vilde vi nok komme efter nogle af Hr. de Bervellins Hemmeligheder. Maaskee er det en Ordre til at gjøre klar Skib — Bunting, see nøie efter ethvert Tegn, som kan antyde en saadan Bevægelse! — Nu, hvad bringer I ud af det?“

„Signalet gjælder Fregatterne, der alle heise deres Svar, medens de andre Skibe ikke gjøre det.“

„Vi behøve ikke at forstaae Fransk, for at forklare dette Signal, Sir!“ bemærkede Greenly; „Fregatterne sige

os selv, hvad det vil sige. Monsieur de Bervillin tænker ikke paa at lade the Plantagenet tage Noget bort, der tilhører ham."

Dette var meget sandt. Medens Capitainen jagde disse sidste Ord, blev Hensigten af Ordren tydelig nok, thi alle de lette Skibe der vare ude til Ruvart af den franske Flaade holdt af til Binden var agten for tværs, hvorpaa de styrede ned i Læ som flydende Legemer, der bleve revne bort af en stærk Strøm.

Førend denne Forandring i deres Cours fandt Sted, havde Fregatterne og Corvetterne med Møie kæmpet sig frem, mod den svære Sø paa luv Boug, med to Knobs Fart, eller endog mindre, medens deres Hurtighed nu steg til det Firedobbelte; der behøvedes kun nogle faae Minutter, saa vare de seilede igjennem alle de forskjellige Mellemrum i deres Hovedlinie og havde, ligesom tidligere, formeret Linie næsten en halv Mil i Læ af Flaaden. Her vilde det, i Tilfælde af et Slag, være deres Opgave at staae ramponerede Skibe bi, som bleve nødte til at forlade den Plads, der var anvist dem i Slaget.

Alt dette saa Sir Gervaise med Misfornøielse. Han havde haabet at hans Fjende vilde have stolet paa Clementernes Tilstand og lade sine lette Skibe i deres forrige Stilling.

„Det vilde være en stor Triumph for os, Greenly!" sagde han; „hvis Denham kunde passere, uden at vige ud fra sin Linie. Der var noget mandhaftigt deri, hvis en ringere Flaade paa den Maade passerede en Større."

„Ja, Sir! omendkjøndt det maaskee kunde koste os en skøn Fregat. Det kan ikke falde Greven vanskeligt at bruge sine luv Kanoner paa øverste Batteri og et glat Lag af tre eller fire af Fjendens forreste Skibe kunde bortskyde eet eller andet Rundholt, som Denham i et saadant Dieblif ikke godt kunde undvære.“

Sir Gervaise lagde sine Hænder paa Ryggen, gik i nogle Minutter frem og tilbage paa Dækket og sagde derpaa med Bestemthed:

„Bunting! giv the Chloe Signal til at kovende; at stagvende i en saadan Sø og under saa smaa Seil, kan der ikke være Tale om.“

Bunting havde forudseet denne Befaling, og var gaaet saa vidt, at han hemmeligt havde paalagt Dvartermestrene, at underflaae de nødvendige Flage; Sir Gervaise havde hellerikke saasnart givet Ordren, førend Signalet allerede steg i Veiret. The Chloe var heller ikke mindre agtpaagivende, thi den ventede ogsaa hvert Dieblif Befalingen, og før man kunde kjende dens Svar, begyndte den allerede at kovende.

Denne Bevægelse syntes Alle at have ventet, og den var ogsaa bleven opsat til det sidste Dieblif; thi det forreste franske Skib faldt tre eller fire Streger af, og begyndte netop som Fregatten løb forbi det, at fyre med sine Baks- og øverste Batteri-Kanoner, saavidt de kunde bringes til at bære.

Denne hurtige og uventede Ild overskød et af Fregattens Mersse-Skjøder, ogsaa den staaende Takkelage blev noget beskadiget, men ellers havde den ingen betydelige Følger.

Capitain Denham var en activ Mand; saasnart han mærkede at Mersseilet slog, bjergede han det og lod Storseilet gjøre los. Det Sidste blev sat til, flosrebet, da Skibet kom til Vinden over Styrbord, og da der var ombraust, og Alt var sat kant agter, var Store-Mersseil atter klar til at tilsettes paa ny.

Sir Gervaise gav nøie Agt paa Skibeis Bevægelser, og da det havde fuldendt Manoeuvren og havde alt kant igjen, og Storseilet bidrog til at forøge dets Fart, følte han sig, sandt at sige, en god Deel lettere om Hjertet.

„Ikke et Minut for tidligt, Sir Gervaise!“ bemærkede den forsigtige Greenly med et Smil; „det skulde ikke forundre mig, om Denham fik noget mere at høre fra denne Karl i Spidsen for den franske Linie Hans Luv-Jagerkanoner ligge netop i lige Linie med Fregatten, og de to Øverste lade sig godt bruge.“

„Jeg tror det ikke; Baks-Kanonerne nok, men neppe nogen under dem.“

Det gav sig, at Gervaise tildeels havde Ret, tildeels Uret. Franskmænden gjorde et Forsøg paa at bruge Kanonerne paa sit øverste Batterie. Men ved første Nedduvning slog en Sø imod dens Luv Boug, og sendte

en Vandmasse igjennem Kanonportene, som kastede det halve Mandſkab ned til Læ-Spygatter. Midt i denne Vandmasse gik Kanonen af og gav Scenen ombord et Udſeende af chaotiſk Bildhed. Baks-Kanonerne affyredeſ flere Gange, men uden Virkning. Denne Mangel paa Virkning havde en Grund, ſom Kanonererne til Søes ſjeldent behørigt agte paa; ved Vindens Magt, mod hvilken Kuglen fløi, veeg den to eller trehundrede Fod af fra den lige Linie, inden den havde tilbagelagt Diſtancen imellem begge Skibene.

Sir Gervaise gav med Opmærkſomhed Agt paa Virkningen af Ilden, og da han ſaae, at alle Kuglerne ſaldt i Læ af the Chloe, var han ikke mere bekymret for dette Skib, og begyndte at henvende ſin Opmærkſomhed paa andre vigtige Gjenſtande.

Da vi nu nærme os til det Dieblif, da det bliver nødvendigt, at gjøre Læſeren de to Flaaders gjensidige Stilling, ſaa thdelig ſom muligt, maa vi gjøre en Pauſe for med friske Kræfter at ſtride til de Scener, ſom vi have foretaget os at ſkildre.

Ottende Kapitel.

Det lange Luſmørke under en høiere Brede var nu forbi og Solen havde hævet ſig, endſkjøndt den

endnu var skjult bag Skyer. Det nye Dagslys betog Havet en Deel af dets mørke Udseende, endskjøndt Stormens og Søens Raseri gjorde det dunkelt og truende. Paa den Side, som Vinden kom fra, opdagede man intet Tegn til, at Stormen vilde lægge sig, medens Himlen bestandigt afholdt sig fra at sende sine Strømme ned i det fraadende Hav.

Flaaden var paa denne Tid kommen betydeligt Syden for Cap la Hogue, omendskjøndt langt henimod Vesten, hvor Canalen modtog Vinden og Søen fra det atlantiske Hav's brede Skjød, og Søerne væltede sig ind med Oceanets lange, regelmæssige Dyrninger, som kun den nylig indtraadte Ebbe forstyrrede en Smule. Skibe, saa svære som Todækkerne, bevægede sig med drønende Anstrængelse, idet deres Skodder og Lømre jamrede sig, naar vi skal bruge et Soudtryk, medens de svære Masser belæssede med Jernskjts, hævede sig og sank paa de stigende og svindende Søer. Men deres Bevægelse vare stadige og majestætiske, medens Kutteren, Corvetterne og selv Fregatterne bleve kastede omkring som Skum, og vare temmelig meget givne til Priis for Elementerne.

The Chloe passerede Admiralen over den modsatte Boug, næsten en Miil i Læ, og dog var dens Skjæg, naar den var paa Toppen af en Sø, ofte synligt næsten lige til Kjølen. Paa denne Maade bliver et Skibs Kraft sat paa Prøve; thi dersom et Skib paa ethvert Punct af dets Bund altid blev baaret ligemeget af Van-

det, vilde det ikke være nødvendigt at gøre det til en saa fast sammensat Masse af Træ og Jern, som det er Tilfældet.

Begge Flaadernes Fremgang var saa temmelig den samme, thi Begge kjæmpede sig gjennem Søen omtrent med en Sømiils Hurtighed i Timen. Da der ingen Bovenseil kunde føres, og man først opdagede hinanden i Morgenskumringen, fik Skibene hverandre først ret i Sigte, da de allerede vare komne hverandre usædvanligt nær. Paa den Tid, til hvilken vi ere komne i vor Fortælling, vare de førende Skibe ikke mere end to Mile fra hinanden. Den, som er nogenlunde bekjendt med Sømanoevrer, vil indsee, at denne Omstændighed, bragte Franskmændenes Avantgarde og deres Fiendes Arriergarde nær sammen, idet de passerede hinanden, da begge Flaaderne var flos bi de Vind.

Sir Gervaise Dakes skjænkede, som det forstaaer sig af sig selv, begge Liniers Fremgang den største Opmærksomhed.

Monsieur de Bervillin gjorde det samme paa le Foudroyant, et herligt Skib paa 80 Kanoner, paa hvilket Viceadmiralens Flag vaiede som en Slags Udfordring.

Ved Siden af Sir Gervaise stode Greenly, Bunting og Bury, Næstcommanderende paa the Plantagenet; ved Siden af Greven stod hans Skibschef. Hr. de Bervillin, var en Mand af en respectabel Herkomst, af videnskabelig

Dannelse og fortrolig med Skibe, forsaavidt det angik Kundskaben om deres almindelige Kræfter og Grund-sætninger; men her endte hans Dhygtighed, og det hele uendelige Detail, som udgjør den practiske Sømands Fortjeneste, var ham i høi Grad fremmed og tvang ham i farlige Dieblikke til at tænke, Dieblikke, i hvilke den virkelig erfarne Sømand mere synes at handle efter et Slags Instinct end efter Overlæg og Beregning. Men denne tappre Officier var imidlertid med den ham betroede Flaade og med de ikke sædvanlige Hjælpemidler, som omgav ham, en frygtelig Fjende, og en Kamp med ham var ingeniunde en Børneleeg.

Sir Gervaise Dakes tabte sin hele medfødt feberagtige Utaalmodighed, da begge Flaader kom hinanden nærmere. Som det ikke er usædvanligt med tappre Mænd, der af Naturen ere pirrelige, blev han roligere, eftersom Faren nærmede sig, og vandt den største Selvbeherkselse, idet han saae Alt i dets sande Skikkelse og følte sig mere og mere i Stand til at maale sig med Fjenden.

Han gik bestandigt frem og tilbage paa Hytten; men hans Skridt vare langsomme og afmaalte, og omendskjøndt han endnu gik med Hænderne paa Ryggen, bevægede hans Fingre sig dog ikke mere, medens hans Ansigt og Blik var tankesfuldt.

Greenly vidste, at det nu vilde være betænkeligt at tale til ham; thi naar Viceadmiralens Ansigt havde dette

Udtryk, var han virkelig Overbefalingsmand, og ethvert Forsøg paa at udøve Indflydelse paa ham, anderledes end ved at komme frem med nye Kjendsgjerninger, kunde kun vække hans Misfornøielse.

Ogsaa Bunting saae, at Admiralen var ombord, et Udtryk, hvormed Officiererne pleiede at betegne denne Sindsstemning, og holdt sig beredt til at opfylde de Pligter, der paalaae ham, saa stille og raaskt, som muligt. Alle de andre Tilstedeværende følte mere eller mindre den samme Indflydelse, af en Charakter, som var dem vel bekjendt.

„Hr. Bunting!“ sagde Sir Gervaise, da Frastanden imellem the Plantagenet og le Téméraire, det forreste af de franske Skibe, var omtrent een Mil; „Hr. Bunting! underflaae Signalet: Gjører klar Skib! Vi maa holde os færdige for ethvert Tilfælde.“

Ingen vovede en Uttring mod denne Befaling, men udførte den hurtigt og i Tausshed.

„Signalet er færdigt, Sir Gervaise!“ sagde Bunting, saasnart Flagene vare underflaaede.

„Strax op med det, og pas vel paa Svaret, — Capitain Greenly, flaae klar Skib, og see til, at Alt er klart paa øverste Batteri, for at man kan bruge Kanonerne, hvis det behøves. Mandskabet maa staae klar ved Kanonerne dernede, men jeg troer, at det vilde være farligt, at aabne Portene.“

Capitain Greenly gik fra Hytten ned paa Skandsen, og nogle Minutter efter hørte man Trommer og Piber opfordre til at gribe til Vaaben. I de fleste Lande skeer denne Opfordring alene med Trommer, som lade høre Toner, som Phantasien tilskriver særegne Ord, saasom hos Franskmændene: prend ton sac, prend ton sac, prend ton sac, hvilket ikke saa ilde udtrykker Meningen; men paa engelske og amerikanske Skibe lyder denne Opfordring i Almindelighed ledsaget af den gennemtrængende Pibe, hvorved den faaer en særegen Melodie, som den vilde mangle uden dette Instrument.

„Signalet er repeteret af den hele Flaade, Sir Gervaise!“ sagde Bunting.

Viceadmiralen besvarede denne Beretning kun med et roligt Nix med Hovedet.

Efter en kort Pause vendte han sig igjen til Signalofficieren og sagde:

„Jeg skulde troe, Bunting! at ingen Capitain kan behøve en Ordre, der siger ham, at han, ved en Sø, som denne, ikke skal aabne sine underste Batteriporte?“

„Jeg troer det ikke, Sir Gervaise?“ svarede Bunting, og saae med et Smil paa det kogende Element, som sprøttede høit i Veiret; „Folkene ved Kanonerne paa det øverste Batteri, ville endog have et vaadt Standpunct.“

„Heis Signal, Sir! at Skibene agtenfor blive i Viceadmiralens Kjølvand! — Unge Herre!“ raabte han

til den Cadet, som i Slaget altid var hans Adjudant, „sig Capitain Greenly, at jeg ønsker at see ham, saasnart han har modtaget alle Meldinger.“

The Plantagenet havde indtil det Dieblik, da det første Trommeslag blev hørt, afgivet et sjeldent Billede paa Rolighed og Sorgløshed, naar man overveier de Omstændigheder, i hvilke den befandt sig. En Landmand vilde neppe troe, at Mænd kunne være deres Fjender saa nær, og dog lægge en saadan Ligegyldighed for Dagen; men dette var dog Følgen af lang Bane og af et vist Sømandsinstinct. der siger Matrosen om der er noget Alvorligt paafærde eller ikke.

Forskjellen paa begge Flaadernes Styrke, den svære Storm og Engelskmændenes Stilling til Luvert forenede sig for at tilkjendegive Mandskabet, at der ikke vilde indtræde noget Afgjørende. Hist og her saae man en Officier eller en gammel Matros kikke igjennem en Skyport for at see efter Franskmændenes Antal og Stilling; men i det Hele taget vakte Flaaden neppe mere Opmærksomhed, end om den havde ligget for Anker ved Cherbourg.

Frokosttiden kom og denne vigtige Begivenhed lagde Beslag paa Dieblikkets Interesse. Officierernes Oppasere begyndte at vise sig omkring Kabysen, som sædvanligt forsynede med Tallerkener og Potter, og af og til kastede en af dem et sorgløst Blik igjennem den nærmeste Åbning, for at see hvordan Fjenden saae ud, men hvad

en Kamp angik, da syntes den snarere at ville udbrøde mellem dem, der beskyttede de forskjellige Bordes Rettigheder, end imellem de to store krigførende Magter.

Men i Officiersmessen, i Arkeliet eller paa Banierne, var Tingenes Tilstand ganske anderledes. Fleertallet af Mandskabet paa en Todækker opholder sig paa underste Batteri og paa et saadant Skib er den Befaling, at gjøre Skibet klart, førend de alvorlige Forberedelser til Slaget, nødvendigere end paa mindre Fartøier, endskjøndt den bliver givet saaledes paa Alle. Saalænge Kanslerne, Risterne og andre saadanne Ting forblive paa deres sædvanlige Plads, indseer Matrosen ikke, hvorfor han skulde opgive sin Magelighed, og da der fra Tid til Anden kom Beretninger om at Fienden nærmede sig, og om hvorledes hans Stilling var, saa brød kun Faa af dem, som Pligten ikke kaldte op paa Dækket, sig om Sagen.

Matrosen gaaer i Almindelighed ud fra den Anskuelse, at hans Skjæbne er paa det nøieste forbunden med hans Skibs; han betragter sig som et Punct i det Hele, ligesom vi pleie at betragte os som en Deel af Verdenslegemet, hvis Omvæltninger vi følge. Denne Tanke var saa meget mere almindelig paa Flaaden og fremtraad ved enhver Leilighed saa meget tydeligere, som de i de sidste Aar næsten bestandigt havde været til Søes og saa ofte med forskjellige Resultater havde været ligeoverfor Fienden.

Den Scene, som i det Dieblig da vor Fortælling begynder, fandt Sted i Officiersmessen, havde noget saa Charakteristisk, at den fortjener at omtales.

Alle Vediggjængerne vare efterhaanden komne af deres Hængematter og Køier og Sporene af dem, — som laae paa Landet, — som det blev kaldt, eller som af Mangel paa egne Lukaser, maatte hænge deres Køier op i det fælles Messelukaf, vare forsvundne. Magrath læste ved Skinet af en Lampe en paa godt Londoner-Latin skreven medicinsk Afhandling. Proviantforvalteren anstrængte sig ved Hjælp af det samme Lys for at læse sin Proviantskrivners Hieroglypher, og Capitainen over Marinesoldaterne undersøgte Laasen paa et gammelt Gevær. Den tredie og fjerde Lieutenant hjalp hinanden ved en egen Lampe med en af deres Beregninger af den biscayiske Bugt og Capellanen skyndte paa Hovmesteren og Oppasserne for at faae Frokost — hans sædvanlige Beskjæftigelse i Morgentimen.

Medens Tingene vare i denne Tilstand kom Næstcommanderende, Hr. Bury, ned i Messelukafet. Nogle af dem, som sadde ved Bordet opløstede Hovedet, da han traad ind; de Dvrige holdt sig rolige og Ingen sagde et Ord, indtil den yngste Lieutenant, der var en Adelsmand, og behandlede de Andre, Capitainen undtagen, lidt cavaleermæssigt, tog Ordet:

„Hvad Nyt paa Dækket, Bury?“ spurgte den unge,

thveaarige Officier den ti Aar ældre Kammerat; „tænker Hr. de Bervillin endnu ikke paa at smøre Haser?“

„Slet ikke, Sir! Han har altfor meget af Kamphanen ved sig, til at tænke derpaa.“

„Jeg indestaaer for at han kan gale! Men hvad Nnt er der, Bury!“

„Det nyste er, at den gamle Planter er saa vaad forude, som et Badsketrug, og at jeg maa have en tør Trøie. — Hører Du der, Tom! — Saundings!“ sagde han, idet han vendte sig til Masteren, som netop traad ind; „har De allerede gjort Deres Rund denne Morgen?“

„De veed, at det er Noget, som jeg kun sjeldent forglemmer, Hr. Bury! Skibet vilde snart befinde sig i en smuk Stilling, dersom jeg forsømte at see mig om.“

„Nu, Saundings, hvad mener I om det tredie Skib i den franske Linie?“ vedblev Bury, „har I nogen- sinde før seet saadanne Fiskestænger, som de han har?“

„Jeg har næsten aldrig seet en Franskmand uden dem, Hr. Bury! Vi vilde ogsaa have saadanne Kjepper i denne Flaade, dersom Sir Jarvy ville tillade dem.“

„Men Sir Jarvy vil ikke tillade dem. Den Capitain, som satte saadanne Kjepper omhoug, vilde inden Aften blive nødt til at kaste dem overbord igjen. Jeg har aldrig i mit Liv seet en saadan Bæl hæve sig i Luften.“

„Hvad er det med Stangen, Hr. Bury?“ sagde Magrath, der levede i bestandige videnskabelige Skjer-

mysler med de ældre Søofficerer, thi de Yngre vare efter hans Mening altfor uerfarne til at være værdige til at deeltage i en saadan Kamp; „jeg tør vædde, at Stangen er formet efter de paalideligste philosophiske Grundsetninger, thi deri overgaae uidentvivel Franskmændene os.“

„Hvem har nogensinde hørt Tale om at forme Spirer,“ faldt Soundings ham leende i Talen, „vi forme et Skibs Skraag, men dets Stænger forlænge eller forkorte, skrabe og afrette vi.“

„Jeg er, som sædvanligt, bleven affærdiget, og er bleven overstemt med Acclamation, som man pleier at kalde det i andre lærde Selskaber. Jeg vil aldrig raade et Menneſke, der har sund Fornuft, at gaae til Søes; Instinct er Alt, hvad man behøver, for at blive Lord-Stor-Admiral af tyve Hestehaler.“

„Jeg vilde ønske, at Sir Jarvis hørte dette, min kjære Bogorm!“ sagde den fjerde Lieutenant, der var sig bevidst, at Bogen ikke var hans stærke Side; „jeg tænker nok, at Deres Instinct vil vogte Dem for at lade et saadant Ord falde i Viceadmiralens Paahør.“

Omendkjøndt Magrath nærrede den største Urefrygt for Overbefalingsmanden, vilde han dog ikke give efter i en Messedisput. Hans Svar var derfor Udtrykket af hans øieblikkelige Følelse.

„Sir Jarvis, Eders Herlighed!“ sagde han, idet han afpassede Viceadmiralens Navn efter sit Lands Udtale,

og lagde et spodst Eftertryk paa den unge Lieutenants Titel; „Sir Jarvis kan være en god Sømand, men han er ingen Sprogkjender. Da han var i Land iblandt de Døde og Døende, vidste han da hvad en filius nullius vilde sige, hvilket dog kun er Børnelatin! Med Alt dette, mine Herrer! gjøre Videnskaberne og ikke alene Græsk og Latin, Manden. Hvad den Mening angaaer, at man kan erhverve sig Videnskaber ved Instinct, da modsiger jeg den som aldeles umulig, medens den instinctmæssige Erhvervelse af det, I kalde Sømandskab er noget temmelig sandsynligt.“

„Det er den eenfoldigste Snak, jeg nogensinde har hørt af Eders Mund, Doctor!“ faldt Soundings ham i Talen; „hvor Fanden kan et Menneſke vide af Instinct paa hvilken Maade man for Gempel kovender med et Skib?“

„Det er meget simpelt, Soundings! thi alle Fornuftslutninger ere derved undværlige. Behøver I at tænke, naar I kovender. Siig mig Sandheden, tænker I det mindste derved?“

„Hvad? — Tænke! Jeg vilde være en elendig Master, hvis jeg skulde tænke meget ved saa simpel en Ting som at stag eller kovende. Nei, nei! en rigtig Søhund har lidet Behov at tænke, naar han har noget at gjøre.“

„Men der har vi det jo, mine Herrer! Det Samme har jeg jo nylig sagt Dem!“ raabte Doctoren, og hans

Dine funklede af Glæde over den List, der var lykkedes ham saa godt; „Sr. Soundings tænker ikke alene ikke, naar han udfører sine sædvanlige Blygter, men han har, som vi mærke, en grundet Foragt for Tænkningen selv; og saaledes har han selv leveret et Beviis for Rigtigheden af min Theori, hvilket er mere end en logisk Slutning fordrer.“

Her lod Magrath sin Bog falde, og lod den pi-bende Latter høre, som synes at være det Slags Mennesker egen, som han hørte til. Han nød dog i Anden sin Triumph, da det første Trommeslag blev hørt.

Alle lyttede; Alle spidsede Ører ligesom Raadhret, naar det hører en Hund halse. Tambouren vedblev at tromme.

„Enten det nu er Instinct eller Fornuft, Sir Jarmy, falder os paa vore Boster,“ raabte hans Herlighed; „jeg troede ikke, at vi allerede var Monsieur saa nær.“

„Nu,“ sagde Magrath med et Griin, medens han stod op for at gaae til det Lukas, hvori de Saarede bleve forbundne, „der vil snart gives Leilighed til at lægge en Smule Lærdom for Dagen; og I kan være overbeviist om, at jeg vil anvende al den Lærdom, som jeg uværdig er i Besiddelse af. Soundings, jeg kan maaskee komme til at hive Loddet i Eders physiske Dannelses Dyb; i dette Tilfælde vil jeg gjøre mig Umage for at undgaae Uvidenhedens Brændinger.“

„Onsker I, Sir Gervaise! at vi skulle aabne vore underste Batteriporte i Læ?“ spurgte Greenly; „dersom vi ikke forsøge paa noget af det Slags, ville vi ikke have sværere Skjts end Altenpundigerne at stole paa, dersom det behager Hr. de Bervillin at begynde.“

„Og vilde han være bedre faren? — Det vilde virkelig grændse til Daarskab, hvis vi i et saadant Veir vilde tænke paa at bruge vore underste Batterikanoner. Vi ville holde Alt lukket. Hvis Franskmændene begynder Regen, ville vi have den Fordeel at være til Luvart, og Tabet af nogle faa Iuv Hovedtougge kunde skille ham ved den bedste Mast i hans Flaade.“

Greenly svarede ikke, omendskjøndt han fuldkommen begreb, at Tabet af en Mast næsten sikkert maatte have Tabet af Skibet til Følge, dersom en af dets egne svære Rundholter gik bort. Men dette var Sir Gervaises største Svaghed som Overbefalingsmand, og Capitainen vidste at det ikke nyttede at ville overtale ham til, at lade et eneste Skib under hans Befaling gaae nærmere forbi Fjenden, end han selv paa the Plantagenet. Dette kaldte han „at dække sine Skibe“, omendskjøndt det ikke var Andet, end at udsætte dem Alle for den Fare, som var uundgaaelig for Get eller To.

Greven af Bervillin syntes slet ikke at kunne begribe denne pludselige og overordentlige Bevægelse i Fjendens Front. Hans Signaler paafulgte og hans Mandskab ilede til Kanonerne; men det var ikke en let Sag for

Skibe, der holdt tæt bi de Vind, og i saadan en Storm, at bringe nogen væsentlig Forandring i deres Stilling i Stand.

Men Engelskmændenes hurtige Fart truede nu med et rask Sammenstød, dersom et Saadant Laae i deres Plan, og det var paa Tiden at røre sig, for at være forberedt derpaa.

Paa den anden Side var Alt i de engelske Skibe roligt og ligesom uddøet. Mandskabet stod klar overalt, Enhver paa sin Post, og dette er et Dieblisk, hvori der paa Krigsskibe hersker den største Stilhed. Da de underste Batteriporte vare lukkede, syntes de Folk, som vare ansatte der, at være begravede i Mørke, medens de ovenover endnu tildeels vare skjulte af Halvportene.

Sir Gervaise, Greenly og de sædvanlige Tjenstgjørende forbleve bestandigt paa Hytten og bortvendte neppe et Dieblisk deres Dine fra den fjendtlige Flaade.

Nu vare the Plantagenet og le Téméraire kun lidet over een Mil fra hinanden, og hvert Minut forringedes Afstanden. Det sidste Skib kjæmpede sig frem duvende ned imellem Søerne lige til Rlydsene, medens det første gled let, stadigt og raskt afsted.

Hos Sir Gervaise var nu ethvert Spor af Bevægelse forsvundet. Naar han talte, skeete det i en venlig og munter Tone, omtrent som en Verdensmand pleier at forholde sig i et Dameselskab. Sagen var, at hans hele Energi havde forenet sig i den Beslutning, at udføre en

driftig Gjerning; og som det ofte er Tilfældet med Mænd af Bestemthed, jo mere han nærmede sig til Udførelsen af sin Plan, desto mere syntes han at være Herre over sig selv.

„Franskmændene aabne ikke deres underste Stykporte, Greenly!“ bemærkede Viceadmiralen, og lod, efter at han længe havde betragtet Fjenden, sin Rikkert synke; „omendskjøndt de have den Fordeel at være i Læ. Jeg anseer dette for at være et Tegn til, at de just ingen alvorlige Hensigter have.“

„Om fem Minutter ville vi vide mere, Sir Gervaise! — Dette Skib glider afsted, som en Londonner-Kareth.“

„Grevens Linie er dog temmelig skjodesløs, Greenly! Betragt engang de to agterste Skibe, de ere næsten en halv Miil til Luwart af den øvrige Deel af Flaaden, og i det mindste en halv Miil agtenfor; ikke sandt, Greenly?“

Capitainen vendte sig til Franskmændenes Arriergarde, og undersøgte de to omtalte Skibe med den største Omhyggelighed; men Sir Gervaise lod sit Hoved tankefuldt synke og begyndte igjen at gaae frem og tilbage paa Hytten. Gen eller to Gange blev han staaende for at betragte den fjendtlige Flaades Arriergarde, der nu var en heel Miil borte fra ham, og derpaa fortsatte han igjen sin Gang.

„Bunting!“ sagde Viceadmiralen venligt, „kom et

Diebliff hid! — Vort sidste Signal var: bliv i den en Chef commanderendes Kjølvand, og følg hans Bevægelser?"

„Ja, Sir Gervaise! den gamle Befaling at følge Bevægelserne „med eller uden Signaler“, kunde jeg sige.“

„Heis Signal til at slutte Linien saa tæt sammen, som mulig, og at føre Seil efter Flagskibet!“

„Ja, ja, Sir Gervaise! Om fem Minutter skulle de have begge Signaler.“

Admiralen syntes nu veltilfreds. Hans physiske Bevægelse vendte en Smule tilbage og et Smil spillede om hans Læber. Han henvendte sine Bine til Greenly, for at see, om han var bekymret, og derpaa var hans hele ydre Rolighed igjen vendt tilbage. Imidlertid bleve Signalerne givne og besvarede.

Da man underrettede Sir Gervaise om det Sidste, saae han efter Linien agtenfor, og saae at de forskjellige Skibe brasede op og firede deres Skjoder for at forringe Mellemrummene imellem Skibene. Saasnart man saae, at the Carnatic fik mere Fart, erholdt Greenly Ordre til at brase op til næsten firkant, til at fire paa alle Stagsseils Skjoder og at holde saa meget af, at alle Seilene kunne trække.

Disse Befalinger maatte overraske, men de bleve i Diebliffet fulgte.

Det Diebliff, da man skulde træffe sammen, var nu kommet. The Plantagenet kunde, efterat den saa længe

havde holdt af, ikke være tre Fjerdingvei borte fra le *Téméraire*. Den foer hurtigt afsted, og truede med en halv *Loversild*. For at undgaae denne, holdt det franske Skib en *Smule* af, fik en lettere og raskere *Bevægelse* igjennem Søen og bragte sin *Bredside* mere mod Fjenden. Denne *Bevægelse* blev, maaffee lidt for overilet, fulgt af de to følgende Skibe; men *Admiralen* paa le *Foudroyant*, der var for stolt til at vige for Fjenden, holdt sig til *Luvart*. Skibene agtenfor rettede sig efter deres *Foresattes Cours*.

Denne *Forandring* forvoldte en lille *Forvirring* i den franske *Avantgarde*, som truede med at blive endnu større, naar ikke en af *Barterne* afstod fra den begyndte *Cours*. Men *Tiden* var knap, og begge *Flaaderne* nærmede sig altfor raskt, til at man kunde tænke paa noget *Andet*.

„Der seer De et fluderagtigt *Arbeide*, *Greenly!*“ sagde *Sir Gervaise* med et *Smil*; „en en *Chef comman-derende* luffet op i *Vinden* med affirede *Bugliner*, og hans *Secundant* og det tredie Skib forude, for ikke at tale om det fjerde, som løber afsted med *Vinden* tværs. Derksom vi nu kunne i *Forbigaaende* faae *Greven* til at falde et *Par* *Streger* af, ville alle hans *Kammerater* agten for følge efter og the *Warspite*, the *Blendheim* og the *Thunderer* ville da smutte forbi, som *Piger* i en *Contredans*. Send *Bury* ned paa det øverste *Batteri*, og lad *Folkene* staae klar ved deres *Attenpundigere*.“

Greenly adlød, som det forstod sig af sig selv; han begyndte i Dag at faae en bedre Anskuelse af Forvovenhed i Søkrige, end han hidindtil havde havt. Dette var Tingenes sædvanlige Gang hos disse to Officierer, den Ene dømte og handlede efter den Kolde, beregnende Fornufts Love, den Anden fulgte sine Indskydelser ligesaa meget som noget Andet, indtil der indtraf Kjendsgjerninger, der viste, at jordiske Ting ligesaa godt bleve styrede af tilfældige Omstændigheder Resultaterne af fjerne, usynlige Aarsager, som af en modent overtænkt Plan. Naar de i deres koldere Dieblikke talede om det der var foregaaet, fuldendte Viceadmiralen sædvanligt sin Triumph, i hvilken han erindrede Capitainen om, at han, hvis han ikke havde havt Lykken med sig, heller ikke havde kunnet benytte den — ingen slet Tro for en Sømand, der ellers er klog og forsigtig.

Der blev netop flaaet sex Glas ombord i Flaaden, hvilket forkyndte at Klokken var sly paa Dagvagten, da the Plantagenet og le Téméraire vare ligesom hinanden. Begge Skibe duvede tungt mellem Søerne og dog glede Begge afsted med en Kraft, der lignede en Planets umærkelige Bevægelse. Men intet af Skibene viste noget Tegns til Fjendtlighed. Den franske Admiral gav intet Signal til Kamp, og Sir Gervaise havde sine egne Grunde for om muligt at passere ubemærket forbi Fjendens Avantgarde.

Men i det næste Dieblif saae Sir Gervaise dog, at han havde taget Feil i sin sidste Formodning, thi le Foudroyant dreiede langsomt af, indtil Rækken af dens bagbords Kanoner kom til at bære, hvorpaa de alle bleve affkudte med Undtagelse af dem paa det underste Batteri. De i the Plantagenet ventede, indtil Skibet hævede sig paa en Sø og besvarede derpaa Frankmandens Høflighed paa den samme Maade.

Umiddelbart derpaa viste Siden af the Carnatic en Flammestribe, og the Achilles under Lord Morganic, lavede hurtigt i Vinden, saa at dens Kanoner kom i Skudlinien, hvorpaa den fyrede.

Disse tre Skibe havde rettet deres Ild imod le Foudroyant, og Røgen havde endnu ikke ganske adspredt sig, førend Sir Gervaise bemærkede, at Skibets Fasteftænger hang ned i Væ.

Ved dette Syn sprang Greenly op fra Dækket og lod et tre Gange gjentaget Hurra høre. Folkene nederunder, selv de, som, saa at sige, vare begravede paa underste Batteri, hørte Raabet, og strax derpaa fornam man, trods Stormen, at de ombord paa the Carnatic fulgte deres Exempel. I det samme Dieblif begyndte samtlige engelske og franske Linier lige fra Avantgarden til Arriergarden deres Ild, saavidt som deres Kanoner kunde bære eller række.

„Nu, Sir! nu er det Tid at gaae tæt ind paa de Bervillin!“ raabte Greenly, saasnart han saae, hvorledes

Skibet var tilredt; „i vor fluttede Orden tør vi haabe, at skyde ham sammen til et Brag.“

„Ikke saaledes, Greenly!“ svarede Sir Gervaise roligt; „J seer, at han allerede holder af, og vil om fem Minutter være dernede hos sine Skibe; vi vilde have en almindelig Kamp med en Flaade, der er engang saa stærk som vi. Det som er gjort er godt gjort, og derved skal det blive. Det er Noget at have afmæstet det fjendtlige Admiralskib; see til, at Fjenden ikke gør det samme ved os. Jeg hører Rugler rasle deroppe, og der er ordentlig Træk paa Reisingen.“

Greenly gav sig ifærd med at udføre sin Pligt, medens Sir Gervaise blev ved at gaae frem og tilbage paa Hytten. Hele le Foudroyants Ild var rettet paa the Plantagenet, men Søen var saa oprørt, at ingen Kugle traf Skroget. Tilveirs var der anrettet nogen Skade, men Alt var dog ved Mandskabets Maskhed snart sat i Stand igjen, hvor voldsomt det end stormede. Sagen var, at de fleste Skud havde streifet Søerne, og vare prellede af fra deres Overflade i hvilken som helst Reming der tilbød sig.

En af de Hemmeligheder, som Sir Gervaise havde lært sine Capitainer, bestod deri, at de, om muligt, skulde undgaae at træffe Søens Overflade, med mindre den var forholdsmeessig jevn, og den Gjenstand, som man skjød efter, var nær ved. Derhos modtog den franske Admiral den første Ild, der altid er den meest ødelæggende,

af tre friske Skibe, og den Skade, der blev tilføjet ham, var forholdsmeetsig stor.

Scenen var livlig og ikke uden en vild Pragt. Stormen rasede ligesaa voldsomt som før, og med Havets Broen og Stormens Susen blandede Kanonerens Løden sig, medens Alt var indhyllet i Skyer af Røg.

Alligevel stod Edelæggelsen paa ingen af Siderne i Forhold til Scenens Majestæt, thi formedelst Afstanden og Skibenes Bevægelse kunde man ikke sigte med Sikkerhed.

Paa hiin Tid førte ingen stor Lodækker sværere Skots end Attenpundere ovenover underste Batteri, og denne Slags Kanoner har, hvor virksomme de ere i de fleste Tilfælde, dog ingen saa frygtelige Edelæggelser til Følge, som et glat Lag i vore Dage. Dog herskede der en temmelig levende Tummel, og det gik ikke af uden Blodtab; men i det Hele vilde det, da the Warspite, det sidste af de engelske Skibe, formedelst Fjendens Grafsand i Fronten, holdt op med at fyre, være vanskeligt at sige, om de franske Skibe, le Foudroyant undtagen, havde gjort andet end saluteret.

Nu viste Greenly sig igjen paa Hytten; hans Skib havde allerede for nogle Minutter siden holdt op med at skyde.

„Nu, Greenly! de øverste Batterikanoner ere i det mindste bleve afblæste,“ sagde Sir Gervaise med et Smil, „og dette vil ikke skee saasnart igjen. Jeg haaber dog, at I har Alt færdigt paa Batterierne?“

„Vi ere alle parate, Sir Gervaise! men der er intet at gjøre. Det vilde være unyttigt at spille Krudt og Kugler paa Skibe, der næsten ligge to Miil i Læ af os.“

„Meget rigtigt, — meget rigtigt, Sir! Men alle Franskmændene ere endnu ikke saa langt i Læ, Greenly! som J vel kan see. Hans Lo der forude kunde i al Fald endnu gjøre nogen Skade.“

Greenly vendte sig om, og saa hen i den Retning, som Viceadmiralen havde angivet, og da indsaae han strax, hvad Sir Gervaise havde i Sinde med at holde af. Uden at sige et Ord forlod han i Diebliffet Hytten, steg selv ned til det underste Batteri, gik igjennem alle sine Batterier, udstedte Ordre og undersøgte Tilstanden.

Niende Kapitel.

Denne lille Kamp imellem de engelske Skibe og den franske Linies Avantgarde, den Bevægelse, som den havde fremkaldt, le Foudroyants krøblede Tilstand, og den vedholdende Storm forenede sig for at frembringe en væsentlig Forandring i begge Flaaders Stilling imod hverandre.

De engelske Skibe beholdt alle med den skjønneste

Yunctlighed deres Situationer, idet de i en sluttet Linie seilede Syd paa med Vinden lidt agten for tværs. Under de nuværende Omstændigheder behøvede disse Skibe ikke mere end sex eller otte Minutter for at lægge en Miil tilbage, og længe bleve de Skibe, som vare Fjenden nærmest, ikke udsatte for den usikre, langsomme Ild, som Beirets Tilstand tillod. Den ubetydelige Skade, som var bleven anrettet, var allerede igjen bleven afhjulpet, eller lovede snart at blive det.

Hos Franskmændene herskede derimod en betydelig Forvirring; deres Linie, der udstrakte sig næsten een Miil langt, havde aldrig været fuldkommen, nogle af de forreste Skibe, eller de, som vare nærmest ved Admiralen understøttede hverandre, saa godt, som det var at ønske, medens der mellem Skibene agtenfor var lange Mellemrum. Desuden vare nogle af de Sidste, som det allerede er blevet bemærket, komne langt længere til Luvart, end de Andre; -- en Uregelmæssighed, der havde sin Grund i Grevens Ønske, at luvte saa tæt op til Fjenden, som muligt, hvorved de Skibe, som vare mindst til Luvart, kom endnu længere ned i Væ. Saaledes vare de to Skibe, der sluttede Arriergarden, som tidligere omtalt, bleve knebne saa høit op i Vinden, at de vare komne betydeligt op til Luvart af deres Kammerater. Da deres Fart, som Følge heraf havde været mindre, havde disse forenede Omstændigheder bragt dem saa langt agterud og til Luvart.

Da Sir Gervaise viste sin Capitain de to omtalte Skibes Stilling, vare disse en fuld halv Mil vesten for deres nærmeste Kammerater og endnu længere sønden for. Naar man erindrer, at Binden næsten var stik Vesten, og at alle de franske Skibe, med Undtagelse af de to Omtalte, styrede Nord efter, vil man fuldkommen forstaae de Sidstes Stilling.

Ogsaa le Foudroyant havde, efter Tabet af sine Stænger, holdt af, indtil han var kommen behørigt i Linie med sine andre Skibe, og da Skibene vare løbne med Binden tværs i flere Minutter, havde denne Manoeuvre forsat Franskmændene endnu mere i Læ.

For at gjøre Sagen endnu værre, heiste Hr. de Bervillin, da the Warspite just unddrog sig fra Fjendens Skudlinie, et Signal paa Rokken af sin Gaffel, ifølge hvilket den hele Flaade skulde kovende i hans Skjoldvand; en Befaling, som saae meget dristig ud, da den bragte hans Skibe over samme Boug som Fjenden, og kunde gjælde for en Udfordring, men som var skikket til igjen at give Engelskmændene den hele Fordeel af Binden, som de havde mistet ved at holde af.

Da det var nødvendigt at forskaffe sig Plads til den Evolution, var le Téméraire, der for at klare de Skibe, som nu havde trængt sig sammen i Avantgarden, igjen havde søgt at komme i Binden, en fuld halv Mil i Læ af Admiralen, der nylig havde lagt Roret op. Naturligviis maatte ethvert Skib, for paany at danne

Linien stærnende Syd, træde i sin Formands Kjølvand, hvilket vilde have kastet den hele franske Flaade igjen to Mile i Læ af Engelskmændene.

Dog vedblev Efternølerne i den franske Arriergarde at knibe Luven med en Haardnakkenhed, som viste, at de havde besluttet i Forbigaaende at sende Sjenden en Hilsen. Disse Skibe vare le Scipion og la Victoire, begge paa fire og halvsjerdstykke Kanoner. Det Første blev commanderet af en i Søværnet meget uerfaren, men af Hoffet begunstiget, ung Mand, medens la Victoire havde en Capitain, der, ligesom den gamle Parker, under store Vanskeligheder og haardt Arbeide, havde svunget sig op til sin nærværende Stilling. Ulykkeligviis gif hiin foran, og den bestedne Fregatcapitain, som tilfældigviis commanderede et Linieskib, vovede ikke at forlade en Skibscapitain, hvis ældre Broder var Hertug, og som selv kaldte sig Greve. Maaskee var der noget ridderligt i det Mod, der bevægede Greven af Ghelincourt til at udsætte sig for den Fare, blot med to Skibe at seile saa tæt forbi sex, og dette kunde saa meget snarere kaste et Slør over hans Ubefindighed og bejmykke hans Foretagende, som hans Flaade var nær nok til i det værste Tilfælde at komme ham til Hjælp, og det var sikkert muligt, at Tabet af et vigtigt Rundholt ombord paa et af de fjendtlige Skibe, kunde gjøre det muligt at tage det.

I ethvert Tilfælde var dette Hr. de Ghelincourts Tankegang, der holdt dristig gaaende, med bagbords

Salse, bestandig knibende Luven, efterat le **Temiraire** havde vendt, og Mr. Comptant besluttede at følge ham med la **Victoires**.

Imidlertid var the **Plantagenet** ingen **Mil** borte fra le **Scipio**; den vedblev med Hurtighed at nærme sig, og det var saa sandsynligt som muligt, at den snart ville passere Skibets Luv **Boug** paa en Tjerdingvei nær, og at der følgelig vilde begynde en endnu alvorligere Kanonade, end den forrige.

De saa Minutter, som **Sir Gervaise** endnu havde tilovers, gav ham Tid til at kaste et Blik til alle Sider, og til at fatte en endelig Beslutning.

Den engelske Flaade havde aldrig været i en bedre Linie, end i dette Dieblif. Skibene vare saa tæt sammen, som dette kunde skee uden Fare og alt stod og trak som i en Passat. De forreste franske Skibe kovedte og forstørrede Afstanden, og de vilde have behøvet en Time for at komme nær nok sammen, for at kunne være farlige. Den hele øvrige Flaade fulgte, uden at bekymre sig om hine to Skibe, som vedbleve at holde sig tæt til Vinden.

The **Chloe** havde allerede vendt, kneb op i Vinden og aad sig virkelig til Luvart af sin egen Linie, omendskjøndt den Masse af Seil, som den havde sat til, næsten begravede den. The **Active** og the **Drüwer** holdt, som sædvanligt, deres Station, medens the **Druid**

var saa nær at man kunde see dens Skrog, og nærmede sig hurtig med firkant braste Rær.

„Denne Karl er enten meget fjæk, eller meget egenfindig, jeg mener den der commanderer de to Skibe, der forude for os,“ bemærkede Greenly, som stod ved Siden af Viceadmiralen, medens denne gav Agt paa Fjendens Bevægelser; „hvad kan han have i Sinde, da han i en Storm, som denne, vil trodse en Magt, der er tre Gange saa stærk som han.“

„Dersom det var en Engelskmand, Greenly! vilde vi kalde ham en Helt. Dersom han skilte os ved en Mast, kunde han forvolde, at vi tabte Skibet, eller tvinge os til at binde an med en os dobbelt overlegen Magt. Dadt ham ikke, men hjælp mig hellere med at overliste ham. Giv Agt og sørg for, at Alt i Diebliffet bliver udført.“

Sir Gervaise forklarede nu Capitainen hvad han egentlig havde i Sinde; hans Befalinger forbigaae vi her, da de i Løbet af Fortællingen ville vise sig af sig selv. Derefter gik Greenly ned, og lod Sir Gervaise, Bunting og det øvrige Følge i Besiddelse af Hytten.

Et særegent Signal var kort i Forveien blevet underflaaet og nu blev det heift.

Inden fem Minutter var det læst af alle Flaadens Skibe, og i Diebliffet blev det repeteret.

Sir Gervaise gned fornøiet sine Hænder og vinkede

ad Bury, som havde Commandoen paa Skandsen, at han skulde komme til ham paa Hytten.

„Har Capitain Greenly gjort Eder bekendt med vor Plan, Bury?“ spurgte Viceadmiralen i det bedste Lune, saasnart Bury var kommen til ham; „jeg saae, at han talte med Eder, da han gik forbi.“

„Han sagde mig kun, at jeg skulde holde af, ned imod Franskmændene, saa tæt som muligt.“

„Ah, der holder den gamle Parker vakkert ned i Læ! Man kan forlade sig paa, at han er paa den rette Plads. The Carnatic gik med dette ene Stræk halvtredsfindsthyve Favne ud af Linien. Ogsaa the Thunderer og the Warspite! Aldrig blev et Signal efterfulgt paa en skjønnere Maade. Naar Franskmændene nu ikke lukke Dinene op, vil Alt gaae som vi ønske det.“

Bury begyndte nu at forstaae Manoeuvren; hvert andet af de engelske Skibe girede raskt ned i Læ, og saaledes dannede der sig en Læ og en luv Linie, med forstørrede Mellemrum imellem Skibene, medens Alle med den største Hurtighed holdt af, saa at de stedse rykkede Fjenden nærmere.

Det var nu tydeligt, at the Plantagenet selv maatte komme forbi le Scipio i en Afstand af omtrent hundrede Favne, og at dette maatte skee om nogle faa Minutter. Den Omstændighed, at Ordren til denne Bevægelse var bleven holdt tilbage, bidrog meget til dens heldige Følger, thi Fjenden havde nu ingen Tid til at

overveie. Greven af Chelincourt havde virkelig ikke gennemskuet Planen, eller idetmindste ikke forudset dens Følger, omendstjændt Alt strax var blevet klart for den mere erfarne Fregatcapitain agten for ham. Dersom det ikke havde været for sildigt, havde Hr. Comptant givet sin Foresatte et Signal for at gjøre ham opmærksom; men som Tingene nu stode, var der intet andet Valg tilbage, end at optage Handsken og lade Alt komme an paa Lykken.

I et Dieblik som det, vi her omtale, følge Begivenhederne langt hurtigere paa hverandre, end man kan fortælle dem. The Plantagenet var nu le Scipio paa et Pistolskud nær og paa hans luv Boug.

I det Dieblik da Bougkanonerne begyndte at spille paa begge Sider, gjorde the Carnatic, der nu næsten var i lige Linie med Fjenden, en raske Gir ned i Læ, nærmede sig, og begyndte Ilden med sine luv Bougkanoner. The Thunderer og the Warspite efterlignede denne Bevægelse og Franskmændene havde saaledes den lidet glædelige Udsigt at see sig angreben fra to Sider.

Vi tør ikke nægte, at denne pludselige Forandring i Greven af Chelincourts Stilling foruroligede ham bethdeligt. Det der før saae ud som et ridderligt Foretagende i Fronten af en frygtelig Fjende, saae nu saaa temmelig ud til at føre til Tilintetgjørelse.

Men det var dog for sildigt at raade Bod paa

dette Onde, og den unge Greve, en af de fjækkeste Mænd paa den Tid, besluttede at bøde det Trods som en Mand. Han havde neppe Tid til paa dramatisk Maade at tilraabe Folkene paa Skandsen nogle opmuntrende Ord, da det engelske Flagskib skjød forbi, indhyllet i en Sky af Røg og i et Hav af Ild. Han svarede kjækt med et glat Lag, idetmindste saavidt som Beiret tillod det; men Røgen af begge Skibe svævede endnu imellem hans Master, da en ny Ildstrøm udgjød sig fra the Carnatic mod de til Undergang indviede Franskmænd.

Dette frygtelige Angreb paa le Scipio blev tre Gange gjentaget i en Tid af omtrent eet Minut, og denne Jernorkan, der først kom fra lav Side, og derpaa syntes at blive drevet tilbage fra Læ, lod intet Secund vente paa sig.

Virksomheden var fuldstændig. Le Scipios Ild maatte tie; — de rasende Clementers Magt, og de Ødelæggelser som Kanonerne anrettede, forvoldte en vild, blodfarvet Forvirring, som traad i Stedet for Orden og Regelmæssighed. Hans Dæk vare bedækkede med Døde og Saarede, iblandt hvilke sidste Greven af Chelincourt befandt sig.

Fra det Første af the Plantagenets Skud til the Warspites Sidste, var der hengaaet fem Minutter.

Denne Tid forekom Franskmændene som en Time, men deres Fjender som et Dieblikt. Hundrede og to og firfjendsthye Mænd og Drengene vare alene ombord paa

le Scipio forulykkede i dette uheldsvangre Dieblif; og da dette Skib, mere ved Hurtigheden af den forbibrusende Fjendes Bevægelse, end ved sin egen Fart skjød langsomt frem fra denne Scene fuld af Forvirring, stod kun hans Fokkemast; da de andre Rundholter slæbte i Læ af ham. Alt, hvad der nu kunde skee, bestod i at kappe de Sidste bort fra sig, og at løbe for Vinden for at spare Forreisningen, og komme under den franske Flaades Beskyttelse. Vi ville snart see, at le Scipio naaede dette dobbelte Maal.

Fjendens Ild havde ikke skaanet the Plantagenet. Ti eller femten Mand vare dræbte eller saarede; Storemersseil var af en Kugle skjøret fra Øverst til Nederst; en af Dvarteermestrene blev af et Skud i Halsen revet ned af Hytten og kastet overbord; flere Stænger og en stor Deel af Takkelagen var saa beskadiget, at man maatte skynde sig med at sætte dem istand igjen. Men Ingen brød sig dog om disse Ting, uden forsaavidt de stode i Sammenhæng med mere nødvendige Blygter.

Sir Gervaise fik Die paa la Victoire, som var omtrent hundrede og thye Favne forud, netop da Tordenen af the Carnatics Kanoner lod sig høre.

Den franske Chef saae og begreb sin Kammerats Fare, og vilde komme ham til Hjælp.

„Styrbord — haardt styrbord, Bury!“ raabte Sir Gervaise fra Hytten. „Gud fordømme ham; løb ind paa

ham, hvis han vover at holde længe nok af for at møde os!"

Lieutenanten vinkede med Haanden; at han havde forstaaet Befalingen, og udførte den.

Et Blædesffrig blev kun svagt hørt i Stormen, og da Sir Gervaise saa sig om, saa han the Carnatic slyde ud af Dampen og at følge hans Exempel, idet den tog en anden og endnu stærkere Læ Sir. I det samme Dieblif tilfattede han sit rebede Storseil, som om han havde besluttet at forekomme sin Fjende og at forsvare sin Stilling. Kun en erfaren Sømand kan udføre dette saa godt midt i en saadan Forvirring. Sir Gervaise, der nu neppe var hundrede Skridt borte fra the Carnatic, svingede henrykt sin Hat, og den gamle Barke der stod alene paa sin Hytte, blottede sit graae Hoved, for at besvare denne Høflighed. I hele denne Tid løb de to Skibe med en brændende Fart, medens Slagets Brølen og Bragen lød agten for dem.

La Victoire blev godt og behændigt manoevreret. Da det vendte, maatte det styre imod Fjenden, og Sir Gervaise fandt det nødvendigt, at gjenkalde sin sidste Befaling og at dreie hurtigt til Binden, saavel for ikke at udsætte sig for at blive slydt langskibs, som ogsaa for ikke at blive drevet mod the Carnatic. Men dette sidste Skib, der havde mere Plads, holdt først af og kom derpaa igjen til Binden, saa at dette tvang Franskmændene, da

denne havde fyret, til at dreie til over den anden Boug, eller rage ombord i det.

Næsten i det samme Dieblif kom the Plantagenet paa dets Iuv Laaring, og beskød det langskibs. Parker, der var tværs for det, trængte sig nærmere og bragte la Victoire fuldkommen imellem to Ild. Den ene Stang efter den Anden gif overbord, og da den ikke havde mere staaende end sine Undermaster, kunde de to engelske Skibe ikke undgaae at løbe forbi den, endskjøndt de havde mindsket Seil, og the Plantagenet allerede var uden Mersseil.

Men dog traadte the Achilles og the Thunderer i Diebliffet i dets Sted. Begge disse Skibe havde bjerget deres Stagsseil for at gjøre mindre Fart.

Da the Blendheim og the Warspite vare ganstke tæt agtenfor og en attenpundig Kugle havde endt den stakkels Fregatcapitains jordiske Bane, ansaae hans Eftermand i Commandoen det for klogt at stryge sit Flag, efter en Modstand, der ikke svarede til de Forhaabninger, man i Begyndelsen havde gjort sig. Skibet havde lidt bethdeligt og talte halvtredstindsthyve Døde og Saarede. Dets Overgivelse endte naturligtviis strax Kampen.

Sir Gervaise havde nu Tid, og, da Røgen traf bort for den friske Kuling, Leilighed til at see sig om. De fleste franske Skibe havde vendt, og kunde være et godt Kanonskud i Læ, hvis han selv beholdt sin Stilling. Men Sir Gervaise var langt fra at ville blive i den;

hans Beslutning stod tværtimod fast, han vilde forfølge alle fine Fordele.

Den største Banskfelighed var, at tage Prisen i Besiddelse, thi Søen gik saa høit, at det var tvivlsomt om et Fartøi kunde vage. Men Lord Morganic var dog i en Alder og af en Character, der snart maatte bringe et saadant Spørgsmaal til Afgjørelse.

Da la Victoire strøg sit Flag, var han paa dens Iuv Boug; han lod sin Næstcommanderende gaae i det største Laaringsfartøi, gav ham et halvt Dusin Marine-soldater og det nødvendige Mandskab, og snart saae man Fartøiet dandse paa det fraadende Hav.

En Udnævnelse som Chef var forbunden med det heldige Udfald, og Daly gjorde fortvivlede Anstrængelser for at fortjene den. Prisen afgang Læ for Fartøiet, og Franskmændene kastede, med en Høflighed og Godmodighed, som neppe vilde være bleven efterlignet, hvis Bladet havde vendt sig, Trossen til deres Overmandere, for at hjælpe dem ud af deres farlige Stilling. Paa denne Maade lykkedes det Mandskabet at komme ombord i Prisen, men Fartøiet kentrede og gik tilsidst tabt.

Sir Gervaise saae, da det engelske røde Flag, Symbolet paa hans Værdighed, viste sig oven over Frankrigs hvide Flag, at Prisofficieren havde sat sig i Besiddelse af Skibet, og i Diebliffet gav han Flaaden Signal til at følge Overbefalingsmandens Bevægelser;

hvorpaa the Plantagenet igjen holdt ihd efter, som om der intet Usædvanligt var forefaldet.

Daly havde i et Qvarteerstid stor Møie og Besværlighed med at bringe Prisen i Bevægelse, saaledes som han ønskede det, men idet han uden Betænkning brugte Dren, lykkedes det ham at bortkappe Braget, og at befrie la Victoire fra denne Hindring, men da det i en saadan Storm og med de saa Mand han havde var ham umuligt at regjere Skibet, lykkedes det, da han forstod noget af det franske Sprog, at faae fyrgethve eller halvtredsjindsthyve af Fangerne til Hjælp. Efter en halv Times Forløb befandt Daly sig en heel Kabellængde til Luvart af Linien. Men idet vi anføre denne Omstændighed have vi foregrebet Begivenhederne en Smule

Greenly var gaaet ned for at see efter Batterierne, der i en saadan Storm ikke kunne betjenes uden med stor Vanskelighed, og for at sørge for, at de nederste Stykporte strax kunde blive aabnede, dersom der skulde gives Leilighed til at bruge dem. Han viiste sig igjen paa Dækket, da Viceadmiralen just lod give Signal til, at de andre Skibe skulde følge hans Bevæggelser. Linien var snart igjen dannet paa den ovenansførte Maade, og det varede ikke længe, førend det var vist, at Prisen let kunde blive i sin Stilling. Da Sir Gervaise endnu havde den største Deel af Dagen for sig, tvivlede han ikke paa at han nok kunde bringe den i Sikkerhed førend det blev mørkt.

Viceadmiralen og hans Capitain rystede paa Hytten hjerteligt hinandens Hænder, og den Første forklarede den Sidste med glad Selvfølelse, Udfaldet af hans dristige Manoeuvrer.

„Vi have stækket Vingerne paa to af dem,“ lagde Sir Gervaise til, „og en Tredie have vi banket dygtigt, min gode Ven! og med Guds Bistand ville vi, naar Bluewater støder til os, ogsaa let blive færdige med de Dvrige. Jeg seer ikke, at vore Skibe have lidt meget, og jeg betragter dem Alle som sunde og i god Behold. Vi kunde allerede have erholdt Signal om Udygtighed, men ingen synes tilbøielig til at give det. Hvis vi virkelig intet saadant Signal faae, vil det være det første Grempel, som jeg har oplevet.“

„Et halvt Dusin Ræer kan være beskadigede, uden at det vil skade os stort, i dette haarde Veir. Dersom vi havde mange Seil, vilde det være en anden Sag; men nu vil det sandsynligviis gaae godt, saalænge Undermasterne staae. Jeg kan ingen Skade opdage her i mit eget Skib, uden nogle, som man til Søes let kan afhjælpe.“

„Og dette Skib var virkelig meest i Fare, Greenly! da det i en saadan Storm bandt an mod en saadan Overmagt; men dog have vi sandsynligviis vort dristige Angreb meest at takke for dette lykkelige Udfald. Dersom Fjenden havde anseet det for muligt, vilde han sandsynligviis have forebygget det. — Nu, Master Gal-

lengo, jeg glæder mig over, at I ingen Skade har faaet! Hvad vil I?"

„Nu, Sir Jarwy! jeg har i dette Dieblik to Anledninger, som jeg kan kalde dem, til at vise mig her paa Hytten. Den Første er, at trykke hinanden i Haanden, som vi altid pleie, naar Kampen er forbi, Sir, og at spørge hinanden, hvordan vi befinde os; den Anden, at melde Eder en Ulykke, der vil føles haardt ved Middagsbordet i Dag. I seer, Sir Jarwy! at jeg havde bundet de slagtede Fjerkreaturer i Nettet, og hængt dem op over de levende Kreaturer, for at der ikke skulde vederfares dem nogen Ulykke, men seer I, Sir! nu kom der en Kugle, rev Nettet itu, og kastede alle de unge Kyllinger ned til Messens Gryntere nedenunder, og da man altid kun giver disse Dyr halvt saameget, som de kunne æde, er der ikke blevet saameget tilbage af Fuglene, at man kunde lave en Ret for en syg ung Herre af dem. Og efter min Mening burde Ingen have levende Creaturer undtagen Overbefalingsmanden.“

„Gaae Fanden i Bold med Eders Creaturer! Kom, ræk mig Haanden og saa igjen paa Din Top; hvorledes kom det, at Du forlod den uden Tilladelse?"

„Det gjorde jeg ikke, Sir Jarwy! da jeg saa, hvad der foregik hos Grisene, — thi fra min Plads kunde jeg oversee den frygtelige Scene, — bad jeg den unge Gentleman om at lade mig gaae ned for at condolere Eder, Sir! og da han altid gør hvad jeg ønsker —

nemlig i saadanne Ting, — nu saa kom jeg ned; men vi fik en Masler i vor Top, der nær havde kastet os ned Allesammen, Sir Jarvy!"

„Er nogen af Rundholterne beskadiget?" spurgte Sir Gervaise hurtigt; „man maa strax see efter, — heida, Greenly!"

„Det har Intet at betyde, Eders Naade, ikke det ringeste; en af disse Attenpundere ombord paa Prisen løftede Masen i Veiret, og spydede os en Kugle og en Rest af Skraae i Ansigtet. Jeg saa det komme, og raabte: „Varsko!" og det var godt, at jeg gjorde det. Vi dukkede Hovederne itide, og den Runde gik klar af Alt omkring os, men en Haandsfuld af Verterne sidder i Toppen af Masten, saa at den seer ud som en Blumbudding med Rosiner, eller som en Knøs, der har Smaakopper."

„Nok derom! — J behøver ikke at gaae paa Eders Post igjen, og Greenly! lad slaae fra Kanonerne. — Bunting! gjør Signal til at ophøre med klar Skib, og lad dem pibe til Frokost, om De vil."

Denne Befaling afgav et skjønt Exempel paa den sælsomme Blanding af Følelser og Bestjæftigelser, som karakteriserer det sædvanlige Liv ombord i en Orlogsmænd. I det ene Dieblik ere Behoerne af Samme omgivne af Scener af en vild Storhed og alvorlig Forvirring, og i det Andet overlade de sig til et fredeligt Livs sædvanlige Nydelsler.

Flaadens hele Mandſkab forlod nu Kanonerne, og umiddelbart derpaa ſad det ved deres Maaltid og ſtillede deres Hunger, ſom Morgenens Arbeide og Beſværli-
heder havde ſkjærpet betydeligt. Alligevel blandede noget af Kampens Alvor ſig i Maaltidets Munterhed, og den Smule Spøg, man hørte, var krydret med en Bitterhed, der var ſjelden hos Søfolk. Hiſt og her ſavnede man en Bakſkammerat, og den tomme Plads gav Anledning til gemtlige, ja endogsaa rørende Gentyndinger paa hans Vaner, eller paa den Maade, hvorpaa han fandt ſin Død; thi Somænd behandle i Almindelighed denne ſtore Tjende af Menneſkeſlægten, efter at han har ført ſit Slag, med ligesaa megen Høitidelighed, ja endogsaa Omhed, ſom de ſee hans Komme med et let Hjerte. Kampens Rædsler gjøre først Indtryk paa dem, naar de tænke paa dem, efter at have undgaaet Faren. En Mandſ Stilling i Skibet har paa en ſaadan Tid ogsaa en ſtor Bægt; ſaaledes blev Tabet af Qvartermesteren paa the Plantagenet meget beklaget. Denne Mand pleiede at ſpiſe med en Deel af Underofficiererne, et Slags Menneſker, der var langt mere eſtertænksomt og alvorligt, end den ſtore Maſſe af Mandſkabet, og ſom denne Morgen havde ſat ſig til Bords med en Nykternhed, ja endogsaa Stræng-
hed i Miner, ſom viſte, hvormeget der ved Skibets Styrelſe havde været afhængigt af deres personlige Anſtrængelſer.

Der hengik flere Minutter ved det Bord, ved hvilket den overbord kastede Quarttermester ellers pleiede at sidde, førend der blev talt et Ord. Alle spiste med en god Appetit, men Ingen brød Tausheden. Endelig sagde en gammel Underkanoneer, ved Navn Tom Sponge, der pleiede at lede Samtalen, i en halv spøgende, halv sørgelig Tone:

„Jeg troer, at det ikke er nødvendigt, at jeg spørger, hvorfor Jack Glasses Stue ligger ledig i denne Morgen. Baksgasterne sige, at de have seet hans Legeme flyve ud over styrbords Laaring, som om det havde været Flugten af et af hans egne Signaler. Hvordan har det sig, Eduard? I var jo derved, og maa altsaa vide god Beskeed?“

„Ja vist veed jeg det!“ sagde Eduard; „jeg var der, som I siger, og har seet saa meget, som et Menneſke kan see af det, der foregaaer imellem et stakkels Menneſke og en Kugle, naar de komme sammen, og det ikke paa en meget kjærlig Maade. Det skete, just som vi kom paa luv Boug af det første Skib, det Samme, som vi vingeskød saa smukt. Godt, Sir Jarvy havde sat en Stopper paa Signalerne, thi han saae, at vi vare komne dygtigt ind i Røgen, og Jack og jeg saae os om efter Geværerne, thi Ingen vidste om Tilfældet ikke vilde føie det saa, at man kunde sende Mossis noget Bly i Livet. Og, sagde Jack, — sagde han, — Eduard, I har mit Gevær, men det gjør Intet til Sagen, Eders er ligesaa

godt og træffer ligesaa sikkert. — Og da han havde sagt dette, frydede han; men om han har truffet Nogen, er mere end jeg kan sige. Dersom han traf, var det vistnok en Franskmænd, thi han skjød den Wei. — Nu, Eduard! — sagde Jack, — da dette Gevær er Eders, saa kan I lade det igjen og række mig mit, og jeg vil sende endnu en af disse Karle hjem igjen. — Godt! i dette Dieblig hævede det franske Skib sig op af en svær Sø, gav Ild paa os med alle Baks-Kanonerne, og de havde i Grunden sigtet godt."

"Stolte Constabler!" brummede Sponge; "de vide ikke hvorhen de skyde."

"Ja, de have overhovedet slet ingen Forstand paa Skibe. Godt! disse franske Tolvpundere ere flette Kanoner, og førend de gik af, hørte jeg noget, der forekom mig, som om man gav Jack et Slag paa Dret, jeg saae mig om, og da fløi Jack affted, ligesom Flugten paa et Flag med Hovedet foran, buxerende Kroppen bag efter sig ved Halsmusklerne."

"Jeg troede," bemærkede en anden Qvartermester, som heed Ben Barrel, "at naar man skjød Hovedet af en Karl, blev Kroppen paa Skibet, og kun Hovedet fløi bort."

"Det kommer deraf, at man ikke har seet saadanne Ting, Ben!" svarede Dienvidnet; "et Mennekses Hoved er sat ind i Halsen, ligesom en Mast i Skroget af et Skib, det har sine Stag og Bagstag og Banter, alt som

her ombord; den eneste Forskjel er, at Taljerebene ere noget flækkere, saa at et Menneskes Hoved har noget mere Spillerum end det vilde være sikkert at give en Mast. Naar en Mand bukker, nu, saa opgaaer han kun lidt paa de agterste Talliereeb, og ansætter sit Stag lidt mere, og undertiden kan J træffe paa en Knos, der har staget altfor meget, eller som maaskee har faaet lidt Slagside, fordi han enten har sat sine styrbords eller bagbords Bant altfor tot."

„Det klinger fornuftigt," faldt Underkanoneren ganske alvorlig ind, „jeg har selv seet saadanne Heldører."

„Dersom Du havde været paa Hytten for en eller to Timer siden, vilde Du have seet mere deraf! Der er nu alle vore Marinere, hvis Bagstag have været dygtig satte, lige siden de løb af Stablen, og hvad deres Capitain angaaer, tør jeg nok paastaae, at han har sat Tallie paa Tallie!"

„Jeg har hørt Tømmermanden overhale disse Ting," bemærkede Sam Wad, en anden Underkanoneer, „og han udkalfakterede det altsammen efter Kvadrant og Compas. Det synes ogsaa fornuftigt."

„Dersom Du havde seet Jacks Hoved buxere hans Regeme overbord, netop ligesom Fransmanden flæbte sit Brag i Læ af sig, vilde Du have tænkt fornuftigt. Hvortil er vel en Mands Skuldre, uden for at give Spredning til Banterne, som vise ned igjennem hans Hals, og ere satte et Steds under Armene. Man taler

nu faa meget om Hjertet, og jeg tænker det er rimeligt, at Alt er gjort fast der."

„Hør engang, Eduard!" sagde en Qvarttermester, der vidste lidt mere end hans Messsekammerater i Almindelighed; „dersom det Du siger, er sandt, hvorfor vise da disse Banter ikke fra Hovedet lige ned til Skuldrene, istedenfor at være knebne ind under Hals huden, svar mig engang derpaa!"

„Hvem Fanden faae nogensinde et Skibs Bant, som ikke vare svigtede," udbrød Eduard i Affekt. „Det vilde være smukt for en Kone, der vilde tage sin Mand om Halsen, dersom det staaende Guds spredte paa den Maade, Du mener. Alle disse Ting ere ordnede ifølge Fornuft, saasnart en Mands Kjøl er bleven lagt."

Dette sidste Argument syntes at afgjøre Sagen, og Samtalen gik lidt efter lidt over til at omhandle den Ufdødes Fortjenester.

Sir Gervaise havde befalet Gallengo at holde hans Brokøst færdig, saasnart Mandskabet var pebet til sin. Men han maatte endnu blive paa Dækket, fordi han blev en Bevægelse i et af sine Skibe vaer, og denne tiltraf sig hele hans Opmærksomhed.

Læseren vil uden tvivl endnu erindre, at the Druid tidligt om Morgenens havde viist sig nord paa. Denne Fregat havde, da den var nær nok til at kunne give Signal, tilkjendegivet sit Nummer, derpaa nærmede den sig under Pres af Seil. Da Kampen begyndte, gjorde

den sig Umage for at tilføje sit flosrebede Forremersseil, men adskillige skarpsindige Folk paa de andre Skibe, som lagde Mærke til denne Bevægelse, troede, at der var tilstødt den et Uheld, thi Seilet blev snart bjerget, og den lod til ikke at ville føre Andre, end dem, med hvilke man først havde seet den.

Da dette Skib var betydeligt til Lavart af Linien, og i denne Tid løb lidt rumt, var dets Hurtighed meget større, end de andre Skibes, og nu havde det nærmet sig saa meget, at Sir Gervaise bemærkede, at det var tværs for the Plantagenet og en Smule i Læ af the Active. Skroget af det var naturligviis fuldkommen synligt, naar det hævede sig paa en Sø, og det blotte Die kunde skjelne Matroserne, der befandt sig i Takkelagen og i Merssene.

„The Druid maa have noget at meddele os fra den anden Afdeling af Flaaden,“ sagde Viceadmiralen til sin Signalofficier, der stod ved Siden af ham, og ligesom han, betragtede Fregattens Bevægelser; „det er besynderligt at Blevet ingen Signaler giver. See efter i Bogen og opsig et Spørgsmaal, som man kan gjøre ham i denne Anledning.“

Bunting bladede i den lille Bog med Spørgsmaal og Svar, da Sir Gervaise ved Hjælp af sin Rikkert, saae tre eller fire mørke Kugler svæve imellem Fregattens Master, og snart udfoldende sig i Skikkelse af Flage, hvilket viste, at Blevet ikke ganske var sovet ind.

„Firehundredeogfjorten, i de sædvanlige Meddelelser,“ bemærkede Viceadmiralen, der endnu holdt Rifferten for Diet; „see efter Tallet og siig os, hvad det betyder.“

„Ønsker at tale med den en Chef Commanderende!“ læste Bunting paa den sædvanlige formelle Maade, paa hvilken han pleiede at melde Betydningen af Signalerne.

„Meget godt! Svar og lad the Druid vide, at han skal komme saa nær, at man kan prae ham. Han har sat saa mange Seil til, at han maa løbe dobbelt saa stærk Fart som vi; lad ham holde af og løbe i Læ af os. Det vil i Dag falde lidt vanskeligt at prae.“

„Jeg troer ikke, at Skibet kan komme nær nok til at vi kunne tale med det,“ svarede Bunting; „omend- skjøndt Trediecommanderende derombord, som man har sagt mig, ikke engang i den stærkeste Storm betjener sig af en Raaber. Vore unge Herrer siige, at hans Fader har været By-Udraaber, og at det er et arvet Talent.“

„Ja, vore unge Herre ere en Skare af faade, næsvise Knægte, som det sædvanligt er Tilfældet naar der ikke er nok at bestille ombord.“

„J maa see en Smule igjennem Fingre med dem, Sir Gervaise! da de ere i et Skib, som har en af Lyf- ten begunstiget Overbefalingsmand. Dette gjør os alle en Smule opblæste, naar vi ere iblandt vore andre Kammerater.“

„Op med Eders Signal, Sir! — Op med Eders Signal! Jeg bliver nødt til at befale Greenly at lade

Øder gjøre Bagttjeneste i en heel Maaned, for at J igjen kan blive noget maneerlig."

„Signalet er allerede besvaret, Sir Gervaise! — Jeg maa tillige bemærke, Sir, at jeg vilde være Øder meget forbunden, hvis J vilde befale Greenly, at give mig en anden Qvartteermester. Vort Arbeide maa gaae raskest fra Haanden, dersom der er noget Alvorligt paa Færde."

„J skal faae ham, Bunting!" svarede Viceadmiralen, og en Skygge foer for et Dieblisk over hans Ansigt.

„Jeg havde savnet den stakkels Jack Glasse, og da jeg saae en Blodplet paa Hytten, ahnede det mig, at han var død. Det forekom mig virkelig, at jeg hørte en Kugle bag ved mig træffe Noget."

„Den traf Hovedet paa den arme Karl, Sir! og Slaget var saa stærkt, som om en Slagter havde slaaet en Tyr for Banden."

„Godt! Godt! Vi ville søge at forglemme det, indtil der kan gjøres Noget for hans Søn, der er Lærling her ombord — Ha! Der holder Blewet for Alvor af! Men hvordan Fanden vil han komme til at praie; det er mere, end jeg kan sige."

Sir Gervaise sendte nu et Bud til sin Capitain og lod ham kalde til sig. Greenly viste sig snart og fik Underretning om hvad the Druid havde i Sinde, saavel som om Indholdet af de sidste Signaler.

Imidlertid var det skjørede Storemersseil igjen re-

pareret, og Capitainen foreslog, at det igjen skulde tilføjes flosrebet som før og at Storfeilet skulde bjerges. Derved blev the Plantagenets Fart formindsket. Da Sir Gervaise intet havde at bemærke, blev Forandringen foretaget, og Virkningen viste sig snart, ikke alene i Skibets Bevægelse, men ogsaa i den større Lethed og Stædighed af dets Fart.

Det varede ikke længe, førend the Druid kun var hundrede Favne fra Flagskibet paa dets Luv-Laaring. Det var tydeligt, at det var Capitain Blewets Hensigt at løbe agtenom the Plantagenet og at luv op under dets Læ-Laaring, det Punkt, de med en saa svær Søgang bedst kunde nærme sig, forudsat at det skete med Forsigtighed.

Capitain Blewet var bekjendt for at kunne styre sin Fregat som en Baad, og den Leilighed hørte til dem, der maatte indgyde ham det Ønske, at retfærdiggjøre det gode Rygte, han stod i.

Dog kunde Ingen tænke sig, hvordan han vilde bære sig ad for at komme saa nær, at han kunde meddele Viceadmiralen Noget med nogen Udførlighed. Den Trediecommanderendes Stentorlunger kunde dog ved denne Leilighed gjøre god Tjeneste, og da Efterretningen om, at man ventede en Meddelelse, løb igjennem Skibet, kom Mange, der, medens Fjenden var flos i Læ af dem, vare forblevne sorgløse neden under, op paa Dækket for at erfare, hvad der vilde foregaae.

„Heida, Atwood!“ raabte Sir Gervaise, thi den lille Bevægelse, der var opstaaet, havde lokket Secretairen ud af Viceadmiralens Kahyt; „hvad har Blevet for? Han tænker dog vel ikke paa at tilføje et Læseil?“

„Han furer alligevel et Læseilspaar ud, Sir Gervaise! eller jeg maa have forglemt hele min trediveaarige Erfaring som Sømand.“

„Han furer virkelig sit luv Forrebøvenlæseilspaar ud, Sir!“ lagde Greenly forbausset til.

„Det er virkelig saa!“ raabte Admiralen, som om han vilde give Meldingen om en Ulykke Eftertryk; „Nu! — Hvad? Er det ikke et Menneſke, som de heiser op under Rokken af den? Brug Eders Rikkert, Bunting! og sig os, om det virkelig er saaledes.“

„Der behøves ingen Rikkert for at see det, Sir Gervaise! — Det er virkelig et Menneſke, og der hænger han under Rokken af Spiret, som om han var bleven dømt dertil ved en Krigsret.“

Sir Gervaise undertrykte nu et Udbrud af Forundring, og hans Taushed blev naturligtviis efterlignet af de tyve Officierer, der nu vare forsamlede paa Hytten. The Druid holdt af, nærmede sig raskt og havde snart krydset Flagskibets Kjølvand. Her luvede Fregatten til Bunden, og begunstiget af den Fart, med hvilken den var kommen ned, saavelſom af Storſeilet, som var sat til, kom den tungt, men stadigt op under the Plantegenets

læ Raaring. Da begge Skibe vare tæt bidevind, faldt det ikke vanskeligt at styre dem; og ved behørigt at passe Noget vilde det maaſkee, trods den svære Sø, have været muligt, at bringe Skibene Raanok til Raanok, uden at der var noget at befrygte. Men ſaa nær behøvede de dog ikke at komme hinanden, thi Læſeilsſpiret med Manden, ſom hang under Rokken af det, var langt ud over Skibets Boug; men Foretagendet var dog betænkeligt; Manden under Rokken af Spiret gav, da han endnu var tredive eller fyrgethve Fod borte, et Tegn til at man ſkulde give Agt; ſvang et Bundt Loug, ſom han holdt, og da han ſaae, at der var Hænder beredte til at opfange det, kaſtede han det ned. En Lieutenant greb Bundtet og halede ſtrar det løſe dør.

Nu forſt indſaae man Henſigten, og et Douſin andre tog fat i Louget, medens de ombord paa the Plantagenet halede ſtærkt i det, og paa et givet Tegn, firede Mandſkabet paa the Druid. Ved denne ſimple, men forenede Bevægelse ſteeg en Mand ſkraa ned paa Dækket af the Plantagenet. Efterat han var ſprungen ud af Jollen, hvori han havde ſiddet, og kaſtet den los, rettede han ſig for at ſaae ſaſt Fodſæſte, tog ſin Sue af og bukkede for Sir Gervaiſe, der nu ſaae Wycherly Wyhcombe paa ſin Hytte.

Tiende Kapitel.

Saasnart Folkene paa the Plantagenet, der tilfidesatte Mandstugten saa vidt, at de, ved at see en Mand hænge ved Enden af Væseilsspiret, vare stegne op i Taffelladsen og paa Kanonerne, for at see, hvorledes dette vilde løbe af, saae at den Fremmede i god Behold var kommen ned paa Hytten, toge de Hatte og Huer af, og hilsede ham, ligesom med een Mund, med et tredobbelte Hurra. Officiererne smilede ad dette Udbrud af deres Følelser, og Overtrædelsen af det, der var Skik og Brug, var forglemt; thi selv den strengeste Mandstugt paa et Krigsskib maa undertiden vige for det pludselige Udbrud af naturlige Følelser.

Da the Druid nærmede sig til Admiralskibet, viste Capitain Blewet sig i luv Mesansvant, for selv at lede sit Skibs Bevægelser, og Ordre til at lube eller falde, udgik fra hans egen Mund, eller bleve givne ved en Bevægelse med Haanden. Saasnart han saae Wycherly sætte Foden paa the Plantagenets Hytte, slog Capitainen med Armen, et Tegn til at han ønskede at holde af; dette skete ogsaa, og i det næste Dieblisk var der et Mellemrum af henimod hundrede Fod imellem begge Skibene.

Da de samme Aarsager bestandigt viste sig virksomme,

skjød the Plantagenet bestandigt længere fremad, medens Fregatten snart igjen kom til Vinden, en Kabellængde i Løe og tværs for Rummet imellem Admiralen og hans Efterfølger.

Her syntes Capitain Blewet at ville oppebie nærmere Befalinger.

Sir Gervaise var ikke vant til at røbe nogen Forundring over smaa Begivenheder, som forefaldt i Tjenesten, om de endogsaa kom uventede. Han besvarede Wycherlys Bux koldt, og henvendte derpaa, uden Spørgsmaal eller noget Tegns til Deeltagelse, sine Ord paa the Druids fjernere Bevægelser.

Efterat han havde overbeviist sig om, at Alt med the Druid var paa det Rene, gav han den unge Virgini-er et Bink til at følge med og gik ned. Wycherly adlød saa hurtigt, som de mange Spørgsmaal, man gjorde ham, da han steg ned af Trappen, vilde tillade det. Utwood, der agtede opmærksomt paa Alt, bemærkede, at Greenly var den Æneste af alle de Tilstedeværende, der ikke syntes at bryde sig om den Efterretning, som den Fremmede kunde bringe, omendstjændt han maaskee alene ved sin Rang var berettiget til at gjøre ham Spørgsmaal.

„J er kommen ombord hos os paa en usædvanlig og overordentlig Maade, Sir Wycherly Wyhcombe!“ bemærkede Viceadmiralen en Smule strængt, saasnart han befandt sig alene med Lieutenanten i Kahytten.

„Det var Capitain Blewets Plan, Sir! og virkelig den Gnesten, der lod til bedst at kunne lykkes; thi et Fartøi vilde næppe kunde vage. Jeg haaber, at det heldige Udfald af Forsøget og de Efterretninger, jeg bringer, tilstrækkeligt vil undskylde Mangelen paa Etiquette.“

„Jeg troer, at det siden Grobrerens Tider er den første Gang, at en engelsk Viceadmirals Skib er blevet betraadt saa ligesvem; men, som I siger, Omstændighederne kunne undskylde denne ny Maade. Hvad er Eders Grinde, Sir?“

„Dette Brev, haaber jeg, Sir Gervaise, vil forklare det. Jeg har kun lidet at forebringe, uden den Melding, at the Druids Fokkemast er skjæret, da vi forcerede Seil, for at indhente Eder; vi have heller ikke spildt et Dieblik, siden Admiral Bluewater befalede os at forlade ham.“

„I var altsaa ombord paa the Cæsar?“ spurgte Sir Gervaise, meget formildet ved en ung Mands Tjenestiver, der, som han vidste, var i saa god en Stilling; „I har forladt ham med dette Brev?“

„Ja, Sir Gervaise! jeg fulgte Admiral Bluewaters Befaling.“

„Er I ogsaa kommen fra Raanoffen ombord i the Druid, eller var denne Maade blot forbeholdt Viceadmiralens Skib?“

„Jeg forlod the Cæsar i et Fartøi, Sir Gervaise! og omendskjøndt vi vare meget nærmere Kysten, hvor Binden ikke havde den Kraft, som den udøver her, og

Søen heller ikke var saa svær, truede Fartøiet dog med at fylde."

"Derjom J er en ægte Virginier, vilde J ikke drukne, Wychecombe!" svarede Viceadmiralen i bedre Lune; "J Amerikanere svømme som Korf. Undskyld mig, til jeg har læst hvad Admiral Bluewater siger mig."

Sir Gervaise havde modtaget Wychecombe i den store Kahyt, og ved det Bord, som var fastgjort midt i den. Han vilde maaskee selv være kommet i Forlegenhed, dersom han skulde have angivet den virkelige Grund, hvorfor han gav den unge Mand et Bink til at tage en Stol, medens han gik ind i sit Selskabsværelse, som han kaldte det, eller i det smukke lille Gemak ved Siden af, som han altid begav sig til, naar han havde noget at overlægge. Denne Gang var det tydeligt, at han søgte denne Gensomhed, fordi han var bekhvret med Hensyn til sin Ven Bluewaters politiske Meninger, thi da han var alene, blev han staaende i et heelt Minut, førend han brækkede Brevet.

Endelig kaldte han selv sin Nølen umandig, brød Seglet og læste Brevet, som lød saaledes:

"Min kjære Dages!

Siden vi skiltes ad har jeg havt svære Kampe at bestaae med Hensyn til det, som Pligten foreskriver mig. Gen Haand, eet Hjerter, ja een Stemme kunde afgjøre Englands Skjæbne. Under saadanne Omstændigheder skulde Enhver laane Øre til Samvittighedens

Stemme og gjøre sig Umage for at overveie Følgerne af sine Handlinger.

Agenter, som nyde Tillid, ere i det vestlige England, og en af dem har jeg seet; af hans Meddelelser giver det sig, at der er mere, der er afhængigt af mig, end jeg selv tænkte, og mere end af Hr. de Bervillins Bevægelser.

Vær ikke for hidsig, Dames! Giv Eder Tid til Eders Beslutninger og tilstaae mig Tid; thi jeg er tilmode som en Ulykkelig, hvis Skjæbne snart skal afgjøres.

Indlad Eder i intet Tilfælde paa en Kamp, fordi J troer, at min Division er nær nok til at komme Eder til Hjælp; hi i det mindste til J har bestemte Efterretninger fra mig, eller til vi støde sammen.

Jeg finder det lige haardt at bibringe min retmæssige Herre et Stød, og at forlade min Ven.

For Himlens Skyld vær forsigtig, og lad mig faae Eder at see inden fire og tyve Timers Forløb. Jeg vil holde Øst paa, i Haab om at træffe Eder i den Retning, da jeg er vis paa, at Bervillin ikke har noget at gjøre Vest paa.

Jeg giver Overbringeren af dette Brev nogle mundtlige Erinder, thi mine Tanker komme langsomt og ere meget gjenstridige.

Bestandigt Eders
Richard Blewater."

Sir Gervaise Dakes læste dette Brev med den største Opmærksomhed; derpaa knugede han det sammen med Haanden, som om han vilde kvæle en giftig Slange. Ikke tilfreds med dette Beviis paa sin Uffky, rev han Papiret i smaa Stykker, saa at det ikke var muligt at læse Indholdet, aabnede Kahytvinduet og kastede det i Havet.

Da han troede, at han paa denne Maade havde tilintetgjort ethvert Beviis paa sin Bens Svaghed, begyndte han paa sin sædvanlige Maade at gaae frem og tilbage i Kahytten. Wycherly hørte ham gaae og undrede sig over dette Ophold; hans Pligt tvang ham dog til at tilbringe en ubehagelig halv Time i Taushed; derpaa gik Døren op og Sir Gervaise viste sig.

Viceadmiralen havde undertrykt ethvert Tegn til Bedrøvelse; omendstjændt Lieutenanten kunde bemærke, at han var usædvanligt angreben.

„Har Contreadmiralen givet Eder noget mundtligt Ordre, Sir Wycherly?“ spurgte Sir Gervaise; „efter hans Skrivelse, har J noget at meddele mig.“

„Jeg skammer mig ved at maatte sige, Sir! at jeg ingen ret forstaaelige Meddelelser har at gjøre Eder. Admiral Bluewater gav mig rigtignok nogle Ordre, som jeg skulde udrette, men jeg frngter for, at den Bevægelse, jeg var i, da jeg forlod the Cæsar, har forvoldt, at jeg ikke har fattet dem ret, eller er i Stand til at give nogen sammenhængende Beretning om dem.“

„Maaskee er dette snarere hans end Deres Feil Sir! Bluewater er undertiden en Smule adspredt, og derfor har han ingen Grund til at beklage sig over at Andre ikke forstaae ham, da han ikke altid forstaaer sig selv.“

Sir Gervaise sagde dette med en munter Mine, thi han var glad ved at see, at hans Ven ikke havde betroet sig til Sendebudet. Men dette var dog mindre tilbøielig til at undskyldte sig paa denne Maade, thi han var overbevist om, at Contreadmiralen følte hvad han meddeelte, hvordan Formen end maatte være.

„Jeg troer ikke, at vi ved denne Leilighed kan skynde Skylden paa Admiral Bluewaters Adspredthed, Sir!“ svarede Wycherly med megen Frimodighed; „han syntes at føle stærkt hvad han sagde. Det er maaskee just Styrken af hans Følelser, at man maa tilskrive som Grund til, at han var noget dunkel; men det kan ikke tilskrives Uegenhedighed.“

„Jeg vil altsaa bedst forstaae Sagen, naar jeg hører hvad han har sagt, Sir!“

Wycherly taug, og gjorde sig Umage for at erindre hvad der var foregaaet og at gjøre det forstaaeligt.

„Han sagde mig flere Gange, Sir! at jeg skulde advare Eder mod at angribe Franskmændene, førend den anden Division kom Eder til Hjælp. Men jeg veed dog ikke, om dette havde sin Grund i en hemmelig Meddelelse,

som Contreadmiralen havde modtaget, eller om han ønskede at erholde sin Deel af Wren."

"Begge Dele kan have foranlediget hans Beslutning. Har I hørt noget om en hemmelig Meddelelse, siden I taler derom?"

"Jeg har aldrig havt mere Grund til at skamme mig ved Aandsløvhed, end i dette Dieblik, Sir Gervaise Dakes!" raabte Wycherly, som vred sig under det Piinlige i hans Stilling, thi han begyndte virkelig at troe, at Begivenheder, der smerteligt berørte ham selv, havde voldt, at han havde forglemt en væsentlig Deel af sit Wrinde. "Meget, der i den senere Tid er forefaldet i Land, har maaskee gjort mig uduelig til denne Sendelse."

"Det er ganske naturligt, min unge Ven! og da jeg kjenner alle disse Begivenheder meget nøie, kan I regne paa, at jeg vil see igjennem Fingre dermed."

"Alle Begivenhederne, Sir Gervaise? Det er langt fra, at I kjenner dem Alle; dog — jeg forglemmer mig og beder om Forladelse."

"Jeg ønsker ikke at trænge ind i Eders Hemmeligheder, Sir Wycherly Wyhecombe; og vi ville lade denne Gjenstand fare. Men I kan vel dog sige mig om Contreadmiralen var munter, som en engelsk Sømand vel maa være, der har et stort Slag i Vente."

"Saaledes forekom det mig ikke, Sir Gervaise! Admiral Bluewater syntes snarere bedrøvet — hvis jeg

tør vove at sige det — bedrøvet indtil Taarer, som det forekom mig en eller to Gange."

"Den stakkels Richard!" sagde Viceadmiralen ved sig selv; „han vil ikke uden stor Sjæleangst beslutte sig til at forlade mig — Sagde han noget," vedblev han høit, „om Hr. de Bervillins Flaade?"

„Ja, vist nok talte han om den, Sir! og dog maa jeg, til min Bestjæmmelse, tilstaae, at jeg næppe veed hvad. Admiral Bluewater lod til at troe, at Grev de Bervillin havde i Sinde at angribe en af vore Kolonier, og dermed syntes han at forbinde den Tanke, at det var mindre nødvendigt at indlade sig i en Kamp med ham. Men i ethvert Tilfælde har jeg ikke taget fejl deri, at han ønsker, at I vil holde Eder tilbage, indtil han er stødt til Eder."

„Ha! og I seer hvor instinktmæssigt jeg har efterkommet hans Ønske!" sagde Sir Gervaise, og smilte lidt bittert — „Ikke desto mindre vilde denne Dag, hvis Contre-admiralen imorges havde været tilstede, have kunnet blive en Hædersdag for England."

„Det var en Hædersdag, Sir! Vi have i the Druid seet Alt, og der var ingen iblandt os, der ikke var stolt af at hedde en Engelskmand."

„Hvorledes? Endogaa Virginieren, Wychembe?" spurgte Sir Gervaise, der glædede sig meget over den Anerkjendelse, der udtalte sig i den unge Mands Ord og Gebærder; „jeg var bange for, at de Bink, som I fik i

Devonshire, havde bevæget Eder til at bortvende Eders Fædrelandskjærlighed fra det gamle England."

„Som I sagde, Sir Gervaise! Selv Virginieren! — I har været i Colonierne og maa vide, at vi ikke altid fortjene alt det, som man undertiden tillægger os paa denne Side af det atlantiske Hav. Kongen har ingen mere trofaste Undersaatter, end dem i Amerika."

„Det veed jeg, min ædle Knøs! og jeg har sagt Kongen det med min egen Mund. Men tænk ikke mere derpaa. Dersom Eders gamle Onkel ved Leilighed gav Eder en Prøve paa ægte Johnbulisme, saa har han ogsaa efterladt Eder en hæderlig Titel og en værdifuld Eiendom. — Jeg vil sørge for, at Greenly udsøger Eder en Køieplads, og haaber, at I tager til Takke ved mit Bord. Jeg haaber at see Eder snart i Bowldero. Nu ville vi gaae op paa Dækket, og dersom I erindrer tydeligere noget af det, som Admiral Bluewater har sagt, vil I ikke forglemme at lade mig det vide."

Wycherly bukkede og forlod Kahyten, medens Sir Gervaise satte sig og skrev en Billet til Greenly, hvori han bad ham om at bære Omsorg for den unge Mands Bequemmelighed. Derpaa begav han sig op paa Dækket. Omendskjøndt han bestræbte sig for at bortrydde den smertelige Tvivl, der plagede ham, og at synes munter, som det anstod en Officier, der nylig havde udført en glimrende Bedrift, fandt han det dog vanskeligt at skjule det Slag, som Bluewaters Meddelelse havde bibragt ham.

Hvor overthydet han end var om, at han kunde bibringe Fjenden et afgjørende Slag, dersom de fem Skibe af den anden Division understøttede ham, vilde han dog gjerne have opoffret denne Triumph, hvis han havde vidst, at hans Ven vilde afholde sig fra at forvandle sin Utilfredshed til Handlinger. Han fandt det vanskeligt at troe, at en Mand, som Bluewater, virkelig kunde tænke paa at gaae bort med de Skibe, som han kommanderede; dog kjendte han den Indsigelse, som hans Ven udøvede paa sine Capitainer, og Muligheden af et saadant Skridt fremstillede sig i enkelte Dieblikke smerteligt for hans Mand.

„Naar et Menneſke kan overbevise sig om al det Galſkab, som man har ſkrevet over jus divinum,“ tænkte Sir Gervaise, „ſaa vil det heller ikke være vanskeligt for hans Forſtand at overbevise sig om alle de Følger, som man drager derom.“

Men naar han igjen tænkte paa Bluewaters ædle og retſkaſne Charakter, fattede han atter Tillid og ſaae Fremtiden mere tillidsfuld imøde. Viceadmiralen, der ſaaledes følte, at han vaklede imellem Frygt og Haab, beſluttede, for Dieblicket at ſlaae diſſe Tanker ud af Hovedet, idet han henvendte ſin Opmærksomhed paa den Deel af Flaaden, ſom han havde hos ſig.

„Det glæder mig, Greenly! at J ſeer temmelig ſulten ud,“ raabte Sir Gervaise munter; „Gallego har nylig været her for at melde mig, at Trokøſten er færdig, og da jeg veed, at Eders Raahyt endnu ikke er bragt

i Orden, siden Mandskabet var ved Kanonerne, haaber jeg, at J ikke vil negte mig den Fornøielse, at nyde Eders Selskab. Sir Wycherly, min vakre unge Virgini-er her, vil, mener jeg, ikke forsmaae den tredie Stol, og saa er vort Selskab fuldtalligt."

Da begge Herrerne samtykkede, var Sir Gervaise i Begreb med at føre dem til sin Kahyt, da han pludseligt blev staaende paa Hytstrappen, og sagde:

"Sagde J mig ikke, Wyhecombe! at en af the Druids Master er skjøret?"

"Jo, Sir Gervaise! og det meget slemt. Capitain Blewet har forceret Seil hele Natten."

"Ha, han er haard imod sine Rundholster, denne Tom Blewet. Jeg vidste aldrig rigtigt, om jeg endnu fandt alle Stængerne paa deres Plads, naar jeg, medens han stod under Eder som Lieutenant, Greenly! om Morgen- en kom op paa Dækket. Hvor mange Alhyverbomme og Bramræer har det ikke kostet paa Krudstoget paa Høiden af det gode Haabs Fjorbjerg? Ved St. Georg! Det maa i det mindste have været tolv."

"Ikke ganske saa slemt, Sir Gervaise! To Alhyverbomme og tre Bramræer har han virkelig skjilt os ved — Capitain Blewet har et velseilende Skib og han vil at Verden skal vide det."

"Og han har skjøret sin Fokkemast, men han skal faae at see, at jeg veed det. Hør engang, Bunting! lad the Druid see det Nummer, at han skal holde sig ved

Prisen, og naar dette er besvaret, saa siig ham, at han skal tage Franskmændene under sin Bevogtning og oppebie videre Ordre. Jeg vil sende ham til Plymouth, for at lade sig gjøre en ny Fokkemast og for at bringe det fremmede Skib i Sikkerhed — Men Greenly! er der Noget, der veed Navnet paa Franskmændene?"

„Jeg veed det ikke Sir Gervaise, men nogle af vore Herrer troe, at det er det samme Skib, som ved vor Skærmsfel ved Finisterre gik foran for Admiralen. Men jeg er dog af en anden Mening; thi hiint Skib havde et Hoved paa Gallionen og dette har et kvinde- ligt Brystbillede, der seer ud som en Minerva. Jeg troer, at Franskmændene have et Skib, som hedder la Minerva.“

„Nu ikke mere, Greenly! hvis dette Skib er det Samme, saa er la Minerva vor.“

Sir Gervaise lo hjerteligt over sit eget Indfald, og alle de, der omgave ham stemmede naturligviis i med.

„Men la Minerva,“ vedblev han, „har i lang Tid været en Fregat; Wiisdomsgudinden vilde aldrig have været saa taabelig, at træde i en Slaglinie, naar den kunde undgaae det.“

„Vi holdt Billedet paa Prisen for en Venus, da the Druid kom forbi den;“ bemærkede Whcherly bestedent.

„Det er noget, som vi kunne erfare, og vi skulle erfare det. Naar I er færdig med the Druid, Bunting! saa lad Prisen tilkjendegive sit Navn ved et Sig-

nal. J veed, hvorledes J skal angive en Prises Nummer, dersom den intet har?"

„Jeg tilstaaer, at det er noget, som jeg ikke veed, Sir Gervaise!" svarede Bunting, hvis Miner allerede havde anthydet, at han ikke vidste at hjælpe sig; „da vi ingen Nummere have i vore Bøger, vil det være vanskeligt at erfare hendes, Sir!"

„Hvorledes vilde J høre Eder ad, unge Mand?", spurgte Sir Gervaise, som hele Tiden havde holdt fast i Faldtouget paa Hytstrappen; „lad mig høre, om J har været i en god Skole, Sir!"

„Jeg troer, at det kunde skee paa forskjellige Maader, Sir Gervaise!" svarede Wycherly, uden at han lagde den ringeste Triumph over sin større Skarpsindighed for Dagen; „men den Simpleste, som jeg kjender, er, at heise det franske Flag under det Engelske, og saaledes at sige hvem Signalet gjælder."

„Gjør det saaledes, Bunting!" vedblev Sir Gervaise og nikkede med Hovedet, idet han steeg ned af Trappen; „og jeg indestaaer Eder for, at Daly vil svare. Hvorledes han vil komme ud af det med Franskmændenes Flage, er noget andet. Jeg troer heller ikke, at han har været saa klog at tage en af vore Bøger med, og i dette Tilfælde vil han ikke kunne læse noget Signal. Men J kan dog prøve det, Bunting! En Irlænder har altid noget at sige, om det saa ikke er andet end Snak."

Efterat Sir Gervaise havde givet denne Befaling gik han ned i sin Kahyt, og en halv Time efter sad Selskabet saa roligt ved Bordet, som om der den Dag ikke var forefaldet noget Usædvanligt.

„Det Værste ved disse smaa Sammenstød, som ikke føre til Noget, er, at de skaffe os en saa stærk Krudtlugt i Kahytten, som om en heel Flaade var bleven ødelagt,“ bemærkede Viceadmiralen i det bedste Lune, medens han forsynede sine Gæsters Tallerkener; „jeg haaber, at Lugten her ikke vil betage Eder Appetiten, mine herrer!“

„J begaaer en Uretfærdighed imod denne Dags Held, Sir Gervaise! ved at give den et saadant Navn,“ yttrede Capitainen, der, for at sige Sandheden, var falden over Gallengos Lækkerbidskener, som om han ikke havde nydt noget i fire og tyve Timer; „i ethvert Tilfælde har Rundholsterne paa to af Kong Ludvigs Skibe lidt betydeligt, og det Ene er ovenikjøbet kommet i vore Hænder, ja, saa at sige, i vore Kommer.“

„Meget sandt, Greenly! meget sandt! Men hvordan havde det gaaet, dersom —“

Den Omstændighed, at Viceadmiralen saa pludseligt afbrød sin Tale, fik Gæsterne til at troe, at han havde haft et Uheld ved at spise eller drikke; Begge saae alvorligt paa ham, som om de vare færdige til at komme ham til Hjælp. Hans Ansigt var blegt, men han smilte og syntes ellers ikke at feile Noget.

„Det er forbi, mine Herrer!“ sagde Sir Gervaise venligt; „vi ville ikke tænke mere derpaa.“

„Jeg haaber dog alvorligt, at I ikke er saaret, Sir!“ sagde Greenly; „jeg har seet Folk, som vare saarede, og ikke mærkede det, førend de pludseligt fik ondt“

„Jeg troer, at Franskmændene denne Gang have ladet mig slippe, min gode Ven! Ja, Magrath vil ved denne Leilighed ingen Skudskaar opdage i mit Legeme. Sir Wycherly, disse Væg ere fra Eders egne Besiddelser; Gallego har plyndret Landet rundt omkring og taget alle gode Ting. Prøv dem, Greenly! eftersom de dog komme fra vor Vens Besiddelse.“

„Sir Wycherly er en lykkelig Mand, da han har en Besiddelse,“ sagde Capitainen; „kun faa Officierer af hans Rang kunne rose sig af et saadant Fortrin, omend- skjøndt en Gammel undertiden er bedre faren.“

„Dette er meget sandt — men, Greenly! de Mige give sig gjerne til Landtropperne; thi disse rige Smaa- herrer elske de gode Qvarterer og Baller i Grevskaberne. Jeg var en yngre Broder, da man sendte mig til Søes, men jeg blev Baronet og det en temmelig velhavende, medens jeg endnu var Cadet. Den stakkels Josselin døde, og i mit syttende Aar gjorde de mig til Officier.“

„Ja, og I er os desto kjærere, Sir Gervaise! fordi I ikke opgav os, da I blev rig. Lord Morganic var Capitain, da Arven tilfaldt ham, og dette gjælder langt mindre hos os.“

„Morganic blev i Tjenesten for at lære os, hvordan vi skulle stige vore Fastestænger og male vore Gallionsfigurer,“ bemærkede Sir Gervaise temmelig tørt; „dog tumlede han i Dag sit Skib ret godt og vidste langt bedre at omgaaes med det, end jeg havde ventet.“

„Jeg hører at vi sandsynligviis ville faae endnu en Hertug ind i Søetaten, Sir! Det er ikke sjældent, at vi opfiske en Herre af den Rang.“

Sir Gervaise brød sig langt mindre om saadanne Ting, end Greenly; dog kastede han et Blik til den Talende, som om han vilde spørge ham om hvad han meente.

„Som jeg hører, Sir Gervaise! er Lord Montresor, den ældre Broder til Drengen ombord paa the Cæsar, i en betænkkelig Sundhedstilstand, og Lord Geoffrey vil blive hans Eftermand. Jeg troer, at han er en altfor dygtig og vakker Gut, til at han nu kunde forlade os, da han næsten er berettiget til at overtage en Officierpost.“

„Det er sandt, Bluewater har ogsaa denne Knøs, der er fuld af stolte Forhaabninger, ombord hos sig,“ svarede Sir Gervaise tankesuld, og næsten uden at tænke paa hvad han sagde; „Gud give, at han iblandt andet heller ikke forglemmer dette!“

„Jeg troer ikke, at Fødselen har nogen Indflydelse paa Admiral Bluewater eller Capitain Stowel. De Udelige maa ombord paa Skibet gjøre deres Bligt ligesaa-

godt som den simpleste Matros. Der er Bunting, Sir! han har noget at sige os!"

Sir Gervaise soer op af sin Eftertanke, vendte sig om og saae Signalofficieren beredt til at gjøre en Melding.

"The Druid har svaret, som det bør sig, Sir Gervaise! og gjør allerede Anstalter til at komme nærmere."

"Og Prisen, Bunting! har I givet Prisen Signal, som jeg befalede Eder?"

"Ja, Sir! og den har svaret saa godt, at jeg ikke tvivler paa, at Priseofficieren har taget en Bog med sig. Det telegraphiske Signal blev besvaret ligesom de Andre."

"Nu, og hvad siger det? Har I kunnet udfinde Franskmændens Navn?"

"Ja, deri stikker Vanskeligheden, Sir! os har man forstaaet; men Daly har viist noget ombord paa Prisen, der, som Quartiermesteren paaftaer, er Paddy*)."

"Paddy! — Nu, han har dog vel ikke ladet sig selv heise op under Maanokken eller under Rokken af et Væseilsjpir, hvad Whchecombe? Daly er en Irlander og behøver blot at vise sig, for at fremstille en Paddy."

"Men det er noget som et Slags Billede, Sir Gervaise, og dog er det ikke Hr. Daly. Jeg troer næsten ikke, at han har de Flag, der behøves til vore Ord, men har tiltaklet en Slags Dvinde, for at meddele os Ski-

*) Egenavn paa en Irlander.

bets Navn; thi J veed, at det har en Dvinde til Galionsfigur, Sir"

„Fanden heller, har han det? Nu det vil afgive en ny Tidsregning i Signalernes Historie! — Gallego, see ud af Rathsvinduet og sig mig om J kan opdage Prisen derfra — Nu, hvordan er det?"

„Jeg seer den, Sir Jarwy!" svarede Hovmesteren; „og jeg seer den der, hvor intet fransk Skib, der seiler i Selskab med Engelske, har Ret til at være. Den er femten Favne til Luvart af vor Linie — ganske ude af sin Plads, kunde man sige, og ganske ufornuftig."

„Det kommer deraf, Gallego! at vi have afhugget dens Masteskov. Men denne Prise maa alligevel være et dygtigt Skib — hør, Greenly! det og dets Kammerat vare langt til Luvart for deres egen Linie, ellers havde vi aldrig kunnet komme dem til Livs saaledes som vi gjorde. Denne Franskmand viser sig at være en dygtig Luvholder, det maa vi Alle tilstaae."

„Ja, Sir Jarwy!" sagde Gallego, der aldrig lod Samtalen staae stille, naar han turde vove at tage Deel i den; „ja, Sir Jarwy! og naar de have faaet dem færdige og ladet dem løbe af Stablen, overlade de det til os at seile med dem. At bygge et Skib er en Deel af Kunsten og at seile godt med det, er en Anden."

„Nok med Eders Philosophie, Mand! See efter om der er ophængt noget Usædvanligt i Prisens Taffelage.

Derksom J ikke viser mere Beredvillighed i Tjenesten, vil jeg sende en af Bowlderoerne for at hjælpe Eder."

Disse Bowlderoer vare de Tjenere, som Sir Ger-
vaise havde bragt med fra sin Besiddelse; de vare hjemme
der og bleve opdragne som Tjenere i hans og hans Fa-
ders Familie, og omendskjøndt de i lang Tid havde været
vant til Krigsøskibet, gjorde Hovmesteren, da deres Er-
gjærrighed ikke hævede sig over deres sædvanlige Sphære,
ikke noget af dem. Man kunde ikke true ham med nogen
haardere Straf, end naar man sagde, at man vilde bruge
en af disse Folk til en Tjeneste, der i nogen Maade horte
til en Sømands Haandtering. Denne Trusel havde ogsaa
sin sædvanlige Virkning, thi Gallego spildte ingen Tid,
men undersøgte strax Prisens Taffelage paa det Om-
hyggeligste.

"Jeg seer intet Overordentligt i Franskmændens Taffe-
lage, Sir Jarvy!" sagde Hovmesteren, saasnart han var
vis paa sin Sag; „thi deres Skibsbyggere have i saa-
danne Ting deres egne Ideer. Men der hænger noget
under læ Nok af Fokkeraaen, der seer ud som om det
var et Forrebram-Læseil, der var blevet heiset op for at
sættes til, men som er standset efter at have naaet dets
nuværende Høide, da man fandt, at der manglede det
nødvendige Medskab ovenover, for at kunne tilfætte det."

"Ja, det er sandt, Sir!" faldt Bunting ham i Ta-
len; „Sr. Daly har heiset Dvindemennesket op under Fok-
raanokken, som om det var en Sørover."

„Dvindemenneske?“ gjentog Gallego; „kalder I den Ting et Dvindemenneske, Hr. Bunting? Jeg kalder den et Bundt Flage, som skulde heises, hvis der var noget at heise dem under.“

„Det er intet andet end et irlandsk Dvindemenneske, som I selv kan see, Hr. Gallego, dersom I vil bruge Rifferten.“

„Jeg vil selv see efter!“ raabte Sir Gervaise; „ere I nysgjerrige, mine Herrer, efter at læse Hr. Dalys Signal? Gallego, luf det luv Vindue op, og røm Bøgerne og Skrivetsøiet bort, for at vi kunne faae Plads til at see.“

Denne Befaling blev strax udført, og Viceadmiralen kunde snart see den sjælsomme Skikkelse, der hang under Prisen læ Fokkeraanok; noget, der var aldeles ukjendt af Sømcænd.

„Jeg vil være fordømt, dersom jeg veed hvad dette skal betyde, Greenly!“ sagde Sir Gervaise, efter at han i lang Tid havde seet ud; „tag I min Plads og see om I kan udfinde Noget. Det ligner rigtignok et Slags Dvindemenneske.“

„Ja, Sir!“ bemærkede Bunting med en Mands Mvor, der saae sin Berømmelse sat paa Spil; „jeg var vis paa, at Hr. Daly havde heiset en Skikkelse op, for at meddele os Navnet paa Prisen, og det i Mangel af en Telegraphbog for at signalisere Bogstaverne; og saa-

ledes viser det sig nu at jeg har seet rigtigt, førend jeg kom ned og gjorde min Melding."

"Og hvordan forklarer I Tingen, Bunting? Gallionsfiguren selv kunde forklare os det bedre, men den lader til at være beskadiget."

"Gallionsfiguren har mistet hele Brystet og den ene Arm ved en Kanonkugle," sagde Greenly, som havde rettet sin Rikkert paa den omtalte Gjenstand, "og jeg kan sige Hr. Daly, at ogsaa en Deel af hans Buling er borte. Man maa see efter dette Skib, Sir Gervaise! Dersom denne Kuling bliver ved, har det i Morgen ingen Fokkemast meer. Et andet Skud har ogsaa bortrevet Manden af Mersjet."

"Snak ikke om Kuglerne, snak ikke om Kuglerne, Greenly!" faldt Viceadmiralen ham i Talen; "saadan en stakkels Djævel kunde dog vel ikke faae Sex af os paa Halsen og dog vente at gaae skudfri? Siig os noget om Dvindemennesket."

"Uden al Tvivl, Sir Gervaise, har Daly heiset hende som et Symbol. Ja, derom er der intet Spørgsmaal — Skibet er vel dog la Minerva, thi man seer noget paa Hovedet, der har Lighed med en Hjelmskjold."

"Det kan ikke være la Minerva," sagde Viceadmiralen bestemt; "thi hun er en Fregat, det veed jeg. Ræk mig den lille Bog med det røde Bind, Bunting! — den der paa høire Side af Eder; — den indeholder Navnene paa Fjendens Skibe. Her staaer det: la Mi-

nerva, 32, le Capitaine de Fregatte, Mondon, bygget 1733 — gammel og daarlig. Bort altsaa med denne la Minerva, thi denne Fortegnelse er den Sidste, som Admiralitetet har sendt os."

„Det maa altsaa være Ballas," svarede Greenly; „thi hun bærer ogsaa en Hjelm, og jeg er overbevist om, at Skikkelsen ikke alene bærer en Hue, som skal forestille en Hjelm, men den har ogsaa en Guernjehjole paa, der ligner et Pantser. Baade Ballas og Minerva have Pantsre, hvis jeg ellers hujfer ret."

„Dette kommer Sagen en Smule nærmere — hør, Greenly!" vedblev Viceadmiralen, „lad os see efter om Ballas er en Todækker — Ved den hellige Georg! i Fortegnelsen findes dette Navn ikke. Det er dog selsomt, at Franskmændene have den Gne af disse Gudinder, og den Anden ikke."

„De have aldrig Noget saaledes som det bør være, Sir Jarvy!" bemærkede Gallengo, for at oplyse Viceadmiralens og Capitainens classiske Værdom; „og jeg undrer mig kun over, at de overhovedet have Guder, naar jeg betænker hvor lidet de i Almindelighed agte Religionen."

Wycherly var urolig, men taug, af Agtelse for sine Foresatte. Hvad Bunting angik, da var han ubekymret om alt dette, thi hans Fader havde været Proviantforvalter paa Flaaden, og han havde erholdt hele sin Opdragelse ombord, og det i den første Halvdeel af det forrige Aarhundrede.

„Det turde maaskee være raadeligt, Sir Gervaise!“ sagde Capitainen, „at slaae Bogen videre efter for at see, om vi ikke kunde finde en Todæffer, der har en qvindelig Gallionsfigur.“

Denne Tanke syntes at behage Viceadmiralen, og han begyndte at læse videre i Bogen. Han var just kommen til Hecate, 64 Kanoner, da Greenly lod høre et Udraab, som han spurgte om Grunden til.

„See selv, Sir Gervaise! med mindre mine Dine ikke due til Noget. Daly lader et Barpanker heise op ved Siden af sit Dwindemenneske.“

„Hvad? — Et Barpanker? — Ha, det er forstaaeligt nok — Vi skulle altsaa have Haabet for os. Hele Verden veed, at Haabet har et Anker hos sig — ikke, Wychemombe? Paa min Vre, Daly er en skarpsindig Gut. See dog i Fortegnelsen efter Haabet, Bunting! ved Enden af Bogen er der et Register i det engelske Sprog.“

„Haabet eller l'Esperance,“ læste Signalofficieren, „36. le Capitaine de fregatte Courtroy.“

„Bah! Kun et Skib med eet Dæk Denne Historie er ligesaa slem som den i Land med den fordømte Nullus. Jeg vil dog ikke med Hensyn til Værdom lade mig overvinde af nogen Franskmænd, der nogensinde svømmede paa Havet. Gaa ned, Locker! og kald Doctor Magrath herop, dersom han ikke har at gjøre med nogen af de Saarede. Han kan mere Latin, end nogen Anden ombord.“

„Ja, Sir Jarwy! men dette er Franssk, som J veed, Eders Raade, og det er slet ikke som Latin. Jeg troer, at Guden vil blive, at den har et Navn, som ingen anstændig Person ønsker at bære, og at vi tilsidst ville blive nødte til at lade hende hænge.“

„Nu, jeg seer at han har fattet sit Anker, ja, i Sandhed! Dersom Personen ikke er Haabet, maa det være Trostaben eller Belgjørenheden.“

„Vær ganske ubekymret, Sir Jarwy! Franskmændene have ingen Trostabe og ingen Belgjørenhed og ingen Følelse — ikke saameget som for en Skilling, hvilket enhver stakkels Djævel veed, der har havt den Ulykke at strande paa deres Kyster, som det engang var Tilfældet med mig, da jeg endnu var en Dreng. Jeg betragter dem ikke anderledes, end som en Bande Hedninger, og det er maaskee Skibets Navn. Jeg har hundrede Gange seet Hedninger i et saadant Optog, Sir Jarwy!“

„Hvad, Menneſke? Har J nogensinde seet en Hedning med et Anker — med et Anker, som veier tre hundrede Pund saa vist, som det veier eet?“

„Maaskee ikke med et virkeligt Anker, men med noget, som lignede det. Og veed J vel, at det der heller ikke er noget egentligt Anker, men et Slags fattet Varpeanker, Sir!“

„Her kommer Magrath; han vil nok hjælpe os over denne Vanskelighed, og vi ville forklare ham Sagen.“

Viceadmiralen forklarede nu Saarlægen hvorledes det

egentlig hang sammen og tilstod oprigtigt, at de Lærde i Kahyten vare i Forlegenhed og maatte søge Hjælp hos Messelufafets Forstand.

Magrath glædede sig ikke lidet, da han hørte Sagen, thi der forestod ham en Triumph, og hans Forefatters Forlegenhed fik ham til at lee.

„Godt, Sir Jarvy!“ svarede han; „J kan holde et Krigsraad over den Sag og dog ikke være bedre faren; men dersom J vil vide Navnet, saa vil jeg forhjælpe Eder dertil, uden at bruge noget Slags Symbol, Hieroglyph eller Tegn. Da vi for nogle Timer siden krydsede Skibets Kjølvand, læste jeg det i forgyldte Bogstaver paa Speilet, det er la Victoire eller Seieren — et meget upassende Navn for et uhykkeligt Skib. Men det er en fransk Victoria, maa J vide, mine Herrer!“

„Deri maa der være en Feiltagelse, Magrath; thi Dalys har heiset et Anker op ved Siden af Billedet, og Seieren fører jo intet Anker.“

„Dette er vanskeligt at sige, Viceadmiral! thi den Gnes Seier er jo den Andens Nederlag; hvad Dalys Billede angaaer, saa er det netop en irsk Guddom, og Landsmandskabet maa man holde noget tilgode.“

Sir Gervaise lo, indbød Herrerne til at hjælpe til at tilintetgjøre Frokosten og sendte Befaling op paa Dækket til at heise Repetitions-Flaget.

Nogen Tid efter blev Dalys opfordret til at give en Forklaring, og sagde, at Pantser og Hjelm tilhørte

Victoria, som det forstod sig af sig selv, omendstjændt han tilstod, at han i Førstningen havde forglemt Ankeret, „men da jeg havde ladet dette heise op med, læste de det ombord paa den gamle Planter, som om det laa trykt for dem med store Bogstaver.“

Ellevte Kapitel.

Da Daly havde Ord for at være Flaadens Spadsmager, blev hans Forsøg paa at melde sit Skibs Navn, optaget og beleet som en karakteristisk Spøg, indtil der frembød sig noget Bedre, der kunde mere Selskabet. Men den gik under begge Flaaders nuværende Forhold snart under i alvorligere Ting; thi kun Faa troede, at det Møde, som allerede havde fundet Sted, vilde være nok for en Mand af Viceadmiralens Charakter.

Da der intet manglede for at begynde en almindelig Træfning, uden at Contreadmiralens Division skulde komme til og det oprørte Hav lægge sig mere, saa havde alle Skibene omhyggelige Udkik paa Toppen, som med deres Riffelter iagttog Horizonten til alle Sider, men især imod Ost og Nordost.

Henimod Middag sagtnedes Stormen, omendstjændt det endnu blæste stærkt fra den samme Kant som før.

Men Søen lagde sig dog lidt, og henimod Kloffen otte var der foregaaet væsentlige Forandringer i begge Flaadernes Stilling. Det er nødvendigt at omtale nogle af disse.

Den franske Admirals Skibe, le Foudroyant og le Scipion, vare, som der allerede er fortalt, komne under deres Flaades Beskyttelse og saaledes i Behold; fra dette Dieblik af rettede sig, saa at sige, den hele franske Flaades Bevægelse efter disse to ramponerede Skibes.

Le Foudroyant havde, ved Hjælp af sine Underseil, endnu fundet holde sig i Linien, hvis Stormen havde vedblevet at rase med lige Hæftighed, men le Scipion vilde uundgaaeligt have faldet af, eller hans Kammerater havde maattet overlade ham til hans egen Skæbne.

Hr. de Bervillin foretrak det Sidste. Følgen var, at hans Linie, der endnu bestandigt var meget udvidet og aldeles ikke regelmæssig, var, da Solen stod i Zenith, tre fulde Mile i Læ af den engelske Flaade.

Men dette var ikke Alt. Paa denne vigtige Time af Dagen blev Sir Gervaise Dakes sat i Stand til at lade alle sine Skibe sætte flere Seil til, medens la Victoire, et velseilende Skib, var i Stand til, ved Hjælp af sine Underseil, at følge med de øvrige Skibe. Franskmændene kunde ikke efterligne dette, da et af deres beskædigede Skibe kun havde sin Fokkemast staaende.

Sir Gervaise havde, inden Afstanden blev for stor for saadanne Undersøgelser, forvisset sig om, at Fjenden lavede sig til at faae ny Stænger, saavel som de andre

nødvendige Rundholter sat omhoug, ombord paa Admiral-skipet, og at opsætte Rødmaster i le Scipion, skjøndt den høie Sø endnu ikke tillod dem at iværksætte disse Foretagender.

Desuagtet udkastede Sir Gervaise sin Plan for den kommende Nat; han besluttede at unde sit Mandskab Ro og at holde sine Hensigter hemmelige for Fjenden, idet han afholdt sig fra at foretage lignende Istandsættelser paa sin Prise.

Senimod Middag blev hvert Skibs Nummer heist, og det Eine efter det Andet spurgt om det havde lidt nogen betydelig Skade i den sidste Kamp. Svarene vare i Almindelighed tilfredsstillende, omendskjøndt nogle af Skibene gav Svar, der bevægede Viceadmiralen til paa en mere bestemt Maade at forviise sig om Flaadens Tilstand.

For at komme til dette vigtige Maal, tøvede Sir Gervaise endnu i to Timer, deels for at give Besætningen Tid til at spise til Middag paa alle Skibene, deels for at Rulingen og Søen kunde have Tid til at lægge sig, hvilket da ogsaa begyndte at blive Tilfældet.

Men da denne Tid var forbi, viste han sig paa Hytten og opfordrede Bunting til at begive sig paa sin Post.

Klokken to om Eftermiddagen havde Stormen lagt sig betydeligt, men da der endnu var svær Sø og Skibene laae flos Bidevind, ansaae Viceadmiralen det ikke for raadeligt at sætte endnu flere Seil til. Maaskee havde

ogsaa det Dufte, ikke at forstørre Afstanden fra Fjenden, nogen Indflydelse paa ham; thi det hørte med i hans Plan, ikke at slippe Hr. de Bervillin af Syne, saa længe Dagen varede, for at have saa tydelig en Idee, som muligt, om hans Flaade, naar Mørket faldt paa.

Hans Hensigt var nu at lade sine Skibe passere Mønstring, ligesom en General lader sit Regiment drage forbi sig og sin Stab, for at overbevise sig om dets Tilstand og Holdning.

Viceadmiral Dakes var den eneste Officier i den britiske Marine, som bragte denne Forholdsregel i Anvendelse, ligesom han da overhovedet gjorde meget, som Andre ikke tænkte paa, og iblandt Andet heller ikke tog i Betænkning at angribe en dobbelt saa stærk Flaade, som hans, naar der frembød sig en saadan Veilighed, som den vi have seet. Officiererne i Flaaden kaldte disse karakteristiske Mønstringer Sir Jarvys Felttog, og fandt en faad Fornøielse i at sammenligne Alt, hvad der ikke var efter sædvanlig Sømandsskik, med en eller anden Sædvane af Soldaterlivet.

Trods Flaadens Spøg, beholdt Bunting sin Ordre. De nødvendige Signaler bleve heisede og Svarene fulgte efter. Capitain Greenly beholdt derpaa sine mundtlige Instruxer, og Viceadmiralen begav sig ned for at forberede sig paa det forestaaende Optrin.

Da Sir Gervaise igjen viste sig paa Hytten, var han i fuld Uniform og bar Bathordenens Stjerne, som

han var vant til ved alle høitidelige Leiligheder. Atwood og Bunting vare ved hans Side, medens Bowlderoerne, i deres rige Livreer, dannede en Gruppe ved Siden af Capitain Greenly og hans Næstcommanderende indfandt sig ligeledes, saasnart deres andre Tjenesteplichter tillode det. Paa den modsatte Side af Hytten vare alle Marinesoldaterne, som ikke stode paa Post, opstillede i tre Geledder, og Officiererne i Spidsen for dem.

Paa Skibet selv var Storseilet opgivet, Stagsseilene nedhalede og Storemersseil var brast bak.

Quartermesteren ved Rattet havde Ordre til at holde lidt fra Vinden, for at Skibet kunde beholde lidt Fart og Mellemrummene derved blive lidt forstørrede.

Efterat disse Forberedelser vare gjorte, ventede Viceadmiralen indtil Skibene efterhaanden nærmede sig, og Solen viste sig, for første Gang efter fireogthve Timers Forløb, i en Strøm af glindsende Sommerlys, som om den vilde forherlige Optrinnet.

Det første Skib som nærmede sig til the Plantagenet, var naturligviis the Carnatic, da det seilede næst efter det i Linien. Dette Skib, der, som Viceadmiralen havde bemærket, udmærkede sig derved, at det aldrig var ude af sin Plads, behøvede ikke megen Tid for at komme op, omendstjændt det, da det luvvede op paa Admiralens luv Raaring for at gaae til Luvart, kastede sine Merssebugliner løs for at mindske sin Fart. Denne

simple Bevægelse bragte det omtrent halvtredstindstyve Skridt til Luvart af the Plantagenet, og da det havde passeret dette Skib, duvede det langsomt og stadigt, thi Veiret var nu af den Beskaffenhed, at man uden Anstrængelse kunde tale sammen i en saadan Afstand ved Hjælp af en Raaber.

De fleste Officierer paa the Carnatic vare paa Hytten, medens det skjed raskest over Stævn og kastede sin Skygge paa Dækket af the Plantagenet. Capitain Parker selv stod der med blottet Hoved, og det graae Haar flagrede i Vinden. Denne vakre gamle Sømands Ansigt udtrykte nogen Bekymring, thi dersom han kun havde havt en Trediedeel saa meget Frygt for Fjenden, som han følte for sin Chef, vilde han have været udgytig til sin Tjeneste. Nu saae han op til sine Seil, for at see om Alt var i Orden, derpaa gjorde han sig, eftersom han kom nærmere, Umage for at lære at kjende Udtrykket i Viceadmiralens Ansigt.

„Hvorledes gaaer det Eder, Capitain Parker?“ begyndte Sir Gervaise.

„Hvorledes befinder Sir Gervaise sig i Dag? Jeg haaber, at den sidste Kamp med Fjenden ingen Skade har gjort ham.“

„Meget godt! Jeg takker Eder, Sir! Har the Carnatic ingen betydelig Skade lidt i Kampen?“

„Ingen betydelig, Sir Gervaise! En Skramme i Fokkemasten, men som ikke er slem nok til at volde os

nogen Bekymring, da Stormen nu har lagt sig; Taffelagen har ogsaa lidt noget, og Skroget har faaet nogle Nap."

"Har Eders Folk lidt, Sir?"

"To Døde og syv Saarede, Sir Gervaise! Brave Gutter, de Fleste af dem; men der er dog nok tilbage, der ligne dem."

"Derjom jeg forstaaer Eder ret, Capitain Parker! saa melder I, at the Carnatic er dygtig til Tjenesten?"

"Saa vidt som mine ringe Evner sætte mig i Stand dertil, Sir Gervaise Dakes!" svarede den gamle Mand, der var en Smule urolig over Spørgsmaalets Formelighed og Bestemthed. „Støt ved Roret! Støt saa!"

Alt dette gik for sig medens the Carnatic luvede til og støttede med Roret; nu faldt det langsomt og majestætist af med Bred siden mod Admiralen og bevægede sig fremad, eftersom dets Seil igjen begyndte at trække.

I dette Dieblik, da Raanofferne paa begge Skibe vare omtrent hundrede God fra hinanden, og the Carnatic skjød op tværs for den anden, løstede Sir Gervaise Dakes sin Hat, traadte hurtigt hen til Stelingen paa Hytten, bød Taushed med Haanden og talte med en Tydelighed, som gjorde, at hver Mand i begge Skibene kunde forstaae ham.

"Capitain Parker!" sagde han; „jeg vil herved offentligt takke Eder for Eders hæderlige Opførsel paa denne Dag. Jeg har altid sagt, at en sikkrere Støtte kan aldrig

følge nogen Overbefalingsmand i Kampen. J har mere end beviist, at min Anskuelse var rigtig. Jeg takker Eder offentlig, Sir!"

"Sir Gervaise, jeg har ingen Ord! — Gud vel-signe Eder, Sir Gervaise!"

"Jeg har kun een Feil at foreholde Eder, Sir! og denne er let tilgivet."

"Jeg haaber det, Sir!"

"J manoevrerede Eders Skib saa raadt og sikkert, at vi neppe havde Tid til at komme ud af Retningen af Eders Kanoner."

Den gamle Parker havde nu ikke kundet svare, om saa hans Liv havde været afhængigt af det; men han bukkede sig og foer med Haanden over Dinene.

Men de kunde endnu kun tale et Dieblif sammen.

"Dersom hans Majestæts Sværd ikke berører Eders Skulder for denne Dags Bedrivt, vil Skylden ikke være min;" lagde Sir Gervaise til og tilvinkede ham sit Farvel med Hatten.

Under denne Samtale herskede der en saadan Stilhed ombord paa begge Skibene, at Søens Skulpen mod Bougen af the Carnatic, var den eneste Tone, der forenede sig med Sir Gervaises klangfulde Stemme; men saasnart han taug, udbrød Mandskabet paa begge Skibene i et eenstemmig Hurra. Officierne stemmede af Hjertet i med, og Viceadmiralen lod, for at gjøre Høfligheden

fuldkommen, sine Marinesoldater præsentere Gevær for det forbiseilende Skib.

Nu skjød the Carnatic pludselig rask over Stevn, da alle Seil trak, og snart var det forbi the Plantagenet.

The Carnatic var neppe af Veien, førend the Achilles allerede skyndte sig med at indtage dets Plads.

„Hvorledes gaaer det Eder i Dag, Sir Gervaise!“ raabte Lord Morganic, uden at vente paa at Viceadmiralen skulde tiltale ham; „tillad mig, at ønske Eder til Lykke med denne Dags Hæder!“

„Jeg takker Eder, Mylord! og ønsker at sige Eder, at jeg er tilfreds med Eders Udfærd. I have Alle holdt Eder godt, og jeg ønsker at takke Eder Alle. Er the Achilles ubeskadiget?“

„Ingen betydelig Skade — noget Taffelage og nogle faa Rundholter er gaaet tabt.“

„Har I mistet Folk, Sir? Jeg ønsker noiagtig Efterretning om ethvert Skibs Forsatning.“

„Otte til ni stakkels Gutter, Sir! saa vidt jeg troer; men vi ere i dette Dieblif kampfærdige igjen.“

„Godt, Sir! støt Deres Bugliner og gjør Plads for the Thunderer.“

Morganic fulgte Ordren, men da hans Skib skjød frem, raabte han:

„Jeg haaber, Sir Gervaise, at I ikke har i Sinde at opgive den anden anskudte And. Jeg har sendt min

Næstcommanderende ombord paa den *One* og haaber at kunne sende Trediecommanderende ombord paa den *Anden*."

„Ha, ha! *Morganic*! vi skyde *Fuglene*, og I stikker dem i *Tasken*. Jeg vil give *Eder* mere af det Slags at gjere, forend jeg slipper *Eder*."

Selv *Sir Gervaise Dakes*, der ikke var vant til at spøge i *Tjenestefager*, holdt det for passende at gjøre den *Andens* *Kana* denne lille *Tilstaaelse*; og derpaa seilede the *Achilles* forbi *Flagskibet*; og dermed falder *Tæppet* for denne *Scene*.

„Jeg troer, *Greenleaf*!" sagde *Lord Morganic* til sin *Læge*, en af hans begunstigede *Indlinger*, „at denne *Sir Jarmy* er en *Smule* *skinsyg* paa os, fordi *Daly* kom paa *Brisen* forend han kunde sende et af sine *Fartøier* ombord. — Det vil tage sig ganske godt ud i *Bladene* — ikke? — „Det franske *Skib* blev taget i *Besiddelse* og opbragt af the *Achilles*, *Capitain*, *Lord Morganic*." — Jeg haaber, at den gamle *Herre* vil være saa *billig* at give os, hvad der tilkommer os. Mig forekommer det, at det var vort sidste glatte *Lag*, der fik ham til at stryge *Flaget*."

Et passende *Svar* fulgte, men som vi ikke kunne gjengive, da *Skibet* gled hurtigt *afsted*. *Raden* kom nu til the *Thunderer*, *Capitain Folen*. Dette *Skib* var et af dem, der havde udholdt de tre første franske *Skibes* *Ild*, efterat de havde faaet *Binden* *tvers*, og da det udgjorde det første *Skib* i den engelske *Arriergarde*,

havde det lidt mere end noget andet Skib i Viceadmiralens Eskadre. Dette saae man ogsaa strax paa dets Takkelage, da det nærmede sig, og af den Opmærksomhed, som man havde henvendt paa dets Rundholter. Selv da det sluttede til den Commanderende saae man Folk iværk med at underflaae et nyt Storseil, da Riget paa det gamle var sønderskudt og næsten ganske losrevet fra Raaen. Heller ikke manglede der paa dens læ Side sikkerne Tegn til at de franske Rugler havde truffet.

Den sædvanlige Hilsen imellem Viceadmiralen og Capiteinen fulgte, og den Første lod sit Spørgsmaal høre:

„Vi have ikke ladet os nøie med at salutere hinanden, Sir Gervaise!“ svarede Capitein Foley, „dog er Skibet igjen tjenstdygtig. Dersom Vinden vilde lægge sig lidt mere, ville vi vel kunne føre flere Seil.“

„Det glæder mig at høre dette, — jeg er henrykt over at høre dette, Sir! Jeg har været mere bekymret for the Thunderer end for noget andet Skib. Jeg haaber, at Eders Tab af Mennesker ikke har været betydeligt.“

„Ni Døde, Sir Gervaise! og, som Vægen beretter mig, femten Saarede.“

„Dette beviser, at I ikke laae for Anker i en Havn, Foley! Nu, jeg tør vel antage, at Hr. de Bervillin ogsaa paa sin Side kan vise Spor af Eder. Farvel, Farvel! Gud være med Eder, Foley!“

The Thunderer skjød forbi og gjorde Blads for the Blendheim, Capitain Sterling. The Blendheim var et af de Skibe, der altid var rede, til at udføre, hvad det skulde være, uden at man i mindste Maade kunde see det paa det; det lod aldrig sin Capitain i Stikken, omendskjøndt dets Udvortes syntes at love lidet eller Intet. Dets Capitain var en rigtig Søgut, der var en Smule tilbøielig til at bruge flere udenlandske Eder, — en stor Under af Tobak og Brændeviin, men som besad Klogskab nok til aldrig at bande i Viceadmiralens Nærværelse, omendskjøndt man vidste, at han ikke undlod det i en Kirke, — eller til ikke at drikke mere, end han kunde taale, naar han var ligeoverfor Fjenden, eller det blæste en Storm. Han var en altfor grundfast Mand og en for god Sømand til at ansee Flaasken for en Tilflugt; den var hans Ledfager i frie og muntre Timer, og i saadanne behandlede han den rigtignok ikke uden kjærlig Velwillie, hvilket gjorde det meget vanskeligt for Andre ikke at føle den samme Hengivenhed for den. Med eet Ord, Capitain Sterling var en Sømand af den gamle Skole, thi der gives i enhver Henseende ligesaa godt en gammel Skole for hundrede Aar siden, som der nu gives en, og efter al Sandsynlighed om hundrede Aar igjen vil gives en.

The Blendheims Melding var glædelig, thi det havde i ingen Henseende lidt nogen betydelig Skade og heller ikke noget Tab af Mennesker. Capitainen meldte

at hans Skib var ligesaa tjenstdygtigt, som da det lettede Anker for at gaae under Seil."

„Desto bedre, Sterling! — Desto bedre! J skal være i Spidsen, naar det igjen kommer til Kamp og faae Leilighed til at vise Eder. Jeg forlader mig paa the Blendheim og dets Capitain."

„Jeg takker Eder, Sir!" svarede Sterling, da hans Skib gled afsted; „men Apropos, Sir Gervaise! skulde det ikke være passende at mønstre Prisen en Smule, førend den kommer i Toldbejntenes Hænder? Her ude i rum Sø kan man umuligt kalde det Smugleri. Der maa sikkerlig være god Rødviin ombord i den."

„Dette vilde være en Priseplyndring, Sterling!" sagde Viceadmiralen leende, thi han vidste nok, at Forslaget kun var gjort for Spøg, „og derpaa staaer Døden uden foregaaende Skrivtemaal. Lev vel! Goodfellow er tæt i Hælene paa Eder."

Det sidste Skib i den egelske Linie var the Warspite under Capitain Goodfellow, en Officier, der den Tid udmærkede sig iblandt Søofficiererne ved en religiøs Retning, som man kaldte det. Som det pleier at være sædvanligt med Folk af dette Slags, var Capitain Goodfellow en rolig, estertænksum og paa sine Blikker opmærksom Mand. Maaskee havde han mindre af den virkelige Ulf, end mange af hans Kammerater, men hans Skib var altid i god Orden, gjorde sin Bligt, og agtede med megen Opmærksomhed paa Signalerne, en Om-

stændighed der gjorde, at dets Chef stod vel anskreven hos Viceadmiralen.

Efterat de sædvanlige Spørgsmaal vare gjorte og besvarede, underrettede Sir Gervaise Capitainen om, at han havde i Sinde at forandre den Orden, hvori de seilede, saa at han vilde komme i Avantgarden.

„Vi vilse tvinge den gamle Parker til at trække en Smule Aande, Goodfellow!“ lagde Viceadmiralen til; „og I vil være det andet Skib efter mig. Jeg maa løbe foran for Eder Alle, ellers løbe I uden Ordre løs paa Franskmændene, og paa staae, at I ikke kunde see Signalerne for Nøgen.“

The Warspite fortsatte sin Cours, og the Plantagenet havde nu kun Prisen og the Druid at modtage, thi Signalet gjaldt ikke the Chloe, the Driver og the Active.

Da Daly, som det tidligere er berettet, lidt efter lidt havde holdt sig til Luvart af alle de andre Skibe, og da der blev givet Ordre, at man skulde løbe paa Braiehold, knurrede han ikke lidt over, at man tvang ham til igjen at tabe saameget af den Fordeel, som han havde vundet; imidlertid var Viceadmiralen ikke at spøge med, naar det angik Ting af dette Slags, og der var intet andet for, end at opgive sine Underseil, og at oppebie det Dieblif, da han maatte passere Monstringen. Da the Warspite var ude af Veien, var hans Skib kommet Admiralen saa nær, at han ikke havde andet at

gjøre end at ride sine Halse under igjen, og passere saa nær, som det var ønskeligt. Da han var nær nok opgav han, ifølge Viceadmiralens Ordre, sit Storseil.

„Mangler I noget, Dalh?“ spurgte Sir Gervaise, saasnart Lieutenanten viste sig; „Eøen har nu lagt sig saameget, at vi kunne sende Eder nogle Fartøier.“

„Mange Tak, Sir Gervaise! Jeg vilde gjerne komme af med eet eller tohundrede Franskmænd, og faae hundrede Engelskmænd i deres Sted. Kongen har kun eenogthve Undersaatter ombord her, naar man regner dem Alle tilsammen.“

„Capitain Blewet har Ordre til at ledsage Eder, Dalh! Saasnart det er mørkt har jeg i Sinde at lade Eder afgaae til Plymouth under Fregattens Convoi. Er Prisen et net Skib, hvad Dalh?“

„Nu, Sir Gervaise! det ligner nu et Stykke sønderflaaet Porcellain, — man kan ikke vel skatte dets Værd, det seiler ikke slet og er ogsaa en dygtig Luvsholder, men der er en fransk Torden i den.“

„De skulle nok lære Engelsk, naar Tid er, Sir! Hvordan har det sig med Lækken? Arbeide Pumperne godt?“

„Den er betydelig læk, Sir Gervaise! Pumperne patte som en Nimaaneders Dreng; men vi have kun nitten Matroser, som kunne arbeide.“

„Nu, Dalh! glem ikke at I vil afgaae til Plymouth, saasnart det bliver mørkt. Dersom I skulde see noget

til Admiral Blüewater, saa sig ham, at jeg forlader mig paa hans Bistand, og kun venter paa hans Komme, for at blive færdig med Hr. de Bervillin."

„Meget gjerne, Sir Gervaise! Meget gjerne! Men," svarede Lieutenant Daly grinende til; „hvad synes I om de franske Signaler? I Mangel af bedre, maatte vi henvende os til Glasfikerne."

„Ha! I vilde være i Forlegenhed, dersom I skulde forklare alle Eders Signaler, mener jeg. Skibets Navn er Victoria, som jeg hører. Hvorfor gav I den arme Kone et Pantser og et Anker?"

„Det er efter Bøgerne. Hvert Ord er taget efter Cicero, Cornelius Nepos, og andre saadanne Folk. O, jeg gik i Skole førend jeg kom til Søes, Sir Gervaise! og Literaturen i Irland er den samme, som i den hele øvrige Verden. Victoria behøver et Pantser, Sir! for at være seierrig, og Ankeret betyder, at hun ikke hører til en Familie af Eventyrere og Omløbere. Jeg er ligesaa sikker paa, at jeg har Ret, som jeg er det i mine Conjugationer og Declinationer."

„Meget godt, Daly!" svarede Sir Gervaise leende; „Orderne af Admiralitetet skulde erholde Underretning om Eders Fortjenester i dette Fag, og I vil maaskee erholde en Professorplads. — Forglem ikke at følge the Druid."

Her vinkede begge Gentlemen, som sædvanligt, med

Hænderne, til Tegn til Afsked, og the Victoria, hvis Binger vare stækkede, bevægede sig langsomt forbi.

The Druid fulgte, og Sir Gervaise gav Capitain Blewet simpelt den Befaling at ledsage Prisen til Havnen ved Plymouth, og at see efter sin egen Fokkemast: Saaledes endte Mønstringen. Fregatten lovede igjen op til Luvart af Linien, idet the Plantagenet blev Agtermanden. Nogle Minutter efter fyldte det sidste Skib sine Seil og fulgte efter sine Kammerater.

Viceadmiralen havde nu paa den umiddelbareste Maade skaffet sig Visshed om sin Flaades virkelige Tilstand og kunne nu indrette sine Foretagender derefter. Dersom Bluewaters Brev ikke havde været, vilde han have følt sig fuldkommen lykkelig, thi denne Dags Seier havde indgød det forskjellige Skibe en Aand, der allerede var en Borgen for vigtigere Begivenheder. Han besluttede dog at handle, som om han ikke havde seet Brevet, og kunde umuligt tro, at en Ven, som i saa lang Tid havde viist sig tro, virkelig skulde blive ham utro i Nødens Time.

„Jeg kjenner hans Hjerte bedre, end han selv kjen- der det,“ sagde han ved sig selv, „og jeg vil, inden vi blive een Dag ældre, vise ham dette til hans Beskjæm- melse og til min Triumph.“

Om Eftermiddagen havde Sir Gervaise flere korte, afbrudte Samtaler med Wycherly, for, om muligt, at faae sikker Efterretning om den Sindstilstand, i hvilken

hans Ven havde skrevet Brevet, men dette lykkedes ham dog ikke; thi den unge Mand tilstod aabenhjertet, at han, ifølge en Tankesforvirring, som han af Beskedenhed tilskrev sig selv, men, som Sir Gervaise vel vidste, maatte tilskrives Bluewater, ikke saae sig i Stand til at gjøre sig noget klart Begreb om Contreadmiralens Hensigt.

Imidlertid begyndte Elementerne at vise deres afværlende Luner paa en anden Maade. En Storm er om Sommeren sjeldent af lang Varighed, og det lader til, at fireogthve Timer er den Periode, som Naturen har tilladt den at rase i. Under Mønstringen havde Veiret forbedret sig betydeligt, og fem Timer senere var Søens Bevægelse ikke alene mindre heftig, men Vinden havde ogsaa skaget sig flere Streger, og blæste kun en stiv Bramseils Kuling fra Nordvest.

Den franske Flaade kovedte snart og styrede Nordost til Nord med godt fuldt Seil. Dens Mandskab havde været ivrigt beskæftiget med at istandsætte den Skade de havde lidt, og Admiralskibet var igjen ganske sat i Stand, og havde sat alle Seil til, ligesom de øvrige Skibe. Den Skade, som *le Scipion* havde erholdt, var ikke saa let at reparere, men ogsaa den havde tiltaklet to Rødmaster, thi den havde, saasnart Veiret tillod Fartøjerne at nærme sig, erholdt Hjælp af de andre Skibe.

Da Solen hang paa den vestlige Himmel, og endnu havde een Time at staae over Havet, førend den endte den lange Sommerdag i disse nordlige Egne, tilsatte

dette Skib et Krydsseil, istedetfor et Storemersseil, og et Forrebramsseil istedetfor et Krydsseil. Saaledes udrustet var det istand til at holde sig ved sine Kammerater, som alle vare under smaa Seil og kun ventede paa Mørket, som skulde skjule deres Bevægelser.

Sir Gervaise Dakes havde, omtrent een Time før end le Scipion havde faaet tilsat sine nye Seil, givet sin Flaade Signal til at stagvende i hinandens Rjølband. Denne Befaling blev udført med stor Behændighed, og da Skibene før havde lagt saa høit som Bestshdvest over den anden Boug, var deres Seillinie nu, da de havde vendt, og styrede Nordnordost, næsten en Miil til Luvart af Fjenden. Efterhaanden som hvert af Skibene havde vendt, mindskede de Seil, for at Skibene agtenfor kunde holde af, og slutte paa deres respective Plads. Det er neppe nødvendigt at bemærke, at denne Bevægelse igjen bragte the Plantagenet i Spidsen for Linien; dens nærmeste Agtermand var nu the Warspite og the Carnatic sluttede Arriergarden.

Det var en pragtfuld Eftermiddag som spaaede en skjøn Nat. Men da man paa den Tid af Aaret egentlig kun kan gjøre Regning paa sex Timers Mørke, og Maanen stod op ved Midnatstid, indsaae Viceadmiralen, at der ingen Tid var at spille, naar han i Nattens Mørke vilde foretage sig Noget. Man havde ikke længer Reeb inde, endskjøndt alle Skibene vare under smaae Seil, for at rette alle deres Bevægelser efter Brisens. Men denne

Sidste var dog nu taget paa Slæbetoug af the Druid og da den kunde føre sine egne Underseil, og Fregatten havde Bramseil til, kunde la Victoire ikke alene holde Fart med Flaaden, men var ogsaa istand til at beholde sin Plads til Luvari.

Saaledes stode Sagerne, da Solen gik ned; Tjenden var paa deres læ Boug i omtrent halvanden Miils Afstand, da the Plantagenet heisede et Signal, som befalede den hele Flaade at dreie hi med bak Store-Merseil.

Denne Befaling var neppe udført, førend Officiererne paa Dækket til deres Forbauselse hørte en Baadsmandsmath pibe Mandskabet til at falde i Viceadmiralens Fartøi, eller hvilket som helst Fartøi, der maatte være skiftet til den paataukte Tjeneste.

„Har jeg hørt ret, Sir Gervaise?“ spurgte Greenly fuld af Nysgjerrighed; — „vil I lade Eders Fartøi bemande?“

„J har hørt fuldkommen rigtigt, Greenly! og dersom I har lyst til at gjøre en Notour, da Aftenen er saa smuk, vil jeg udbede mig Eders Selskab. — Sir Wycherly Wychecombe, da I er en Vediggjænger her, har jeg en Flagofficiers Ret til at presse Eder til min Tjeneste; og I maa i Forbigaaende vide, Greenly! at jeg har ladet denne Herre udfærdige en Ordre, ifølge hvilken han som hørende til min Familie, som Soldaterne udtrykke sig, har at melde sig hos Eder. Atwood vil

overgive ham den, saasnart vi igjen ere ombord, og I vil betragte ham som min første Adjudant."

Ingen havde Ret til at modsætte sig denne Anordning, og Wycherly bukkede for at takke. I dette Dieblisk saae man Fartøiet svinges ud over Siden af Skibet og sættes i Vandet. Mandskabet tog deres Plads med reiste Marer og Baadshager. Bagten præsenterede, Baadsmanden peeb Faldreeb, Trommerne hvirvlede, og Wycherly sprang til Faldrebet og var snart ude af Syne; Greenly og Sir Gervaise fulgte efter, og Baaden satte af.

Umendkjøndt Søen havde lagt sig betydeligt, og dens Toppe ikke mere vare farlige, frembød det atlantiske Hav dog ikke den rolige Overflade, som en Indsø pleier at vise en Sommeraften. Saasnart Marerne faldt i Vandet, hævede Baaden sig paa en lang, tung Dønning, der kastede den i Veiret som en Røddeskal, og da Vandet igjen svandt under den, var det som om saadan et svagt Fartøi skulde synke ned i en Hule i Havet.

Intet kan frembyde et tydeligere Billede paa Hjælpeløshed, end Fartøier, som saaledes blive kastede omkring af Søen, naar denne ikke er i sit rasende Lune, thi man venter da en bedre Behandling end saaledes at være en Bold for Elementerne. Men ogsaa den, som har svømmet paa det roligste Hav, vil mere eller mindre have erfaret denne Hjælpeløshed, thi det stærkeste Fartøi betjent af de vakreste Matroser, synes i den halve Tid at

være en Fjer, der bevæges i Luftens lunefulde Strømninger.

Men de, som befandt sig i Fartøiet, vare altfor fortrolige med deres Stilling, til at tænke meget paa saadanne Ting; og saasnart Sir Gervaise havde tilladt Wycherly at tage Roret, saae han i Veiret med et knydigt Die for at mynstre the Plantagenets Udseende.

„Denne Karl, Lord Morganic, har en bedre Udflydning for sin Schebecketaffelage, end jeg havde troet, Greenly!“ sagde han, efter et Dieblifs Underføgelse; „Eders Forstang staaer idetmindste sex Tommer for langt forover, og I vil være saa god, i Morgen tidligt, hvis Veiret tillader det, at lade den sætte noget mere agtenover. I dette snevre Farvand passer Eders Middelhavsfarere sig ikke.“

„Meget vel, Sir Gervaise! Stangen skal blive rettet imorgen paa Dagvagten,“ bemærkede Capitainen roligt.

„Betragt kun Goodfellow, omendskjøndt han er en halv Præst, gjør Manden sig dog Umage for at holde sin Reising i en smukkere Orden, end nogen anden Capitain i Flaaden. I seer, ombord paa the Warspite, aldrig noget Rundholt en halv Tomme ude af sin Stilling.“

„Dette har sin Grund deri, at dens Capitain forskjønner alt med sit eget Liv, Sir!“ svarede Greenly leende; „dersom vi i andre Ting vare halvt saa gode som han, vilde vi ogsaa være bedre som Sømand.“

„Jeg troer ikke, at Religionen skader en Sømand, Greenly! Nei ikke i mindste Maade, det vil sige, naar han ikke kiler sine Master for stærkt, men lader dem have tilbørligt Spillerum for ethvert Slags Veir, Good-fellow er ingen Skylder.“

„Ikke i mindste Maade, Sir! og derfor er han ogsaa saa almindeligt elsket. Capellanen paa the Warspite er ikke uden Nytte, men man kunne ligesaa godt tiltafle et Bougspryd ud af et Kaghvindowe, som gjøre vor geistlige Herre brugbar.“

„Nu, Greenly! vi begrave aldrig en Mand uden at sætte ham overbord paa en christelig Maade,“ svarede Sir Gervaise! „Jeg lider ikke, at man kaster en Sømand i Havet, som et Bundt gamle Klæder.“

„I denne Henseende gjøre vi vistnok vor Pligt: men førend en Mand er død, er den Geistlige af den Mening, at den Syge alene tilhører Lægen.“

„Jeg vil vædde hundrede Guineer, at Magrath ikke er uden Indflydelse paa ham i saadanne Ting, — hold lidt længer fra the Blenheim, Wycherly! jeg ønsker at see, hvordan den seer ud til Veirs. — Det er en for-dømt Karl, denne Magrath; i Sir Gervaises Fartøi bandede Ingen uden han selv, naar Viceadmiralsflaget vaiede i dens Boug; „og han er netop Mand for, at han kan sætte Capellanen saadanne Ting i Hovedet.“

„Ja, jeg troer, at I deri har mere end halvt Ret,

Sir Gervaise! I en mørk Nat hørte jeg engang en Samtale imellem dem; de havde lænet sig mod Mesanmasten, og Lægen paastod en Theori, som lignede den, I omtalte, Sir!"

„Ha! gjorde han det. Dette er den skotske Skjælm ligt nok, han vilde bilde mig ind, at man ikke burde have aareladt Eders gode Onkel, Sir Wycherly! da han dog saa tydeligt fik Slaget, som man nogenstunde havde seet et Menneske faae det.“

„Nu, jeg havde aldrig troet, at han vilde drive sin Uforstammenhed saa vidt,“ bemærkede Greenly, der omtrent besad ligesaa mange medicinske Kundskaber, som Sir Gervaise; „jeg havde ikke troet, at en Doctor kunde være saa dristig at forsvare en saadan Anskuelse. Hvad Capellanen angaaer, saa opstillede han den Grundsætning, at Religion og Medicin ikke virkede godt sammen; han paastod at Religionen er et „Alternativum,“ og neutraliserer et Salt saa hurtigt som Jld.“

„Det er en stor Bagabond, denne Magrath, naar han bekommer et ungt Menneske under sine Hænder, og jeg vilde af Hjertet ønske, at Prætendenten havde ham hos sig med tre eller fire Bund af hans Favoritmedicin — mellem os sagt, jeg troer, at England vilde vinde betydeligt derved, Greenly! — Wycherly! efter min Anskuelse vilde the Blenheim blive et langt roligere Søskib, dersom man gjorde dens Master idetmindste to Fod kortere.“

„Dette kan vel være Tilfældet, Sir Gervaise! men vilde det være et saa sikkert Skib, dersom det i flod Kuling og i et critisk Dieblig kom i Affaire?“

„Bah, det er paa Tiden at vi gamle Karle see os om, Greenly! naar Drengene begynde at sige deres Mening om Linieskibe. Bliv ikke rød, Wycherly! Eders Bemærkning var forstandig, og vidner om Estertanke. Aldrig vil et Land have dygtige Sømand eller saadanne, som ere istand til at have Indflydelse i dets Krige, naar de ikke agte omhyggeligt paa Flaadernes Tactic. En Fregatskjermskib og Seillads med enkelte Skibe, er ikke at foragte som Dvælse, men den fornemste Praxis maa erhverves i en Eskadre. Ti søvare Skibe, som staae under god Flaadedisciplin og ere vante til Søen, udrette mere, end hundrede enkelte Krydsere, for at opretholde Orden og Disciplin, og kun naar man bruger Skibe i Fællesskab, udfinde vi hvad Skibe og Mandskab formaae. Udfaldet af denne Dags Kamp for Exempel, skyldte vi blot vor Dvælse i at seile i sluttet Orden og at holde den rette Afstand; uden denne vilde sex Skibe aldrig have været istand til at vinde Palmen fra Tolv, — Palmen! ja, det er det rette Ord, Greenly! som jeg i Morges ledte efter i min Hukommelse. Dalys fordømte Paddy burde have havt en Palmegreen, som Sindbillede paa Seieren, i Haanden.

Colote Kapitel.

Da Sir Gervaises virksomme Mand var underkastet saadanne pludselige Tankepring, som dem, vi have skildret i Slutningen af det forrige Kapitel, smilede Greenly ligesaalidt, som han overhovedet dvælede ved denne Gjenstand. Han bemærkede ligefrem, at de nu vare tværs for the Thunderer, og at han ønskede at vide, om det var hans Ønske at ro videre.

„Til the Carnatic, Greenly! hvis Sir Wycherly vil have den Godhed at sige dig Jeg har Noget at sige min Ven Parker, førend vi i Aften lægge os til at sove. Men lad os ogsaa faae Leilighed til at see Morganiacs Indfald, thi jeg kommer aldrig forbi hans Skib, uden at lære noget Nyt. Lord Morganiacs Skib er en god Skole for os gamle Knegte; ikke sandt, Greenly?“

„The Achilles er rigtignok i mange Henseender et Mønsterskib, Sir Gervaise! omendskjøndt jeg smigrer mig med, at the Plantagenet ikke har megen Leilighed til at efterligne det, for at erhverve sig Berømmelse.“

„J efterligne Lord Morganic, for at vide, hvordan et Skib maa holdes i Orden. Bah! lad Lord Morganic gaae i Skole hos Gder! — Men Karlen er dog slet ikke ræd i en Kamp; han forsvarer sin Post som en Mand, og han lader sig baade føle og høre, — ha, der er han, og svinger sin Hat paa Hytten, og undrer sig over

hvad Fanden Sir Jarvy nu har for. Hold ind imod ham, Wyhecombe! og lad os høre, hvad han har at sige os."

„God Aften, Sir Gervaise!" raabte Lorden, idet han som sædvanligt, begyndte Samtalen; „da jeg saa Eders Flag paa Fartøiet, haabede jeg, at I vilde gjøre mig den Glæde at smage et Glas Bordeauxviin og nogle Frugter, som endnu staae paa mit Bord."

„Jeg takker Eder, Mylord! men Forretninger gaae forud for Fornøielser. Vi have i Dag ikke været ledige, omendkjøndt vi i Morgen ville saa endnu mere at bestille. Hvordan lyster the Achilles Floret, efterat der er bleven rettet paa Forreisningen?"

„Den girer som en Matros, der har indtaget sin Grog, Sir Gervaise! — paa min Ære! Vi ville aldrig kunne foretage os noget med ham, dersom I ikke tillader, at vi staae dens Stænger paa vor egen Maade. Har I i Sinde at sende mig Daly tilbage, eller skal jeg selv agere Næstcommanderende, Admiral?"

„Daly er ude paa et Krydstogt, og I maa hjælpe Eder saa godt I kan, uden ham. Dersom I i Nat skulde savne Eders agterste Secundant, maa I ikke troe, at han er gaaet til Bunds. Sørg for et godt Udkig og giv Agt paa Signalerne."

Da Sir Gervaise nu vinkede Farvel med Haanden, vovede den unge Adelsmand ikke at svare, og langt mindre at gjøre noget Spørgsmaal, omendkjøndt Admi-

ralens Ord gav dem ombord paa the Achilles meget at tænke paa.

Fartøiet roede forbi og fem Minutter efter var Sir Gervaise ombord paa the Carnatics Skandse.

Parker modtog Viceadmiralen med Hatten i Haanden og med en Frugt og Ængstelighed, som maaskee var ham medfødt, og imod hvilken ingen Selvfølelse kunde hjælpe ham. Banen havde dog ogsaa sin Deel deri, thi da han fra Barndommen af havde lært at bukke sig for Rangen, og selv at skabe sig sin lille Lykke, havde han lagt mere Vægt paa sine Foresattes Mening, end de pleie at gjøre, der kunne læne sig til andre Støtter, end deres Fortjenester.

Saa snart man havde viist Skandsen den tilbørlige Ære, Noget som Sir Gervaise aldrig forsømte, og heller ikke tillod at Andre forsømte, meddeelte Viceadmiralen Capitain Parker det Ænske, at tale med ham i hans Kahyt, hvorhos han bad Greenly og Wycherly om at ledsage ham.

„Paa min Ære, Parker!“ begyndte Sir Gervaise, og saae sig om i den hyggelige Kahyt; „J besidder den Kunst at tage et Huus med Æder til Søes; en Kunst, som ingen anden Officier i Flaaden kan rose sig af. Ingen Pragt, ingen Morganacker, intet Glitterstads, — men et simpelt, sundt, huusligt Udseende, som bibringer et Menneffe den Tanke, at han befinder sig i sin Faders Huus. Jeg vilde give tusinde Pund til at mine Bagabun-

der kunde give Kahyten i the Plantagenet et saadant Udseende."

„Mindre end Hundrede have bragt denne Bagatel i Stand, som I seer her, Sir! Mistress Parker seer selv efter saadanne Ting, og deri ligger maaskee den hele Hemmelighed. En god Kone, Sir! er en stor Belsig-nelse, omendstjøndt I aldrig har kunnet beslutte Eder til at gjøre denne Erfaring, Sir Gervaise!"

„Jeg troer ikke, Parker! at en Kvinde kan gjøre Alt dette. Tænk kun paa Stowel, Bluewaters Capitain, — han er ligesaa godt gift, som I, — ja, ved den hellige Georg! jeg har hørt den gamle Karl sige, at han har en Kone, som ingen af hans Majestæts Under-saatter har Mage til, men hans Kahyt seer ud som en Kjedelflikkers Bærksted og hans mellemste Kahyt som en Kaserne-stue. Da vi vare Lieutenanter sammen paa the Euridice, Parker! frembød Eders Lufaf det samme be-hagelige Syn, som nu Eders Kahyt. Nei, nei, Mand! det ligger i Sæden, ellers vilde det ikke vise sig saaledes paa enhver Tid og Sted."

„I forglemmer, Sir Gervaise! at jeg allerede var gift, da jeg havde den Ære at være Eders Messjekammerat paa the Euridice."

„Tilgiv, min gamle Ven! det havde jeg ganske for-glemmt. Det er ogsaa fordømt længe siden — ikke sandt, Parker?"

„Vistnok, Sir! jeg var fattig, og kunde ikke finde mig i det eensomme Liv, og derfor givtede jeg mig af Sparksomhed, Admiral Dakes!“

„Og af Kjærlighed,“ faldt Sir Gervaise ham leende i Talen; „jeg indestaaer for, Greenly! at han har sat Mistress Parker denne Tanke i Hovedet, enten den saa er sand eller ikke. Vistnok er det, at han ikke sagde hende, at han ægtede hende af Sparksomhed. Jeg tilstaaer, Parker! at jeg havde lyst til engang at see Eders agterste Kahyt.“

„Det kan let skee, Sir Gervaise!“ svarede Capitainen, stod op og aabnede Døren; „her er den, omendstjøndt den neppe er Gieren af Bowldero's Opmærksomhed værdig.“

„I Sandhed et herligt Lufaf! — og med et Udseende af huuslig Hygge, som sikkert erindrer Eder om Mistress Parker, dersom hiint Billede ved Enden af Eders Hængeskøie ikke sætter Eder andre Tanker i Hovedet. Hvad er det for en ung Her, I der har, min gamle Eurodice? Hvad, Parker?“

„Det er et Portrait af min trofaste Kone, Sir Gervaise! en passende Ledsjagerske, som jeg haaber, paa mit Krydstogt.“

„Hvad for noget, den unge Pige Eders Kone, Parker! Hvordan kom hun til at tage Eder?“

„Hun er rigtignok ikke ung længere, Sir Gervaise! men gaaer i de Tredstindstve. Dette Billede blev malet,

da hun var Brud, og er mig nu saa meget dyrebarere, da jeg veed, at Originalen saa længe har deelt Skjæbne med mig. Jeg seer aldrig paa det, uden at erindre med Taknemmelighed, hvor ofte hun tænker paa mig, naar jeg er til Søes, og hvor inderligt hun beder for min Lykke. I bliver heller ikke forglempt i hendes Bønner, Sir!"

"Jeg?" raabte Viceadmiralen som Barkers alvorlige Simpelted gjorde et dybt Indtryk paa; „har I hørt dette, Greenly? Nu, jeg tør vædde, at det er en god Dame, — et virkelig fortræffeligt Væsen. netop et Billede af min salig Moder, der var en Helgen og en Velsigelse for alle dem, som vare omkring hende. — Giv mig Eders Haand, Barker! og naar I igjen skriver til Eders Kone, saa bring hende min hjerteligste Hilsen, og læg alt det til, som en Mand kan sige ved en saadan Leilighed. — Og nu til vore Forretninger! Vi ville sætte os i denne Eders smukke Kahyt og tale om vore Anliggender."

Begge Capitainerne og Wycherly fulgte Viceadmiralen ind i den agterste Kahyt, hvor den Sidste tog Plads paa en lille Sopha, medens de Andre satte sig i ærefrygtfulde Stillinger paa Stole rundt omkring ham.

Da de Alle havde taget Plads, begyndte Sir Gervaise at meddele dem sine Planer:

"Jeg har et vigtigt Stykke Arbeid for, Capitain Barker!" sagde han, „og jeg ønsker at betro Eder det.

J maa vide, at vi i enhver Henseende behandlede det Skib, der i Morges slap fra os, da det løb ned til sin egen Linie, temmelig grovt, og desuden kappede to af dets Master ud af det. Dette Skib maatte, som J udentvivl have seet, sætte Rød-Master op, — blot Spirer, der ingen anden Hensigt kunne have, end at bringe det i Havn. Hr. de Bervillin vilde ikke være den Mand, som jeg holder ham for, dersom han skulde have ifinde at lade Striden imellem os blive ved det den er. Dog kan han ikke beholde hiint beskadigede Skib i sin Flaade, ligesaalidt som vi kunne beholde vor Prise hos os, og jeg tvivler ikke paa, at han, saasnart det bliver mørkt, vil sende det til Cherbourg, og medgive det en Corvet eller vel ogsaa en Fregat til Convoy."

"Ja, ja, Sir Gervaise!" svarede Parker estertænksom, da hans Foresatte havde hørt op med at tale; „det som J forudsiger, vil udentvivl indtræffe."

„Det maa indtræffe, Parker! thi Vinden blæser netop lige med denne Havn. J kan nu let tænke Eder, hvad jeg forlanger af the Carnatic."

„Jeg troer, at jeg forstaaer Eder, Sir! og dog beder jeg, at J vil tillade mig at fremsætte et Ønske."

„Tal reent ud, Gamle! J taler med en Ven. Jeg har valgt Eder, for at vise Eder en Tjeneste, baade fordi jeg har Eder kjær, og fordi J er den ældste Capitain i Flaaden. Den, som tager dette Skib vil vel erfare noget mere."

„Meget rigtigt, Sir! Men skulde der ikke gives mere Arbejde her? Og vilde det være forsigtigt, at sende et saa skjent Skib, som the Carnatic, bort, naar Fienden, om det endogsaa bliver her, dog tæller Ti mod Sex?’

„Paa Alt dette er der tænkt, og jeg vidste nok hvad I vilde føle. I troer, at det vilde være ærefuldere for Eders Skib at beholde sin Plads i Linien, end at kapre et allerede halv overvundet Skib?’

„Saaledes er det, Sir Gervaise! Jeg tilstaaer, at det netop var den Tanke, der foer mig igjennem Hovedet.’

„Da skal I see hvor let det er, at faae den ud igjen. Jeg kan, da Veiret er blevet saa godt, ikke angribe Franskmændene uden Forstærkning. Dersom Bluewaters Division indtræffer, ville vi, uden Eder, være Ti imod Ti, og med Eder ville vi være Elleve imod Ti. Jeg tilstaaer at jeg ingen Ven er af at have noget forud, og vil derfor sende en bort, især naar jeg forudseer, at en ædel Lodækker vil være Lønningen derfor. Naar en Fregat ledsager det ramponerede Skib, har I begge Hænder fulde og Kampen vil være ret smuk, og tager I dem Begge, vil det være endnu smukkere. Hvad siger I nu, Barke?’

„Jeg begynder at tænke bedre om Planen, Sir Gervaise! og takker Eder for Valget. Dog ønsker jeg at kjende Eders Hensigter noget nøiere, — jeg har altid staaet mig godt ved at følge Eders Raad.’’

„Godt! saa hør da! send fire eller fem Bar af de

skarpeste Dine, som J har ombord, tilveirs, og lad dem have et stadigt Udfig efter Eders Bytte, saa længe det er lyst nok til at bemærke dets Stilling. Om en kort Tid ville de ogsaa kunne kjende det i Mærket, og naar J bruge Eders Natkifferter godt, kan det neppe komme bort, uden at J mærker det. Saasnart det holder af, koven der J, og skynder Eder det bedste J kan, afsted henimod Cap la Hogue eller Alderney. J vil løbe tre Gange saa stærk Fart som han, og jeg vil sætte mit Liv paa, at J, naar Dagen bryder frem, har ham til Luvert af Eder, og saa er han Eder vis. Vent ikke paa Signal fra mig, men seil saasnart det begynder at blive mærkt. Naar Eders Arbeide er fuldbragt, saa seil saa hurtigt J kan til den nærmeste engelske Havn, og på Eders Skuldre godt ind, for at det ikke skal gjøre ondt, naar Kongens Sværd berører dem. Man holdt mig i mit treogthvende Aar for værdig til Ridderkabet, og Djævelen skulde have en Haand med i Spillet, dersom J i Eders Treogtredshvendinge ikke skulde være værdig dertil."

„Ha, Sir Gervaise! Eder lykkedes Alt, hvad J foretog Eder. Ingen Expedition slog Eder fejl."

„Fordi jeg altid vovede meget. Mine Planer ere ofte mislykkede; men da der sædvanligt var nogen Lykke i Følge med dem, saa troer man, at jeg netop har villet det, jeg gjorde."

Nu fulgte der en lang udførlig Forhandling om

det man havde i Sinde, og Greenly tog ivrigt Deel i Samtalen og gav den gamle Chef paa the Carnatic mangt et nyttigt Vink.

Sir Gervaise havde tilbragt omtrent een Time i the Carnatics Kahyt, da han tog Afſkeed og igjen ſteeg i ſit Fartøi.

Det var nu ſaa mørkt, at man ikke mere kunde ſjende mindre Gjenſtande hundrede Skridt borte, og Skrogene af Skibene lignede, da Fartøiet paſſerede forbi dem, ſorte Høie, med Skyer ſvævende mellem deres Reisninger, der tog ſig ud ſom Træer, der bevægedes af Vinden. Ingen Capitain vovede at præie den en Chef commanderende, da han igjen roede forbi Linien, undtagen Lord Morganic. Denne havde altid noget at ſige, og da han formodede, hvad der kunde bevæge Viceadmiralen til at gjøre the Carnatic et ſaa langt Beſøg, kunde han ikke bare ſig for at hentyde derpaa, da han hørte det hjemvendende Fartøis afmaalte Aareſlag.

„Vi ville alle være ſkinſke over den Høflighed, ſom I har viiſt Capitain Barker, Sir Gervaise!“ raabte han; „medmindre Eders Gunſt ogſaa leilighedsviis vil udvide ſig til dem, ſom ere den mindre værdige.“

„Nu, nu, man vil ogſaa erindre Eder, naar Tid er. Morganic! Lad imidlertid Eders Folk holde Dinene aabne, for at de ikke tabe Franſkmændene af Syne. I Morgen ville vi tale et Ord med dem.“

„Forſkaan os for en Kamp om Natten, Sir Ger-

vaise! Jeg holder slet ikke af Strid, naar jeg er søvrig; og jeg seer gjerne mine Fjender i Dinene. Ved lys Dag — saa meget I vil, men blot en rolig Nat, Sir!”

„Veed I hvad, Morganic! Dersom en Opera, eller et Bal eller en Masquerade nu indbød Eder, er jeg vis paa, at I ikke vilde tænke paa at sove,” svarede Sir Gervaise tørt; „men hvad I end selv gjør, saa lad the Achilles ikke sove ind, — jeg behøver hende i Morgen tidligt. — Ro væk, Wycherly! — ro væk, og lad os komme ombord igjen.“

Femten Minutter efter stod Sir Gervaise atter paa the Plantagenets Hytte, og Fartøiet var igjen paa sin Plads paa Dækket. Greenly gik igjen til sine Forretninger, og Bunting stod færdig til at udbrede de Befalinger, som den Høistcommanderende vilde give ham.

Klokken var nu ni, og kun med Møie skjelnede man en Dvartmil borte Gjenstande paa Søen, om de endog vare saa store som Skibe. Men ved Hjælp af Natkikkertter holdt man omhyggeligt Die med de franste Skibe, som nu vare fulde to Mile borte, og skjød rask over Stævnen.

Det var nødvendigt at brase fuldt for at komme Fjenden nærmere, og i denne Hensigt blev der givet et Natsignal. Den hele engelske Linie brasede alle, saa at sige, paa et Bink, deres Agterræer om, og dersom Noget havde været der med gode skarpe Ører, vilde han i det samme Dieblif have kunnet høre de sex Store-Mersseil

leve. Som det forstaaer sig af sig selv, skjød Skibene afsted, og da the Plantagenet holdt af, indtil Vinden var tvers, fulgte det ene Skib efter det Andet med the Plantagenet i Spidsen.

Om trent sex Minutter senere kovedte the Carnatic til deres store Forbauselse, der ombord paa the Achilles saae denne Bevægelse; satte Læseil til om Styrbord, og stod til Søes. Himmelen var, henimod Østen, eller i Retningen af det faste Land, mørkest, saaat Mørket havde opslugt Pyramiden af dens dunkle Omrids. Imidlertid holdt le Victoire, der blev buxeret af the Druid flos bi de Vind, og, en Time sildigere, da Sir Gervaise igjen befandt sig tvers for den franske Flaade og en halv Mil til Luvart, var der intet Spor at finde af de tre ovennævnte Skibe.

„Sidindtil er Alt gaaet godt, mine Herrer!“ sagde Viceadmiralen til den Gruppe, der omgav ham paa Hytten; „og vi ville nu forsøge paa at tælle Tjenden, for at overthde os om, at han ikke ligeledes har affendt Skibe for at gjøre Bytte. — Prøv den Riffert, Greenly! det er en Natkiffert, og Eders Dine ere de bedste, vi have. See især efter Tjren med Rødmasterne.“

„Jeg kan kun finde ti Skibe i Linien, Sir Gervaise!“ svarede Capitainen, efter at han længe og omhyggeligt havde seet til; „det ramponerede Skib maa altsaa være gaaet i Læ. Af det er der virkelig intet Spor at finde.“

bleven skuffet ved det, at hans Fjende var kommen ham nærmere, da han havde en høj Agtelse for hans Dristighed. Han gjorde sine Forberedelser i Forventning af et Angreb, men begyndte ikke at fyre, omendstjøndt det svære Skjts ikke vilde have spillet uden Virkning. Da han ikke vilde lade det komme an paa Usikkerheden af en natlig Kamp, undslog han sig for at gjøre Begyndelsen, og efter een Times Forløb forsvandt Rysene ved Stykportene. Paa denne Tid vare de engelske Skibe, som førte stærkere Seil, end det var sædvanligt i saadan en Kuling, til Luvart af Fjenden, og ude af Skudvidde. Først nu mindskede Sir Gervaise igjen Seil, efterat han først ved Hjælp af Rifferten, havde overtydet sig om, at Franskmændene ogsaa havde bjerget deres Underseil, og ikke løb saa megen Fart som før.

Det var nu næsten Midnat, og Sir Gervaise lavede sig til at gaae ned; men førend han forlod Dækket, gav han Greenly meget bestemte Befalinger, som denne meddeelte Næstcommanderende, da begge disse Officierer havde i Sinde at skiftes til at blive paa Dækket — en Forsigtighed, der var saa meget mere nødvendig, som den hele Eskadres Bevægelser vare afhængige af Admiralskibets.

Viceadmiralen gik derpaa bort og søgte ubekymret sit Leie. Han var ikke den Mand, der vilde spille sin No, fordi Fjenden netop kun var udenfor Skudvidde. Da han var vant til at manoevrere i fjendtlige Flaaders

Baashn, havde hans Stilling intet Nytt for ham, og han satte en saa stor Tillid til sin Capitains Dygtighed og Dvelse, at han vel vidste, at der ikke kunde foresalde noget, saalænge hans Befalinger bleve iagttagne; og at betvivle dette Sidste vilde have været et Kjættereri i hans Dine.

Kulningen maatte være som den vilde, intet forstyrrede ham i hans behagelige Kahytliv, og Udsigten til et Slag forandrede ikke Spisetiden saa meget som eet Minut, ikke heller blev nogen af Formaliteterne forsømte, førend Skodderne bleve nedtagne og Batterierne vare klarede til Slag. Sir Gervaise var, omendstjændt Smaating undertiden kunde bringe ham i Harnisk, dog ved store Leiligheder en stor Mand. Han var af en livlig, pirrelig Charakter, og hans Mand var bestemt og dristig, og naar han saae Sandheden, saae han den, som det er sædvanligt hos saadanne Folk, saasnart de overhovedet ville see, saa klart og bestemt, at enhver Tvivl, som pleier at opstaae hos mindre mandige Mander, forsvandt.

Bed den nuværende Leilighed forudsaae han, at der ikke kunde foresalde Noget, der var i Stand til at forstyrre hans No, og han søgte og tog den saa tillidsfuld, som en Mand paa terra firma og i den dybeste Fred; ganske ulig dem, der ikke ere vantede til larmende Scener, klædte han sig roligt af, og hans Hoved laae neppe paa Buden, førend han ogsaa sov ind.

For et uerfarent Die maatte den Maade, hvorpaa begge Flaader manoevrerede i denne Nat. afgive en mærkværdig Gjenstand for Betragtning. Efter flere Timers unyttig Anstrængelse fra Franskmændenes Side for at komme Fjenden paa behørig Skudvidde nær, opgav den Forsøget for en Tid, og mindskede Seil, de fleste af de høiere Officierer begav sig til No.

Solen var netop i Begreb med at staae op, da Gallengo i Følge den Befaling, som var givet ham om Natten, lagde sin Haand paa Viceadmiralens Skulder. Denne Berørelse var tilstrækkelig. I et Dieblif var Sir Gervaise lysvaagen.

„Nu!“ sagde han, reiste sig halvt op, og gjorde det Spørgsmaal, som enhver Somand først pleier at gjøre: „Hvordan er Veiret?“

„En frist Bramseilskuling, Sir Jarwy! og netop som vort Skib gjerne har den. Naar I blot vil flippe det løst paa disse Jean Crapauds, vil det inden en halv Time være midt imellem dem, som en Høg imellem en Flok Kyllinger. Jeg maa melde Eders Maade, at den sidste Kylling vil komme paa Frokostbordet, dersom I ikke giver mig en Ordre til Messens Hovmester, at han skal udlevere os nogle af hans Fugle som Betaling for dem, som Grynterne have ædt, — og det var ægte Kapuner.“

„Hvad, I Sørover! I vil dog ikke, at jeg skal begaae et No i rum Sø?“

„Hvad var det for et Rov, om I befalede Messen at sælge os nogle Fjerkreaturer? Min Gud, Sir Jarmy! jeg er langt fra at tage noget fra disse Folk uden Befaling, ligesom Huulgasten, lad Hr. Atwood blot give mig det fort paa hvidt!“

„Ei stille, Mand!“ afbrød Admiralen ham; „hvoreledes havde vi Franskmændene, da I sidst var paa Dækket?“

„Jh, der har I dem, Sir!“ svarede Gallego, og traf Gardinet fra Vinduet, hvorved Admiralen blev sat istand til at see Arriergarden af den franske Linie, naar han blot vendte sig om; „og de ere netop hvor vi ønske at have dem; de forreste Skibe en Smule agten for tværs og i Læ, een Mil borte. Det kan man kalde at tage den Stilling, vi ønske.“

„Jh, Mester Gallego! Denne Stilling er god. Var Prisen at see, eller har I været for søvrig til at see ud efter den?“

„Jeg søvrig? Nu, Sir Jarmy! I maa give mig hvilke Titler og Navne I vil, men søvrig? Naar det behager Eders Naade at kalde mig saaledes, saa gør I mig den største Uret. Men fuld — godt, det kan I maaskee have Grund til at kalde mig — thi maaskee har I undertiden seet mig rabe en Smule, nemlig paa det faste Land, hvis Bevægelse og Omdreining jeg ganske er vænnet fra. — men søvrig?“

„Var Brisen til at see?“ spurgte Sir Gervaise en Smule skarpt.

„Nei, Sir Jarwy! den er forsvunden og the Druid med. Men dette er ikke Alt, Sir! Man siger, at der er tilstødt the Carnatic Noget, thi den er gaaet ud af Linien, som en Mathuuslampe ved otte Glas.“

„Ah, er den heller ikke at see?“

„Ikke saa meget som et Hønseluus, Sir! Og vi forundre os Alle over, hvad der er blevet af Capitain Barker — der er ikke et Spor af ham eller hans Skib paa det hele skummende Ocean. De unge Herrer der have Vagt, lee og sige, at han maa være fløiet op i en Wandhose, men de lee i Almindelighed, naar det gaaer ilde til, og saa hører jeg ikke mere paa dem.“

„Har I i denne Morgen holdt et godt Udfig paa Søen, Mester Gallengo?“ spurgte Sir Gervaise, idet han trak sit Hoved ud af sit Vadskebæcken, thi han havde imidlertid flædt sig halvt paa, og lavede sig til at bruge sin Nagekniv; „I pleiede jo at have et Die for en Jagt, da vi vare paa en Fregat, og I er vel nu istand til at sige mig om Admiral Bluewater er i Sigte?“

„Admiral Blue? — Nu, Sir Jarwy! det er mærkværdigt, — men jeg havde just raderet hans Division ud af min Logbog, og reent forglemt den; — jo, jo, der imod Nord, — der var der, ligesom Dagen brød frem, Noget, der saae ud som en Haandsuld Skibe, at see; men jeg har ikke tænkt paa, at det kunde være Admiral

Blues Division, da det var naturligere at antage, at han, som sædvanligt var paa sin Plads i Arriergarden af vor Linie. Lad mig engang see, Sir Jarvis! hvor mange Skibe har Admiral Blue hos sig?"

„Nu, fem Todækkere af hans egen Division, foruden the Ranger og the Gnat. syv Skibe i All.“

„Ja, ja, saaledes var det just. Nu, Eders Naade, der var fem Skibe at see der i Nord, som jeg har sagt Eder; og det kan uden tvivl have været Admiral Blue med hans Følge.“

Imidlertid havde Sir Gervaise bedækket sit Ansigt med Sæbeskum, men forglemte i Diebliffet denne Omstændighed. Da Vinden var nordvestlig, og the Plantagenet laae med bagbords Halse, støvnende mod Bill af Portland, saaledes at man fra Gallerivinduerne kunde oversee en god Deel af hele Horizonen til Luvart, gik han igjennem den styrbords Kahyt, som han ex officio beboede, aabnede et af de ovennævnte Vinduer, og saae selv ud. Der seilede vistnok en Eskadre af fem Skibe i sluttet Orden, og holdt saa smaant ned mod de to Linier under sine Mersseil, nær nok til at man kunde see, at den ikke havde sat sine Underseil til.

Dette Syn havde en pludselig Omverling i alle Admiralsens Bevægelser til Følge. Han foretog sig igjen i største Hast sin Toiletforretning, og den skarpe Kniv fløi i en saadan Hast over hans Kinder, at det kunde have været farligt, dersom han ikke havde havt en lang-

varig Dvælse. Denne vigtige Forretning var neppe forbi, førend Locker meldte, at Capitain Greenly var i den forreste Kahyt.

„Nu, hvad er der paa Færde, Greenly?“ raabte Viceadmiralen, og hans Hoved dukkede igjen op af Badstuebækkfenet; „hvad er der paa Færde, Greenly? — Efterretninger om Bluewater?“

„Det glæder mig, at kunne sige Eder, at han i mere end een Time har været i Sigte, omendskjøndt han holder en Smule sky og langsomt ned paa os. Jeg vilde ikke lade Eder falde, da jeg vidste, at Alt var i Orden, og at I behøvede Søvn.“

„I har gjort rigtigt, Greenly! Om Gud vil, skal det blive en travl Dag i Dag. Franskmændene maa vel see vor anden Division?“

„Udentvivl, Sir! Men man seer ikke, at de ville tage Flugten. Jeg er overbevist om, at Hr. de Perwillin vil kjæmpe, omendskjøndt den Erfaring, han gjorde igaar, maatte gjøre ham en Smule forsigtig.“

„Og hans beskadigede Skib, den gamle Barkers Ven, det er vel ikke mere at see?“

„Eders Formodning var rigtig, Sir Gervaise! Det beskadigede Skib er tilligemed en af Fregatterne forsvundet, og man kan tænke sig hvilken Bei det har taget. Ogsaa Blewet er gaaet til Luvart af Franskmændene, omendskjøndt han med denne Vind ingen anden Havn kan naae end Portsmouth.“

„Enhver Havn er god for haw. Vor lille Seier vil opmuntre Kongens Tilhængere og maaskee gjøre mere Opsigt, end den virkelig forjener. Lad os i Dag ikke vente paa Frokosten, Greenh! — vi ville faae en travl Dag.“

„Ei, ei, Sir!“ svarede Capitainen paa sædvanlig Sømandsviis; „derfor er der allerede sørget, eftersom jeg ikke ventede Andet. — Admiral Bluewater holder sine Skibe i den skjønneste Orden, Sir! Jeg troer ikke, at the Cæsar, der fører, er to Kabellængder fra the Dublin, det agterste af Skibene. Han fører med Fire, Sir! og holder Tømmen med en fast Haand, forlad Eder derpaa.“

I dette Dieblif traad Sir Gervaise med sin Kjole paa Armen ud af den agterste Kahyt. Hans Mine var tankesuld, og han endte sit Toilette temmelig adspredt; han havde neppe vidst, at han havde iført sig sit sidste Klædningsstykke, dersom Gallengo ikke havde givet Skjoderne et dygtigt Ryk, for at faae Folderne glatte.

„Det er jelsomt, at Bluewater kommer herved for Beiret i en Kjølvaandslinie, og ikke i en Linie tværs paa Vinden,“ sagde Sir Gervaise, medens Hovmesteren viste ham den ovennævnte Tjeneste.

„Lad Admiral Bluewater kun gaae; han veed nok hvad han har at gjøre!“ sagde Gallengo paa sin sædvanlige fortrolige og tillidsfulde Maade; „naar han har sine Skibe agten for sig, veed han hvor han kan finde

dem, og vi vide af Erfaring, at Admiral Blue forstaaer at bruge sine Skibe, naar han kan finde dem."

Istedenfor at dadle denne Bemærkning, der gif noget videre end sædvanligt, saae Viceadmiralen, som Greenly til sin Forundring bemærkede, paa sin Hovmeister med et Blik, der syntes at ville sige, at han havde gjort en skarpsindig og passende Bemærkning. Sir Ger- vaise vendte sig nu til Capiteinen og tilkjendegav sin Hensigt at begive sig op paa Dækket, for personligt at overbevise sig om, hvordan Sagerne stode.

Trettende Kapitel.

En Sommermorgens hele Herlighed aabnede den skjæbnesvangre Dag; naar Vinden ikke havde været, der bestandig blæste frisk fra Nordvest, og afkjølede Atmo- sphæren betydeligt, vilde man have glædet sig ved den skjønneste Julidag. Sydveststormens Sø havde ganske lagt sig, og for store Skibe var der saagodtsom ingen Sø, omendskjøndt the *Driver* og the *Active* ved deres Duven og Slingren, og selv Todækkerne ved deres bevængede Reisinger antyndede, at det urolige Hav endnu var i Bevægelse. Vinden gav Haab om, at den vilde blive staaende.

I Læ og i omtrent en Miils Afstand laae de franske Skibe i en skjøn Række og i en saa sluttet Orden og regelmæssig Linie, at man skulde fristes til at troe, at Hr. de Bervillin havde truffet sin Anordning, for i sin nærværende Stilling at tage imod det forventede Angreb. Storemersseil laae baf paa alle Skibene. Bramskjoderne vare opstufne og Givtougene halte for; Rhyverne slagrede med affirede Skjoder, og Underseilene hang i Givtoug og Gaardinger. Dette var netop Batailleseil og vakte endog Fjendens Beundring. Denne Følelse forøgedes derved at den hele franske Linie heiste deres Flag og le Foudroyant affyrede en Kanon til Vuart, netop i det Lieblif, Sir Gervaise betraad Hytten.

„Heida, Greenly!“ raabte den engelske Høistcommanderende; „det er en mandig Udfordring, og da den kommer fra Hr. de Bervillin, har den noget at betyde. Han vil tage Dagen til det; men jeg troer, at den halve Tid vil være nok, og vi ville lade os det smage godt, førend vi gaae til Arbeidet. Giv Skibene Signal til at lægge bi, Bunting! og saa saa hurtigt som muligt til Frokosten! — En stadig Brise, Greenly! — En stadig Brise, og Alt vil gaae godt!“

Fem Minutter efter og en heel Time førend den sædvanlige Tid, blev the Plantagenets Mandskab kaldet til Frokost, medens Sir Gervaises Die oversløj Signalbogen. Alle begave sig med et Slags alvorlig Glæde

til deres Maaltid; hver Mand ombord begreb Grunden til en saa tidlig Sammenkaldelse.

Snart efter hørte man ogsaa Piberne ombord paa Skibene agtenfor, og en af Officiererne, som betragtede Fjenden igjennem sin Riffert, meldte at Franskmændene ogsaa syntes beskjæftigede med deres Frokost.

Da Officiererne havde erholdt Befaling til at anvende den næste halve Time paa den samme Maade, var næsten Alt beskjæftiget med at spise, og kun Faa tænkte paa, at dette Maaltid maaskee var deres sidste.

Sir Gervaise var urolig over at Skibene til Luvart ikke satte flere Seil til, men han søgte dog at skjule denne Følelse, ligesom han ogsaa af Hengivenhed for sin Ven og af en ubestemt Frygt for de mulige Følger afholdt sig fra at give Contreadmiralen Signaler.

Medens Mandskabet skaffede, saae han tankesuld paa det ædle Skuespil, som Fjenden i Læ frembød, og henvendte af og til bekymrede Blikke paa den Division, som bestandigt kom nærmere fra Luvart.

Endelig berettede Greenly at alle Mand paa the Plantagenet igjen vare rede. Ved denne Melding foer Sir Gervaise som op af en Drøm og smilte. Vi ville her bemærke, at den Høistcommanderende havde, ligesom Dagen iforveien, tabt al sin medfødt Hidsighed, og at hans Sind var aldeles roligt og muntert. Alle de, som kjendte ham, saae deraf, at han havde fast besluttet at begynde Kampen.

„Jeg har,“ sagde han venligt, „befalet Gallego at holde mit lille Bord færdigt inden en halv Time i den agterste Kahyt, Greenly! og I vil vel dele mit Maaltid med mig. Sir Wycherly vil gjøre os Selskab, og jeg haaber, at det ikke vil være det sidste Maaltid, som vi holde sammen. Det er nødvendigt at Alt i Dag holdes færdigt til en Kamp.“

„Saaledes har jeg forstaaet det, Sir Gervaise! Vi ere beredte paa at begynde, saasnart som Ordren bliver givet.“

„Vi et Dieblif, indtil Bunting kommer herop fra sin Frokost! — Ha! der er han, og vi have i Forventning af hans Komme, underflaaet Signalet. Heis Befalingen op, Bunting! thi Dagen rykker frem.“

Steppe udfoldede de smaae Flag sig for Vinden, paa the Plantagenets Store-Bramtop, førend Signalet blev repeteret af the Chloe, the Driwer og the Active, der alle lagde bi en Dvartmil til Luvart og fungerede som Repetiteurer. Signalet var saa almindelig kjendt, at ikke et eneste Skib i Flaaden raadførte sig med Signalbogen, men alle Skibene heiste Repetitionsflaget, saasnart Signalet var bleven seet og forstaaet. Derpaa høres den lange skingrende Lyd af Piben, gjennem hele Linien, der kaldte hver Mand paa sin Post, klar til Bataille.

Denne Befaling var neppe givet paa the Plantagenet, førend Skibet blev en Skueplads for ordnet

Virksomhed og Travlhed. Topsgaisterne vare i Gang, med at sætte Hjelpeborge paa Underræerne, og hænge dem i Maakjettingerne, for at forhindre de fjendtlige Skud fra at gjøre mere Skade, end der var uundgaaeligt; Skodderne bleve nedtagne, alt løst Gods bragt ned om Læ*), saa at Batterierne bleve befriede for enhver Ting som kunde bortskaffes, og som ikke vare nødvendige i Bataillen.

Et heelt Qvarteer blev tilbragt saaledes, thi det var ikke nødvendigt at haste, og Alt kunde udføres med Rolighed og Besindighed. Officiererne forbøde al Overilelse, og Intet blev meldt som skeet, uden at Officiererne selv havde overbeviist sig om, at det var udført med behørig Omhyggelighed. Derpaa begav Burn, Næstcommanderende, sig selv op paa Stor-Maaen, for at see efter, hvorledes den var forseeet, medens han sendte Baadsmanden i et lignende Grinde paa Fokke-Maaen.

Dette var usædvanlige Forsigtighedsregler, men man havde hørt i Skibet, at Sir Jarmy meente det for ramme Alvor, og saa begreb Enhver, at Dagens Arbeide vilde være svært, om ikke langvarigt.

*) I Bataillen ved Milen maatte mange af de franske Skibe, under den Forudsætning, at Fienden maatte angribe dem paa Nderiden, sætte deres Mandflr og andet Skramleri i Portene og mellem Kanonerne om Bagbord, eller paa den Side, der vendte ind imod Land, og da Englænderne ankrede inden for dem, kunde de bagbords Batterier altsaa slet ikke bruges.

„Vor Frokost er færdig, Sir Jarwy!“ meldte Gallego; „og da Alt er klart paa Dækket, kunne Knøsene snart bringe Maden. I behøver blot at sige, naar I vil spise.“

„Strax, i Diebliffet! min Gut! Siig Bowlderoerne, at de skulle være flinke og varte os op. Kom Greenly! Kom Wycherly! — Vi ere de sidste, der gaae til Bords, lad os ikke være de sidste paa vore Pladser.“

„Skibet er klart!“ meldte Bury sin Capitain, da de Tre paa Veien til Kahytten gik over Skandsen.

„Meget godt, Bury! Naar der bliver gjort Signal til Flaaden at Enhver skal gaae paa sin Post, ville vi adlyde, ligesom de Andre.“

Med disse Ord saae Greenly paa Viceadmiralen for at erfare hans Lnske. Men Sir Gervaise havde ikke i Sinde at udmatte sine Folk til ingen Nytte. Han havde givet Bunting sine Befalinger, og gik ned uden at svare.

I den agterste Kahyt var Alt ordnet saa smukt, som om Frokostbordet havde været dækket i et Privathuus, de Tre indtog deres Sæder og gik veltilmode og med Iver til deres Forretning.

Viceadmiralen befalede at aabne Dørene; da dette var skeet, og Stykportene vare aabne, kunde han fra det Sted, hvor han sad, see baade i Læ og til Luvert, saa at han baade kunde holde Nie med Fienden og med den Forstærkning, han ventede.

Bowlderoerne vare i fuldt Livré, og endnu mere travle og opmærksomme, end de pleiede at være. Deres Stilling i Slaget, thi paa et Krigsskib er ingen ledig under et Slag, var paa Hytten, ved Haandgevæerne, i Nærheden af deres Herres Person. hvis Farve de bar under deres Konges Fane, ikke ulig en Friherres Bafaller i fordums Dage. Hvor truende Dagen end saae ud til at blive, udførte disse Folk dog deres sædvanlige Pligter med det engelske Tjenestetjyendes Nøiagtighed og Formelighed.

Paa en Sopha laae en Viceadmirals Stads-Uniform, den Tid en smuk, men simpel, Dragt, uden Brodering eller Epauletter, men smykket med Bathordenens prægtige Stjerne med Brillanter. Denne Uniform bar Sir Gervaise altid i Slaget, naar Beiret ikke gjorde en „Storm-Uniform“, som han pleiede at kalde sin mere simple Kjole, nødvendig.

Frokosten hengik muntert, og det var som Ingen ahnede, hvad for skjæbnesvangre Timer der forestod.

Men ved Enden af Maaltidet bøiede Sir Gervaise sig dog forover, saae igjennem en af de luv Porte i den agterste Kahyt, og der malede sig Glæde i hans Ansigt, idet han sagde :

„Ha! der have vi endelig Bluewaters Signaler, — et sikkert Beviis paa at han er i Begreb med igjen at sætte sig i Forbindelse med os.“

„Det har forundret mig meget, Sir!“ bemærkede Greenly tørt, men med Ærbødighed i Mine og Tone, „at J ikke har befalet Contreadmiralen at sætte flere Seil til. Han bevæger sig afsted som en Fragtvogn, og dog kan jeg ikke tænke mig, at han ikke skulde kunne kjende os.“

„Admiral Bluewater forhaster sig aldrig, og ønsker udentvivel ogsaa at lade sit Mandskab spise Frokost, førend han slutter sig til os. Jeg indestaaer Eder for, mine Herrer! at hans Skibe i dette Dieblik ere ligesaa ryddelige som en Kirke fem Minutter efter at Betsignelsen er lyt.“

„Men denne Kirke maatte ikke være nogen af vore Virginiske, Sir Gervaise!“ svarede Wycherly leende; „thi de tjene som Børs, hvor man hører og fortæller Nyheder, saasnart Gudstjenesten er forbi.“

„Det er efter den gamle Regel, — først bede, saa snakke! — Nu, Bunting! hvad siger Contreadmiralen?“

„Paa min Ære, Sir Gervaise! Jeg veed ikke hvad jeg skal gjøre af det Signal, omendskjøndt det ikke er vanskeligt at kjende Flagene,“ svarede den forlegne Flag-officier; „Vil J have den Godhed selv at see i Bogen, Sir? Det er Tallet hundrede og fyrgetyve“

„Hundrede og fyrgetyve? Nu, det maa bethyde Noget om at gaae til Ankers, — ah, der er det! — Jeg

kan ikke gaae til Ankers, da jeg har forliiſt mine Louge. Hvem Guden beder ham da om at gaae til Ankers?"

„Det er det juſt, Sir! Signalofficieren ombord paa the Cæſar maa have taget feil af Flagene, thi hvor ſtor Afſtanden end er, ere vore Kikkerter dog ſaa ſkarpe, at vi kunne læſe Alt.“

„Maaskee har Admiral Bluewater ſat ſin private Telegraph i Gang, Sir?“ bemærkede Greenly roligt.

Viceadmiralen ſkiftede Farve, idet han hørte denne Bemærkning. Hans Anſigt blev forſt purpurrødt, derpaa blev det blegt ſom en Væg. Wycherly, ſom bemærkede dette, ſpurgte ærbødigt, om Sir Gervaiſe ikke befandt ſig vel.

„Jeg takker Eder unge Herre!“ ſvarede Viceadmiralen; „det er gaaet over. Jeg troer, at jeg vil gaae ned og lade Magrath ſee efter nogle af mine gamle Saar, der undertiden volde mig Smerte, — Mr. Bunting! hav den Godhed at begive Eder op paa Dækket, for ved den nøiagtigſte Underſøgelse at forviſſe Eder om, der ikke vaier en kort, rød Vimpel ti eller tolv Fod ovenover det øverſte Flag. — Kom, Greenly! Vi ville drikke vor anden Kop The, thi vi have Tid nok endnu.“

Efter to eller tre Minutter vendte Bunting tilbage med den Melding, at Vimpelen virkelig vaiede, — Noget, ſom ved hans tidligere Jagttagelse ganſke var undgaaet ham, da han havde taget dette ſmalle Stykke Haardug for den regelmæſſige Drlogs-Vimpel.

Denne forte røde Bimpel tydede paa Privatmeddelelser efter en af Bluewater selv opfunden Methode, ifølge hvilken han blev sat i Stand til at tale med sin Ben, uden at nogen af Capitainerne, eller selv Sir Gervaises Signalofficier, vidste, hvad der blev sagt. Kort sagt, de kunde, uden at bruge nye Flag, idet de blot gav de gamle Tal, der kunde forklares af en selvgjort Ordbog, tale med hinanden, saa at ingen Anden forstod dem.

Sir Gervaise optegnede Tallet af Signalet og befalede derpaa Bunting at vise Repetitionsflaget med en lignende Bimpel ovenover, og at fortsætte dette saalænge som Contreadmiralen viste sine Signaler. Nummerne skulde jendes ned, saa hurtigt de viste sig.

Saa snart Bunting var borte, aabnede Viceadmiralen et Skrivebord, til hvilket han altid bar Nøglen hos sig, tog en lille Ordbog frem og lagde den ved Siden af sin Tallerken. Frokosten blev ikke afbrudt derved, thi dette Slags Signaler imellem de to Admiraler, var ikke noget Usædvanligt. I Løbet af de næste ti Minutter bragte en Quarttermester en Række af Tal, som vare skrevne paa et lille Stykke Papir, hvorpaa Bunting selv kom for at melde, at the Cæsar havde ophørt med at give Signaler.

Sir Gervaise opsogte hvert Ord efter dets Nummer og opskrev det hver Gang med en Blyant, indtil han læste det Hele for sig selv:

„For Guds Skyld giv intet Signal. Begynd ingen Kamp“

Denne Meddelelse var neppe læst, førend Papiret ogsaa var revet i tusinde Stykker, Bogen igjen lagt paa sin Plads, og Viceadmiralen vendte sig med en rolig, bestemt Mine til Greenly og befalede ham at lade Mand-
skabet gaae paa deres Poster, saasnart Bunting vilde have givet Flaaden det tilsvarende Signal.

Paa dette Vink begav Alle, undtagen Viceadmiralen, sig op paa Dækket, og Bowlderoerne skyndte sig at skaffe Bordet og alt Bordtøiet bort.

Sir Gervaise, hvem Tjernerens Rarm var ubehagelig, gik til den store Kahyt, og begyndte her, uden at brønde sig om dens nærværende Tilstand, at gaae frem og tilbage, som han var vant til, naar han havde Noget at tænke paa. Da Skodderne vare flaaede ned, var dette at vise sig for det hele Mandskab. Alle de, der tilfældigviis vare paa det øverste Batteri, kunde see, hvad der foregik, omendskjøndt det ikke faldt Noget ind, at betræde et Sted, der, selv under de nærværende Omstændigheder, var forbudet den almindelige Mand. Men Mandskabet oversaae dog ikke Sir Jarvys Miner og Gebærder, og Enhver sporede deraf, at det vilde blive en alvorlig Dag.

Saaledes stode Sagerne, da Trommerne paa den hele Linie kaldte hver Mand paa sin Post. Ved det første Slag forvandlede den agterste Kahyt til et sædvanligt Batteri; Mandskabet til to Kanoner tilligemed

deres Foresatte traadte ind i det hellige Rum, og begyndte uden videre at surre deres Kanoner løs, og at træffe alle de Foranstaltninger, der vare nødvendige til et Slag.

Imidlertid fortsatte Sir Gervaise bestandigt sin Spadsjeregang, der hvor Gentret af hans Kahyt vilde have været, dersom Skodderne ikke havde været nedtagne; Matroserne undvege ham med megen Behændighed, og toge til deres Hatte, naar de vare nødte til at glide forbi ham, omendskjøndt ellers Alt gik for sig, som om han slet ikke havde været tilstede.

Sir Gervaise havde maaskee endnu længe gaaet tankesuld frem og tilbage, dersom Kaldet af en Kanon ikke havde vækket ham til Bevidsthed om den Scene, som nu udviklede sig omkring ham.

„Hvad er det?“ spurgte Viceadmiralen pludseligt; „giver Bluewater igjen Signaler?“

„Nei, Sir Gervaise!“ svarede den fjerde Lieutenant, og saae igjennem en af de Iæ Porte; „Franskmændene hilser os med en af sine luv Kanoner, som om han vilde spørge os om vi ikke snart vilde komme derover. Dette er allerede den anden Compliment af det Slags, som han har sendt os i Dag.“

Disse Ord vare endnu ikke udtalte, forend Viceadmiralen ogsaa var paa Skandsen; et halvt Minut efter stod han paa Hytten, — her fandt han Greenly, Wychemombe og Bunting, og Alle saae med Interesse paa den skjønne fjendtlige Linie.

„Hr. de Bervillin er utaalmodig efter at hævne Stammen igaar,“ bemærkede Greenly; „hvilket vi kunne see deraf, at han inviterer os til at komme ned til sig: Jeg tænker, at Admiral Bluewater nok vil vaagne op ved dette sidste Vink.“

„Ved Himmelen han er dreiet til Vinden og staaer Nordost over!“ raabte Sir Gervaise, som denne Overraskelse fik til at glemme sin sædvanlige Forsigtighed; „hvor usædvanlig denne Bevægelse nu end er, kan man dog ikke undlade at beundre den skjønne Orden, hvori Bluewater holder sine Skibe.“

Alt, hvad der blev sagt, viste sig som sandt. Contreadmiralens Division var pludseligt dreiet til Vinden i sluttet Linie, og ethvert Skib fulgte sin Formand mekanisk, som om de bevægede sig efter en fælleds Impuls. Da Ingen i mindste Maade tvivlede om Contreadmiralens Troskab og Hengivenhed, og da hans Mod var bekjendt nok, troede man i Almindelighed at denne usædvanlige Bevægelse stod i Forbindelse med de uforstaaelige Signaler, og de unge Officierer spurgte leende om, hvad Sir Farwy nu vilde tage sig for.

Det lod dog til, at Hr. de Bervillin havde frygtet for en Gjentakelse af den forrige Dags Scener, thi saasnart han bemærkede at Engelskmændenes Arriergarde kneb til Vinden, fyldte hans fem forreste Skibe deres Seil, og skjød over Stevn, som om de vilde gaae hiin Division imøde, idet de søgte at gaae foran om Teten

af dens Linie, medens de andre fem tilligemed le Foudroyant bleve liggende med bakke Mersseil, og ventede paa, at Fjenden skulde komme ned til dem.

Sir Gervaise kunde ikke længe udholde dette. Han besluttede, om muligt at komme paa det Rene med Blue-water og befalede Greenly at brase fuldt. Fulgt af sin egen Division, kovendte han strax, og holdt for Smaaseil ned imod Hr. de Bervillins Arriergarde, for ikke at blive beskudt langskibs.

Det Qvarteerstid, som fulgte derpaa, var af stor Interesse, og frembragte væsentlige Forandringer, omend- skjøndt der ikke faldt et Skud. Saasnart den franske Admiral bemærkede, at Engelskmændene vare tilbøielige til at komme nærmere, signaliserede han sin egen Division, at den skulde holde af og gaae plat for Veiret, idet Agtermanden skulde begynde, hvilket forandrede den Orden, hvori de seilede, og bragte le Foudroyant i Arriergarden eller Fjenden nærmest. Saasnart dette var gjort, brasede den sine Mersseil bak. Denne Manoeuvre kunde ikke mistydes. Det var en umiddelbar Indbydelse til Sir Gervaise at komme paa Siden af ham, thi det at han holdt af, bortfjernede enhver Fare for at blive beskudt langskibs.

Den engelske Høistcommanderende var ikke den Mand, der kunde afvise en saa tydelig Udfordring; han lod give nogle Signaler, betræffende den Maade, hvorpaa Angrebet skulde skee, tilsatte Fokken og Store-Bramseil,

og holdt plat af. Skibene agtenfor ham fulgte efter, og nu tvivlede Ingen paa, at dette Slags Angreb var bestemt for denne Dag.

Da den franske Flaade, Admiralskibet indbefattet, endnu var en halv Miil sønden og østen for den fjendtlige Division, der nærmede sig, samlede Greven alle sine Fregatter og Corvetter paa sin Styrbordside, og lod Sir Gervaise Blads til at nærme sig paa hans bagbords Boug. Ogsaa dette Vink blev forstaaet og the Plantagenet styrede en Cours, som maatte bringe ham paa denne Side af le Foudroyant, og omtrent hundrede Skridt fra Mundingen af hans Kanoner. Dette truede med at forvolde en nær og usædvanlig Kamp, men et saadant Spil var netop vor Høistcommanderende kjærest, da det gav Haab om snarest at føre til et Resultat.

Efterat disse indledende Skridt vare gjorte, havde begge de Høistcommanderende endnu Tid nok til at betragte hinanden. Franskmændene vare endnu en god Quartmiil fra deres Fjender, og da begge Flaader sejlede i den samme Retning, nærmede Engleskmændene sig saa langsomt, at der endnu i tyve Minutter herskede den høitidelige Rolighed, som pleier at finde Sted paa et Skib førend Begyndelsen af et Slag.

De Følelser, der i dette Lieblik bevægede de Høistcommanderende paa de to Flaader, stode i en jælsom Modsetning til hinanden.

Greven af Bervillin saae at den agterste Division

af hans Flaade under Contreadmiralen, Vicomte de Prez, ganske var i den Stilling, som han ønskede, thi den havde erholdt Fordelen af Vinden derved, at den engelske Division havde holdt af, og ved det at den kneeb Luven

Imellem de to franske Chefer herskede der en fuldkommen god Forstaaelse med Hensyn til de Forholdsregler, som Enhver af dem skulde tage og Begge nærede den Overbeviisning, at de vare istand til at udslutte den Skam, der Dagen iforveien var tilføiet dem, og det paa samme Maade, hvorpaa den var tilføiet dem.

Sir Gervaise derimod var ængstet af Frygt med Hensyn til sin Ven Bluewaters Opførsel. Men han kunde dog paa ingen Maade faae i sit Hoved, at Bluewater vilde overlade ham til de to fjendtlige Divisioners forenede Magt, og saa længe den franske Contreadmiral var beskæftiget af den engelske Styrke til Luvert, havde Hr. de Bervillin, naar det kom til Kamp, intet forud for ham. Han kjendte Bluewaters ædle Charakter alt for godt, til at han ikke skulde være overbevist om, at Opfyldelsen af hans Ønske, ikke at signalisere, havde rørt hans Hjerte, og havde givet alle hans bedre Følelser en dobbelt Vægt.

Alligevel gik Sir Gervaise ikke uden bange Øhnelser et Slag imøde. Han havde levet for længe i Verden, til ikke at vide, at politiske Fordomme vare de fordærveligste af alle Svagheder.

Da Tvivlen var piinligere, end Vissheden kunde være, og det ikke laa i hans Natur at undvige en saa ædel tilbuden Kamp, besluttede han at vove det og at træde Greven imøde, og overlade Udfaldet til Gud og til sin egen Kraftanstrængelse.

The Plantagenet frembød, da den paa denne mærkværdige Dag nærmede sig til den franske Linie, et meget talende Billede paa Orden og paa at alt var fuldkommen forberedt. Folkene vare alle paa deres Poster, og da Grenh gik igjennem Batteriet, sandt han hver Kanon paa Styrdbordsiden i løse Tallier, rettet og skudfærdig, medens de paa den anden Side vare i en Tilstand, som gjorde, at de inden eet Minut ogsaa kunde lade deres Tordenstemme høre.

En Dødsstilhed herskede lige fra Hytten til Lazarettet, og kun de ældre Sømand laae af og til ud af Stykportene, for at forvisse sig om begge Flaaders Stillinger.

Da Engelskmændene havde nærmet sig paa Geværskuos Afstand, brasede Franskmændene deres Mersseil fulde, og deres Skibe gjennemstare hurtigere Søen. Dog bevarede Briterne sig raske, da de førte flere Seil.

Da de vare hinanden nær nok, gav Sir Gervaise Befaling til at mindske Seil.

„Saaledes vil det gaae, Greenh!“ sagde han i en venlig og rolig Tone, „lad Bramseilene løbe og giv Folket op. Den Fart, vi nu have, vil bringe os Side om Side med dem.“

Capitainen gav de nødvendige Ordre, og Seilene blev strax bjergede; dog skjød the Plantagenet voldsomt afsted, og efter tre eller fire Minutters Forløb havde dets Boug skudt saa høit op paa le Foudroyants Laaring, at en Kanon kunde bære. Dette var Signalet for begge Parter, og begge Skibe fyrede, saa at sige, i eet Mandedræt. Lynene, Tordenen og den hvirvlende Røg, fulgte hurtigt og næsten øieblikkelig; Kuglernes Bragen og de Saaredes Skrig blandede sig med denne Helvedes-Larm, og Naturen afnøder i et saadant Dieblif endog den skjæfeste en Smertenslyd, som vidner om menneskelig Svag-
hed. Bunting var midt i dette Oprør og i Begreb med at melde Sir Gervaise, at han intet Signal saae fra the Cæsar, da en lille Skraa-Kugle, som kom fra Franskmændenes Hytte, foer ham igjennem Legemet, og bogstaveligt gjennemborede hans Hjerte, saa at han faldt død ned for den Høistcommanderendes Fødder.

„Jeg maa overdrage Eder, Sir Wycherly! den stakfels Buntings Forretninger, saa længe dette Krydstog varer,“ bemærkede Sir Gervaise med et Smil, i hvilket Venlighed og Medlidenhed paa en selsom Maade kjæmpede om Overmagten; „Quarttermester, læg Mr. Buntings Lig en Smule til Side og bedæk det med disse Flag, det er et passende Ligklæde for saa tapper en Mand.“

Just som dette begav sig, kom the Warspite, ifølge Ordre, forbi paa den anden Side af the Plantagenet, begyndte Kampen med sine forreste Kanoner og tog det

andet Skib i den franske Linie til sit Maal. To Minuter efter vare ogsaa disse to Skibe indviklede i en heftig Kamp.

Paa denne Maade gik det ene Skib efter det Andet forbi den ydre Side af the Plantagenet og tog sin Stilling foran det, som kort isorveien havde været agten for det; indtil the Achilles, under Lord Morganic, det Sidste af de fem Skibe, laa Side om Side med le Conquéreur, det Skib, som nu var i Spidsen for den franske Linie.

For at Læseren desto lettere kan forstaae denne Begivenhed, ville vi her stille de Skibe ligeover for hinanden, som de vare det i Slaget:

The Plantagenet.

The Warspite.

The Blenheim.

The Thunderer.

The Achilles.

Le Foudroyant.

Le Téméraire.

Le Dugay Trouin.

L'Ajax.

Le Conquéreur.

De bestandigt gjentagne Skud af firehundrede Stykker svært Skjts paa et saa lille Rum, havde den Virkning, at de kastede de regelmæssige Luftstrømninger tilbage og næsten i Diebliffet dæmpede en Kuling, med hvilken Skibene havde løbet sex Knobs Fart, saaledes, at de nu neppe kunde løbe to eller tre. Dette var den første Følge af det begyndte Slag, som man lagde Mærke til; men da Sir Gervaise havde forudseet den, havde han brugt den Forsigtighed, at bringe sine Skibe saa nær

som muligt i den Stilling, hvori han havde i Sinde at udfjæmpe Slaget.

Den næste store physiske Følge, som ligeledes blev ventet, og som laae i Sagens Natur, endskjøndt den frembragte en stor Forandring i Slagets Udseende, var den Røgsky som pludseligt indhyllede de ti Skibe.

Ved de første glatte Lag, som de to Admiraler gave hinanden, rullede Lag af en let Røg hen over Søen, blandede sig med hverandre, stege op som Støtter, og tillode i de fjendtlige Skibe ikke at see andet, end Modstandernes Master og Seil. Dette vilde i og for sig selv have indhyllet de Kjømpende i en næsten uigjennembrængelig Røgsky, men eftersom Skibene skjød frem, traadte de dybere ind i den svoolsvangre Atmosphære, indtil de ganske vare omgivne af den og der ikke var andet at see, end Havet, Himlen og Horizonen. Fængkrudtet, som blev afbrændt nede paa Batterierne, bidrog ogsaa til at formere Røgen, saa at man tilsidst kun med Møie kunde trække sin Vande, og de, som kun kjæmpede nogle Skridt fra hverandre, ikke mere kunde kjende hinanden.

Midt i dette Mørke og denne Larm, som havde kundet skrække Oceanets dybe Huler, arbejdede de godt exercerede Matroser med deres svære Kanoner og afhjalp med beredvillige Hænder den Skade, som blev anrettet paa Takkelagen. Enhver opfyldte trolig sine Pligter, som om han udførte sine Forretninger i en sædvanlig Storm.

„Sir Wycherly!“ sagde Viceadmiralen, da Kanonaden

havde været i omtrent tyve Minutter, „i en saadan Dampskib er der kun lidet at gøre for en Signalofticier; jeg vilde give meget til, at jeg kunde nøiagtigt blive underrettet om den Stilling, som vore to Contreadmiralers Flaader have.“

„Der gives kun een Maade at komme til Bished derom. Sir Gervaise! og hvis I tillader det, vil jeg gjøre et Forsøg. Derksom jeg begiver mig op paa Store-Bramraa, h. r jeg maaskee en klar Udsigt.“

Sir Gervaise tilnikkede ham sit Samtykke, og strax saae man den unge Mand entre op i Stovvandet, omendskjøndt han var halvt tilhyllet af Røg.

I dette Dieblif steg Greenly op paa Hytten, efter at han havde gjort en Runde om Læ. Uden at oppebie et Spørgsmaal, aflagde Capiteinen sin Beretning:

„Det gaaer overmaade godt nu, Sir Gervaise! omendskjøndt Grevens glatte Lag have medtaget os flent. Jeg troer, at hans Ild bliver mindre heftig, og Burn siger, at han er overbevist om, at hans Forstang allerede er skudt bort. I ethvert Tilfælde ere vore Folk ved godt Mod og hidindtil ere endnu alle Mundholter paa deres Plads.“

„Det glæder mig, Greenly! og under nærværende Omstændigheder især det Sidste. — Jeg seer, at I betragter dette Flag; det bedækker den stakkels Buntings Lig.“

„Og denne Blodstriben paa Trappen — jeg haaber, at vor unge Baronet ikke er saaret?“

„Nei, en af Bowlderverne har mistet et Been. Jeg vil sørge for ham herefter.“

Her opstod der en Pause; derpaa smilede begge Mændene, da de hørte den Bragen, som en Kanonkugle anrettede neden under dem, og mærkede af Tonen og Retningen, at den var gaaet igjennem Greenlys Stivits. Men Ingen talte dog et Ord. Efter nogle faa Minutters Taushed, httrede Sir Gervaise, at han troede, at Lynene af de franske Kanoner vare længere borte, end de i Begyndelsen havde været, omendstjøndt der i dette Dieblik intet Spor af Fienden var at opdage, naar man undtager Kanonerens Brølen eller Lynene og deres Virkning paa the Plantagenet.

„Hvis saa er, Sir! saa begynder Greven at finde sin Stilling for haard; vi have Vinden endnu lige over vort Haffebræt.“

„Nei, nei, vi styre som i Begyndelsen — jeg har mine Pine paa Compasset dernede, og er vis paa, at vi holde en stadig Cours. Gaa forud, Greenly! og lad der holde et skarpt Udfig. Nogle af vore Skibe ville nu have lidt en Deel, og vi maa sørge for, at vi ikke løbe ombord i dem. Dersom noget af det Slags skulde forefalde, saa gier bagbord ud og løb forbi dem.“

„Ja, ja, Sir Gervaise! Det som J ønsker, skal skee!“

Som Greenly havde sagt dette, forsvandt han, og i det næste Dieblik stod Wycherly der, hvor han havde staaet.

„Nu, Sir! det glæder mig, at see Eder vende tilbage i god Behold. Dersom Greenly nu var her, vilde han spørge til sine Master; men jeg ønsker at erfare Skibenes Stilling.“

„Jeg bringer slemme Efterretninger, Sir! Fra Mers-fet var der intet at see, men paa Stænge-Sahlingen havde jeg et godt Udkig igjennem Røgen, og beklager, at jeg maa melde, at den franske Contreadmiral med sin hele Division kommer rasft herover paa vor Bagbords Laaring. Om fem Minutter ville vi have ham tvers.“

„Og Bluewater?“ spurgte Sir Gervaise hurtigt.

„Jeg har ikke kundet see noget til Admiral Bluewaters Skibe, men da jeg indsaae hvor vigtig min Beretning var, lod jeg mig glide ned af Bardunen for at melde Eder den.“

„Deri har I gjort vel, Sir! Send en Cadet forud til Greenly og beed ham at komme; gaae saa selv ned og meddeel Lieutenanterne paa Batterierne denne Efterretning. De maa dele deres Folk og for alting kunne give det første velrettede glatte Lag.“

Wycherly nølede ikke længe. Med Ungdommens Behændighed ilede han afsted. Cadetten fandt Greenly mellem Judasørene, men Capitainen skyndte sig strax op paa Hytten, og i et Dieblisk havde Sir Gervaise forklaret ham Alt.

„I Himlens Navn, hvad kan den anden Divi-

sion have for," raabte Greenly; „da den i et saadant Dieblig lader den franske Contreadmiral komme ned imod os?"

„Nu er det unyttigt at tale derom, Sir!" svarede Viceadmiralen høitideligt; „vor Forretning er det nu, at være beredte paa at tage imod den nye Fjende. Gaa igjen ned paa Batterierne og hvis I skatter Seieren, saa agt omhyggeligt paa, at det første glatte Lag ikke bliver spildt i Røgen."

Da Tiden var knap, dulgte Greenly sin Utilfredshed og gif. De næste fem Minutter vare bittre for Sir Gerlaise Dakes; foruden ham var der kun fem Mand paa Hytten — nemlig Qvarttermesteren, som besørgede Signalerne, og fire Bowlderoer. Alle disse betjente sig, som sædvanligt, af Geværer, omendskjøndt Viceadmiralen aldrig tillod Marinesoldater at opstille sig paa et Punkt, som han ønskede at holde, saa vidt som muligt, frit for Røg, og saa langt som muligt fra Larmen.

Han begyndte at gaae hurtigt frem og tilbage paa det forholdsvis frie lille Dæk og kastede bekymrede Blikke ud over bagbords Laaring, men omendskjøndt Røgen af og til drev bort i denne Retning, fordi Ilden, paa Grund af Mandskabets Udmattelse og den anrettede Skade, havde taget noget af, var han dog ikke i Stand til at opdage noget Spor af Skibe.

Saaledes stode Sagerne, da Wycherly vendte tilbage

med den Melding, at Viceadmiralens Ordre var bleven udført og at endeel af Mandſkabet stod klar ved de bagbords Batteri-Kanoner.

Fjortende Kapitel.

„Veed I vist, Wycherly Wyhecombe, at I ikke har taget feil med Hensyn til den franske anden Divisions Nærmelse?“ spurgte Viceadmiralen, idet han gjorde sig Umage for at see ud igjennem Røgen paa Bagbordsiden; „kunde maaskee ikke et af vore egne bestadigede Skibe være noget ud af Linien og være kommen paa den Side, uden at vi vidste det?“

„Nei, Sir Gervaise! jeg har ikke taget feil; jeg kan ikke have taget feil, med mindre jeg har skuffet mig en Smule med Hensyn til Afstanden. Jeg saa kun Seilene og Stængerne, ikke af et enkelt Skib, men af tre Skibe, og det ene af dem førte den franske Contreadmirals Flag paa Krydstoppen. Som Beviis paa, at jeg ikke har taget feil, seer I det der i dette Minut!“

Røgen var paa den ydre Side af the Plantagenet naturligtviis langt tyndere, end paa den Side, der vendte mod Fjenden, og da det begyndte at blæse med smaa

Blaf, som det sædvanligt pleier at skee ved svære Kanonader, kastede den af og til Slagets Rigklæde tilside.

I dette Dieblif viste der sig netop i den Retning, i hvilken Wycherly havde angivet Fjendens Station, en Abning, i hvilken en eneste Mast og et eneste Seil blev synligt. Det var uden al Tvivl et Krydsseil, og ovenover det flagrede Contreadmiralens lille firkantede Flag. Sir Gervaise saae i Dieblifket hvad for et Skib det var og hvad han selv havde at gjøre. Han traadte hen til Ristbjelken paa Hytten og raabte med sin naturlige Stemme, uden at tage en Raaber til Hjælp, i en Tone, der hørtes over Kampens Lørd, det skjæbnesvangre Ord: „Klar overalt!“

Maaskee er Raabet af en mægtig Lunge — og Viceadmiralens Stemme lignede, naar han vilde bruge den, den klare Lyd af en Clarinet — uden Hjælp af Raaberen, klarere og mere udtrykksfuldt, end naar et Instrument forvansker det, og lader det virke unaturligt. I ethvert Tilfælde bleve disse Ord hørte, endog paa det underste Batteri, af alle dem, som stode i Nærheden af Rugerne. Et Dusin Stemmer gjentog den og man hørte: „Pas paa, Gutter! Sir Jarwy er vaagen! Tag godt Sigte! Venter til Skibet kommer tværs for os!“ og lignende Formaninger, som Søofficerer pleie at give, naar Kampen skal begynde

I dette betænkelige Dieblif saae Sir Gervaise igjen op, og blev endnu engang det lille Flag vaer, just som

det blev omgivet af en tyk Røgsky. Han saae, at Skibet var tværs for hans eget Skib, og raabte med al sin Stemmes Kraft:

„Brænd paa!“

Greenly stod paa underste Batteri, med Hovedet i Flugt med Lugkarmen, da denne Ordre naaede ham, og han gjentog den med en lignende Tordenstemme.

Skiven paa Bagbordsiden blev fordreven i alle Retninger, som Støv, der borthvirvles af Vinden. Skibet syntes at staae i Ild og Kuglerne af eenogshyrgethve Kanoner fløi, saa at sige, med eet Syn deres Maal imøde. Den gamle Plantagenet sittrede lige ned til Kjolen og nikkede endog lidt ved Reculerne, men hævede sig igjen, som om den var befriet fra en svær Byrde, og fortsatte sin Cours som før.

Dette glatte Lag til rette Tid reddede den engelske Admirals Skib fra et tidligt Nederlag. Det overraskede le Plutons Mandskab, thi dette havde ikke været i Stand til nøiagtigt at kjende sin Fiendes Stilling. Skroget og Mandskabet leed betydeligt af Ilden, og desuden gif dets Skjts løst i et ulykkeligt Dieblik. Det Lag, som det franske Skib gav, var saa usikkert og overilet, at en stor Deel af Kuglerne fløi hen foran for the Plantagenet og traf le Téméraires bagbords Raaring, der var det franske Admiralskibs forreste Secundant.

„Dette var en Hilsen i rette Tid,“ sagde Sir Ger-
vaise smilende, da den nye Modstanders Ild ingen syn-

derlig Skade havde gjort; „det første Slag er altid den halve Kamp. Vi kunne nu vedblive at arbejde med Haab om et godt Udfald. Ha, der kommer Greenly igjen, og, Gud være lovet, i god Behold.“

De to erfarne Sømands Gjenstyn var hjerteligt, men meget alvorligt. Begge vidste, at ikke alene Skibets, men hele Flaadens Stilling var meget betænkelig, da Fjenden ikke alene var langt stærkere, men ogsaa havde en Stilling, der var altfor gunstig til at den ikke i det mindste vilde gjøre Udfaldet tvivlsomt. Man havde vist nok tilkjæmpet sig nogle Fordele, men Haabet om at beholde dem var meget ringe. Disse Omstændigheder gjorde afgjørende og meget dristige Forholdsregler nødvendige.

„Jeg har fattet min Beslutning, Greenly!“ sagde Viceadmiralen; „vi maa lægge os flos paa Siden af et af disse Skibe og bringe Sagen til Ende med Sværdet. Vi ville vælge det franske Admiralskib; det er blevet ikke saa lidt svækket, hvilket man kan see af, at det har sagnet sin Fld, og naar vi kunne tage det, eller og kun bringe det ud af Linien, vil dette komme vore øvrige Skibe tilgode. Hvad Bluewater angaaer, da veed Gud alene hvad der er blevet af ham. I ethvert Tilfælde er han ikke her og vi maa hjælpe os selv.“

„J behøver kun at befale, Sir Gervaise! og man vil strax adlyde Eder. Jeg vil selv anføre dem, som skulle entre.“

„Sagen maa være almindelig, Greenly! Jeg holder

det for det Bedste, at vi alle gaae ombord paa le Foudroyant. — Gaa! — Giv de nødvendige Befalinger, og naar Alt er færdigt, saa bras lidt ind i de bagbords Brazer, læg Roret bagbord og gier stribord ud. Dette vil strax afgjøre Sagen. Naar I lader Fokken falde og haler Mesanen ud, faae vi lidt mere Fart."

Greenly forlod strax Hytten med dette nye, vigtige Ordre; han sendte sine Ordre ned paa Batterierne, men befalede dog Mandskabet at blive paa sin Post, indtil det sidste Dieblif. Dernæst instruerede han Capitainen over Marinesoldaterne, om hvorledes han skulde dække Entregasterne og derpaa følge efter dem.

Da dette var afgjort, udførte han Viceadmiralens øvrige Befalinger.

Læseren vil ikke overse den væsentlige Omstændighed, at Alt, hvad vi have fortalt, foregik midt under Slagets Lummel. Hvert Dieblif tordnede det svære Skjib; Røgskyerne bleve tættere og udbredte sig, Ilden lynede i Røgskotternes Halvmørke; Kuglerne sønderreve Træværket og Taffelagen, og det hjerteskjærende Skrig af de Døende og Saarede blandede sig i denne Helvedes-Larm. Folkene syntes at være forvandlede til Djævole, og dog forenede det, som forædler Kampen, det stolte, faste Forsæt at seire, sig med alt dette.

Men de glatte Lag, der efter Staden bleve horte i Linien, eftersom det ene Skib af den agterste Division efter det Andet indtog sin Plads, viste, at Hr. de Prez

havde efterlignet Sir Gervaises Maade, at holde sin Linie sluttet, den eneste Maade, hvorpaa det forreste Skib kunde undgaae Fordærvelsen, og hvorpaa de Engelske fuldstændigt kunde bringes imellem to Ild.

I dette Dieblik vare Matroserne paa the Plantagenet beskæftigede med deres Brazer. Neppe vare Brazerne dørhale, førend Forstangen gik overbord, trækkende Storstangen med sig, tilligemed hele dens Takkellads, og Arrdsstangen knækkede som en Svovlstik lige i Ufshovedet.

Med denne frygtelige Begivenhed, en Følge af de meget beskadigede Vanter, Barduner og Rundholter, blev the Plantagenets Forfatning slemmere end nogensinde før; thi Braget maatte ikke alene, i det mindste for en Deel, klares, for at kunne bruge nogle af Bagbordskanoner, men man havde tildeels ikke Skibet under Commando midt i en af de frygteligste blandede Fægtninger, der nogensinde ledsagede et Søslag.

Den ægte Sømand viser sig aldrig større, end naar han seer den pludseligt indbrydende Ulykke i Dinene med den Holighed og Fasthed, der udgjør en væsentlig Deel af den moralske Disciplin, der er af saa stor en Vigtighed. Greenly brændte af Begjærighed efter at begynde Angrebet, og tænkte just paa hvorledes han bedst kunde lægge paa Siden af Fjenden, da denne Ulykke indtraf. Men Stængerne vare neppe faldne, førend alle hans Tanker toge en anden Retning, og han raable til dem, som var

ved Seilenes Regjering, at de skulde klare Braget væk fra Skibet.

Ogsaa Sir Gervaises Følelser havde faaet et pludseligt og voldsomt Stød. Han havde forsamlet sine Bowlderoer omkring sig og gav sine Befalinger angaaende den Maade, hvorpaa de ved den forestaaende Entring skulde følge efter og holde sig i Nærheden af hans Person, da den stærke Brusen af Vulfstrømmen og Rystelsen af Masterne forkyndte hvad der var foregaaet.

Han vendte sig til sine Folk og befalede dem roligt at skaffe alt det bort, som kunde belemre; han vilde just befale Wycherly at give sig i Færd med det samme Arbejde, da denne Sidste raabte:

„See, Sir! her kommer et andet fransk Skib klos paa vor Laaring. Ved Himlen, de maa have i Sinde at entre!“

Viceadmiralen greb maskinmæssigt til Raarden og vendte sig til den Side, som Wycherly havde angivet. Der nærmede sig virkelig ogsaa et andet Skib. Ved det første Syn vare Rlyverbommen og Bougspryddet indhyllede i Røg, men hans bugnende Forremersseil og en Deel af de andre Seil, der vare opgivne, vare tydelige at see. Ogsaa Nærheden af dette Skib truede med Fare, thi dets Maanoffer syntes kun nogle faa Fod fjernede fra the Plantagenets, da dets mørke Boug gled op paa Siden af Admiralskibet.

„Dette vil afgive et haardt Onde!“ raabte Sir Ger-

vaise; „et nyt glat Lag fra et Skib, som er saa nær, vil ødelægge vor Rejsning aldeles. Gaa, Wychecombe! Siig Greenly, at han skal skynde sig! — Stop! — Det er et engelsk Skib! — Saaledes staaer intet fransk Bogsprind! — Den almægtige Gud være lovet! Det er the Cæsar! — Der fikker den gamle Romers Brystbillede ud af Røgen!”

Dette blev snarere udstødt med en hylende Lyd, end med en Stemme, som røbede Henrykkelse, og i en saa lydelig Tone, at Ordene endogsaa kunde høres nedenunder, og fløi igjennem hele Skibet, som Hvinet af en opstigende Raket. For at stadfæste denne glædelige Efterretning, forkyndte Lynet og Tordenen paa den ydre Side af det fremmede Skib den velkomne Nyhed, at le Pluton nu havde fundet sin egen Modstander og at Mandskabet paa the Plantagenet var sat i Stand til at anvende sin hele Kraft paa Styrbords-Kanonerne, og at fortsætte sit eget Arbeide, uden videre at forhindres af den franske Contreadmiral.

Den engelske Viceadmirals Følelser, da det frelsende Skib kastede sig imellem ham og hans frygtelige Modstander, vare for stærke til at de kunde udtrykkes med Ord. Han bøiede sit Hoved, holdt mekanisk Hatten for Ansigtet og takkede Gud med en Inderlighed, som aldrig før havde ledsaget hans Bønner.

Efter at han paa denne Maade havde givet sine Følelser Luft, saae han, at Bogen af the Cæsar, der

løb med meget lidt Fart, for ikke at skude for langt forud, netop var tværs for det Sted, hvor han stod, og saa nær, at man temmelig tydeligt kunde skjelne Gjenstandene. Der stod Bluewater imellem dens Judaseren med Hatten i Haanden, opmuntrede sine Folk og gav Officiererne Befalinger, medens Geoffrey Cleveland stod ved Siden af ham med Raaberen.

I dette Dieblik istemmede Mandskabet paa begge de venstfabelige Skibe et hjerteligt, tredobbelt Hurra. Derpaa hævede Røgen sig i en Sky over Bakken paa det sidste Skib og nu var man ikke i Stand til at skjelne noget mere.

Desuagtet gik det fressende Skib, ligesom Alt, hvad der nærmede sig, langsomt frem, indtil næsten dets hele Længde beskyttede den Side af the Plantagenet, der var stillet blot, og udstrommede sin Ild med en frygtelig Hurtighed.

Mandskabet paa the Plantagenet syntes at have faaet nyt Liv ved denne Hjælp, og dette Skibs Styrbordskanoner lode sig igjen høre, som om de vare bemandede med Kjemper. Omtrent fem Minutter efter at the Cæsar var kommet til saa beleilig en Tid, forkyndte de andre Skibe af den engelske Arrieregarde deres Ankomst paa den anden Side af Hr. de Brez's Styrke, hvorved da begge Flaader kom i fire Linier, der alle styrede plat for Vinden og vare, saa at sige, indviklede i hinanden. Imidlertid bleve the Plantagenets og the Cæsars Hyt-

ter synlige for hinanden, thi Røgen drev nu for største Delen bort fra Skibene. Der stod de to Admiraler og hver af dem ventede længselsfuldt efter at faae den Anden at see. Saasnart Bladsen var klar, satte Sir Ger-vaise Raaberen for sin Mund, og raabte:

„Gud velsigne Eder, Richard! Gud velsigne Eder for evigt! Eders Skib kan udføre det; læg Roret haardt Styrbord og gaae løs paa de Prez; inden fem Minuter kan I have ham.“

Bluewater smilte, vinkede med Haanden, gav en Ordre og lagde Raaberen til Side. To Minutter efter gierede the Cæsar, og Sammenstødet af de to Skibe, som mødte hinanden, blev hørt.

Imidlertid havde man faaet Braget af the Plantagenet bortkappet; ogsaa det gierede, men i en Retning, som var the Cæsars modsat. Da det gif igjennem Røgen, taug dets Kanoner, og da det kom ud i den lysere Atmosphære, saae man, at le Foudroyant havde tilsat sit Storseil og sine Bramseil og løb saa hurtigt forud, at det vilde være unyttigt at forfølge den med de saa Seil, som Braget kunde føre. Paa Signaler var der ikke at tænke; men denne Bevægelse af de to Admiral-skibe bragte den hele Slagscene i den uforklarligste Forvirring. Det ene Skib efter det Andet forandrede sin Stilling og lod, i Uvisheden om sin Station, sin Placé, indtil der fulgte en almindelig Taushed paa Skiftets

Brølen. Man maatte hvile et Dieblif og lade Røgen trække bort.

Der behøvedes kun nogle faa Minutter for at optrække Forhængei for de to Flaader. Saasnart Ilden taug, tiltog Kulingen, og Dampen blev i tunge, kjæmpende Masser drevne ned i Læ, hvorpaa den af sig selv fordeelte sig i Luften og syntes at opløse sig. Nu først kunde man oversee den Forstyrrelse, som den korte Kamp havde anrettet.

De to Flaader vare indviklede i hinanden, og Sir Gervaise behøvede en kort Tid inden han kunde gjøre sig nogen klar Forestilling om sine egne Skibes Tilstand. I Almindelighed kunde man sige at Skibene adspredte sig, thi Franskmændene holdt af til deres egen Kyst, medens Engelskmændene i det Hele dreiede til Vinden med bagbords Halse, eller styrede imod England. The Cæsar og le Pluton vare endnu uklar af hinanden, omendstjøndt der vaiede et Contreadmiralsflag paa den Forstes Krydstop, medens det, der kort isorveien havde vaiet paa le Pluton, var forsvundet.

The Achilles, under Lord Morganic, var endnu imellem Franskmændene, mere i Læ end noget af de andre engelske Skibe, og havde ikke en eneste Mast staaende. Dog vaiede hans Flag, og the Thunderer og Dublin, som begge vare i en taalelig Orden, holdt i en Hast af, for at dække deres ramponerede Kammerat, omendstjøndt de nærmeste franske Skibe snarere vare betænkte paa at

komme ud af Trængslen og ind i deres egen Linie, end paa at sikke sig den Fordeel, de allerede havde erholdt. Med Hensyn til Rundholsterne var le Téméraire i samme Forsatning som the Achilles; men hans Skrog havde lidt mere og hans Tab af Mennesker var to Gange saa stort, som Engelskmandens. Hans Flag var nede, thi dette Skib havde formeligt strøget for the Warspite, hvis Fartøier allerede vare paa Siden af det.

Le Foudroyant, der havde en Trediedeel af sine Folk døde eller saarede, holdt ned i Læ og lod give sine Kamm ratet Signaler til at samle sig omkring ham; men inden ti Minutters Forløb faldt hans Stormast og Mesansmast.

The Blenheim havde, ligesom the Plantagenet, mistet alle sine Fastestænger, og hverken the Elisabeth eller the York havde deres Mesansmast staaende, omendskjendt de kun i meget kort Tid havde været i Kampen. Flere af Underræerne vare nedskudte eller saaledes beskadigede, at Skibene maatte mindske Seil, — noget, som var nødvendigt for begge Flaader. Med Hensyn til Beskadigelserne paa staaende og løbende Gods og paa Seilene, behøve vi kun at bemærke, at Vanter, Stage, Barduner, Braser, Bugliner, Toplenter, samt det øvrige Tougværk, slagrede i alle Retninger, medens Seilene, som vare tilsatte, fremviste alle Slags Rister og Huller. Af begge Parters senere Beretninger fremgik der, at de Døde og Saaredes Antal i denne korte, men alvorlige Kamp

var paa Engelskmændenes Side ihv hundrede og tre og tredsindstyve, Officiererne iberegne, men paa Franskmændenes eet tusinde, fire hundrede og tolv. Uligheden i denne Henseende vilde sandsynligviis have været endnu større, dersom det ikke var Inffedes de Prez at lægge sine Fjender forover.

Vi behøve ikke at sige meget om den Deel af Kampen, hvorom vi allerede have berettet udførligt. Hr. de Prez havde i Begyndelsen af Slaget smigret sig med det Haab, ved sine Bevægelser at bringe Sir Gervaise ned paa Hr. de Bervillins Division, og saasnart han saa ham indhyllt i den tykke Røg, kovedte han og sluttede sig paa den ovenanførte Maade til Kampen.

Bed dette Syn forglemte Bluewater sin hele Hengivenhed for Huset Stuart. Han lod strax heise et almindeligt Signal til Kampen, tilsatte alle de Seil, som the Cæsar kunde bære, og kom betimeligt sin Ven til Undsætning. De andre Skibe fulgte efter og angrebe Fjenden paa den yderste Side, da de manglede Blads til at følge Contreadmiralens Exempel.

Foruden le Téméraire og le Pluton kunde endnu to andre franske Skibe være føiede til Brisernes Antal, dersom man havde kjendt den fjendtlige Flaades sande Forsatning. Men i saadanne Dieblikke see og føle de kæmpende deres egen Skade, medens de kun formaae at anstille Formodninger om Fjendens, og Engelskmændene vare altfor meget beskæftigede med at træffe de nødven-

dige Foranstaltninger for at redde deres egne Hundholter, til at de kunde forstørre en allerede betydelig Fordeel.

The Thunderer og the Dublin verlede en Tid lang paa en temmelig lang Afstand Kugler med L'Ajax, le Duguay-Trouin og L'Hector, førend det lykkedes de Første at frie Lord Morganic ud af hans farlige Stilling; men denne Ild havde ingen andre væsentlige Følger; den beskadigede mange Stænger, som allerede tidligere havde lidt, endnu mere, og dræbte og saarede til aldeles ingen Nytte femten til thye Mand.

Saa snart Viceadmiralen saae, hvad der sandsynligviis vilde blive Følgen af dette Mellemspil, befalede han ved et Signal Capitain D'Neil, der var en Officier med hedt Blod, som Soldaten ved Waterloo sagde om sig selv, at trække sig ud af Slaget. Man kan sige, at Kampen op-
hørte, da denne Befaling blev efterkommet.

Ræseren vil erindre, at Vinden ved Begyndelsen af Kampen stod nordvestlig. Den var næsten hændøet, som Søfolkene pleie at udtrykke sig, under Kanonaden, derpaa reiste den sig lidt efter lidt igjen. Den fremskridende Dag og de nye Luftstrømme, som udfyldte det tomme Rum, der opstod ved at en saa stor Mængde Krudt blev afsviet, havde den Følge, at Vinden pludseligt sprang om og blæste frisk, og saa at sige øieblikkeligt fra Østen.

Denne uventede Forandring i Vindens Retning og tildeels ogsaa i Kulingens Kraft, kostede the Thunderer

Fokkemasten og forarsagede de andre Skibe anden Skade. Med megen Umage lykkedes det dog Engelskmændene, at faae alle deres Skibe vendt nordover, medens de franske Skibe fyldte deres Seil og stod runskjeds til den modsatte Side, idet de sthrede meget nær Endost og skyndte sig saa hurtigt de kunde til Brest. De Sidste leed ved den omtalte Forandring af Vinden langt mere end deres Fjende, og da de Dagen derpaa naaede Havn, hvilket lykkedes dem alle paa eet Skib nær, bleve ikke mindre end Tre bugserede ind uden at have et Rundholt staaende, med Undtagelse af Bougsprydet.

Det Skib, som ikke kom i Havn, var le Caton. Hr. de Bervillin lod det endnu om Estermiddagen, for-medelst dets betydelige Beskadigelse, stikke i Brand og springe i Luften. Saaledes naaede denne Officier, der to Dage iforveien havde forladt Cherbourg med tolv herlige Skibe, Havnen ved Brest blot med Syv.

Heller ikke Engelskmændene vare ganske uden Forlegenhed. Omendskjøndt the Warspite havde tvunget le Téméraire til at stryge Slaget, holdt det sig selv kun med megen Møie paa Vandet, og heller ikke dette uden betydelig Bistand, som de andre Skibe maatte yde det. Men Lækkagerne blev i Dag for det første stoppede, og Skibet derpaa igjen overgivet til dets eget Mandskabs Omhu. De andre Skibe havde naturligviis ogsaa lidt, men intet af dem var i saa farlig en Forsatning som dette.

Den første Time efter at Slaget var endt, var for

vor Admiral en Time fuld af den største Virksomhed og Befymring. Han kaldte ved et Signal the Chloe op paa Siden af sig, og heisede, ledsaget af Wycherly, sine Qvarttermestere, Gallego — hvorvel denne ingen Befaling havde erholdt — og de af Bowlderoerne, som ikke vare saarede, sit Flag ombord paa denne Fregat. Derpaa begyndte han strax at gaae fra det ene Skib til det Andet, for at overtyde sig om Flaadens virkelige Tilstand. The Achilles opholdt ham længe, og han var det endnu temmelig nær paa Læsiden, da Vinden sprang om, hvorved han, efter Tingenes nuværende Stilling, kom til Luvart af det.

Denne Fordeel lod han ikke ubenyttet; han skyndte Skibene saa raskt frem som muligt, og forend Solen traadte i Meridianen, styrede alle de engelske Skibe det bedste de kunde mod Land, for at naae Plymouth, eller, hvis dette var umuligt, den nærmeste og bedste Ankerplads i Læ. Flaaden kunde naturligviis kun avancere langsomt, omendskjønt den løb med en sex Knobs Fart, da Vinden var rum.

Masteren paa the Chloe havde just taget Solhøiden, for nøiagtigt at bestemme Bredden, da Viceadmiralen befalede Denham at tilfætte Bramseilene og at løbe the Cæsar paa Braieraab.

Dette Skib var en halv Time efter at Kampen var endt kommet klar af le Pluton og gik nu i Spidsen af

„Hvad var det han sagde, Wythecombe?“ spurgte han den unge Mand ivrigt; „vil han komme eller ikke?“

„Paa min Ære, Sir Gervaise! det Franske er for mig et forseglet Sprog. Da jeg aldrig har været Fange, har jeg ingen Leilighed havt til at lære Sproget. Saa meget jeg har forstaaet, indbød J ham til at spise til Middag, og hans Ansigt syntes at sige, at han ingen Lyst havde til at modtage Indbydelsen.“

„Bah! jeg skulde nok have bragt ham i godt Lune, og Bluewater kunde have snakket Fransk med ham. Vi ville gaae i Lø af the Cæsar, Denham! — ved en saadan Leilighed tilfidesætter man Rangen. Det er paa Tiden, at bjerge Bramseilene. De maa ogsaa lade Mersseilene løbe, ellers sknde vi forbi ham. Bluewater kan betragte det som en Compliment, som vi gjøre Tapperheden, der paa saa smuk en Maade har taget et saa smukt Skib.“

Flere Minutter hengik nu i Taushed, og imidlertid nærmede Fregatten sig til det større Skib. Sir Gervaise steeg op paa en af Skandsekanonerne, holdt sig fast ved Finkenetsklædet, og vilde hilse sin Ven paa sin sædvanlige hjertelige Maade, som om slet Intet var forefaldet, der havde kunnet forstyrre Enigheden imellem dem. Endnu var det eneste Blik, som han havde tilkastet ham, Svingningen med Hatten, og den ædle Maade, hvorpaa Bluewater kastede sig imellem ham og hans farligste Fjende, ham i friskt Munde og stemmede ham mere end sædvan-

ligt til de meest velvillige Følelser, som hans Hjerte var i Stand til. Stowel var allerede paa the Cæsars Hytte, da the Chloe kom nærmere, og tog, af Urefrøgt for sin Høistcommanderende, Hatten af.

Sir Gervaise havde, af sin Følelse, stedse afholdt sig fra at blande sig i det, som angik en underordnet Flagofficiers Skib, saa vidt nemlig som Tjenesten tillod dette; hans Omgang med Capiteinen paa the Cæsar havde derfor sædvanligt kun været af en almindelig Art, og mundtlige Befalinger og dadlende Uttringer vare altid omhyggelig bleve undgaaede. Denne Omstændighed vandt Viceadmiralen Stowels Hjerte i en usædvanlig Grad, og Stowel havde, paa Grund af Contreadmiralens Ligegyldighed for saadanne Ting, fuldkommen Raadighed over sit Skib.

„Hvordan gaaer det, Stowel?“ raabte Sir Gervaise hjerteligt; „det glæder mig, at see Eder paa Benene, og jeg haaber, at denne hede Dag ikke har bekommet den gamle Romer altfor ilde.“

„Jeg takker Eder, Sir Gervaise, vi ere begge endnu ovenpaa, endskjøndt vi have haft en varm Dag. Skibet er beskadiget, Sir! som I vel kan tænke, og omendskjøndt det endnu seer ret godt ud, er vor Fokkemast ikke bedre end et casjeret Mundholt. En Toogtredivepundinger er gaaet midt igjennem den, omtrent ti Fod over Dækket, og en Attenpundinger noget høiere oppe, og en Knippel sid-

der ved et af Mastebaandene; men en Mast kan ikke være meget værd, naar den har faaet saadanne Huller, Sir!"

"J maa omgaaes den med Barlighed, Sir! og skaane den for for mange Seil. I Plymouth vil man i een Uge bringe alting i Stand igjen. Hvad Hullerne i Hjertet angaaer, da har mangen stakkels Knøs faaet Saadanne og dog overlevet dem. Hvordan gif det Eder i denne Henseende? Mistress Stowel har nok ikke skaanet Eder, det tør jeg indestaae for."

"Mistress Stowel commanderer i Land, Sir! og jeg paa Havet, og paa denne Maade er der roligt i Skibet og roligt i Huset, Sir Gervaise! og naar jeg er til Søes, gjør jeg mig Umage for at tænke paa hende saa lidet som muligt."

"Ah! det er saaledes, at I omme Ugtmænd altid bære Eder ad! — I skamme Eder bestandigt ved eders heftige Gemysbevægelser. Men, Sir! hvad er der blevet af Bluewater? Veed han, at vi ere paa Siden af ham?"

Stowel saae sig om, kikkede op paa Seilene og legede med Hæftet af sin Kaarde. Viceadmiralens skarpe Die blev hans Forlegenhed vaer, og med Tankens Hurtighed spurgte han om hvad der var foregaaet.

"Nu, Sir Gervaise! I veed hvordan det har sig med mange Admiraler, som ville være med allevegne. Jeg sagde vor fjære, høitærede Ven, at han ikke havde noget med Entringen at bestille, og at jeg var den Mand, der burde gaae, dersom nogen af os skulde gaae; men at

vi begge burde blive i vort Skib. Han svarede noget om tabt Tælle og Blyt, og J veed, Sir! hvad for Been han har, naar han vil bruge dem. Man kunde ligesaa godt haabe at stoppe en Deserteur, ved at praie ham. Han fløi afsted med den forreste Afdeling og med Raar- den i Haanden — et Syn, som jeg endnu aldrig har seet Mage til, og som jeg aldrig mere ønsker at see. Nu seer J, hvordan det var, Sir!”

Viceadmiralen trykkede sine Læber tæt sammen, ind- til hans Ansigt og hele Gestalt var et Billede paa for- tvivlet Bestemthed, omendskjøndt hans Ansigt, trods hans physiske Selvbeherkselse, var liigblegt og hans Læber zittrede.

„Jeg forstaaer Eder, Sir!” sagde han med en Stemme, som kom af hans dybe Bryst; „J vil sige, at Bluenwater er dræbt!”

„Nei, Gud ske Tak, Sir Gervaise! ikke slet saa slemt, men haardt saaret — ja, i Sandhed, haardt saaret!”

Sir Gervaise Dakes sukkede, lænede sit Hoved i nogle Minutter til Finkenetsklædet og tildækkede sit An- sigt. Derpaa fattede han sig igjen og sagde alvorligt:

„Læg bi med Eders Skib, Capitain Stowel! jeg vil komme ombord hos Eder.”

Denham fik den nødvendige Ordre til at gjøre Blads, og the Chloe kom over den ene og the Cæsar over den anden Boug til Vinden. Dette var imod Re- gelen, da det forøgede Afstanden imellem Skibene, men Viceadmiralen brummede af Utaalmodighed efter at komme

i sit Fartøi. Efter ti Minutters Forløb steg han op af the Cæsars Side, og to Minutter efter var han i Bluewaters forreste Kahyt.

Geoffren Cleveland sad ved Bordet og skjulte sit Ansigt i sine Hænder. Viceadmiralen berørte hans Skulder. Knøsen løstede Hovedet i Beiret og fremviste et Ansigt, som var badet i Taarer.

„Hvordan er det fat, Barn?“ spurgte Sir Gervaise sagte; „give Lægerne Haab?“

Gadetten rystede paa Hovedet og skjulte atter Ansigtet i sine Hænder, som om dette Spørgsmaal fornede al hans Smerte.

I dette Dieblif kom Skibslægen ud af Contreadmiralens Kammer og fulgte Viceadmiralen ind i den agterste Kahyt, hvor de havde en lang Samtale.

Den ene Minut hengik efter den Anden, og the Cæsar og the Chloe laa endnu med bak Store-Mersseil. Da en halv Time var forløben, kovendte Denham og lagde Cours med Fregatten i den behørigte Retning. Det ene Skib efter det Andet sluttede og styrede nordest, saa hurtigt deres beskadigede Tilstand tillod det, og endnu saae man intet Tegns til nogen Bevægelse i the Cæsar.

To Skibe havde viist sig i sydostlig Retning, ogsaa de nærmede sig og passerede forbi, uden at de havde kunnet bevæge Viceadmiralen til at komme op paa Dækket. Det viste sig, at det var the Carnatic og dens Prise, le Scipion, hvilket sidste Skib the Carnatic ind-

hentedede og tog uden megen Umage. Hr. de Wervillins Cours Synd paa havde skaffet begge Skibene en aaben Passage, og de kom rumskjeds ned med en raff Fart. Denne Efterretning blev meldt i Kahytten paa the Cæsar, men Budet bragte intet Svar med tilbage.

Da endelig alle Skibene vare sejlede forud, vendte Fartøiet igjen tilbage til the Chloe. Det bragte dog kun nogle faa Linier med, hvilke Wycherly neppe havde læst, førend han kaldte Galleygo og alle Bowlderoerne sammen, lod alle Viceadmiralens Sager bringe ned i Fartøiet, strøg hans Flag og tog Afsked med Denham. Saa snart Fartøiet stødte bort fra Fregatten, fulgte denne under fulde Seil efter Flaaden, for igjen at tiltræde sin sædvanlige Tjeneste som Repetiteur.

Da Wycherly naaede the Cæsar, indsatte dette Skib Viceadmiralens Fartøi; man meldte Sir Gervaise hvad der var skeet, og han sendte en Befaling op paa Dækket, som satte den hele Flaade i den største Forbauselse. Sir Gervaise Dakes røde Flag blev heiset paa Toppen af the Cæsars Forrebøvenbramtop, medens Contreadmiralens hvide Flag endnu vaiede paa Krydstoppen. Noget Lignende havde man aldrig før seet, og saa længe the Cæsar blev i Tjenesten, kaldte man det det dobbelte Flagskib.

Femtende Kapitel.

Væseren maa nu tillade os at rykke Tiden otteogfyrgetyve Timer frem, — en poetisk Frihed, af hvilken vi, som Væseren vel vil tilstaae, kun sjældent have gjort Brug. Skuepladsen for vor Fortælling maa vi ogsaa igjen lægge derhen, hvor den begyndte — til Wyhcombe, med Indbegreb af Forbjerget, Stationen, Rheden og Udsigten over Indlandet og Havet. Sommerveiret var vendt tilbage, og Vimplerne af de til Anfers liggende Skibe bevægede sig neppe saa langt ud fra Masterne, at de dannede krumme Linier. Næsten den hele Flaade var igjen forsamlet her; kun the Druid var seilet med le Victoire til Portsmouth; the Driver og the Active havde skyndt sig med at naae den nærmeste Havn, for at bringe Admiralitetet Depecher, og the Achilles, buxeret af the Dublin, med the Chloe til at understøtte begge, vare gaaede i Løe med firkantbraste Ræer, for at løbe ind til Falmouth. Resten af Flaaden var tilstede, og de bestaigede Skibe vare denne Morgen tagne paa Slæbetoug og bragte ind paa Rheden.

Havnen var fuld af Liv og Virksomhed. The Warspite erholdt Nødmaster, Under- og Mersseræer bleve tagne ned for at blive skaalede, eller man tiltaklede nye for at sætte op i deres Sted. The Plantagenet var atter fuldkommen udrustet til igjen at gaae i Slag —

Taffellagen var istandsat og Masterne skaaledede, medens kun et øvet Dje og i en kort Fristand havde kunnet opdage, at the Cæsar, the Carnatic, the Dower og nogle andre Skibe, overhovedet havde været i en Kamp.

Landingspladsen vrinlede, som før, af Fartøier og Oppassere; Officiers- og Cadet-Messens Drengede ilede for at skaffe nye Forraad; Mange søgte alvorligt at forskaffe de Saarede nogle Lækerbidstener, men de Fleste havde den lumpne Plan, at forøge de Ikke-Saaredes Nidelser, idet de lagde Beslag paa Fruentimmernes Medlidenhed med de Saarede.

Men den mærkværdigste Forandring, som denne Tingenes Tilstand havde frembragt, var ved Stationen. Her saae det ud som om man havde, ifølge Krigenes Omverlinger, opslaaet Hovedkvarteret paa dette Sted; de krigeriskt udseende Matroser, om ikke Soldater, ilede derhen, som til Middelpunktet for al Interesse og alle Tjenestepligter.

Men man saae dog ogsaa noget Giendommeligt i den Maade, hvorpaa disse Dækshelte opførte sig. Landstedet var, som det syntes, et helligt Sted, som kun meget Faa turde nærme sig til, medens Græsset omkring Flagstangen bar Spor af Indtrykkene af mange Fodder. Dette Sted var virkelig det Middelpunkt, omkring hvilket Alt forsamlede sig; Officierer af enhver Alder og enhver Rang kom og gik, og i ethvert Ansigt læste man Alvor, Bekymring og Rummer. Uagtet den bestandige Afverling, var der siden Solens Opgang ikke hengaaet et Dieblif, uden

havde Wycherly formaaet Mildred til at besøge dette romantiske Sted, og at tilbringe en Time med ham der; og nogle af hans sødeste Grindringer om dette ædle, aandrige Væsen, knyttede sig til de inderlige, oprigtige Samtaler, som de der havde ført.

Paa denne Bænk sad Wycherly ved Begyndelsen af dette Kapitel. Tummelen paa Bjerget og i Nærheden af Landstedet var saa stor, at han ikke kunde tænke paa, at der var nogen Mulighed i at komme til at tale med Mildred alene; han haabede derfor, at ogsaa hun skulde, drevet af en hemmelig, beslægtet Følelse, om ikke af en endnu sødere Bevæggrund opsoge dette eensomme Sted, for et Dieblisk at nyde den rolige Gensomhed.

Han havde ikke ventet længe førend han hørte tunge Fodtrin ovenover sig og en Mand traad ind i Sommerhuset. Han var endnu uvis om han skulde opgive ethvert Haab om at see Mildred, da hans skarpe Øre fornam hendes lette, velbekjendte Trin, der ogsaa førte hende til Pavillonen.

„Fader, jeg kommer efter Eders Ønske,“ sagde det stakkels Barn i den ængstelige Tone, som Wycherly altforgodt kjendte, til ikke at tænke sig Duttons Tilstand; „Admiral Bluewater slumrer, og Moder har tilladt mig, at liste mig bort.“

„Ha! Admiral Bluewater er en stor Mand, om endskjøndt han kun er lidt bedre end et Lig,“ sagde Dutton paa en ligesaa raa Maade, som hans Stemme

var raa; „Du og Din Moder vise ham den største Omhyggelighed, dersom jeg var i hans Sted, — vilde da nogen af Eder bøie sig over min Seng med saa blege Kinder og saa taarefyldte Dine?“

„Vi begge, Fader! O, tænk ikke saa flent om Eders Kone og Datter. Sandelig, vi vilde begge gjøre vor Pligt.“

„Ja, Eders Pligt ville I maaskee gjøre, men hvad for Pligter have I mod denne unyttige Contreadmiral? Jeg hader den Slynge; han hørte til de Dommere, der affatte mig fra min Post; ja, som jeg hørte, var han den, der var meest imod, at jeg skulde faae den elendige Post, som jeg her beklæder.“

Mildred taug; hun kunde ikke retfærdiggjøre sin Ben, uden at anklage sin Fader.

Wycherly vilde have givet et Mars Lønning til at han havde været paa Søen, og dog vilde han ikke saare den stakkels Piges Følelser, ved at lade hende vide, at han hørte, hvad der blev talt. Denne Tvivlraadighed gjorde ham til en usfrivillig Tilhører ved en Samtale, som han ikke skulde have hørt. — en Begivenhed, som han havde søgt at forekomme, dersom han havde haft Tid til at tænke efter.

„Sæt Dig her, Mildred!“ begyndte Dutton igjen med en stræng Stemme; „og hør, hvad jeg har at sige Dig. Det er nu paa Tiden at jeg taler alvorligt med

Dig. Din Moders Lykke, — Din Lykke er givet i Dine Hænder, og jeg har besluttet ikke derved at overse min Egen."

"Jeg forstaaer Eder ikke, Fader!" sagde Mildred og hendes Stemme stilled sig saa heftigt, at den unge Mand vilde have viist sig, dersom ikke, sandt at sige, en levende Nysgjerrighed havde forenet sig med hans andre Følelser; „hvoreledes kan jeg befordre min dyrebare Moders og Eders Lykke?"

"Dyrebare Moder? — Virkelig? — Hun har i Sandhed været mig dyr nok, men jeg har besluttet, at Datteren skal betale derfor. Hør, Mildred! Jeg taler nu for ramme Alvor. — Jeg spørger Dig som Fader, — har nogen Mand tilbudt Dig sin Haand? — Sael oprigtigt! — Skjul Intet! — Jeg maa have et Svar!"

"Jeg vil ikke fordølge Noget for Eder, Fader! af det, der kan siges; men naar en ung Pige frabeder sig en Vre, som en Mand paa denne Maade viser hende, tør hun da aabenbare Hemmeligheden for Nogen, om det saa er for hendes egen Fader?"

"Hun bør, — og i dette Tilfælde, skal hun det! — Ingen Nølen! — Nævn mig dem, som have gjort Dig Tilbud!"

Mildred nølede lidt, derpaa sagde hun med dæmpet Stemme: „Kosterham!"

"Det havde jeg tænkt mig!" sagde Dutton forbittret; „Nu, der var en Tid, da endogsaa han vilde have været

god nok; men nu kunne vi have noget bedre. Dog ville vi beholde ham som Reserve; de tusinde Pund skulle, siger Hr. Thomas, blive betalte, og de tilligemed Levebrødet, ville skaffe en behagelig Gavn efter et stormfuldt Liv. Nu, hvem kommer der saa, Mildred? Er Hr. Thomas Wychembe nogensinde kommen saa vidt?"

„Han har i de sidste fire og thye Timer bedet mig om at blive hans Kone, Fader! — hvis det er det I mener.“

„Ingen Forstillelse, Milly! Jeg hader Forstillelse. Du veed meget vel, hvad jeg mener. — Hvad har Du svaret?"

„Jeg elsker ham ikke i mindste Maade, Fader! og derfor sagde jeg, at jeg ikke kunde ægte ham.“

„Det er aldeles ingen Følge deraf, Barn! paa ingen Maade. Ægteskabet bliver afgjort af Præsten, Kjærlighed er noget ganske Andet. Jeg haaber, at Du betragter Madame Dutton som min Kone?"

„Hvilket Spørgsmaal?" svarede Mildred.

„Nu, — og troer Du, at hun elsker mig, — at hun kunde elske mig, den Vanærede, den Forarmede?"

„Fader!"

„Kom, kom! Nok derom! — Hr. Thomas Wychembe er maaskee ikke født i et lovmæssigt Ægteskab, — jeg troer ikke at han er det, efter de Beviser, som Sir Reginald i den senere Tid har bragt for Dagen,

og som jeg hører, er hans egen Moder utilfreds med ham, og det sætter hans Fordringer langt tilbage. Desuagtet har Thomas Wychecombe allerede godt sine sex hundrede Pund i aarlige Renter, Mildred! og Sir Reginald selv tilstaaer, at han skal have alle de værlige Eiendomme, som den salige Baronet har efterladt."

"J forglemmer, Fader!" sagde Mildred, som vidste, hvor unyttig enhver anden Bemærkning vilde være, "at Hr. Thomas lovede at udbetale de Legater, som Sir Wycherly havde i Sinde at bestemme."

"Bent Intet deraf, Mildred! Jeg tør paastaae, at han i Morgen vilde overdrage Dig Halvparten af de tyve tusinde Pund, dersom Du vilde samtykke i at tage ham. Men hvad der nu angaaer denne nye Baronet, — thi det lader til, at han skal have Titlen og Godset, — har han gjort Dig noget Tilbud?"

Der fulgte en lang Pause, i hvilken Wycherly troede at høre Pigens tunge, men undertrykte Vandedrag, han følte, at det var umuligt, længere at blive rolig, — hans Samvittrighed sagde ham at dette var værdærende, — og han ilede op ad Stien, som førte til Sommerhuset.

Bed den første Lyd af hans Trin udstødte Mildred et svagt Skrig; men da Wycherly traad ind i Pavillonen, saae han, at hun bedækkede sit Ansigt med sine Hænder, og Dutton vakkede fremad, overrasket og forskrækket.

Da Omstændighederne ikke tillode nogen Udflugt, satte den unge Mand al Tilbageholdenhed tilside og talte aabenhjertet:

„Jeg har været en ufrivillig Tilhører ved en Deel af deres Samtale med Mildred, Hr. Dutton! og kan selv besvare Deres sidste Spørgsmaal. Jeg har tilbudt Deres Datter min Haand, Sir! et Tilbud, som jeg nu gjentager, og hvis Antagelse vil gjøre mig til den lykkeligste Mand i England. Maaſkee kan Deres Indflydelse komme mig til Hjælp, thi hun har afflaaet min Haand.“

„Afflaaet?“ raabte Dutton med en Forbauselse, som overvældede det beregnede artige Væsen, som han havde antaget, da Wycherly traad ind; „afflaaet Sir Wycherly Wyhecombe? Men det var vel førend Deres Rettigheder vare saa tydeligt begrundede, som de nu ere? — Mildred! svar mig, hvorledes kan Du, nei, hvorledes tør Du afflaae et saadant Tilbud?“

Den menneskelige Natur kunde ikke udholde mere; Mildred lod sine Hænder synke ned i sit Skjod og fremviste et Ansigt, der var yndigt som en Engels, endskjøndt det var blegt som Døden. Det Svar, som hun gav, var afpræsset hende, men Ordet var neppe undsluppet hende, førend hun fortrød, at hun havde udtalt det, og hun bedækkede igjen sit Ansigt med begge sine Hænder.

„Fader!“ sagde hun; „kunde jeg. — turde jeg opmuntre Sir Wycherly til at giøte sig ind i en Familie, som vor?“

Samvittigheden nedtordnede Dutton med en Kraft, der næsten gjorde ham ædru, og det er vanskeligt at sige, hvilken Erklæring der var fulgt paa; men Wycherly bad ham sagne om at han skulde lade ham alene med hans Datter, og Dutton havde Besindelse nok til at begribe, at han var tilovers der, og desuden gjorde hans Skamfuldhed, at han ønskede at komme bort. Et halvt Minut efter havde han naaet Toppen af Klippen og var forsvunden.

„Mildred! Dyrebare Mildred!“ sagde Wycherly ømt, og gjorde sig al Umage for at tiltrække sig hele hendes Opmærksomhed; „vi ere nu alene, — o sikkert, sikkert vil De ikke undslaae Dem for at see paa mig!“

„Er han borte?“ spurgte Mildred, lod sine Hænder synke og saae sig vildt omkring; „Gud være lovet det er idetmindste for denne Gang forbi. Lad os nu vende tilbage til Huset, — Admiral Bluewater kunde savne mig.“

„Nei, Mildred! endnu ikke. J maa unde mig nogle Minutter, mig, som i den sidste Tid har lidt saa meget for Eders Skyld, — ja ved Eder. Var dette Grunden, — den eneste Grund, dyrebare Pige, til at J saa haardnakket afflog min Haand?“

„Var den ikke tilstrækkelig, Wycherly?“ svarede Mildred med en Stemme, som om hun var bange for at den Luft, som hun udaandede, skulde rebe hendes Hemmelighed; „betænk hvem J er, og hvad jeg er! Kunde

jeg tillade, at J blev en Piges Ægtefælle, som hendes egen Fader gjorde saa gruelige Forslag?"

„Jeg vil ikke nægte, at jeg affkjer saadanne Grund-
sætninger, Mildred! Men Eders Dyder staae saa meget
mere straalende der, som de ere opblomstrede i Selskab
med hine. Besvar mig blot dette ene Spørgsmaal aaben-
hjertet, og enhver anden Vanskelighed vil være at over-
vinde. Elsker J mig nok til at blive min Ægtefælle,
dersom J var faderløs?"

Mildreds Ansigt var bekymret, men dette Spørgs-
maal forandrede dets Udtryk ganske. Diebliffet var, lige-
som de Følelser, det frembragte, overordentligt, og næsten
uden selv at vide det, hævede hun, ligesom i Ærefrygt.
den Haand, hvormed han holdt hendes, til sine Læber.
I det næste Dieblif holdt den unge Mand hende i sine
Arme, og trykkede hende med Inderlighed til sit Hjerte.

„Lad os gaae!" sagde Mildred, og vred sig ud af
hans Arme; „Admiral Bluewater vil sikkert savne mig."

„Nei, Mildred! Vi kunne ikke skilles ad saaledes.
Giv mig idetmindste den fattige Trøst, at jeg er vis paa,
at J, hvis denne Hindring ikke var, — hvis J for
Gremmel var faderløs, — vilde være min."

„O, Wycherly! hvor gjerne, — hvor gjerne! Men
sig intet mere. —"

Nu fulgte der en længere, endogsaa inderligere,
Omsavneelse, end den Første; og Wycherly var alt for
meget Semand, til at slippe den søde Pige af sine Arme

uden at trykke et Kns paa hendes Læber. Saasnart han slap hende, var hun forsvunden.

Med denne karakteristiske Afsted slutte vi Scenen, og henflytte os i Tankerne til Sir Gervaise Dakes's Telt.

„J har seet Admiral Bluewater?“ spurgte den Høistcommanderende, saasnart Magraths Skikkelse viste sig i Indgangen, og i hans Tone laae der en Mand's hele Alvor, der har besluttet at ville erfare endog det værste; „sig mig, hvad vi have at haabe?“

„Af alle menneskelige Lidenskaber, Sir Jarwy!“ svarede Magrath, og saae til Siden for at undgaae den Andens skarpe Blik; „bliver Haabet af alle tænkende Mennesker anseet for den meest forræderiske og meest skuffende, og jeg tør lægge til, at af alle Arter og Glasfer af Haab er den, som har Livet til Gjenstand, den meest usikre. Vi haabe Alle, troer jeg, at opnaae en høi Alder, og dog leve mange, mange netop længe nok til at komme ud af Bildfarelsen.“

Sir Gervaise rørte sig ikke, førend Lægen taug; derpaa begyndte han at gaae frem og tilbage i mørk Taushed. Han kjendte Magraths Maneer saa godt, at det sidste svage Haab, som han følte, da han kom frem med sit Spørgsmaal, forsvandt; han vidste nu, at hans Ven maatte dø.

Han behøvede al sin Sjæls Styrke for at taale dette Slag, thi disse to gamle Sømænd, der ikke vare givte og ingen Børn havde, samt næsten fra Barndom-

men af havde været vant til hinanden, havde næsten altid betragtet sig som adskilte Dele af et og samme Væsen. Magrath var mere angreben, end han holdt det for godt at vise, og han pudsede sin Næse flere Gange paa en Maade, som vilde have forekommet en opmærksom Jagttager betænkelig.

„Vil I vise mig den Godhed, Doctor Magrath!“ sagde Sir Gervaise venligt og mildt, „at bede Capitain Greenly om at komme til mig; I gaaer jo dog forbi Klagstangen.“

„Meget gjerne, Sir Jarwy! og jeg veed, at han strax vil skynde sig med at efterkomme Eders Befaling.“

Det varede ikke længe inden Capitain Greenly kom.

„Magrath vil vel have sagt Eder Alt, Greenly!“ sagde Viceadmiralen, og trykkede den Andens Haand.

„Jeg beklager, Sir Gervaise! at jeg maa sige, at der intet Haab er.“

„Jeg vidste det jo! — Jeg vidste det jo! — Og dog er han vel tilmode, Greenly! — Ja, han synes at være lykkelig. Jeg hengav mig til det Haab, at det var et godt Tegn, at Smerterne vare ophørte.“

„Jeg glæder mig over at høre dette, Sir! thi jeg har tænkt, at det er min Blyt at tale med Contreadmiralen om hans Broders Givtermaal. Af hans Taushed med Hensyn til denne Sag, ja af alle Omstændigheder, er det temmelig sandsynligt, at han ikke veed Noget derom, og der kunde gives Grunde, som gjorde det nød-

Forbindelsen; og Begge døde saa unge, at de ikke havde Tid til at omstemme Dnkelen."

„Deri tager I feil, Sir! Agnes Hedworth var Bruden.“

En Larm i Bærelset afbrød Samtalen, og de tre Herrer saae Wycherly og Mildred beskæftiget med at opsamle Stykkerne af en Skaal, som Madame Dutton havde ladet falde. Denne sidste var, forfækket over dette lille Uheld, sjunken bleg og sittrende tilbage paa en Stol.

„Min kjære Madame Dutton, tag et Glas Vand!“ sagde Sir Gervaise, idet han venligt traad hen til hende; „Eders Nerver ere i den sidste Tid blevne satte paa haarde Prøver, ellers vilde en saadan Ubetydelighed ikke have angrebet Eder.“

„O, det var ikke det!“ sagde Mistress Dutton hurtigt; „det var ikke det! O, det frygtelige Dieblik er endelig kommet, og af mit inderste Hjerte takker jeg Dig, min Herre og Gud, at det er kommet uden Skam og Skjændsel!“

Bed disse Ord knælede hun ned, og opløstede sine foldede Hænder mod Himmelen.

„Moder! Kjæreste, bedste Moder!“ raabte Mildred, og faldt sin Moder om Halsen; „hvad mener I? hvilken ny Glendighed har truffet os i Dag?“

„Moder? Ja, søde Barn! Du er min Datter! Du skal stedsse blive det. Dette er den Smerte, som jeg be-

standigt frygtede for; men hvad ere Blodets ubekjendte Baand mod Bane, Kjærlighed og en Moders Sorger? Endskjøndt jeg ikke har født Dig, Mildred! havde Din naturlige Moder ikke kunnet elske Dig mere, eller villet opoffre endogsaa Livet for Dig, saa villigt som jeg."

"Sorgen har angrebet hendes Aand, mine Herrer!" sagde Mildred, vandt sig jagte ud af Moderens Arme og hjalp hende op; "et Dieblisks Rolighed vil bringe hende til Besindelse igjen."

"Nei, min Bedste! nu maa det ud! nu maa det Altsammen aabenbares! — Efter det, jeg nylig har hørt, vilde det være utilgiveligt, dersom jeg nu ikke vilde tale. Dersom jeg hørte rigtigt, Sir! sagde I, at I var tilstede da Agnes Hedworth blev viet til Admiral Bluewaters Broder?"

"Dette er udenfor al Tvivl, Madame. Jeg og Andre ere redebonne til at bevidne det. Wielsen fandt Sted i London i Sommeren 1725, og jeg var med Capitain Blakely kommen med Permission derhen fra Portsmouth. Oberst Bluewater havde bedet os Begge om at være tilstede ved Høitideligheden."

"Dg i Sommeren 1726 døde Agnes Hedworth i mit Hjem og i mine Arme een Time efter at hun havde givet dette ædle, dyrebare Væsen Livet — denne Mildred Dutton, som hun siden bestandigt er bleven kaldet, men hvis egentlige Navn er Mildred Bluewater."

Det er unødvendigt at dvæle ved den Forbauselse, med hvilken alle de Tilstedeværende hørte denne overordentlige Efterretning, eller at forsøge paa at skildre Admiral Bluewaters og Wycherlys Henrykkelse, Mildred udstødte et Skrig, kastede sig i Madame Duttons Arme, og omslyngede hende saa frampagtigt, som om hun havde besluttet, ikke at lade det Baand, som omslyngede dem saa inderligt, sønderrives paa saa voldsom en Maade.

En halv Time hengik under Taarer og trøstende Kjærtegn, derpaa fattede det stakkels Barn sig en Smule og kunde lytte til de Oplysninger, der bleve givne. Disse vare meget simple, og saa klare, at der ingen Tvivl kunde blive tilbage.

Miss Hedworth var bleven bekendt med Madame Dutton, medens denne boede i sin Beskytterindes Huus. Set eller to Aar efter sit Givtermaal med Lieutenanten og under dennes Ophold paa en fjern Station bad Agnes Hedworth om Beskyttelse og Deeltagelse for et qvindeligt Væsen i de betænkeligste Omstændigheder. Ligesom Alle, der kjendte Agnes Hedworth, elskede og agtede hende, saaledes elskede og agtede Madame Dutton ogsaa den unge Dame; men Fødsel og Stilling i Livet havde skabt en Kløst imellem dem som udelukkede ethvert Slags Fortrolighed. Hun havde, i de saa Dage, som hun tilbragte hos sin fattige Veninde, bemærket en Qvindes rolige Værdighed, der ikke er sig nogen Brøde bevidst, og der kunde ikke gjøres noget Spørgsmaal, der

havde kunnet røbe nogen Tvivl. Hendes Dødstime var, saa at sige, en Række af Afmagter, saa at ingen Meddelelser vare mulige, og Madame Dutton havde næsten i det samme Dieblik et Barn i sine Arme og sin Venindes Lig for sig. Miss Hedworth var kommen til hendes Bolig uden ledsager og under et fremmed Navn. Denne Omstændighed gjorde, at Mistress Dutton frygtede for det værste, og hun traf sine Foranstaltninger med den ømmeste Omhu for den Afdødes Navn. Liget blev bragt til London, og man skrev Onkelen til, hvor det var at finde, hvorhos han erholdt Underretning om, hvor han kunde forskaffe sig nærmere Oplysning om sin Slægtnings Død, hvis han ønskede saadanne. Madame Dutton erfarede, at hendes Venindes Lig var blevet bisat paa sædvanlig Maade, men med Hensyn til de enkelte Omstændigheder blev der ingen Forespørgsel gjort.

Den unge Hertuginde, Miss Hedworths Søster, reiste den Tid i Italien, hvorfra hun først efter et Aars Forløb vendte tilbage til sit Fædreland; og vi kunne lægge til, omendskjøndt Madame Dutton ikke var i stand til at give denne Oplysning, at hendes Spørgsmaal om hendes elskede Søsters Skjæbne, blot havde den simple Beretning til Følge, at hun pludseligt var død ved et Bad, hvorhen hun, for sin Sundheds Skyld, havde begivet sig med en Veninde. Om Hr. Hedworth selv havde nogen Mistanke om sin Broderdatters Tilstand, en uvist, men ikke sandsynligt, thi hun havde afflaaet er

Forbindelse, der i alle Henseender var ligesaa fordeelagtig, som hendes Søsters, med Undtagelse af at denne ægtede en Mand, som hun elskede, medens han af Agnes fordrede et Offer, som hun ikke var istand til at bringe. Ifølge den Kulde, som denne Omstændighed frembragte, fandt der ikke megen Omgang Sted imellem Onkelen og Broderdatteren; denne Sidste tilbragte sit Liv i Gensommelighed, og, som der blev foregivet, med Venner, som den Første hverken kjendte eller vilde lære at kjende. Kort sagt, begge Parters Levemaade var saaledes, at det var den ulykkelige unge Enke usædvanligt let at holde hendes Tilstand skjult for hendes Onkel. Hun saae derved kun hen paa sit Barns Lykke, thi det stod i hendes Farbroders Magt, ved sit Testamente at bortgive en Deel af Familiens Formue, hvis det behagede ham, til Fremmede, medens denne i ethvert andet Tilfælde maatte tilfalde de to Søstres Efterkommere. Hvad der tilsidst vilde være skeet, eller hvad den stakkels Agnes havde i Sinde at gjøre, kan man ikke vide, thi Døden trykkede sit Segl paa Hemmeligheden.

Madame Dutton var, da den lille Fremmede var bleven overgivet til hendes Beskyttelse, Moder til en tre Maaneders gammel Pige. Nogle Uger efter døde hendes eget Barn, og efter at hun i flere Maaneder forgjæves havde ventet paa Efterretninger fra Miss Hedworths Familie, lod hun det overlevende Barn døbe under det samme Navn, som hendes eget Barn havde baaet, og

viste det den samme ømme Kjærlighed, som om hun selv havde skjænkhet det Livet. Tre Aar hengik paa denne Maade, og den Tid nærmede sig, da hendes Mand skulde vende tilbage fra Ostindien. For at see ham saasnart som muligt, omblyttede hun sit daværende Opholdssted med en Havn og skiftede ved denne Leilighed sine Tjenestefolk. Derved blev hun tilfældigviis, men som det siden syntes hende, meget beqvemt, fuldkommen Herre over Hemmeligheden med Mildreds Fødsel, thi de faa Personer, som kjendte den, levede langt borte, og det var usandsynligt, at de i denne Henseende vilde give nogen Oplysning, naar man ikke opfordrede dem dertil. Hendes Hensigt var oprindeligt, at fortælle sin Mand Alt uden Tilbageholdenhed; men han kom tilbage som en ganske Anden, — raa af Sæder, kold i sine Følelser og hengiven til Drukkenskab. Imidlertid havde hun ogsaa vænnet sig altfor meget til det hulde Barn, til at give det til Priis for et udsævende Menneskes Luner, og Mildred vorte op som sine foregivne Forældres virkelige Barn, og blev opdraget som saadant.

Alt dette fortalte Madame Dutton kort og tydeligt, omendskjøndt hun naturligviis afholdt sig fra at hentyde paa sin Mands Opsørsel, og alene tilskrev sin Hengivenhed for Barnet, al den Omhu og Godhed, som hun havde viist det.

Bluewater havde Kraft nok til at slutte Mildred i

sine Arme, atter og atter kyskede han hendes blege Kinder, og gav hende høitideligt og med Underlighed sin Betsignelse.

„Mine Følelser have ikke skuffet mig!“ sagde han; „jeg elskede Dig, hulde Barn! fra det første Dieblik, jeg saae Dig. Sir Gervaise Dakes er i Besiddelse af mit Testamente, som blev gjort, førend vi foretog os dette sidste Krydstog, og hver Skilling jeg har, vil være Din. Hr. Atwood, hent dette Testamente, og fœi en Codicil til, som indeholder denne nye Opdagelse og bekræfter Gaven. Alt det øvrige skal blive, som det staaer skrevet, thi det flød fra Hjertet, som en Udgydelse af mine Følelser.“

„Men, nu nok for det Første!“ bemærkede Madame Dutton; „Sygesengen maa være rolig. Giv mig mit Barn igjen! — Jeg kan endnu ikke skilles fra det for bestandigt.“

„Moder! Moder!“ raabte Mildred og kastede sig til den ædle Kones Bryst; „jeg er Eders, Eders alene!“

„Nei, nei! Jeg frygter nei, mit Barn! hvis Alt det, der ahner mig, er sandt, og dette Dieblik er ligesaa passende, som ethvert andet, til at forelægge den ærede Farbroder dette Anliggende. Kom hid, Sir Wycherly! I har i dette Dieblik tilhvidsket mig, at dette egenfindige Barn har lovet Eder, at blive Eders Hustru, naar hun nogensinde blev forældreløs. Hun er nu forældreløs! — hun var det lige fra hun blev født.“

„Nei, nei, nei!“ hvidskede Mildred og skjulte sit Ansigt endnu dybere ved sin Moders Barm; „saalænge I lever, kan jeg ikke være forældreløs. Ikke nu! — en anden Gang! — Dette er utidigt, — grusomt, — nei, det har jeg ikke sagt!“

„Bring hende bort, kjæreste Madame Dutton!“ sagde Bluewater og Glædestaarer tindrede i hans Dine; „bring hende bort, thi for megen Lykke overstrømmer mig paa eengang, Mine Tanker skulle i et saadant Dieblif være roligere.“

Wycherly traf Mildred sagte ud af hendes Moders Arme og førte hende ud af Værelset. Da de vare i Madame Duttons Kammer hvidskede han den dybt bevægede Pige noget i Dret, hvorpaa hun tilkastede ham et Blik fuldt af Glæde, endskjøndt det var badet i Taarer, og nu var Maden til ham igjen at holde hende i et saligt Dieblif i sine Arme.

„Min kjære Madame Dutton, — min dyrebare Moder,“ sagde han; „vi to, Mildred og jeg, ere uden Forældre. Jeg er forældreløs, ligesom hun, og vi ville aldrig tilgive at I skilles fra os. Jeg beder Eder stedse at erindre, at I i enhver Henseende er et Lem af vor Familie, thi hverken Mildred eller jeg vil nogensinde op-høre med at betragte Eder anderledes, end som en Moder, som har den høieste Fordring paa vor Kjærlighed og Orefrygt.“

Wycherly havde neppe udtalt disse Ord førend han modtog af Mildred en tidobbelt Løn. I hendes naturlige Følelser Hæftighed, slog hun, uden Henjyn og uden falsk Undseelse, men kun følgende sit Hjerte, sine Arme om hans Hals og gjentog flere Gange det Ord: Tak! og græd søde Taarer ved hans Bryst. Da Madame Dutton tog det hulkende Barn ud af hans Arme, kyskede Wycherly Moderens Kind, og forlod Værelse.

Admiral Bluewater vægrede sig ved at begive sig til No, førend han havde talt i Enrum med sin Ven og Wycherly. Den sidste var Alabenhjertigheden og Udelmodigheden selv; men Bluewater vilde ingen Betingelser høre og overlod Alt til den unge Mand's Rettskaffenhed.

„Min Tid er mig knap tilmaalt,“ sagde han „og jeg vil døe fuldkommen rolig og lykkelig, naar jeg veed min Broderdatter i en Mand's Hænder, som vor Virginier. Bielsen — hører I! maa finde Sted i min Nær-værelse.“

Contreadmiralen blev fast ved denne Begjæring, som Wycherly naturligviis ikke havde noget imod; den unge Mand opsogte strax Madame Dutton og Mildred, for at meddele dem deres Vens Villie.

„Det er sælsomt, Richard!“ sagde Sir Gervaise og tørrede sine Øine, medens han saae ud af et Vindue, der havde Udsigt til Havet; „at jeg seer begge vore Flag vaie paa the Cæsar. Jeg tilstaaer, at denne Besyn-derlighed nu først er falden mig i Øinene.“

„Lad dem vaie en Smule ved Siden af hinanden Gervaise! De have i Selskab med hinanden trodsset saa mangen Storm og saa mangt et Slag, at de nok uden Skinsyge endnu nogle Timer kunne vaie ved Siden af hinanden.“

Sextende Kapitel.

Ikke en Stavelse af en Forklaring, ikke en Bebreidelse eller en Selvanklage hørtes i Samtalen imellem den Høistcommanderende og Contreadmiralen, siden den sidste var bleven saaret. Begge syntes at have glemt de sidste Dages Begivenheder, for ikke at formørke en lang Række af fælleds Bedrifter, og et venstkabeligt Samliv ved Mindet om en ubehagelig Gjenstand.

Medens Sir Gervaise bestandigt havde Overopsynet over sin Flaade for Zine, og uddeelte de nødvendige Befalinger til høire og venstre, dvælede han med en Qvindes Iver og næsten med hendes Omhed ved sin Vens Leie; dog hørte man ikke den fjerneste Hentydning paa den sidste Kamp eller paa Noget, der stod i Forbindelse med dette korte Krydstog. De Ord, som ere blevne anførte ved Slutningen af det sidste Kapitel, vare de

første, som paa en vis Maade henvendte de to Benners Tanker paa den Begivenhed, som de saa gjerne vilde forglemme. Contreadmiralen følte sin Bens Delicatesse, men da nu denne Gjenstand tilfældigviis var bleven berørt, ønskede han ikke at lade den falde, uden at have lettet sit Hjerte. Dog ventede han indtil Sir Gervaise havde forladt Vinduet og indtaget sit Sæde ved hans Seng.

„Gervaise!“ begyndte Bluewater, der af Svaghed talte sagte, men dog tydeligt; „jeg kan ikke dø, uden at bede Eder om Forladelse. Der gaves virkelig flere Timer, i hvilke jeg tænkte paa Forræderi, — ikke mod min Konge — i denne Henseende ere mine Anskuelser uforandrede, — men mod Eder.“

„Hvortil disse Ord, Richard? J har ikke kjendt Eder selv, da J ansaae det for muligt at forlade mig, naar jeg var ligeoverfor Fjenden. Og hvor meget rigtigere jeg bedømte Eders Charakter, kan J see af den Omstændighed, at jeg ikke tog i Betænkning, at angribe en langt overlegen Magt, jeg vidste jo, at J ikke vilde undlade at komme mig til Hjælp.“

Bluewater betragtede rovt sin Ben, og et Smil, der røbede alvorlig Tilfredshed, fløi over hans blege Ansigt, da han hørte paa Sir Gervaises Ord, som han udtalte med sin sædvanlige Barme, Hjertelighed og Oprigtighed.

„Jeg troer i Sandhed, at I kjender mig bedre, end jeg kjender mig selv,“ svarede han efter en tankfuld Pause; „ja meget bedre end jeg kjender mig selv. Hvilken hæderlig Ende vilde vor Løbebane ikke have havt, Dakes! dersom jeg, som det ellers altid var Tilfældet, havde fulgt Eder i Slaget og efterlignende Eders skjønne Exempel, var faldet ved Eders Side!“

„Det er saaledes bedre, Richard! hvis ellers Noget, der ender saa slemt, kan kaldes saaledes; ja, det er saaledes bedre. I er, saa at sige, faldet ved Siden af mig; vi ville ikke mere tænke derpaa, og ikke tale mere derom.“

„Vi have i lang, lang Tid været Venner, og det fortrolige Venner, Gervaise!“ svarede Bluewater, idet han strakte Armen ud af Sengen og trykte den Andens Haand; „og dog kan jeg ikke erindre, at nogen af os har begaaet Noget, som man med Sandhed vilde kunne kalde uretfærdigt eller uædelt.“

„Gud tilgive mig, hvis I kunne det; — men jeg haaber det ikke, Richard! I Sandhed, jeg haaber det ikke. — Det vilde smerte mig uendeligt, hvis jeg maatte troe det.“

„I har ingen Grund til at gjøre Eder Bebreidelser; I kan ikke anklage Eder for nogen Tanke, for nogen Handling, hvorved I har forvoldt mig Smerte. Hvor meget lykkeligere vilde jeg ikke dø, dersom jeg kunde sige det samme om mig selv.“

„Tanker — Tanker, Richard! Bah! J havde aldrig i Sinde at tilføie mig nogen Uret. Eders Kjerlighed til mig — er den sande Grund til at J i dette Dieblif ligger her.“

„Det gjør mig saa godt at høre, at jeg er bleven forstaaet. Jeg er Eder uendeligt forbunden, Dakes! fordi J afholdt Eder fra at kalde mig og min Division ved et Signal, da jeg var saa taabelig at forlange denne ubetimelige Gftergivenesshed. Jeg var den Tid i en saa beklemmt Tilstand, at den legemlige Lidelse, som jeg nu føler, er et Glyseum derimod. Eders Selvfornegtelse gjorde at jeg vandt Tid —“

„Til at følge Eders Følelser derhen, hvor Eders Hjerter allerede fra det første Dieblif af, drev Eder, Bluewater!“ faldt Sir Gervaise ham i Talen; „og nu forlanger jeg, som Eders Foresatte, at J for bestandigt tier om denne Gjenstand.“

„Jeg vil gjøre mig Umage for at adlyde. Jeg vil ikke længe staae under Eders Befaling, Dakes!“ sagde Contreadmiralen med et smerteligt Smil; „man skal ikke i mine sidste Timer beskylde mig for Mytteri. J maa tilgive denne ene Synd, naar J betænker hvor meget og hvor fuldkommen min Villie har været underkastet Eders i de sidste fem og tredive Aar, og hvor lidet mit Sind har modnet en Tanke henhørende til vort Kald, der ikke var udsprungen af Eders.“

„Tal ikke mere om Tilgivelse, jeg befaler Eder det, Richard! at J har lagt en fuldkommen Lydighed mod alle mine Befalinger for Dagen, er en Sandhed, som jeg kan bevidne for Gud og Menneskene. Men naar der tales om Aanden, saa er jeg langt fra at paastaae, at min har havt Overvægten. Jeg troer, at, naar Sandheden kommer for Lyset, vilde man finde, at jeg, indtil dette Dieblik besidder et Nytte som Somand, der mere end halvt tilkommer Eder.“

„Der ligger nu intet Lag derpaa, Gervaise! Der ligger nu intet Lag derpaa. Vi vare to lethjertede, lystige Knøse, Dakes! da vi første Gang saae hinanden, nylig komne fra Skolen og saa muntre, som Sundhed og en livlig Aand kunne gjøre to Drenge.“

„Det var vi virkelig, Richard! — Ja, det var vi, — tankeløse, som om dette Dieblik aldrig skulde indtræffe.“

„Da var der endnu Georg Anson og Peter Warren, den lille Charles Saunders, Jack Byng, og en Mængde Andre, som Alle levede, som om der ingen Død var i Verden, og dog satte vi hvert Dieblik Livet paa Spil, Dakes!“

„Drengetiden og Ungdommen er nu engang saadanne, Richard! Men den er dog den lykkeligste, der kan gaae dette Dieblik imøde, saaledes som J — roligt, og dog uden at tiltroe sine egne Fortjenester altformeget.“

„Jeg havde en fortræffelig Moder, Dakes! Vi tænke i vor Ungdom kun lidet paa, hvormeget vi have en

Moders uudtømmelige Æmhed og fornuftige Værdomme at takke for. Vore Mødre døde for tidligt fra os, og dog troer jeg at vi skulde dem langt mere, end vi kunde gjengjælde dem."

Sir Gervaise nikkede bejaende; og da han intet andet umiddelbart Svar gav, fulgte der en lang Pause, under hvilken Viceadmiralen troede at hans Ben begyndte at slumre; men deri tog han dog feil.

"Man vil for denne Eders sidste Daad gjøre Eder til Viscount Bowldero, Gervaise!" bemærkede den Saa-rede ganske uventet, og viste derved hvormeget han tog Deel i alt det, der angik hans Ben; „og jeg indseer ikke hvorfor I igjen skulde frabede Eder Pairskabet. De, som blive tilbage i denne Verden, gjøre vel i at rette sig efter dens Anskuelser og Sæder, forsaavidt som høiere Pligter ikke tale derimod."

"Jeg?" raabte Sir Gervaise sørgmodigt; „den Tanke at ville forevige det, som er foregaaet, vilde være værre for mig, end et Nederlag; — nei, nei, jeg forlan-ger intet andet Navn; det vilde kun bestandigt minde mig om mit Tab."

I Bluewaters Dine glindsede snarere Taknemmelig-hed end Glæde; men han svarede ikke. Strax efter faldt han i en let Søvn, af hvilken han først vaagnede paa den Tid, som han selv havde fastsat til Wycherlvs og Mildreds Bielse. En Høitidelighed, der i Almindelighed gjælder for ligesaa munter, som den er alvorlig, turde

shnes utidig, da Brudgommens Farbroder var død, og endnu ikke begravet og Brudens i Begreb med at forlade denne Verden. Men den Døende havde bedet om at give ham og hans sidste Dieblikke den Trøst, at kunne de med den Bevidsthed, at hans Broderdatter stod under en Mands lovmæssige Beskyttelse, der baade kunde beskytte hende og inderligt længtes efter at beskytte hende. Cæseren kan tænke sig, hvilke Grunde man gjorde gjældende derimod, men de vare af det Slags, at Alle tilsidst fandt det passende, at tilsidesætte de sædvanlige Fordomme i et saadant Dieblif.

For at forekomme unyttige Misforstaaelser, der ikke føre til Noget, ville vi tillige bemærke, at de engelske Love i Aaret 1745 ikke vare saa strænge med Hensyn til Egteskabsceremonier, som de siden bleve, og at det den Tid var tilladt at foranstalte Høitideligheden uden forud at indhente Tilladelse, ja endog uden offentlig at lade lyse for sig, og uden at lade den foregaae i Kirken. Indskrænkninger af dette Slags paafulgte først nogle Aar senere. Forsømte man at lade lyse for sig, blev det straffet med en Bøde af hundrede Pund til Præsten, og denne Bøde vilde Bluewater hellere betale, end han vilde lade denne Sag uafgjort. En saadan Bøde gjorde ikke den hellige Handling ugheldig, omendskjøndt Madame Dutton, som Dvinde, ugjerne samtykkede i at skilles fra sit elskede Pleiebarn, uden en streng Jagttagelse af alle brugelige Formaliteter. Men endelig bragte man ved de

Fornuftgrunde, som man forelagde den agtværdige Kone, og ved at forestille hende Nødvendigheden af denne Fremgangsmaade, det dertil, at hun beroligede sig. Hun gav dog kun sit Samtykke under den Betingelse, at man siden skulde indhente Tilladelsen og at der i et passende Dieblif skulde forrettes en anden Vielse, hvis de geistlige Embedsmænd tillod saadant, hvilket dog i sig selv var meget usandsynligt.

Hr. Rotherham beraabte sig paa den i Loven fastsatte Straf, som Undskyldning for at han ikke forrettede Vielsen. Men man begreb dog hans virkelige Bevæggrund og Capellanen paa the Plantagenet, en from, ærværdig Geistlig, traad i hans Sted.

Bluewater havde ønsket at alle Skibscapitainerne, som man kunde forsamle, skulde være tilstede, og disse Krigeres Sammenkomst og den Geistliges Ankomst forkyndte først at den bestemte Time var kommen.

Det er ikke vor Hensigt at dvæle længe ved denne Ceremoni, der indbefattede saa meget piinligt og smerteligt. Hverken Wycherly eller Mildred havde foretaget sig nogen Forandring i deres Toilette, og den hulde Brud græd ligesaa det første Dieblif af Heitideligheden indtil det Moment, hvor hun rev sig ud af sin Farbroders Arme for at kaste sig i sin Ægtefælles, der var nødt til at føre hende ud af Bærersæt. Alle, undtagen Bluewater lode til at være bedrøvede. Dette Oprin

var angribende for ham, men bragte hans Aand stor Lættelse.

„Jeg er nu beredt paa at dø, mine Herrer!“ sagde han, da Døren lukkedes efter de Nødvige. „Min sidste Pligt her paa Jorden er opfyldt og det var nu det Bedste for mig at henvende alle mine Tanker paa et andet Slags Tilværelse. Min Broderdatter, Lady Wychecombe, vil arve det Riddet, som jeg efterlader mig, jeg troer ikke at det kan være af stor Vigtighed at bevise hendes Herkomst, da hendes Onkel tydeligt nok har efterladt hendes Tante Hertuginde, det som skulde tilfalde hendes Moder. Derjom en Døendes Erklæring kan være til Nytte, saa have I hørt den og kunne bevidne den. Kommer nu, mine Venner, og siger mig, den Gne efter den Anden, Farvel, for at jeg kan velsigne Eder Alle, og takke Eder for saa megen ufortjent, og, jeg frygter for, ugjengjældet Kjærlighed.“

Den derpaa følgende Scene havde ligesaa meget høitideligt som sørgeligt ved sig, den ene Capitain efter den Anden, begav sig til den Døendes Leie, og denne havde noget Venligt at sige Enhver af dem. Selv det koldeste Hjerter følte sig alvorlig stemt og D'Neil, der besad en Hjertets Munterhed, der gjorde en Bataille, til en af de glædeligste Begivenheder i hans Liv, bedørfede den Haand, som han kyskede med en Strøm af Taarer.

„Ja, min gamle Ven!“ sagde Contreadmiralen, da Parker, Chefen paa the Carnatic, nærmede sig paa sin sædvanlige blide og underdanige Maade; „J seer at det ikke alene er Marene, som føre os til Graven. Som jeg hører, har J i denne sidste Kamp opført Eder som sædvanligt, og jeg haaber, at man vil erindre, at belønne Eder behørigt efter saa mange udmærkede Tjenester og langvarige Møjsommeligheder.“

Jeg vil tilstaae Eder, Admiral Bluewater!“ svarede Parker alvorligt; „at det vilde være mig meget behageligt at modtage et Beviis paa min Konges Tilfredshed, især for min elskede Kones og mine Børns Skyld. Vi nedstamme ikke, som J, fra en adelig Familie, men maae tilkjæmpe os vor Ret til Udmærkelse, og den, som aldrig har kjendt en Uere af det Slags, agter den høit.“

„Ja, min gode Parker!“ faldt Contreadmiralen ham i Talen; „og den, som har lært at kjende den, vil faae at vide, hvor tom og intetsigende den er, især naar man nærmer sig til Gravens Rand, da Døet med Angst og Gru seer Evighedens store, ubekjendte Verden imøde.“

„Sandt, Sir! og jeg er ikke saa forsængelig at tro, at Haar, som begynde at blive graa som mine, ville holde det længe ud. Men det, jeg vilde sige, var: saa værdifulde Ueresbeviisninger end ere for den Ringe, vilde jeg dog opgive hvert Haar af det Slags, som jeg kan nære, dersom jeg igjen kunde see Eder paa the

Cæsars Hytte, med Hr. Cornet ved Siden, anføre Flaaden, og følge Viceadmiralens Bevægelser."

"Jeg takker Eder, min gode Barker! Dette kan aldrig mere skee, og nu kan jeg just heller ikke sige, at jeg ønsker det. Naar vi skulle bort fra Verden, er der mindre Glæde i et Blik tilbage, end i et fremad. Gud være med Eder, Barker!"

Stowel var den sidste, der nærmede sig til Leiet; han gjorde det heller ikke førend Alle, med Undtagelse af Sir Gervaise, havde forladt Værelset. Bluewaters usædvanlige Godmodighed og ægte sømandsmæssige nonchalance, som lod enhver Underordnet usforstyrret følge sine personlige Luner, havde, idetmindste i een Retning, gjort Contreadmiralen mere almindeligt elsket end Viceadmiralen.

Stowel havde, ved sin nære Berørelse med Bluewater, mere ført sig denne Giendommelighed til Nytte, end nogen anden Officier under ham, og Virkningen paa hans Følelser stod i det rigtigste Forhold til Belgjerningerne. Han kunde vistnok ikke andet, end tænke paa de Dage, da han selv var Lieutenant ombord paa det Skib, paa hvilket Contreadmiralen den Tid havde tjent som Cadet, men denne Tanke havde nu tabt al Bitterhed, som vel ellers fulgte med den; den fremstillede sig tværtimod nu for hans Aand som det fjerneste af de mange Landkjendinger paa deres lange, fælleds Løbebane.

„Nu, Stowel!“ jagde Bluewater og smilte veemodigt; „selv den gamle Cæsar maa jeg nu forlade idet jeg forlader Livet; — det skeer sjældent at en Flagcaptain ikke har noget Næg til sin Foresatte, og jeg beder Eder oprigtigt at tilgive mig Alt, hvad der maaskee kan have vækket denne Følelse.“

„Gud være mig naadig, Sir! Jeg har aldrig tænkt paa noget af det Slags. Det har aldrig faldet mig ind, at ansee det for sandsynligt, da vi tjente sammen paa the Calypso, at jeg nogensinde skulde staae saaledes ved Eders Leie. I Sandhed, Admiral Bluewater! det vilde glæde mig, om jeg kunde dele den Rest af Livet, som jeg endnu har tilbage, med Eder!“

„Ja, det vilde I gjøre, Stowel! det veed jeg, men det er ikke muligt. Jeg har gjort min sidste verdslige Bligt, idet jeg gav Sir Wycherly min Broderdatter.“

„Ja, Sir! — ja, Sir! Egteskabet er noget ærverdigt, som jeg ofte har sagt Mistress Stowel, og derfor ikke at foragte; og dog er det sælsomt at en Herre, der selv har levet som Bebersvend, just ved Slutningen af sit sidste Krydstog, vil see en Vielse fuldbragt og ovenikjøbet udsætte sig for den Fare at maatte betale hundrede Pund i Bøder. Nu vel, Mændene ere i saadanne Ting hinanden ligesaa ulige som Qvinderne ere hinanden ulige i deres huuslige Egenskaber, og jeg haaber oprigtigt, at denne unge Sir Wycherly vil i det gamle Huus, som han, estersom jeg hører skal have inde i Landet,

have ligesaa mange Behageligheder, som vi have fundet paa den gamle Cæsar. Jeg tænker at der ikke vil findes to Befalingsmænd i Wychecombehall."

„Det haaber jeg ikke heller, Stowel; men I maa nu høre mine sidste Befalinger betræffende the Cæsar."

„Den Høistcommanderende har heiset sit Flag ombord hos os, Sir!" kaldt den methodiske Capitain ham med advarende Stemme i Tølen.

„Skader Intet, Stowel! — Skader Intet! Jeg indestaaer Eder for Sir Gervaises Samtykke. Mit Lig skal bringes ombord paa Skibet og føres til Plymouth. Opstil det paa øverste Batteri, hvor Mandskabet kan see Risten; jeg ønsker at tilbringe mine sidste Timer oven Jorden i deres Midte."

„Det skal skee, Sir! — Ja, Sir! det skal blive udført paa det Punktligste, — dersom Sir Gervaise ingen Modbefalinger giver. Og jeg vil endnu i Aften skrive til Madame Stowel, for at sige hende, at hun ikke skal komme herved, som hun altid pleier at gjøre, saasnart Skibet løber ind, men at hun skal vente til vort Flag behørigt er strøget."

„Det vilde gjøre mig ondt, Stowel! dersom jeg blot et Dieblik skulde forhindre Hustruen i at see sin Mand igjen."

„Tal ikke derom, Admiral Bluewater! Mistress Stowel vil begribe at det her angaaer Tjenesten, og da

jeg ægtede hende forklarede jeg hende tydeligt, at Tjenesten hos en Sømand gaaer for Ægteskabet."

En kort Pause fulgte paa; derpaa sagde Bluewater sin Capitain det sidste, hjertelige Farvel.

Der hengik thye Minutter i dyb Taushed. Sir Gervaise, som troede at hans Ben var slumret ind, rørte sig ikke. Men det var saaledes tilfikket at Bluewater aldrig mere skulde sove, førend han nød Dødens sidste Rolighed. Aanden, som stedse havde hævet Legemets svagere Kræfter, holdt ham vaagen og gav hans physiske Kræfter et unaturligt Opsving — et Opsving, som dog kun var øieblikkeligt, og tilsidst bidrog meest til hans hurtigere Opløsning.

Da Sir Gervaise endelig saa, at hans Ben var vaagen, nærmede han sig til hans Leie.

„Richard!“ sagde han ømt; „der er en udenfor, som længes efter Tilladelse til at træde ind. Jeg har endogsaa modstaaet hans Taarer, da jeg troede, at I ønskede at sove.“

„Aldrig mindre end nu. Min Aand synes at blive lettere og klarere, istedetfor at blive dunklere. Jeg troer, at jeg aldrig mere vil sove saaledes som I mener det. Hvem det endogsaa er, saa lad ham komme ind.“

Efter denne Tilladelse aabnede Sir Gervaise Døren og Geoffrey Cleveland traad ind. I det samme Dieblif trængte Gallego, der kom og gik efter Behag, sig ind i

Bærelset. Knøsens Ansigt røbede Dybden og Omfanget af hans Smerte. I hans Aand var Admiral Bluewater paa det inderligste forbunden med alle Begivenheder i hans Sømandsliv, og omendskjøndt han forholdsviis kun havde levet i kort Tid paa Havet, syntes det Blik, med hvilket han maalte den forbigangne Tid, at aabne en ligesaa viid Udsigt, som den var, der endogsaa betegnede begge Admiralernes Venfskab.

Omendskjøndt han mandigt stræbte efter Selvbeherfskelse, fik Toelsslen dog Overhaand! han kastede sig paa Knæ ved Siden af Sengen og sukede som om hans Hjerte skulde bryde. Bluewaters Dine straaledede og med Omhed lagde han sin Haand paa sin unge Slægtningss Hoved.

„Gervaise, I vil sørge for denne Dreng, naar jeg er borte!“ sagde han; „tag ham paa Ederes Skib. Jeg overgiver ham til Eder — en Arv, som I vil ære og have kjær. Munter, — munter, min vakkre Knøs! Du seer her en Sømands Lod. Vort Liv tilhører —“

Ordet Konge, som skulde følge efter, syntes den Talende ikke at kunne faae frem. Han tilkastede sin Ven et bethydningsfuldt Blik og taug, medens et smerteligt Smiil dvælede paa hans Ansigt.

„Åk, kjære Herre!“ svarede Cadetten trohjertet; „jeg vidste nok, at vi alle kunne blive dræbte, men det faldt mig ikke ind at en Admiral kunde miste sit Liv i en

Kamp. J er sikkert den Første, som et saadant Uheld træffer."

"Det er langt fra, min gode Geoffroy! Da der kun gives saa Admiraler, falder der kun saa; men vi ere ligesaa meget udsatte for Fare som de Andre."

"Derksom jeg blot havde jaget min Kaarde i Livet paa denne Monsieur de Prez, da vi kom til ham," sagde Knøsen og skar Tænder af Harmen, medens hans Dine skjede Flamme; „havde det dog været noget. Jeg havde ogsaa kunnet gjøre det, thi han var ganske ubevogtet."

"Da havde Du handlet meget urigtigt, Dreng! Du havde gjort en brav Mand Skade, uden at det var til nogen Nytte."

"Hvad nyttede det da, at skjde paa Eder, Sir? Vi toge deres Skib ret som om J slet ikke havde været saaret."

"Derksom jeg ikke tager fejl, Geoffroy! saa var Skibet i Grunden taget førend jeg blev saaret," svarede Bluewater med et Smil; „men jeg blev truffen af en fransk Marinesoldat, der ikke gjorde mere end sin Pligt."

"Ja, Sir!" raabte Drengen utaalmodigt, „og han slap bort uden at faae saa meget som en Skramme. Han idetmindste burde have været massacreret."

"Du er blodtorstig, Barn! Jeg kjender Dig neppe igjen. At massacrere er intet Ord enten for en britisk Adelsmand eller for en britisk Sømand. Jeg har reddet

denne Marinesoldats Liv, og naar Du engang, ligesom jeg, ligger paa Din Sotteseng, Geoffroy! vil Du føle hvilken sød Trøst der ligger i Bevidstheden om en saadan Handling; vi Alle behøve Raade, og kun den, som viser Andre Barmhertighed, tør selv haabe Barmhertighed."

Drengen følte, at han havde Uret, og hans Følelser toge en bedre, skjøndt neppe en mere naturlig Retning. Bluewater fortalte ham nu om sin nyhlig opdagede Broderdatter, og glædede sig ved at vække Deeltagelse for Mildred i den ædle, vakre Drengs Bryst. Denne hørte til med den ærbødige Opmærksomhed, som han stedse pleiede at vise, indtil han, skuffet af Bluewaters rolige, velvillige Tone, hengav sig til den naturlige Tro, at Contreadmiralens Saar var mindre betænkeligt, end han havde troet, og gav det Haab Rum, at han endnu kunde reddes. Beroliget ved denne Tanke, aftørrede han sine Taarer, lovede Sir Gervaise at fatte sig, og erholdt af denne Tilladelse til at blive i Bærelset, hvor han gjorde sig Umage for at vise den Syge de nødvendige smaae Tjenester.

Paa denne lille rørende Scene fulgte der igjen en lang Pause under hvilken Bluewater laae roligt og beskæftigede sig med sig selv og sin Skaber. Sir Gervaise skrev sine Ordre og læste Rapporter, som vare indløbne, omendskjøndt hans Zine aldrig længere end i et Par Minutter vendte sig bort fra hans Bens Ansigt.

Endelig saae Contreadmiralen igjen op og beghndte at røbe sin Deeltagelse for Personerne og Tingene rundt omkring sig.

„Galleygo, min gamle Skibskammerat!“ sagde han, „jeg anbefaler Sir Gervaise til Eders særegne Omhu. Efterjøm vi skrider frem i Alderen, formindskes Antallet af vore Venner; kun paa dem, der have viist sig trofaste, kunne vi bygge.“

„Ja, Admiral Blue! og jeg veed det, og Sir Jarwy veed det ogsaa. Ja, gamle Skibskammerater fremfor unge, og gamle Matroser fremfor Grønskollinger. Sir Jarwys Bowlderoer ere gode Opvartere, men indræffer der en Orkan, giver jeg ikke fire Stilling for dem Allesammen.“

„Det er sandt, Dakes!“ sagde Bluewater, med en pludselig Interesse for en saadan Gjenstand, som han aldrig mere kunde haabe at føle; „jeg har slet ikke hørt noget om Alt det, der foregik den første Dag, da I, efter de faa Beretninger, som indløb til mig i denne Henseende, tog en Todækker og desuden skjød Masterne af det franske Admiralskib.“

„Tilgiv mig, Richard! det var bedre, at I søgte at sove en Smule. Alt, hvad der er hændet i hine to Dage er mig virkelig meget pijnlijk.“

„Godt, Sir Jarwy! naar I har saadan en Modbydelighed for at fortælle Admirat Bluewater Historien, saa kan jeg gjøre det, Eders Naade!“ faldt Galleygo

ham i Taler, glad over at kunne give en anskuelig Beskrivelse over en Søfægtning; „jeg troer at Historien om en saadan Dag maa trøste en Flagofficier, endog naar han har erholdt et saa farligt Saar.“

Bluewater tilnikkede ham Bifald og Gallego begyndte at skildre Skibenes Bevægelser, saaledes som vi have fortalt dem; det lykkedes ham at give sine Meddelelser Interesse og med sin grundige Sagkundskab, og sit Bekjendtskab med Sømandsudtrykkene at gjøre dem fuldkommen forstaaelige. Da han kom til det Dieblif, da den engelske Linie skiltes ad, og den ene Deel gik til Luvart og den Anden i Læ af de franske Skibe, fortalte han Begivenheden saa klart og tydeligt, at endogsaa den Høistcommanderende lod sin Ben synke og hørte paa ham med Velbehag.

„Hvem skulde have tænkt, Richard!“ bemærkede Sir Gervaise, „at denne Kæægt giver saa godt Agt og kan give en saa nøiagtig Beretning om det, som forefalder.“

„Åk, Gervaise! og hvad er Gallegos Narvaagenhed imod den Altseendes Die? Det er i en Time, som denne, en frygtelig Tanke, at Intet bliver forglemt. Jeg har læst et Steds, at ingen Forbandelse bliver udstødt, der ikke trænger igjennem Tiden — ingen Bøn bliver hviffet, uden at den gjenlyder der, hvor den evige Barmhjerthed og Retfærdighed throner.“

Begge Vennerne havde med Hensyn til religiøse Indtryk kun lidet med hinanden tilfældes. Begge vare

Sømand, og omendstjøndt det ikke var en nødvendig Følge deraf, at de vare ret store Syndere, saa er det dermed eiheller sagt, at de vare to Helgener. Begge havde erhholdt den sædvanlige forberedende Dannelselse, og derpaa var enhver af dem, saa at sige, bleven fastet ud paa Livets Hav, for at lade Sæden efter Kræfter slaae Rødder og Frugten modnes. Saa af dem, som beseile Havet, og holde sig pletfrie under et saa raat Liv, er ganske uden religieuse Følelser. Da Søfolkene paa en vis Maade leve i den umiddelbare Nærhed af Guds Magt, ere de meget tilbøielige til at ære hans Almagt, endog medens de overtræde hans Bud; men ved næsten alle saadanne Mænd, som Naturen har givet dyb Følelse, som det var Tilfældet med Bluewater, er hverken det flemme Exempel eller saadanne Folks ubundne sorgløse Liv, som paa en saadan Maade ere befriede fra de sædvanlige selftabelige Baand, istand til ganske at undergrave den Urefrygt for Gud, som bliver vækket derved, at de have hans jordiske Storhed bestandigt for Øie. Denne Følelse var hos Bluewater ikke ganske forbleven uden Frugter, thi han havde læst og tænkt meget. Undertiden, omendstjøndt i enkelte, vidt fra hinanden adskilte Tidsrum, havde han bedet, og hans Bøn var glødende, inderlig, ydmyg, som et Menneskes Bøn maa være, der føler sin Svaghed, sin Mangel paa Fortjeneste. En Følge af denne almindelige Stemning og hans Overbeviisning var, at hans Aand var bedre forberedt

paa den Time, som forestod ham, end dette var Tilfældet hos hans fleste Vaabenbrødre, der, naar den i deres Kald saa sædvanlige Lod overraskede dem, ikke blive holdte oprette af Noget, uden af Seierens nælende Enthusiasme.

Paa den anden Side var Sir Gervaise i saadanne Ting ganske som et Barn. Han havde Uerfrygt for sin Skaber og de almindelige Begreber om hans evige Kjærlighed og Godhed, som det retskafne Menneske pleier at nære; men alle Dogmer angaaende den Maade, som Menneskeslægten har forskjærtset, om Forløsningen og Troens Magt, stode for hans Aand som Anskuelse, der ikke kunde omstødes, men som ogsaa neppe kunde føles. Den Høistcommanderende hengav sig kort sagt til et Slags practiskt Kjættereri, som overskygger Millioners Tro, medens han holdt sig for Kirkens og Tronens trofaste Støtte.

Dog var Sir Gervaise af og til mere end almindelig alvorlig stemt, og heldede endogsaa til Fromhed, men dette skeete uden Hensyn paa Theori eller Aabenbaring. Naar hans Anskuelse egentlig ikke formaaede at bringe ham under nogen egentlig christelig Kirkes Banner, følte han i saadanne Dieblikke, at han paa en vis Maade tilhørte Alle. Kort sagt, vi frygte for i ham at see et temmelig veltalende Exempel paa det, som ubestemte Almindeligheder kunne gjøre Mennesket til, naar de virke paa Characterer, som ikke ere stemte for moralske Ind-

trøst, de flagre omkring det tilkommende Livs Mysterier, uden at de naae til Troens sande Trøst, eller finde nogen af hine logiske Slutninger, som de sædvanligt synes at veute, uden at vide det.

Da Bluewater derfor gjorde sin sidste Bemærkning, saae Viceadmiralen bekmret paa sin Ven, og Religionen blandede sig for første Gang, siden hiin havde modtaget sit Saar, i hans Tanker. Han havde takket Gud inderligt, endskjøndt i Aanden, for sin Seier, men det var ikke faldet ham ind, at Bluewater behøvede at forberede sig til Døden.

„Ønsker I maaskee, Richard! at jeg endnu engang skal lade Capellanen paa the Plantagenet falde?“ sagde han venligt; „I er ingen Papist — det er jeg vis paa.“

„Deri har I fuldkommen Ret, Gervaise! Jeg be-
tragter alle Kirker — den eneste hellige katholske Kirke, om I vil, kun som et Middel, som den guddommelige Naade har budet det svage Menneske, som Støtte paa hans møjsommelige Pilegrimsgang; men jeg troer ogsaa at der gives en kortere Veie til hans Naade og Tilgivelse, end disse almindelige Veie. Hvorvidt jeg har Ret,“ lagde han til med et Smil, „vil om nogle faa Timer sandsynligviis Ingen vide bedre, end jeg selv.“

„Venner maa finde hinanden hiinsides, Bluewater! Det strider imod Fornuften at antage, at de, som elskede

hinanden i denne Tilstand af Tilværelsen, skulde være adskilte i det andet Liv."

"Det ville vi haabe, Dakes!" sagde Bluewater og tog Viceadmiralens Haand; "vi ville haabe det. Men vi ville der ingen Skibe, ingen Krydstogte, ingen Seire, ingen Triumpher have. Kun i Dieblikke som det, jeg har naaet, begynder man at see saadanne Ting i deres rette Lys. Af alt det, som ligger bag ved mig, gjør Tanken om vort uforanderlige Benskab mig lykkelig."

Viceadmiralen kunde ikke længer beherske sine Følelser; han vendte sig til Siden og græd. Denne Tribut, som en saa mandig Charakter bragte Naturen, greb selv den Døende og opfyldte Gallego med Forbauselse og Udfrygt. Hvor fortrolig denne Sidste ved en lang Række af Aar end var med sin Herre, gaves der dog efter hans Mening, intet levende Væsen, der var saa bydende og frygtelig, som den Høistcommanderende, og Virkningen af det, han nu havde seet, var saa mægtig at han i Sønderknuselse skjulte sit Ansigt.

Bluewater saae Alt, men han taledede ikke og gav heller intet Tegns til at han havde lagt Mærke til det; han bad kun, og det inderligt, ikke alene for sin Ven, men ogsaa for den arme, udannede Tjener.

Genimod Klokken ni om Aftenen fandt der en Reaction Sted i den Saaredes System. I hele denne Tid havde han troet, at hans Ende var nær og han havde kaldt Wycherly og sin Broderdatter til sig for at

fige dem Farvel. Ogsaa Madame Dutton var tilstede ligesom ogsaa Magrath, der var bleven i Land for at staae ham bi. Mildred vædede sin Farbroders Hovedpude med sine Taarer, og hun var saa opløst i Smerte at man paa Lægens Begjæring maatte bringe hende ud af Bærelset.

„J vil indsee, Sir Jarwis!“ sagde Lægen jagte; „J vil indsee, at det er Lægekunstens Blyt at forlænge Livet, om den end ikke er istand til at redde det; og dersom J vil agte paa en Sagkyndigs Dom, saa sørg for, at Lady Wychembe bliver bragt ud. Det vilde virkelig være en stor Glæde og en skjøn Triumph for os fra the Plantagenet, dersom vi kunde holde Contre-admiralen ilive til i Morgen, da Lægen paa the Cæsar har erklæret bestemt, at han ikke kan leve til Solens Nedgang.“

Bluewater havde i dette Skilsmisssens Dieblif intet mere at sige sin Broderdatter. Han kysfede og velsignede hende endnu engang og gav derpaa et Tegnetil at man skulde bringe hende bort.

Da Wycherly og Mildred vare ude af Bærelset, kastede han et venligt Blik til Madame Dutton og bad hende om at blive.

„Fortræffelige Kone!“ sagde han i en Tone, som næsten ikke var mere end en Hvidsken; „Gders Kjærlighed og Godhed have vi at takke for at Mildred har erholdt en Dannelsse, som er passende for hendes Stilling i Livet.“

Det vilde endog saa have været smerteligere at finde hende igjen, end at have mistet hende, dersom Familien havde erholdt hende igjen, uden at hun havde nydt nogen Opdragelse."

"Mildred vilde under alle Omstændigheder have gjort sin Familie Ære," svarede Madame Dutton under Taarer; "Naturen har gjort alt for meget for det kjære Bæsen, til at hun skulde blive anderledes end ædel og elskværdig, i hvilket Forhold hun saa var kommen."

"Det er bedre saaledes, — det er bedre saaledes, og Gud være lovet, fordi han betroede hendes Barndom til en saadan Beskytterinde. I har været Alt for hende i hendes spæde Ungdom, og hun vil gøre sig Umage for at vise sig taknemmelig mod Eder i Eders Alderdom."

Madame Dutton var altfor vis derpaa til at det behøvede nogen Forsikkring; hun knælede ned ved den Døendes Leie, modtog hans Velsignelse, bad i nogle Dieblikke med Jnderlighed og gik bort.

Fra nu af og indtil henimod Midnat gik Alt, som sædvanligt, og Magrath yttrede mere end een Gang sit glade Haab om at Contreadmiralen vilde opleve den følgende Morgen.

Men een Time før Dag levede den Syge op paa en Maade, som gjorde Lægen bekymret. Han vidste, at ingen fysisk Forandring af dette Slags kunde indtræde, som ikke havde sin Grund i Aandens dieblikkelige Overmagt over Naturen, naar den Første stod i Begreb med

at forlade sin jordiske Bolig for bestandigt, — en Omstændighed, som ikke sjældent forekommer hos Syge af hoi intellectuel Kraft, hos hvem den aandelige Flamme endnu blusser op i de sidste Dieblikke, ligesom en Lampe blusser klarere op, førend den gaaer ud.

Magrath ilede til Sengen, betragtede den Syge opmærksomt og overbeviste sig om, at det sidste Dieblik var nær.

„J er en Mand og en Kriger, Sir Jarvis!“ sagde han med dæmpet Stemme; „og det vil ikke være godt at lede Eders Dom om saadanne Ting vild. Vor ærede Ven, Contreadmiralen, er articulo mortis, om jeg saa maa sige; han kan ikke leve en halv Time længere.“

Sir Gervaise bævede tilbage. Han saae sig en Tidlang takfuld om, thi han vilde i dette Dieblik have givet meget til, at han havde været alene med sin døende Ven. Dog nølede han med at yttre et Ønske der, som han troede, ikke var paa sin Plads. Men denne Forlegenhed hjalp Bluewater ham dog selv ud af; han kaldte paa Lægen og hvidskede til ham at han maatte lade ham alene med den Høistcommanderende.

„Nu, det er intet Anstød mod Reglerne for Praxis, naar jeg fører den gode Mand i hans Begjæring,“ hvidskede han, og saae sig om i Værelset for at samle sine Instrumenter sammen, ligesom en Arbeidsmand, der er i Begreb med at forlade et Sted, for at fortsætte sit

Arbejde paa et Andet; „jeg vil lade ham have sin Billie.“

Med disse Ord førte han Geoffroy og Gallengo foran sig ud af Værelset og lukkede Døren efter sig.

Sir Gervaise knælede, da han saa sig alene med sin Ben, ned ved Siden af Sengen og bad, idet han holdt den Døendes Haand i begge sine. Madame Duttons Exempel og hans eget rørte Hjerte fordrede dette Offer; da det var bragt, følte han sit Hjerte lettet, og hans Aand var mere rolig.

„Tilgiver I mig, Gervaise?“ hvidskede Bluewater.

„Intet Ord derom — intet Ord derom, min bedste Ven! — Vi have alle vore svage Dieblikke og vi behøve Alle Tilgivelse. Gud forlade mig alle mine Synder, jeg forlader Eder Eders Bildfarelser!“

„Gud velsigne Eder, Dakes! og opholde Eder, som den ædle, trofaste Mand, som I altid har været!“

Sir Gervaise skjulte sit Ansigt i sine Hænder, og sukede høit.

„Giv mig Afskedskysset, Dakes!“ hvidskede Contre-admiralen.

Viceadmiralen reiste sig op og bøiede sig ned over sin Ben. Da han havde kysset hans Kind, straalte der et velvilligt Smil paa den Døendes Ansigt og hans Aande standsede. Dog hengik der næsten et halvt Minut førend det sidste, betydningsfuldeste Aandedræt, som nogen- sinde forlader et menneskeligt Bryst, var udaandet.

Sir Gervaise tilbragte den Deel af Natten, som endnu var tilbage, i Bærelset; han gik frem og tilbage, og kaldte de mange Scener af Glæde og Farer, Smerte og Triumph, som han havde oplevet med den Døde, tilbage i sin Hukommelse. Da Morgenen brød frem, kaldte han paa Tjenerne, og begav sig til sit Telt.

Syttende Kapitel.

Vi have nu kun at levere et kort Afrids af vore Hovedpersoners Skjæbne og at meddele de Begivenheder, som knyttede sig umiddelbart til det Foregaaende.

Saasnart Solen stod op, tilkjendegav man Flaaden Admiral Bluewaters Død, idet man halede hans Flag ned fra the Cæsars Krydstop. Viceadmiralens Flag blev strøget med det samme, og viiste sig i det næste Minut igjen paa the Plantagenets Fortop. Men dette lille hvide Tegn paa hans Rang blev aldrig mere heiset til Væge for den Afdøde. Det blev om Eftermiddagen udbredt over hans Kiste paa Skibets store Dæk, ligesom han havde ønsket det, og mere end een Gang loffede det paa den Dag Taarer af de raae Menneskers Dine.

Dagen efter at den ene af vore to Helte var død, gik Binden henimod Aften om til Vesten, og alle Skibene

lattede Anker og styrede deres Cours til Plymouth. De beskadigede Skibe var imidlertid igjen blevne satte istand til at føre flere eller færre Seil, og dersom en Fremmed havde seet denne sørgelige Linie lægge Start forover, vilde han have troet, at see en flagen Flaade, der ilede for at komme i Havn. Det eneste Tegn til Glæde var de Gjosflag, som vaiede over de hvide Flage paa Priserne, og endogsaa da de Alle havde kastet Anker, bemærkede man den samme Sørgmodighed blandt de seierrige Sømænd.

Riget blev under Jagttagelsen af de sædvanlige Ceremonier bragt i Land; men det lange Tog af disse det dybe Havs Krigere, som fulgte det, udmærkede sig ved et Alvor, som beviste, at det her angik mere end den blotte Jagttagelse af Ceremonierne.

Mange Capitainer, især Greenly, havde med Forbauelse, og den Sidste ikke ganske uden Misfornøielse, seet Bluewaters Manøvrer hiin skjæbnesvangre Morgen; men hans senere Opsørsel havde ganske udsløttet dette Indtryk, og med Hensyn til hans Færd paa den Dag ikke efterladt nogen anden Erindring, end om hans glimrende Mod og den beundringsværdige Dristighed, hvormed han førte sine Skibe, hvorved han gjorde at Lykken vendte sig, og at et næsten tabt Slag blev vundet. De, som tænkte længere over denne Gjenstand, troede at hemmelige Ordre vare Skyld i Contreadmiralens Op,

førsel, og at disse Befalinger vare tilkjendegivne ham paa den ovenansførte Maade, ved telegraphiske Signaler.

Det er unødvendigt for os at dvæle ved Flaadens særegne Bevægelser, efter at den var løbet ind i Havnen ved Plymouth. Skibene bleve istandsatte, Priserne tagne i Tjeneste, og alle stak paa behørig Tid i Søen, redbonne og begjærlige efter at gaae deres Fædrelands Fjender imøde. De fulgte den, i hine Dage for svære engelske Krydsere, sædvanlige Løbebane; og da Skibe i vort Værk danne Hovedkarakteren, er det maaskee ikke upassende i Korthed at omtale deres og deres Chefers Skjæbne.

Sir Gervaise brugte the Plantagenet endnu i tre Aar; derpaa blev dette Skib hugget op, efter at det i mere end to Aar havde baaret det blaae Flag paa sin Stortop. Greenly oplevede sin Forsømmelse til Contre-admiral af det røde Flag og døde paa Den Barbados af den gule Feber.

The Cæsar forgik tilligemed Stowel, som endnu commanderede dette Skib paa et Winterkrydstog i Østersøen, og ikke en Sjæl blev reddet. Dette Forliis indtraf halvandet Aar efter Hovedbegivenheden i vor Fortælling, og den eneste trøstelige Omstændighed ved dette Uheld var, at Chefen fra denne Dag af blev befriet fra sin hulde Ledfagerinde i Livet, Mistress Stowel.

The Thunderer tog Deel i mange senere Slag,

og Foley, dens Chef, døde tredive Aar senere som Vice-admiral af det røde Flag.

The Carnatic forblev under Parkers Commando, indtil denne Sidste erholdt Ret til at heise det blaa Flag paa sin Krydstop, hvilket, for Formens Skyld, skeete paa en Dag, da baade Admiralen og hans Skib bleve lagte til Side, som altfor gamle til activ Tjeneste. Vi maa dog føie til at Parker blev ombord paa sit eget Skib flaaet til Ridder af Kongen selv, — en Omstændighed, der kastede et glimrende Lys paa Enden af en Mands Liv, som havde begyndt sin Løbebane saa beskedent, at denne glimrende Slutning overtraf alle hans Forventninger.

Ganske anderledes var det med Sir Gervaise, som vi strax ville bemærke; thi denne frabad sig nu tredie Gang Udnævnelsen til Viscount af Bowldero, og det af ganske modsatte Grunde; thi da han var sikker paa sin Stilling i Selskabet og ikke bekymrede sig om Politiken, betragtede han en saadan Ophøielse med Ligegyldighed, hvilket var en naturlig Følge af hans Fødsel, Rigdom og høie Charakter. Ved denne Leilighed, — det var efter en ny Seier, — hentydede Georg den Anden personligt paa denne Sag og bemærkede, at hans Seier over ovennævnte franske Admiral ikke var bleven belønnet, og nu aabenbarede den gamle Sømand hvorfor han vægrede sig saa haardnakket ved at modtage en Ære

som han ellers, som man troede, ligesaa ligegyldigt vilde modtage, som aflaae.

„Sire!“ svarede han paa Kongens Uttring; „jeg veed vistnok at skatte Eders Majestæts Naade, men jeg kan aldrig samtykke i at modtage et Adelsdiplom, der i mine Dine altid vilde synes underskrevet med min kjæreste og bedste Vens Blod.“

Dette Svar blev billiget, og man talte ikke mere om den Sag.

The Blendheims Skjæbne er et af de veltalende, tomme Blade, der karakteriserer Søfartens Historie. Dette Skib seilede alene i Middelhavet, og efter at man havde sendt Lodsen bort, hørte man aldrig mere noget om det. Men dette begav sig dog først efterat Capitain Sterling i en af Sir Gervaises senere Kampe var falden paa Dækket.

The Achilles blev, førend Freden til Achen blev undertegnet, drevet for nær til et svært fransk Batteri, og maatte, efter at hver Mast og hver Raa var skudt bort, stryge sit Flag. Lord Morganic undgik blot formedelst sin Fødsel og sit glimrende Mod, at blive straffet; han erholdt, førend han blev udverlet, Tilladelse til at gaae til Paris, og ægtede der en berømt Dandsferinde, et Fartoi, der gav ham saa meget at bestille, at han opgav sit Haandværk. Desuagtet var hans Navn paa Listen af dem, der skulde forfremmes til Viceadmiraler, da han forlod Livet.

The Warspite tilligemed Goodfellow, dets Capitain, døde Begge en naturlig Død, hiint som Depotskib, denne som Contreadmiral af det hvide Flag.

The Dower, under Capitain Drinkwater, strandede ved et Forsøg paa, at lægge Scillyøerne forover i en Storm, Chefen og Halvparten af Mandskabet druknede.

For the York var der bestemt haarde Dage og mange Besværligheder inden dets sidste Time kom; tilsidst blev den i en hidsig Fægtning medtaget saa slemt, at den ikke mere kunde bruges; man stak den i Brand paa Søen. Dens Chef styrtede allerede paa det første Krydstog, som han foretog sig, efter den ovenomtalte Kamp, overbord.

The Elisabeth raadnede op i Medway som Bagtskib, og Blakely forlod Tjenesien med een Arm og som Admiral af det gule Flag.

The Dublin lagde sine Been i Havnen ved Cork; efter en streng Winterkampagne som dette Skib havde haft paa Nordkysten, blev det condemneret. Capitain O'Neil faldt efter Fredslutningen i en Dvekamp med en fransk Officier, som havde paastaet, at et Orlogsskib havde taget Flugten for to af Ridderens*) Fregatter.

The Chloe blev i den næste Krig kapret af den fjendtlige Flaade. Men Capitain Denham arbejdede sig op til et hvidt Flag paa Stortoppen og til et Pairskab.

*) Den Titel man i Almindelighed gav Prætendenten.

The Druid leed endnu i Sommerens Løb Skibbrud ved Bordeaux og Blewet var ikke i Stand til igjen at vinde den Anseelse, som han ved denne Leilighed havde mistet.

Hvad vore Korvetter og Kuttere angaaer, da havde de alle smaa Krydseres sædvanlige Skjæbne, medens deres navnløse Chefer deelte Somændenes almindelige Skjæbne.

Wycherly blev paa Wyhecombe indtil hans Dødsdag var blevet bisat, ved hvilken Høitidelighed han, understøttet af Sir Reginalds Indflydelse og Verdenskundskab, trods alle Thoms Hænker, viste sig som den nærmest beslægtede. Arvesagen blev ordnet paa en Maade, som ikke foraarjagede ham megen Uro. Da Thom saae, at hans uægte Fødsel var bleven opdaget, og at en Kamp med Sir Reginald, — der var ligesaa fortrolig med Omstændighederne, som med Landets Love, intet gunstigt Udfald lovede, rommede han gjerne Kamppladsen. Fra dette Dieblik af hørte Ingen mere det Ringeste om Legaterne; tilsidt erholdt han tyve tusinde Pund i fem Procents-Obligationer og nogle Grundeierdomme, som Sir Wycherly kunde give bort; men han nød dem ikke længe, thi allerede i Efteraaret kastede en heftig Forkjølelse ham paa Engeleiet, og han døde efter nogle faa Ugers Forløb af en ondartet Feber. Da han intet Testamente havde efterladt, tilfaldt hans Eiendomme Staten; men Ministeriets Uedelmodighed og Hensyn paa Baronens mangeaarige Tjeneste havde tilfølgende, at Alt

blev givet hans to fjædelige Brødre tilbage. Ved denne Foranstaltning blev den moralske Retfærdighed tilfredsstillt, og det som Baronetten og Dommeren havde samsparet, kom i deres Hænder, som havde en naturlig Ret til det.

Wycherly viste sig ogsaa, endskjøndt i Selskab med Sir Gervaise Dakes, som en af de fornemmeste Sørgende ved Admiral Bluewaters Begravelse. Denne var offentlig og fandt Sted i Westminster Abbedi. De af de kongelige Personers Vogne, som Hofetiquetten ikke forhindrede deri, viste sig i Følget, og flere Medlemmer af den kongelige Familie, som den Afdøde havde betragtet som Usurpatorer, vare incognito tilstede ved denne Ceremoni. Dette var dog en af de store Skuffelser, som Livets store Maske-
rade bestandigt fremkalder for Publicums Zine.

Det medførte ingen store Banskkeligheder, at bevise Mildreds Fordringer med Hensyn til hendes Fødsel. Lord Bluewater viste sig snart tilfreds, og da det var ham ligegyldigt hvem der kom i Besiddelse af hans Fætters Penge, som han hverken ønskede eller ventede, blev der snart oprettet det venligste Forhold imellem Parterne.

Mere Banskkelighed fandtes der med Hertuginde af Glamorgan, som var altfor stolt af sin høie Rang til at see med Velbehag paa en Niece, der var bleven opdraget som en Masters Datter. Hun kom frem med mange Indvendinger, medens hun tilstod, at hun havde været sin Søsters Fortrolige og kjendt hendes Kjærlighed til John

Bluewater. Mere, end alt Andet, gjorde hendes anden Søn, Geoffrey Cleveland, for at bortrydde hendes Tvivl, og da Sir Gervaise Dakes personligt nedlod sig til at gjøre en Reise til Slottet, for at overtale hende til at prøve Beviserne, kunde hun ikke mere afflaae det. Saa snart hendes virkelig rettskafne Hjerte havde besluttet sig til Undersøgelsen, bleve Beviserne befundne uimodsigelige og hun gav efter for Naturens Tølelser.

Wycherly var utrættelig i at gjøre sin Gemalindes, saavel som sine egne Rettigheder gjældende, og tilskyndet af Viceadmiralen — eller af Admiralen af det hvide Flag, en Rang, som han havde erholdt ved den sidste almindelige Forfremmelse — samtykkede han i at ledsage ham paa hans Reise, men han ventede dog i den nærmeste Stad paa en Indbydelse fra Slottet, saasnart man var vis paa, at hans Nærværelse ikke vilde være Gierinden ubehagelig.

„Dersom min Niece kun viser sig halv saa indtagende i sit Udortes, som min Neveu, Sir Gervaise!“ bemærkede Hertuginde, da den unge Virginier blev forestillet hende, og lagde megen Bægt paa Ordet Neveu, „saa mangler dette nye Slægtskab ikke Behageligheder. Jeg er virkelig meget utaalmodig efter at see min Niece. Sir Wycherly Wyhecombe har forberedt mig paa, at vente en ung Kone af mere end sædvanlige Fortjenester.“

„Saa sandt jeg lever, Hertuginde! han har ikke spændt Deres Forventninger for høit. Den gode Kone

boer endnu med sin foregivne Moder i Landstedet; det er paa Tiden, Wychecombe! at J tager Eders Kone til Eder."

„Jeg haaber, Sir Gervaise! naar jeg kommer tilbage, at finde hende og Mistress Dutton i Borgen, thi det er noget, som vi have aftalt. De sørgelige Blygter, som vi hidindtil maatte opfylde, vare ikke skikkede til at indføre en ung Kone i Slottet."

„Lad det første Besøg, som Lady Wychecombe gjør, være her paa Slottet," sagde Hertuginde; „jeg befaler det ikke, som hendes Slægtning, der har den første Ret til denne Ære, men jeg beder derom, thi jeg ønsker at vinde hendes Kjærlighed. Hendes Moder var min eneste Søster og min eneste Søsters Barn vil være mig meget dyrebart."

Det vilde have været umuligt for Hertuginde af Glamorgan at httre sig saaledes, førend hun saae den unge Virginier; men da hun nu fandt, at han var en ganske anden Mand, end hun havde ventet, nærrede hun ogsaa de meest levende Forventninger med Hensyn til Mildred.

Efter dette korte Besøg vendte Wycherly tilbage til Wychecombe, og fandt sin elskværdige Hustru i rolig Besiddelse af Slottet og i Selskab med sin Moder. Dutton var bleven paa Stationen, thi han havde Forstand nok til at indsee, at han ikke vilde være velkommen, og han var tillige beskeden nok til at handle med forsigtig Til-

bageholdenhed. Men Wycherly agtede dog hans fortræffelige Ægtefælle for høit, til ikke i enhver Henseende at tage Hensyn til hendes Følelser, og Dutton blev indbudet til Slottet. Der hvor Raahed og Gemeenhed ere forenede, som det var Tilfældet i Duttons Charakter, bliver Skamfuldhed temmelig langt borte, og han antog Indbydelsen, i det Haab, at Mildreds Forbindelse med en rig Baronet skulde forskaffe ham ligesaa mange Fordele, som om hun havde været hans egen Datter.

Efterat Wycherly havde tilbragt nogle Uger i huuslig Lykke hjemme, følte han, at det var passende for alle Parter, at føre sin Hustru til Hertugindens Landgods, for at forestille hendes Søsterdatter for hende. Mistress Dutton blev indbudet til at ledsage det unge Par; men Dutton blev tilbage, da han ikke stod i nogen nødvendig Sammenhæng med de Scener og Følelser, som man sandsynligviis vilde see imøde.

Vi vilde udsætte os for den Bebreidelse, at skildre Hertuginde med alfor gunstige Farver, naar vi sagde, at hun modtog Mildred uden en vis Ængstlighed; men det første Blik paa hendes elskværdige Niece, var tilstrækkeligt til at forskaffe de naturlige Følelser den fuldkomneste Seier. Hendes Lighed med hendes Søster var saa paa-faldende, at hun udstødte et gjennemtrængende Skrig, brast i Graad og trykkede den zittrende unge Kone til sit Bryst med en Varme og Hjertelighed, som spottede alle conventionelle Former. Dette var Begyndelsen til et inderligt

Venskab, som dog kun skulde vare i kort Tid, thi Hertugin-
inden døde to Aar derefter.

Wycherly forblev i Tjenesten indtil Freden til Aachen, og sagde derpaa Sølivet Farvel. Hans store medfødt Fædrelandskjærlighed trak ham tilbage til Virginien, hvor alle hans Slægtninge levede, og hvor, saa at sige, hans hele Hjerter var, da han saa Mildred og sine Børn omkring sig. Hos ham havde tidligere Følelser og Baner større Styrke, end Traditioner og Minder fra Fortiden. Han havde indrettet sig en rummelig Bolig paa det Gods, som han havde arvet efter sin Fader, og tilbragte der den største Deel af sin Tid, medens Godset Wyhecombe blev overladt til en fornuftig Forvalters Omsorg. Ved Hjælp af de Udvidelser og Forbedringer, som han nu var i Stand til at foretage sig ved sin virginiske Besiddelse, indbragte denne ham nu mere end hans Godser i England, og det Valg, som han havde truffet, var meget gunstigt for hans Fordeel. Men saadanne Betragtninger havde ingen Indflydelse paa hans Beslutning; han foretrak kun den behagelige og smagfulde Levemaade, der karakteriserede Livet ved Jamesriver. Paa den Tid vare Sæderne der lige langt fra den engelske Landadels raar, larmende Munterhed og det fornemme Livs hjerteløse, conventionelle Former. Desuden havde hans meget levende Følelse temmelig rigtigt sagt ham, at man i Moderlandet betragtede ham som en Fremmed, der havde trængt sig ind. Man talte om ham, som den amerikanske Gods-

besidder; Bladene hentydede paa denne Maade paa ham, og endogsaa hans Forpagtere kaldte ham saaledes, og han følte sig aldrig ret hjemme i det Land, som han havde kjæmpet og blødt for. I England var hans Rang som Baronet ikke tilstrækkelig til at sætte ham ud over disse smaa Eiendommeligheder, medens den i Virginien gav ham en vis Glands, paa hvilken Enhver, der har faaet sin Andeel i de jordiske Svagheder, vel sætter Priis. Hjemme, som man paa den Tid med Kjærlighed benæv- nede Moderlandet, havde han ingen Udsigt til at blive Geheimeraad, medens Fødsel og Formue i den Coloni, hvori han var født, af sig selv skaffede ham en Plads i Statholderens Raad. Med eet Ord, medens Wycherly saae, at de fleste verdslige Bevæggrunde, der bestemme Menneskets Valg af sin Bolig, talte til Fordeel for det Land, i hvilket han var født, bestemte Følelse og Smag, mere end nogen anden Ting, hans Valg. Han havde i sin Ungdom fattet en Forkjærlighed for Folkets Sæder og Anskuelser, og han beholdt denne Forkjærlighed lige indtil sin Død.

Mildred, et Billede af ægte Dwindelighed, fandt sin Lykke hos sin Mand og sine Børn. Himlen havde skjænket hende een Dreng og to Piger. De Sidste bleve ganske overgivne til Mistress Duttons Omhu. Denne ædle Kone var forbleven med sin Mand paa Wyhecombe, indtil Dø- den satte et Maal for hans Liv, omendskjøndt Slutningen af hans Liv var fri for den Raahed og Herskeshge, som

havde gjort den tidligere Deel af hendes Liv saa ulykke-
 ligt. Han begyndte at frygte for de Følger, som en saa-
 dan Opførsel kunde have for ham, og havde Forstand
 nok til at begribe, at han ene og alene havde sin Kones
 Indflydelse at takke for de physiske Behageligheder, som
 han nu var i Besiddelse af. Han levede dog endnu kun
 i fire Aar. Efter hans Død forlod hans Enke strax
 England og begav sig til Amerika.

Vi vilde blot sætte Phantasibilleder, istedetfor et Ma-
 leri af den nykterne Virkelighed, dersom vi sagde, at Lady
 Wychembe og hendes Pleiemoder aldrig længtes efter at
 komme tilbage til deres Fædreland. En saadan Forneg-
 telse af Følelser, Vaner og Fordomme kunde ikke ventes
 endogsaa af en Eskimoer. De havde begge en Deel imod
 Climatet, — og dette forundrede Wycherly meget, thi
 han var i den faste Tro, at Climatet i England var det
 fletteste i Verden, — de havde meget imod Frugterne,
 Tjenestefolkene, Gaderne, og især imod de Vanstueligheder,
 som det kostede at forskaffe sig mange smaa Behagelig-
 heder. Men dette blev dog yttret paa en spøgelsesfuld og
 godmodig Maade, men aldrig som en Klage, saa at det
 ingeninde kunde have ubehagelige Følger.

Da alle Tre undertiden saae England igjen, eftersom
 Wycherly i det mindste hvert femte Aar maatte gjøre
 Rejsen dertil, for sine Gudsers Skyld, men især for at
 gjøre Afregning med sin Forvalter, fandt Damerne sig
 tilsidst baade i Clima og Frugter. Efter nogle Aars For-

Løb foretrak man Negernes letsindige, sorgløse, men redelige Opvartning, for det engelske Lyendes gnavne, methodiske Væsen, hvor fortræffelige disse Sidste i mange Henseender end vare, og den hele Sag, der før havde været en Gjenstand for Klage, tjente nu til Morstab.

Man tager meget feil, dersom man troer, at en Rejsende, der een Gang kommer igjennem et Land og er opfyldt med sine Anskuelser og Fordomme hjemmefra, der ofte er temmelig provincielle i deres Natur, kan behørigt skildre Sæderne, omendkjøndt han er Vidne til dem. Denne Sandhed lærte Familien med Tiden at indsee, og medens den gjorde dem mere forsigtige i deres Bemærkninger, gjorde den dem ogsaa mere tolerante.

Saaledes som Sagerne nu stode, kunde man kun finde faa lykkeligere Familier i hele det britiske Rige, end Sir Wycherly Wychecombes. Han selv helligede Alt, hvad der var afhængigt af ham, sin mandige, beskyttende Kjærlighed, medens hans Gemalinde, der som Matrone var ligesaa smuk, som hun var indtagende som Rige, hang ved ham med en Kones Omhed og saa fast som Vinranken hænger ved Egestammen.

Om Resultaterne af Opstanden i Norden er det ikke nødvendigt at sige meget. Ridderens Historie, hans Fremgang i det første Aar og hans endelige Nederlag ved Gulloden, ere almindeligt bekjendte. Sir Reginald Wychecombe spillede, ligesom mange hundrede Andre, sin Rolle saa behændigt, at han ikke kom i Forlegenhed, og om-

endstjændt der hvilede Mistanke paa ham, og som sandsynligviis blev hvilende paa ham hans hele Liv igjennem, undgik han dog at blive anklaget og straffet. Med Sir Wycherly, Hovedet for Familien, underholdt han lige indtil sin Død en fortrolig Brevverling, og var, i Besiddereis Graværelse, med Iver Omsorg for hans Eiendomme; han viste lige indtil sidste Mandedræt den samvittighedsfuldste Retfærdighed i Pengesager, medens han i Alt, hvad der angik Politiken og Tronsfølgen, blev sin medfødte Kjærlighed til Kæmper og alle Slags Indblandelser tro. Sir Reginald levede længe nok til at see Jacobiternes Forhaabninger aldeles tilintetgjorte og Tronen beklædt af en født Engelskmand.

Mange lange Aar vare nu henrundne efter den Age, som aabnede disse Begivenheder. Tiden var skredet frem med sine aldrig standsende Skridt, og en stor Deel af dem, som levede paa den Tid, vare lagte i Graven. Georg den Tredie havde allerede i mere end tre Austrer siddet paa Tronen og Fleertallet af Hovedpersonerne fra 1745 vare døde, og flere af dem mere eller mindre overgivne til Forglemmelsen.

Men enhver Tid har sine egne Begivenheder og sine egne Omverlinger. De Colonier, der i 1745 vare saa troe og Huset Hanover saa hengiven, havde gjort Oprør mod Parlamentets Overherredømme.

Amerika var allerede under Vaaben mod Moderlandet, og netop Dagen førend den lille Scene, som vi nu

ville fortælle, fandt Sted, havde Efterretningen om Slaget ved Bunkerhill naaet London. Omvendtsejndt Aviserne og Nationalstoltheden havde svækket de meest paafaldende Træk i hiin mærkværdige Kamp, ved at overdrive Antallet af de kæmpende Colonister og angive den kongelige Armee's Tab ringere, end det virkelig var, skal det Indtryk, som denne Efterretning frembragte, dog have været større, end det, nogen anden Begivenhed paa den Tid frembragte.

Man var i England i Almindelighed af den Mening, — en Mening, der var den herskende i hele Europa, og som endogsaa har forplantet sig lige indtil vore Tider, — at alle Skabninger paa det nye Fastland, Menneskene indbefattede, havde mindre Mod og ringere fysisk Kraft, end dem i den gamle Verden; og hos de Forstandige blandede Forbauselse sig med Bekymring, da de hørte, at en Skare fletbevæbnede Landmænd havde vovet at indlade sig i en mærkværdig blodig Kamp med et dobbelt saa stort Antal regelmæssige Tropper, ja, endog at stille sig imod de kongelige Skibe og Batterier. I London vare de selsomste Nygter udbredte, og den politiske Verden saae en mørk Fremtid imøde.

Om Morgenen før den Dag, vi sigte til, var Westminsterabbedit, som sædvanligt, aabnet for de Nysgjerrige og dem, som havde noget at bestille der. Flere Selskaber vare adspredte i denne udmærkede Kirkes Kapeller og Gange, og Mange læste Indskriverne paa de Afdødes simple Mindestene, der forherligede Nationen idet de for-

herligede dem; Andre hørte paa de Kongers Navne, som udledede deres Glands fra deres høie Stilling i Livet, og atter Andre gik omkring de kunstige Mindesmærker, som vare bleve opførte deels for at forherlige Ubetydelighed, deels for at udmærke nyere Heltes og Statsmænds Hvilesteder.

Det smukke Beir havde loffet en talrig Mængde Besøgende did, og ikke færre end et halvt Dusin Bogne ventede i og udenfor Paladsets Gaard. En af disse Bogne havde en Hertugkrone paa Døren. Denne Bogn undlod ikke at tiltrække sig den Opmærksomhed, som man i England, mere end noget andet Sted, pleier at vise Rang og Stand. Alle disse Bogne vare dog tomme, og mere end eet Selskab betraadte til Fods den ærværdige Bygning og glædede sig over, at de, iblandt andre Mærkværdigheder, ogsaa kunde faae en Hertug eller Hertuginde at see, og det uden Betaling.

Men denne lave Følelse nærede dog ikke alle de, som traadte ind til Fods; thi der kom et Selskab forbi, der ikke engang kastede et Blik paa denne Samling af Bogne; thi den ældre Deel af Samme var altfor vant til saadanne Ting, til at ansee dem for nogen Opmærksomhed værd, og den Yngre var altfor nysgjerrig efter det, den skulde see, til at tænke paa noget andet.

Dette Selskab bestod af en smuk Mand, henimod de Halvtredsfindstyve, af en tre til fire Aar yngre Dame

af et meget indtagende Udvortes, et ungt Menneſke paa ſerogthve Aar, og to yndige Piger, der ſaae ud ſom Tvillinge, omendſkjøndt den Eine var eetogthve og den Anden nitten Aar gammel. Læſeren har uden tvivl allerede gjaet, at dette Selskab beſtod af Sir Wycherly og Lady Wyhecombe, af Wycherly, deres eneſte Søn, der juſt var kommen tilbage fra en femaarig Reife igjennem Europa, af Mildred og Agnes, deres Døttre. De øvige af Familien vare for omtrent fjorten Dage ſiden ankommen til England, for at hilſe paa Arvingen, ved hans Tilbagekomſt fra den ſtore Tour, ſom man den Tid kaldte det. Gjensynet var kjærligt, omendſkjøndt Lady Wyhecombe fandt et lidt vel affecteret Bæjen, ſom hun kaldte det, hos ſin Søn; Baronetten ſelv loe ad den brogede Blanding af franſke, italieniſke og tydiſke Phraſer, ſom naturligviis blandede ſig i den unge Mandſ Tale. Men dette forstyrrede dog ingenlunde Familiens Lykke, thi den havde altid været fuld af gjensidig Fortrolighed og uforanderlig Kjærlighed.

„Dette er et meget høitideligt Sted for mig,“ bemærkede Sir Wycherly, da de traadte ind i Poetens Hvileſted, — et Sted, hvor det ſædvanlige Menneſke uundgaaeligt maa føle ſin egen Ubetydelighed. „Men vi ville forſt begynde vor Pilegrimsgang og ſiden betragte diſſe Indſkrifter. Den Grav, ſom vi ſøge, er paa den anden Side af Kirken, i Nærheden af de ſtore Døre.“

Da Selskabet hørte dette, gif det videre, omendſkjøndt

de to yndige unge Virginierinder kastede nysgjerrige og tankefulde Blikke paa de Underværker, hvoraf de vare omgivne.

„Er dette ikke en overordentlig Bygning, Wycherly?“ hviskede Agnes, den yngste Søster, som havde hængt sig ved sin Broders ene Arm, medens Mildred hang ved den Anden; „kan den hele Verden vel fremvise Mage til den?“

„Der have vi Dvinderne!“ svarede den unge Mand leende; „dersom Du blot kunde see Domkirken i Rouen, eller den i Rheims, eller ogsaa den i Antwerpen, ja blot den i York, her i Kongeriget, vilde det lille Westminster, med sine smaae Marmortavler og sine store Navne, forsvinde. Men Sir Wycherly bliver staaende; han maa vel have faaet Land i Sigte, som han kalder det.“

Sir Wycherly var virkelig bleven staaende. Han havde naaet den øverste Ende af Choret, hvor han kunde see det Indre af det Kapel, som han søgte. Endnu indeholdt det kun eet eneste Monument, og dette var smykket med et Anker og andre Søemblemmer. Allerede i denne Frastand kunde man læse de Ord:

Richard Bluewater,

Contreadmiral af det hvide Flag.

Men Baronetten var bleven saa pludseligt staaende, fordi han saa et andet Selskab træde ind i Kapellet, i hvilket han ønskede at være alene med sin Familie.

Dette Selskab bestod af tre Personer: en gammel

Mand, der vaklede i sin Gang og støttede sig paa en Tjener, der næsten var ligesaa gammel, men endnu stærk og rørig, og en rank ung Mand af et stolt Udseende og af Middelalder, der fulgte efter de To med langsomme Skridt. Flere af Betjentene i Domkirken betragtede i Afstand dette Selskab med Ærbødighed og Nysgjerrighed; men man havde forlangt, at de ikke skulde ledsage dem til Kapellet.

„Det maa være gamle Krigskammerater af min gode Farbroder, eftersom de besøge hans Grav,“ hvidskede Lady Wychecombe; „den gamle ærværdige Herre bærer en Søofficiers Uniform.“

„Hvorledes, min Bedste, har Du forglemt ham? Det er Sir Gervaise Dakes, Englands Stolthed, og hvor uforandret er han ikke endnu! Det er nu fem og tyve Aar siden vi saae hinanden, og dog gjenkjendte jeg ham ved det første Diefast. Tjeneren er den gamle Gallego, hans Hovmester; men den Herre, som er i Følge med ham, er en Fremmed. Lad os træde nærmere! Os kan man ikke beskylde for Paatrængenhed her.“

Sir Gervaise lagde ikke Mærke til at Wycheomberne traadte ind. Hans tomme Blik tilkjendegav, at Tiden og store Møisommeligheder havde svækket hans Aandskraft, omendskjøndt hans Legeme endnu holdt ud, — noget Usædvanligt hos en Mand, som havde kjæmpet saa mange Slag. Dog opblussede af og til Grindringens mere levende Flamme i hans Die og oplivede hele hans Ansigt, eftersom en raff

Tanke foer ham igjennem Hovedet. Han besøgte dette Kapel een Gang hvert Aar, Marsdagen efter at hans Ven var bleven begravet, og var i Dag ligesaa meget ifølge denne Bane, som drevet af sin egen Længsel, kommen hid. Man havde besørget ham en Stol og han satte sig ligeoverfor Graven, med de store Bogstaver for sine Dine. Alligevel saae han ikke paa dem, men han buffede høfligt for at hilse paa de Fremmede. Hans Ledfager syntes i Begyndelsen at være lidt overrasket, om ikke fornærmet, ved at see Andre her; men da Wycherly bemærkede, at de vare Slægtninger af den Afdøde, buffede ogsaa han meget artig og gjorde Plads for Damerne.

„Dette er det nu, som I vil see, Sir Jarvy!“ sagde Gallego og rystede sin gamle Herres Skulder, som om han vilde ryste hans Hukommelse vaagen, „der er Lougene og Ankerne, og der er Mesanmasten med det vaiende Contreadmiralsflag tiltakket i den gamle Kirke, til Ære for vor gamle salige Ven, Admiral Blue; men han har nu i mange Aar været død og borte.“

„Hvad snakker I der om en blaa Admiral?“ sagde Sir Gervaise med Kulde; „jeg er Admiral af det hvide Flag og Flaadeadmiral ovenikjøbet. Jeg maa dog nok kjende min egen Rang, Gallego!“

„Dette veed jeg ligesaa godt, som I selv kan vide det, Sir Jarvy!“ svarede Gallego, hvis Maade at tale paa snarere var bleven styrket, end svækket af Tiden; „eller som den første Lord i Admiralitetet kan vide det.“

Men Admiral Blue var engang Eders bedste Ven, og det behager mig slet ikke, at I har forglemt ham, — i en af disse lange Rætter vil I endogsaa forglemme mig."

"Jeg beder om Forladelse, Gallego! Jeg troer, at jeg næsten ikke kan tænke meer. Jeg erindrer Eder som en ganske ung Mand."

"Godt, og saaledes maa I ogsaa erindre Admiral Blue, naar I forsøger paa det. Jeg kjendte Eder begge, som ganske unge Herrer."

"Dette er en piinlig Scene!" sagde den Fremmede med et sørgeligt Smil til Sir Wycherly; „denne Herre er nu ved sin bedste Vens Grav, og dog lader det til, som I seer, at han ikke engang veed, at en saadan Mand har levet. Hvorfor leve, naar nogle korte Aar kunne gjøre vor Hukommelse til et blankt Blad?"

"Har han været længe i denne Tilstand?" spurgte Lady Wyhecombe med Deeltagelse. Den Fremmede studfede ved Lyden af hendes Stemme. Han saae stivt paa den Talende, der endnu bestandigt var skjøn, derpaa bukkede han og sagde:

"I de sidste fem Aar, omendskjøndt hans sidste Besøg paa dette Sted var mindre piinligt. Men er vor egen Hukommelse mere tro? I Sandhed, jeg har seet dette Ansigt før! — Ogsaa disse unge Damer."

"Geoffrey! kjære Fætter Geoffrey!" raabte Lady Wyhecombe og rakte ham begge sine Hænder; „det er — det maa være Hertugen af Glamorgan, Wycherly!"

Der behøvedes ingen videre Oplysninger. Man gjenkjendte i Diebliffet hverandre. De havde i saa mange, mange Aar ikke seet hverandre, og Alle havde de en Periode af Livet paa Bagen, hvori det physiske Udvortes undergaaer den største Forandring, men nu da Isen var brudt, vældede en Strøm af Erindringer op.

Hertugen, eller Geoffrey Cleveland, som vi hellere ville kalde ham, kysede sin Cousine og hendes Døttre med oprigtig Æmhed; thi han havde beholdt sine ligefremme Sømandsfæder; og Herrerne rakte han med Hjertelighed Haanden.

Paa alt dette gav Sir Gervaise slet ikke Agt. Han sad stille og saae med lethargisk Rolighed paa Graven.

„Gallengo!“ sagde han; men Gallengo havde stillet sig hen for Sir Wycherly og udstrakt denne en Haand, der saae ud som et Bundt Knokler.

„Jeg gjenkjender Eder!“ raabte Hovmesteren med et Griin; „jeg gjenkjendte Eder allerede derude; men jeg kunde ikke erindre Eders Nummer. Min Gud og Herrel dersom dette ikke opmuntret Sir Jarmy igjen, og kalder hans Aand tilbage til de gamle Tider, maa jeg tænke, at det reent er forbi med hans Hukommelse.“

„Jeg vil tale til ham, Hertug! hvis I ellers finder det rigtigt,“ sagde Sir Wycherly spørgende.

„Gallengo!“ sagde Sir Gervaise, „hvilken Landkrabbe har irørt dette Ankertoug? Lampen er jo taget forkeert.“

„Ja vist, det er nogle keitede Folk, disse Steenhuggere, og de vide lige saa meget om Skibe, som Skibene om dem. Men, Herre! her er den unge Sir Wycherly Wyhecombe, som vil hilse paa Eder. Den gamle Herres Neveu.“

„Sir Wycherly, I er virkelig en velkommen Gæst. Bowldero er et fattigt Sted for en Gentleman af Eders Fortjenester, men saaledes som det er, er det ganske og aldeles til Eders Tjeneste. Hvad var det, Du sagde at denne Gentleman heed, Gallengo?“

„Sir Wycherly Wyhecombe, den Yngere. Den Gamle stak sit Toug fra sig den Nat, da vi fortoiede i hans Huus.“

„Jeg haaber, Sir Gervaise! at I ikke ganske har forglemt mig; dette vilde gjøre mig meget ondt; I vil ogsaa kunne erindre Eder min gode Duktel; I stod ved hans Leie, da han opgav Aanden.“

„Nullus, nulla, nullum. Det er godt Latin. Ha, Hertug, min Sukommelse er fortræffelig! Nullius, nullius, nullius! Mine Herrer! Nominativus penna, Genitivus pennæ, og saa videre.“

„Nu, Sir Jarwy! da I stikker Eders Latin ud, gad jeg gjerne vide, om I kan sige mig hvad Forskjellen er imellem et Krængestik og en Helling?“

„I kommer der med et Spørgsmaal, der maa falde en gammel Sømand forunderligt, Gallengo!“

„Nu, hvis J erindrer det, saa kan J fornuftigviis ogsaa erindre Eder eders gamle Ven, Admiral Blue.“

„Blue? Blue? Admiral Blue? Jeg erindrer mange Admiraler af det blaa Flag. Man skulde have gjort mig til Admiral af det blaa Flag, Hertug! jeg havde længe nok været Contreadmiral.“

„J har engang været Admiral af det blaa Flag, og dermed kan Enhver være tilfreds!“ faldt Gallego ham i Taler paa sin dristige Maade; „og det er endnu ikke fem Minutter siden at J kjendte Eders egen Rang ligesaa godt, som Secretairen i Admiralitetet selv. — Han firer og haler saaledes i en Idee, Gentlemen! at han ikke kjender den ene Ene fra den Anden.“

„Det er ikke noget usædvanligt hos meget gamle Folk,“ bemærkede Hertugen; „de erindre ofte Begivenheder fra deres Ungdom, medens hele deres senere Liv er forsvundet af deres Hukommelse. Jeg har bemærket dette hos vor ærværdige Ven, i hvis Aand man, som jeg troer, let vil kunne vække Erindringen om Admiral Bluewater, saavel som om Eder, Wycherly! Lad mig prøve paa det, Gallego!“

„Ja, Lord Geoffrey!“ svarede Gallego; „J haandterer ham som en letroende Jolle, langt bedre end nogen af os; og saa vil jeg benytte Leiligheden til at overhale vor gamle Lieutenants unge Folk, og see hvilket Slags Fartøi han har sat i Bandet for den næste Generation.“

„Sir Gervaise!“ sagde Hertugen og lænede sig over Viceadmiralens Stol; „her er Sir Wycherly Wychecombe, som engang tjente i kort Tid hos os som Lieutenant. I var den Tid paa the Plantagenet. I vil dog, haaber jeg, erindre the Plantagenet, Sir?“

„The Plantagenet? Sikkert, Hertug! Jeg har i min Ungdom seet Alt hvad der er skrevet derom, da jeg var en Dreng. Edvarderne og Henryerne og Richarderne“ — ved det sidste Navn standsede han; hans Ansigtsmuskler bevægede sig, thi Grindringen havde rørt ved en Streng, som altid var ømfindtlig; men det var for svagt til at forvolde mere end en lille Pause.

„Der,“ hviskede Gallego, der just var i Begreb med at betragte Agnes igjennem en Sølvkikkert, som han havde faaet til Foræring af sin Herre; „der seer I, at han har forglemt den gamle Planter, og det næste, han vil forglemme, er at spise sin Middagsmad. Det er ugudeligt, Sir Jarvis, at forglemme saadant et Skib.“

„Jeg haaber, at I ikke har forglemt Richard Bluewater,“ vedblev Hertugen; „I veed, at han faldt i vor sidste Kamp med Greven af Bervillin.“

En Straale af Grindring fløi over Sir Gervaises alvorlige, rynkede Ansigt; hans Dine sunklede og et smerteligt Smil trak hans Læber sammen.

„Hvorledes? Richard?“ raabte han, og hans Stemme blev stærkere, end den hidindtil havde været. „Richard?“

„Hvad, Hertug? Den gode, herlige Richard? Vi vare Gadedetter sammen, min Hr. Hertug! og jeg elskede ham, som om han var min Broder.“

„Det veed jeg, og jeg haaber, at I nu vil erindre den sørgelige Anledning til hans Død.“

„Er Richard død?“ spurgte Admiralen med et stirrende Blik.

„Min Gud! Min Gud! Sir Jarvis! I veed jo det kun altfor godt, og denne Marmorbygning er jo hans Gravminde. Nu maa I jo erindre den gamle Planter og Grevnen af Fairvillian og de Hilsener, vi gav ham.“

„Undskyld mig, Gallego! der er ingen Grund til at blive hidsig. Da jeg var Midshipman, bleve hidfige Udtryk altid dadlede af dem, som vare ældre.“

„I vil være Skyld i, at jeg taber Traaden,“ sagde Hertugen med et Blik til Gallego, for at paalægge ham Taushed; „er det ikke selsomt, Sir Wycherly! hvorledes hans Hoved henvender sig til hans Ungdom, medens han ganske overseer Tildragelserne i hans senere Liv? — Ja, Richard er død, Sir Gervaise! Han faldt i den Kamp, i hvilken I af Franskmændene var bragt imellem to Ild, — da I havde le Foudroyant paa den ene Side og le Pluton paa den Anden.“

„Jo, det erindrer jeg!“ afbrød Sir Gervaise ham med en klar, kraftig Stemme, og hans Dine funkede; „det erindrer jeg. Le Foudroyant var paa vor Sthr.“

bords-Boug, le Pluton paa vor Bagbords-Boug. Bunting var gaaet tilveirs for at holde Udfig efter Bluewater — nei, den stakkels Bunting var bleven dræbt."

„Sir Wycherly Wyhecombe, der siden ægtede Mildred Bluewater," faldt Baronetten ham i Talen, der selv næsten var ligesaa ivrig, som Admiralen var bleven det; „Sir Wycherly Wyhecombe var ilet tilveirs, men kom tilbage for at melde, at le Pluton kom ned."

„Ja, det gjorde han; Gud velsigne ham. En raff Knøs, og han ægtede Dick's Niece; Gud velsigne dem begge. Nu, Sir! I er en Fremmed, men Historien vil interessere Eder. Her laa vi, ganske indhyllede i Røg, og vi havde en fjendtlig Todækker paa vor Styrbords-Boug og en Anden paa vor Bagbords — vore Stænger vare nedskudte, og Kanonerne fyrede igjennem Braget."

„Ah, nu staaer det for Eder, som om det var prentet i en Bog!" raabte Gallengo jublende, svang sin Stok og marscherede frem og tilbage i det lille Kapel; „netop saaledes gif det til, thi jeg saae det med mine egne Dine."

„Jeg er overbevist om, at jeg har Ret, Gallengo!"

„Ret? Eders Naade har mere Ret, end nogen Log-bog i den hele Flaade. Nu, paa dem, Sir Farwy, baade fra Bagbords og Styrbords Side!"

„Det gjorde vi ogsaa! Det gjorde vi ogsaa!" vedblev den gamle Mand alvorligt, og hans Udseende blev høitideligt og Ungdommens Ild overstraalede hans Ansigt;

„det gjorde vi! de Bervillin var paa vor Styrbords, de Brez paa vor Bagbords Side — Røgen betog os Landen — Bunting — nei, den unge Wyhecombe var ved min Side; han sagde, at et nyt fransk Skib skjød sig ind imellem os og le Pluton, Sir! — Gud forbyde det! tænkte jeg, thi vi havde allerede nok paa Halsen. Men der kommer det; see, her er Rokken af hans Jagerbom — og der — hei, Wyhecombe! — det er den gamle Romer, som trænger sig igjennem Røgen — Cæsar selv! Og der stod Dick og den unge Geoffrey Cleveland; han var af Eders Familie, Hertug! Der stod Dick Bluewater mellem Judasørene og svingede sin Hat — hurra! Han er tro tilsidst! Han er tro tilsidst! Hurra! Hurra!”

Den gamle Sømands Stemme lød som en Trompet under Buerne af Kirken, saa at alle de, som vare saa nær, at de kunde høre det, soer sammen, som om det var en Døds Stemme, der talte. Selv Sir Gervaise syntes overrasket; han saae, halv forskrækket, halv glad, op til Hvalvingen.

„Er dette Bowldero eller Glamorgan Slot, min Hr. Hertug?” spurgte han.

„Ingen af Delene, Admiral Dakes! men Westminster Abbedi, og dette er Eders Ven, Contreadmiral Bluewaters Grav.”

„Gallengo, hjælp mig med at knæle ned!” sagde

den gamle Mand, som om han følte, at han havde fortjent en Bebreidelse; „den Bedste maa dog knæle ned i Ydmyghed for Gud. Jeg beder om Forladelse, mine Herrer! Jeg ønsker at bede!“

Hertugen af Glamorgan og Sir Wycherly Wyche-combe hjalp Admiralen med at knæle ned, og derpaa knælede ogsaa Gallengo, som det var hans Bane, ned ved Siden af sin Herre, og denne heldede sit Hoved til Tjenerens Skulder

Dette rørende Skuespil bragte alle de Andre i den samme ydmyge Stilling, og Wycherly, Mildred og deres Børn, tilligemed Hertugen, knælede ned og bad. Af de Sidste stod den Ene efter den Anden op igjen, men Gallengo og hans Herre vedbleve at knæle paa de haarde Stene. Endelig traadte Geoffrey Cleveland frem, løstede den gamle Mand op og satte ham, med Wycherlys Hjælp, paa en Stol. Her sad han med et roligt Smil paa sit gamle Ansigt, de aabne Dine hæstede paa hans Bens Navn og — var død. Et Slag havde pludseligt gjort Ende paa hans Liv.

Saaledes døde Sir Gervaise Dakes, mæt af Ar og Hæder, en af Englands tappreste og lykkeligste Søhelte. Han havde udlevet sin Tid og afgav et Exempel paa, hvor lidet al jordisk Lykke er tilstrækkelig til at gjøre Menneskets Lod fuldkommen, thi han havde overlevet sine Landskræfter og Bevidstheden om alle sine Bedrifter og

Fortjenester. En lille Erstatning derfor blev ham til Deel, ved et svagt Blik paa en af de meest tiltrækkende Scener i hans lange Liv, som Gud i sin Naade lod ham ende, da han just i Dymghed bøiede sig for hans Magt og Herlighed.

Ende.

